

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

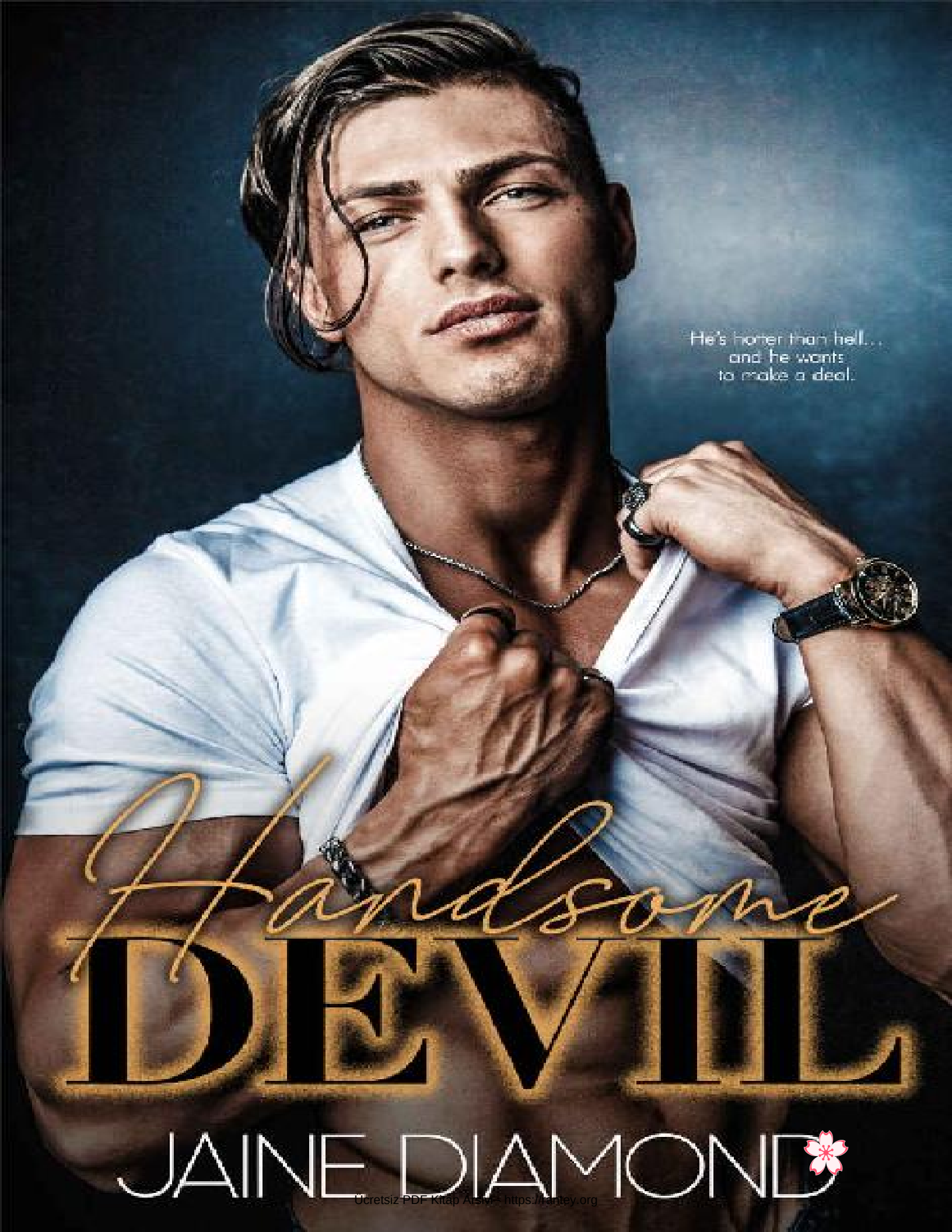
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>



He's hotter than hell...
and he wants
to make a deal.

Handsome **DEVIL**

JANE DIAMOND 



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



YAKIŞIKLI ŞEYTAN

Vancity Kötü Adamları

Jaine Diamond



Yakışıklı Şeytan
Jaine Diamond

Telif hakkı © 2021 Jaine Diamond

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, incelemelerde yer alan kısa alıntılar haricinde, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde çoğaltılamaz, taranamaz, yüklenemez veya dağıtılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, mekanlar, kuruluşlar veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Yayımcı ve yazar, bu kitapta adı geçen tüm ticari markaların, hizmet markalarının ve kelime markalarının ticari marka statüsünü ve ticari marka mülkiyetini kabul eder.

DreamWarp Publishing Ltd. tarafından yayınlanmıştır.

E-kitap, ciltli kitap ve sesli kitap olarak yayımlanmıştır.

İlk baskı: Ekim 2021

E-kitap ASIN: B09H6FMNF5

Ciltsiz ISBN: 978-1-989273-08-1

V_1.1

Kapak tasarımı: DreamWarp Publishing Ltd.

Kapak Fotoğrafı: Michelle Lancaster www.michellelancaster.com

Kapak Modeli: Andy Murray

Jaine Diamond Çevrimiçi
www.jainediamond.com

VIP Erişimi Alın

Elmas Kulübü

Jaine'in Diamond Club bültenine katılarak ücretsiz bonus içeriklerini, lansman bilgilerini, hediyeleri ve içeriden güncellemeleri alın.

Jaine Diamond'ın VIP'leri

Jaine Diamond'ın VIP'lerinin özel Facebook okuyucu grubuna katılarak diğer okuyucularla sohbet edin ve Jaine'den güncellemeler alın.

İçindekiler

Yakışıklı Şeytan

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Jaine Diamond'ın kitapları

Bu Kitabı Beğendiniz mi?

Teşekkürler

Çalma listesi

Yazar Hakkında

Dirty Like Me'nin ön izlemesi

Yakışıklı Şeytan

*Okuyucularım için—
Tutkunuz için çok minnettarım
ve nezaketiniz.
XO*

Önsöz

Danimarkalı

Bir zamanlar benden nefret eden bir kız vardı.

Gerçek hikaye.

Lise son sınıfımın ilk günü, aniden ortaya çıktı ve Cruella de Vil gibi yavru köpek avına çıkmış bir halde öğrenci otoparkına doğru ilerledi. On yıllık bir Mercedes-Benz'le, Pussycat Dolls'un "When I Grow Up" şarkısını iğrenç bir sesle çalıyordu. Spider'dan inerken Benz hemen yanımdaki yere girdi ve özel plakaya çarptım.

İYİ KIZ

Boyum ve benim kadar uzandım, omuzlarımda "bana bulaşma" işareti varken, bir hatun Benz'den kayarak çıktı - büyük güneş gözlükleri, göz kamaştırıcı, turuncu ve pembe bir elbise ve pembe süet yüksek topuklu sandaletler giymişti, kayışlar kaslı baldırlarına dolanmıştı. Kapıyı çarptı ve sanki hiç yokmuşum gibi yanımdan hızla geçti.

Hiç hoş değil.

Yeni kız mı? Olmalıydı.

Bullshit Academy'deki herkesi tanıyordum - Beaumont'tan bahsediyorum- ve herkes de beni tanıyordu. Yüzünü zar zor görebiliyordum ama o kıvrımlar tanıdığım hiç kimseye ait değildi. O sıkı kalçasını, teninin sıcak tarçın tonunu veya o apaçık tavrını kesinlikle tanıımıyordum.

"Hey, iyi kız," diye homurdandım.

Durmadı.

Ucuz kot pantolon ve Spitfire Wheels kaykay tişörtü giymiş başka bir kız da Benz'in diğer tarafından inmişti. Bana doğru baktı. Koyu saçları, soluk teni ve yanaklarında, üzerinde kiraz olan bir parça krema gibi bir allık vardı.

İkisi de tatlı büfesine benziyordu ve ben kim olduklarını bile bilmiyordum.

İyi değil.

Böyle kızların okulumda a) kim olduklarını öğrenmeden, b) umursayıp umursamadığıma karar vermeden dolaşmasına izin veremezdim. Bu işlerin bir hiyerarşisi vardı, tabiri caizse. Ve buralarda en tepedeki bendim. İlk tercih hakkı bendeydi.

Eğer isteseydim.

Ama hâlâ bana bakmamıştı.

"Evet, sen," dedim ona. İnsanların her zamanki gibi durup bana bakmaya başladığının farkındaydım.

O yapmadı.

Kaykaycı kız durdu ve kolunu hafifçe çekti. Ve sonunda durdu. Omuzları dikleştirdi. Dönüp bana baktı.

Yani beni neredeyse ezecekken burada görmüş.

Dudak parlatıcısı güneşte parıldıyor, ağzı tiksintiyle seğiriyordu. Koyu saçlarındaki bakır rengi kuaför röfleleri, sıcak kömürlerden parlayan ateş gibi, acımasız bir tanrının

yüzünde titreşiyordu. Pembe-altın Versace taklitlerini başına geçirip beni baştan aşağı süzdü. Koyu gözleri benimkilerle buluştuğunda burnu yukarı kalktı. Kendi yaşlarımda bir kızın bana böylesine küçümseyerek baktığını hiç görmemiştim ve daha önce kötü bir şey bile söylememiştim.

Belki de güzel bir kızdı... yüzünün ortasındaki o karışıklık hariç.

Tamam, çirkin değildi. Ama yanağından burnunun kenarına kadar uzanan, tam olarak iyileşmemiş, iğrenç Franken yarası/yara izi gerçekten iğrençti. Neden o şeyin üzerine bir bandaj koymamıştı ki?

"Orası rezerve edildi," diye bilgilendirdim onu.

Park ettiği yere baktı, sanki herkes açık bırakmışken, park yerindeki en iyi yerlerden birini almakta bir sakınca görmüyormuş gibi. Sonra arabama sanki bir gübre yığınıymış gibi baktı. Park yeri Mercedes, BMW ve Audi'lerle doluydu. Ama kimse okula Ferrari ile gelmezdi, bu okulda bile.

Ben hariç.

"Hokey takımı," dedim, eğer çok yavaşsa falan diye.

"Gerçekten umurumda bile değil," diye hemen karşılık verdi.

Sonra kolunu arkadaşının koluna geçirdi. İkisi birlikte okula doğru yöneldiler ve kadın arkasına bakmadı.

Merdivenlerden çıkıp binaya girdiğini, kızların buraya girmesine izin verilmeden çok önce, üzerinde Latince bazı eski saçmalıkların kazındığı gösterişli taş kemerden geçtiğini izledim.

Tüm bu konuşma boyunca sessiz kalan Lex, arabamın yolcu koltuğundan yanıma doğru yavaşça yürüdü. Yanımda sigara içerken neşesinin yayıldığını hissedebiliyordum.

"Bu kaykaycı kız kim?" diye sordum ona, çünkü ona karşı en ufak bir ilgi bile göstermiyordum.

"Bilmiyorum."

"Öğren bakalım." Dumanını üflerken ona baktım. Eğer biri bana birkaç liseli kız hakkında bilgi verebilecekse, o da kuzenim Lex'ti. Neyse, o boktan motosikleti bozulduktan sonra Spider'da kıcını kaldırmamı beklemesi en azından bu kadardı.

Bana sırtıttı, her zamankinden daha çok bir çakal gibi görünüyordu. Deri ceketli, gözlerinde mahvolmuşlukla yakışıklı bir çakal. Bunu sık sık düşünürdüm; ikimizin de hayatta nereye gittiğimizi. Ben zafere, o ise mahvolmaya.

Belki ben şanslıydım ve o lanetliydi, ama gerçekten, bizim ailemizde ne fark vardı?

Okula doğru yürüdüm ve o beni takip etmeyince geri döndüm. "Bugün bir sınıfın içini görmeyi mi planlıyorsun?"

"Sence o kızın yüzüne ne oldu?" diye cevap verdi.

"Hangi kız?" dedim, sanki ne hakkında konuştuğunu hiç anlamamış gibi.

Bunu yaptığımı biliyordu. Her gün bir kız beni böyle savuşturmazdı.

Kuzenim gülümsedi ve o tuhaf hareketi yaptı, dilini üst köpek dişine değdirdi. Kızların bu hareketi neden sevdiğini asla bilemezdim.

Döndüm ve okula doğru yürüdüm, uzun zamandır başıma gelen en beklenmedik, kabul edilemez ve ilginç şeyin, nöbet geçirten bir elbise ve korkunç bir yüz yarası

giymiş bir kız yüzünden, o otoparkta gerçekleşmediğini hayal etmeye çalışıyordum.

Onu, yeni öğrencilerin kayıt yaptırdığı oryantasyon masasının yanında, arkadaşıyla birlikte fuayenin karşısında gördüm. Sanki az önce olanlar hiç olmamış gibi sohbet ediyorlardı.

Sanki kuralları zerre umursamıyordu. Ya da yüzünün tam ortasına büyük, sivri bir cisim saplanması sonucunda ortaya çıkan durumu.

Ya da okulun en popüler çocuğunun ona baktığını.

İkinci sınıfta Toronto'dan Batı Vancouver'a gelmiştim ve on beş yaşında doğudan gelen yeni çocuk olarak Beaumont Akademisi'nin koridorlarında dolaşırken, herkeste bir izlenim bırakmıştım. Zaten buradaki insanları etkilemek için her zamanki gibi davranmak yeterliydi.

Zengin ol.

Sıcak ol. Ya da en azından, çok havalı ol.

Ve tabii ki en iyinin de iyisi olun.

Ve ben öyleydim. Atlet. Her notu A olan bir öğrenci. Koyu sarışın, yeşil gözlü ve büyük başarılarla adaydım.

Övünmüyorum.

Bütün bunlar kendiliğinden gelişti ve bunların hiçbirini kendime mal edebileceğimi söyleyemem. Görünüşüm ailemden, atletik genlerim babamdan, zekâ genlerim annemden, param da öyle. Soy adım Davenport, daha içinden geçmeye karar vermeden önce bana her kapıyı açtı.

Zengin çocukların gittiği bir okulun en zengin çocuğu olmam mı? Bu tür şeyler, daha ünvanı almaya karar vermeden seni kral yapardı.

Hayatım boyunca, destansı bir fantastik romanın kahramanı gibi muamele gördüm ve herkes, ne kadar küçük olursa olsun, bu romanda bir rol almak istiyordu.

O değil.

Gözlerimin içine bakmıştı, sanki kahramanın kıyafetlerinin altında saklanan kötü adammışım gibi ve o bunu hemen anlamıştı.

Neden beni rahatsız ettiğini bile bilmiyordum. Ama rahatsız ediyordu işte.

Adı Devi Sereda'ydı.

Bunu sonradan öğrendim.

Koridordan sola doğru yürüdü, bana bir daha bakmadı bile.

Sağa gittim. Ve ona bakmadım bile. Pek.

Belki de bazı peri masalları, ne kadar çarpık olsalar da, daha başlamadan bitmeleri gerekiyordu.

Bizimki onlardan biri değildi.

Birinci Bölüm

Danimarkalı

On iki yıl sonra...

Sanki cennetteki bütün melekler topluca arabamın üstüne işemiş gibi hissettim.

Görünüşe göre, tüm hayatınız aniden çöküp yandığında, tam ortasında kendinizi için için yanan, ıslak küllerin içinde otururken bulduğunuz bir an oluyor ve her şey sizi gerçekten vuruyor. Tam da yumurtalıklarınızdan.

İnanın bana, ben de tam ortasında oturuyordum.

Rolf, yüksek hızdaki sileceklerin görüş alanını temizleyebilmesi için yavaşlamak zorunda kaldı.

Arka koltukta tek başıma oturuyordum, cebimdeki sürekli vızıldayan telefonum çalışıyordu. Ekim ayının kasvetli, gri bir Salı sabahıydı, iki gündür yaklaşık üç saat uyumuştum ve evrenin ya da havanın benden nefret etmesi beni gerçekten şaşırtmıyordu. Ama on yıldan uzun süredir gitmediğim, hatta hakkında pek düşünmediğim bir yerden ne kadar nefret edebildiğim beni şaşırttı.

Vancouver'a hoş geldiniz.

Liseyi bitirdiğimden beri Kanada'nın batı kıyısına ilk kez dönüyordum ve bu bir zevk gezisi değildi. Patronunuzun (ki aynı zamanda anneniz de olur) işten çıkarma tehdidiyle emrettiği iş seyahatleri nadiren öyledir diye düşündüm.

Sonunda bunu duymaktan bıktım ve telefonumu çıkarıp ekrana baktım.

Saf Sikişme

İçimi çekip telefonu açtım. "Bu inanılmaz hayal kırıklığını neye borçluyum?"

"Dün gece de aynısını söylediğinden eminim," dedi en iyi arkadaşım Shane.

"Ne kadar paraya ihtiyacın var?"

"Kırıldım Dane. Senden ne zaman para istedim ki?"

"Asla. Genelde beni bira içmeye davet edersin, ki bu aslında striptizcilere ve bir yolculuğa çıkmak anlamına gelir, sonra da hesabı bana ödersin."

"Milyarder sorunları, ha?"

Gözlerimi sessizce devirdim ve onun konuya gelmesini bekledim.

"Dinle," dedi, "hiç aramadın, hiç yazmadın ve şimdi şehirde olduğunu duydum ve Grindr'da bana mesaj bile atmadın."

Lanet olsun. Bunu nereden biliyordu?

Yirmi dakika kadar önce inmiştim. Burada olduğum süre boyunca kimseyi görmeyi, kesinlikle gerekli işler dışında herhangi bir şey yapmayı planlamamıştım. Uçacağımı bile kimseye söylemedim, tabii... lanet olası Lex hariç.

Aman Tanrım, kuzenimin ağızlık takılması gerekiyordu.

Şu anda buna ihtiyacım yoktu.

Son birkaç gündür ev hapsinde olsaydım, bundan daha asosyal olamazdım, ki bu da gerçeklerden çok uzak değildi. Şu anda görüşmem gerekmeyen kimseyi görmek istemiyordum.

Bunun başlıca sebebi, dünya nüfusunun ne kadarının beni son zamanlarda o lanet videoda gördüğünü -hepimizin beni- bilmediğim içindi.

Evet. O tarz bir video.

Belki de önümüzdeki on yıl boyunca tanıdığım herkesten uzak durmayı umuyordum, o zamana kadar her şey biterdi?

Shane'in bundan henüz haberi olma ihtimali neydi?

"Şehirde uzun süre kalmayacağım," dedim ona. "Programım oldukça yoğun."

Öyleydi. Bunun başlıca sebebi, bu hafta sonu şirketimizin önemli bir kurumsal sponsoru ve konuk konuşmacısı olduğu "medyada kadınlar" gala etkinliğine katılmak üzere Vancouver'a gelecek olan annem/patronumun, "gala işleri" için beni birkaç gün erken göndermesiydi. Bu da gala organizatörleriyle görüşmek, etkinlik alanını gezmek ve yalakalık yapmak gibi saçma sapan şeyler yapmak anlamına geliyordu. Çünkü yalakalık yapmak birdenbire hayatımın en önemli önceliği haline gelmişti.

Daha önce hiç yalakalık yapmamış biri için bu yutması zor bir haptı. Ezilmiş cam lavmanı gibi.

"Şimdi, seni o kadar meşgul eden şey ne olabilir ki, eski dostunla bira içmeyi kaçırıyorsun?" diye sordu Shane. "Bana porno sektöründe profesyonel olduğunu söyleme."

Ve işte oradaydı.

Parmaklarımı gözbebeklerime sokup yıldızları görene kadar bekledim. "Tanrı aşkına, lütfen izlediğini söyleme."

"Ah, dostum. Elbette izledim. Yani, bir kısmını. Benim zevkime göre fazlaca yan penis. Hele ki bağlı olduğu adamı bildiğimde-"

Telefonu yüzüne kapattım.

Geri aradı.

"Ee, başka neler yaptın?" diye sordu telefonu açtığımda. "Bu arada, kalınlığın için tebrikler. Daha önce hiç penisini görmemiştim. En azından sert değil-"

Tekrar yüzüne kapattım.

Geri aradı. Sesli mesaja yönlendirdim.

Bana mesaj attı.

Shane: Gerçekten ne yapıyorsun?

Ben: Çalışıyorum.

Shane: Başka ne yenilikler var?

Dürüstçe cevaplamaya karar verdim.

Ben: Ülkenin en genç 10 milyarder olmak üzereyim ve bunu başarabildiğim için başka bir modellik ajansı satın aldım.

Shane: Ve ben senden yeterince nefret ediyordum zaten.

Telefon çaldı.

Saf Sikişme

Bu sefer cevap verdim. "Toronto'ya bir dahaki gelişinde beni ara."

"Hadi," dedi. "Bir bira içmek için buluşalım. Seni Rocky Dağları'nın bu yakasında o zamandan beri görmedim-"

"Lise," diye tamamladım onun yerine. "Ve bir sebebi var." Aslında birkaç sebebi vardı. Ama saate baktım. "Bu, striptizcilere ve bir yolculuğa dönüşemez."

"Yerel bir fiçı bira, bir şarküteri tabağı ve yanında bir blunt, en fazla. Söz veriyorum."

Başka bir arama geldi. Annemin ofisiydi, Toronto'dandı ve anında stres baş ağrısının geldiğini hissettim. En iyi ihtimalle, bana daha fazla laf sokmak için arıyordu. Manikürcüsü videoyu mu izlemişti? Golf kulübündeki hanımlar mı? En kötü ihtimalle, batı yakasındaki kalışımı uzatmamı istiyordu. Belki de kalıcı olarak.

"Sana geri döneceğim," dedim Shane'e, sonra da telefonu açtım. "Ben Dane."

"Günaydın Dane," diye cıvıladı annemin yardımcılarında biri. Lisa mı? Lori mi? Hepsinin sesi aynıydı. "Bayan Davenport'u bekler misiniz lütfen?"

Kendimi hazırladım ve bekledim.

"Yani bana iş için batı yakasına gönderdiğimi mi söylüyorsun," dedi annem, sanki sohbetin ortasındaymışız gibi, "çıkarlarımı temsil etmen için gala organizatörleriyle buluşup el sıkışacaksın, Dane, senden tek istediğim bu ve uslu durman-"

"Ve yapacağım."

"Ve ben seni aradığımda telefonuna bile cevap vermiyorsun."

"Şu anda telefonda konuşuyoruz," diye sakince cevapladım. Gerçekten de, üç gün önce sızdırılan bir seks kasetiyle ekrana ilk çıkışından önce, annem telefonumu açıp açmamamla ilgilenmezdi. Ya da Vancouver'a gidip bir galada "çıkarlarını temsil etmemle". Ya da bu saçmalıkların hiçbirisiyle.

Christiana Davenport işini çok iyi yaptı. Ben de öyle. Kimsenin yardımına gerek kalmadı.

Ama kısa sürede keşfettiğim gibi, ailemde bir seks kaseti skandalının bedeli buydu: artırılmış güvenlik önlemleriyle gece gündüz bebek bakıcılığı, hukuk ekibimizle bitmek bilmeyen toplantılar, ensemde nefes alan halkla ilişkiler ekipleri ve tam da kıcımda annem.

"Evet. Ben konuşuyorum, sen dinliyorsun," diye bilgilendirdi beni. "Ve olacaklar şunlar. Gala organizatörleri ve mekanla görüşmenin yanı sıra, etkinlikten önce, benim temsilcim olarak galaya katılan 'medyadaki kadınlar'la da görüşeceksin."

Harika. Bana ödev veriyordu.

Sanki milyarlarca dolarlık bir şirket grubunun kıdemli başkan yardımcısı olarak yapmam gereken yeterince iş yokmuş gibi.

Şakağımı ovuşturdum. "Hangi kadınlar?"

"Hepsi."

"Anne, sen—" Gündüz mü içiyorsun? Aklını mı kaçıırıyorsun? Derin bir nefes aldım. "Bunun için vaktim yok."

"Zaman kazanırsın oğlum."

Kahretsin. Oğlumu ancak bana çok sinirlendiğinde dışarı çıkardı. Dün, ahlak ve davranış standartları hakkında

verdiği iki saatlik, zihin uyuşturan dersten sonra gerçekten sakinleştiğini sanıyordum.

Sanmıyorum.

"Sahip olduğumuz işletmeleri yöneten kadınlarla başlayacaksınız," diye devam etti, "sonra davetli listesine doğru ilerleyeceksiniz. Vancouver'da sizi görüp zafere dönüşünüzü haberleştirmek için hazır bekleyen fotoğrafçılarımız ve medya kuruluşlarımız var. Bu kadınlarla tanıştığınızda, sizi yetiştirdiğim beyefendi gibi olacaksınız, her biriyle tek tek tokalaşacaksınız ve bunu yaparken göreleceksiniz."

"Hı hı."

Akrilik tırnaklarının sert bir yüzeye heyecanlı bir ritimle vurduğunu duyabiliyordum. "Bu konudaki coşkunu hissetmem gerek, Dane."

"Ah, çok heyecanlıyım."

"Bir Davenport her zaman el sıkışır," diye hatırlattı bana, hiç eğlenmemiş gibi.

Doğru. Davenport'un el sıkışması.

Bir el sıkışma, bu kadınların seks kaseti skandalını unutmasını sağlardı, eminim.

"Ve bu benim zamanımı akıllıca kullanmam, çünkü...?"

"Çünkü Bradley ve ben bunun doğru bir hareket olduğuna inanıyoruz."

Elbette. Bradley. Ailemin kurumsal imparatorluğu Valhalla Media Group'ta Finans Başkan Yardımcısı ve Başkan'ın sağ kolu, yani annem, Tanrı'nın sağ kolu, büyükannem, Kurucu Ortağımız ve CEO'muz. Bradley benden hep nefret etmişti. Belki de bana altın tepside iş verildiği için, o ise aslında hak ettiği işi yapmıştı.

Muhtemelen dün gece Entertainment Tonight Canada'da gösterilen, herkesin gözü önündeki sonumu, sonsuz bir döngüde tekrar tekrar izlettiriyordu. Acaba özgeçmişini güncelleyip iş başvurusunda bulunup bulunmadığını merak ettim.

"Sen hala orada mısın?" diye sordu annem sertçe.

"Ben buradayım." Maalesef.

"Bununla ilgilenmek için programınız hazır olacak," diye bildirdi bana. "Bu, Vancouver'daki en önemli önceliğiniz. Ekibiniz sizin için toplantıları ayarlayacak. Bugün öğleden sonra başlayabilirsiniz."

"Ekibimle konuşacağım," diye çıktım, şakağımı yumruklayarak. "Bana bırak."

"Ah, ben onlarla konuştum zaten."

"Sen... ne?"

Cidden... Bu oluyor muydu? Bir gecede ergenliğe mi dönmüştüm?

Annem ilkokulda günlük programım üzerinde daha az kontrole sahipti.

"Bu senin için iyi olacak Dane," dedi. "Batı yakasındaki varlıklarımızı tanıman için bir fırsat. Hiç dışarı çıkmıyorsun. Bu insanlarla tanışmadın bile, ama bugün mü yoksa yarın mı bir işleri olacağına sen karar veriyorsun. Büyükannenin daha samimi bir çalışma ortamını tercih ettiğini biliyorsun ve yıllardır senden batıya bir gezi yapmanı istiyor."

Hepsi doğru. Ama Valhalla, büyükannem yıllar önce büyükbabamla birlikte günlük olarak yönettiğinden beri katlanarak büyümüştü. Ve bazen beklentileri biraz... eski kafalıydı.

"Evet," dedim, "ama eğer kastettiğin buysa, günümüzde çalıştırdığımız her insanla el sıkışamam."

"Bu konuda bahaneler duymayacağım," dedi annem. "Bir Davenport her zaman el sıkışır ve sen de şimdiye kadar bir Davenport'sun. Bazı insanların aksine, büyükannen ve ben kiminle yatağa gireceğimizi tam olarak bilmeyi tercih ediyoruz."

Siktir. Beni.

Alçak darbe, anne.

Peki şimdiye kadar? Bunun anlamı neydi?

"Yaptıklarının zararı çok büyük olacak, Dane. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum." Burnumun kemerini sıktım, bunun, bir dizi dersin sonuncusunun bitmesini bekledim.

"Bu bizi genel olarak yaralayacak. Sadece... video değil," diye ekledi tiksintiyle. "Toplumun algısı. Seks kasetin... internette yayınlanır yayınlanmaz," diye tükürdü, "bizi altüst etti-"

"Benim kasetim değildi," diye hatırlattım. Bunu ona açıkça anlatmaya çalışmışım ama son birkaç gündür sağır olmuştu.

"Sen. İçinde.ydin." diye bana sertçe karşılık verdi.

Evet. Evet, öyleydin. Hem onun hem de büyükannemin, beni içinde gördükleri için içinde olduğumu bildikleri gerçeği -en azından bir kısmını- gelecekteki bir terapi seansında veya bin seansta ele alınacaktı.

"Bu, daha az güçlü bir aileyi boğabilir," diye uyardı beni. "Hemen kafamızı suyun üstüne çıkarmamız gerek."

"Bu bizi deviremez anne."

"Bunu, hayatı bir seks skandalıyla altüst olmuş herkese söyle evlat. Sızdırılan bir seks kasetindeki bir adam, genel olarak sınıfın, sağduyunun, güvenilirliğin timsali olarak kabul edilmez... devam etmeme gerek var mı?"

"Gerek yok."

"Ve size şunu söyleyebilirim ki, Bradley rakamlarımız üzerindeki etkiden hoşlanmıyor."

Büyük sürpriz. Bradley mutlu olmayınca annem savaşa gidiyordu.

"Şu anda ihtiyacımız olan son şey," diye devam etti, "milyonlarca takipçisi olan bir grup kadının, seks kaseti başlıklarındaki iftiralı milyarder bekarın bir partide kendilerine tokat attığını kamuoyuna açıklamanın zamanı geldiğine karar verip Twitter'da 'Me Too' diye ortaya çıkması."

Gerçekten mi? Boş zamanlarımda bunu yaptığımı mı sanıyordu?

"Partilerde rastgele kadınların kışına şaplak atmam anne. Bil diye söylüyorum."

Tırnaklarının tıkırtısını duyabiliyordum. Tık, tık, tık. Masasını delmeye çalışan öfkeli bir ağaçkakan gibi. "Bunu düzelt," diye tısladı, sesinde alaycı bir ton vardı. "Seninle son işim bu," sesiydi bu. "Yaptığın şey bu, değil mi? Davenport imparatorluğunun, iki sarhoş çıtır ve bir video kameranın karıştığı bir karmaşadan kendi kendine kurtulamayan, ünlü kurumsal iş bitiricisi."

"Bunu düzelteceğim," diye çıkıştım zorla. "Her şeyi düzelteceğim."

Kısıtlı iç çekişini hissedebiliyordum. Tüm hayal kırıklığının altında, derinlerde bir yerde, beni hâlâ sevdiğini

söyleyen o iç çekiş. "Galada en iyi formunda olmanı bekliyorum. İtibarını ve bu şirketin itibarını, her seferinde bir el sıkışmayla yeniden inşa edeceksin. Burada tamamen kusursuz olmalısın."

"Anlaşıldı."

Bana ilk on kez söylediğinde ben de anladım.

"Cumartesi günü galaya uçacağım. O etkinlikte el sıkıştığım her kadından batı yakasındaki davranışların hakkında övgü dolu yorumlar bekliyorum."

"Elbette."

"Ve eğer büyükannenin parasını ortalıkta gösterip... bilirsin işte... seks yaptığını öğrenirsem," diye üsteledi, annemin ağzından çıktığında tamamen yanlış bir şeydi bu, "bir sorunumuz olur."

"Anne, buna ihtiyacım yok—"

Telefonu yüzüme kapattı.

"—sevişmek için para saçmak," diye bitirdim sessizlik içinde.

Kuyu.

Çok eğlenceliydi.

Annemin üç gün içinde on ikinci kez götümü yırtması... Hayatımın en büyük başarıları ve en güzel anları listemde gerçekten üst sıralarda.

Telefonuma baktım. Ekibimden yarım düzine mesaj beni bekliyordu. Kıdemli kişisel asistanım Wiley, kişisel programımı en ufak bir aksaklıktan bile arındırmıştı; hatta şehirdeyken benim için ayarladığı masörü ve kişisel antrenörü bile iptal etmişti. Kıdemli yönetici asistanım Velma, Vancouver'ın önde gelen medya kadınlarıyla el sıkışabilmem için şehrin dört bir yanında benim için

toplantılar ayarlıyordu; muhtemelen sadece ünümden dolayı bile benden nefret ediyorlardı.

Çok eğlenceli.

Bu pis pisliğin içine nasıl düştüm ben?

Dört gün önce her şey yolundaydı. Valhalla'da Kıdemli Başkan Yardımcısıydım. Yıl sonuna kadar evlenmeyi planlıyordum. Elbette, bu süreçte biraz eğlenmişim. Bir aziz değildim. Ama ailemin benden istediği her şeyi yapmışım.

Otuzuncu doğum günümde, sadece üç buçuk ay sonra, mirasımın tamamını alacak ve aile şirketine ortak olacaktım. Ve bir gün, her şeyin sahibi olacaktım.

Davenport imparatorluğunun altın çocuğuydum. Güvendeydim. Dokunulmazdım.

Ya da ben öyle inanmak üzere yetiştirilmişim.

Bir seks kaseti skandalının ortasında hayatımın bir gecede yerle bir olacağını nasıl bilebilirdim?

Dün gece annem, şirket yerleşkesindeki gökdelen ofisimden resmen kovmuştu beni, zavallı, sapkın bir rezillikmişim gibi. Büyükannemin görüş alanından, ofisten ve Toronto'dan uzak durmamı istiyordu. Aslında mesele o lanet olası gala değildi. Mesele itibardı. Görünüş. Güçtü.

Söz konusu olan ailemiz, şirketimiz ve her ikisindeki geleceğimdi.

Söz konusu olan benim değerimi kanıtlamamdı.

"Ne kadar daha?" diye sordum Rolf'a.

"Beş dakika, patron."

Harika. Hemen bir Tylenol ve bir viskiye ihtiyacım vardı.

Elimde titreşen telefonumda biriken mesajlara göz gezdiriyordum. Neredeyse hiç susmuyordu. Çoğunu da

unutup gitmiştim.

Shane tekrar mesaj atmıştı.

Shane: Johnny de senin burada olduğunu biliyor.

Bok.

Başparmağım ekranın üzerinde gezindi. şu anda gerçekten eski lise arkadaşlarımı görmek istiyor muydum?

Son üç günde, insanlar beni batırmadan önce gemiden atlayıp kaçarken, sayamayacağım kadar çok iş ortağımı ve çalışanımı kaybettim. Ailem beni neredeyse şehirden kovmuştu, muhtemelen beni reddetmeyi de ciddi ciddi düşünmüşlerdi. Peki ya nişanlım? Ben daha "sızdırılmış seks kaseti" demeden kapı dışarı edilmişti.

Belki de şu anda bana katlanabilecek biriyle takılmaya biraz daha istekli olmalıydım.

Ben: BİR bira. Sen alıyorsun.

Telefonumu koltuğa fırlattım.

Hâlâ benden hoşlandığını varsaydığım birkaç kişinin yüzünü görmek? Zararı olmazdı. Video için beni pataklasalar bile. Belki de her şeyi içlerinden atıp tutmalarına izin vermem gerekecekti, sonra da yolumuzdan devam edebilirdik.

Ve evet, o saçma sapan toplantılara katılırdım. Herkesle el sıkışırdım. Hafta sonu galaya en iyi performansımı sergilerdim.

Kusursuz.

Annemi mutlu etmek için elimden gelen her şeyi yapacaktım - ya da en azından Christiana Davenport'un

ulaşabildiği en mutlu anları yaşatmak için - ve sonra asıl iş, evde başlayacaktı. Lanet olası hayatımı geri kazanmam gerekiyordu, batı yakasında fotoğraf çekimleri için "centilmen milyarder" rolü yapmam değil.

Ve benim hayatım Toronto'daydı.

şehrin su gibi akıp gidişini, pencereden görünen gri dünyayı izliyordum. Tek yapmam gereken bu işi bitirip buradan siktirip gitmekti.

Vancouver'dan nefret ediyordum.

Burada başıma hiç iyi bir şey gelmedi.

En son buraya on beş yaşında kendi isteğimle geldiğimde, bu hayatımda yaptığım en büyük hataydı.

Cehennemden de beterdi, burası tam bir cehennemdi ve ben bir daha burada sıkışıp kalmayacaktım.

İkinci Bölüm

Devi

Patronuna tokat atmayacaksın.

Patronuna tokat atmayacaksın.

Ofis binama yaklaşıırken, içimdeki kızgınlığın boğazımda hayalet kusmuk gibi yükseldiğini hissettiğimde, kendimi koruma arzusuyla kendime bu sözü verdim. Çünkü dün gecedен sonra, kadına gerçekten tokat atmaya hazırdım.

Derin bir nefes aldım, geri üfledim ve yetişkin hayatım boyunca çalıştığım mankenlik ajansının kapısını açmak için uzandım. Tüm kariyerim boyunca.

Onbir yıl oldu.

Buraya sahip olduğum her şeyi vermiştim ve onun bunu mahvetmesine izin vermeyecektim.

Kapıyı hızla açtım, şemsiyemi katladım ve yağmuru silkeledim. Sonra omuzlarımı yere koyup lobiye doğru yürüdüm, sanki hayatımda milyonuncu kezmiş gibi... ve neredeyse her şeyin erişemeyeceğim kadar kayıp gittiğini hissedebiliyordum. Uğruna emek verdiğim her şey, ayaklarımın altından parça parça dökülüyordu.

Patronumdan gelen tek bir arkadan vuruş.

Tokat atmayacağım.

Ajansın tanıdık görüntüleri, sesleri ve hisleri üzerime çökerken resepsiyon alanının ortasına doğru yavaşça yürüdüm.

Aman Tanrım, burayı çok sevdim.

Ofisin kendisi özel bir şey değildi. Sadece gri bir kiralık ofisti. Ama bu ajansı özel kılan yer değildi. Burada olup bitenler, içeri girip çıkan insanlar ve bu duvarların arasında her gün çalışan insanlardı.

En azından Janelle Gorman görevi devralana kadar öyleydi.

O kapıdan ilk girdiğimde henüz on sekiz yaşındaydım, liseden yeni mezun olmuştum ve hâlâ hatırlıyorum; o günü, şu anda, etrafımda hissedebiliyordum. Çok gergin, çok azimli ve çok kararlıydım. Ajansın ilk günden beri her şeyini, hatta ilk sahibini bile çok sevdim; ajansı seksenlerin başında kendisi açmış bir model ve iş kadınıydı.

Bu duvarların arasında olduğum kişi olma şansının bana verilmesini çok sevdim. Buradaki insanların bana inanmasını. Çalışanların hareketliliğini, kahve ve kağıt kokusunu, hatta halıların kokusunu bile sevdim.

Bu ofis benim evimden uzaktaki evimdi ve oranın her yerini biliyordum. Boyadaki her bir çizikten haberim vardı.

Lanet olsun, gerçekten boyama yapmamız gerekiyordu.

Duvardaki belirli bir çipe bakıp ne kadar zamandır orada durduğunu merak ettim. Bir işletmeyi yönetirken, her zaman yapılması gereken düzinelerce şey olurdu. Bu, işletmenin sevdiğim yanlarından biriydi. Ve evet, burayı neredeyse ben yönetiyordum. Her ne kadar bunun için

kredi almamış olsam da. Ya da parasını ödememiş olsam da.

Son altı aydır bizi bir arada tutan kesinlikle bendim, ama bu duvarların ötesindeki herhangi birinin bunu bildiğinden çok şüpheliydim.

Toronto'daki genel merkezde çalışanlar da dahil.

Duvardaki dev, iğrenç altın logoya baktım; Janelle'in hemen astırdığı logo. O anda, muhteşem butik ajansımızı ülkenin en büyük yetenek yönetimi şirketi Superior Talent'a satmıştı.

O. Bizi. Sattı.

Bizi bana satacaktı.

Plan buydu.

Sonra Janelle planı değiştirdi. Bana söylemeden.

O zamandan beri aramızdaki şeyler... nasıl diyelim... rahatsız ediciydi. En azından ben yeni çalışma ortamımızdan rahatsızdım. Patronum bıçağı sırtıma sapladığında gerçekten hissedip hissetmediğini bilmiyordum. Evet, üzgün olduğumun farkındaydı. Ajansın satıldığını öğrendiğim gün bunu açıkça belirttim. Ama Janelle Gorman genellikle kendiyile o kadar meşgul olurdu ki, başkalarının ne hissettiğini fark etmezdi.

Hayatımda ondan daha kötü bir narsiste rastlamamıştım. Ve geçimimi güzellikle sağlayan insanlarla çalışıyordum.

"Hey, Devi." Resepsiyon masasının geniş kısmına yaklaşırken Suri beni selamladı; parmakları klavyede usulca tıkırdıyordu. Koridorun yukarısındaki ofislerinde telefonlarıyla meşgul olan diğer iş arkadaşlarımin telaşla koşturduklarını duyabiliyordum; bu küçük, tutkulu ordu, ortalığı hareketlendiriyordu.

"Günaydın," dedim, sesim o kadar neşeli çıkmıştı ki neredeyse inanacaktım.

"Toplantılarınız nasıldı? Çekim nasıldı?" Suri bana doğru döndü ve dinlemek için avucuna yaslandı; kızıl saçları canlı, muhteşem bir peri kesimindeydi. Resepsiyonistimiz/yönetici asistanımız neredeyse benimle aynı süredir bizimleydi ve masasına yaklaştığımda, sanki gününde olan tek önemli şey benmişim gibi her şeyi bırakıp giderdi.

Patronumuza tokat atmamak için bir sebep daha. Kovulursam Suri'yi çok özlerim.

"Harika." Gülümsedim. "Her iki görüşme de iyi geçti. Çekimler muhteşem görünüyor ve kızımız gerçekten temposunu yakalıyor."

"Efsanevi!"

Muhteşemdi. Yeni yüzlerimizden biri, gülünç derecede uzun uzuvları ve cam kesebilen elmacık kemikleriyle on dört yaşında bir kızdı. Onu bizzat keşfetmişim ve kendi kendime yetiştiriyordum. Eğer isterse, moda dünyasında onu çok parlak bir gelecek bekliyordu. Annesi her işe eşlik ediyordu ama ben de her şeyin yolunda olduğundan, rahat olduğundan ve iyi temsil edildiğinden emin olmak için onu kontrol ediyordum.

Sabahın on biri bile olmamıştı ve ben çoktan şehrin her yerini dolaşıp çalışmışım. Patronum için aynı şeyi söyleyebileceğimden emin değildim. Çoğu zaman nerede olduğunu bilmiyordum.

"Janelle geldi mi?"

"Hayır. Onu henüz görmedim."

Elbette. Allah korusun, öğle yemeğinden önce ortaya çıksa. Yoğun bir ajansın müdürü olmasına rağmen, kadının ofis saatleri inanılmaz derecede kısıtlıydı. Başarısının anahtarı da buydu: Asıl işin aslan payını geri kalanımıza bırakmak.

Bu ajans böyle kurulmamıştı. Ama öyle olmuştu. Ajansın tüm havası son altı ayda kökten değişmişti. Sevdiğiniz bir şeyin hafife alınıp böyle kötü muameleye maruz kalmasını izlemek yürek parçalayıcıydı.

"Geç kalmadım. Senden önce masamda olacağım." Kapı arkamdan hızla açıldı ve şık, insan kasırgası Chaz'e baktım. Genç ajanlarımızdan biri ve aynı zamanda oda arkadaşımdı. Hızla yanımdan geçip koridordan ofisine doğru yürüdü ve belli belirsiz kibirli bir gülümsemeyle -uzmanlık alanı- kapıyı kapattı. Sonra kapı tekrar açıldı. "Hamur işleri! Çörekler! Suri, karbonhidrata ihtiyacım var!" Sonra kapı tekrar kapandı.

"Acele etme," dedim Suri'ye. "Sabah kahvesiyle iki Danimarka çöreği içtiğini gördüm. Hayatta kalacak."

Sırıttı. "Birazdan fırına gideceğim."

"Ve eğer lütfen ve teşekkür ederim demeye başlamazsa, onu susturun."

Ona her zaman bunu söyledim. Ama asla yapmadı.

Özenle kalemle çizilmiş kaşları kalktı. "Gerçekten seni işe önce aldığını mı sanıyor?"

"Belki. O kadar sanrılı. Asıl soru şu: Saatin kaç olduğunu biliyor mu?" diye takıldım. Chaz'in de bu sabah toplantıları vardı. O da neredeyse benim kadar çok çalıştı.

Suri, rahat gülümsemesiyle gülümsedi ve masasının kenarındaki düzgün evrak yığınlarını parmaklarıyla işaret

etti. "İlk yığın sana. Lizzie gelin kuyruğu için dışarı çıktı," diye hatırlattı. "Kyle'ın bir işi var. Diğer herkes içeride."

"Harika. Teşekkür ederim."

Suri, kapıdan her girdiğimde bana bu bilgileri verirdi çünkü önemsediğimi biliyordu. Janelle de dahil olmak üzere şu anda burada çalışan herkesten daha uzun süredir buradaydım ve iş arkadaşlarım bana güveniyordu. Herkesin nerede olduğunu ve neler olup bittiğini bilmenin, her şeyin üstünde olduğumuzdan emin olmanın kişisel sorumluluğum olduğunu hissediyordum. Yani, iyi bir yönetici gibi.

Oysa benim iş ünvanım sadece "ajan"dı.

Acı değil.

Suri'nin telefonu çaldı ve neşeyle cevap verdi: "Üstün Yetenek. Vancouver edisyonu." Gözlerimle buluştu, ben de gözlerimi hafifçe devirmeden edemedim. Gülümsedi ve omuz silkti. Elbette, şu anda tepemizde asılı duran o devasa, iğrenç Üstün logosunun suçu onun değildi.

Bana bıraktığı postaları ve evrakları toplayıp koridora doğru ilerlerken taradım. Yol boyunca, yıllar içinde temsil ettiğimiz yeteneklerin yüzlerinin yanından geçtim; parlak sekize on boyutlarında portreler ve çerçevelenmiş, duvarları kaplayan dergi sayfaları.

Ofisime girip kapıyı kapattığımda, çantamı kanepeye fırlatıp şemsiyemi düşürdüm. Telefonumu çıkardığımda, havanın zorlama esintisi kayboldu ve hemen Janelle'i aramaya çalıştım. Sesli mesajını aldım. Tabii ki.

Mesaj bırakmadan telefonu kapattım. Ona gerçekten geç kaldığını söylemem gerekiyor muydu? Aylık hedef belirleme toplantımıza iki buçuk dakika kalmıştı.

Yoksa artık hedeflerimiz mi kalmamıştı?

Gerçekten zamanında burada olma ihtimali var mıydı? Yoksa her zamanki gibi beni bekletecek, zamanımı boşa harcayacak ve günlük programımı bozacak mıydı?

Evrakları masama fırlatıp sandalyeme çöktüm. Buradaki duvarlarda da resimler vardı. Seyahat ettiğim veya hâlâ görmek istediğim yerlerin, plajların ve şehir silüetlerinin güzel manzaraları. Ve benim için özel olan birkaç seçkin yüz.

İlham verici görseller.

Ofisimin kapısının hemen yanında, oturduğum yerden rahatlıkla görebildiğim yerde, en iyi arkadaşım Katie'nin büyük bir fotoğrafı vardı. Siyah beyaz bir portreydi, sadece başı ve omuzları görünüyordu; fotoğrafta kahkahalarla gülüyordu.

Muhteşem.

En yakın arkadaşım model olmaya hiç hevesli değildi, yine de ona düzgün bir fotoğraf çekimi yapması için yalvarıp yakarmıştım ki, menajeri olarak en azından onu doğru düzgün temsil edebilecek birkaç fotoğrafım olsun. Model olmak istese de istemese de, Katie dört yıl önce müstakbel eşiyle birlikte bir rock müzik videosunda modellik yaparak ünlenmişti. Dolayısıyla, dünyanın büyük bir kısmı onu tam da böyle görüyordu: ünlü bir model.

Katie'nin modellik kariyerine, o videoda rol aldığı gün, bu ofisten başlamıştım. Bu kesinlikle kariyerimin en önemli anlarından biriydi: En yakın arkadaşımın hayatının çılgın bir şekilde değiştiğini ve sonunda sanatçı olarak kariyerine başlamasına, hayalinin gerçekleşmesine ve hayallerindeki erkeği bulmasına yardımcı olduğunu görmek.

O zamandan beri Katie'ye, elinden geldiğince "modellik" yapma fırsatını değerlendirmesini ve platformu ve ilgiyi istediği gibi kullanmasını tavsiye ediyordum. Ne diyebilirdim ki? Bir menajerdim. Bu benim can damarımdı. Ve bu konuda inatçı olduğum için, ara sıra onu, genellikle ünlü kocasını da yanına alarak, hayır amaçlı değerli bir etkinlikte özel bir görünüm sergilemesi için korkutabiliyordum. Ona sürekli bu fırsatın sonsuza dek kapıyı çalmayacağını söylüyordum. Ama bugünlerde hâlâ kapıdaydı. Bir sanatçı olarak yükselen şöhreti ve elbette rock yıldızı Jesse Mayes'in karısı olması, bu ofise gelen taleplerin akmasını sağlıyordu.

Ve Suri tüm bu istekleri doğrudan bana gönderdi.

Janelle bu duvarların arasında olan her şeyin sorumluluğunu üstlenmekten hoşlansa da ve ben de buna izin versem de, bu tamamen benim sorumluluğumdur.

Peki ya dün gece? Dün gece harika geçti.

Katie, Jesse ve grubu Dirty'nin büyük bir kısmıyla bir sektör etkinliğinde, bir bağış toplama etkinliğindeydim. Ne yazık ki Janelle de oradaydı. Ve payına düşenden fazla alkol aldıktan sonra, Jesse'ye Katie'yi keşfettiği hakkında iğrenç bir yorum yaptı. Sanki Katie'yi keşfetmiş gibi.

Siktir et.

Katie Mayes'i, yani Katie Bloom'u keşfeden varsa, o da bendim. On yaşındayken, okul yılının ilk günü altıncı sınıfa girdiğimde. Tam istediğim gibi bir yazlık elbise ve üzerinde papatya desenleri olan sandaletlerimle sınıfın önüne oturdum. Katie ise retro bir Wham! tişörtü, şort ve turkuaz Chuck'larla içeri girdi. Yanıma oturup oturamayacağını

sordu. O an onun çok tatlı olduğuna ve en iyi arkadaş olacağımıza karar verdim ve konu kapandı.

Dün gece Janelle'in Jesse'nin yüzüne kendini öven saçmalıklarını duyduğumda? Daha önce hiç birine böyle tokat atma isteği duymamıştım.

Tamam, peki, lise mezuniyet partimin gecesi hariç; son sınıftaki ayrıcalıklı, kendini beğenmiş, şımarık bir herif her zamankinden daha da kibirlendi ve ellerini sıvazladı. Ve evet, dili izinsizce dilime değdiğinde, avucum yüzüne değdi. Sertçe.

Hayatımın en önemli olayı değil.

Normalde insanlara tokat atma isteğiyle dolaşmazdım. Ama dün geceyi düşünmek bile kanımı kaynattı ve tokat atan elim kaşındı.

Janelle'in saçmalıklarının Jesse'yi etkilemediğinden oldukça emindim; Katie'nin o videoya nasıl dahil edildiğini gayet iyi biliyordu. Menajeri Brody, onu seçmişti; Brody ve Jesse'yi buraya ben getirmiştım, Katie o toplantı sırasında tesadüfen ofise gelmişti ve Katie, o muhteşem kişiliğiyle işi kendi elleriyle almıştı.

Janelle'in bununla pek bir ilgisi yoktu, maaş çekimi imzalamak dışında.

Artık maaşım zaten doğrudan genel merkezden geliyordu ve Janelle Gorman'dan aldığım tek şey lanet bir baş ağrısı ve dikkat etmezsem kötü bir şöhretti.

Tekrar aramak için telefonumu elime aldım ve yine sesli mesaja ulaştım. Demek ki görüşmemiz gerçekleşmiyormuş.

Takvimimden sildim, rahatladım aslında. Şu anda onunla uğraşmak zorunda kalmasam daha iyi olurdu herhalde.

Sonra Katie'yi arayıp içimi dökmeyi ve Janelle'in dün geceki etkinlikteki sarhoş sanrılarının bana kötü yansımadığından emin olmayı ciddi ciddi düşündüm. Oysa dün gece zaten aynı şeyi yapmıştım. Katie, Jesse'nin durumu anladığını, kendisinin ve tüm Dirty ekibinin beni sevdiğini ve beni aileden biri olarak gördüğünü ve artık bırakmam gerektiğini baştan sona bana garanti etmişti.

Neyse, sabahın bu saatinde Katie'nin meşgul olma ihtimali çok yüksekti; resim yaparken, bez bağlamışken veya çok ihtiyaç duyduğu anne uykusunun ortasında derin uykuda olabilirdi. Bu yüzden, ona bir şeyler atma isteğime direndim.

Daha sonra, çalışmadığı veya annelik yapmadığı bir zamanda, kokteyller eşliğinde ona sataşıyordum.

Bunun yerine kendimi toparlamaya başladım. Burada önemli olana odaklan ve Janelle'i unut. Gelecek hafta şehir dışından bir fotoğrafçı arkadaşım ziyarete gelecekti ve yeni yüzlerimizden en az biriyle portföy çalışması yapmaya vakti vardı; o çekimi planlamam gerekiyordu. Bu öğleden sonra ofis dışında birkaç toplantım vardı. Ve önce yapmam gereken bir sürü telefon görüşmesi vardı.

Ama tam olarak dalmadan önce, ofisim penceresine hafif bir vuruş sesi geldi.

Suri'nin camın ardından parmaklarını bana doğru salladığını görünce başımı kaldırdım. Onu içeri davet ettim. İçeri süzüldü ve kapıyı kapattı, sanki tüm o cılız haliyle yaklaşan bir felaketi gizliyormuş gibi sırtını kapıya yasladı.

Vay canına. O bakışı tanıyordum.

"Janelle şimdi ne yaptı?" diye sordum kesin bir dille.

"Elimizde bir felaket olabilir" diye bana bilgi verdi.

Geriye yaslandım. "O kadının elinden bir felaket daha çıkabilir mi bilmiyorum."

"Eh, mecbur kalacaksın. Tabii eğer bu işi gerçekten Janelle'e bırakmak istemiyorsan."

İnlememi bastırdım. "Hayır. Bunu yapmayacağım. Bana bırak."

"Bugün öğleden sonra genel merkezden biriyle toplantısı var. Saat ikide, şehir merkezindeki bir restoranda."

"Ne?" Neden bana söylemedi ki? diye neredeyse ağzımdan çıktı. Tabii ki, ajansı sattıktan sonra bana söylemeye tenezzül bile etmemişken, neden söylesin ki? "Ne zamandan beri?"

"Ben de yeni öğrendim. Takvimine eklemem için aradı."

"Cidden mi? Bu sabah aramalarımı görmezden geliyor."

Suri anlayışla irkildi. "Olanlardan haberi olmadığını, hatta şehirde olduğunu bile bilmediğini söyledi. Aslında oldukça paniklemiş gibiydi. Nasıl olduğunu bilirsin. Sanırım adamları bugün onu arayıp bir şeyler ayarlamışlar, değil mi?"

"Bir adamla mı görüşüyor?" Aklım çoktan Superior Talent'ın Toronto ofisindeki üst düzey çalışanların isimlerini ve yüzlerini düşünüyordu; bazılarıyla görüntülü görüşme yoluyla görüşmüştüm. Ancak satın alma işleminden bu yana hiçbiri bizimle şahsen görüşmek için uçakla gelmemiştir. "Bir ismimiz var mı?"

"Evet. İşler orada daha da kötüleşiyor."

"Daha ne kadar kötü olabilir ki?" diye sordum, masamın etrafından dolaşıp bilgisayarımın klavyesine oturup yazmaya başladığında.

"Bu... onun görüştüğü kişi."

Web arama kutusuna girdiği arama terimine bakakaldım: Dane Davenport.

Ekranda arama sonuçları belirince aklım kilitlendi. En üstte son dakika haberlerinin öne çıkanları ve Dane Davenport'u merkez alan bir arama sonuçları listesi. Ve her biri bana iki kelime bağırıyordu.

Seks Kaseti

Seks Kaseti

Seks Kaseti

Başımı salladım. "Neye bakıyorum ben?"

Ve ben neden lise kabusum olan, aynı zamanda sınıfımdaki en popüler çocuk olarak bilinen, aynı zamanda lise mezuniyetimden beri görmediğim, aynı zamanda bir daha asla görmek istemediğim bireye bakıyordum?

Son yetmiş iki saattir sosyal medya hesaplarımda seks kaseti skandalının yıldızı olarak yer alan bir adam olarak da mı tanınıyordu?

Ayrıca... patronumun bu öğleden sonra görüştüğü adam olarak mı biliniyor? Çünkü artık benim ajansımın sahibi olan ajansta çalışıyordu?

Beyin... hesaplama değil.

Suri, saygın bir haber sitesine açılan ilk habere tıkladı. Haberin en üstünde, işte oradaydı: Dane Davenport, özel dikim bir takım elbise içinde, lisedeki yakışıklı şeytan kadar yakışıklı görünüyordu; bir erkek olarak geçirdiği on yıllık ince ayarlarla katlanarak gelişmişti.

"Bu Dane Davenport. Ailesinin sahibi-"

"Valhalla Medya Grubu," dedim hemen. "Biliyorum." Kanada'da iş dünyasında olan herkes, hatta haberleri

izleyen veya ara sıra gazete eline alan yarı zeki bir vatandaş bile Dane Davenport'un kim olduğunu bilirdi.

Lisede onunla birlikte çok zorlu bir yıl geçirmemiş olsalar bile.

"Doğru. Ve görünüşe göre..." Suri bana utançla baktı. "Valhalla bize sahip."

"Saçmalık," dedim. "Dur bir dakika. Ne?"

Önümdeki ekrana gözlerimi kırptırdım. Felç mi geçiriyordum yoksa? Vücudumun bazı kısımları garip bir şekilde uyuşmuştu ve tünel görüşü yaşıyordum. Tek görebildiğim soluk yeşil kravatıydı. Soluk yeşil gözleri. Ve o küçümseyici gülümsemesi... sanki ekranın içinden omurgama gönderiyordu.

Titriyordum. Şiddetle.

Burada klima açık mıydı yoksa?

"Valhalla Media Group, Superior Talent'ın sahibi," diye bilgi verdi Suri. "Bilirsin, bir milyon başka şirketle birlikte. Bunu üç dakika önce Janelle bana adını verdiğinde keşfettim. Sanırım bunu bilmiyordun?"

"Hayır. Bunu bilmiyordum."

"Demek Janelle'in görüşeceği kişi bu. Birkaç saat içinde falan. Janelle'in kiminle görüştüğünün farkında olduğunu bile sanmıyorum. Valhalla'nın Kıdemli Başkan Yardımcısı Devi. Bu adam çok güçlü. Adamları Janelle'e hafta sonu medyadaki kadınlar galası için şehirde olduğunu ve Janelle ile tanışıp 'el sıkışmak' istediğini söylemiş. Ve internetteki haberlerden de anlayabileceğiniz gibi, yakın zamanda bir seks kaseti skandalına karışmış. Üç gün önce falan."

"Evet," dedim uyuşuk bir şekilde. "Biliyorum."

"Google'da arayacak vaktim ancak bu kadardı," dedi Suri. "Bu skandalın burada nasıl bir rolü olduğunu veya olup olmadığını bile bilmiyorum ama vay canına. Bilmen gerektiğini düşündüm."

"Evet. Teşekkürler." Bu hâlâ mantıklı değildi.

Dane Davenport'un kim olduğunu biliyordum. Nerede çalıştığını biliyordum. Seks kaseti skandalını biliyordum.

Birkaç gün önce manşetleri gördüğümde tek düşündüğüm şey, "Evet, bu çok uygun. Çok büyük bir sürpriz." oldu.

Ve bu kadardı.

Onun benimle herhangi bir bağlantısı olduğunu, hele ki ajansımın sahibi olduğunu bilmiyordum.

Ama nedense vücudum acil durum jeneratörü moduna geçerken, geri kalanım boşluğa gömüldü. Ne yazdığımı bile bilmeden bir not defterine notlar almaya başladım. "Janelle tam olarak ne hakkında konuşmak istediğini söyledi mi?"

"Hayır. Tamamen hazırlıksız yakalanmış gibiydi."

Harika. Bir iş toplantısında Janelle'den daha kötü olan tek şey, Janelle'in bir iş toplantısında hazırlıksız yakalanmasıydı. Bu oldukça yaygın bir durumdu çünkü Janelle, teknik olarak son altı aydır bir işletmeyi yönetiyor olmasına rağmen, bir işletmeyi yönetmek konusunda tuhaf bir şekilde bilgisizdi.

Suri'ye göz kırptım. "Aman Tanrım." Sonunda, durum iyice sinmeye başlayınca beynimden bir tepki dalgası geçti. Janelle, Dane Davenport ile sohbet ediyor. Hayatımda tanışmaktan mutluluk duymadığım en zor kişiliklerden ve en büyük egolardan ikisi, sevgili ajansım hakkında sohbet etmek için bir araya geldiler. "Bu tam bir felaket..."

"Eh, potansiyel bir felaket," dedi Suri. "Geçitten önleyebileceğimizi düşünüyor musun?"

"Hayır. Eğer o adam onunla görüşmeye kararlıysa, görüşecektir."

Dane Davenport hakkında bildiğim bir şey vardı: Dünya ona istediğini vermişti. Ergenlik çağında bile zengin, şımarık ve buz gibi soğuktu.

O çok zalimdi.

O akıllıydı.

Nasıl bir adama dönüştüğünü hayal etmek bile ürpertiordu beni.

Ve şimdi de peşinden bir seks kaseti skandalı geliyordu.

Birkaç saat içinde, benim başıboş patronumla buluşacaktı ve onun bizi mahvetmesine izin veremezdim.

Sandalyemden yavaşça kalktım. "Bu işe bizim de dahil olmamız gerek. Buradaki tek seçeneğimiz bu. Bunu onun insafına bırakamayız."

"Tamam. Yardımcı olmak için ne yapabilirim?"

Suri'nin yüzüne odaklanmaya çalıştım. "Buluştukları restoranın adını bilmem gerek. Programımın boşaltılması gerek. Lizzie veya Chaz, bu öğleden sonra ertelenemeyen toplantılarımdan herhangi birinde benim yerime geçebilir. Bu restoran toplantısına, Janelle'in o adamın önünde ağzından çıkan her şeye rağmen, bu ajansın başarılı olduğunu göstermek için elimde bir yığın somut kanıtlarla baskın yapmam gerekiyor. Valhalla Media devasa bir şirket. Ajansımızı pek tanıdığından şüpheliyim. Muhtemelen ona göre biz bir fare delisiyiz. Bu yüzden onu etkilemek için tek bir şansım olabilir. Janelle'in ise bunu mahvetmek için tek şansı."

Suri yine irkildi.

"Öyleyse," diye devam ettim, "Claire'e şu anda ne yapıyorsa bırakmasını söyle. Mali durumumuza erişmem gerekecek. Belki son birkaç yılın gelirlerinin bir anlık görüntüsü, bana ne verirse. Bir iki stajyere ihtiyacımız olacak, kim müsaitse. Belgelerin basılması, model kartlarının toplanması, her şeyin halledilmesi gerekecek."

"Elbette. Janelle'e haber vermemi ister misin? Yardıma geleceğini haber ver."

Bunu düşündüm. "Hayır."

Hayır, ona haber vermezdim. Ajansı satmaya karar verdiğinde bana haber vermemiştii, değil mi?

Hayır. O toplantıya davetsiz ve habersiz bir şekilde, ciddi bir hasar kontrolü yapmak için gelmişim.

"Anladım," dedi Suri. "Yapıyorum."

Dışarı çıkarken, gözlerim bilgisayar ekranımda Dane Davenport'unkilerle buluştu ve omurgamda o belirgin ürpertiği hissettim. "Suri?" diye seslendim arkasından. "Klima açık mı yoksa?"

"Şey... hayır," dedi. "Ekim ayındayız."

"Tamam. Teşekkürler."

İşe gitmek için aceleyle uzaklaştı, ben de arama sayfasından çıkıp o muhteşem, soğuk bakışları yüzümden çektim. Sonra en yakın arkadaşına mesaj attım.

Ben: Önümüzdeki 48 saat içinde kokteyller ve kız kıza sohbet için sana ihtiyacım var. Lütfen. XO

Sonra aklımdan Sex Tape ve Dane Davenport kelimelerini çıkarmaya çalıştım ve hemen konuya girdim.

Şeytan şehre geldiğinde, akıllı bir kadın çılgına dönmenin zamanı olmadığını bilirdi.

Bunun yerine tam bir savunma harekâtı başlatmak gerekiyordu.

Daha sonra, bir zamanlar aynı okulda okuduğum ve nefret ettiğim bir adamın bir şekilde benim işverenim haline gelmesi gerçeğini kafaya takmak için bolca zamanım olacaktı.

Üçüncü Bölüm

Danimarkalı

Shane ve Johnny ile bir bira, bir buçuk biraya dönüştü. Sonra Shane beni pişman olacağım bir şeye sürüklemekten önce ayrılmaya karar verdim.

Bugün benim için ayarlanan toplantıların her birinde ayık ve tam olarak hazır olmam gerekiyordu. Takvimimde rahatsız edici bir hızla belirliyorlardı ve bir birahane ikinci biramı yudumlarken ve çıkışımı planlarken dokuzuncusu geldiğinde, kıdemli yönetici asistanıma mesaj attım.

Ben: Eğer bugün bana bir görüşme daha ayarlarsan, bunu kafama sıkacağın bir kurşunla birlikte gönder.

Velma: Hangi kalibreyi tercih edersin?

Ve bu yüzden Velma'yı yanımda tutuyordum. Birbirimizin (kara) mizah anlayışını anlıyorduk ve daha da önemlisi, o her şeyi başarıyordu.

Toplantı bildirimleri yarına, ertesi güne ve sonraki güne ait olarak belirmeye başladı.

Belki de o kurşunu yerdim.

Çocuklara gitmem gerektiğini söylediğimde şikayet etmediler. Muhtemelen Johnny'nin kendi halletmesi gereken işleri vardı ve Shane şu anda benimle biraz olsun yüz yüze görüşebildiği için mutluydu. Çoğu zaman dikkatim dağınıktı ve telefonum susmuyordu. Seks kaseti konusunda kesinlikle beni patakladılar ama beklediğimden daha kolay davrandılar.

Aslında arkadaşlarım ayrılık ve benim durumum konusunda daha endişeli görünüyorlardı ki bunu kesinlikle beklemiyordum.

Belki de en son birlikte takıldığımızdan beri olgunlaşmışlardı? Ne zamandı o, dört yıl önce falan mı? Johnny'nin Toronto'da verdiği bir konserde.

"İşler böyle yürüyor," dedim, konuya girmekten kaçınarak. "Zaten sorunlarımız vardı. En iyisi buydu."

Hepsi doğrudu. Ama bana attıkları bakışlardan, kulağa soğuk geldiğini anlayabiliyordum. Kadınlarla uzun ve içten birliktelikleriyle tanınmayan iki adama bile.

Belki de ayrılığın üzerinden henüz üç gün geçmiş olmasındandır.

"İyiyim," diye temin ettim onları, sanki inkar ediyormuşum, şoktaymışım ya da başka bir şeymişim gibi bakıştıklarında ve henüz tam olarak anlamamıştım.

Öyleydi. Bir lokomotif gibi. Diğer her şeyle birlikte. Bunu inkâr etmekten çok uzaktım. Hayatımın ne kadar kötü bir şekilde altüst olduğunun acı bir şekilde farkındaydım.

"Biz senin yanındayız dostum," dedi Johnny bana.

"Evet," dedi Shane, yanmamış bir sigarayı ağzının köşesine sıkıştırırken. "İşini, sorumluluklarını, eski nişanlını bir kenara atman gerek... Beni nerede bulacağını biliyorsun."

"Evet."

Vedalaşırken -ve Shane'in hesabı ödemesini sağladığımdan- Johnny ile el sıkışmayı ihmal etmedim. Çünkü oldukça ünlüydü. Lisedeyken takıldığım yakışıklı müzisyen Johnny O'Reilly, artık gerçek bir rock yıldızıydı. Kendine ait bir koruması vardı. Hayranları vardı. Garsonumuz, onun yanında hareket edemediği için başka bir bölüme geçmek zorunda kaldı ve Shane'in sırtına bir bira döktü.

Üçümüz o barda birkaç bakışı üzerimize çekmiştik ve eğer bu internette yayınlanırsa (yapacaktı), bunun bir iş toplantısı olarak geçmesini istiyordum. Annemin son üç gündür bana bıktıracak kadar sık hatırlattığı gibi, itibarımı düşünmem gerekiyordu.

Elbette, Johnny O'nun itibarı tam olarak kusursuz değildi; kötü şöhretli bir çocuktuk, ama ünlü anlamında. Karşılaştırıldığında mı? Diyelim ki, bugünlerde Shane Madrigal ile birlikte ortalıkta görünmek kimsenin itibarına bir şey katmıyordu. En iyi arkadaşımın kişiliği, hokey kariyerini tamamen durduran kaza onu bir tür çöküşe sürüklediğinden beri oldukça karanlıktı.

Ama o hala benim en iyi arkadaşımdı ve gitmeden önce bana sarıldığında ben de ona sarıldım.

Dışarıda arabama geri döndüm ve Rolf beni şehir merkezinin diğer tarafındaki bir toplantıya götürdü; bu, daha birçok toplantının ilkiydi. Öğle yemeğinde aynı anda

dört kadınla görüştüm; Valhalla'ya ait bir dijital medya ajansını yöneten kadınlardı bunlar.

Toplantı sorunsuz geçti. Kadınların hiçbiri ilk başta benden nefret ediyormuş gibi bile görünmüyordu ve eğer skandalı biliyorlarsa bile -elbette biliyorlardı- bilmiyormuş gibi davrandılar.

Söyledikleri her şeyi dinledim. El sıkıştım. Ortaklardan biri boğazının kenarını altıda bir kez okşayıp bana uzun uzun baktığında, fark etmemiş gibi davrandım.

Tam bir beyefendi.

Hatta hepsinin ismini hatırladım ve birkaç kez konuşmada kullandım.

Bu arada, Coal Harbour'daki bir sahil restoranının ön camındaki büyük, yuvarlak bir masada, herkesin gözü önünde oturduğumuzun fazlasıyla farkındaydım. İnsanların gözleri üzerimdeydi. Her zaman olmasa da, gittiğim her yerde tanınabilirdim. Annemin söz verdiği gibi, medya kuruluşları veya paparazziler ortaya çıkabilirdi. Ben onları göremeyebilirdim ama onlar beni görebilirdi. Kiminle karşılaşacağımı veya kimin yüzüme kamera doğrultacağını asla bilemezdim.

Bu, çok fazla milyarderin olmadığı bir ülkede, en zengin ailelerden birinde doğduğunuzda ve şimdi o ülkenin en büyük, en güçlü medya şirketlerinden birinin ortak yöneticisi olduğunuzda anlaşılanın sadece bir parçasıydı.

Oldukça genç, bekar ve Velma'nın abone olduğu her kadın dergisine göre "iyi bir aday" olmam da cabasıydı. En azından, seks kaseti skandalından önce iyi bir adaydım.

Peki bunu kim bilebilirdi ki?

Nişanlım Tina nişanımızı resmen bozduğundan beri kesinlikle tekrar bekardım. Ama arkadaşlarıma da söylediğim gibi, ilişkimiz tam olarak bir peri masalı değildi, bu yüzden bir seks kaseti skandalının onu uçuruma sürüklemesi pek de şaşırtıcı değildi.

Ve medyanın bu konuya ilgi göstermesi de hiç şaşırtıcı değildi.

Göz alıcı, milyarder bekar hayatımın her anını kayda geçirmeyi çok seviyorlardı. Ve görünüşe göre, işleri berbat ettiğimde bunu daha da çok seviyorlardı. Sevgili olduğumda bayılıyorlardı. Nişanlandığımda bayılıyorlardı. Terk edildiğimde bayılıyorlardı.

Nişanlım ve tüm dünyayla birlikte beni bir çevrimiçi videoda sevişirken görebildiklerini öğrendiklerinde çok sevindiler.

Ve ben, bir grup iş kadınıyla, özel dikim Brioni takım elbise giymiş, dünyanın yargılarına aldırılmaz bir tavırla, medya kadınlarının katıldığı bir gala etkinliğinden günler önce ve internete sızdırılan bir seks kaseti yayınlandıktan günler sonra, halka açık bir yerde bir iş toplantısına katıldığımda çok sevinirlerdi.

Bunu gösterişli bir başlığa dönüştürebilecekleri her şeye bayılırlar. ("Seks kaseti milyarderi kadın CEO'ları cezbetti"?)

Kişisel hayatımda ne yaparsam yapayım, büyük skandaldan önce bile, medyanın vazgeçilmez malzemesiydim.

Ama üç gün önce, o seks kaseti kamuoyuna yansıyınca, hayatımda ilk kez yarı ünlü biri olarak statüm sarsıldı.

Elbette, insanlar seks yaptı. Milyarder bekarlar bile. Büyük sürpriz.

Ama bunu kamera önünde, aynı anda birden fazla partnerle yapmadılar, sızdırılan bir seks kasetinde yer almadılar ve insanlık kamuoyunun saygısını korumayı beklemediler.

Görünüşe göre kendi aileleri de dahil.

Son birkaç gündür maruz kaldığım tüm incelemelerin yanı sıra, muhtemelen tüm bu olayın en aşağılayıcı kısmı - iznim olmadan penisimin internette yayınlanmasından daha da beter- tam da bu saçmalıktı: Artık bir danışmanım vardı. Annem tarafından tutulmuştu. İki gün önce hiç tanışmadığım bir adam, güvenlik ekibimle birlikte beni takip ediyordu. Bana rehberlik edecek ve meğerse her hareketim hakkında eleştirilerde bulunacaktı.

Gerçekçi olalım: O, benim iyi davrandığımdan emin olmak için buradaydı.

Ve tabii ki anneme de haber vereceğim.

Öğle yemeği toplantısında restoranın karşısına oturmuş, beni izliyordu. Eleştirel bakışlarını ensemdede hissedebiliyordum.

Uzmanlığı için Londra'dan uçakla gelmişti, dünyanın en yargılayıcı insanlarından biriydi ve onunla tanıştığımdan beri her seferinde kaşlarını çattı. Savile Row'daki takımını neredeyse benimki kadar pahalıydı, neredeyse büyükannem kadar yaşlıydı ve bu sabah pub'dan çıkar çıkmaz, Shane Madrigal gibi insanlarla halka açık bira içme kararımı eleştirmişti.

Ve şimdi, öğle yemeği toplantımı bitirip restorandan çıktığımızda, kadınlardan birine "fazla yakın" oturduğum

gerçeğine itiraz ediyor gibiydi.

"Hangisi?" diye sordum, tamamen şaşkın bir halde. Boynunu tırmalayıp gözleriyle beni soyan puma mı demek istiyordu? Masanın diğer tarafındaydı.

"Sağınızda olan."

Ne oluyor yahu? Annemden büyüktü. Restorana o lanet sandalyeleri nereye koyacaklarını ben söylemedim. Ve nişanlım beni terk ettikten ve dünya genel olarak benim tam bir sapık olduğuma karar verdikten sadece birkaç gün sonra, bir iş toplantısının ortasında hiçbir kadına asılmaya çalışmıyordum.

"Gelecekteki toplantılarda kıcımlı nereye koyduğum konusunda daha dikkatli olmayı hedefleyeceğim," dedim Sir Holier-Thou'ya. Kullanılan dile ve incecik örtülü tavra rağmen, bu durum onu memnun etmiş gibiydi.

Sürekli asık suratı ve kıcına saplanmış çubuğu yüzünden bunu söylemek zor.

Öğleden sonraki dördüncü görüşmem Janelle Gorman adında bir kadınlardı.

Bana, yetenek yönetimi alanındaki çok sayıda şirketimizden biri olan Superior Talent tarafından yaklaşık altı ay önce satın alınan Vancouver merkezli modellik ajansının önceki sahibi ve şu anki yöneticisi olduğu söylendi.

Shane'e övünerek anlatmama rağmen, sırf ukalalık olsun diye, ajansı kendim satın almadım. Son zamanlarda yaptığımız birçok satın alımdan biriydi sadece. Adamlarla

bira içerken kulağa etkileyici geldiğinin dışında, hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyordum.

Bayan Gorman ile grşeeğim restorana giderken arabada ajans hakkında bilgi tazeledim. Ekibim, her toplantıdan önce kendimi ynlendirebilmem için her şirket hakkında aceleyle birkaç sayfalık bir zet hazırlamıştı. şirketlerimizin çoğunu tanıyordum, ama hepsini değil ve batı yakasındakilerin de pek çoğunu değil. Valhalla'nın küresel faaliyetlerinin yüzde doksanı Toronto bölgesinden yürütülüyordu ve dikkatimi oraya odakladım.

Bana sorsanız, sahip olduğumuz her şeyi batıya satabilirdik. Böylece bir daha buraya geri dönmeme ihtimalim daha yüksek olurdu.

Ekibimin araştırmasına göre ajans seksenlerde açılmış ve Bayan Gorman da ajansla birkaç yıldır model olarak çalışmış. şimdi ellili yaşlarında olmalı. Birkaç yıl önce ajansa menajer olarak geri dönmüş. Ardından eşiyle birlikte ajansı önceki sahibinden, yaklaşık iki yıl önce satın almış. Bu yılın başlarında boşanmışlar ve eşi de başka bir ajans kurmak için şirketten ayrılmış.

Ajansın geçmişi, personelin itibarı ve deneyimi, muhtemelen değerini artırmıştır. Ancak geçen yılki gelirler etkileyici değildi.

Bu satın alma işleminde ben yer almadım. Annem benden daha fazla dahil olduğu şirketlerimizden biri olan Global One aracılığıyla yürütüldü. Bu ajansın neden seçildiğini bilmiyordum; sadece Superior'ın batı yakasında bir varlık göstermek istediğini varsayabilirdim. Ve şimdi bir varlıkları vardı.

Gerçekten vaktimi harcamaya değmez.

Ama sonra Bayan Gorman toplantıya geç kalmıştı. Yaletown'daki kalabalık bir restoranda onu bekledikten on dakika sonra, kafama sıkılacak o kurşuna hazırdım. Ve içimden anneme küfür ediyordum. Zaten en başta bu saçmalıklarla zamanımı boşa harcamak zorunda kalmam yeterince kötüydü. Şimdi ise tam anlamıyla zamanımı boşa harcıyordum.

Sonra Janelle Gorman içeri girdi, telaşlıydı ve on üçüncü dakikada trafik sıkışıklığıyla ilgili bahaneler uyduruyordu. Yavaşça, fena halde sinirlenerek ayağa kalktım. Ama büyükannemin yüzünü, onunla yaptığım son görüşmedeki haliyle hayal ettim ve elini sıktım. "Dane Davenport. Tanıştığımıza memnun oldum."

"Evet," diye onayladı, sanki onunla tanışmak hoşuna gitmiş gibi. "Bana Janelle de." Paltosunu çıkarıp tasarımcı takım elbisesini düzeltti, trafikten şikayet etmeye devam etti ve ısrarla kokteyl sipariş etti. Bir Amaretto Sour aldı. Ben bir viski söyledim.

Sonra konuşmaya devam etti.

Arkama yaslandım. Sürekli... genel muhteşemliğiyle ilgili bir şeyler gevezelik ederken ona uzun uzun baktım. Birkaç hafta önce katıldığı ve kendi geliştirdiği yeni bir modeli tanıttığı ve övgü dolu eleştiriler aldığı New York Moda Haftası'ndan bahsediyordu. Ama yanılmayın, kendinden bahsediyordu.

Bu kadındaki her şey... İğrençti. Kendini beğenmişti.

Çok sinir bozucu.

Sarhoş muydu, yoksa ilaç mı almıştı? Yoksa sadece dağılmış ve sürekli olarak öz farkındalığından yoksun

muydu? Küstahlık saçıyordu. Sektöründe bazı itici kişiliklerle karşılaşmıştım ama bu kadın bambaşkaydı.

Ona tek bir soru bile sormamıştım, ama o benim onun ne kadar muhteşem olduğunu anlatan bir satış konuşması yapmak istediğimi sanmıştı.

Yapmadım.

"Acenteyi iki yıldır mı yönetiyorsun?" diye sordum sonunda, içkilerimiz geldiğinde gevezelik etmeyi bırakıp içkisinin yarısını ilk yudumda içti.

Benimkini beklettim.

"Evet," dedi. "İki yıl."

Velma'nın verilerine göre teknik olarak iki yıldan azdı ve ben de Velma'nın verilerine güveniyordum. Ama Janelle beni düzeltmedi.

Detaylar. Ben detaylara çok önem veren biriydim.

Kusursuz takım elbisesine, şık mücevherlerine ve duruşuna rağmen bu kadının dağınık olduğu her halinden belliydi.

Dağınıklıktan nefret ederdim.

"Sen de bir model miydin?" diye sordum, bilgi formumu zihnimde hızla gözden geçirirken.

"Ah, evet. Yıllardır. Kaç tane dergi kapağına çıktığımı anlatamam bile-"

"Bu yıl kaç modelle anlaştın?" Kendi güzelliğini hatırlamaya başlamadan sözünü kestim.

Ve soruya cevap bile veremedi.

Bana birkaç rakam söyledi, kendinden şüphe etti, sonra gülüp geçti ve "çok meşgul" olduğu ve her şeyin birbirine karıştığı gibi belirsiz bir ifade kullandı.

"Artık çok fazla kız arkadaşım var. Ve erkek arkadaşım var. Sadece kadınlarla başladık, sonra erkeklere doğru ilerledik. Hepimiz moda sektöründeydik, sonra oyunculara doğru genişledik. Ayrıldığımızda tüm oyunculuk bölümümüz eski sevgilimle birlikteydi - ama sanırım bunu biliyorsunuzdur. Bu, tekrar nişlerimize odaklanmamızı, köklerimize dönmemizi sağladı. Uluslararası moda. Yerel müşteri kitlesi, özellikle atletizm. Ve benim rehberliğimde, dijital yetenekler konusunda gerçekten çok geliştik. Etkileyiciler, yani. Çocuklarınız var mı Bay Davenport?"

"Bana Dane diyebilirsin. Ve hayır, demem."

"Ben de. Ama kendimi onlarca modelin annesi gibi hissediyorum. Kariyerlerine yön veriyor, ağlayacak bir omuz sağlıyor, el ele tutuşuyorum. Hepsinin bana ihtiyacı var."

"Peki bu yıl kaç yeni müşteri kazandınız?"

Elini sallayarak bunu fiziksel olarak savuşturdu, sanki sayılar önemsizmiş gibi. "Ah, ne kadar çok. Ben sosyal bir insanım. Bağlantılar benim hayatım ve nefesim. Bu şirketi ilişkiler üzerine kurdum."

Doğru. Okuduğum kadarıyla, şirketi selefleri kurmuştu. Gördüğüm özet rakamlara göre ise, o devraldığından beri şirket hiçbir büyüme göstermemişti.

Kendimi tamirci moduna geçtiğimi hissedebiliyordum. Sözlerinin altında çürümüş döşeme tahtaları gibi gizlenen, istikrarsızlığa ve zayıflığa işaret eden sorunları kokluyordum. "Gerekir" ve "Bence" gibi zayıf, edilgen bir dil kullanıyordu ve söylediği hiçbir şeyde sözlerini destekleyecek sağlam bir figürün esintisi bile yoktu.

Ondan nefret ettim.

Buraya bir şeyleri düzeltmek için gelmedim. "Beyefendi" olup el sıkışmak için gelmiştim. Ama kendimi tutamadım; zayıflıkları fark etmek benim doğamda vardı.

Dahası, bu benim işimdi.

"Modellik sektörü son yıllarda modellere karşı etik olmayan muamele nedeniyle eleştirilerin hedefi oldu. Buna ne dersiniz?" diye sordum.

"Çalışma ortamımız adil ve etik bir yerdir."

"Yüksek çalışma giderleri. Şişirilmiş komisyonlar. Maaşlardan hiçbir açıklama yapılmadan kesilen fahiş ücretler..."

"Modellerimizden faydalanmıyoruz."

"Bunu ispatlayabilir misin?"

"Onlara iş veriyoruz," dedi, sanki soru karşısında şaşkınlığa uğramış ve hafifçe gücenmiş gibi.

"Evet," dedim, etkilenmemiş bir tavırla. "Bir mankenlik ajansının yaptığı temelde budur."

"Sektörde tertemiz bir itibarım var," diye ısrar etti ve içkisinin kalanını içti. "Sanırım Superior bizi bu yüzden satın aldı."

Ve şimdi, yemin ederim, mide bulantısı yaşıyordu. Salı günü öğleden sonraydı. Onu görevinden alma yetkisine sahip bir adamın karşısında oturuyordu. Ve onu hayal kırıklığına uğratıyordu.

"Üstün seni satın aldı," dedim, "çünkü sen satın alınabilirdin."

"Ah," dedi kısa bir kahkaha atarak. "Doğrudan. İş hayatında neden bu kadar başarılı olduğunuzu anlayabiliyorum, Bay Davenport."

"Bir yönetici olarak en büyük zayıflığınızın ne olduğunu söyler misiniz?"

"Aman Tanrım. Gerçekten de konuya giriyorsun." Garsona el salladı ve içkisini işaret etti, "Hemen doldur," der gibi. "Eski karıma sorsan, çok çalıştığımı söylerdi."

Bundan şüphe ediyordum.

"Bay Davenport, iş dünyasındaki en büyük zaafınız ne olurdu?"

"Dane," dedim. "Zayıflığım, bir zayıflık keşfettiğimde hafif takıntılı hale gelmem. Onu kökünden söküp atana kadar uyuyamıyorum bile."

"Şey. Bazıları buna bir güç diyebilir."

"Bazıları olabilir." Saatile baktım, kaçmadan önce burada ne kadar süre kalmam gerektiğini merak ediyordum.

Ve gün bitmeden bu kadını kovup kovmayacağımı da merak ediyorum. Şu anda, dahil olduğum herhangi bir şirketteki geleceği oldukça belirsiz görünüyordu.

"Ah, merhaba." Janelle, masamıza yaklaşan birini görünce başını kaldırdı.

"Merhaba," dedi bir kadın sesi. "Sizi burada görmek ne güzel."

Yukarı baktım. Etkileyici kıvrımların etrafına sarılmış canlı, turkuaz ve sarı bir elbise, ışıltılı ışıltılı koyu saçlar gördüm...

Gerçek şu ki: Memeler gördüm. Turkuaz ve sarıya bürünmüş güzel memeler.

Sonra kalçaları gördüm. Sonra dudakları gördüm. Sonra gerisini emdim.

Sonra kim olduğunu anladım.

"Şey, Dane... bu Devi," dedi Janelle, sözümün kesilmesinden açıkça şaşırmıştı. "Ajansta benimle birlikte çalışıyor."

Devi'nin koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. Ve o bakıştan, burada karşılaşmamızın hiç de gösterişli olmadığını anladım. Bu küçük karşılaşma hiç de sürpriz değildi. Burada olduğumuzu biliyordu.

Burada olduğumu biliyordu.

"Devi Sereda," dedi, sanki hayatımızda hiç tanışmamışız gibi elini bana uzatarak. Bir zamanlar yüzüme tokat atmak için kullandığı el. "Tanıştığımıza çok sevindim."

Dördüncü Bölüm

Danimarkalı

Ayağa kalktım ve Devi'nin bakışlarımı tutmak için yukarı bakmak zorunda kalması hoşuma gitti. Topuklu ayakkabılarıyla bile ancak çeneme geliyordu.

"Dane Davenport," dedim sakın bir sesle ve elini sıktım.

Gerektiğinden çok daha sert sıktı beni, sonra elini yavaşça geri çekti.

Janelle, Devi'ye, "Bay Davenport Toronto'dan ziyarete geldi," diye açıkladı. "Şirketi Superior'ın sahibi."

"Ah, ne kadar etkileyici," dedi Devi yumuşak bir sesle.

"Ve sen...?" diye sordu Janelle.

"Geçerken uğradım," dedi Devi. "Bir toplantıdan ofise dönüyordum." Bana huzursuzca baktı. Bilerek fazla yakın duruyordum. Üzerine doğru eğiliyordum.

Sir Stick-Up-His-Ass'a baktım; Yargı Sırası'nda, iki masa ötede oturuyordu ve bütün bunları anlayıp anlamadığını merak ettim.

Evet.

Yazık, muhtemelen bunu daha sonra duyacaktım.

Yine de, Devi'ye kısaca baktım, liseden beri ne kadar değiştiğini değerlendirmek için. Pek fazla değil. Aynı boy. Aynı vücut. Daha kıvrımlı. Aynı koyu gözler, bana doğru ölümcül bir nefretle bakıyor, tesadüfen bakan herkese yapmacık bir gülümsemeyle gizleniyor.

Yara izi.

Gitmişti. Yani, yok olmuştu.

Belki de geriye kalan her neyse kusursuz makyajıyla kapatılmıştı?

Lisedeyken, aslında oldukça çekici olan Devi Sereda'nın futbol oynarken korkunç bir yara aldığına dair bir söylenti vardı. Yüzüne sert bir krampon çarpması sonucu. Çoğu söylenti gibi bu söylenti de kulağıma kuzenim aracılığıyla ulaştı. Kabul ediyorum, spor sakatlığı onu gerçekten de biraz sert biri yapmıştı. Eğer doğruysa. Ancak yara iyileştiğinde, geride bıraktığı iz pek de iyi görünmüyordu.

Şimdi... Yüzünü daha çok sevip sevmediğimden emin değildim. O yara izine alıştım sayılır. Ama lisede birlikte olduğum o sinir bozucu derecede kibirli kız kesinlikle muhteşemdi.

Ve ailemin sahibi olduğu bir şirkette mi çalışıyordum?

Peki bu bir olay değil miydi?

"Bize katılmaz mısın?" diye sordum, elimden geldiğince çekici bir bekâr tavrı takınarak, özellikle de tesadüfen bakan herkese. Hatta gülümsemeye bile çalıştım. Yüzümün doğal duruşu bu değildi.

Velma'ya göre, yüzüm dinlenme halindeyken pislik gibiydi. Muhtemelen haksız da değildi.

"Ah..." dedi Janelle, Devi'nin bize katılma ihtimalini düşünerek, ama ardından başka bir şey söylemedi.

"Çok isterdim." Devi, yapmacık cazibeme karşılık verip "Vay canına, nasıl böyle bir şey sorabildiğine şaşırdım" gülümsemesiyle kaldırdı. "Merkez ofise seninle çalışmanın ne kadar harika olduğunu bildirme şansın var mı?" diye coşkuyla Janelle'e döndü. "Ve bu yıl ne kadar iyi gittiğimizi."

Vay canına. Bu o kadar sinsi ve vahşice bir hareketti ki, benim gibi bir gaddarın dışında kimsenin bunu fark edeceğinden emin değildim.

Ancak Janelle, birinin gelip kendisini övmesi fikrine hemen ısındı ve Devi'nin yanına oturmasını memnuniyetle karşıladı.

"Evet. Otur." Devi'ye doğru masadan bir sandalyeyi tekmeledim.

Dudakları aralandı. Yüzünde bir öfke belirdi, yerini yine dikkatli bir gülümseme aldı. İkinci kokteylini yudumlayan Janelle'e bir bakış attı. Sonra oturdu ve dev çantasını sandalyelerimizin arasına, yere koydu; sanki aramıza bir bariyer kurmaya çalışıyormuş gibi.

Onun oturmasını bekledim, sonra yerime oturdum. Annem bu toplantılarda şirketimizi temsil edecek mükemmel bir beyefendi istiyordu. Ben de beyefendi olabilirdim.

Ben başka birçok şey de olabilirim.

"Devi," dedim, ismini dilimde dolaştırarak. "Ne güzel bir isim."

"Öyle değil mi?" dedi Janelle.

"Soyadınız neydi?"

"Sereda." Sinir yine alevlendi. Ama neyse, o başlattı. Beni daha önce hiç tanımamış gibi davranmak mı istiyordu?

Bu oyunu iki kişi oynayabilirdi.

"Devi Sereda. Kulağa tanıdık geliyor. Tanışmış mıydık?"

"Sanmıyorum." Gözleri bana iki kor gibi parlayarak iki şey anlatıyordu. Birincisi, beni kesinlikle hatırlıyordu. İkincisi, lise son sınıfta tanıdığım o kızıdan pek de değışmemiști. Benden nefret eden o kızıdan.

"Emin misin?" diye sordum, sanki onu tanımaya çalışıyormuşum gibi.

"Sanırım hatırlardım," dedi gergin bir şekilde.

"Superior'da mı çalışıyorsun?"

"Evet. Janelle için çalışıyorum."

Aslında benim için çalışıyorsun. "Ne kadar ilginç," dedim. "Model misin?"

Onun bir model olmadığını biliyordum. Ne kadar güzel olsa da, o bakışlara sahip değildi. Yeterince uzun değildi. Yeterince genç değildi. Vesaire.

Ama bazen sadece pislik olmak eğlenceliydi.

"Ben bir ajanım" dedi.

"Birçok harika temsilcimiz var," diye araya girdi Janelle. "Hepsiyle tanışmaktan memnuniyet duyarız. Ofise gelin. Ne isterseniz."

Elbette hepsiyle tanışmaktan memnuniyet duyardım. Teknik olarak onlar benim çalışanlarımdı.

Ama ben sadece "Elbette. Ne işe yararsa," dedim, Devi'ye bakarken sanki onu hâlâ hatırlamaya çalışıyormuşum gibi.

Garson ona bir bardak su ve içecek menüsü getirdi. "Suyla idare edeceğim, teşekkürler," dedi.

Janelle bir şişe şarap sipariş etti.

O giderken ben hâlâ Devi'ye bakıyordum. "İyi misin?" diye sordum. "Biraz... keyifsiz görünüyorsun. Öğle yemeğin kötü müydü?"

Janelle ona baktı. "Aman Tanrım. Öylesin."

"İyiym." Devi suyundan bir yudum aldı ve bardağın kenarından bana baktı, sanki suyu yüzüme atsa beni susturup susturamayacağını düşünüyormuş gibiydi.

Muhtemelen hayır.

"Belki de elbisedendir," dedim. Lisedeyken olduğu gibi, göz kamaştırıcı parlak kumaşlara karşı bir zaafı vardı. Üzerinde ne kadar güzel durduklarına şaşıyordum.

Çoğu insan muhtemelen üzerlerine kusan bir karnaval palyaçosu gibi görünürdü.

"Sarı onun rengi değil," diye onayladı Janelle.

Devi bana dik dik baktı, göz göze geldiğimizde sahte bir gülümsemeyle gizledi. Sarı ve turkuazla muhteşem görünüyordu. Ama kesinlikle biraz hasta görünüyordu. Stres mi? Gerginlik mi? Bunaltıcı bir nefret mi?

Garip bir şekilde günüm iyiye gidiyor gibiydi.

Hepimizin önüne Janelle'in taze şarabından birer kadeh konduğunda, Devi ile iyi geçiniyormuş gibi yaparken kendimi tam bir rezillik içinde buldum ve Janelle tüm bunları kaçırdı.

"Ne kadar zamandır modellik yapıyorsunuz, Sereda Hanım?"

"Dediğim gibi, ben model değilim. Ben bir menajerim."

"Hah. Keşke modellik işi yürümeseydi."

"Ben hiç model olmadım," diye homurdandı.

"Ah," dedim, sanki bu çok daha mantıklıymış gibi. "Sanırım hepimiz model olamayız." Janelle'e anlamsızca

gölümsedim.

"Aradığımız çok özel kriterler var," dedi Janelle ciddi bir tavırla. "Devi kalıba uymuyor, diyelim."

"Modellikle hiç ilgilenmiyorum," dedi Devi sakin bir sesle. "Kendimi bir iş kadını olarak görüyorum. Ve yapılacak çok iş var."

Ve böylece ikimiz gerçekten iş konuşmaya başladık, Janelle ise boş boş konuşmaya devam etti. Sanki aynı anda iki farklı konuşma devam ediyordu ve birimiz bunun farkında bile değildi.

Devi'ye ajansın bu yıl kaç modelle anlaştığını sorduğumda, bana kategorik bir dağılımla sağlam sayılar verdi. Moda modelleri, atletik modeller, etkili isimler; yükselen yetenekler; gelişim aşamasındaki modeller. Kadın ve erkek.

Ajansın gelecek yılki hedeflerini sorduğumda, söylediklerinin hepsini destekleyecek belgeleri çantasından çıkardı. Sanki bir bankaya kredi başvurusunda bulunacakmış gibi hazırlıklı gelmişti. Ya da yeni işverenine, etkilemek istediğı bir şeydi.

Bana ajansın güncel iş planını, resmi bir ön yazı, müşterilerden gelen tavsiyeler ve ajansdaki tüm ekibin özetini, kartvizitleri, önde gelen yeteneklerinden bazılarının örnek tanıtım kartlarını ve tüm bunları yanımda götürebileceğim şık bir dosyada sundu.

"Sorularınızı yanıtlamaktan her zaman mutluluk duyarım," dedi. "Janelle ve ben sektörü ve yerel ortamı çok iyi biliyoruz."

Bu konuda cömert davrandığını düşündüm. Belli ki, işi çok iyi biliyordu. Janelle çoğu zaman, Devi'nin bana

göstermek için sürekli çıkardığı şeylere zor yetişiyormuş, hatta daha da kötüşü, şaşırmış gibi görünüyordu. Kadının bir mankenlik ajansı nasıl yönetilir, hatta herhangi bir iş nasıl yapılır, hiç fikri var mıydı? Onunla burada yaptığım kısa sohbetten, kesinlikle hayır demeye meyilli idim.

Bu da şu soruyu akla getiriyor: O ajansda gerçekten neler oluyordu?

Janelle, Devi'nin "o kadar aşırı organize ki, ofiste hiçbir şey bulamıyorum" gibi iğrenç şakalar yaparak beceriksizliğini örtmeye çalıştı. Tanıdığım ünlüler hakkında alakasız hikayeler anlattı. Ve içmeye devam etti. Hem de bol bol. Ne Devi ne de ben şarabımıza dokunmamıştık.

Bu kadın, başına bir felaket gelmesini bekliyordu.

Basitçe söylemek gerekirse, onu asla benim için işe almazdım.

Tam tersine, Devi tam da işe alacağım türden bir insandı. Konuşkan ve hızlı düşünen biriydi, söylediği her şeyde net ve gerçekçiydi, hatta tam da olması gerektiği gibi biraz kibirliydi. Kendine güveniyordu. İşine tutkuyla bağlıydı. Ajans hakkında tek bir soruyla bile onu etkileyemedim.

Tıpkı lisede olduğu gibi zırhında tek bir çatlak bile yoktu.

Ve tıpkı lisedeyken olduğu gibi, bu özelliğın beni rahatsız ettiğini fark ettim.

Çünkü o zamanlar Devi Sereda'yı ilginç buluyordum. Her ne kadar benden nefret etse de.

Bunu kendime itiraf edebilirim.

O zamanlar, kafama silah dayamış olsam, bunu kendime veya başkasına itiraf etmezdim. Kırılğan bir egoya ve Aşağı

Anakara kadar büyük bir yüke sahip bir gençtim.

Şimdi?

Hâlâ bir egom vardı. En kötü zamanlarda bile sinir bozucu derecede kırılgandım. Belki de omuzlarımdaki yük biraz daha azdı.

Ve Devi Sereda hala ilginçti.

Bu bir iş toplantısı olmasaydı ve seks hayatım internette dolaşmasaydı, muhtemelen onunla flört ederdim. Onu dışarı çıkmaya davet ederdim. Akşam yemeğine çıkarırdım. Sonra daha özel bir yere, o elbiseyi çıkarıp o muhteşem vücuda tapınabileceğim, adımı haykırana kadar. Ya da beni cehenneme gönderecek bir yere.

Onu oraya ulaştırmak için ne gerekiyorsa.

Her iki durumda da, zevkli olurdu.

Kadının haftalardır kıvrımları vardı ve gözlerinde ateş vardı.

Onun hakkında açıkça itici bulduğum tek şey, tıpkı o zamanlar olduğu gibi, benden açıkça nefret etmesiydi.

İkisine de ayırabileceğim kadar zaman ayırdıktan ve hesabı ödedikten sonra, izin isteyip ayağa kalktım. "Korkarım yetişmem gereken başka bir toplantım var," diye açıkladım. Telefonum bir süredir cebimde titriyordu. Artık geç kalıyordum ve Rolf'un restoranın ön girişinden göz göze gelmeye çalıştığını görebiliyordum. Geç kalmaktan nefret ederdim ve o da bunu biliyordu. "Hanımlar, zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

Janelle elini uzattı, ben de sıktım. "Hafta sonu galada seni görmeyi dört gözle bekliyorum," dedi.

Tamam. Lanet olası gala. Umarım kadınların karıştığı denizde ondan kaçınabilirim.

Devi'ye baktım. "Bayan Sereda. Gerçekten harika bir dilimdi."

"Elbette öyleydi." Uzattığım elimi sıktı ve yüzüne sahte bir gülümseme yerleştirdi.

"Seni dışarıya kadar bırakabilir miyim?"

"Ah, teşekkür ederim ama içkilerimizi bitirelim. Yine de seninle tanışmak harikaydı," diye coşkuyla söyledi Janelle.

Devi'nin elini, onu sinirlendirmek için uzun süre tuttuktan sonra bıraktım. İşe yaramış gibiydi. Hemen avucunu kalçasına götürdü, sanki tenindeki kötülüğü siliyormuş gibi.

"Gerçekten aydınlatıcıydı," dedim onlara. "İyi günler."

"Vancouver'daki kısa tatilinizin tadını çıkarın," dedi Devi, sahte gülümsemesiyle "kısa" kelimesini vurgulayarak.

Dudağımı yaladım, biraz daha incelikli bir sözlü tartışmaya girmek istedim. Bunun yerine uzaklaştım.

Ve o koyu kahverengi gözlerin sıcaklığını restoranın her yerinde hissettim.

"Nasılsınız patron?" diye sordum Sir Uppity yanıma doğru yürürken. Tüneğinden her hareketimi izliyordu. Opera dürbününü çıkarmamasına şaşırdım.

Bademciklerinin arkasından gergin bir ihtiyar hı ...

"Bir iş toplantısında," diye bana bilgi verdi, "bir kadınla etkileşim kurmanın uygun bir yolu vardır. Ve küçümseme ve arzu bunda yer almaz."

"Bayan Gorman'la ilgilenmiyorum," dedim, dışarı çıktığımızda ve iki güvenlik görevlisi bizi ıslanmamak için semsiyeler havaya fırlattığında. "Ve bu küçümsemeyi hak etmiştim."

"Onunla açık sözlülükle kabalık arasında bir çizgide yürüyorsun."

"İnan bana. Fark etmedi. Sarhoş olduğundan eminim."

"Peki diğer kadın... O kim?"

Sanırım işitme cihazının sesini yeterince açmamıştı. "Bayan Gorman için çalışıyor."

Arabama yaklaşırken yine o iğrenç boğaz sesini çıkardı. Yanımızdan geçen insanlar bize bakıyordu, koyu renk paltolu dört iri yarı adam da dikkat çekici bir şekilde etrafımızı sarmıştı.

"Bir iş toplantısında bir kadınla sohbet ederken ve ona karşı... çekim hissettiğinde," diye tavsiyede bulundu Sir Judges-A-Lot, sanki daha önce hiç bir şey hissetmeyecek kadar göt deliğini açmış gibi, "bunu belli etmemelisin."

Buna itiraz ettim. Çoğunlukla, bu adamın Devi'yi -veya herhangi birini, sikilebilir bulduğumu anlayabilmesinin tüyler ürpertici derecede rahatsız edici olması yüzünden. Durup ona döndüm. "Hiçbir şey yapmadım."

"Beden dili," dedi ciddi bir tavırla. "Kelimelerin ifade edebileceğinden daha fazlasını anlatır."

"Anladım," dedim. Sonra telefonumu çıkarıp arabama binerken ve Rolf'un kapıyı suratına kapatmasına izin verirken beden dilimin benim yerime konuşmasına izin verdim. Velma Toronto'da telefonu açar açmaz ona, "Janelle Gorman ile bir görüşme ayarla," dedim.

"Gorman," dedi ve hızla yazdığını duyabiliyordum. "Janelle... az önce onunla bir toplantının olmadı mı?"

"Evet, yaptım. Ve bir tane daha istiyorum. Bu gece. Ofisinde, mesai saatleri dışında. Ve özel olarak istiyorum. Kamera yok. Tanık yok."

Ve onu kurtarmaya çalışan ateşli çalışanlar da yok.

"Şey... endişelenmeli miyim?" diye sordu kıdemli EA'm.

"Hiçbir şekilde hayır."

Hafifçe içini çekti. "Birinin kovulmak üzere olduğunu mu hissediyorum?"

"Velma," dedim kuru bir sesle, "mesai saatleri dışında bir astımla ofisinde görüşmek istememin tek olası nedeni bu olabilir mi?"

"Aynen öyle. Ayrıca, canını sıkan bir sorunu çözmek üzereyken takındığın o ses tonunu da biliyorum."

"Hmm. Hangi ton?"

"Buna mutluluk derdim ama değil. Belki de hayatında en çok neşeye yaklaştığın an bu?"

"Bana maaşını azaltmamı hatırlat."

Güldü. "Güzelmiş."

Telefonu yüzüne kapattım.

Ve hemen Google'da Devi Sereda'yı aradım.

Beşinci Bölüm

Devi

"Ne oluyor be."

Telefonuma baktım, sanki bana az önce olanları açıklayabilecekmiş gibi. Bunu çok yaptım. Hayatım, dramatik insanlardan gelen dramatik telefon görüşmeleriyle doluydu.

Normalde aldırmazdım.

Ama patronum telefonu yüzüme kapatmıştı. Kucağıma müthiş bir bomba attıktan sonra.

Aman Tanrım, sarhoş muydu? Saat sabahın sekiz elli sekiziydi ve sanki Amaretto Sours'u çoktan içmiş gibiydi. İlk seferi sayılmazdı ama kahretsın.

Yağmurdan korunmak için bir binanın tentesinin altına saklandım ve onu geri aradım. Sesli mesaj.

"Janelle. Kovuldun da ne demek? Neredesin? Beni geri ara."

Mesajı bıraktım, sonra ne yapmam gerektiğini düşündüm. Ajansa bir buçuk blok uzaklıktaydım ve şimdi işe gitmem gerekip gerekmediğinden bile emin değildim.

Hepimiz kovulmuş muyduk?

Şeytanın kendisi bu yüzden mi şehre gelmişti? Evi temizlemek için mi?

Ah. D n restoranda bana attığı o alaycı, küçümseyici bakışı, artık sana sahibim bakışını düşününce bile ürperdim.

Kabul ediyorum, sınırlı deneyimime göre, Dane Davenport tüm dünyaya bu şekilde bakıyordu. Sana sahibim. Senden daha iyiyim. Senden nefret ediyorum. Buz gibi yüz hatlarına kazınmayı başaran tek ifadeler bunlardı. Lisedeyken son ikisini defalarca görmüştüm.

Ama o zaman beni çok korkutamadı, şimdi de korkutamayacaktı.

Alfa erkek duruşu, zenginlik, güç? Hepsini daha önce de görmüştüm. Belki de on altı yaşında, popüler olmayan ve o kahrolası zengin velet okulunda sosyal çevremden tamamen uzak biriyken biraz gözümü korkutuyordu. Ama artık on altı yaşında değildim.

Ve o restoran toplantısından sonra karar verdiğim gibi, kaba, kibirli, kendini beğenmiş, milyarder bir yönetici tarafından korkutulmayacaktım; hele ki iki kız ve bir kameranın önünde soyunabileceğini ve kimsenin bunu öğrenmeyeceğini ya da umursamayacağını düşünen birinden hiç korkmayacaktım.

Sanki internet yokmuş gibi? Yoksa onu da mı sahiplenmişti?

Yoksa kendini o kadar dokunulmaz mı sanıyordu ki, bundan sıyrılabiliyordu?

Yanlış dostum.

Cidden. Bana tepeden bakabileceğini nereden çıkardı? Sanki kusursuzmuş gibi?

Belki milyarder değildim ama en azından sızdırılan bir seks kasetinde oynamamıştım.

Evet, evet, yani ailesine ait şirket konglomerası benim sevgili ajansımın sahibiydi. Dün gece bu gerçeği dikkatlice araştırmıştım ve rahatsız edici bir şekilde, hepsi doğrudu. Janelle Gorman bizi Superior'a satmıştı; ki aslında Dane'in ailesine ait olan Toronto merkezli bir medya şirketi olan Global One'ın sahibiydi. Dane'in davul sesi... Valhalla Media Group'un sahibiydi. Teknik olarak Valhalla'nın sahipleri büyükannesi ve annesiydi, ama evet, Dane tüm o lanet imparatorluğun Kıdemli Başkan Yardımcısıydı ve bir gün ona sahip olacaktı.

Onun ajansım üzerindeki haklarının, Janelle Gorman'ın bana verdiği içki dolu, boş vaatlerden çok daha sağlam olduğundan oldukça emindim.

Özellikle de şimdi... kovulmuştu?

Ama ne olmuş yani.

On bir yıl boyunca sıkı çalışarak işimi kazandım ve hiçbir yere gitmiyordum. Zaten Toronto'da yaşıyordum ve her şeyi bir akış şemasına dökerseniz -ben yaptım ve saatlerimi aldım ama çözdüm- onun pozisyonuyla benimki arasında bir düzineden fazla insan vardı. Sanki şirket merdivenlerinde yukarı doğru tırmanırken "pislik patron" desem, onun tarafında "sen en iyisisin" diye yankılanırdı. Aramızda gerçek bir bağ yoktu.

Hafta sonu gala için birkaç günlüğüne şehirdeydi ve dünden sonra onu bir daha görmeme gerek yoktu.

Dün gece kendime defalarca aynı şeyi söyledim, böylece uyuyabildim. Zar zor.

Ayrıca, eğer Tanrı dün gece yalvardığım o küçücük iyiliği yerine getirecek kadar nazik olursa, Dane Davenport, Janelle'in davet ettiği gibi, diğer çalışanlarla tanışmak için ajansa uğrama zahmetine bile girmeyecekti. Ve eğer girseydi, belki de o an, acil bir kolon temizliği veya başka bir acil ihtiyaç için arka kapıdan kaçıp gitmek için o anı seçerdim; bu, o gidene kadar yüzünü tekrar görmekten çok daha keyifli olurdu. Zaten uzun süre kalmayacaktı.

Onun daha önemli başka işleri vardı, değil mi?

Sağ.

Blokta aceleyle ilerledim, topuklu ayakkabılarımla ıslak kaldırımda dikkatlice ilerledim. Şemsiyeme tutundum ve gelen mesajlarla çalan telefonumu düşürmeden kontrol etmeye çalıştım.

Chaz: Scone getiriyor musun?

Chaz: Ayrıca... Janelle az önce kovuldu!!!!!!!!!!

Of. Ona geri mesaj atmak için yavaşladım.

Ben: Ofiste misin? Neden beni uyarmadın?

Cidden, bir sabah benden önce ofise geldi ve hiçbir şey olmadı.

Chaz: Az önce öğrendim!!

Chaz: Çörek getir!!! Karbonhidrata ihtiyacım var.

Chaz: Ayrıca... genel merkezden biri burada!!!!

HAYIR.

Durdum kaldım. Hayır, kesinlikle hayır.

Ofiste misin? Şu anda mı?

Chaz'i aradım ama cevap vermedi. Kahretsin. Chaz ve ünlem işaretli dramatik mesajları. Dane Davenport'tan başka birinden mi bahsediyordu acaba?

Gerçekten bununla uğraşmak zorunda mıydım?

Başım fena halde zonkluyordu. Sabah latte'min içindeki çift shot'ı atlamalıydım belki de. Gecenin yarısını kırmızı şarapla geçirip Valhalla Media Group, Dane Davenport ve seks kaseti skandalıyla ilgili bulabildiğim her şeyi Google'da arayarak geçirmiştım. Gerçekten de pek uyuyamamıştım.

Eskiden hiç kırmızı şarap içmezdim ama, 29 yaşına girmek bir kıza bir şeyler yaptırdı.

Janelle'i tekrar aramayı denedim. Sesli mesaj.

Kahretsin.

Telefonumu sakladım ve sokağın geri kalanını dikkatlice yürüyerek yürüdüm. Fırının yanından geçtim ama Chaz kendi karbüratörünü alabilirdi. Sonra köşeyi dönüp arabayı gördüm. Kömür karası gümüş renginde, parıldayan bir Bentley, o kadar sofistikeydi ki adını bile bilmiyordum. Kiralık plakalıydı.

Siyah takım elbise ve trençkot giymiş iri yarı bir adam, çiseleyen yağmura rağmen arabaya yaslanmış, öylece duruyordu. Araba, acentenin hemen önüne park edilmişti, yani orada bir süredir duruyordu; en iyi sokak park yerleri saat sekizden çok önce dolmuştu. Ben de birkaç blok öteye park etmek zorunda kaldım.

Yavaşça yürüyüp manzarayı izledim. Bu sahneyi biliyordum. Jesse ve Katie'nin ardından sık sık gelirdi. Ama bu bir rock yıldızı güvenlik görevlisi değildi. Jesse'nin güvenlik görevlileri sabah dokuzda kaldırımında takılmak için takım elbise giymezdi.

Ajans kapısına yaklaştığımda, adam başını çevirip beni izlemeye başladı. Bulutlu bir gündü ve opak siyah güneş gözlüğü takıyordu. Son derece zarifti.

Acente ofisine girdiğimde, kapıdan içeri adımımı attığım anda bir şeylerin... farklı olduğunu hissettim. Hayır, sadece farklı değildi. Yanlıştı.

Bunu havada hissedebiliyordum.

Aslında kokusunu alabiliyordum.

Adam.

Buraya ait olmayan bir adam. Bakımlı, şık giyimli, erkeksi, güçlü bir adam. Aşırı pahalı kolonyaların, kaliteli derilerin, lüks kumaşların ve özgüvenin baş döndürücü kokularını içime çektim.

Aman Tanrım, bu nasıl güzel kokuyordu?

Çünkü hepsi senin en sevdiğin şeyler.

Lisedeyken kokusu biraz değişmişti ve hanımefendiliğimin bunu fark etmesi beni derinden rahatsız ediyordu. O zamanlar, Dane Davenport'un eşsiz kokusu, ergenlik teri ve şehvetiyle, tertemiz yeni kot pantolon ve sakızla ve bir kızın hormonlarını altüst eden bir eau de hokey oyuncusuyla karışmıştı. Özellikle de bir maçtan sonra buzdan yeni indiğinde, ter içinde, üzerinde o buz pateni pisti kokusuyla... ve teni sıırılsıklam...

Kahretsin, bu hızla yanlara doğru kaydı.

Odak.

Resepsiyon alanına birkaç adım attım, ihtiyatla, Janelle'in ofisinin penceresine baktım -tıpkı tarlada tilki olup olmadığını kontrol eden bir tavşan gibi- ama onu göremedim. Neden tereddüt ediyordum ki? Burada çalışıyordum. Ailesi teknik olarak ajansın sahibi olabilirdi, ama o adam Toronto'da çalışıyordu.

Omuzlarımı geriye attım, burnumdan nefes almamaya çalıştım ve Suri'nin masasına doğru yürüdüm. İşte oradaydı. Artık onu pencereden görebiliyordum, Janelle'in masasının başında duruyordu.

Dane Lanet olası Davenport.

Işıklar açıktı ve içeride yalnızdı. Omuzları defans oyuncusu gibi, sürekli bir felaket havası olan iri bir adamdı. Şekli ve duruşu, onu yıllardır görmediğim halde tuhaf bir şekilde tanıdık geliyordu. Lisedeyken olduğundan daha yapılı. Çok daha başarılı. Dünkü kısa sohbetimize bakılırsa, daha da kibirli ve kendinden emindi. Ama yine de aynı adamdı.

Bununla nasıl başa çıkacağımı biliyordum. Eğer o benim işverenim olmasaydı.

Şimdi, bundan o kadar emin değildim.

Suri'ye baktım. Masasında oturmuş, donakalmıştı, sanki ani bir hareket yapmaktan korkuyormuş gibiydi. Ama o bu tarafa bakmıyordu. Zihnimde "Bakmıyor, yavaş hareket et" mesajını vermeye çalıştım.

Sandalyesinde yavaşça dönerek bana baktı, yüzünde anlayışlı/korkmuş bir ifade vardı. "Ne oluyor?" diye fısıldadı.

"Biliyorum," diye fısıldadım.

Burası tam bir sessizlik içindeydi. Herkes neredeydi? Ofislerinde mi saklanıyorlardı?

Bu sabah buraya gizlice girdiğinde tüm personele laf etmemiş olmalı. Ya da daha kötüsü... onları kovmuş olmalı.

Hayır. Chaz az önce bana mesaj attı.

Kesinlikle saklanıyorlardı.

Koridordaki bir kapı sessizce açılırken başımı kaldırıp baktım. Chaz belirdi ve yanıma sokuldu. "Şirketteki beyefendi bu," diye fısıldadı.

"Görüyorum," diye fısıldadım.

Ve o bir beyefendi değil.

Resepsiyon masasının etrafından yavaşça Janelle'in ofisinin kapısına doğru yürüdüm ve Chaz sanki tek vücutmuşuz gibi benimle birlikte hareket etti. İçeri girerken düşmanın profilini süzdüm: arkaya doğru hafifçe taranmış koyu sarı saçlar, hafifçe çıkık elmacık kemiği, belirgin bir çene, kusursuz bir tıraş - evet, bunun için erken kalkmıştı.

Bu ne ise artık.

Bizi kapatıyorlar mı?

Abartma. Chaz ve Suri hâlâ çalışıyor gibi görünüyor.

Janelle zaten berbat bir yöneticiydi.

Bunu biliyordum ve yine de kalbim, rakiplerimin hepsinin ölüp ölmediğini bilmediğim, cesetlerle dolu bir savaş alanına girecekmişim gibi çarpıyordu.

Sonra başı biraz döndü ve yüzünün daha fazlasını gördüm.

Duraksadım ve Chaz'i ürküttüm. Başı benden Dane'e doğru savruldu. "Ne oldu?" diye sordu, hem endişeli hem de bakışlarını dikmiş bir şekilde.

"Hiçbir şey. Şeytan tarafından satın alındığımızı umursamadığın sürece."

"Mmmmm," diye mırıldandı Chaz onaylayarak. "Bunun karşılığında ruhumu Hades'te yedi dakikalığına satardım."

Elbette. Tabii ki oda arkadaşım Dane'in ateşli olduğunu düşünüyordu.

Çok çekiciydi. Ta ki bunun sadece Şeytan'ın ta kendisi olduğu gerçeğinden kaynaklandığını anlayana kadar. Neyse ki, on altı yaşında onunla karşılaştığım anda bunu fark etmiştim.

Chaz öğrenecekti.

"Devi, bunu sana söylemekten nefret ediyorum..." diye fısıldadı Suri arkamızdan bir yerden. "Ama seninle konuşmak istiyor."

Sözleri damarlarımda kanımı dondurdu.

Beni mi istemişti? Adımı mı?

Onun ateş etme çılgınlığında sırada ne vardı?

"Mükemmel," dedim, o kadar neşeli bir sesle ki, Suri ve Chaz'ın arkamdan endişeli bakışlar attıklarını hissettiğimden neredeyse emindim. "Çünkü ben de onunla birkaç kelime konuşmak istiyorum."

Janelle'in ofisine girdiğimde, masasının arkasında duran iri, yakışıklı ve kötü adamın yanı sıra dikkatimi çeken ilk şey neydi? Oda, onun eşyalarından tamamen arındırılmıştı.

Dane Davenport'a söylemeyi düşündüğüm tüm çirkin sözler boğazımda düğümlendi.

Yeni işvereniniz.

Uğruna çalıştığınız her şey...

Her şeyi mahvetme.

Aman Tanrım... gerçekten kovulmuş.

Onu kovdu.

Çantamı ve şemsiyemi kanepeye bırakıp masaya doğru durdum. Ona doğru.

Önündeki kağıtlardan başını kaldırdı ve sanki önemli biri kapıdan öylece giremezmiş gibi, bunu yaparken çok ağır davrandı. Gözleri benimkilerle buluştu. Dehşet verici bir soğukluktaaydı. Ve bu sefer, restoranda olduğu gibi, vücut dilinde hiçbir nezaket ifadesi yoktu. Beni selamlamak veya elimi sıkmak için bir hareket bile yapmadı. Bir sandalyeyi bile tekmelemedi.

Hades'te hava soğuk muydu? Çünkü gerçekten de, bu ateş ve kükürt olayı bana hiç mantıklı gelmiyordu. Kanada'da büyüdüm ve bana sorarsanız, cehennem gerçekten buz gibiydi. Ve bu ülkenin en zengin adamlarından birinin gözlerinde yaşıyordu.

Dün bana attığı bakışın aynısıydı.

Sana sahibim.

Peki bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?

İçimde bir ürperti hissettim. Güzelliğini hep rahatsız edici bulmuştum. O yeşil gözler cehennem kazanından çıkmış bir kokteyl gibiydi. Cadı iksiri.

Masal kılığına bürünmüş lanet.

"Günaydın," diye mırıldandım, onu süzerek. Güneşli bir günde gözlerinin rengiyle birebir aynı olan açık yeşil kravatı -ki hayatımı kurtarmak için bile olsa fark ettiğimi asla itiraf etmem- gevşetilmişti ve bembeyaz gömleğinin kollarını sıvamıştı. Yumruklarını sıkarak masaya eğildi,

kollarını iki yana açmıştı. Yeni fethettiği topraklarının haritasını inceleyen şeytani bir hükümdar gibi.

Çok öfkeli, çok soğuk. Burada olmak istemeyen.

Peki o zaman neden buradaydı?

Masayı kaplayan bir sürü kağıda göz attım. iPhone ve incecik dizüstü bilgisayar. Açık artırmaya çıkarılıp muhtemelen bir aileyi bir yıl besleyebilecek, sandalyeye gelişigüzel atılmış ceket. Hepsi ona aitti, belli ki. Sanki Janelle hiç buraya gelmemiş gibiydi.

Gitmişti. İşsiz kalmıştı.

Patronum göz açıp kapayıncaya kadar kovulmuş. Aynı gün bu adam şehre gelmişti. Bana söylemişti; dün gece geç saatlerde onu ofiste başka bir toplantıya çağırmış, eşyalarını almasını söylemiş ve güvenlik görevlileriyle birlikte dışarı çıkarmış.

Ve evet, hafif bir korku hissettim.

Bu ofiste ne kadar iniş çıkışlar yaşamış olursam olayım, hiç böyle bir şey hissetmemiştim; işimi hâlâ yapıp yapamayacağıma dair bu belirsizliği.

Şu anda karşımda duran adamdan, ondan nefret edebileceğimi hiç tahmin etmediğim kadar çok nefret ediyordum. Ondan nefret etmek için harcadığım onca zamana rağmen.

Sonunda konuştuğunda bana değil, kağıtlara baktı. "Geç kaldın."

Öyleydim. Biraz. "Genellikle dokuzda geliriz," dedim dikkatlice. "Standart."

"Artık değil. Otur."

Siktir et. Ayaktaydı.

Sonunda tekrar bana baktı. Hâlâ kapının hemen içinde, geride duruyordum. "Cellat baltayı indirmekte daha çok zorlanır," dedim, "eğer boynumu uzatmazsam."

"Ama imkansız değil."

Pencereden resepsiyona baktım ve birkaç iş arkadaşımın bir anda kaybolduğunu gördüm.

Kapıyı arkamdan kapattım.

"Liseden beni hatırlamadığını iddia etmeye devam mı edeceksin?" diye sordum.

Yoksa o kadar mı popülerdin ki aslında hiç popüler değilsin?

"Seni hatırlıyorum," dedi soğukkanlılıkla, göz kapakları inerek. Dün olduğundan çok daha kötü bir ruh halinde olduğu kesindi.

Ama evet, beni hatırladı. Muhtemelen aramızda geçen her anı hatırlıyordu, çünkü çok, çok azdı. Bunu sağladım. Ve elbette, Beaumont Akademisi koridorlarında ona tapmayan bir kız dikkat çekiciydi. Çok azdık.

"Hâlâ bir işim var mı?" diye sordum açıkça, bu oyunu onun istediği gibi oynamak istemiyordum. Eğer işimi tehdit etmek veya işimin çoktan bittiğini söylemek için buradaysa, bunu hemen şimdi yüzüme söyleyebilirdi.

"Elbette," dedi. "Sen bu ajansın en iyi performans gösteren temsilcisisin."

Tamam... Duymayı beklediğim şey bu değildi.

Öyle miydin? Gerçekten mi?

Emin değildim. Bu sözleri duymayı uzun zamandır bekliyordum. Ama yine de... ondan gelince, onları tam olarak özümseyemedim.

Janelle'in karısı gittiğinden beri en iyi menajerimiz olabileceğimi düşünmüştüm ama tüm rakamlara erişimim yoktu. Janelle'e ne zaman bu konuyu sorsam, hep muğlak ve belli belirsiz cesaretlendirici bir şeyler söylerdi ki bu da Lizzie ile beni birbirimize düşürürdü. Janelle her zaman en iyi performans gösteren menajerimiz olduğunu ve Lizzie ile benim ikincilik için "baş başa" olduğumuzu iddia ederdi.

Siktir et Janelle. Gittiği için sevinmek istiyordum ama her şey bir tuğla yığını gibi üzerime yıkıldı. En azından Janelle tanıdığım şeytandı.

Dane Davenport tam bir... şeytandı.

Sabah simidi ve kahvemle birlikte midemde tuhaf bir boşluk hissettim. Bir an için ayak parmaklarımı hissedemediğimi sandım. Başım dönüyordu.

Şokta mıydım? Şoka girmek nasıl bir histi?

Şokta olsaydım kendime bunu sorar mıydım?

Boğazımı temizledim ve sesimin düzgün çıkmasını umdum. "Öyle miyim?"

"Kesinlikle," diye bilgilendirdi beni. Sonra bana daha da soğuk, etkilenmemiş bir bakış attı. "Ve sana aksini söyleyene kadar burada ben sorumluyum."

Sözleri tüylerimi diken diken etti. Fazlasıyla patronvari idi.

Belki de teknik olarak, o karmaşık akış şemasına göre artık o benim işverenimdi. Ama kesinlikle patronum değildi. Bu, asla hazır olamayacağım bir yakınlık ve yakınlık anlamına geliyordu. Bir ilişki anlamına geliyordu ve aramızda bir ilişki yoktu.

"Bu ofisin sorumlusu Janelle," dedim dikkatlice.

"Bırakıldı."

"Neden?"

"Bu bir iş meselesi." Hâlâ masaya yaslanmış, önündeki kağıtların üzerinde duruyordu. Ne olduklarını merak ettim. Finansallar mı? Çalışan sözleşmeleri mi? Ajansta yaptığım her anlaşma mı? Aldığım her zammın, aldığım her komisyonun geçmişi, önündeki elektronik tablolarda mı?

Aramızda tam olarak kaç kişinin durduğunu gösteren bir akış şeması mı?

Hepsini teker teker kovup beni kişisel kölesi yapıp mahvetmeyi mi planlamıştı? Lisedeyken benden hâlâ o kadar nefret mi ediyordu?

Kahretsin... Ona bu kadar mı kötü davrandım? Bu bir intikam mıydı?

Burada çalıştığımı öğrenip ajansı bilerek mi satın aldı?

Olasılıklar kafamı karıştırdı. Ona kötü mü davrandım? Hatırladığım kadarıyla onu genelde görmezden geliyordum. O da beni görmezden geliyordu. Yani... evet, mezuniyet partimizde ona tokat attım... ama o beni öptü.

Bir kız başka biriyle buluştuğunda dilini onun ağzına sokmazsın. Özellikle de buluştuğun kişi en yakın arkadaşınsa.

Eğer bunu deneyimlediysem, bu tokat gibi bir şeydi.

"İşlerin nasıl yürüdüğünü anlıyor musun?" diye sordu, bense o anı kafamda tekrar tekrar canlandırıyordum. Açık elim. Yüzüne değiyordu.

Ben de sert vurdum. Ses geldi. Ve kırmızı bir iz.

Kahretsin.

Belki o kısmı unutmuştur?

Evet. Çok muhtemeldi.

"Yani... iş derken, bunun benim değil, senin işin olduğunu mu kastediyorsun?" dedim, bir santim geri çekilerek.

"Bu artık Valhalla'nın işi," dedi alçak ve kontrollü sesiyle. "Ve ben Valhalla'nın tüm varlıklarının varisiyim."

Haklısın. Bu da onun benim hayalimi miras aldığı anlamına geliyordu. Hem de bunun için çok. Çok çalışarak.

Boş zamanlarında seks kasetleri çekiyordu ve başkalarının hayalindeki işletmeleri satın alma hakkını miras almıştı; daha da kötüsü, başkası satın aldığı için bunları kendiliğinden satın almıştı. Annesi mi? Büyükkannesi mi?

Her iki durumda da, burada ne işi vardı? Bu ofiste? Valhalla'nın onlarca şirketi vardı.

Kesinlikle ilgilenmesi gereken çok daha önemli meseleler vardı?

"Peki... bu ajansı Janelle'den satın alan sen miydin?" diye sordum.

"Şirket yaptı."

"Bu çok ilginç. Zaten bu ajansı bana satması gerekiyordu."

"Öyle miydi?"

"Evet."

Masadan indi, tüm boyuyla ayağa kalktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Çıplak ön kolları bronzlaşmış ve kaslıydı. Bileğine doğru uzanan sulu bir damar, seks daveti gibi patlıyordu.

Bakışlarımı kaçırdım. Of! Adam ciddi ciddi kol pornosu çekiyordu. Sanki bana teşhir etmiş gibi hissettim.

Sinir bozucuydu.

Göz göze geldik, o da bakışlarımı donuk bir ifadeyle karşıladı.

Kendimi odaya doğru birkaç adım atmaya zorladım, aramızda kocaman bir boşluk bıraktım. Oda, erkeksi kokusu ve her şeyi fetheden havasıyla doluydu ve ona fazla yaklaşmak istemiyordum.

"Kariyerim boyunca burada çalıştım," dedim ona. "Patronların, yöneticilerin gelip gittiğini gördüm. Janelle görevi devraldıktan sonra bir planımız vardı. Bu yılın başlarında, oturma odamdaki kanepede bir şişe şarap içerken, gelecek yılın sonuna kadar beni ortak yapacağını söyledi. Ve sonunda, emekli olmaya hazır olduğunda, onu satın alacaktım."

Elbette hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Plan bu muydu?"

"Evet. Plan buydu."

"Janelle Gorman ile bir şişe şarap eşliğinde mühürlendi. Belki de küçük parmakla küfür de söz konusuydu?"

Dişlerimi gıcırdatıp tekrar denedim. "Bir anlaşmamız vardı." Anlaşmayı önemsemesini beklemiyordum. Ama belki de eski müdürün neden beni kendi yolundan gidecek doğru kişi olarak gördüğünü düşünmek isteyeceğini umuyordum?

"Bu anlaşmayı yazılı olarak aldın mı?"

Lanet olsun, akrilik tırnaklarımla o muhteşem, otoriter yeşil gözlerini oymak istiyordum. "Hayır. Yapsam gerçekten fark eder mi?"

Bana uzun ve buz gibi bir kalp atışı boyunca baktı. "Dediğim gibi, ajansın sahibi Valhalla. Bize reddedemeyeceğimiz bir teklifte bulunamazsanız, satma ihtimalimiz sıfır."

"Banka hesabımı kontrol edeceğim," dedim, aynı derecede soğuk bir tavırla. "Bu ay idare edebileceğimi sanmıyorum ama belki bu konuda sana geri dönebilirim."

"Sen bunu yap."

"Belki de işverenime zam için başvurmam gerekecek." Onun buz gibi soğukluğuna kendi sıfırın altındaki enerjimle karşılık vermeye çalışıyordum ama içimde öfkeli bir ateş yükseliyordu. "Yetenek menajerliği, Kıdemli Başkan Yardımcılığı kadar iyi maaş vermiyor. Reddedemeyeceğin bir teklif bulmam biraz zaman alabilir."

"Kimse bilemez," dedi tarafsız bir şekilde ve tekrar kağıtlarına baktı.

Bir an orada durdum, beni görmezden gelince öfkeden ateşlendim.

"Biliyor musun, her zaman çok şanslıydın. Büyürken, seni bekleyen harika bir işin vardı." Yukarı baktı, o yeşil gözler tekrar benimkilerle buluştu ve sıvı nitrojen saçtı. Zaten yanıyor olmasaydım, ağzım donardı. "Keşke hepimizde böyle kayırmacılık olsaydı..." diye öksürdüm, kelimelerim boğulurken. "Yani, fırsat." Gülümsedim, ya da gülümsemeye çalıştım.

Onunla iyi geçinmeye kendimi bir türlü ikna edemedim. Burada buzda yürüyor olsam bile.

"Burada anlatmam gereken bazı şeyler var" dedi.

Ve işte bu kadardı.

Ona o iğrenç lafı ettikten sonra beni başından savdı. Ve bu beni tuhaf bir şekilde öfkeliendirdi. "Benimle dövüş, seni ayrıcalıklı pislik," diye homurdanmak istedim. Böylece sana nereye gideceğini söyleyebilirim.

Ama bu sadece benim aşığılık benliğıimin hayal kırıklığına uğramış kafasını kaldırmasıydı.

Geri kalan kısmım kendimi toparladı, derin bir nefes aldı ve "Elbette" dedi. Çantamı almak için döndüm.

Nefes al. Bugün kendini kovdurtma.

Janelle'e katlandın, bu patron deliğine bir iki gün daha katlanabilirsin.

"Ve eğer bir gün gerçekten bir işletme sahibi olmak istiyorsanız," dedi ve bu konuyu açmayarak hakaret üstüne hakaret ekledi, "kendinizi nasıl yönettiğinizi bir düşünün. Benim gibi endüstri devlerine hitap ederken."

Yavaşça dönüp tekrar ona baktım.

"Lisedeyken sinirli olduğunu hatırlıyorum. Ama bunun burada yeri yok." Bir kağıt aldı ve dikkatini ona verdi.

Tekrar kovuldum.

Öfke mi? Lisede mi? Ah, hayır. Hayır. Lisede uslu bir kızdım. Hem de çok uslu bir kız. Bir kadın olarak gösterebileceğim öfkenin onda birini bile görmemiş veya hissetmemişti.

Ve şimdi neyin titanları? Aman Tanrım, o kadar kendini beğenmişti ki. Kendi önemiyle aşırı doluydu.

"Cehaletimi mazur görün," dedim, sözlerim ağzımdan izinsiz, mide bulandırıcı bir tatlılıkla dökülüyordu. "Ama şu anda bir yatta mirasçı kadınlarla Mai Tai yudumlanan gerekmiyor mu?" Kapa çenenin Devi. Geri alamayacağın şeyler söyleme. "Yani," diye ekledim dikkatlice, "bu ajans çok küçük. Superior'ın gelirinin ancak nanometrelik bir kısmını oluşturduğumuzdan eminim."

"Yani?" Başını bile kaldırmadı.

"Peki, senin daha iyi yapacak işlerin yok mu?"

"Ailemizin parasını kaybetmesini engellemekten daha iyi şeyler mi?"

Tamam. Çok doğru bir nokta.

Elinde tuttuğu kağıdı düşürdü ve kağıt diğerlerinin üzerine bir yaprak gibi yığıldı. Adamın yaptığı her hareket gibi, tuhaf bir şekilde uğursuz hissettirdi. Gözleri benimkilerle buluştu. "Burada bir karmaşa var ve temizlemem gerek. Ondan sonra," diye ekledi kuru bir sesle, "yata geri döneceğim."

"Peki temizliğin ne kadar sürmesini bekliyorsunuz?"

"Henüz bilmiyorum. Bok yığınının ne kadar derine gittiğine bağlı."

Sik beni.

"Peki, ziyaretinizi daha konforlu hale getirmek için yapabileceğimiz bir şey varsa bize bildirin," diye çıkıştım. Böylece buradan daha çabuk çıkabilirsiniz.

"Ben yaparım," dedi ama ben çoktan kapıya uzanmıştım. "Ve Sex on the Beach'i tercih ederim."

Durdum. "Ne?"

"Yatta, tüm mirasçılarla birlikte," dedi, ona tekrar bakmak için döndüğümde. Evrak işlerine dalmıştı. "Bir kokteyl."

"Ah." Doğru.

Benimle dalga mı geçiyordu? Şirin mi olmaya çalışıyordu yoksa? Şaka yapmaya çalışıyor olamazdı.

Dane Davenport şaka yapmazdı. Hatırladığım kadarıyla, şaka yapmayacak kadar kendini fazla ciddiye alırdı.

Hiçbir sebep yokken seks kelimesini konuşmaya mı soktu?

Kol pornosuna baktığımı gördü mü?

Kaçıp git, orospu, diye kendimi zorladım. Bu odadan çıkmam gerekiyordu.

Tam dışarı çıkacakken, "Günün sonunda bir personel toplantısı yapalım," diye ekledi.

Tekrar durdum. Gerçekten mi?

"Elbette." "Personel" kelimesini kullanması beni ürkütmemeye çalıştı; bu bana teknik olarak artık onun bir nevi personeli olduğumu hatırlattı. En itaatkar personel ses tonumu takındım. "Senin için halledebilirim. Saat dörtte?"

Bana baktı, taş gibi. "Sizin için günün sonu saat kaçta?"

"Bazen geç saatlere kadar çalışıyoruz, belki altı civarı. Ama genelde beşte buradan çıkmış oluyoruz."

"Saat yedide buluşuruz," dedi kesin bir sesle. "Asistanıma akşam yemeği sipariş etmesini söyleyeceğim."

"Asistan?"

"Ekibimden bazıları bugün gelecek."

Ne oluyor yahu? Sanki buraya akın eden ve omuzlarımızın üzerinden bakan daha fazla şirket pisliğine mi ihtiyacımız vardı? Hem zaten "ekibi" neden geliyordu ki? Sanki bir ekibe ihtiyaç duyacak kadar uzun süre mi kalıyordu?

Aman Tanrım, ben onunla mı sıkışıp kaldım?

Bir veya iki günden daha uzun bir süre için mi?

Belki?

Az önce yaptığımız anlamsız konuşmanın hiçbir yerinde - neden beni buraya çağırdı ki zaten? Sadece geç kaldığımı söyleyip bana biraz dik dik bakmak için mi?- "Merak etme, bir dakikaya burada olacağım. Lütfen eşyalarını al da Janelle'in boş ofisine taşın." gibi bir şey söylemedi.

"Tamam," dedim neşeyle.

Sonra oradan çıktım. Koridorun yukarısındaki ofisime doğru hızla ilerledim ve kimse bana tek kelime etmeden kendimi içeri kapattım. Sırtımı kapıya yasladım ve küfürlerle dolu uzun, öfkeli bir nefes verdim.

Bu adamdan kurtulmam gerekiyordu. Daha dün.

Ama işte bugün, ofisimdeydi. Bu da yarın onunla baş başa kalmadan önce, bugün ondan nasıl kurtulacağımı bulmam gerektiği anlamına geliyordu. Ve ondan sonraki gün, ve ondan sonraki gün...

Masama oturdum ve derin bir nefes aldım.

Onun kokusu vardı.

Ofisimin her yeri onun gibi kokuyordu. Hafifti ama yine de oradaydı. Davenport Eau de Dane. Çok lezzetliydi ve nefret ediyordum. Ödüllü bir fırında sıkışıp kalmış glüten intoleransı olan biri gibi hissediyordum.

Suri'yi aradım.

"Devi?" diye fısıldadı, resepsiyona telefonu açarken. "Her şey yolunda mı?"

"Çok güzel. Febreze'in var mı? Tütsü? Böcek ilacı? Biber gazı? Koku/solunum bölgesine isabet eden her şeyi alırım."

"Şey, biraz hava spreyim var?"

"Harika. Şu pisliği patlatın. Ve pencereleri açın. Tüm ofisin dezenfekte edilmesini istiyorum."

"Tamam... Gerçekten iyi misin?"

"Harikayım. Görünüşe göre en iyi performans gösteren menajerimiz benim." Hâlâ şoktaydım. Belki de en çok bu konuda.

"Ah... peki, tebrikler!" dedi Suri. "Ama zaten hepimiz bunu biliyorduk, değil mi?"

"Teşekkürler, Suri."

"Ben ilaçlama işine koyulacağım," diye fısıldadı.
"Kendine has bir kokusu var, değil mi?"

"Biliyorum. İğrenç."

"Ben diyecektim ki... dikkat dağıtıcı."

"Herkesin kendine göre bir fikri var," dedim ve telefonu kapatırken hafifçe güldü.

Sandalyemde geriye yaslandım, önümdeki duvardaki resme baktım. En yakın arkadaşımın neşeyle gülen yüzüne. Çok iyi tanıdığım bu odanın duvarlarına. Ve her şey tuhaf bir şekilde farklı hissettiriyordu.

Az önce iyi bir haber mi aldım?

Bunu bana mı verdi?

Bu konuda ne hissettiğimden bile emin değildim.

Bana göre, şeytan gelip övgüler yağdırıyorsa... ya da, bilirsiniz, laf dalaşına giriyorsa... bundan çok fazla keyif almak asla iyi bir fikir değildi. Çünkü şeytan iyi bir adam değildi. İyi davranıyorsa... her zaman bir sebebi vardı.

Ve onun nedenlerini öğrenmekle hiç ilgilenmiyordum.

Sadece onun gitmesini istiyordum.

Altıncı Bölüm

Devi

Yarım saat sonra hâlâ bilgisayar ekranıma boş boş bakıyor, diğer çalışanlara bir e-posta yazmaya çalışıyordum. Chaz bana mesaj atmıştı, Lizzie aramıştı ve ben de bundan sonra sadece düşünmek için telefonu bir kenara koydum.

Onlara ne söyleyeceğimi bilemedim.

Yeni işverenimle yaptığım tatsız sohbetin etkisinden hâlâ biraz muzdaribim ama yavaş yavaş sistemimdeki genel şoku atlatıyorum.

Birkaç dakika önce Forbes dergisinde rastladığım çevrimiçi makaleye tıkladım, çünkü evet, hâlâ onun poposunu araştırıyordum. Ve itiraf etmeliyim ki biraz zaman alan seks kaseti skandalı manşetlerini geçince, okunacak çok şey vardı.

Bu özel makale, Dane Davenport'un kurumsal bir "düzeltici" olarak olağanüstü başarısı hakkındaydı. Bunun ne olduğunu bile bilmiyordum ama görünüşe göre onun uzmanlık alanıymış.

Makaleye göre, Dane'in bir çözümleyici olarak rolü, şirketleri denetlemesini içeriyordu; Valhalla tarafından satın alınmadan önce, Valhalla halihazırda sahip olduğu şirketlerde iyileştirmelere veya genişlemelere yatırım yapmadan önce... veya canı istediği herhangi bir zamanda. Söylendiğine göre, sorunların kaynaklarını tespit etme, müdahale etme ve işleri yoluna koyma konusunda olağanüstü yetenekliydi. Valhalla'nın Başkanı olan annesi, ona şirket için "yüz milyonlarca dolar kazandırdığı ve daha da önemlisi tasarruf sağladığı" için övgüler yağdırdı. Annesi, gizli zayıflıkları tespit etme konusunda tazı gibi bir yeteneğe sahip olduğunu ve sorunlu şirketleri ve projeleri tekrar rayına oturtmak için ne gerekiyorsa yaptığını söyledi.

Bu nedenle çalışanları ona arkasından Azrail diyorlardı. Sorunları "çözme" yollarından biri de sık sık yaptığı bir şey miydi? İşleri "tırpanlamak". Bunu Forbes makalesinden değil, Glassdoor'da eski bir çalışanın paylaştığı bir yorumdan öğrendim.

Lanet olsun. Bu çok kötüydü.

Ajansın bu yıl zor zamanlar geçirdiğini biliyordum. Ama ciddi bir sorun içinde olduğumuzu bilmiyordum. Eğer Azrail bizzat gelip ortalığı temizleyecek olsaydı, belli ki başımızın dertte olduğunu anlardık.

Ne karmaşası? Ağzından laf almak istedim ama bana istemediği bir şey söylemesini neredeyse hiç sağlayamadım. Hem orada soğukkanlılığımı mı kaybediyorum?

İyi değil.

Dikkatli davranmam gerekiyordu. Bu adamın gerçek bir gücü vardı; işimi, hatta tüm bu kurumu mahvedebilecek bir

güç.

Ve eğer isterse bunu yapacak kadar da soğukkanlı.

Neye bakıyorsa ondan memnun olduğundan emin olmam gerekiyordu ki yoluna devam edebilsin.

Ama daha neye baktığını bile bilmezken bunu nasıl yapabilirdim ki?

Kendime sürekli saklayacak hiçbir şeyimiz olmadığını söylüyordum. Son yıllarda ajans, eskisi gibi kâr elde etmekte zorlanıyordu. Ancak dijital pazarlara açılma mücadelemiz, mülkiyet ve yönetim değişiklikleriyle boğuşmamız ve son zamanlarda tüm oyunculuk bölümümüzün elimizden alınmasının ardından toparlanmaya çalışmamız göz önüne alındığında bu şaşırtıcı değildi.

Rakamların ötesini görüp potansiyelimizi görebilecek miydi? Tıpkı Superior'ın bizi transfer ederken yaptığı gibi?

Yoksa Superior ve Valhalla sadece pazarı ele geçirmek mi istiyordu? Rakamlarımızı beğenmezlerse, bizi kolayca kaptıkları gibi kapatırlar mıydı?

Telefonuma baktım. Janelle hâlâ beni aramamıştı. Arayıp aramayacağını merak ediyordum.

Neler olduğunu daha fazla öğrenmek istiyordum; onu kovduğunda tam olarak ne demişti? "Bu bir iş kararı" dışında bir sebep mi söylemişti? Ona bir kıdem tazminatı mı teklif etmişti? Yaygara koparmadan gitmesi için bir tür anlaşma mı yapmışlardı?

Lanet olsun, bunu hiç düşünmüş müydü? Eğer çıkışını dikkatlice yapmazsa bunun bize nasıl yansıtacağını?

Evet, düşündü. O adam birçok şeydi ama aptal değildi. Ve dediği gibi, bir "endüstri devi"ydi. Bu yüzden,

endişeleneceğim bir şey daha az olacaktı ve Janelle'in işten çıkarılmasını düzgün bir şekilde hallettiğini varsayacaktım, böylece Janelle bizi dinleyecek herkese kötü söz söylemeyecekti.

Umutla.

Personele yazmaya başladığım e-postama geri döndüm.

Değerli Ekibimiz,

İşte bu kadar.

Kafamı bir türlü toparlayamıyordum.

Suri bol miktarda oda spreyi getirmişti, en azından artık burası şeytan kostümü giymiş bir şeytan yerine sahte güller gibi kokuyordu. Ama dışarısı hâlâ ürkütücü derecede sessizdi. Diğer personelin muhtemelen terlediğini fark ettim.

Tekrar telefonu elime alıp Suri'yi aradım.

"Ziyaretçimizin diğer personelden herhangi biriyle şahsen görüşüp görüşmediğini lütfen bana bildirebilir misiniz?"

"Kesinlikle," diye fısıldadı Suri. "Bu gece saat sekizde Claire ile bir görüşme talep etti. Ama bildiğim kadarıyla bu kadar."

Kahretsin. Zavallı Claire. Şirket içi tek muhasebecimiz, hesap makineleri ve elektronik tablolarla diğer insanlardan daha rahat başa çıkan Claire, Dane Davenport buz gibi gözleriyle onu yere serdiğinde muhtemelen gözyaşlarına boğulacaktı.

Toplantıdan önce onunla konuşmam gerekecek. Onu hazırlamaya çalış.

"Teşekkürler, Suri."

Telefonu kapatıp kendimi o lanet e-postayı yazmaya zorladım. Ofiste gizlice dolaşıp aramızdaki şeytan hakkında fısıldaşmak kötü bir fikirdi. Duyması veya sinirlenmesi çok olasıydı.

Ayrıca, herkesin şu anda ofiste olup olmadığını bilmiyordum ve karanlıkta kalmalarını veya Dane Davenport'u yakalayıp kalp krizi geçirmelerini istemiyordum. Adamın insan tüketimine uygun olup olmadığı ancak küçük dozlarda belliydi. Üzerinde bir uyarı etiketi olmalıydı. Dehşete, sinirsel terlemelere ve ani titremelere neden olabilir.

Değerli Ekibimiz, Birçoğunuzun bildiği gibi, Janelle Gorman işten çıkarıldı. Ajansımızla yollarını ayırmasına neden olan karar hakkında hiçbir ayrıntıya sahip olmasam da, genel merkez tarafından işlerin sorunsuz bir şekilde devam edeceği konusunda bana güvence verildi.

Tamam, bu biraz zorlama oldu ama onlara ve kendime biraz güvence vermem gerekiyordu.

Yeni bir yöneticimiz göreve başlayana kadar ve her zaman olduğu gibi, aklınıza takılan herhangi bir soru veya endişeniz varsa lütfen bana ulaşmaktan çekinmeyin. Sahiplerimizden Bay Davenport, bu geçişi kolaylaştırmak için kısa bir süreliğine Toronto'dan burada.

Aman Tanrım. Bay Davenport'ta hiç "rahatlık" yoktu. Ama bu kısmın onu daha az korkutucu göstereceğini düşündüm. Ve adını yazmamak, personelin Google'da

aradıklarında seks kaseti skandalını ikinci bir dairede bulmasını engellemeye yardımcı olabilir. Belki.

Bu akşam saat 7:00'de ofiste bir personel toplantısı olacak. Katılım zorunludur. Bay Davenport bizim için akşam yemeği sipariş ediyor. Bu, onunla tanışıp aklınıza takılan soruları sormanız için bir fırsat olacak. Devi

E-postayı gönderdim. Şu anda söylenecek pek bir şey yoktu. Ve ne söylediğime dikkat etmeliydim. Bay Davenport istese bu kurumun e-postalarına kolayca erişebilirdi şüphesiz.

Bildiğim kadarıyla zaten öyleydi.

Ve kimsenin paniklemesine, pes etmesine, ya da onun önünde söylememesi gereken bir şey söylemesine ihtiyacım yoktu. Diğer çalışanlarımızın da aynı şekilde kalmasını isterim, çok teşekkür ederim. Lizzie bile, zaman zaman beni sinirlendirse de, burada bir artıydı. Bir denge vardı. Bir aileydik. Mükemmel değildi ama işlevseldi. Ve bu duvarların arasında gerçek bir şefkat vardı.

Narsisistleri bir kenara bırakalım.

Janelle dışında... şu anda bu ajansda çalışan herhangi birini kaybetmek gerçek bir kayıp olur.

Bu noktada, kayırmacılık laflarını kendime saklamam gerekiyordu. Burada tehlikede olan tek şey işim değildi; yapmak isteyeceğim son şey, Dane Davenport'un uğursuz buz öfkesini bu ofisteki diğer insanlara da salmaktır. Bir dahaki sefere ona çıkışmak istediğimde bunu hatırlamam gerekiyordu.

Gerçekten de mücadeleye değmezdi.

Yani... ilk kanı o akıtmadıysa.

Aman Tanrım, bana ne oluyordu böyle?

Onu bir tartışmaya çekmeyi düşündüğümde neden tüylerim diken diken oldu - hastalıklı bir sevinç mi? Neden onunla bu kadar çok kavga etmek istiyordum?

Çünkü kazanmak istiyorsun.

Evet. O.

Ama kazanamayacağımı biliyordum. Kaybedeceğim bir savaşla karşı karşıya kalma fikrinden nefret ediyordum. Mücadeleden vazgeçmek benim için kolay değildi.

Öf. Anılar.

Böyle hissettiğimi hatırlıyorum - Dane Davenport hayatıma en son girdiğinde... ve lanet olası bir yıl boyunca yanımda kaldığında. Lisede de pes etmek kolay değildi. Ama karşı karşıya gelirsek kazanacağımı biliyordum. Öyle de yaptım. Ve o yılı cehennem azabından sağ salim atlattım.

Adamın yanında birkaç gün daha dayanabilirdim.

Kazanamayacağın bir savaş bu.

Bırak gitsin artık.

Ekrandaki takvimimi açıp odaklanmaya çalıştım. Her zamanki gibi yapmam gereken bir sürü telefon görüşmesi vardı.

Ama telefonu açıp Suri'yi tekrar aradım. "Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim. Janelle'in programını, üzerinde çalıştığı veya yakın zamanda yapmayı planladığı bir şey varsa bana gönderebilir misiniz? Her şeyin halledildiğinden emin olmam gerekiyor."

"Elbette. Hemen konuya gireceğim."

"Teşekkürler." Janelle'in modelleriyle en kısa sürede iletişime geçmem gerektiğini fark ettim. Kim olduğumu,

Janelle'in artık aramızda olmadığını ve onları yanında götürmeye çalışmadığını bilmelerini sağlamalıydım. "Ve Bay Davenport dışarı çıkarsa bana haber ver. Janelle'in ofisine uğrayıp model dosyalarını almam gerek." Hâlâ orada, dosya dolaplarında olduklarını varsayıyordum.

Ama o oradayken ben mecbur kalmadıkça oraya geri dönmeyecektim.

"Kesinlikle," diye fısıldadı. "Hâlâ orada. Ensemde donma var."

Demek ki sadece ben değilmişim. Diğer sıcakkanlı hayvanlar da onu ürpertici buluyormuş.

"Sıcak kal," diye tavsiyede bulundum ona. "Bu Arktik esintisinin buradan ne zaman eseceğini kim bilir."

Telefonu kapattım, sonra kriz anında gerçekten başvurabileceğim tek kişiyi aradım. Zaten işe odaklanamıyordum ve iş arkadaşım olmayan birine içimi dökmem gerekiyordu.

"Mmmphh." Katie Mayes'in yüzünün yastığa bastırılmasının sesiydi bu. Çok iyi biliyordum.

En yakın arkadaşım bir rock yıldızıyla evlenip ardından onun çocuğunu doğurduğundan beri, erkenden yataktan fırlamaya daha da az istekliydi. Ben ise tam bir sabah insanıydım. Giyinmiş, aksesuarlı, şık ve elimde latte ile saat sekizde güne başlamaya hazırdım. Bu da bana sosyal medya akışlarımı taramak, moda haberlerini takip etmek ve saat dokuzda ofise gitmek için bolca zaman veriyordu. Ahh.

"Uyan," diye ısrar ettim. "Bu bir BFF Kırmızı Kod."

"Ha?" Ayak sürüme sesleri ve köpeğinin havlamasına benzeyen bir ses duydum. "Özür dilerim Max," diye fısıldadı Katie. Daha fazla ayak sürüme ve inleyen bir erkek sesi.

Eskiden sabah sporu yapan Jesse, baba olduktan sonra sabahları karısıyla yatakta oyalanmayı tercih etmişti. Erken gelişmiş çocukları artık neredeyse iki yaşındaydı ve onları sürekli tetikte tutuyordu.

Dün gece ne kadar uyuduklarını merak ettim ve onları uyandırdığım için kendimi biraz kötü hissettim.

"Saat kaç?" diye sordu bana. "İyi misin? Neredesin? Neler oluyor?"

"Saat neredeyse on," dedim. "Ofisteyim. Merak etme, tek parçayım."

"Ah." Neredeyse yatağa geri döndüğünü duyabiliyordum. "Kırmızı Kod'lardan biri. Ciddi olduğunu sanmıştım."

Evet, yani, en yakın arkadaşım Katie'yi ayda en az iki kez Kırmızı Kod'la aradım. Genellikle aşırı tepki verdiğim ufak bir flört dramı yüzünden. Ya da kaçırmasını istemediğim tasarımcı ayakkabılarda gerçekten iyi bir indirim vardı. Yine de, sanki her seferinde ölüm döşegindeyken arıyormuşum gibi, ne olur ne olmaz diye, kendini toparladı.

"Ciddiyim," diye temin ettim onu. "Tekrar uyuma."

Katie esnedi. "Tamam mı...? Özür dilerim, Madsen'la erken kalktım. Yine uyuyakaldı ve benim de biraz uyumam gerekiyordu."

"Kahretsin. Özür dilerim. Daha sonra tekrar arasam mı?"

"Hayır. Neyin var söyle bana."

"Tamam." Neyin var? Hmm. Nereden başlasam? "Biri seni bu kadar kötü bir şekilde kandırdığı için ona sinirlendiğin zamanları atlatamadığın zamanları bilirsin ya?"

"Şey... tabii. Josh'a karşı hissettiklerim de aşağı yukarı aynıydı..." Sesini alçalttı. Jesse'nin kıpırdanırken bir şeyler

mırıldandığını duydum. "Biliyor musun, bana evlenme teklif edip beni nikah masasında bıraktıktan sonra. Demek istediğin bu mu?"

"Evet. Ama bu kişi bana evlenme teklif etmedi."

"Yine Janelle'le mi ilgili?" diye sordu sempatik bir şekilde.

"Kahretsin, evet, Janelle'le ilgili. Ve ayrıca, yeni işverenimle."

"Ah, kahretsin. Takım elbiseli Şeytan mı?"

"Evet. O."

Ne yazık ki Katie dün işler çığırından çıktığından beri yüz yüze görüşememişti. Umarım bu gece durumu düzeltiriz. Ama o kadar bekleyemezdim. Dün gece, kırmızı şarabımı içerken, dün restorandaki tüm olayı telefonda ona anlatmıştım. Durumdan tamamen haberdardı.

Küçük bir ayrıntı hariç.

Ajansımın sahibi olan adamla aynı okulda okuduğumu Katie'ye bile kimseye söylememiştim. Çok utanç vericiydi. O kelimeleri söylemeye kendimi getiremiyordum. Özellikle de ne yapmaya çalıştığını ve bütün bunların benimle ilgili olup olmadığını bilmediğim için. O kadar büyük bir egom yoktu ki, her şeyin benimle ilgili olduğunu varsaydım.

Ama merak ettim. Bana göre tüm bunlar çok kişiseldi.

Bu ajans benim ilk aşkımdı.

"Şimdi ne yaptı?" diye sordu.

"Şu anda ofiste. Muhtemelen ölümümü planlıyor."

"Ne?"

"Biraz tartıştık. Aslında ben tartıştım. Buz gibiydi. Ve şuna bak. Janelle'i kovdu."

"Ne?!"

"Cidden. Görünüşe göre dün gece olmuş ama hepimiz bu sabah öğrendik. Ona sorduğumda, bunun bir iş kararı olduğunu söyledi." Derin, soğuk ve küstah sesini takındım ve Katie, sanki oracıkta titretmişim gibi bir "öf" sesi çıkardı. "Sert, buz gibi bir taştan yapılmış. Bizden ne istediğini bilmiyorum."

"Ama hafta sonu gösterişli bir gala için şehirde olduğunu söylemiştin, değil mi?"

"Evet. Görünüşe göre. Umarım hemen buradan defolup gider."

"Çılgınlık. Janelle'in gittiğine inanamıyorum. Mutlu musun?"

"Bilmiyorum. Bir nevi? Bir adım ileri, beş adım geri gibi bir şey mi? Henüz emin bile değilim."

"Öf. Yeni bir menajer mi alıyorsunuz?"

"Sanırım öyle. Kiminle veya ne zaman olduğunu bilmiyorum. Ona daha fazla soru sormaya cesaret edemedim. Çok ilgisizdi. Davranışlarımı gözden geçirmemi tavsiye etti. Sanırım itaatsiz biri gibi göründüm?"

Katie güldü. "Kim, sen mi? Hayal bile edemiyorum."

"Yardımcı olmuyor."

"Üzgünüm."

"Sadece güce ihtiyacım var. Bu bokla başa çıkabilmem için bana güç gönder."

"Tanıdığım en güçlü kaltaksın Devi Sereda," dedi bana. "Ama yine insanlara tokat atmayı mı düşünüyorsun?"

İnledim. Katie, geçen gece partiden sonra Janelle'e tokat atmak istediğimi sayıkladığımı duymuştu. Ama hayır, kesinlikle. Kimseye tokat atmayı planlamıyordum.

Hele ki bir zamanlar tokatladığım bir adam varsa.

"Kendimi gerçekten dizginlemeye çalışacağım. Katie, sadece onun gitmesini ve hayatımın normale dönmesini istiyorum."

"Biliyorum bebeğim. Her şey yoluna girecek. İşinde ne kadar harika olduğunu göreceksin ve geldiği yere geri dönecek. Sonsuza dek onunla sıkışıp kalmayacaksın." Sesi fısıltıya dönüştü. "Josh'la evlenseydim bir düşün."

"Buna boşanma denir dostum. Hem sen de er ya da geç boşanma davası açardın. Muhtemelen zaten şu an olduğun yerde olurdun. Jesse Mayes'in yatağında."

Telefondan sırtıttığını duyabiliyordum. "Belki."

"İkiniz birbiriniz için yaratılmışsınız. Benim kaderim buna yazgılı olamaz. Kariyerimin geri kalanında bir patronun ardından diğerine mi çalışacağım?" Kahretsin, bu çok iç karartıcı bir düşünceydi. "Cidden, bunun için mi yaratılmışım?"

"Hayır. Sen iyi şeylere mahkûmsun, Devi. Sadece iyi şeylere."

"Öyleyse neden bu kadar kötü bir şey oluyor? Yani, birinin sana Jesse'yi alamayacağını söylediğini düşün."

"Ne?"

"Mutlu bir evliliğiniz var, değil mi? Ve bu sizi mutlu ediyor. Sanatınızın da olduğunu biliyorum, ama ilişkiniz hayatınızın kalbi."

"Doğru..."

"Ama ben senin kadar romantik değilim Katie. İşimle mutlu bir evliliğim var. Aslında ona delicesine aşığım. Mümkün olsa randevulara bile çıkarım. Sırtını sıvazlarım. Bu ajans bir erkek olsaydı, her gün emerdim. 24 saat oral seks yapıyorum."

Katie kıkırdadı. "Şanslı adam."

"Biliyorum. Bu adama aşık oldum."

"Hâlâ ajans hakkında mı konuşuyoruz?" diye sordu.

"Evet. Ve Janelle'in arkamdan iş çevirip beni başka biriyle tanıştırdığını hissediyorum."

"Ah."

"Daha da kötüsü, artık bu dev şirket grubunun elinde olduğumuza göre, kapatılma veya başka bir yere taşınma ihtimalimiz ya da işimin buharlaşıp yok olma ihtimali katlanarak arttı."

"İşin buharlaşıp gitmeyecek," dedi Katie yatıştırıcı bir şekilde. Başka ne diyebilirdi ki?

"Janelle bizi kurtarmaya yetecek kadar önemsemiyorsa, dev bir şirket de önemsemez," diye ısrar ettim, panik biraz daha artmıştı. "Ben batı yakası kızayım Katie. Toronto'ya taşınmayacağım. Orada hava kirliliği var. Cuma günleri geç saatlere kadar çalışıyorlar. Ben yapmam."

Ve Dane Davenport orada yaşıyor.

Dürüst olmak gerekirse, Superior'da büyük bir terfi bile olsa, Toronto'ya taşınma teklifi gelse, bunu tek başıma kabul etmek zorunda kalırdım.

"Toronto'ya taşınmayacaksın," dedi Katie kararlı bir şekilde. "Çünkü Toronto'da yaşamıyorum. Yani bu da anlaşıldı."

"Biliyorum öyle."

"Aşırı tepki verme. Bekleyip gör bakalım, her şey nasıl sonuçlanacak. Belki yeni menajerin Janelle'den çok daha iyi olur. Bu, ajans için iyi olabilir."

"Hayır. Bu ajansı benden daha iyi nasıl yöneteceğini kimse bilemez."

Katie içini çekti ama buna itiraz etmedi.

Telefonum gelen birkaç mesajla şingırdadı. "Gitmeliyim," dedim Katie'ye. "Özgeçmişimi güncellemem gerek. On bir yıllık."

"Ah, Devi."

"Seni sonra ararım." Telefonu kapatıp mesajlarıma baktım.

Chaz: Belki Frozen Thor için bir şeyimiz vardır? (Kar tanesi ve ateş emoji.)

Chaz: Ona bir şeyler almalıyız.

Penceremden yukarı baktım. Sola doğru iyice eğildiğimde, Janelle'in (eski) ofisinin kapısının kapalı olduğunu görebiliyordum. Kalkıp pencereye gittim, böylece resepsiyon masasının bir kısmını da görebiliyordum. Chaz ise masaya yaslanmış, Suri'yle konuşuyormuş gibi yapıyordu; pencereden Dane Davenport'u süzüyordu.

Tanrım. Gerçekten mi? Yeni işverenimiz için modellik işi bulmamızı mı istiyordu? İmkansız. Kamera lensleri o soğuk bakışlar altında donup paramparça olurdu.

Chaz'e beyaz saçlı yaşlı bir adam emoji gönderdim. Bu, Chaz'in kendisi tarafından icat edilen, "burada olmak için çok yaşlı" anlamına gelen kısaltmamızdı. Yani on yedi, belki on dokuz yaş üstü veya inanılmaz derecede, dudak uçuklatan güzellikte yirmili yaşlardaki herkes anlamına geliyordu; tabii eğer herhangi bir bankayı zamanımıza değecek kadar büyük bir influencer olma potansiyeline ve nadir bir varlığa sahipse.

Chaz: Ama o ÇOK BÜYÜK.

Dane Davenport'un belirgin egosundan mı, omuz genişliğinden mi, yoksa Chaz'in pantolonunun ön tarafında fark ettiği herhangi bir şeyden mi bahsettiğinden emin değildim. Ama her iki durumda da...

Ben: O zaman ona porno stüdyosunun cadde yukarısında olduğunu söyle.

Chaz: ?

Ben: Bir daha bana o adamdan başka bir şey hakkında mesaj atma.

Ben: Ya da çörek.

Telefonumu masama fırlatıp işe koyuldum. Ve Chaz'in Dane Davenport'a nasıl model olması gerektiği konusunda fikir sunmaması için dua ettim.

Sanki devasa egosunun daha fazla teşvike ihtiyacı varmış gibi.

E-postamı kontrol ettiğimde, gönderdiğim personel e-postasına birkaç yanıt gelmişti. Ve gelen kutumun en üstünde yeni bir e-posta daha vardı... yeni işverenimden.

Harika. Bana e-posta gönderiyordu. Bu, gerçek bir ilişkiye bir adım daha yaklaşmak demek.

Bunu spam'e göndermeyi ve eğer sorarsa bir şekilde kaçırdığımı iddia etmeyi düşündüm...

Ama tıkladım ve açtım.

Bayan Sereda, mevcut iş tanımınızın/görevlerinizin özetini bana göndermenizi ve aynısını her personel için yapmanızı rica ediyorum. Kısa tutun. Buradaki her personelin nelerden sorumlu olduğuna dair kısa bir özet istiyorum. Bu bir öncelik. Bunu gün sonuna kadar bana ulaştırın. Dane Davenport

Vay canına. E-postaları bile soğuk ve kabaydı.
Sandalyemde arkama yaslanıp tekrar okudum.
İlk kanı o mu akıttı?
Belki.
Belki de hayır.

E-postayı tekrar, yavaşça, baştan sona okudum ve buz gibi bir kararlılıkla yazdığını hayal ettim. Gerçekten de burada ne yaptığımı ona açıklamamı istiyordu. Ve diğer herkesin burada ne yaptığını?

Beni korkutmaya çalışıyordu, değil mi? Bana burada ne yaptığını söyle ve bunu yapmaya devam etmenin bir anlamı olduğunu kanıtla.

Bu, ince örtülü bir tehdit anlamına gelen küçümseyici, saldırgan bir saçmalıktı.

Yani, eğer olaya bu şekilde bakmak isterseniz.
Evet. Kesinlikle öyle.

O yüzden belki de onunla ilişkiye girmek için her türlü bahaneyi değerlendirirdim.

Ama boş ver. İlk o vurdu.

Daktilo parmaklarımı uzattım ve savaşa doğru ilerledim.

Yedinci Bölüm

Danimarkalı

Masanın başında durup yumruklarıma yaslandım ve dizüstü bilgisayarımda Devi Sereda'dan gelen e-postayı tekrar tekrar okudum.

Dane, soyadını biliyorum. E-postaları adın ve soyadınla imzalamana gerek yok, haberin olsun. Bana Devi diye de hitap edebilirsin. Seninle aynı yaştayım. "Bayan" kelimesi yabancılar ve bekârlar için saklı tutulmalı. Benim işim: Temsilci. Görevlerim: Yapılması gereken her şey. Aradığın bilgiyi Janelle'in çalışan dosyalarında bulabilirsin. Onun ofisindesin. Devi

Kaç kere okuduysam da hâlâ kafam karıştı.
Ayrıca sinir bozucu.
Oturdum ve cevabımı yazdım.

Devi, birbirimize ilk isimle hitap ettiğimizi bilmiyordum. Haklısınız. Burası artık Bayan

Gorman'ın ofisi değil. Kamuoyuna açık iş unvanlarının, bir çalışanın günlük iş görevleriyle her zaman örtüşmediğini fark ettim. Sizden istediğim bilgileri gün sonuna kadar isteyeceğim. Dane Davenport

E-postayı gönderip sinirlenerek masadan uzaklaştım. Tüm bu tavrın nereden kaynaklandığından emin değildim. Beceriksiz patronunu kovduğum için mi? Lisedeyken benden hâlâ nefret ettiği için mi?

Ama kayırmacılık kelimesi yüzünden beni bir tartışmaya sürüklemesine izin vermeseydim, alaycı bir e-postanın beni sinirlendirmesine izin vermeyecektim. Eğer benimle kavga etmek istiyorsa, biraz daha derine inmesi, hakaretlerde biraz daha yaratıcı olması gerekecekti.

Bu arada, eğer benimle ilgili, mesleki anlamda, meşru, güncel bir sorunu varsa, bunu bir yetişkin gibi söyleyebilirdi. Beni bir tartışmaya çekmesine izin vermeyecektim ki, birdenbire yeni bir tartışma yaratabilsin.

Açıkçası, aramızda zaten yeterince gerçek sorun vardı. Ama bunlar kişisel sorunlardı ve üzerlerinde kilometrelerce toz vardı. Onları silmeye gerek yoktu.

Dün onu restoranda görüp onunla dövüşmeye biraz sinir bozucu bir şekilde ilgi duymaya başladıktan sonra bunu fark etmiştim. Fazlasıyla... flört etmek gibi mi geliyordu? Gerçekten çarpık, berbat bir şekilde. Sadece bundan keyif aldığım için.

Açıkçası, öyle yapmadı.

Her iki durumda da, şu anda o saçmalıklara ayıracak vaktim yoktu. Kimseyle. Hele ki Valhalla'nın şirketlerinden birinde çalışan ve lisedeki halimden dolayı benden nefret eden bir çalışanla.

Başı çıkmam gereken yeterince sorunum vardı.

Bana sürekli laf atan, öfkeli ama asabi bir çalışana ihtiyacım yoktu. Sadece istediğim zaman bir işin yapılmasını istiyordum.

Gecikmeli de olsa, çalışan dosyasını elime aldığımı ve ilk defa olmasa da karıştırdığımı fark ettim. Dosyanın iç kısmına iliştirilmiş Devi'nin bir fotoğrafı, bir vesikalık fotoğrafı ve sektör etkinliklerinde kullanabileceği türden bir çalışan kimlik kartının kopyası vardı.

Fotoğrafta, gerçek hayatta olduğu kadar çarpıcı ve neredeyse aynı derecede tehlikeli görünüyordu. İçinde korkunç bir espri olan o kusursuz gülümseme, esmer tenine karşı güzel beyaz dişleri.

Acaba bir sonraki sefer onu kovacak mıyım diye merak ediyordum.

Dosyayı masaya bırakıp yukarı baktım. Resepsiyona baktığımda koridorda en az iki kişinin kaybolduğunu gördüğüme yemin edebilirdim. Bir kapının kapandığını duydum. O lanet pencerede neden perde yoktu?

Yeni çalışanlarımın beni Google'da arayıp seks kasetimi ne zaman öğreneceklerini merak ediyordum.

Belki de zaten öyleydiler.

Beni burada istemediklerini biliyordum. Bu çok açıktı ve alışkın olduğum bir histi.

Genel merkezde bana tamirci demeyi severlerdi, çünkü kısmen eşyaların neden bozulduğunu anlayıp tamir etmekte ustaydım. Kısmen de "tamirci" unvanının aynı zamanda başkaları için yasadışı düzenlemeler yapan biri anlamına gelmesinden. Hani, mafyanın birinin ölmesine ihtiyaç duyduğu zamanlar gibi.

Evet. İŖten çıkarmalar yaptım ve arkamdan cesetleri yok ettiğime dair Ŗaka yaptılar.

Eğlenceli.

Gerçek Ŗu ki, zayıflıkları tespit etmede ustaydım. Eğer onu kökünden soğukkanlılıkla kesip atamıyorsanız, zayıflıkları tespit etmenin ne faydası vardı? Bunu cerrahi bir hassasiyetle yapabiliyordum.

İŖte buna verimlilik denir arkadaşlar.

Verimlilik çoğu zaman deđiŖiklik yapmayı, rolleri deđiŖtirmeyi, birleŖmeyi gerektirir.

Küçülme.

Belki de bazen insanların sadece her Ŗeyin yolunda gitmediğini kabul edip gerekli deđiŖikliklerle uđraŖmaları gerekiyordu. Ve bu deđiŖiklikleri yapmak için hayatlarına kısa bir süreliğine girmeme katlanmaları gerekiyordu.

Ama buraya gelmeyi ben seçmedim. Bu ajansı Ŗahsen ben satın almadım bile. Bunların hiçbiri Devi Sereda'ya kiŖisel bir saldırı değildi. Dne kadar ajansı hakkında hiçbir Ŗey bilmiyordum.

Burada alıŖtıđını bilmiyordum.

Eğer bu ajansı, burada alıŖtıđı için veya nerede olduğunu ya da hayatıyla ne yaptığını umursadığım için aldığımı dŖndyse... yanılıyordu. Devi Sereda'ya ya da lisede birlikte okuduğum Lex, Shane ve Johnny dıŖında hiç kimseye karŖı bir ilgim yoktu; tıpkı o zamanlar olduğu gibi.

Özellikle bu ajansı umursamıyordum, ailemin artık umursadığımı beklemesi dıŖında. Ve Janelle Gorman sayesinde artık umursayacak durumdaydım.

Çünkü ajansın parasını çalıyordu.

Dün gece ajansın mali durumunu araştırmak pek de zor olmadı. Her zamanki gibi içgüdülerim doğru çıktı. Kadın tam bir şaibeliydi. Üstelik restorandaki toplantımızda görüldüğünden çok daha bencil biriydi, ki bu da çok şey ifade ediyordu.

Dişimi sıkıp telefonu elime aldım ve annemin kişisel cep telefonunu aradım. Toronto'da öğleden sonra olmuştu ve bu lanet olası aramayı bir an önce bitirmem gerekiyordu.

"Dane," diye cevap verdi.

"Sadece bir ilerleme raporuyla aradım. Hoşunuza gideceğini düşündüm." Annemle havadan sudan konuşmanın bir anlamı yoktu. Kimseden, özellikle de kendi aile üyelerinden nefret ederdi.

"Rapor etmek istediğın bir şey var mı?" diye sordu, sanki zamanını boşa harcayan ve eski sevgili oğluya değil de orta düzey yöneticilerden biriyle konuşuyormuş gibi.

"Evet. Toplantılar çok iyi gidiyor," dedim, biraz oyalanarak. "Bazı küçük sorunları halletmiş olacağım. Biliyorsun, onlarla bir odaya girdiğimde, hepsinin bana iletmek istediğı bir şey oluyor."

"Öyle sanıyorum."

"Ama genel olarak bunlar harika şirketler. Her şey olması gerektiğı gibi."

"Öyle sanıyorum," diye tekrarladı.

Janelle'den bahsetmek istemiyordum ama mecburdum. "Yine de yöneticilerimizden birini işten çıkarmak zorunda kaldım. Janelle Gorman. Son birkaç aydır Superior Talent'ın Vancouver ofisini yönetiyordu."

Sağır edici bir sessizlik.

Sonra: "Kadınlar medya galamdan birkaç gün önce kadın işletme müdürlerimizden birini kovdunuz?"

Güzel. Şimdi onun galasıydı.

Bu da onun bunu kişisel olarak algılayacağı anlamına geliyordu.

"O, var olmayan masraflar uyduruyor ve bunları müşterilere ve şirkete fatura ediyordu."

"Bununla ilgili kanıtınız var mı?"

"Elbette. Mankenlerden ve çalışanlarından çalışıyordu, çoğu kadındı. Bunun medyadaki kadınlara nasıl bir faydası var?"

Tırnaklarını tıkırdattığını duyabiliyordum. Umarım bu sefer benden başka birine sinirlenmişti.

"Pekala. Bu hayal kırıklığı yaratıyor."

"Bizden çalışıyordu anne. Toronto'ya döndüğümde Superior'la görüşeceğim. Şahsen. Elbette burnumuzun dibinde böyle şeyler yaşanmasına izin veremeyiz. Bu onu yakalardı. Ama ne kadar çabuk öğrenip halledersek o kadar iyi olur."

Tekrar sessizlik.

"Burada doğru olanı yaptım."

"Evet," dedi annem. "Doğru olanı yaptın. Sadece en uygun zamanda değil. Gala için şehre yeni geldin, itibarı yakın zamanda lekelenmiş bir adam," diye hatırlattı bana, "ve şimdi de kutlamamız gereken medyadaki kadınlardan birini kovdun."

"Anlıyorum. Ama kadın olması, bu kutlamayı hak ettiği anlamına gelmiyor."

Annem içini çekti. "Dikkatli yürü oğlum."

Evet. Deniyordum. "Bak, dün gece onunla konuştum. Ofisim dışında resmi bir soruşturma açılmayacağına veya suçlama yöneltilmeyeceğine dair ona güvence verdim. Her şeyi sessizce halledeceğimize dair. Onun sessizce halletmesi karşılığında. Onun burada bizden daha çok kaybedeceği var ve bu ona açıkça söylendi. Evrakları imzaladı."

Annem boğazından küçümseyici bir ses çıkardı. "Şu iğrenç sözleşmen mi?"

"Evet. Böyle durumlarda bizi koruyan o iğrenç sözleşme. İşlerin bu noktaya gelmesine üzıldüm." Üzgün değildim. Hiç de değil. "Ama bu bizim güvenliğimiz için. Kadının gitmesi gerekiyordu."

"Tamam. Seni duyuyorum."

İç çekip koltuğuma yaslandım. "İyi haber şu ki, şimdiye kadar gördüklerimden, diğer işletmelerin hepsi harika durumda, dediğim gibi. Tam da beklediğimiz gibiler. Bu kadınlar sizi gururlandıracak. Ve buradaki her şey kesinlikle yolunda."

Leopar desenli bir ceket ve kıvrımları saran, pembe-fuşya rengi, o kadar çarpıcı bir elbise giymiş bir kadının alaycı tavrı dışında her şey... O kadar ki, sanki bir lunaparktaki orgazmın görsel temsili gibiydi. Cidden, kıyafetlerin siyah beyaz da olabileceğini bilmiyor muydu? Gri? Rahatsız edici olmayan bej?

Artık ondan gelen bir e-postayı gelen kutumun en üstünde beni beklerken görebiliyordum.

Üzerine tıklama isteğine direndim.

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi annem, ama pek etkilenmemiş gibiydi.

"İnanmıyorsan, Sir Frowns-A-Lot'a sorabilirsin," diye önerdim.

"Corben'e saygılı ol, Dane."

"Adı bu muydu? Unuttum. Ona sadece Sir "Kıçına-Sok-Sik-Olan" diyorum. Bilirsin, kafamda."

"Dane. Bakıcı şu anda büyükannenin huzur bulmasını sağlayan birkaç şeyden biri."

Harika. Sanırım bu, onunla sıkışıp kalacağım anlamına geliyor.

"Söyle bakalım," dedim. "Bu asi müdürü kovduğuma göre, ajansla ne yapmamı istiyorsun?"

"Bana mı soruyorsun?" Annem eğlenmiş gibiydi. Bu tür konularda onun fikrini sormak bana göre değildi. Bu büyüklükte bir işte herhangi bir sorunla uğraşmak ona göre değildi.

"Evet. Sana soruyorum. Son zamanlarda benden hayal kırıklığına uğradın. Doğru yolda olduğumdan emin olmak istiyorum."

"Peki sence hangi yöne gitmen gerekiyor?"

"Bu ajans için yeni ve daha iyi bir yönetici, tabii ki. Bir kadın, sanırım."

"Galadan önce bir tane kurma şansın var mı? Dedikoduları dindirmek için? Kötüleri gömmek için iyi bir haber mi?"

"İçeriden birini terfi ettirirsem, evet."

"O zaman birini terfi ettir. İdeal değilse, geçici olarak onun yerine geç, sen de ideal birini bulana kadar. Ya öyle olur ya da ajansı satarız."

"Üst?"

"Elbette hayır. Sadece batı yakası ofisi."

Cidden mi? Beni mi test ediyordu yoksa?

"Bu ajansı batı yakasındaki varlığımızı büyötmek için satın aldığınızı varsaydım."

"Ne zamandan beri Vancouver'ı umursuyorum ki? Büyökbabanı onu balayında adalardan birine götürdüğünden beri kalbinde batı kıyısına karşı bir zaafı var. Ve biliyorsun, yaşılanıyor. Ve daha da nostaljik."

"Peki... o zaman ajansı elimizde tutmalıyız. Ve bizim adımıza yönetecek doğru kadını bulmalıyız."

"Ya da satın başka bir şeye yatırım yap. Ne yöne gideceğı umurumda değil Dane, yeter ki iyi görönsün. Ve bize para kazandırsın."

Elbette. "Tamam, anne."

"Hafta sonu görüşürüz. Ve... kendine iyi bak, Dane."

Biraz boğuldum.

Buna ne diyebilirdim ki? Annemin bana son birkaç gündür söylediğı en güzel şey buydu. Patlayan bir seks kaseti skandalının yarattığı kaosun ortasında veya benim personel ve nişanlının saygısını kaybetmemle geçen bu dönemde annem ne teselli ne de endişe dolu bir şey söyledi.

Christiana Davenport'un doğası kucaklaşmak veya şımartılmak değildi.

"Geleceğim," dedim dikkatlice. "Hafta sonu görüşürüz."

Telefonu kapattım. Aslında beklediğim kadar kötü gitmemiştı. Annemin beni bir kez daha yerden yere vuracağını sanmıştım, ama sonra beni dinledi ve kaçınılmaz olarak doğru şeyi yaptığımı anladı.

Acaba Janelle Gorman'ı kovmak için beklemeli miydim? Galaya gelmesini bekleyip sonra sessizce kovup yerine

hemen başka bir kadın mı almalıydım? Bunu yapabilir miydim?

Hayır. Yapamadım.

Bir kere onun sadece itici bir insan olmadığını, ailemin şirketlerinden birini hiçbir düzeyde temsil etmesini istemediğim biri olduğunu, ayrıca hırsızlık yaptığını keşfettiğimde, onu bir gün daha burada bırakamazdım.

İşletmelerimizdeki sorunları çözmek benim görevimdi.

Burada yaptığım şeyin görünüşle hiçbir ilgisi yoktu. Son skandalla ya da birinin kıcını öpmekle de ilgisi yoktu. Belki de bu yüzden iyi hissettiriyordu.

Evet, birini kovmuştum ve bu iyi hissettiriyordu.

Ben o pisliktim.

Ama ben işimi yapıyordum.

Saate baktım. En azından birkaç dakika önce buradan çıkmış olmalıydım. Günün büyük bir kısmını ofiste, toplantılarda geçirecektim. Berbat bir müdürü kovmak ve ofisteyken yöneticimin beni yalnız bırakması dışında, bu gri küçük ofiste bu saçmalıklarla uğraşmanın hiçbir keyifli yanı yoktu.

Peki neden oyalanıyordum?

Ve Devi'yi bir daha göremeyeceğim düşüncesi, onun koyu gözleri bana parıldarken ve benimle kavga etmeye çalışırken neden... hafif bir hayal kırıklığıydı?

Belki de seks kaseti dışında bir şey yüzünden bana sinirlenen birinin olması beni rahatlatıyordu?

Evet. İşte buydu.

Bana gönderdiği e-postaya tıkladım.

Dane, günün sonunda benden istediğin bilgiye sahip olacaksın. Devi

İşte bu kadar.

Vazgeçiyor muydu?

Sinirli miydi?

Hiçbir fikrim yoktu. Garip olan, eğer gerçekten vazgeçiyorsa, bu beni de hayal kırıklığına uğrattı.

Neden onun benimle kavga etmesini istiyordum?

Lisedeyken sinirli bir çocuk olduğunu hatırlıyorum.

Peki bunu neden gündeme getirdim?

Bu sözler Devi'ye birbirimizi son görüşümüzdeki o anı hatırlattı. Mezuniyet gecemiz. Bana sinirlenip tokat attığı an. Canımı acıttı, o tokattan çok daha fazla. Ama ertesi gün özel jetimle Toronto'ya dönüyordum. Hayatımdan gitmişti. Önemi yoktu.

Ve ben de onun yaptıklarını, hor görülen bir genç kız gibi ona geri yansıtıyordum.

Şimdi muhtemelen her şeyin bundan ibaret olduğunu düşünürdü. Çocukça bir güç mücadelesi.

Ama boş ver.

Bu bir işti.

İstediğim her çalışanın pozisyon ve görevlerinin özetini henüz bana göndermediği için Janelle'in çalışan dosyalarını karıştırdım. Zaten kısaca incelemiştim. Çeşitli acentelerin özgeçmişlerini tarayıp buldum.

Bir tanesi öne çıktı.

Telefonu açıp resepsiyonu aradım. "Bayan James'in hemen gelip beni görmesini sağlayın."

"Tabii," dedi resepsiyonist. "Bir toplantıdan yeni dönüyor."

"Harika." Telefonu kapattım. Parmaklarımla masaüstünde tempo tutuyor, içimden Devi'ye bir cevap e-

postası yazıyordum. Ona tekrar e-posta göndermemin bir sebebi yoktu. Sadece istemem dışında.

Kapı çalındı ve kıvırcık sarı saçlı, burnunda piercing olan bir kadın içeri girdi. "Merhaba. Ben Lizzie," dedi, sesinde soru dolu bir ifade vardı.

"İçeri gel," dedim ayağa kalkarken. "Dane Davenport." Odanın karşısına geçerken elimi uzattım.

"Elizabeth James." Elimi sıktı ve gülümsemeye çalıştı. "Ama bana Lizzie diyebilirsin." Kim olduğumu veya neden burada, Janelle Gorman'ın ofisinde, masasının arkasında olduğumu bilip bilmediğini bilmiyordum. Ceketinin üzerinde yağmur çiseliyordu, sanki ofise yeni girmiş gibiydi.

"Seni kötü bir zamanda mı yakaladım?" diye sordum.

"Hayır. Tam da geliyordum. Merkez ofisten mi geldiniz?" Sesi dostçaydı ama gözleri sürekli ofiste geziniyordu, sanki Janelle Gorman'ın kayıp kişisel eşyalarını zihninde listeliyormuş gibi. Tıpkı Devi'nin içeri ilk girdiğinde yaptığı gibi.

"Evet. Aslında, ben de—"

Aralık bıraktığı kapı aniden açıldı ve Devi, topuklu ayakkabılarıyla koridorda koşmuş gibi içeri daldı. "Merhaba," dedi nefes nefese. Kapıyı kapatıp ellerini kalçalarına koydu. "Neler oluyor?"

"Bayan James'le bir toplantım var," diye soğukkanlılıkla bildirdim.

"Tamam," dedi Devi, Lizzie'ye gülümseyerek. "İçeri girdiğini gördüm ve ben de katılmayı düşündüm." Sonra koyu gözleri benimkilerle buluştu, ona tepeden bakarken yılmadan.

Saçmalık. Daha çok resepsiyonistin kendisine bu toplantıyı benim talep ettiğimi bildirmesi gibi.

İşte böyle olacak.

"Lizzie'nin bir tanığa ihtiyacı olabileceğini düşündüm," diye ekledi memnuniyetle ve Lizzie bana tereddütle baktı. Harika. Şimdi Lizzie benden korkuyordu. "Bilirsin, ne olur ne olmaz." Devi'nin gözleri bana doğru bir uyarıyla baktı.

Tamam. Neyse. Bu kasvetli gri duvarları ve eski halılarıyla burası, onun odada olmasıyla daha da ilginçti zaten.

"İyi fikir," dedim tarafsız bir tavırla. "Zaten bu seni ve diğer personeli ilgilendiriyor. Belki onlara da bildirebilirsin." Lizzie'ye baktım. "Dediğim gibi. Sana terfi teklif etmek istiyorum."

Lizzie bana baktı. Sonra gözlerini kırptırdı. Sonra biraz daha baktı.

Göz ucuyla Devi'nin çenesinin düştüğünü gördüm.

"Duymuş olabileceğiniz gibi," diye devam ettim, "dün gece Janelle Gorman'ı göndermek zorunda kaldım. Geçici bir menajere ihtiyacımız olacak. Yeni, kalıcı bir menajer alana kadar-"

"Ben yaparım," diye patladı Lizzie.

Devi'nin ağzını kapatırken dişlerinin birbirine çarptığını neredeyse duyabiliyordum.

"Basitçe söylemek gerekirse," diye devam ettim, "size Bayan Gorman'ın aldığı maaşın aynısını, yani ikramiyeyi bugünden itibaren teklif edeceğiz. Mevcut ofisinizden çalışmaya devam edebilirsiniz. Şehirdeyken bu ofisi kullanacağım."

Evet. Resmen o kısma karar vermiştim.

Belki de Devi Sereda'yı sinirlendirmek, kaçırılmayacak kadar hoş bir eğlenceydi.

"Ben varım," dedi Lizzie. "Neye ihtiyacın varsa, memnuniyetle yaparım."

İşte bir çalışanda aradığım coşku oradaydı.

Devi'nin dişlerini gıcırdattığını odanın diğer ucundan hissedebiliyordum.

"Anlamamı istiyorum," diye tekrarladım Lizzie'ye, "bu pozisyon geçici. Ekibim devralacak deneyimli bir yönetici arayacak ve işe alım sürecinin ne kadar süreceğini kimse bilemez. O kişiyi bulduğumuzda, yeni yöneticinin yerleşmesine yardımcı olurken, mevcut maaşınla temsilci rolüne geri dönmeni bekleyeceğim. Bunun garip bir hareket olabileceğinin farkındayım. Ama bu konudaki yardımın fark edilmeyecek değil. Yeni yönetici atandıktan sonra, o kişiyle olası bir terfiyi görüşme fırsatınız olacağını şahsen garanti edebilirim."

Lizzie şaşkınlıkla başını sallıyordu. "Onur duyarım. Yardım etmeyi çok isterim. Ve bunu çok iyi anlıyorum. Geçici. Kırgınlık yok. Sadece sizinle çalışma fırsatı bulduğum için çok heyecanlıyım, Bay Davenport."

Ve şimdi Devi'nin gözlerini devirirken gözbebeklerinin kafatasının arkasını sıyırdığını neredeyse hissedebiliyordum.

"Minnettarım," dedim. "Eğer sakıncası yoksa, burada yapacak çok işim var. Sana bir sözleşme göndereceğim. Ve ikramiyeyi hemen onaylatacağım. Ve küçük bir basın bülteni."

"Basın açıklaması mı?" dedi Lizzie.

"Evet. Bu ajansın m¼d¼r¼ olarak yeni ve ge¼ici g¼revinizin resmi olarak kamuoyuna duyurulması."

"Ah. Tabii ki. Teœekk¼r ederim!" Lizzie ne ¼ıktı ve elimi tekrar sıktı. Sonra Devi'ye g¼l¼msedi ve g¼l¼msemesi anında bir kademe azaldı.

Bakıœlarını Devi'nin y¼z¼ne doğru takip ettim. Devi g¼l¼msedi. Yeterince samimi g¼r¼n¼yordu ama g¼zlerindeki ¼eliœkiyi herkes g¼rebilirdi.

Belki de ona biraz acımalıydım. Ama aslında acımıyordum.

"Tebrikler," dedi Devi ve Lizzie'ye elini uzattı. Sıkıœtılar, sarıldılar ve Devi, Lizzie'nin omzunun üzerinden bakıœlarını ka¼ırdı. Sonra Lizzie bana tekrar g¼l¼msedi ve dıœarı ¼ıktı.

G¼zlerim Devi'ninkilerle buluœtu. G¼l¼msemesi kaybolmuœtu. Yavaœça kapıya doğru y¼r¼d¼, yavaœça kapattı ve bana d¼nd¼.

Ellerimi cebime soktum, tamamen rahatlamıœtım. Ama kalbim, onun beni parçalamak üzere olabileceği ihtimaliyle aniden ¼arpmaya baœladı. Ve aœaęıda, kabul etmek bile istemediğim baœka bir œey daha oluyordu.

Garip. Hi¼bir zaman bir kadınla kavga etmeyi özellikle keyifli bulmamıœtım.

Peki bu neden bu kadar keyifliydi?

"Sana bir soru sorabilir miyim?" diye sertçe sordu. Yavaœça kaynayan bir tencerenin üzerinde patlamak üzere olan bir tencere kapağının dans ettiğini hissettim.

"Yapabilirsin."

"Neden Lizzie'yi se¼tin?" G¼zleri meydan okurcasına g¼zlerime bakıyordu. Gerçeği s¼ylemem i¼in bana meydan okuyordu.

"Onu seçtim," dedim sakın bir şekilde, "çünkü bu iş için en uygun kişi o."

"Orada durup bana bu ajansın en iyi performans gösteren temsilcisi olduğumu söyledin."

"Evet. Ama Bayan James, bu ajansın işletme diplomasına sahip tek temsilcisi. Ve beş yıldır burada çalışıyor."

"On bir yıldır burada çalışıyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Ve bu etkileyici. Ama bu durumda, bir işletme diploması kadar etkileyici değil."

Başını yavaşça salladı. "Kâğıt üzerinde, Lizzie'nin benden daha iyi bir seçim gibi göründüğünden eminim. Ama sana söz verebilirim ki, bu ajansı benden daha iyi yönetebilecek kimse yok."

"Katılmıyorum."

"Peki bunu neye dayanarak söylüyorsun? Lise mi? Daha yeni geldin. Ne benim hakkımda ne de burada yaptığım iş hakkında hiçbir şey bilmiyorsun." Ateşinin, her seferinde bir derece, sürekli ve sürekli bir şekilde yükseldiğini hissedebiliyordum.

"Bildiğim kadarıyla," dedim sakın bir şekilde, "Janelle Gorman'la bir şişe şarap eşliğinde sarhoşken yaptığı bir anlaşmanın iş dünyasında bir anlamı olduğunu düşünen biri, kesinlikle bir işletmeyi yönetmeye hazır değildir."

Çenesi o kadar sıkılmıştı ki, dişlerinin kırılma sesini duymadığıma şaşırdım.

"Bu bir ticari karardır," dedim. "Ve bitti."

Devi nefesini geri çekti, sanki bana yöneltmek istediği her çirkin kelimeyi beynine geri sarıyormuş gibi. Sonra topuklarının üzerinde döndü, dışarı çıktı ve kapıyı arkasından -yumuşak bir şekilde değil- kapattı.

Ellerimi yumruk yapıp masaya bastırdım ve üzerine eğildim.

Kalbim hala çarpıyordu.

Bok.

Hazır değildi. Hazır olmadığını biliyordum. Belki Lizzie James de değildi, ama o daha iyi bir seçimdi. Akıllıca bir seçimdi. Zaten geçici bir pozisyondu.

Doğru kararı verdim.

Peki neden bu konuda biraz suçluluk duydum?

Çünkü onunla çalışmak istemediğini biliyorsun.

Evet. Hepsi bu kadardı.

Önümüzdeki birkaç gün boyunca bu ofiste geçireceğim zaman ne kadar az olursa olsun, her çatışma yaşadığımızda verdiğim tepkilere bakılırsa, Devi Sereda ile gereğinden fazla muhatap olabileceğimi düşünemiyordum. Devi ve diğer çalışanlarla iletişimimi bundan sonra Lizzie üzerinden yönetebilseydim, bu en iyisi olurdu.

Özellikle de "kusursuz" kalmak istiyorsam.

İhtiyacım olan son şey Devi Sereda'nın orgazmik elbiseleri ve yüksek topuklu ayakkabılarıyla içeri girip gözlerinde lazerlerle benimle tekrar tekrar kavga etmesiydi.

Sanki ön sevişme gibiydi.

Aman Tanrım, bende ciddi bir sorun vardı.

Sen buraya pislik olmak için gelmedin.

Ya da pipini kullanmak için.

Ne yazık ki penisim bu mesajı almıyordu.

Devi, iş arkadaşı gittikten sonra kapıyı kapatıp gözlerimin içine baktığında ve bana saldıracağından emin olduğumda, elbisenin içindeki göğüslerinin nasıl inip

kalktığını görünce sikim irkildi. Blazer ceketini kaybetmişti ve altında beş alarm zili çalan bir cehennem ateşi kalmıştı.

Ve görünüşe göre, onun bana karşı duyduğu nefretin yoğunluğu, benim horozum tarafından başka bir tür tutku olarak yanlış yorumlanıyordu.

Rahatsız edici.

Hatta rahatsız edici.

Dürüst olmak gerekirse, seks kasetinin sızdırıldığını ve anneme ve büyükanneme e-postayla gönderildiğini öğrendiğim sabahtan beri, aşağıda en ufak bir seğirme hissetmemiştim.

Aslında iki gün önce, annem, büyükannem ve En Yargılayıcı İnsan Corben ile çok yorucu bir toplantının ortasında, bir daha asla ayağa kalkamayacağımdan korktuğum kısa bir an vardı.

Koltuğa çöktüm. Telefonum çalıyordu. Takvim uyarıları beliriyor, öğleden sonra yapacağım toplantıları hatırlatıyordu. Velma'yla görüşmemi ve yemek yememi hatırlatıyordu.

Yeni e-postalarımın beklediğini hatırlattı.

Dizüstü bilgisayarımın ekranındaki gelen kutusuna göz attım. Üst tarafta yeni bir e-posta vardı. Devi tarafından birkaç saniye önce gönderilmişti.

İçimden bir ses, sandalyeyi geriye doğru çekip ayağa kalkmamı, ceketimi alıp dışarı çıkmamı söyledi. Öğle yemeğini yiyip öğleden sonraki toplantılarıma gitmemi istedi. Bırakın Lizzie, Devi de dahil olmak üzere ajanstaki işleri halletsin.

Bunun yerine e-postayı açtım.

Ben ondan personel listesi ve görev dağılımını istemiştim. Belli ki, bir süredir üzerinde çalışıyordu. Bana bu konuda sıkıntı çektiğinde bile, muhtemelen çoktan üzerinde çalışıyordu.

İlk bakışta, tam istediğim gibi görünüyordu. Ve personel listesinin en başına şunu yazmıştı:

Elizabeth “Lizzie” James İş: Temsilci Ajans Yöneticisi
Görevler: Benim gibi davranan bir kadını ancak hayal edebilirim.

Bunu bir iş e-postasına yazmasına şaşırdım.

Dün restoranda Janelle'in önünde, bugün de Lizzie'nin önünde elini kaldırmamıştı. Alaycı tavrını ağzından kaçırmamıştı. Sadece benimle özel bir konuşmada.

Acaba birebir görüşmelerde başka neler anlatabilir diye merak ettim.

Evet, bu düşünce biraz fazla karşı konulmazdı.

Bu yüzden hemen öğle yemeğine çıkıp toplantılarına hazırlanmak yerine ona e-posta gönderdim. Ve iş için güvenli bir yerde tutmaya özen gösterdim.

Ama... sonra bir anda elimden kaçtı.

Sekizinci Bölüm

Dane / Devi

Konu: Tanıtım Yapmamanız

Devi, iş arkadaşınızın terfisinin beklenmedik ve belki de bir şok etkisi yaratması anlaşılabilir bir durum. Açıklandığı gibi, bu geçici bir durum. Kalıcı bir yönetici işe alındıktan sonra, o kişiyle terfi görüşmesi yapma fırsatınız olabilir. Bu arada, Valhalla Media Group web sitesinin özel çalışanlar bölümünde "İş Yerinde Stresle Başa Çıkma" ve "Terfi Alamadığınızda Nasıl Başa Çıkabilirsiniz" gibi konularda birçok kaynak listelenmiştir. Umarım faydalı bulursunuz.
Dane Davenport

Dane Davenport, Lizzie'nin yeni pozisyonunun geçici niteliği konusunda seni duydu. Ama ikimizin de bir iz bırakması için e-posta yoluyla söylediklerini tekrarladığın için teşekkürler. Sanırım son olaylar göz önüne alındığında, kadınlarla tüm iletişimlerinde

bunu tercih ediyorsun. İnternete sızdırılabilecek şeyler konusunda asla çok dikkatli olmak gerekmez. Tavsiyen için de teşekkür ederim. Çok sürükleyici bir okuma gibi görünüyor. Eminim çalışanların sık sık göz atıyordur. Özellikle "İş Yerinde Taciz Edildiyseniz Ne Yapmalısınız?" başlıklı sayfayı çok beğendim. Devi Sereda

Devi, iş yerinde tacize uğradın mı? Dane

Bay Davenport, Henüz değil. Devi Sereda

Devi, üzgün müsün? Dane

Bay Davenport, bu gerçekten bir işverenin, bir şirkette kendisinden üç bin kademe aşağıda olan bir çalışana sorduğu bir soru mu? Devi Sereda

Devi, Üç bin mi? Hepsi bu mu? Dane

Bay Davenport, bir akış şeması hazırladım. Bu sayı yaklaşıktır. Yönetici pozisyonu için beni neden göz ardı ettiğinizi şimdi anlıyorum. Matematik hiçbir zaman en güçlü yanımlı olmadı. Devi Sereda

Devi, iş arkadaşının terfisinin aranızda biraz gerginliğe yol açmış olabileceğini hissettim, hepsi bu. Geçiş kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey varsa, lütfen bana bildirin. Dane

Bay Davenport, Lizzie ile aramda bugüne kadar hiç gerginlik olmamıştı ve beş yıldır birlikte çalışıyoruz. İyi olacağız. Biz profesyoneliz. Devi Sereda

Devi, hepimiz profesyonel olduğumuz için, eğer üzgünsen bana söylemek ister misin? Böylece konuyu ele alabiliriz. Ofisimde açık kapı politikası var ve endişelerini paylaşmanı tavsiye ederim. Dane

Bay Davenport, sizinle kayıt dışı görüşebileceğim kişisel bir e-posta adresiniz varsa, ne kadar üzgün olduğum veya olmadığım konusundaki acil

sorularınızı daha açık bir şekilde yanıtlamaktan
mutluluk duyarım. Devi Sereda

Devi, sana kişisel bir e-posta adresinden bir e-posta
gönderdim. Bana istediğin e-posta adresinden e-posta
göndermekten çekinme. Dane

Bay Davenport, Spider2008 mi? Siz misiniz? Devi
Sereda.

Devi, Evet. Dane

Konu: Kayıt Dışı

Spider2008, Lisedeyken o aptal araba senin miydi?
Biliyor musun?

Sen, evet. Yepyeni bir Ferrari'nin nasıl aptalca
olabileceğini anlayamıyorum. Gerçekten

BrownEyedGrrrl adında bir e-posta hesabın mı var?
Ben.

Ferrari hayranıyım. Çevrimiçi flört etmek, berbat ürünler hakkında tek yıldızlı yorumlar yazmak ve kişisel sorular sorarak profesyonel olmayan bir tavır sergilemeyi tercih eden sektör devleriyle sohbet etmek için kullanıyorum. Yepyeni bir Ferrari bile bazı insanların tam bir pislik gibi görünmelerini engelleyemez. Demek istediğim buydu. Bir dahaki sefere daha açık olacağım. "Aptal" demek çocukçaydı. Bazen devlere hitap ederken nasıl davranmam gerektiğini unutuyorum. Bana Çocuk Deyin

Çocukça. Belki lisede birlikte geçirdiğimiz zamandan kalma bazı hislerin vardır. Bugünkü davranışlarının tek açıklaması bu gibi görünüyor. İlk Aşkın mı?

Var Olmayan Aşk, Lisedeyken birlikte vakit geçirmediğimiz ve bunun bir sebebi vardı. Bugünkü davranışlarım, ajansımdaki bir kişiyi kovup bir diğerini amir olarak atamanızla açıklanabilir. Henüz öğle yemeği yemedim, ne yiyeceğimi düşünmeye bile fırsat bulamadım ve sizinle sohbet etmek ne keyifli ne de iştah açıcı. Hiç arta kalan yeme hissim yok. Keşke arta kalan yemeğim olsaydı. Düşük Kan Şekeri

Alçak, yakında tüm ofis için öğle yemeği hazır olacak.
Umarım Hint yemeklerini seversin. Kısmen Endişeli
Hayırsever

Baba Warbucks, Hint yemeklerinden nefret ediyorum.
Ama teşekkürler. Diğer yetimler ve ben bugün yemek
yediğimizde çok rahatlayacağız. Yetim Annie

Annie, bir Hintli kız Hint yemeklerinden nasıl nefret
edebilir? Warbucks

Kırıcı, bana "Hintli kız" demene hiç girmeyeceğim
bile, ama ne kökenim ne de ailem hakkında hiçbir şey
bilmiyorsun. Bu, son zamanlardaki porno yıldızı
kariyerini yanlışlıkla başlatan varsayımlardan biri mi?
Gerçekten Kırılmak İçin Çok Sıkıldım.

Kırgınım, zaten bir kariyerim var. Tarih dersinde tüm
aile ağacınız hakkında ilgi çekici bir sunum yaptınız.
Aileniz Hintli ve Ukraynalı. Gerçeklere Dikkat Ediyor

Gerçekler Uzmanı, bunu unutmuşum. Sanırım ailenin
Cehennemin Yedinci Çemberi'nden geldiğini

öğrendiğim gündü. Yoksa Lawrence Park mıydı? Bu konuşma nereye varacak? Sadece Önemli Gerçekleri Hatırlar

Kayıp, Danimarka ve İngiltere, tarihsel olarak. Ama evet, Lawrence Park. Cehenneme sadece birkaç gün önce gittim. Orada kalmayı planlamıyorum. Yılın bu zamanı biraz sıcak. Duygularını paylaşıyordun. Not: Bu çok kimya gibi. Lisede neden arkadaş değildik? Cehennem Çocuğu

Hellboy, Strange, senin mahallende pek rahat hissetmiyorum. Sanırım lisede neden arkadaş olmadığımızı özetliyor. Karşı cinsle kimya anlayışın buysa, çıktığın kadınlara acıyorum. Yani hepsi benim için mi? Bilgin olsun, ilk e-postanı attığında olduğundan çok daha sinirli ve daha da açım, yani sanırım işe yaramıyor. Her Saniye Sıkılıyor ve Daha da Aç

Zaman Kaybı, Eğer hislerinizi itiraf edecek cesaretiniz yoksa, bunun ötesine nasıl geçebileceğimizi bilmiyorum. Bu kişisel bir e-posta ve öğle tatili. Sizi özgürce konuşmaya teşvik ediyorum. Ve dediğim gibi, ofisimin kapısı her zaman açık. Kurumsal akış şemasında benden üç bin kademe aşağıda olan bir kadına, üst düzey yöneticilerle nasıl konuşacağına dair birkaç ipucu vermekten

memnuniyet duyarım. Bunun korkutucu olabileceğini biliyorum. Yardımcı Olmaya Çalışmak

Yardımcı Olmadı, Bundan Keyif Alıyor musun? Bu bir fetiş falan mı? Spider2008 sık sık astlarına e-posta atıp kişisel duygularını paylaşımlarını mı istiyor? Suri'nin seni o pencereden görebildiğini biliyorsun, değil mi? Ellerinin nerede olduğunu ona sormalı mıyım, yoksa bu onu ömür boyu iz bırakır mı? Bu arada, ofis kapın bugün tam anlamıyla kapalıydı. Ayrıca, koridorun tam 3,2 metre ilerisindeyim. Bana söylemek istediğin başka bir şey varsa, yüzüme söylemekten çekinme. Fark etmiş olabilirsin ya da olmayabilirsin, eskisi kadar "çirkin" değil. Bunun İçin Çok Meşgulüm

Meşgul müsün? ??? Kayıtlara geçmesi için ve eğer bana karşı asılsız bir şikayette bulunmayı düşünüyorsan, ne şimdi ne de geçmişte sana veya yüzüne "çirkin" demedim. Ellerim sırasıyla dizüstü bilgisayarımda ve matcha latte'mde. Şaşkın

Şaşkınlık / Yardımsever Olmada Başarısızlık, burada kayıt dışı olduğumuzu sanıyordum. Şimdi de dürüst olmuyorsun. Kusursuz dişlerinle yalan söylüyorsun

birine nasıl yardım edebilirsin ki? Not: Ruhlar da çirkin olabilir. Sonuçta Hafifçe Kırgınım

Kırgınım, işte yukarıda bahsedilen aktiviteleri yaparken ellerimin fotoğrafları. Ve fermuarı tamamen çekilmiş pantolonum. Ne hakkında yalan söyledim? Kayıtlara geçsin, yüzün son derece çirkin değil. Senin geri kalanın da öyle. Ruhunun, tıpkı eski yara izin gibi, hesaba katılması gereken görkemli bir güç olduğunu düşünüyorum. Not: Lisede yüzüne ne oldu? Merak ediyorum.

Merak Yöneticiyi Öldürdü, bana gerçekten bir penis resmi mi gönderdin? Samimiyetsiz olduğumuzu sanıyordum ama bok gibi. Bir futbol sakatlığıydı. Bunların seni nasıl ilgilendirdiğini anlayamıyorum. Bu benimle flört etmeye mi çalışıyorsun? Eski Futbol Divası.

Futbol Divası, Yara izi öylece mi kayboldu? Bu beni ilgilendirmez. Ve seninle flört etmiyorum. Seninle flört ediyor olsaydım, bilirdin. Fermuarlı bir fermuar, penis fotoğrafı değildir. Bir söz vardır, düşmanını tanı. Şüpheli

Meraklı, yara izi azaltma ameliyatı oldum. On yıl önce falan. Biz düşman değiliz. Düşman olmak, rekabet halinde olduğumuz ve diğerinin kazanması için birimizin kaybetmesi gerektiği anlamına gelir. Sadece aptallar, asla yenemeyecekleri rakiplerle karşılaşır. Seninle rekabet etmektense yüzümdeki yaranın kalıcı olarak geri dönmesini tercih ederim. Bu Savaşta Çekilmek

Çekilmek, Çok yazık. Hatırladığım kadarıyla, müthiş bir tokat yiyebilirdin. Bazen Hala Yanıyor

Yanıyor, hatırladığına sevindim. Bir daha beni duvara sıkıştırdığında, bir deneme atışı yapmam gerekecek. Bakalım hâlâ dayanabiliyor muyum. Tokat Mutlusu

Mutlu olduğunu tahmin ediyorum. Ve seni köşeye sıkıştırmaya hiç niyetim yok. Dudaklarımızın bir daha buluşmasının tek yolu, beni öpmekten kendini alıkoyamaman. Eğer öyleyse, ben de seni öpebilirim. Adil bir uyarı. Bu seviyede bir arzuyu reddetmek zor olurdu. Beni bu kadar çok istiyorsan, pes edebilirim. Adil Oyun

Oynatıyorum, Kayıt dışı olduğumuz için rahatça konuşacağım. Seni, gittiği bir beyefendi hamamında

ayaklarında siğil çıkan oda arkadaşımın arkadaşından bile daha az istiyorum. Bir keresinde tedavisine yardım ettim ve çok kötüydü. Ayrıca, ağzı kokuyor ve çok sızlanıyor. Her neyse, işverenlerimi öpmem. Ama belki beni kovabilirsin, sonra bir bardan alabilirsin, beni otele götürebilirsin ve bir kaset yaparken benimle sevişebilirsin. Belki de yanımda bir kız arkadaşım getiririm. Her zaman bir seks kaseti yapmak istemişimdir. Bana ipleri gösterebilirsin. Çıplakken iyi görüldüğünü hayal ediyorum. Söz veriyorum, ben de öyle. Bu savaşı gerçekten ne kadar ileri götürmek istiyorsun? Belki de sonunda kazanabilirim. Bu Konuşma Üzerine

Bunun üzerine, belki de etkileşimlerimizi iş ile ilgili konuşmalarla sınırlamalıyız. Spider2008

Spider2008, Tamamlandı. BrownEyedGrrrl

Dokuzuncu Bölüm

Devi

Lanet olsun.

O e-posta konuşmasını geriye doğru kaydırarak, konunun raydan çıktığı anı tam olarak saptamaya çalıştım. Ve konuyu ilk kimin yönlendirdiğini de.

O. Kesinlikle o. Lisedeyken ona aşık olduğumu mu ima ediyor? Ve şu anda saklamaya çalıştığım bazı duygularım olduğunu mu?

Yanlış.

Gerçi... bu, onunla konuşurken kendini okşadığını iddia etmemle kıyaslandığında anaokulu saçmalığıydı.

Ve seks kaseti çekmekle ilgili son e-posta? Çok ama çok ileri gitti.

Oops.

Beni iyice sinirlendirdi, bana gerçekten ne hissettiğini ve beni isteyip istemediğini söyleme saçmalıklarıyla. Beni sinirlendirmeye çalışıyordu ve işe yaradı.

Biraz.

Ama bir süre daha böyle devam edebilirdim. O, benden çok daha önce bu konuda tükenmişti, eminim.

Ayrıca, başımda bir seks kaseti skandalı da yoktu.

Ama ona söylediğim gibi, bu mücadele adil değildi. Silah gücüm çok düşüktü. Eğer benimle dövüşmek istiyorsa, doğrudan can damarına vurmamı beklemeliydi. Elimden gelen her şeyi yaparak zayıf noktalarına saldırdım. Ve farkında olduğum tek potansiyel zayıf nokta, o seks kaseti skandalıydı.

Ben de öyle yaptım.

Sonuç olarak, artık güvenlik görevlilerinin kapımı çalıp beni buradan sürükleyerek çıkarmasını bekliyordum.

Gelmediler.

Dane de öyle. E-posta falan yok. Hiçbir şey. Yani sanırım konuşma gerçekten bitmişti.

Nihayet.

Kaslarını esnetmeye çalışmıştı ve ben onu yerine koymuştum. Nazikçe değil.

Ofisimden başımı uzattığımda, "onun" ofisinin kapısı açıktı... ve gitmişti. Resepsiyona gizlice gittim ama ondan eser yoktu. Suri masasında değildi; stajyerlerimizden biri olan Kyle'ın onun yerine baktığını gördüm.

"Suri nerede?"

Kyle irkildi. "Dışçı randevusu vardı. Yakında döner."

"Ah. Bugün olduğunu unutmuşum. Dışarı çıktığında bana haber vermeni söylememiş miydi?"

"Şey..."

Omzunun üzerinden arkasındaki pencereyi işaret ettim. "Bay Davenport. Eğer giderse bana haber verilmesi gerekiyordu."

Kyle omuzlarını dikleştirdi. "Suri söyledi. Çok zgnm. Dikkatim dağılmıştı. İş tanımıımı yazmamı söyledi ve biraz gerginim." Kambur durduğu dizüstü bilgisayarını işaret etti.

"Ne? Dur. şu anda ne yapıyorsan bırak."

"Ama dedi ki-"

"Ne dediği umurumda değil. Onunla ben ilgilenirim."

"Tamam aşkım..."

"Ne zaman gitti?"

"Belki... kırk dakika önce?" dedi suçlulukla. "Tekrar zr dilerim. Bazı toplantıları olduğunu söylemişti."

Kırk dakika mı? E-posta alışverişimizin yarısına gelmiştik. Sohbeta matcha latte'sini de kattığı ve bana sineğini çektiği fotoğrafı gönderdiği sıralarda.

Konuşmamızı yola mı taşımıştı? Nerede olursa olsun bana e-posta mı atıyordu? Arabasında mı? Bir kafede mi? Toplantılar arasında mı?

Bana gittiğini sylememesinin beni neden rahatsız ettiğinden bile emin değildim.

Yani, ben de gitmiştim. Masama götürmek üzere öğle yemeği almak için fırına hızlıca gitmek üzere arka kapıdan gizlice çıkmıştım. Hint yemeğinin geldiğini duymuştum ve hiçbir şey yapmak istemiyordum. Ne kadar a olursam olayım, Dane'in beni o yemeği yerken görmesine asla izin vermeyecektim.

Ya da tereyağlı tavuğu ne kadar sevdiğimi.

Evet, Hint yemeklerine bayılıyordum. Ve kahretsin, onun burada olmadığını bilseydim, bir tane yiyebilirdim.

"Sorun değil." Kyle'ın dizüstü bilgisayarını işaret ettim. "Onu ona gönderme. Bana bırak."

Cidden, istediği personel görev listesini ona çoktan göndermiştim. şimdi de stajyerleri terörize ediyor, iş tanımlarını kendisi için yazmalarını mı istiyordu?

Ne kadar da buz gibi bir pipi.

Belki de kendisi gibi bir patronun yanında stajyer olarak çalışsaydı, başkalarıyla empati kurabilecek insani bir yeteneğe sahip olurdu ve böylesine bir zorba olmazdı.

Yazıklar olsun ona, ben stajyerdim. Mütevazı seviyeme gelene kadar her türlü insanla çalışmıştım ve onun gibi bir dev tarafından bile korkutulmazdım.

Dışarıda olduğu için, "onun" ofisine uğrayıp Janelle'in dosya dolabından güncel model listesini, yani dosyalarından bazılarını alma fırsatını yakaladım. Ama araştırdıkça, bunun artık benim sorumluluğu olmadığını fark ettim. Tabii Lizzie bunu yapmadığı sürece.

Ama dosyaları almayı henüz düşünmediğini ya da vakti olmadığını fark ettim. Bu yüzden, ona yardım etmemin ve aramızdaki buz gibi titanı etkilemek istiyorsa işini geliştirmesi gerektiğini ona belli etmenin bir yolu olacaktı.

Belki kağıt üzerinde iyi görünüyordu ve harika bir menajerdi, ama Lizzie James'in Dane Davenport'un saygısını uzun süre koruyacağını pek sanmıyorum. Adam insanlarla sevişmekten açıkça hoşlanıyordu, muhtemelen açılması zor standartları vardı ve genel olarak buz gibi bir kalbi vardı.

Beklentilerini gerçekten karşılayacak bir yöneticinin nasıl biri olabileceğini ve ne kadar da kötü bir yönetici olabileceğini düşünmek beni aniden ürpertti.

Tamam, bunun için endişelenecek zaman yok.

Bir seferde bir sorun.

Elimde dosyalarla, yüzümü fark edince durdum. Masanın üzerine yayılmış bir sürü kağıt ve dosya arasında benim bir fotoğrafım vardı. Onu tanıdım; çalışan kimlik kartım için kullanılmış bir vesikalık fotoğraf.

Neden yüzüme bakıyordu?

Değildi. Muhtemelen terfi ettireceği kişiyi düşünürken, çalışan dosyanızı incelerken ve eksik bulduğunda ağzından kaçmıştır.

Fotoğrafi birkaç kağıdın altına sokup, onun donuk bakışlarından gizledim, varlığımı unutturmak umuduyla, sonra sıvıştım.

Lizzie resepsiyondan geçip kapıdan çıkıyordu. Göz göze geldiğimde, "Kısa bir toplantı için dışarı çıkıyorum," dedi. "İhtiyacın olursa beni ara. Ve, bilirsin, müdürü arayan olursa." Bana sinsi bir ifadeyle baktı.

"Elbette. Sonra görüşürüz," diye seslendim arkasından, bunda hiçbir gariplik olmadığını göstermeye çalışarak.

O gittikten sonra dosyaları masasına bıraktım ve üzerine Janelle'in modelleri - yardımcı olabileceğim bir şey varsa bana bildirin yazan bir not yapıştırdım.

Sonra başımı Chaz'ın ofisine uzattım. "Herkesi toplayın," dedim ona, "ve kıcınızı kaldırıp ofisime girin. Sadece ajanlar girebilir. Ofiste kim varsa."

"Sonunda," diye coşkuyla söyledi. "Dedikodu mu duyuyoruz?"

"Evet," dedim, daha çok onun kıcını kaldırması için, sonra ofisime geri döndüm.

İki dakika içinde Chaz, Angela ve Marco, Lizzie hariç herkes kapımdan içeri doluştu. Kapıyı arkalarından kapatmaya gittim. Bu zamana kadar hepsiyle yeni işveren

durumumuz hakkında e-posta yoluyla konuşmuştum ama bugün ofiste sessizce dolaşırken yüz yüze görüşmemiştim.

"Lizzie size söyledi mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Angela.

"Hayır," dedi Marco. "Ne?"

"Lizzie geçici müdürümüz olarak atandı," diye bilgilendirdim onları. "Eminim hepinize haber vermeyi planlıyordur. Oldukça ani oldu ve muhtemelen durumu idare etmeye çalışıyordur."

"Gerçekten mi?" dedi Chaz. "Lizzie mi? Senin yüzünden mi?"

Ona "Şimdi değil, burada da değil" bakışı attım ve devam ettim. "Bay Davenport ekibinin ofisimize doğru yolda olduğunu söylüyor. Ne zaman geleceklerini bilmiyorum ama bugün bazılarının geleceğini duydum. Bir asistanı ve başka kim olduğunu bilmiyorum. Bana bazı sorunları çözmek için burada olduğunu söyledi. Sorunların ne olduğunu bilmiyorum. Umarım bu akşamki personel toplantısında bize daha fazla bilgi verir. Ayrıca bize yeni bir yönetici işe alacak. Bu yüzden, harika olabilecek birini tanıyorsanız, tavsiyede bulunmaktan çekinmeyin."

"Ee... ya sen?" dedi Chaz.

"Ben de aynı fikirdeyim," diye onayladı Angela.

"Teşekkürler. Minnettarım çocuklar. Gerçekten. Ama bunun olmayacağını gayet açık bir şekilde belirtti."

"Neden?" diye sordu Angela.

"Evet, bu saçmalık," dedi Marco. "Ajans dışından birini işe alıp seni görmezden gelmek mi? Janelle'den bile daha uzun süredir buradasın."

"Bakın çocuklar..." Onları biraz korkutmadan ne söyleyeceğimi gerçekten bilmiyordum. Ama dürüst olmalıydım. "Bu adam... tehlikeli. Ya da en azından dikkatli olmazsak öyle olabilir. Şirketleri denetleyip yerle bir etmekle ünlü. Ayrıca," dedim derin bir nefes alarak kendimi hazırlayarak, "bir seks kaseti var. Bay Davenport'u da içeriyor. Ve bu konuda tek kelime duymak istemiyorum," diye ekledim hemen, Chaz'in ağzını açmaya çalışmasını keserek. "Burada tertemiz olacağız. Dedikodu yok, geç gelmek yok, erken çıkmak yok. Herkes masasında, burnu aşağıda. Anlaştık mı? Bu denetimi ne kadar çabuk geçerse, hepimiz o kadar çabuk eski hayatımıza döneriz."

"Bir seks kaseti mi?" Marco'nun kaşları çatıldı. "Yani, bir seks kasetinde mi?"

"Görünüşe göre öyle. Ama bunun bizimle veya onun buradaki işiyle hiçbir ilgisi yok."

Bunu özömsediler ve Angela sordu, "Peki Janelle'e ne oldu? Neden onu kovdu?"

"Bilmiyorum."

"Acaba yapılabilecek bir şey var mı," diye düşündü Chaz. "Bize karşı yumuşak davranmasını sağlamak için..." Beni baştan aşağı süzdü, sanki fırın tezgahındaki bir pastayı inceliyormuş gibi. "Yani, buraya geldiğinden beri yalnız kalmak istediği tek kişi sensin..."

"Aklından bile geçirme." Üzerinde çalıştığı teoriyi bir bakışla çürüttüm. Chaz'in aklında her zaman bir komplo vardı. "O geri dönmeden önce işe koyulalım. Burası harika bir ajans ve hepimiz harika bir iş çıkarıyoruz, değil mi? Yapmaya devam edelim."

Herkesi dışarı çıkardım ama Chaz kapıyı kapatıp bizi tek başımıza içeri kapattı.

"Ya onu mahvedersek?" dedi, gözlerinde çok fazla reality şov izleyen bir adamın parıltısıyla. "Onu mahvetmenin bir yolu var mı?"

"Kimseyi mahvetmiyoruz." Sanki hiç düşünmemişim gibi. Ama mümkün değildi. Bir seks kaseti skandalı bunu başaramayacaksa, şansımız yoktu. "Sadece işini yap."

"Ama," diye itiraz etti Chaz, "ya ona gölge düşürebilseydik? Yani, mesela iş yerinde bana asıldı..."

"Chaz. Cidden. Şeytana gölge düşüremezsın."

Kapıyı açtım.

"Hmm." Chaz bana o kibirli gülümsemelerinden birini fırlattı ve sonra hızla ofisine geri döndü. İyi değildi. Gözlerindeki o ifadeyi sevmemiştim.

Arkasından fısıldayarak bağırdım: "Ve kaseti bulmaya çalışma! Zaten internetten silindi!"

"Bu sadece onu aradığın anlamına geliyor!" diye neşeyle karşılık verdi. "Ama yeterince iyi aramamışsın!" Sonra ofisine girip gözden kayboldu.

Saatler sonra, potansiyel yeni bir müşteriyle yaptığım kısa bir öğleden sonra toplantısının ardından ajansa döndüm. Dane hâlâ dışarıdaydı ve Chaz ofisinde kapalıydı.

Cidden seks kasetini mi arıyordu?

Ya Allah korusun, bulursa?

Evet, aradım. Biraz. Başarısız oldum. Bulsam bile, gerçekten izlemem mümkün değildi.

Ama... gerçekten izlememem mümkün müydü?

Öf.

Bunu düşünmeyi bırak.

Yapmam gereken çok fazla iş vardı, iğrenç bir seks kaseti hakkında düşünmeye vaktim olmadı.

Birincisi, planlamam gereken bir fotoğraf çekimi vardı. Gelecek hafta Los Angeles'tan şehre gelecek olan fotoğrafçı arkadaşım Shana ile stüdyoda değerli zaman geçirecek yeni yeteneklerimizden hangisine karar vermem gerekiyordu. Gerçekten buna odaklanıp planlamam gerekiyordu; dün halletmek istiyordum ama sonra şeytan şehre geldi ve her şey altüst oldu.

Masama oturup model kompozisyonlarıma ve portre fotoğraflarıma göz attım. Yeni yüzlerimden ve yükselen yeteneklerimden bazılarını masaya yaydım. Elbette tüm portföyleri internetteydi, ama parlak fotoğrafları çok sevdim. Parmaklarımin altında hissettikleri hissi sevdim. Onları dosyalara koyup büyük çantamda şehirde taşımayı, kızlarla sangria içerken veya geceleri kanepemde uzanıp onları karıştırmayı çok severdim.

Yüzler her zaman ilgimi çekmişti. Belki de fotoğrafçılığa yatkınlığım vardı. Ama asıl sevdiğim şey insanları birbirine bağlamaktı. Keşif yapmak. İşe almak. Oyuncu seçmek. Doğru yüzü doğru kampanyayla eşleştirmek.

Harika bir bağlantıcı olmaktan gurur duyuyordum.

Peki neden hiçbir şey gözüme çarpmıyordu? Motivasyonum şu anda neredeydi?

Duvardaki saate baktım. Neden bu gün tarihin en uzun iş günüydü ve neden işime gidemiyordum?

Gözlerim masamın yanındaki mantar panodaki küçük bir resme takıldı. Koparma kağıtları ve kariyerlerinin önemli anlarından oluşan bir kolajın arasında, Katie ve Jesse'nin "Dirty Like Me" klibindeki hareketsiz bir görüntüsü vardı. İşte şimdi aralarında bir bağ oluşmuştu.

Belki de sadece çöpçatanlık yapmalıydım.

Acaba bu daha mı iyi para kazandırıyor diye merak ettim.

Bilgisayarımdaki notlar uygulamasını açtım ve yazmaya başladım. Potansiyel yedek kariyerler. 1. Çöpçatanlık. 2. Kişisel alışveriş danışmanı. 3. Avukat?

Vay canına, iyi bir avukat olurdum. Bir davayı kimsenin yapamayacağı kadar iyi savunabilirdim. Kardeşlerimden biri avukattı. Belki de firması eleman arıyordu?

Üniversiteye gidip hukuk kariyerine başlamak için çok mu geç kalmıştım?

Lanet olsun, ne yapıyordum ben?

Dane Davenport'un beni sinirlendirmesine gerçekten izin mi veriyordum? İşimi kaybetme korkusuyla beni endişelendiriyor muydu?

Telefonumun şingirtısı duyuldu ve ekrana baktım.

Chaz: Onu Instagram'da veya TikTok'ta bulamıyorum.

Chaz: Sahte bir isimle Snapchat hesabı olduğunu mu düşünüyorsun?

Aman Tanrım. Şimdi de sosyal medyada Dane Davenport'u mu takip ediyordu? Aynada çekilmiş ateşli selfieler mi arıyordu?

En azından bu, seks kasetini bulmaktan vazgeçtiği anlamına geliyordu.

Chaz: Belki bizim için bir kamera testi yapmasını sağlayabiliriz. Bilirsin işte... pantolon isteğe bağlı. (Ağzının suyu akan emoji.)

Sinirli bir ses çıkarıp telefonumu bir kenara fırlattım. Biraz ara ver.

Adam modellik yapacak biri değildi. Elbette, şaplak atacak biri. Ama Chaz'e sık sık anlatmaya çalıştığım gibi, bu iki şey her zaman aynı şey değildi.

Bu noktada sık sık fikir ayrılığına düşmüştük.

Neyse, modellik kariyerine başlamak için çok yaşlı olmasa da, Dane Davenport moda için fazla iriydi. Tıpkı bir futbolcu gibi yapılı biriydi.

Kabul ediyorum, gerçek hayatta çoğu kadın, dergi sayfalarını süsleyen modeller yerine böyle gerçek bir erkeği tercih ederdi. Ama ben gerçek bir erkeği satamazdım. Bu günlerde, zayıf bir androjenliğe, ırksal çeşitliliğe ve yakın çekimlerde futbolcu gibi görünen, karın kasları olan genç erkeklere ihtiyacım vardı; ama gerçekte Dane Davenport gibi bir adamın sağlam bir ters vuruşuyla yere serilirlerdi.

Ve neden bugün her düşünce satırı beni o adama götürüyordu?

Kahretsin.

Arkama yaslandım, gözlerimi kapattım ve kendimi toparlayıp adamın tüm izlerini zihnimden silmeye çalışarak yavaş ve derin bir nefes aldım. Sinir bozucu bir şekilde, kokusunu tekrar aldım. Suri'nin oda spreyinin solan sahte gül bahçesi kokusunun altında hâlâ oradaydı.

Hmm. Geniş omuzlu futbolcular...

Gözlerimi açıp masamdaki parlak dergileri karıştırdım. Jared neredeydi? Burnu havada, seksi, üniversiteli futbolcu havası vardı. Ama portföyünde böyle fotoğrafları yoktu. Belki de onu biraz yağlamamız ve yüzüne yağ sürmemiz gerekiyordu. Belki de futbol pantolonuyla, bağcıkları aşağıdayken birkaç fotoğraf çektirmemiz gerekiyordu... Biraz kasık kılı mı?

Ya da kasık kılları yok mu? Ona tıraş olmasını söyleyebilirim...

Jared'ın parlaklığını beğendim. Vücut kılları güzel seviyede. Çok fazla değil.

Tıraş yok.

Fotoğrafı bir kenara atıp Shana'ya bir mesaj yazdım. Senin için ateşli bir yeni sevgilim var. Sert futbolcu konsepti. Karanlık, sert ve seks fişkırان bir şeye ihtiyacım var. Bu çok popüler olacak. Mesajı birkaç tane yıldız gözlü emojiyle gönderdim.

Sonra Jared'ın masanın üzerinde yan çevrilmiş fotoğrafı gözüme çarptı. Bu açıdan...

Orospu çocuğu.

Dane Davenport'a benziyordu biraz.

Fotoğrafı elime aldım. Gözlerimi kısarak baktım. Evet, hayır. O kadar değil. Bu açıdan değil. Ters çevirdim. Hıh. Çenesinin o küstahça eğilmesinde bir şey var. Aslında... lisedeki Dane Davenport'a benziyordu.

Daha küçükken, kendisiyle tanışmadan önce futbol oynadığını ve hokey takımında olduğunu duymuştum. Onu unuttum.

Öf. Fotoğrafları bir kenara atıp üstüne bir tane daha koydum.

Ama biz hala futbol çekimlerini yapıyorduk.

Umarım Dane o zamana kadar çoktan gitmiş olur ve fotoğrafları hiç görmez de lisedeyken ona aşık olduğum için beni tekrar suçlamaz.

Ne kadar da salak bir herif.

Lisedeyken ona karşı hissettiğim şey nefretti, hoşlanmıyordum.

Yüzünüze atılan tokat bunu açıkça ortaya koymadı mı?

Belki de hayır.

Yani... garip bir şekilde, bana da pek açık olmadı.

O gece ona tokat atıp oradan uzaklaştıktan sonra, sıcaklık ve adrenalinden titriyordum. Dudaklarım o öpücükten yanıyordu. Ne yazık ki, lisedeki neredeyse hiç var olmayan aşk hayatımın en heyecan verici anıydı.

Şimdi düşününce bile biraz titriyorum. Kalbim çok hızlı atıyordu. Avuçlarım neden terliyordu? Elbiseme sürdüm.

Lanet olsun, ben bunu neden düşünüyordum ki?

Bu bir hormon meselesi miydi?

Yumurtluyor muydum?

Bir kenara itmeye çalıştım. Ama ne yaparsam yapayım odaklanamıyordum. O adam orada, şehrimde dolaşıyor ve her an ofisime geri dönebilirken, asla odaklanamıyordum.

Sinir bozucuydu ve fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı.

Belki de sadece ateşli bir randevuya çıkmam gerekiyor.

Acaba yarın işim olacak mı diye merak ediyorum.

Kişisel alışverişçiler ne kadar maaş alıyor?

Onuncu Bölüm

Danimarkalı

Akşam yemeğinden epey sonra ajansa döndüm. Bir akşam yemeği toplantısında yemek yemiştım ve Valhalla'ya ait, milyon dolarlık bir kitle iletişim ve yayın şirketinin CEO'su, şirketin önümüzdeki yıl için inanılmaz büyüme potansiyelinden bahsederken, ajansa akşam yemeğinin henüz getirilip getirilmediğini merak ettim.

Ve öğle yemeğinde resepsiyon görevlisinin Kool-Aid-kızıl saç siparişı verdiği Hint yemeğinin iyi olup olmadığını.

Ve eğer Devi gerçekten Hint yemeklerinden nefret ediyorsa.

Daha önce hiç kimsenin Hint yemeklerinden nefret edebileceği aklıma gelmemiştir.

Benimle mi uğraşıyordu?

Akşam yemeği toplantısından sonra ajansa dönerken Wiley'i aradım. Kıdemli asistanım ben toplantıdayken uçakla gelmişti; yemeğin getirildiğinden emin olmak için doğrudan ajansa gitmiş, Velma'dan benim için bazı evraklar bırakmış, sonra da oradaki bazı işlerimi halletmek için çatı

katına gitmişti. Onu telefona başladışında, yemeğın zamanında gelip gelmediğini sordum. Geldiğini söyledi. Sonra herkesin yemek yiyip yemediğini sordum.

"Şey... evet, sanırım öyle," dedi, sanki gerçekten ne sorduğumu anlamaya çalışıyormuş gibi.

"Güzel. Devi Sereda yemek yedi mi?"

Sessiz bir sessizlik oldu, sonra, "Şey... Debbie?"

"Devi. Sereda," dedim buz gibi bir sesle. "Ajanlardan biri."

"Doğru. Evet, sanırım yedi," dedi hemen.

Dürüst olmak gerekirse, muhtemelen kimden bahsettiğimi anlamamış ve sarhoş olup olmadığımı veya son birkaç günün baskısı altında çöküp çökmediğimi merak etmiştir. Ağzımdan hiç böyle sözler duymamıştı.

"Harika. Her şey nasıl?"

"Harika," dedi ve neredeyse zihninin döndüğünü duyabiliyordum. Ne arıyordum ki? Neden sıradan bir insan gibi "havalı" kelimesini kullandım? Neden hiç sormadığım anlamsız sorular soruyordum? "Çatı katında her şey senin için hazır."

"Harika. Güzel. Şey... sonra görüşürüz." Telefonu kapattım.

Aman Tanrım! Bu adamla yaptığım en tuhaf konuşmaydı. Wiley altı yıldır benim için çalışıyordu ve ona bir kez bile birinin yemek verip vermediğini sormamıştım, hele ki birini beslemesini hiç istememiştim. Bugün, ekibimden birinden benim için çalışan bir ofis için yiyecek getirmesini isteyeceğim ilk sefer olacaktı.

Takımım böyle şeyler yaptı. Ama ben istediğim için değil.

Benim için çalışan insanlara iş yaptırmak istediğimde, onların insan olduklarını ve işlerinin gerektirdiği çıktıların ötesinde işlevleri olduğunu genellikle unutuyordum. Yemek yemek de buna dahil.

Ajansa döner dönmez, Lizzie'den herkesi küçük toplantı odasına çağırmasını ve Janelle'in neden işten çıkarıldığıyla ilgili konuşmamı anlatmasını istedim - kadının hırsız olduğundan hiç bahsetmediğim, düzenlenmiş versiyonu - ve işlerinin güvende olduğunu falan. Kısa tuttum ve Devi'nin gözlerinin içine bakmadım.

Sonra ofisime kaçtım -ne zamandan beri orayı ofisim olarak görmeye başlamıştım ki?- ve birkaç telefon görüşmesi yaptım. Ve farkına varmadan saat sekiz olmuştu.

Şirket içi muhasebe departmanıya toplantımın zamanı gelmişti. Muhasebe departmanında Claire isimli bir kadın vardı.

Ona birkaç soru sordum. Bakmak istediğim bazı dosya ve belgelerin nerede olduğunu söylemesini istedim; ofisinin içine bir göz atmıştım ve tam bir kabustu.

Ve sonra onu kovdum.

Ona fazlasıyla cömert bir tazminat verdim, evrakları imzalattım ve Rolf'un onu ön kapıdan çıkarıp bir arabaya bindirmesini sağladım. Hem de hemen. Ne Devi ne de Lizzie olup biteni görebilecek kadar ortalıkta yoktu. Sadece Sari -Siri mi? Sara mı?- resepsiyonist oradaydı, masasında oturmuş, Claire'in kapıdan çıkışını izlerken ağzı hafifçe açık kalmıştı. Claire, içinden çocuklarının çerçeveli fotoğraflarının çıktığı kişisel eşyalarıyla dolu banka kutusunu sıkıca kavramış ve sessizce, gözyaşları içinde el sallamıştı.

Yalnız kaldığımızda ve resepsiyonistin gözleri benimkilerle buluştuğunda, ağzı aniden kapandı.

Ofisime geri döndüm -Tanrım, orası benim lanet ofisim değildi- ve kapıyı kapattım.

Devi'nin buraya gelip kafamı koparmasının ne kadar süreceğini merak ediyordum.

Açıkçası bundan hoşlanırdım ama yine de bunu önceden önlemeye karar verdim. Çünkü bundan hoşlanırdım.

Öğleden sonra e-posta konuşmasının aldığı yön ne? Hiç iyi değil.

Yani, ilk başta eğlenceliydi. Ama sonra pençeleri çıktı. Aramızdaki karşılıklı atışmanın, eğlenceli olsa da, kadın çalışanlara muamelemle ilgili bir ifşanın ekran görüntüsünde oldukça kınayıcı görüneceğini fark ettim; kim haddini aşıyor olursa olsun - ikimiz de aşıyorduk - ve buna bir son verdim.

Şimdi, Claire'i göndermek zorunda kaldığımı açıklayan kısa bir e-posta yazdım - iş e-postamdan Devi'ninkine kadar, bu sefer kişisel, kayıt dışı bir şey yok - ve profesyonelce bir e-posta yazdım. Suratına şaplak atılmasından, penis fotoğraflarından veya seks kasetlerinden hiç bahsetmedim.

Lizzie'ye de aynı profesyonel e-postayı gönderdim.

Sonra Devi'ye, Claire'in boş dosya dolabı labirenti gibi ofisinde benim için bulmasını istediğim bazı dosyaların kısa bir listesini içeren ek bir e-posta yazdım. Buradaki kıdemli temsilci olarak, bu göreve en uygun kişi sizsiniz.

Sonra en alta, Lizzie'nin bugün için ayrıldığını ekledim. Böylece neden bunu yeni müdürden değil de ondan istediğim anlaşılacaktı.

O e-postayı gönderdim ve iki saniye geçmeden en yakın arkadaşım ajansa girdi. Hem de hiç haber vermeden. Yüzde yüz Shane Madrigal'dı, neredeyse tahmin etmeliydim.

Resepsiyonist masasının arkasından ciyaklamaya başlayınca ve adamın adını öğrenmeye çalışırken onun geldiğini duydum. Pencereden göz göze geldiğimizde bana göz kırptı.

"N'aber kardeşim?" Hemen içeri girdi, resepsiyonist de peşindeydi.

"Sorun değil, Sari," dedim ona, adını dürttüm ve yüzündeki ifadeden kesinlikle yanlış anladığımı anladım. Ama beni düzeltmedi. "Polisi aramana gerek yok. Görüldüğü kadar deli değil."

Öyleydi herhalde, ama kadını korkutmaya gerek yoktu.

Rahatlamış görünüyordu ve hemen kapıyı arkasından kapattı.

Deri ceketini, asi koyu saçlarını, gözlerindeki sevimli gülümsemeyle gizlemeye çalıştığı gölgeleri taradım. Kesinlikle bir şeyler çeviriyor gibiydi. Ama Shane hep böyle görünürdü.

"Seni buraya getiren ne?" dedim düz bir sesle.

"Ah, bilirsin işte, satın aldığın şu mankenlik ajansına bakıyordum. Böyle şeylerle övüneceksin, gelip incelememi bekleyemezsin." Sanki çıplak kadınların nerede olduğunu merak ediyormuş gibi gri duvarlara baktı.

Ben de kuzenimi ne zaman göreceğimi merak ediyordum.

Ben şehre geldiğimden beri Lex henüz yüzünü göstermemiştir; motosiklet kulübüne ayıracak vakti olmadığından karanlık bir işle meşguldü; ama belli ki en

yakın arkadaşına nerede olduğunu düzenli olarak bildiriyordu.

En azından hayatta olduğunu ve iyi durumda olduğunu bilmek güzeldi.

"Beni nasıl buldun?" diye sordum, sadece Shane'in ne söyleyeceğini görmek için.

"Bu sanki bulunmak istemediğin anlamına geliyor." Kanepeye yığıldı.

"Çalışıyorum. Bunun sizin için yabancı bir kavram olduğunu biliyorum..."

Sırıttı. "Hadi ama. Hiç eğlenmez misin? Bırak da bir şeyler içmeye gidelim. Şehir merkezinde yeni açılan tatlı bir kokteyl barı var. Çok güzel garsonlar. Şık, tam da senin sevdiğin gibi."

"Harika görünüyor," dedim, etkilenmeden. "Ama hâlâ yapmam gereken işler var."

Başını iki yana sallayıp homurdandı. "Neden? Yeterince paran yok mu? Biraz olsun geçinmeyi göze alamıyor musun?"

"Dürüst olmak gerekirse? Pek sayılmaz."

Gözlerini devirdi.

Sandalyeme yaslandım. "Ayrıca, buradaki işleri ne kadar çabuk halledersem, eve o kadar çabuk dönebilirim."

Shane bana öylece bakakaldı. Yüzünde yeni ve iğrenç morluklar vardı. Dudağı biraz şişmişti. Dün gece bir kavgaya karışmıştı ve beni de davet etmişti. Gitmedim. Yarı deli görünüyordu. Tehlikeliydi ama yakışıklıydı. Yine de, parayla büyümüş bir adam gibiydi. Deri ceket ve kot pantolonu fena halde yıpranmıştı ama pahalıydılar.

Neden düzenli olarak dayak yemek istediğini hiç anlamamıştım. Hayatında başka şeyler yapabilirdi.

"Bizden gerçekten bu kadar nefret ediyorsun, ha?" dedi bir an sonra. Ve aslında kendimi biraz kötü hissettim. Çünkü ondan nefret ediyordum. Ama aynı zamanda onu seviyordum da.

En iyi arkadaş olduğumuzu söylemiş miydim? Öyleydik ama sanki Batman ve Joker en iyi arkadaşmış gibi.

Başka bir deyişle, her zaman zorlu bir rakip olmuştu. Bu yüzden ona saygı duyuyordum. Shane, bu dünyada hakkında gerçekten bunu söyleyebileceğim birkaç kişiden biriydi.

"Doğru değil," dedim. "Buradan nefret ediyorum, insanlardan değil."

"Sadece bir kişi."

"Bunun onunla alakası yok."

"Bununla her şeyin alakası olduğunu düşündüm."

Sadece bakışlarına baktım ve hiçbir şey söylemedim.

"Hadi ama dostum. Belki biraz anlayış gösterirsin diye düşündüm. Bilirsin, yaşadıkların yüzünden..."

"Lütfen. Yaşadığım şeyin o durumla hiçbir ilgisi yok."

İçini çekti. Sonra tekrar duvarlara baktı. "Hı hı. Öyleyse mesele ne? Buradayken hiç eğlenemiyor musun? Toronto'daki kadınlar o kadar mı iyi?"

"Vancouver'daki kadınların nasıl olduğunu hatırlamam," dedim. "Uzun zaman oldu."

"Resepsiyondaki kız çok tatlı."

"Şu anda kişisel hayatımda biraz sıkıntıdayım. Bu yağmurlu şehirde biri, kat kat yağmurlukların altında gözüme çarpmayı başarsa bile..."

Shane kıkırdadı ve kapı aynı anda açıldı. "Ah. Kapıyı çalmayı unuttum," dedi Devi nahoş bir şekilde. İçeri doğru yürüdü, bana bakmadan masama bir sürü dosya bıraktı ve çıkmak üzere döndü.

Shane'in orada oturduğunu görünce durdu.

Yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Merhaba."

Ayağa kalktım.

"Şey... Misafirin olduğunu bilmiyordum," dedi Devi, benden çok ona doğru. Ve ben bir şey diyemeden Shane ayağa kalktı ve hâlâ gülümseyerek elini ona uzattı.

"Ben Shane'im."

Devi hafifçe boğazını temizlerken masama döndüm. "Kim olduğunu biliyorum. Ben Devi." Elini onun elinin içine kaydırды ve tokalaştılar. Devi'nin ona bakış şeklini hiç beğenmedim.

Sanki onu hatırlıyormuş gibi.

"Devi..." dedi.

"Liseye birlikte gittik," diye ekledi. "Son sınıfta."

"Ah, kahretsın." Arkasına yaslanıp ona şöyle bir baktı. "Seni hatırlıyorum. Vay canına. Farklı görünüyorsun."

"Shane tam da gidiyordu," dedim ve başını bana doğru çevirdi. Yüzünde yine bir sırıtış belirdi.

Ona dik dik baktım.

"Devi," diye tekrarladı, dikkatini tekrar ona vererek. "Muhteşem görünüyorsun." Bakışları tekrar onun üzerinde gezindi.

"Teşekkür ederim," dedi. Rahatsız görünüyordu. Ve belki de... gurur duyuyordu?

"Bu gece bizimle dışarı çıkmalısın," dedi ona.

Ne?

"Şey... ne?" dedi.

"Harika bir kokteyl bara gidiyoruz. Crystal'ın yanındaki eski otelde. Yeni açıldı. Adı Burner Room. Bu gece büyük bir açılış partisi veriyorlar. Mandy'yi ara ve seni davet ettiğimi söyle. Seni hemen içeri alacak."

"Doğru," diye yanıtladı Devi. "Bunu duymuştum." Başka ne söyleyeceğini bilemiyor gibiydi. "Ama-"

"Yapamaz," diye sözünü kestim. "Yapması gereken işleri var."

Devi'nin gözleri bana alev makinesi gibi çarptı.

"Aslında," diye ekledim, yanan ateşi görmezden gelmeye çalışarak, "yapmam gereken işler var."

Shane bana sırtıttı. Ne düşündüğünü bilmek bile istemiyordum. Ama ne düşündüğünü zaten biliyordum.

Bu gece o koltukta Devi'yi becermeyi planladığımı düşünüyordu.

"Burası Toronto değil," diye bilgilendirdi Devi beni.

"Ne demek?" diye sordum.

"Yani," dedi, "gece yarısından önce eve gidiyoruz ve ofiste uyumuyoruz." Topuklarının üzerinde döndü ve dışarı çıktı.

Kapının ardından kapandığı nanosaniyede Shane güldü. "Vay canına. Belli ki hayranmış. Onu kovuyor musunuz?"

"Bu şirkette sadece bunu mu yaptığımı sanıyorsun?"

"Devi..." diye düşündü. "Soyadı ne amına koyim?"

"Sereda," dedim gergin bir şekilde. Bu konuda anılarını tazelemesinden hoşlanmamıştım.

"Doğru. Lisedeyken aramızdan biri onunla yatmadı mı?"

"Aman Tanrım." Meşgul görünmeye çalışarak masanın etrafından dolaştım. "Şimdiye kadar kaç kez kafana darbe

aldın?"

"Çok fazla. Bizi tanıştırmayacak mıydın?" diye sordu. Muhtemelen bu konuda hak iddia edip etmediğimi anlamaya çalışıyordu.

"Genellikle adını hiç anmamaya çalışıyorum," diye mırıldandım.

"Neden?" Kaşları kalktı. "Hanımlar arasındaki kusursuz itibarım yüzünden mi?"

"Çünkü Dane ve Shane birbirine benzeyen bir çift gibi duruyor."

Güldü. "Bu gece gel."

"Belki."

"Saat onda seni almaya kuleye uğrarım," dedi ve arkasını dönüp ağır ağır kapıdan çıktı.

"Bisikletini getirme," diye seslendim arkasından. "Bisiklete binmiyorum, orospu—"

Devi içeri girdi ve ben cümlemi yarıda kestim. Kafasındaki her neyse dilini ısırды ve masama daha fazla dosya bıraktı. Shane ön kapıdan çıkarken, "Burada hâlâ arkadaşların var," dedi.

"Arkadaşlarımla olmasa seni şaşırtıyor, nokta."

"Öyledir. Hele ki böylesine kötü şöhretli birinden."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Shane Madrigal'in ünü hakkında ne biliyorsun?"

Kollarını kavuşturdu, duruşumu taklit etti. "Şey, sadece kötü şöhretli. NHL'e çok yaklaştı ve sonra o kaza... Burada sonsuza dek haberlerdeydi."

Sağ.

"Şimdi iyi mi?" diye sordu, sanki onun iyi olmadığını açıkça görebilen biri gibi.

"İyi."

"Sorun gibi görünüyor, hem de iyi anlamda değil. Sorarsa, bekar değilim." Tırnağını dosya yığınınına vurarak başka bir şey söyledi ama ben tam olarak duyamadım.

Bekar değil miydi?

Bakışlarım elinde gezindi, orada olmadığını bildiğim alyansı arıyordum. Dün Instagram'da onu trollediğimde bekar görünüyordu.

Evet, onu restoranda gördükten sonra sosyal medyada onunla dalga geçtim. Kısaca.

Bir şey mi kaçırdım?

"Siz ikiniz çıktınız," dedim aniden, "değil mi?"

Doğruldu, "Bu da nereden çıktı, ne cehenneme daldın?" der gibi. "Şey... bir randevuydu. Bir anlık bir şeydi."

Aslında iki buluşmaydı.

"Demek ondan hoşlanıyordun."

Gözle görülür şekilde sinirlendi ve gözlerindeki alevler, sanki beni yüksek ateşte yakması gerekirse diye enerjisini koruyormuş gibi, kısık bir ateşe dönüştü. "Çok ateşliydi. Ne olmuş yani? Yıllardır onu hiç düşünmedim."

"Mezuniyete birlikte gittiniz, değil mi?" Masanın arkasından çıktım. Çekilmiştim. O ateşe çekilmiştim.

Bu kadının düğmelerine basmak çok cazipti.

Ve tabii ki ikimiz de o gece ne olduğunu biliyorduk.

"Lisedeydik," dedi kesin bir sesle. "Lisede olan hiçbir şeyin önemi yoktur."

Hah. Eskiden kendime, popüler olmayan çocukların kendilerini daha iyi hissetmek için kendilerine söyledikleri şeyin bu olduğunu söyledim.

Şimdi bunun gerçek olmasını istiyordum.

"Hiçbir şey mi?" Tam önüne geçip gözlerinin içine baktım. "O öpücük bile mi?"

Hafif bir "tşşt" sesi çıkardı. "O öpücük hiçbir şeydi."

"Gerçekten mi? Çünkü seni yakmış gibi görünüyordu." Şimdi ağzına baktım ve mükemmel bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum. Sonrasında sanki onu yakmışım gibi dudaklarına dokunması ve göz bebeklerinin büyümesi.

"Kendini övme."

Tekrar koyu gözleriyle karşılaştım. "Dudaklarında kabarcıklar oluştuğunu gördüğümde oldukça eminim..."

"Sanırım saf kötülük seni öptüğünde böyle oluyor."

Dudağımı yaladım ve bakışları ağzıma kaydı.

Durmam gerektiğini biliyordum. Bu tehlikeli bir konuydu. Şehirdeyken itibarımı korumak istiyorsam yapmam gereken en son şey buydu. E-posta konuşmasını kesmemin sebebi de tam olarak buydu. Devi Sereda'nın aramızda geçen hiçbir şeyi kamuoyuna duyurmayacağına güvenemezdim. Ya da o e-postaları... nereye giderse... iletmeyeceğine.

Arkamı dönüp gitmeliydim. Odadan çıkmalıydim.

Ama ben orada öylece duruyordum, ona çok yakın. Ona dik dik bakıyordum.

"Dediğim gibi, istediğin dosyaların sonuncusu bu," dedi, tırnağıyla desteye tekrar vurarak. "Başkalarına ihtiyacın olursa, belki yarın Lizzie'den isteyebilirsin. Ya da belki bir daha Claire gibi son derece iyi ve becerikli birini işten çıkarmaya karar verdiğinde, Lizzie'den geç saatlere kadar kalıp sana yardım etmesini isteyebilirsin. Madem onu menajer yapmayı seçtin."

"Çocuğunu almak zorundaydı."

"Yani, çocuğum olmadığı için daha uzun süre mi çalışmam gerekiyor? Daha az ücret karşılığında mı?"

"Bana gerçekten geçici yönetici olmak istediğini mi söylüyorsun?"

"Elbette müdür olmak istedim. Bir gün ajansın sahibi olmak istediğimi söyledikten sonra bunun seni şaşırtan kısmı ne?" Koyu gözleri gözlerime saplandı ve resmen bu konuşmanın rahat geçmesi için fazla yakın durduğumuzu fark ettim. "Hazır lafın gelişi, Kyle'dan uzak dur. O maaşsız bir stajyer. Üniversite programı için iş deneyimi. Teknik olarak, o senin çalışanın değil. Ve sana görev listesini zaten verdim."

Benim buna cevap vermemi bekledi. Belki de onunla kavga etmeyi.

Ben yapmadım.

Pencereden resepsiyona baktım ama kimse yoktu. Siri ya da her neyse adı, masasında bile değildi.

Harika.

Hiçbir tanık yok. Hemen geri çekilip Devi'nin yüzünden çekilmek için bir sebep yok.

Tekrar göz göze geldim. Ona bu kadar yakinken kendimi ne sakın, ne sakın, ne de profesyonel anlamda rahat hissediyordum. Yine de geri çekilmedim.

Cevap vermemi beklerken çenesi gıdıklandı ve penisim seğirdi. Çok zor değildi. Ama şu anda önünde olana karşı ilgisiz de değildi.

Beni en çok sinirlendiren şey bu olsa gerek.

Biliyordum ki, eğer Sir Frigid, Devi'yi becerilebilir bulduğumu fark ederse, şu anda bu odaya göz atan herkes için bu apaçık ortada olurdu.

Devi için bu apaçık ortada olabilir.

Ama onu sikilebilir bulmam, ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu. İki farklı şey.

Ondan hoşlanmıyordum. Ama çıplak bir şekilde altımda uzanmış halde nasıl görüneceğini merak ediyordum.

Ve artık sertleşmişim.

Çalışanlarla yattım mı? Hayır.

Çalışanlara son derece uygunsuz, flörtöz e-postalar gönderdim mi, onlarla yakın mesafeden tartıştım mı ve ofiste onlara karşı sertleştim mi? Hayır.

En azından bugüne kadar.

Yutkundum. Sadece onun nefret söylemine kapılmışım. Hepsi buydu. Beni şaşkına çeviriyordu.

Birçok insan benden nefret ediyordu. Hayatımda ara sıra nefret dolu sekslerden bile keyif almış olabilirim. Benden nefret ettiğini iddia eden eski sevgilimle bir ilişkim oldu. Kahve dükkanında matcha'mı takım elbiseme döktüğü için bağırdığım o kız. Üniversitede yatakta yanlış ismimi söylediğim o kız; benden gerçekten nefret ediyordu.

Nefret dolu seksler, seks büfesinden çıkan bir yemekten başka bir şey değildi. En sevdiğim şey değildi ama ara sıra deneyebileceğim bir şeydi.

Aslında daha ön sevişmeye başlamadan önce hiç kimseyle dövüşmek istememişim.

Düşünsenize, nefret dolu sevişmeler genellikle ön sevişme içermezdi. Hızlı ve öfkeliydiler, hepsi bu kadardı.

Bu muydu yani? Bu kadınla sevişmem mi gerekiyordu? Belki de Toronto'ya dönmeden önceki gün?

Benden ona, ondan bana bir veda hediyesi mi?

Hâlâ bana dik dik bakıyordu. Muhtemelen bütün gece burada durup, bir sonraki hamlemi bekleyip karşı hamlemi yapardı. Kadın geri adım atmayacaktı.

Yatakta ne kadar patlayıcı olabileceğini düşününce penisim kasıldı.

"Bana," dedim yavaşça, "bu ajansın müdürü olarak benimle çalışabileceğini mi söylüyorsun... ki bu da benimle konuşmak ve ara sıra yakınımda bulunmak anlamına gelir... hatta birkaç medeni dakika için bile olsa?"

"Bu iş için çok şeye katlanabilirdim. Zaten katlandım."

"Benimle çalışmak gibi değil. Efsanevi derecede zor bir patronum."

Hiç etkilenmemiş görünüyordu. "Kimya dersinde bir dönem boyunca aynı laboratuvar masasını paylaştık. Bu ofiste birkaç gün idare edebilirim."

Doğru. Kimya dersi.

İsteğimiz dışında laboratuvar partneri olarak eşleştirildiğimiz yer, çünkü evren böyle kaos için yaratılmıştı. Ve onun yanında oturup, meyveli dudak parlaticısını içime çekip, siktiğimin ereksiyonuyla geçirdiğim saatlere katlanmıştım. Hatta kimya günleri okuldan önce biraz olsun rahatlamak için bir tanesini bile silmiştim. İşe yaramamıştı. O zamanlar ona verdiğim tepki alerjik bir reaksiyon gibiydi. Devi Sereda, kaşıyamadığım berbat bir kızarıklık gibiydi ve ne kadar az kaşırsam o kadar çok yayılıyordu.

Ama o zamanlar öyleydi. Ergenlik çağındaydım ve penisim üzerinde daha az kontrol sahibiydim.

Ve ben yine de buradaydım, penisim dik duruyordu, isteğim dışında.

"Lisede olan hiçbir şey önemli değil, değil mi?" dedim, göz kapaklarımı indirip onu incelerken.

"Hiçbir şey" dedi.

Yüzüm onunkine çok yakındı. O kadar yakındı ki, eğilip onu öpmem çok kısa sürerdi. Bana tekrar tokat atar mıydı?

Evet. Kesinlikle.

Biraz geri çekildim, gözlerindeki ateşle arama mesafe koydum.

"İyi ki," dedim. "Çünkü bana seni öpmemden hoşlandığını itiraf etseydin, fikrimi değiştirip tekrar deneyebilirdim."

"İyi ki artık benim işverenim oldun, bu yüzden bunu denemeyeceğini biliyoruz."

"Yapmaz mıyım?"

"Umarım öyle değildir. İşyerinde cinsel taciz şikayeti, yakın zamanda yaşadığınız seks kaseti skandalına pek de iyi gelmezdi."

"Gerçekten mi? E-posta yazarken ellerimin nerede olduğunu sorduğunu ve bir seks kaseti çıkardığını hatırlıyorum. Eğer biri birini cinsel taciz ettiyse, belki de tam tersiydi."

"Belki," dedi yılmadan. "Sanırım bakabilirsin. Hepsi İK el kitabında." Raftan ağır, spiralli bir kitap almak için hareket etti. "Bu, 'Ben de' hareketinin ardından derlediğimiz kullanışlı, küçük bir kitap. Büyüleyici bir okuma. Bir göz atmalısın." Kitabı masaya bıraktı, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Eğer hepsi buysa, yapmam gereken işler var. Anlaşılan işverenim bu gece geç saatlere kadar kalmamı bekliyor."

Ve bunu söyledikten sonra odadan dışarı fırladı.

On Birinci Bölüm

Devi

Gerçekten de geç saatlere kadar çalıştım. Lizzie hariç ajanstaki herkes gibi ben de geç saatlere kadar çalıştım.

Her neyse.

Suri onu dinleyip elinden geldiğince bilgi toplarken, bana Dane Davenport hakkında internette daha fazla araştırma yapmam için daha fazla zaman verdi. Ki bu da pek fazla değildi.

Açık kapı politikası, kahretsin. Adamın kapısı her zaman kapalıydı ve buz gibi, desibelin altındaki sesi duvarları pek delmiyordu.

Claire'i neden kovduğunu hâlâ bilmiyordum. Aramıştım ama cevap alamamıştım. Muhtemelen çocuklarını yatırıyordu ya da başka bir şey.

Sanki iyi insanları kaybetmemiz gerekiyormuş gibi. Claire iyi bir insandı, bu yüzden onu sinirlendirecek profesyonel bir şey yapmış mıydı, gerçekten söyleyemezdim.

Yoksa bu ofisteki tüm iyi insanları uzaklaştırıp, yerlerine birer birer kendisi gibi aşağılayıcı pislikleri getirmeyi mi planlıyordu?

Daha önce, hizmetkârlarından biri gelip gitmişti; Dane'in kıdemli asistanı olduğunu söyleyen Wiley adında bir adam. Neredeyse Dane kadar soğuktu. Bana birden fazla kez "Debbie" demişti, ama ilk denememden sonra onu düzeltmeye zahmet etmemiştim ve o da pek anlamamış gibiydi.

Yine de Dane'le konuşmaktan iyidir.

Dane akşam yemeğinden sonra ofise döndüğünde, Lizzie'ye personel toplantısı için bizi toplamasını söyleyene kadar onu göremedim. O zamana kadar Wiley çoktan gitmişti. Chaz ise derin web aramasından koparıldığı için huzursuz görünüyordu; belli ki hâlâ seks kasetini arıyordu.

Dane, personele ajansın para kaybettiğini gayet soğukkanlı bir şekilde anlatırken yüzüme bile bakmadı. Buraya işleri "düzeltmek" için geldiğini, muhtemelen birkaç günden fazla burada olmayacağını ve en kısa sürede görevi devralacak yeni bir yöneticinin geleceğini söyledi. Ayrıca Janelle'in mali konularda "sorumsuz" davrandığı, "etik olmayan iş uygulamaları" yürüttüğü ve aynı şeyi yapan başka kimse bulunmadığı sürece işlerimizin güvende olduğunu da söyledi.

O adamdan gelen soğuk bir teselli gibiydi.

Özellikle toplantıdan kısa bir süre sonra Claire'i kovduğunda.

İçinde bulunulabilecek en kötü durumdu: Ofisimde oturup çalışmaya çalışmak, işverenin adını Google'da

aramak ve bir sonraki iş arkadaşımın tırpanla vurulacağını merak etmek.

Ve eğer o ben olacaksam.

Gördüğüm kadarıyla hiçbir zaman "etik olmayan iş uygulamalarına" bulaşmamıştım. Ancak, ne hakkında konuştuğunu bile bilmediğim için, kim bilir nasıl görüyordu.

Yaklaşık yarım saat önce nihayet diğer personele eve gitmelerini söylemiştim. Dane Davenport'un hepimizin hayatını bir anda mahvetmesi için hiçbir sebep yoktu.

Sonunda "kendi" ofisinden çıktığında, bitkin görünüyordu. Gömleğinin kolları hâlâ sıvalı ve kravatı gevşekti, ceketini kolundaydı ve elinde fahiş fiyatlı bir evrak çantası vardı. Saçları sanki bir süredir tırmalıyormuş gibi hafifçe dağılmıştı ve tuhaf bir şekilde sarılmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Yüzümü buruşturdum.

O sert, nefis bir şekilde yontulmuş vücut... öylesine yontulmuş ki, takım elbise içinde bile ne kadar yontulmuş olduğunu anlayabiliyordunuz. O güçlü kollar... bir kadını kucaklamak için biçilmiş kaftandı.

Tamamen o kötü kışına harcanmış.

Ofisime baktı ve beni bakarken yakaladı.

Onu pencereden görebilmek için kendimi doksan derecelik açıyla büktüğüm yerden doğruldum ve gözlerimi bilgisayar ekranıma kilitledim.

Pencereme vurdu ve ben yukarı baktığımda, hiç acele etmeden kapıyı açtı ve içeri eğildi. "Neden eve gitmiyorsun?" diye önerdi, pek de nazik olmayan bir sesle.

"Neden eve gitmiyorsun?" diye cevapladım, dikkatlice telaffuz ederek. Ve evet, onun Toronto'ya, eve kadar kışına

tekmeyi basıp gideceğini ima ediyordum.

Bunu kaçırmadı.

Muhteşem yeşil gözleri hafifçe seğirdi ama adam buz gibiydi. Onu gerçekten etkileyip etkileyemeyeceğimi bile bilmiyordum.

Bu öğleden sonra e-posta üzerinden yaşadığımız küçük güç mücadelesinden beri daha da soğuktu. Ve yanılmayın, bu kesinlikle bir güç mücadelesiydi. İkimiz de zayıflıklarımızı bulmaya çalışırken, diğerimiz de karşılık veriyordu.

Hatta ofisindeki o sahne bile, yüzüme yaklaşmış lisedeyken beni öptüğünde bundan hoşlanıp hoşlanmadığımı sorması?

Tamamen bir güç oyunu.

Beni sınıyordu. Profesyonellik sınırlarının çok ötesine geçip dava açabilecek bir noktaya gelmişti ve umurunda bile değildi. Çünkü bunun benim için kişisel olduğunu biliyordu. Bu ofisin ve bu ajansın manşetlere, bir seks kaseti yıldızının karıştığı bir skandala sürüklenmesine asla izin vermeyeceğimi biliyordu. Her şeyden önce ajansı koruyacaktım.

Bu yüzden onunla ofisinde sessizce ve zehirli bir şekilde dövüşürdüm, hepsi bu kadardı.

Aramızdaki husumet lisedeki birkaç aptalca olaydan kaynaklandı, başka bir şey değil. Yoksa benimle uğraşmak için hiçbir sebebi yoktu.

Yani beni kızdırmaya çalışıyordu.

Çünkü belki de henüz büyümemişti.

Yazıklar olsun ona, ben kolay kolay sinirlenmem.

"İyi geceler Devi," dedi, sesi sertti ve kelimeleri tenimde uçuşuyordu. Sanki sesini vücudumda hissedebiliyordum.

Kısa koridordan resepsiyona doğru yürürken tüm vücudum ürperdi, nefis kolonyası peşinden ofisime doğru süzülüyordu. Bu mekanda kötü bir alamet gibi kalmıştı.

Derin derin içime çektim, kokusunu sevdim ve onu sevdiğim için kendimden nefret ettim.

Of. Bu kadar lezzetli olmak zorunda mıydı ki?

Çünkü o şeytandır.

Bu, bütünün sadece bir parçasıydı. Bunu biliyordum. Ve kahretsin, gerçekten etkiliydi. Birçok kadının, ondan nefret etseler bile, onu sevmek için çok uğraştığından oldukça emindim.

Ya da... onu becerdiklerinde ondan nefret ettiklerini bile umursamıyordu.

Saate baktım. Tam dokuz otuz dokuzdu, ön kapıdan çıktığını duydum.

Saat dokuz kırk birde yola çıktım.

Ondan önce ofisten ayrılmam mümkün değildi, ama gereğinden fazla da kalmam mümkün değildi. Bu yeni mesai saatleri saçmalıktı. Biraz fazla mesai yapmak başka bir şeydi. Müşterilerim için nöbet tutmak işimin bir parçasıydı. Ama bu?

Belki de Valhalla Medya Grubu'nun seçkin Kıdemli Başkan Yardımcısı olarak işini yapabilmek için günde on iki saat çalışması gerekiyordu.

Yapmadım.

Ama şu anda o adamın bende en ufak bir zayıflık belirtisi bulmasına izin veremezdim.

Eğer bu, uykudan, yemekten ve ofis dışındaki tüm hayatımdan vazgeçmek anlamına geliyorsa, mecbur kalırsam yapardım. Lisede birlikte okuduğum şımarık

zengin bir çocuğun, benimle dalga geçemediğinde bundan hoşlanmayan şımarık bir zengin adama dönüşmesi yüzünden yarın işimin buharlaşacağından endişe ederek terlediğimi görmesine izin vermezdim.

Yağmurda arabama doğru iki blok yürürken ve temiz hava yüzüme çarparken, artık ofisten kurtulmuşken... gerçekten sinirlendim. Lise mezuniyet partisindeki o berbat sahneyi suratıma vurması mı? O öpücükten bahsetmesi mi? Neden? Tıpkı ergenlik çağında olduğumuz o gece yapmaya çalışıp da başaramadığı gibi, alfa erkek egemenliğini göstermeye çalışsın diye mi?

O gece, o kadar da sinirli değildim. Küçük düşürülmüştüm. Bana söylediği şeyler yüzünden mahcup olmuştum. Bana, en yakın arkadaşının sevgilisi olarak, arkadaşları arasında yer almıyormuşum gibi davranması. Beni istenmeyen biri gibi hissettirmeye çalıştı. Değersiz.

Ve sonra beni öpmeye çalıştı, sadece öpüp öpmeyeceğimi görmek için.

Ya da azgındı, sarhoştı, gençti ve kışına kadar haklıydı.

Kim bilebilirdi ki?

Kimin umurundaydı ki.

Sadece onun yüksek hızda gitmesini istiyordum. Şu anda her şey ağır çekimde ilerliyordu ve bu beni mahvediyordu.

Bu konuda ilerleme kaydedene kadar bu gece rahat edemedim.

Ben de eve gidip güçlü bir kıyafet giydim.

Chaz ve ben, Yaletown'da, şehir merkezinde, su kenarında bir daire kiraladık; Cambie Köprüsü'nden arabayla kısa bir mesafedeydi ve ben de gardırobumu çılgınca karıştırıyordum. Mor renkte, vücudumu saran,

minik bir elbise giydim; altta yün etek, üstte asimetrik fermuarlı deri etek ve hafif bir dekolte.

"Sonra görüşürüz," diye homurdandım oturma odasının yanından geçerken. Chaz kanepede uzanmış, bir şeyler yiyor ve gerçeklik ne olursa olsun onu izliyordu. "Muhtemelen yarın."

"Oooh, gece yarısı," dedi, kumandanın sesini kısarak. Seksi çizmelerimi giyerken bana baktı ve "Arayan kim?" diye sordu.

"Ha?" Sinirli bir şekilde yukarı baktım, ama ona değil. "Neyin sonunu alıyorsun?"

"Şunu." Elini yukarı aşağı hareket ettirerek elbisemi ve... beni işaret etti.

Doğrudum ve elimi kalçama koydum. "Kim yoluma çıkarsa çıksın."

Beni süzdü. "Sinirli misin, yoksa azgın mısın? Artık aralarındaki farkı anlayamıyorum."

İkisi birden.

Tanrım, bende ne vardı? Benden fışkıran cinsel enerji elle tutulur cinstendi. Oda arkadaşım heteroseksüel olsaydı, muhtemelen odanın diğer ucundan da hissedirdi.

"Öfkeliyim. Çok, çok öfkeliyim ve Katie ile bir içki içmeye gidiyorum. Gelmek ister misin?" Dürüst olmak gerekirse, Dane Davenport ve tüm bu berbat durum hakkında içimi dökmek için dışarı çıkıyordum ve bunu iş arkadaşlarımla, hatta Chaz'in önünde yapmak istemiyordum. Ama muhtemelen o da işi için endişeleniyordu.

Neyse, gelmeyeceğini biliyordum. Saçları berbattı ve zaten eşofmanlıydı. Chaz eşofmanla toplum içine çıkmazdı.

"Hayır. Çok üzgünüm. Bütün gece televizyon izleyeceğim."

"Her şey yoluna girecek Chazzie. Şirketteki bu pislik bizimle uğraşamayacak."

"Bunu Janelle'e söyle. Ve zavallı Claire'e."

"Evet. Biliyorum." İç çektim. "Yarın parlak gözlü ve enerjik bir şekilde gelmeyi unutma."

"Kuyruğumda çalılık yok," dedi ciddi bir tavırla.

İnledim ve kıkırdadım. "İyi geceler."

"İyi geceler. Hey! Eğer kirli bir bar tuvaletinde yakışıklı, heteroseksüel bir çocukla öfkeli bir seks yaparsan," diye bağırdı arkamdan, "ayrıntıları istiyorum!"

"Tamam." Kapıyı kapattım.

İğrenç. Beni kirli bir bar tuvaletinde becermeye çalışan herhangi bir adam, kıcımı öpüp veda edebilir.

Bir saatten az bir süre sonra, en yakın arkadaşımınla birlikte Burner Room'da oturmuş, bir margarita yudumluyordum.

Ve hayır, geldiğimizde "Mandy"yi istemedim. Beni ateşli bir bara sokmak için Shane Madrigal'a veya onun bağlantılarına ihtiyacım yoktu. Bu kasabada yeterince insan tanıyordum.

Ayrıca, Jesse'nin en iyi arkadaşı ve Dirty'nin güvenlik şefi Jude Grayson'a Katie'yi bu gece buraya getirmek istediğimi bildirmek için mesaj atmam yeterliydi ve her şey ayarlanmıştı. Arka köşede, Dane Davenport'un Shane Madrigal ile birlikte oturduğu karşı köşe de dahil olmak

üzere tüm odayı görebileceğimiz şirin, yüksek bir masamız vardı.

Dane'in gelip gelmeyeceğinden bile emin değildim ama denemeye değirdi. Ve işte oradaydı.

Sol tarafı bana dönüktü ve kesinlikle burada olduğumu bilmiyordu.

Hoşuma gitti. Bana ucuz bir güç heyecanı verdi.

Masamız altı kişilik yüksek taburelerle çevriliydi, ancak Katie ile birlikte gelen ve şimdi barda oturup sırtını kollayan Jude'un güvenlik ekibinden bir üye dışında, Jesse ve beraberindekiler henüz gelmemişti. Katie'ye, eğer bize katılmak isterse onu da davet edebileceğini söyledim, ama önce biraz kız kıza sohbete ihtiyacım vardı.

Burası lüks bir Meksika barı havasına sahipti ve devasa bir gurme nachos tabağının yarısına gelmiştik ve ikinci margarita turumuzu çoktan bitirmiştik - Katie'ninki aslında daiquiriydi çünkü tekiladan nefret ediyordu - ki sonunda sohbete başlama isteğini buldum. Mükemmel bir geceyi mahvetmek üzere olmam çok kötüydü.

Gerçekten, bu saçmalıklar hakkında kimseyle konuşmak istemiyordum. Katie'yle bile ve Katie'yle her şey hakkında konuşurdum. Yerin yarılıp Dane Davenport'u geldiği karanlık derinliklere geri götürmesini tercih ederdim, ama onu odanın diğer ucundan görebildiğim için, görünüşe göre bu henüz gerçekleşmemişti.

"Peki," dedim, "lisedeyken, ailemin beni son sınıfta Batı Vancouver'daki o saçma özel okula, kendini beğenmiş, küstah, züppe insanlarla dolu okula gitmeye zorladığını hatırlıyor musun?"

"Elbette hatırlıyorum. Son sınıfın benim için berbat olmasının yarı sebebi buydu. Diğer yarısı da, bilirsin işte, Josh."

Acıyla inledim. "Ergenlik berbattı."

"Özellikle senin için. Otuz yaşında doğdun. Bundan eminim."

"Biliyor musun," dedim ciddi bir tavırla, "bu gerçekten benim yılım olacak."

Katie kıkırdadı.

"Ergenlik yıllarımda bazı garip zamanlar geçirdim," diye itiraf ettim, gerçi bu onun için yeni bir haber değildi. "Ama o, hayatımın en kötü yılıydı."

Gerçekten çok kötüydü.

Öncelikle, o okulda abartılı bir zenginlik ve hak iddia etme havası vardı ve bu beni çok rahatsız ediyordu. Ayrıca, en iyi arkadaşımı özlüyordum. Annem o okula gitmemi çok istemişti ve sonunda, son sınıfta kabul edildiğimde beni zorla göndermişti. İlk günümde Katie'yi oryantasyona davet etsem de, kalamadı. Ailesi benimkiler gibi çılgın değildi. Benim kalmak isteyeceğim mahallemizdeki devlet okuluna gitmesine izin verdiler. Orada yakışıklı oğlanlar da vardı. Üstelik on yedi yaşında çeyrek milyon dolarlık arabalara binip, daha şimdiden dünyanın sahibi olduklarını düşünmezlerdi.

"Sanki o yerde hiçbir şey yeterince iyi değildi," dedim ona. "Aileniz varlıklıysa ama aşırı zengin değilse, bu bir suçtu. Eğer yakışıklıysanız ama göz kamaştırıcı derecede güzel değilseniz, konuşmaya bile değmezsiniz. Okulda kocaman, iğrenç bir yüz yarasına sahip tek kız olmayı da unutun."

"Devi. Yüzünde hiçbir sorun yoktu. Sadece bir yaralanmaydı."

"Öğğ."

En yakın arkadaşım hafifçe gülümsedi. "Hâlâ seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır. Sadece... anılar, bilirsin işte."

Şirin firfırlı bluzuyla nachos'unu yerken bir an onu izledim, iri, mavi-yeşil gözleri tüm dikkatiyle bakıyordu ve neredeyse devam etme isteğimi kaybediyordum. Ama bu Katie'ydi. Neredeyse yirmi yıllık arkadaşlığımız boyunca erkekler ve oğlanlar hakkında milyonlarca derin sohbet etmiştik. Ama... bu seferki öyle değildi.

Ama baktığımda, Dane Davenport hâlâ yeraltı dünyasına kaybolmamıştı. Demek ki bu sohbetin gerçekten gerçekleşmesi gerekiyordu.

"Sana bahsettiğim okuldaki adamı hatırlıyor musun?" dedim umursamazca. "Yani, sana ondan bahsetmiş olmalıyım... Nefret ettiğim yakışıklı zengin adamdan mı?"

"Şey, bu okulda birlikte olduğun herhangi bir sayıdaki çocuğu tanımlayabilir."

"Gerçekten, gerçekten sıcak olanı," diye açıkladım.

"Mezuniyete birlikte gittiğin adam mı? Hokey oyuncusu mu?"

"Hayır. O gece beni öpen kişi."

"Ah, evet. Elbette. Şeytan." Katie, nachos'larını buzlu pembe daiquiri ile mideye indirdi. "Neden söylemedin?"

"Adı Dane."

"Gerçekten mi? Sanırım bana bunu hiç söylememiştin. Ona hep Şeytanın Doğuşu, Şeytanın Enkarnasyonu derdin."

"Evet, şeytan şehre geri döndü."

"Gerçekten mi? Bunu nereden biliyorsun? Dur bir dakika. Şehirden ayrıldığını nereden biliyordun?"

"Mezun olduktan hemen sonra Toronto'ya taşındı. Beni öptükten iki saniye sonra falan. Şimdi de iş için geri döndü." Tereddüt ettim. "Sana işte olanları anlatmıştım..."

Katie gerçekten nefes nefese kalmıştı. İlk başta nachos yerken boğulduğunu sandım. "Devi!" Hayır, boğulmuyor. Sadece sersemlemiş. "Ajansınızı satın alıp patronunuzu kovan şeytanın ta kendisi mi?"

"Evet, onun o olduğunu söylemeyi unutmuş olabilirim."

"Şeytan Yavrusu mu?"

"Tek ve biricik."

"Kahretsin. Kötülük konusunda abarttığını hep düşünürdüm, çünkü aslında ona aşıktın."

Gözlerimi kısıp ona baktım. "Ah, hayır. Hayır, o tam bir şeytan. Ayrıca... tam şurada." Onu barın karşısından işaret ettim.

Katie o tarafa doğru baktı.

"O kadar da belli değil!" diye tısladım.

"Vay canına. Şu morluklarla dolu korkutucu derecede muhteşem olan mı? Yoksa omuzları defans oyuncusu gibi parlayan Adonis mi...?"

"Linebacker."

"Hmmm." Katie odanın karşısındaki yakışıklı erkeklere baktı. Ne düşündüğünü tahmin edebiliyordum.

Bunların sıcak olduğunu düşünüyordu.

Cidden, lisedeyken böyle birkaç adamdan kaçardım. Yani, kaçardım. Lise son sınıfta o ikisiyle karşılaştığımda, görmezden gelinmeye alışmıştım. Hatta daha kötüsü. Dane

Davenport ve popüler ekibi gibi adamlar, beni hep daha iyi bir şey için görmezden gelirlerdi.

Ama alışmış olmak acısını azaltmıyordu.

Bir noktaya kadar özgüvenim vardı. Devam ediyordum ama bir noktaya kadar. Ve bu nokta genellikle yüzümdeki o iğrenç yara iziydi. Ya da gevezeliğim. Ya da özgüvenim. İçimde, böyle erkekleri her zaman rahatsız eden bir şey vardı.

Tamam, dürüst olalım. Genellikle yara izi olurdu.

Yine de, büyürken herkesin yaptığı gibi, çok yol kat etmiştim. Bunu başaran sadece yara izi azaltma ameliyatı değildi. Son on yılımı her gün güzel insanlarla çalışarak, zengin müşterilerle pazarlık yaparak ve öz değerime yatırım yaparak geçirmiştim. Özgüvenimi adım adım geliştirmiştim. Artık savunmamı yıkabilecek veya bir barda istediğim kişiye yaklaşmamı engelleyebilecek pek bir şey yoktu.

Odanın bir köşesinde saklanarak adamları gözetlemek artık benim tarzım değildi.

Katie merakını bana yöneltti. Sanki beden dilimi ve aslında ona söylemediğim her şeyi okuyormuş gibi. "Peki, bu adamda seni bu kadar tedirgin eden ne var?"

Evet. O kadar belliydi.

"Şeytan ansızın ofisine girip tüm hayatını satın alsa sen de tedirgin olurdun."

"O senin hayatını satın almadı."

"Hayır, ailesinin inanılmaz derecede derin cepleri olan şirketler topluluğu benim acentemi satın aldı ve aile şirketi içindeki daha çekici uzmanlık alanından bahsetmiş miydim?"

"Hoş geldin arabası mı?" Katie kendi zekâsına sıırttı.

"O, onların kurumsal çözüm ortağı. Yani sorunları çözüyor. Yani benim ajansım gibi."

Katie'nin güzel yüzü buruştu. "Çözömcü mü? Mafyada tetikçiye böyle denmiyor mu?"

"Gördün mü? İşte bahsettiğim şey bu. İşleri altüst ediyor Katie. Çalışanları ona arkasından Azrail diyor. Yani, Janelle ve Claire'i çoktan kovdu. Yarın hepimiz 'küçültölebiliriz'."

"Ama sen işinde çok iyi değil misin?" dedi basitçe.

"Elbette."

"Ajansa değer katıyor musunuz?" Büyük, güzel gözlerini bana dikti. Ne yaptığını biliyordum ve bundan hoşlanmamıştım.

"Evet."

"O zaman ona bunu göster."

"Bu gece ona bir şey gösterecek olursam, bunun yüzüne uçan elim olacağını hissediyorum."

Katie homurdanarak güldü. "Tamam, sen söyleyene kadar varlığından bile emin olmadığım ilkel bir parçam olsa da, bunu görmekten çok hoşlanırdım... şey, bunun kariyer açısından yapıcı olacağını sanmıyorum."

"Hayır, olmaz."

Daiquiri'sini yudumlarken düşündü. "Peki, madem buraya ona tokat atmaya ya da onunla konuşmaya gelmedin, biz burada ne yapıyoruz?"

"İçiyoruz. Ve yiyoruz."

"Evet. Ama bu gece bu barı seçmenin bir sebebi var mı? Ve o da burada mı?"

"Evet. Yani. Burada olabileceğini düşünmüştüm," diye itiraf ettim.

"Hı hı."

Margaritamı yudumladım. Gerçekten azalmıştı.

"Ve işte orada oturuyor," diye belirtti Katie. "Ve sen dönüp bakmayacaksın bile."

Doğru değil. Kesinlikle oraya bakıyordum. Ara sıra.

Katie şimdi oraya baktı.

"Biliyor musun," diye düşündü, "başka şartlar altında konuşabileceğin bir adama benziyor."

"Bu yüzden?"

"Demek, dışarı çıkmayı, sosyalleşmeyi seviyorsun. Partilere mankenlerle gidiyorsun. Sohbet ediyorsun. Ama ikimiz de senin gerçekte nelerden hoşlandığını biliyoruz."

Kaşlarım kalktı. "Peki ben gerçekten neyi seviyorum?"

"Devi. Hadi ama. Canın istediğinde yakışıklı oğlanlara şımart. Ama seni gerçekten tahrik eden şey iri, erkeksi ve atletik bir adamdır. Zeki, başarılı ve şık bir takım elbise giyiyorsa, sarhoş olursun. Seni bir erkeğe gerçekten sarhoş gördüğüm tek zamanlar, tüm bu kriterleri senin için yerine getirdiği zamanlardı."

Çok doğru.

Ama ben inatla, "Ne demek istediğini anlamıyorum." dedim.

Katie bana anlayışla gülümsedi. "Demek istediğim, yeni patronun tüm bu kriterleri karşılıyor. Ve oturduğum yerden bakınca, o da inanılmaz güzel. Eğer onu görmeye gelmeyeceksen bu gece burada ne yapıyoruz?"

"Öyle değil. Sadece onu ofis dışında biraz incelemek istedim. Bakalım toplum içinde de aynı frekansta kötülük yayıyor mu."

"Ve?"

"Evet."

Katie tekrar masasına baktı ve düşündü. "Bahsettiğin kötülüğü hissetmiyorum."

"Çünkü sarhoşsun."

"Hey. Sen de benim kadar içmişsin!"

"Ve yine de çılgınca konuşmuyorum."

Güldü. "Bilmiyorum, sofistike görünüyor."

"Neden? Çünkü bazı insanların arabasından daha pahalı yakalı bir gömlek giyiyor diye mi? Yılan kadar sofistike, Katie. Hepsi görünüş. Boynunuza dolanıp sizi bütün bütün yutabilmek için gerektiği kadar sizi büyülemeye çalışacak."

"Vay canına. Şey... Yani, dediğim gibi, bence gidip onunla konuşmalısın. Baştan mı başlasan? Ondan nefret ettiğin gerçeğini bir kenara bırakıp biraz uyum sağlamaya çalışsan iyi olur. İnsanlarla uyum sağlama konusunda harikası. Ve gerçekten de burada pazarlık yapma gücüne sahip olduğunu düşünüyorum. Janelle ile ajansta her ne ters gittiyse, senin suçun değildi. Değil mi?"

"Doğru," dedim, dikkatim dağılmıştı. Onunla konuşmaya gitme meselesine takılıp kalmıştım.

Gerçekten istemiyordum.

Ama aynı zamanda ona nereye gideceğini söyleyebilmek için de söyledim. Tanrım, ona nereye gideceğini söylemek istiyordum. Çok iyi hissettirecekti.

Kötü bir fikir aslında.

"O yüzden ona işini sevdiğini ve harika bir menajer olduğunu açıkça söyle," dedi Katie. "Ve seni işten çıkarmak için delirmesi gerekir."

"Benden işimi dilenmemi mi istiyorsun?"

"Bu yalvarmak değil. Sadece kendi davanı savunuyorsun, bu arada bunda inanılmaz iyisin. Beni bir kamera ekibinin önünde dantelli iç çamaşırlarıyla soyunup bir rock yıldızıyla öpüşmeye ikna ettiğin zamanı hatırlıyor musun? Hani şu an evli olduğum adam? Çocuğumun babası mı? Hayatımın aşkı mı? Beni ikna etmeseydin, bunu yapma ihtimalim sıfırdan bile azdı."

"Doğru."

"Öyleyse git. Hayatın taşaklarını yakala ve bana hep yapmamı söylediğin şeyleri yap." Bana anlamlı bir bakış attı.

Odanın karşısındaki Dane'e baktım. Hâlâ orada oturmuş, Shane'le konuşuyordu.

"Peki, ne zaman oraya gidiyorsun?" diye üsteledi.

"Yapamam. Bacaklarım çalışmıyor."

En yakın arkadaşım gülümsedi. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

"Nefret bu. Felç edici. Ağzımı açarsam kötü şeyler çıkacağından korkuyorum."

Ayrıca... ona herkesin içinde yaklaşma fikri tuhaf bir şekilde sinir bozucuydu. Ofistekinden farklıydı. Hâlâ işverenimdi. Ama burada sınırlar daha gevşek gibiydi. Ayrıca, artık vücudumda tekila vardı.

Yani, aklıma gelen her şeyi söylemekte biraz fazla özgür hissediyorum sanırım?

Ve eğer yapsaydım, onun en yakın arkadaşının şahit olmasını gerçekten istemezdim.

"Tamam," dedi Katie. "Öyleyse bunu konuşalım. Neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?"

"Bilmiyorum. Sadece biliyorum. Sen hiç birini ilk görüşte hor görmedin mi?"

"Hımm. Hayır."

"Elbette hayır. Çünkü sen sensin. Ben... sadece... acil. Karmaşık bir durum, tamam mı? Şu anda oraya gidemem."

"Neden?" diye sordu.

"Tamam, peki. Şu anda yanında oturan, tüm morluklarıyla birlikte olan adamı tanıyor musun?"

"Hı hı..."

"O benim mezuniyet partnerimdi."

"Ah, kahretsin." Katie'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Hokey oyuncusu mu?"

"Evet."

"İşler karmaşıklıyor," dedi, açıkça meraklıydı.

"Evet." İç çektim ve margaritamın büyük bir yudumunu aldım. "Maalesef öyle."

On İkinci Bölüm

Devi

Katie'ye daha fazla bilgi veremedi, hayatının aşkı kalabalığın arasından korumalarıyla birlikte belirdi. Katie, kocası her ortaya çıktığında yaptığı gibi, sanki sadece bir aydır falan birliktelermiş gibi, o telaşlı, utangaç gülümsemesiyle anında gülümsedi.

"Hey, bebeğim," dedi Jesse. Sonra bana doğru sırtıttı. "Devi."

"Hey, Jesse." Beklerken margaritamı bitirdim. Rutini biliyordum.

Karısının boynuna sarılıp onu öptü. Bir süre.

Jesse'nin motorcu en yakın arkadaşı ve koruması Jude, birkaç adım ötemde durmuş, telefonla konuşuyordu ve başını sallayarak beni selamladı. Yanında motorcu tipli başka biri daha vardı. Onu tanıyamadım ama Jude'un ekibinde o kadar çok adam vardı ki, yetişmeye bile çalışmadım.

Sonunda Jesse ve Katie birbirlerinden ayrıldılar ve adam ceketini çıkardı. "Neler oluyor?" diye sordu, sanki havada

sulu kız muhabbeti kokusu almış gibi.

Katie bana baktı ve ben de ona aynı şekilde baktım.

"Sadece odanın karşısındaki birkaç adamı inceliyordum," dedi Katie, ben hiçbir şey itiraf etmeyince kocasına hafifçe. "Devi için."

"Öyle mi?" Jesse dirseklerini masaya dayayarak bana kaşlarını kaldırdı. En iyi arkadaşımın kocası sadece ünlü değil, aynı zamanda yakışıklıydı da; koyu renk saçları, seks tanrısı gibi koyu gözleri ve kendisi yıldız olmadan önce keşfetseydim, üzerinden ciddi ciddi para kazanabileceğim bir yüzü vardı. Dane'in gelip beni bu yakışıklı adamla görüp bir şekilde tehdit altında hissedip hissetmeyeceğini merak ettim bir an. Alfalar genelde böyle yapardı, değil mi? Başka alfaların sahneyi çalmasından hoşlanmazlardı. "Neden onlara bir içki göndermiyorsun?" diye sordu.

"İlgilenmiyorum."

Katie kocasına dirsek attı ve odanın karşısındaki Dane'in masasını işaret etti. Tanrım, bunu bu kadar belli etmek zorunda mıydılar?

"Çürüklü adam mı?" dedi Jesse. "Yoksa futbolcu mu?"

"Futbolcu," diye ekledi Katie.

Hiç de uygunsuz olmayan, sinirli bir ses çıkardım ve ikisi de bana eğlenmiş bir şekilde baktılar. "O bir futbolcu değil."

"Futbolcuya benziyor," dedi Jesse.

"Değil," diye ısrar ettim. "Yani lisede biraz futbol oynamıştı. Ve hokey..." İkisi de bana gülümseyince konuşmayı bıraktım.

Jesse karısına, "Sporcuları sevdiğini sanıyordum," dedi.

"Evet," diye onayladı Katie.

"Karınız yanlış düşünüyor," dedim ona.

"Öyle mi?" Karısına gizlice sırttı ve azalan daiquirisinden bir yudum aldı, karısı da benim çektiğim acıyla eğlenirken sırttı.

"Bu konuyla ilgili olarak," dedim sertçe, "kötü bir adamı korkutmak için Jude'u ödünç almam gerekebilir. Aslında... Jude'u ve beş çılgın motorcu arkadaşını ödünç alabilir miyim?"

Jesse'nin gülümsemesi soldu.

"Piper," diye düşündüm, Jude'un kendisinden daha iri ve daha sert olan kardeşini hayal ederek. "Piper'ı gönderebilir misin?"

Jesse kaşlarını çattı. "Ne tür bir kötü adamdan bahsediyoruz?"

"Şaka yapıyor," dedi Katie.

Kesinlikle değildim.

Ve şimdi gerçekten bunu düşünüyordum...

Jude ve onun deri giysili, motosiklet kulübü kardeşleri, Harley'leriyle gelip Dane Davenport'u Toronto'ya ve hayatımı cehenneme döndürmeye yetecek mi?

Belki.

Dane iri bir adamdı ama motorcu değildi.

Oysa o, saf kötülüktü...

"Devi?"

"Ha?" diye aniden kendime geldim. En yakın arkadaşım bana bakıyordu. "Ne?"

"Jesse bize içecek getiriyor. Ne istersiniz?"

"Bir margarita daha, teşekkürler. Ama benim sınırim bu. Yarın akşamdan kalma olamam, yoksa işverenim beni işten atabilir."

Jesse, "Patronunuzun yeni kovulduğunu sanıyordum," dedi.

"O idi."

"İçki, bebeğim," dedi Katie, lafı dolandırmaya çalışarak. "Susadım. Lütfen?" Daiquiri'sinin dibini höpürdeterek içti ve ona parlak bir gülümsemeyle baktı. Tahmin edilebileceği gibi, adam eridi, cüzdanını aramaya başladı ve ona bir öpücük daha verdi. Aslında, üç öpücük. Sonra Jude'a işaret etti ve üç adam da gitti, Katie ve ben biraz daha kız kıza muhabbet etmek için baş başa kaldık.

Aramızdaki mesafeyi kapattığımızda Katie avucuna yaslandı, gözleri kocaman açılmış, donuk bir ifadeyle. "Söyle bana. Lütfen."

"Tamam. İşte bütün hikaye bu. Adı Shane. Ve Dane'in en iyi arkadaşı."

"En iyi arkadaş mı?" diye tekrarladı Katie. "Bunu bana neden söylemedin?"

"Bilmiyorum. Çünkü her şey çok utanç vericiydi. Hayatımın geri kalanını, bilirsin işte, o okuldaki hayatımdan ayrı tutmak istiyordum. Yani, sen ve hayatımın geri kalanı benim gerçek hayatımdı. Her gün okuldan ayrıldığımda, onu geride bırakmak istiyordum. Bunun hakkında konuşmak bile istemiyordum."

"Ah, Devi." En iyi arkadaşım masanın üzerinden uzanıp elini elimin üzerine koydu ve bana sarıldı. "Josh'la sürekli benim dramımı konuşurduk. Sen de benimle bu konuda konuşabilirdin."

"Biliyorum. Sadece... yapamadım."

"Neden?"

"Çünkü sen benim güvenli limanımdın. Beni seviyordun. Birlikte vakit geçirdiğimizde gözlerinde ışıltılar olurdu ve bana her zaman ne kadar harika olduğumu söyledin. Bunu senden duymaya ihtiyacım vardı. Beni onların gördüğü gibi görmeni istemedim."

"Aman Tanrım, Devi. Neyden bahsediyorsun? Ben asla —"

"Biliyorum. Katie, artık biliyorum. Elbette. Ama ben daha gençtim. O zamanlar ne biliyordum ki?"

İnledi. "Tamam. Anladım. Artık kurtuldun. Ama hemen söylesen iyi olur. Şeytanın en iyi arkadaşıyla mezuniyete nasıl gittin? Ondan hoşlanıyor muydun? Bana ondan hoşlanmadığını söyledin. Tek söylediğin hokey oyuncusu olduğu ve yakışıklı olduğuydu ama ondan hoşlanmadığındı."

"Bu tamamen doğrudu, yemin ederim. Shane'den hoşlanmazdım. Ama ondan tam olarak hoşlanmadığım da söylenemezdi. Onu pek tanıımıyordum. Ve sanırım o da benden pek hoşlanmazdı. Yani, nabızı atan her tatlı kızdan hoşlanırdı, eminim. Kahrolası hokey takımının kaptanıydı Katie. Beni neden dışarı çıkmaya davet ettiğini bilmiyordum. Ama en kötüsü de Dane'in de öyle düşünmüyor olmasıydı. Bütün gece bana tavır takındı. Sanki en yakın arkadaşıyla orada olmaya yetmiyormuşum gibi? Sonra beni köşeye sıkıştırdı, yalnız başıma ve parti sonrası düzenleyecekleri partiye gelmemem konusunda beni uyardı. Shane'le yatıp yatmadığımı falan sordu."

Katie, gözlerini dört açarak, "Bana bunların hiçbirini anlatmadın," dedi. "Sadece seni aniden öptüğünü ve ondan hoşlanmadığın için onu umursamadığını söyledin."

"Şey, aslında hiç yoktan oldu. Beni koridorda duvara yasladı, tek başımaydım ve bakire olup olmadığını sordu. Çok korkmuştum, güzel kokuyordu ve ondan nefret etmek istiyordum. Ondan yeterince nefret etmediğim için kendimden de nefret ediyordum, anlıyor musun? Sonra beni öptü. Bilmiyorum... Sanki beni sınıyor gibiydi ya da bir şey mi? Arkadaşını aldatacak bir sürtük olup olmadığını mı kontrol ediyordu?"

Katie kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi, ben de yürümeye devam ettim.

"Her şey çok tuhaftı. Beni bütün yıl boyunca görmezden geldi, sonra da mezuniyette öptü. Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış gibi. Yoksa ben mi? Belki de ona hiç vakit ayırmadığım için sinirliydi? Ama yine de mezuniyete başka bir kızla gitmişti. Bu güzel, popüler, bomboş bir kağıt parçası kadar kişiliği olan bir kız ve eğer hoşlandığı kız buysa, kendi kendime benden hiçbir şekilde hoşlanmadığını söyledim. Öpücük gerçek bir öpücük değildi. Bana hiç çıkma teklif etmemişti. Bana güzel bir şey de söylememişti ya da..." Sustum.

Katie bana sempatiyle bakıyordu, bu beklediğim bir tepki değildi.

Az önce anlattığım hikayede, adama karşı genel bir nefret ve tiksinti neredeydi?

"Seni incitti," dedi nazikçe, sanki bütün ipuçlarını bir araya getirmiş ve lisede Dane Davenport'a aşık olduğum gerçeğine varmış gibi.

"Hayır, yapmadı. Kocan içkilerimizle nerede?" Etrafıma bakındım. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak bile istemiyordum. Eğer bana acıyan gözlerle bakacaksa.

Yan masadaki insanların arasından Dane'in masasını zar zor görebildiğimi fark ettim ve bu beni rahatsız etti.

Daha da sinir bozucu olan: Katie'ye tekrar baktığımda bana bakan iri, yumuşak gözler.

İç çektim. "Tamam. Peki. Ondan nefret etmek istiyordum ama belki de gerçekten istemiyordum." Gerçeği zorla söyledim. "Ve bu beni sinirlendirdi."

"Ooooooh. İşte bir yerlere varıyoruz."

"Evet, ve bu gerçeği asla kimseye söyleyemeyeceksin."

"Elbette yapmayacağım."

"Bak, o inanılmaz derecede popülerdi. Ben... hiç kimse değildim. Sadece bana zarar vereceğini varsaydım. Yani, açıkçası. Bu yüzden bunu yapacak kadar yaklaşmasını asla istemedim."

"Ve sonra seni öptü? Devi, belki de senden gerçekten hoşlanıyordu ve sen onun yerine onun en yakın arkadaşıyla çıktığın için senden ayrıldı."

"Katie..."

"Yani, Jesse ile bir yıl okula gitseydim ve o bana hiç ilgi göstermeseydi ve sonra seninle mezuniyete gitseydi içten içe ölürdüm. Ve bunun için sana kızamazdım. İşkence olurdu."

"Hikayemde şeytana fazla sempati duyuyorsun," diye uyardım onu.

"Hey," dedi neşeyle, "bu bir Stones şarkısı."

"Varoluşumuzun tamamı bir Stones şarkısı mı olmak zorunda?" diye sordum kuru bir sesle, cevabını bilerek.

"Evet. Aerosmith şarkısı, Police şarkısı, David Bowie şarkısı veya Dirty şarkısı olmadığı sürece."

"Elbette."

"Kraliçeyi unuttum."

"Şu anda beni sinirlendiriyorsun. Bu adam bir rock yıldızı değil ve benim kahramanım da değil. Onu Jesse Mayes'im yapmaya çalışmaktan vazgeç."

"Değilim," diye itiraz etti. "Sadece belki nefretini biraz azaltıp onunla mantıklı bir şekilde konuşmaya çalışabilirsin diyorum. İkinizin tuhaf bir geçmişi var ve belki de bu yüzden onda bir yerlerde yumuşak bir nokta bulabilirsin. Bir bağ. O harika uyum olayını hatırlıyor musun?"

"Hı hı."

"Bak, eğer şımarık zengin adamlar hakkında bir şey biliyorsam, ki biliyorum, hatırlayabileceğin gibi neredeyse bir tanesiyle evleniyordum, özellikle ergenlik yıllarında korkunç oluyorlar. Ve genellikle en aptalca şeyleri yaptıkları kızlar, en çok hoşlandıkları kızlar oluyor. Muhtemelen senin muhteşemliğinden ve ona tapmamandan çekiniyordu."

"Sağ."

İçini çekti. "Biliyor musun, Jesse bana... Nasıl desem? Çok hoş." Gözlerini hafifçe devirip gülümsedi. "Kızların peşinden koşmasına alışkındı. Hâlâ peşinden koşuyorlar. En azından deniyorlar. Ama tanıştığımızda parasına, statüsüne, yeteneğine... hiçbir şeyine hayran değildim, sadece ondan hoşlandığım dışında. Bana bu yüzden aşık oldu."

"Senin yüzünden sana aşık oldu, Katie," diye ona bilgi verdim.

"Ne demek istediğimi anlıyorsun," dedi. "Erkekler konusunda pek bilgili olmayabilirim. Aslında hiç olmadım. Ama erkeklerin genellikle kızları, onlardan hoşlanmadıkları sürece öpmediklerini biliyorum. Yani, okulda çok popüler

olan bir çocuk seni mezuniyet töreninde öptüyse, bir sebebi vardı. Ve belki de düşündüğün kadar şeytani bir şey değildi."

"Belki," dedim. "Bu arada, yine aynısını yapıyorsun."

"Ne yapıyorsun?"

"Sana söylemiştim, bu adam benim Jesse Mayes'im değil. Tekrar ediyorum, kahramanım değil. İyi bir adam değil. Sadece muhteşem bir takım elbiseyle süslenmiş bir şeytan."

"Harika," dedi yılmadan. "O zaman moda konusunda onunla aynı fikirde olabilirsin."

İç çektim.

"Gidip onunla konuş. Onu ikna et. Bunu başarabileceğini biliyorum."

"Katie, bunu açıkça belirtmeseydim onu kazanmak istemezdim. İçinde bulunduğu durumdan çok rahatsızım."

"Ama o da var."

İnledim. "Bundan. Nefret. Ediyorum."

"O zaman onu ikna etmeye çalışmanın canı cehenneme," dedi. "İşini koruma hakkını kazan. Bunu hak ettin."

Dane'in masasına tekrar baktığımda, Shane Madrigal'in kalkıp gittiğini gördüm. İşte tam da benim anımdı.

Ya şimdi ya asla.

Vuruş zamanı.

"Tamam," dedim kendimi ayağa kaldırarak. "Belki de haklısın."

Katie şaşkınlıkla beni izliyordu. Tam o sırada kocası, güvenlik görevlileri ve kokteyllerimizle kalabalığın arasından tekrar belirdi.

"Margarita, daiquiri," diye duyurdu Jesse, içkileri masaya koyarken. Jude birkaç bira koydu.

"Teşekkür ederim." Margaritamın bir yudumunu aldım, sonra elbisemi düzelttim, Dane ile yalnız kalmaya kararlıydım.

"Hey, nereye gidiyorsun?" diye sordu Jesse.

"Bir düşmana savaş açacağım" diye bildirdim onlara.

"Pazarlık edecek," diye düzeltti Katie.

Jesse kıkırdadı. "Pekala, kurbanına bol şans."

Gülümsedim ve uzaklaştım, Jude da geçmem için kenara çekildi.

Elbette, Jesse Mayes'in kendisi de bir zamanlar en sevdiğim müşterim Katie'yi işe alma hakkı için benimle pazarlık yapmak zorunda kalmıştı, böylece "kurbanımın" neyle karşı karşıya olduğunu biliyordu. Yıllar içinde yaptığım birçok anlaşmanın yanı sıra bu anlaşmayı da yapabildiysem, bunu da halledebilirdim, değil mi?

Bahisler yüksekti ve bunlar son derece kişiseldi, ama bu sadece bu zafer için binlerce ordunun iradesini harekete geçireceğim anlamına geliyordu.

Belki de Dane haklıydı.

Belki de düşmandık. Belki de gerçekten rakibimdi, hoşuma gitse de gitmese de.

Eğer öyleyse, onu alt etmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu. Herkesin zayıf noktaları vardı... ve Google'da yaptığım aramalarda, ondan bir iki tane daha bulmuş olabileceğimi hissediyordum.

Dediği gibi: Düşmanını tanı.

Sonra da canını acıtan yere vur.

Dane'in masasına yaklaştığımda, telefonunda mesajlaşırken veya başka bir şey yaparken buldum. Koruması yakındaki bir duvara yaslanmış, su yudumluyor ve dikkat çekici görünüyordu. Onu koyu renk gözlükleri olmadan ilk kez görüyordum. Yanımdan geçerken göz göze geldik ve başını salladı.

Adı Rolf'tu. Claire kovulduktan sonra, Suri'nin ofisime gizlice girip Dane'in güvenlik görevlilerinin onu kapıdan çıkardığını söylemesiyle bu akşam onunla daha yakından tanışmıştım. Hemen dışarı koşmuştum ama Claire çoktan gitmişti ve Rolf oradaydı. Kendini bana tanıtmış ve Dane'in koruması olduğunu söylemişti.

Ve ben sadece şunu söyledim, umarım onu benden korumaya hazırsındır.

Eğlenmiş görünüyordu.

Etrafı taradım ama Shane'den hiçbir iz göremedim. Hemen boş sandalyesine oturdum.

Dane'in gözleri telefonundan kalktı.

"Merhaba," dedim tarafsız bir şekilde.

Telefonunu kaldırıp etrafına şöyle bir bakındı, sanki gizli kamera arıyormuş gibi. "Hey."

"Beni gördüğüne şaşırdın mı?" Margaritamı yudumlarken damarlarıma biraz cesaretin sızmasına izin verdim.

"Çok."

"Shane nerede?"

Bakışlarındaki sıcaklık birkaç derece düştü. "Dışarı çıkıp bir telefon görüşmesi yapmak istedi. Bu gece birlikte olmayı planladığı bir kadınla. Yani bir şeyler umuyorsan, biraz geç kalmışsın demektir."

"Ah, hiçbir şey ummuyordum. Sadece bir dakikanızı ayırın."

Kaşları hafifçe kalktı. "Burada mı?"

"Evet. Tam burada. Hemen şimdi. Neden? Bir sorun mu var? Ofis dışında benimle konuşmaktan mı korkuyorsun, orada bir şey söyleme ihtimalim var? Biliyorsun, çünkü burada kendi zamanımızdayız."

"Bunun için para almadığın halde benimle konuşmak istemene şaşırdım."

"Sağlık Kanada'dan 'Soğuk basmalarına neden olabilir' uyarı etiketi olmadan halka açık yerlere girmenize izin vermelerine şaşırdım."

İçeceğini yudumladı. "Soğuk basması da ne yahu?"

"Yakınıınızda birkaç saniyedir bulunan ve sizi bilgilendirmek isteyen birine sorun."

"Sana soruyorum."

"Tamam. Gece vakti tek başına bir mezarlıkta yürürken, etrafta kimse yokken birinin adını fısıldadığını duyduğun o hissi bilir misin?"

Bana hiç kıpırdamadan baktı.

"İşte. Hissettim işte." Dramatik bir şekilde titredim. "Ürpertici."

"Burası bu kadar soğuksa," dedi sakın bir sesle, "sen neden buradasın? Ofiste benden yeterince alamadın mı?"

"İş hakkında konuşmak için buradayım. Özellikle de işim hakkında. Tehlikede olup olmadığını bilmek istiyorum. Biliyorsun, özgeçmişimi düzelterip belki avukatımla görüşebilirim. Kardeşimin çok iyi bir firmada çalıştığını söylemiş miydim? Kız kardeşini haksız yere işten çıkaran herhangi bir işverene dava açmaktan mutluluk duyar."

Dürüst olmak gerekirse, henüz kardeşimle konuşmamıştım. Ama bu adama dava açmamda beni temsil edecekti. Ya da Davenport'lar onun ve şirketinin üstesinden gelemeyeceği kadar zorsa, bana bunu yapacak birini bulurdu.

Dane bana, "İşiniz şu anda güvende," dedi.

"Bu çok belirsiz bir ifade," diye belirttim. "Şu anda. Yani tam şu anda. Yarın ne olacak?"

"Bunun cevabını kimse bilmiyor."

Tanrım, ne kadar da vurdumduymazdı. Sadece ofiste değildi. Soğuk, mesafeli tavrının mesai saatlerinin etkisini azaltabileceğini hiç düşünmüş müydüm?

Hayır. Hiç şansım yok.

"Yanlış," dedim. "Beni kovmak için hiçbir sebebiniz olmadığını biliyorum, bu da yarın hâlâ işim olduğu anlamına geliyor."

"Eğer yarının ne getireceğini gerçekten bilseydin, tatlım, belki sen de milyarder olurdun."

Aman Tanrım. Çok mide bulandırıcıydı.

Küstah. Küstah.

Kendisiyle. Dolu.

Lisedeyken ondan neredeyse nefret etmemin sebebi buydu.

"Belki," dedim memnuniyetle. "Ama aslında milyarder değilsin, değil mi?"

Gözleri hafifçe seğirdi ama adam hiçbir şey belli etmedi.

Muhtemelen bundan keyif alıyordu. Çalışanlarını kovmadan önce onlarla uğraşmayı seviyordu; onlara gerçekten bir şansları varmış gibi hissettiriyordu.

Muhtemelen artık işleri olmadığını söylemek daha da tatlı hale getiriyordu.

Ben de onunla sevişebilirim.

"Bak," dedim ona, "şirket ve beni işe alan aile hakkında, iyi bir işletme öğrencisi gibi araştırma yapıyorum. Sektörün bu devleri hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğreniyorum. Anlaşılan büyükannen milyarder, hem de kat kat. Annen de öyle. Sahip oldukları şirket milyarlar değerinde. Ama sen... o kadar da değil."

"Sanırım seni etkilemek için çok çalışmak gerekiyor," dedi soğukkanlılıkla. "Buna saygı duyabilirim."

"Yapabilir misin?"

"Dokuz haneli sayı yeterli değil mi?"

"Yani, matematik dehası olmadığımı biliyorsun. Ama en son kontrol ettiğimde, milyarda on tane vardı."

"Otuz yaşına geldiğimde on bir yaşında olacağım."

Margaritamı yerken neredeyse boğuluyordum. On bir milyar dolardan bahsediyor olamazdı...? Nasıl bir doğum günü hediyesiydi bu? "On bir... milyon mu?"

"On bir haneli," dedi içkisini yudumlarken. "Kesin rakamlarla abartmaya gerek yok."

"Ne kadar kazandığımı tam olarak bilen adam söyledi."

Bir an beni süzdü. Sonra kısaca, "Tamam. Otuz yaşına geldiğimde on üç milyar miras alacağım. Buna şirketteki ortaklık da dahil. Ve ailemin sahip olduğu malların çoğu da. Tek mirasçı benim, yani neredeyse hepsi benim." dedi.

Sadece otuz yaşına girdiği için mi on üç milyar dolar aldı?

Şaşkınlığımı ve hayranlığımı gizlemeye çalıştım ama hadi canım.

"Ne güzel," dedim. "Eminim doğum günü partisi gibi olacak."

"Eminim."

"Bana bir davet gönder, olur mu? Sıfır-sıfır-sıfır-sıfır-yüzde birin nasıl yaşadığını görmeyi çok isterim."

Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı ama bu bir gülümseme değildi. Adam gülümsemeyi biliyor muydu acaba? "Senin gibi. Sadece biz o kadar sık sıra beklemiyoruz."

"Sanırım çok fazla beklemiyorsunuz."

"Neden yapayım ki? Beklemek berbat bir şey."

"Öyle değil mi ama. İşimin hâlâ bana ait olup olmadığını öğrenmek için beklemek zorunda kalmasam harika olurdu."

"Senindir" dedi.

Bunu duyduğuma sevinmeliydim. Ama Tanrım, bana bunu söyleme gücüne sahip olmasından nefret ediyordum. Bir şekilde karar verme gücüne.

"Hiçbir sınırı aşmadığın sürece," diye ekledi, sanki bu konuyu burada bırakamayacakmış gibi.

"Çizgiler mi?" dedim. "Hangi çizgiler?"

Buz iksiri gibi bakan gözleri meydan okurcasına bana bakıyordu. "Sanki bana tekrar tokat atıyormuş gibi."

Ve işte yine aynı şey.

"Sana neden tokat atayım ki? Beni bir daha asla öpmeyeceksin, değil mi?"

Bana baktı. Gözlerini ayırmadı. Gözünü bile kırpmadı.

Belki de şeytanların buna ihtiyacı yoktu.

Hiçbir şey söylemedi.

İçeceğimden bir yudum aldım, bana dik dik bakarken sakın kalmaya çalışıyordum. Neden bu yün ve deri elbiseyi giymiştim ki? Burası sıcaktı.

Neden rahatsız edici derecede sıcak görünmüyordu?

Her zamanki gibi buzdan yapılmış gibi görünüyordu.

Ve neden sürekli o kabusu tekrar tekrar gündeme getiriyordu? Tekrar yaşamamı mı istiyordu yoksa? Zaten yeterince tekrar yaşamıştım.

Beni köşeye sıkıştırıp bir patron gibi bana nasıl saldırdığını muhtemelen asla unutamam ve ben de buna izin verdim. Sadece birkaç korkunç saniyeliğine... hayatımın en kafa karıştırıcı, yürek burkan, pişmanlık verici ve tuhaf bir şekilde heyecan verici anlarından biriydi.

Sonunda konuştu. "Sen de beni öptün."

Haklısın. Sanki on yedi yaşında yaptığım şey ona karşı çekici olduğumun kanıtıymış gibi?

Sadece aşırı derecede becerilebilir çıkması -eğer bunu yapacak kadar aptal olsaydım, ki değildim- pek bir şey ifade etmiyordu. Sinir bozucu derecede seksi paketine rağmen, karşımda gördüğüm tek şey, son sınıfı benim için kafa karıştırıcı bir cehenneme çeviren şımarık veletti.

"Gençtim," diye hatırlattım ona. "Ve sen beni köşeye sıkıştırmıştın."

"İnledin."

"Öyle mi yaptım?" Yarı meraklı bir şaşkınlık ifadesi takınmaya çalıştım, sanki o kısmı hatırlamıyormuşum gibi. En utanç verici kısmı.

Ama nasıl unutabilirim ki?

O an hariç, harika bir geceydi. Okuldan nefret ediyordum. "Çocuk" olmaktan nefret ediyordum. Bir çocuğun hayatında kendimi hep yetişkin gibi hissetmiştim. O gece okuldan mezun oluyor ve sonunda hayatıma devam ediyordum. Hedeflediğim şeyi başarmıştım: Okulu bir an

önce bitirmek. Ama sonra o vardı. Dudakları dudaklarıma değdiğinde bile kendimi küçük, çok saf, çok değersiz hissettiren muhteşem yeşil gözleri vardı.

Ara sıra mideme yumruk gibi inen canlı bir anıydı.

Şu an olduğu gibi.

"Keşke iletişimimiz kopmuş olsaydı," dedi yumuşak bir sesle. "İlginçsin, Devi Sereda."

Ne? Nereden çıktı bu?

"Benden nefret ettiğini sanıyordum," dedim dikkatlice.

"Birinden nefret edip aynı zamanda onu ilginç bulamaz mıyım?"

Hayır. Hayır, yapamazdı.

Bu adamdan hiçbir iltifata ihtiyacım yoktu. Yarım yamalak, kafa karıştırıcı olanlar da dahil. Beynime garip şeyler yapıyordu ve tekila da yardımcı olmuyordu.

"Eminim o okuldan iletişimde kalacağın birçok kız vardı," dedim olabildiğince soğuk bir sesle. Göğüslerim bu lanet deri kıyafetin içinde terliyordu.

Külotum ıslanmıştı. Terden. Sadece ter.

Burası gerçekten çok sıcaktı. Kapı falan açamadılar mı? Aslında Meksika'da değildik, Tanrı aşkına.

Dane hâlâ bana bakıyordu. "Hepsi senin gibi olmadı."

Hayır. Hayır, benimle flört etmiyordu.

Bana iltifat etmiyordu. Benimle dalga geçiyordu.

Beni kendine çekiyordu, böylece yarın kovulacağımı söylediğinde, beni mahvettiği zamanki yüzümün anısına mastürbasyon yapabiliyordu.

"Çok gurur duydum," dedim buz gibi bir sesle.

Ne yazık ki, on yedi yaşındaki Devi bundan gurur duyuyordu. Ama Dane Davenport'un onu köşeye sıkıştırıp

öpmesine izin veren aptal oydu, bu yüzden şu anda onunla pek konuşmuyorduk.

Peki ya bana bakış şekli? Kafamı karıştırıyordu. Ofiste benimle uğraşmaya çalıştığından farklıydı. Sanki beni sadece sikmek değil, öpmek de isteyebilirdi. Tabii ki, beni sikmek hoş bir yan etki olurdu.

O yeşil gözlerin ardında olup bitenlerden hiç hoşlanmadım.

Hemen kaçmam gerekiyordu. Buraya gelme amacımı gerçekleştirir gerçekleştirmez.

Hadi, hadi, dedim kendi kendime. Neden burada oturup onunla gereksiz yere tartışıyordum? Bana sahte flört etmesine izin mi veriyordum?

"Sınıf yüzüğünü yüzük parmağında taktığını fark ettim." Sol elindeki, muhtemelen prestijli üniversitesinden ve pislik herif üniversite öğrenciliği günlerinden kalma, iğrenç sınıf yüzüğüne baktım. "Sanırım bu, her şeyin gerçekten bittiği anlamına geliyor." Gözlerini hiç kırpmadan gözlerine baktım.

Bana soğuk ve ifadesiz bir şekilde baktı. Ama gözlerinin derinliklerindeki buz gibi kargaşayı görebiliyordum. Bundan hoşlanmamıştı. Belki de bildiğimden hoşlanmamıştı. Araştırmamı yapmış olmamdan hoşlanmamıştı.

Ama nişanlısı tarafından terk edildiğini öğrenmek aslında çok da zor değildi; bir kozmetik şirketinin multimilyoner CEO'su. Zeki, güzel ve başarılı bir iş kadını. Her neyse, muhtemelen hak ettiğinden çok daha iyi bir fırsattı.

"Peki neden şimdi yüzük parmağına alyans olmayan bir yüzük takıyorsun?" diye sordum.

"Belki de hiç evlenmeyi düşünmüyorum," dedi kesin bir dille.

"Dünyadaki bekar kadınların bunu duyduğunda perişan olacağından eminim."

"Düşündüğünüzden daha fazla."

Bakışlarını kaçırdım ve ona sordum: "Sızdırılan bir seks kasetiyle ilk çıkışınızdan sadece birkaç saat sonra nişanlınızla ayrılmak sizin seçiminiz miydi? Yoksa bu onun seçimi miydi?"

Buna cevap vermedi.

Margaritamı da yanıma alarak ayağa kalktım. "Birinin sevdiğiniz bir şeyi sizden alma gücüne sahip olması korkunç, değil mi?"

Yeşil gözleri gözlerime dikildi.

Arkamı dönüp uzaklaştım.

On Üçüncü Bölüm

Devi

Saatler sonra, barın önündeki kaldırımda durmuş, soğuğa karşı kendimi sımsıkı tutuyordum. Yağmur yağmıyordu ama gece yarısını geçmişti ve en yakın arkadaşım kocasıyla birlikte az önce bir arabaya binmişti.

Jude arabanın açık kapısında durmuş, onlara doğru eğilmiş, onlarla konuşuyordu. Tam da beni unuttuğunu düşünmeye başladığım anda kapıyı kapattı, arabanın tavanına vurdu ve yola koyuldular.

Sonra Jude yanıma doğru geldi.

"Ne oluyor? Arabam nerede?" diye sordum. "Dışarısı soğuk ve o kadar da sarhoş değilim."

"Plan değişikliği," diye bilgilendirdi beni. "Taksiniz iptal edildi. Sizi eve bırakacağım." Omzunun üzerinden başparmağını salladı ve ben de o tarafa baktım.

Sokağın ağzında, barla yan taraftaki görkemli Crystal otelinin arasında, yaklaşık yirmi metre kadar uzakta, parıldayan gümüş rengi bir Bentley duruyordu.

"Hayır, hayır."

"Hayır mı?" Jude bana baktı, eğlenmiş görünüyordu. "Yeni patronun olduğunu duydum."

"Evet," diye mırıldandım. "Maalesef."

Eğlencesi söndü. "Sence uygun mu? Başka bir şey ayarlayabilirim."

Boğuk ve sinirli bir nefes verdim. Rolf arabanın yanında durmuş beni izliyordu. Arka kapıyı açtı ve Dane orada oturuyordu. Beni bekliyordu.

Kibirli. Eşek.

"Bana arabayla bir yere kadar gelmeyi mi teklif etti?"

"Seni eve bırakmak istiyor canım. Bu kötü bir fikir mi?"

"Evet. Çok kötü. Birini tehlikeye atıyor olabilirsin. Ve o kişi ben olmayacağım."

Eğlence geri dönmüştü. "İstersen gidip ona ofise saklamasını söyleyeyim."

"Hayır. İyi olacağım. Teşekkürler."

Eğer Dane bu gece ona karşı tam bir pislik olduktan sonra benimle tekrar konuşmak isteseydi ve ben bir süre önce gittiğini sanırken beni eve bırakmak için etrafta dolaşmış olsaydı, bunu yalan söylemeye niyeti yoktu.

Ofiste bağırmaktansa arabada bağırış çağırış yapalım daha iyi.

"Bana yarım saat içinde mesaj atıp eve sağ salım vardığını haber vermek ister misin?" dedi Jude.

"Ben yaparım. Teşekkürler, Jude." İri yarı motorcuya sarıldım ve birbirimize sımsıkı sarıldık. Sonra Jude'un omzunun üzerinden Dane'e uzun ve sert bir bakış attım.

Haklısın, pislik. Benimle uğraşırsan, bu adamla uğraşmak zorunda kalırsın.

Dane'in gözlerini hafifçe devirdiğini sandım, ama emin değildim.

"İyi geceler, Devi," dedi Jude ve Dane'in arabasına doğru yürüyüşümü izledi.

Adresimi Rolf'a verdim ve Dane'le birlikte arkaya bindim. Rolf kapımı kapattı, sonra öne bindi ve yola koyulduk.

Dane hiçbir şey söylemeyince, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" dedim.

"Konuşmamız gerek. Özel olarak."

"Pekala. Ama istemediğim sürece bunun kayıt dışı olacağı anlamına geldiğini düşünme. Az önce bana sarıldığını gördüğün o iri yarı adam mı? Bana bulaşırsan, partiye arkadaşlarını da getirir ve sana söz veriyorum, bu senin tarzın bir parti değil. Garanti ederim, tırnağını kırarsın."

"Evet," dedi. "Anladım."

Sokak lambaları yakışıklı yüzünün üzerinde titrerken onu inceledim. Onunla arabada oturmak gerçeküstüydü. Hoşuma gitmedi. Rahatlamak için fazla yakın ve fazla yalnızdı. Hatta bizi Rolf'tan ayıran bir paravan bile vardı.

"Beni bu arabaya bindirmeye nasıl ikna ettin?" diye sordum.

"Adamlarından birini tanıyorum."

Ne?

"Onun adamları mı? Yani, Dirty'nin ekibi mi?"

"Hayır. Diğerleri."

Aman Tanrım. Gerçekten mi? Dane Davenport'un Jude'un motosiklet kulübü West Coast Kings ile bir bağlantısı mı varmış?

Bu adamın kimlerle bağlantısı yoktu ki?

Kahretsin, bu beni sinirlendirdi. Şimdi Jude'un sadakatinin benimle Dane Davenport arasında bölüneceğinden mi endişelenmem gerekiyordu?

Anladım zaten.

Yine de Jude'u tanıyordum. O mesajı beklerdi, yoksa bu gece Dane'i avlamak zorunda kalırdı.

"Ona yirmi altı dakika kadar sonra 'güvenli eve' mesajını atacağıma dair söz verdiğim mesajı atmayı unutmamam için dua et."

"Bir alarm kur."

Bunu ne kadar çabuk söylediğine neredeyse gülecektim. Dane Davenport'un başka bir insan tarafından nasıl korkutulduğunu görmek keyifliydi.

Alarmı kurdum. "Pekala," dedim. "Yaklaşık dört dakikan var."

"Az önce yirmi altı dedin."

"Köpüklü banyomun güvenliğinden motorcu arkadaşşıma mesaj atana kadar. Yaletown'da yaşıyorum. Binama varmadan önce tam dört dakikan var. Ve bir saniye daha kalamam. Peki sen ne istiyorsun?"

Ona bakıp bekledim.

Çenesi gıdıklanarak beni inceledi. "Seninle dövüşmek istiyorum."

"Ne?"

Çenesini ovuşturdu, sanki sinirlenmiş gibiydi. Çok seksiydi. Bakışlarımı kaçırmamaya çalıştım. Ama lütfen yanımdayken kendine hiç dokunmasa olmaz mıydı?

"Bak, kimse benimle senin gibi konuşmuyor," dedi. "Benim için çalışan kimse bana meydan okumuyor."

Gözlerimin içine bile bakmıyorlar. Çok sert bir tavrın var ama... ferahlatıcı."

Plak çizik.

Aman Tanrım. Bu kelime... Ferahlatıcı. Katie, Jesse'nin de kendisi için aynı şeyi söylediğini söyledi.

Ona aşık olduğunda.

"İğrenç. Hayır."

"Ne?"

"Öf. Hiçbir şey. Hadi." Pencereden dışarı baktım. Evimden altı blok ötedeydik. Gece geç saatlerde parti trafiği durgundu. Sokak taksiler ve sarhoşlarla doluydu.

"Gerçek şu ki," dedi, "seni kovmak için hiçbir sebebim yok Devi. Bana bir sebep vermediğin sürece. Ne demek istediğimi anlıyor musun?"

Ona baktım. "Hayır."

"Benimle kavga etme."

Tüylerim diken diken oldu. "Bak. Ailen, beni istihdam eden şirketin sahibi olabilir, ama sen bana, bir insan olarak, ne yapacağımı söyleyemezsin."

Dudağını hafifçe yaladı ve ben bakışlarımı kaçırdım. Dilini de o lanet olası ağzında tutamaz mıydı? "Sana soruyorum. Benimle kavga etme, tamam mı?"

Bana ne sorduğunu düşündüm. Ve nedenini.

Sonra tekrar gözlerine baktım. "Çünkü hoşuna gidiyor mu?"

"Evet."

Öğ. İçimde garip, karanlık ve çarpık bir şey kıpırdandı.

Bu beni daha da sinirlendirdi.

"Anlamıyorum," dedim sinirle. "Ne diyorsun sen?"

Bu gece ona yaptığım o büyük laftan dolayı sinirlenmemiş miydi? Bozulan nişanını buna mı karıştırıyordu?

Bu çok alçakça bir darbeydi ve Dane gibi buz gibi ve tutucu bir adamın bile aynı şekilde karşılık vermesini bekliyordum.

"Diyorum ki, benimle kavga edersen," dedi sakın bir sesle, "seni kovmak zorunda kalacağım. Sen zeki bir kadınsın. İşverenle bu şekilde, ortalıkta kavga etmeye devam edip işini koruyamayacağını biliyorsun. Öyle ya da böyle, seni işten çıkarmak zorunda kalacağım. Ya da..."

"Veya?"

"Ya da karşılık ver." Bakışlarımı kaçırmadı ve görebiliyordum: Mesleki olarak A seçeneğini seçmesi gerektiğini biliyordu. Onunla kavga etmeye devam edersem, dediği gibi, beni kovmak zorunda kalacaktı.

Ama o gerçekten B seçeneğini istiyordu.

Yutkundum.

"Ve eğer karşılık verirsem," diye uyardı beni, "işler çirkinleşebilir. İkimiz için de. Sonra seni kovmak zorunda kalacağım. Bu yüzden ikimizi de bu dertten kurtarmayı ve benimle kavga etmeyi bırakmayı düşünmeni rica ediyorum."

Cevap vermedim.

Bakışlarımı kaçırdım. Evime kadar olan kısa yolculuğun geri kalanında mantıksız bir öfkeyle orada oturdum. Haklıydı. Mantıklı davranıyordu. Ama bundan hoşlanmadım.

Ayrıca tüm benliğinin bana doğru çekişini de sevmedim. Ona bakmak istiyordum. Bir kadından yarı kibarca bir şey

isterken, o şeytani "dünyanın sahibiyim" beyninde ne düşündüğünü bilmek istiyordum.

Ona baktım. Pencereden dışarı bakıyordu. Profili lisedeki haline çok benziyordu. Ama daha erkeksi, yüz hatları daha belirgindi. Dünyanın en güzel burnuna sahipti. Kimya dersinde ortak laboratuvar masamızda otururken ona gizlice baktığımı, acaba bana mı bakıyor diye merak ettiğimi hatırlıyorum.

O hiç olmadı.

Ama şimdi bana bakıyordu. Belki de ona baktığımı hissetmişti.

Gözümü ayırmadım.

O da yapmadı.

Ve aramızda tuhaf bir şey geçti. Anlamamıştım ama o tuhaf, karanlık, çarpık şey içimde kıvranıyordu.

Onunla dövüşmek istiyordum.

Bunu çok istiyordum.

O da benim kadar istiyor muydu acaba?

İkimiz de tek kelime etmedik.

Rolf kapımı açtığında irkildim. Durduğumuzu bile fark etmemiştim.

Apartmanımın önüne geldiğimizde, sıcak ve aydınlık lobi beni karşılıyor, eve hoş geldin diyordu.

Arabanın loş iç kısmına baktım ve Dane'in gözleriyle buluştum. "Bıraktığın için teşekkür ederdim," dedim ona, "ama arkadaşlarıma beni eve bırakmalarına izin vermelerini söylediğin için, ki bu hem ürkütücü hem de buyurgancaydı, bunu yapmamaya meyilliyim."

"Devi," diye homurdandı arabadan inerken. Ve omurgamda o hayalet ürperti vardı. Adamın sesi buzda seks

gibiydi.

Kendimi kar fırtınasında arabada sıkışmış bir halde bir adamla sevişirken hayal etmiş miydim hiç? Hayır. Ama şimdi ediyordum. Çünkü Dane Davenport'la seks böyle bir şey olurdu herhalde. Hayatını kurtarmak için, donarak ölmek için sevişmek. Aynı anda hem sıcak hem soğuk.

"Söylediklerimi bir düşün bakalım," diye sordu.

Durdum. Evet. Düşünebilirim. Ama nasıl bakarsanız bakın, etkileşimlerimizin tonunu belirlemesinden hoşlanmadım.

"Burada bir anlaşmamız var mı?" diye üsteledi.

Açık kapıya doğru eğildim ve gözlerine tekrar baktım. Bana bir şey sormak zorunda kalması hoşuma gidiyordu. Bana hayır deme gücü veriyordu. "Anlaştık mı?"

"Evet. Artık benimle kavga etmemeyi düşünüyorsun. Ben de seni bu yüzden kovmamayı düşünüyorum."

"Sana söz verebileceğim tek şey," dedim, "sana hiçbir söz vermiyorum."

Sonra içeri girip daireme çıktım. Jude'a mesaj attım ve köpüklü banyo yaptım.

Dane'in ne yaptığını, neredede yaptığını, kiminle yaptığını düşünmedim.

Lüks arabaların soğuk, karanlık arka koltuklarını, kar fırtınalarını ve ateşli, öfkeli sevişmeyi düşünmedim. Pahalı takım elbisesi yarı yırtılmış, kilometrelerce çıplak teni olan, sırtımdan aşağı titremeler inerken sesiyle adımımı homurdanan, soğuk, ateşli bir adamı düşünmedim.

Hiç de bile.

On Dördüncü Bölüm

Danimarkalı

Sonraki iki gün boyunca Devi beni ofiste neredeyse hiç görmezden geldi.

Onu bir irade savaşına daha çekmek için ona e-posta göndermedim. Onunla yüzleşmedim, yüzüne vurmadım, sinirini bozmaya çalışmadım.

Ve o gri küçük ofis, onun orada olmadan çok daha az ilgi çekiciydi; ateşli bakışlar ve alaycı bir tavır sergiliyordu.

Zaten elimden geldiğince ofisten uzak durmaya çalışıyordum. Toplantılarım vardı. Sevmediğim, ama sinir bozucu derecede ilgimi çeken asi bir çalışandan çok daha önemli başka şeylerle uğraşmam gerekiyordu.

Ve bir türlü fantezilerimi bitiremediğim biri.

Geçen gece onu bardan eve bıraktıktan sonra çatı katına çıktım. Evinden arabayla iki dakika, hatta belki daha da fazla bir mesafedeydi. Doğruca duşa girdim ve orada inatçı ve dik başlı Devi Sereda'ya lanetler yağdırırken, kendi elimi de neredeyse nefretle becerdim. Ve o kadar sert boşaldım ki bir yerimi yırtacağımı sandım. Bir kas mı? Bir kalp

kapakçığı mı? Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki hafiften korkutucuydu.

Seks kaseti skandalı patlak verdiğinden beri orgazm veya sekse yakın bir şey yaşamamıştım ve garip bir şekilde, o orgazmdan sonra duşta durmak hem rahatlatıcı hem de devrim niteliğindeydi. Sanki asla geri dönmeyeceğim berbat bir köşeyi dönmüşüm gibi.

Beğendim.

Belki de sarhoştum. Shane ve bize katılan birkaç arkadaşı kadınlar, kavgalar ve arabalar hakkında konuşurken, gece boyunca kaç tane viski soda içtiğimi hatırlamaya çalıştım. Ben de odanın karşısında arkadaşlarıyla birlikte Devi'yi izledim.

Gecenin yarısı boyunca sertleşmişim, odanın karşısından onu izliyordum.

Evet. Karşıma oturup saldırıya geçtiğinde çok sinirlenmişim. Anlaşılan penisim onun itaatsizliğini, göğüslerini, kıcını ve gözlerindeki ateşi sevdiği kadar seviyordu.

Ve duştaki o özellikle yoğun mastürbasyon seansından beri, günde birkaç kez tekrarlanan bir olay haline gelmişti; ben ve elimle, herhangi bir tuvalette veya duşta, kadınla uğraşmanın gerginliğini atıyorduk. Mastürbasyon yapmaktan veya mastürbasyon yaparken hiç bu kadar sinirlenmemiştim, çünkü sürekli başka bir şey düşünmeye çalışırken Devi Sereda'yı düşünüyordum ve başaramıyordum.

Ama en azından ekipman tekrar çalışıyordu.

Belki biraz fazla iyi.

Devi o barda benimle yüzleştikten, mor elbisesini fermuarını hafifçe açarak karşıma oturduğundan, koyu gözleri bana dikilip savaş açmaya çalıştığından beri, rahatsız edici bir şekilde düzenli olarak sertleşiyordum. Tıpkı telefonda konuşurken havaya parfümünü aldığımda olduğu gibi. Ya da bir e-posta okumaya veya yazmaya çalışırken kahkahasının koridorda yankılandığını duyduğumda olduğu gibi.

Ofisteyken, onun sesini bastırmak için yüksek sesle müzik dinlemeye başlamıştım.

Wiley'den birkaç kablosuz hoparlör getirtip her şeyi birbirine bağlamasını istedim. İnanılmaz, bu küçük şeylerden elde edilen güç ve ses seviyesi inanılmazdı. Yeni müzikleri pek takip etmezdim, sadece sinirli bir çocukken dinlediğim şeylerden bazılarını dinlerdim. Linkin Park, "In the End" ve Papa Roach, "Last Resort" gibi moral veren şarkılar. İyice ölçmek için biraz Godsmack, "I Stand Alone". Sekreter pencereden bana baktı.

Ne olursa olsun. Dışarıda müzik açabilirdi. Onu kimse durduramazdı.

Cumartesi günü gala organizatörleriyle kahvaltıda bir toplantı yaptım, ardından günün büyük bir kısmını ajansta huzur ve sessizlik içinde çalışarak geçirdim. Benden başka kimse yoktu.

Cumartesi günleri Devi'nin ofisinde kısa bir yürüyüş yaptıktan sonra erkekler tuvaletinde mastürbasyon yaparken ne yaptığını merak ediyordum. Bu soruyu cevaplamak için onu sosyal medyada takip etmekten kaçınmıştım ve sonunda elimde penisimle kalmıştım.

Koltuğundaki leopar desenli örtü, masasındaki dudak parlaticısı tüpü, köşedeki topuklu ayakkabılar, hepsi bana fazlasıyla onu hatırlatıyordu. Üstelik, parfümünün kalıcı kokusu da beni biraz çileden çıkarıyordu.

Cumartesi gecesi, ajans ofisinden çıkıp galaya gittim. Limuzine binip kıdemli yöneticimin beni beklediğini gördüğümde kaşlarını çattı.

Velma Caulfield beni baştan aşağı süzerken ağzından çıkan ilk kelimeler "Papyonunuz nerede?" oldu.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. "Smokinin yanında çantada yoktu."

"Wiley nerede yahu?"

"Ona bir gece izin verdim."

Başını salladı, sanki doğru duyması mümkün değilmiş gibi.

"Bir kulüpte dansa gitmek istiyordu," diye açıkladım. "Bir DJ vardı. Bundan hiç susmadı."

Velma bana sanki kanat falan çıkarmışım gibi baktı. "Sen şu an kimsin lan?" der gibiydi.

Biraz kaşlarımı çattım.

Telefonunu çıkardı, muhtemelen smokine uygun bir kravat almak için. Velma genellikle benimle seyahat etmezdi; dört yıl önce benim için çalışmaya geldiğinde bu anlaşmanın bir parçasıydı. Toronto'da bir kocası ve bir çocuğu vardı, bu yüzden merkez ofisten çalışıyordu. İstisnai durumlar hariç.

Bu hafta hepimizi içine soktuğum boktan gösterinin ortasında, benimle bir gala etkinliğine katılmak için Vancouver'a yaptığı bu ani ve beklenmedik yolculuk, muhtemelen bu haftayı dünyadaki en sevmediği hafta haline getirmişti. Son birkaç gün onun için hiç de kolay geçmemişti.

Elbette, ona benden daha kolay geliyor. Ama kolay değil.

Bana "Durumu ne kadar kötü?" diye sorarken birini aradı.

"Bu oldukça kötü."

"Dur," diye bağırdı telefonda her kim varsa, sonra da kurnaz, onaylamayan anne bakışlarıyla bana dik dik baktı. Velma benden beş yaş büyüktü ve itiraf etmeliyim ki, yirmi yaş daha olgundu. "Sanki... seks kaseti skandalı kötü mü?"

"Hayır. O kadar da kötü değil."

"Güzel." Telefonunu kulağına götürdü. "Bay Davenport'un papyona ihtiyacı var. Papyon. Smokini için. Hemen. Nerede olduğun umurumda değil. Gelirken al."

Ahhh. İnsanların benim için bir şeyler yapmak için zıplamalarının sesi. Tadını çıkardım.

Bu hafta bunu yeterince duymamıştım.

"Siyah saten yap," dedi. "Nereden bilmiyorum. Sen çöz."

Telefonu kapatıp öfkeyle saçlarını üflerken, "Casey?" diye sordum. Son işe aldığımız kişinin adını doğru hatırlayıp hatırlamadığımdan bile emin değildim.

"Kelsey," diye düzeltti beni, "çoktan gitti. Bunun adı Tanner."

"Tanner da kim yahu?"

"Onu geçen ay işe aldık."

Hafızamı yokladım ama hiçbir şey bulamadım. Bugünlerde şirket merkezinde o kadar çok yönetici yardımcısı vardı ki, genellikle Velma ve Wiley ile sırayla konuşur, onları astlarla ilgilenmeye bıraktırdım. "Diğer eşcinsel mi?" Birkaç eşcinsel olduğundan oldukça emindim ama Wiley dışında emin olamadım.

Velma kaşlarını çatı. "Uzun boylu olan, sana karşı hafif bir erkek âşıklığı yaşıyor olabilir. Ama eşcinsel olduğundan emin değilim."

Evet, şimdi hatırladım. Belki. "Çok terleyen mi?"

"Çünkü onu korkutuyorsun."

"Hazırlamışken, işe temiz bir gömlek getirmesini söyle. O ter lekeleriyle ofisimi temsil etmiyor."

"Belki onu korkutmayı bırakırsan," diye önerdi Velma.

En sinsi gülümsememle gülümsedim. "Peki bunu nasıl yapacağım?"

Bir an beni süzdü. "Ara sıra gözlerinle gülümsemeyi dene. Bunu yaptığında cehennem azabı çekiyorsun."

Gülümsemesi kayboldu. O samimiyetsiz gülümsemeyi korumak bile çok fazlaydı. "Sanırım yapamam."

"Asistanları ve stajyerleri bu şekilde tüketmeye devam edemeyiz Dane. Bu hızla giderse, senin için çalışmaya istekli insan bulamayacağız."

"İyi ki varsın."

"İyi bir şey."

Küpelerinden biriyle oynayıp sabırsızlıkla pencereden trafiğe baktı, ben de ona iyice baktım. Bu işe ne kadar güzel hazırlandığını fark etmemiştim bile. Dürüst olmak gerekirse, Velma bir yönetici asistanından çok daha

fazlasıydı. Bir nevi danışmandı. Abla falan gibi. Neredeyse bir sırdaş.

Açıkçası, insanlarla başa çıkmada benden daha iyiydi ve ona ihtiyacım vardı. Onsuz bu işte nasıl idare ettiğimi bile hatırlayamıyordum. Bir sürü EA'yı değiştirdikten sonra onu yönetici havuzundan almıştım ve karşısına çıkardığım her zorluğun üstesinden gelmişti, hatta daha fazlasını yapmıştı.

"Çok kabul edilebilir görünüyorsun," dedim ona.

"Bir anda bana bağırma," dedi kuru bir sesle. "Başımı döndürebilir."

"Elbise çok güzel," diye tekrar denedim.

"Teşekkür ederim. Son ikramiyemle birlikte bunu bana aldın."

"Ne kadar da cömertim."

Bana şöyle bir baktı. "Çok gülünç görünüyorsun," dedi.

Ceketimi düzelttim. Diğer elimle saçlarımı düzelttim.

"Ne?" Aşağı baktım. "Pantolonum açık mı?"

Gözlerini hafifçe devirdi. "Smokin giymiş bir erkek mükemmelliğisin, Dane. Kocam bile sana doğrudan bakmaktan rahatsız oluyor. Bir kereliğine hanımlara gülümsemeye çalış, tamam mı? Birçoğunu korkutuyorsun."

Bunu düşündüm. Gerçekten o kadar korkutucu muydum? Sadece bir partide mi takılıyordum?

"Tamam," dedim. "Bunu deneyeceğim."

"Peki, sorun ne?" diye sordu bana. "Sanırım beni bu etkinlik için Vancouver'a bedavaya uçurmazsın."

"Hayır. Bu galada iyi görünmem gerek. Acil durum planım sensin. Her şey ters giderse, anneme yaptığın şeyi yapmanı istiyorum."

"Yani, onu iyi biri olduğuna ikna mı edeceksin?"

"Evet. O."

"Şimdi neye sinirleniyor?"

"Seks kaseti skandalı. Nişanlımın beni terk etmesi. Bu olaydan sadece birkaç gün önce 'medyadaki kadınlarından' birini kovması. Seçim sizin."

"Mankenlik ajansı mı? Bütün bu karmaşanın senin sorunun olduğunu gerçekten anlamıyorum," dedi, ilk kez değil.

"Çünkü bu kişisel, Velma. Dokunduğum her şey şu anda kişisel. Annem sadece üzgün değil. Çok sinirli. Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim."

"Hmm. Onu gerçekten sinirli gördün mü hiç?"

"Sık sık değil." Ve kesinlikle bu kadar sinirli değildi. On beş yaşındayken, tam bir velet gibi davrandığımda ve o kadar sinirlendiğinde, beni babamla yaşamam için batı yakasına göndermekle tehdit ettiği zamanlar hariç. Blöfünü gördüm ve gerçekten de yaptım. Ama beni coşkuyla uğurlamıştı.

Aslında bu garip bir şekilde benzer hissettiriyordu.

"Bak, çevremde bir sorun çıkarsa, bana bakacak," dedim. "Şu anda kimsenin beni suçlaması için bir nedene ihtiyacı yok. Kusursuz olmam gerek ki, suçlayamayacaklar. Fark etmediysen, ailemin bana olan inancı, genel itibarımla birlikte yaklaşık bir hafta önce uçup gitti."

"İtibarınız hâlâ sağlam," diye bilgilendirdi Velma beni. "Kötü haber şu ki, başlangıçta o kadar da temiz değildi."

Ona bir bakış attım.

Omuz silkti. "Şirket merkezinde Hades'in yakışıklısı olarak ünün çoktan yerleşmiş durumda ve hiçbir yere

gitmiyor. Hatta, tüm bu seks kaseti skandalı senin hem şeytani hem de... bilirsin işte... aktif olarak ününü artırdı."

"Aktif?"

"Cinsel olarak aktif olduğun bir sır değil, Dane."

Şakağımı ovuşturdum. "Devam edebilir miyiz?"

"Hayır. Aslında, bunu tartışmamız gerektiğini düşünüyorum. Anneniz, büyükanneniz, İK, halkla ilişkiler ve bir avukat ekibi olmadan."

Haklıydı ve onu son birkaç kez gördüğüm zamanı anlatmıştı; ikimiz de bir toplantı odasına tıkılmış haldeydik ve çok fazla insan benim kişisel "aktif" seviyem hakkında fikir yürütüyordu.

"Peki bu şey gerçekten bastırıldı mı?" diye sordu bana.

"İnternette bastırılanlar kadar bastırılmış olan da var," dedim.

Kurumsal güvenlik şefimiz Bay Block -ki kendisi de bir Block'a benziyordu- bana ve anneme ekibinin bu konuda gece gündüz demeden titizlikle çalıştığına dair defalarca güvence vermişti. Avukatlarımız, videoyu bir porno sitesinde sızdıran kadın videoyu kaldırmazsa dava açmakla tehdit etmişti. Kadın kaldırmıştı. Şimdi de Block'un ekibi, videoyu internetin her sapık köşesinden yorulmadan temizliyor, porno yükleme sitelerine kaldırma bildirimleri gönderiyor ve yapmaları gereken her şeyi yapıyordu. Tamamen iyimser değildim. Birisi, bir yerlerde videonun bir kopyasına hâlâ sahipti. İnternetin doğası buydu. Bildiğim kadarıyla, hayatımın geri kalanında internette karşıma çıkmaya devam edebilirdi. Ve sonrasında da.

"Block'u tanıyorsun," dedim ona. "Bana her şeyi hallettiğini söylerken o kadar katı ki, bunun alay mı yoksa

acı gerçek mi olduğunu asla anlayamıyorum."

"Yıllar önceki o parti yüzünden hâlâ sana kızgın."

Ha? "Yirmi bir yaşındayken mi?"

"Annenin evine polis geldi, çıplak bir şekilde çatıda oturup polise laf attın, Block seni sakinleştirmeye çalıştı ve ikiniz de tutuklandınız."

Bütün bunları nereden biliyordu?

Bu eski bir haberdi. Üniversite saçmalığı. Üniversite yıllarında en azından bir kez çıplakken tutuklanmadıysanız, bana sorarsanız, hayatta yeterince çabalamamışsınız demektir. Hatta ben bile bu kaçamağa göz yumdum. Medya bile neredeyse hiç ilgi göstermedi. Seks kaseti değildi. Ve mucizevi bir şekilde, kimse çatıda çıplak fotoğrafımı bile çekmedi.

Annem bile buna gözlerini devirdi.

"Sen orada bile değildin," diye hatırlattım Velma'ya.

"Efsanevi."

"Evet, çalışanlarım bana kızmak için para almıyor. Eğer alıyorlarsa, bunu kendilerine saklayabilirler."

"Devam ediyorum," dedi net bir sesle. "Nasılsın diye sormak istiyordum."

Eee... Ne?

Velma bana nasıl olduğumu hiç sormadı. Aramızda öyle bir ilişki yoktu. Tamamen işti, duygusallıktan eser yoktu. Hatta sizin iyiliğinizle bile yüzeysel olarak ilgilenen türden. Benimle çalıştığı ilk yıl, Wiley ona içine ikramiyesinin sıkıştırılmış olduğu bir Noel kartı verdi ve "İkramiyeyi alırım ama bir dahaki sefere kartı sakla" dedi. Hallmark anları yaşamam.

Benim için hiç sorun değil. Takım için tatil kartları Wiley'nin fikriydi.

"Seni yüzüstü bırakmayacağım," diye temin ettim, başka ne söyleyeceğimi bilemeyerek. "Ve işin de hiçbir yere gitmiyor."

"Bunu bilmek güzel. Ama ben seni soruyordum. Kötü bir haftaydı. Daha önce hiç böyle bir durumda kaldığından şüpheliyim."

"Bu hangi pozisyon?"

"İşiniz konusunda endişe duyduğunuz bir durum."

Bu konuda kesinlikle haklıydı. İşim de dahil olmak üzere tüm hayatım, ana rahmine düştüğüm günden beri altınla çizilmişti. Beşikten mezara kadar her şeyle ilgilenilmişti. İşim için endişelenmek asla işimin bir parçası olmadı.

Bir hafta öncesine kadar.

"Endişelenmiyorum," diye yalan söyledim. "Bir işim var. Annem ve büyükanne şu anda duymak istese de istemese de, bu şirkete inanılmaz değer katan önemli bir iş. Beni cehenneme gönderip bunun bir faydası olacağını düşünemezler."

Benden hayal kırıklığına uğradıklarını biliyordum. Utanmışlardı. Öfkelenmişlerdi. Onların yerinde olsam ben de öyle olurdu. Ama o öfke onları kör etmişti. Resmin tamamını görmek istemiyorlardı.

Ama beni bir süreliğine gözden kaybetmeleri resmi değiştirmeyecekti.

Velma bana düşünceli bir şekilde bakıyordu. Ne düşündüğünü anlayamıyordum.

"Velma, onlara açıklamaya çalıştım. Videoyu ben çekmedim. Sadece videodaydım. Videoyu da sızdırmadım."

Videodaki tek erkek olarak benim, videonun yaratılması veya dağıtımıyla hiçbir ilgim olmadığına kimse inanmak istemiyor gibiydi. Ve en kötüsü de, annem ve büyükannem videodaki kadınlara gerçekten inanmışlardı. Avukatlarımız bizimle iletişime geçtiğinde, avukatları aracılığıyla videoyu kendilerinin değil, benim yaptığımı iddia etmişlerdi.

Bu yüzden ailem yabancıların sözüne inandı. Benim üstüme.

Nişanlım da öyle yaptı.

Tina, videonun biz buluşmadan önce çekilmiş olmasını bile umursamadı. En ufak bir skandal kokusuna bile tahammülü yoktu. Ailem de buna tahammül edemezdi ama ben hâlâ onlardan biri olduğum için, mecburlardı.

"Videoyu sızdırmadığını biliyorum," dedi Velma. "Varlığından bile haberdar olmadığını söyledin. Seni duydum. Toplantılarda ben de oradaydım."

"Bunu dinlemek isteyen herkese söyle, ki bu kesinlikle hiç kimsedir."

"Dinliyorum," dedi sadece.

Elimle yüzümü ovuşturdum. Bu, en sevdiğim konu olmaktan çok uzaktı. Ve ne zaman bu konudan tamamen bahsetmeyi bırakabileceğimi merak ediyordum.

"Bak. 'Aktif' olsam da olmasam da," dedim ona, "aptalca sarhoşken tanıştığım iki kadınla soyunmam ve kim olduklarını bilmemem, kötü bir muhakeme hatasıydı. Bunun için fazla dikkatliyim. Ünüme çok fazla güveniyorum. Ve internet sızıntılarının, viral sosyal medyanın ve iptal kültürünün olduğu bir çağda yaşıyoruz. Bunu anlıyorum." Gerçekten, gerçekten anlıyordum. Sahip olduğum her şeye mal olabilecek bir hataydı. Yani adıma. Davenport;

doğduğum aile soyadıma ve onunla birlikte gelen her şeye. "Ama biz multimilyarderiz Velma. Daha önce hiç hedef olmamışız gibi değil. Yine hedef olacağız. Sürekli hakkımızda davalar açılıyor. Bu, işin doğası. Sırtımızda hedeflerle yaşıyoruz."

"Ama bu özel saldırı çok kişisel, Dane. Ve çok yıkıcı. Doğrudan dürüstlüğüne saldırıyor. Karakterine bir saldırı."

Öyleydi. Ve bunlar ailemde dokunulmaz şeylerdi.

"Yani, insanlar videonun bağlantılarını annene ve büyükannene e-postayla göndermişler. Viral olabilirdi. Olmadığı için çok şanslısın."

"Evet." Aslında o kısmı görmezden gelmeyi tercih ederdim.

"Büyükannele yaptığın toplantıdan ne çıktı?" diye sordu bana. "Şehirden ayrılmadan önce onunla yaptığın özel toplantı. Bilmeme izin var mı?"

"Ona alenen özür dilemek istediğimi söyledim. Yaptıklarımın sorumluluğunu almak için." Öyle yaptım. Zavallı, sarhoş bir şekilde verdiğim karardan başka hiçbir yanlışı olmamasına rağmen. "Ama buna izin vermedi."

"Neden?"

"Bunun 'alenen suç itirafı' olacağını söyledi. Sorunu ortadan kaldırmak için fahiş miktarda para harcamayı ve beni göndermeyi tercih ediyor."

"Sadece birkaç gün için, Dane."

"Göreceğiz."

Büyükannemle yaptığım konuşmanın sonunda, bana ihtiyaç duyulan yerler olduğunu ve ofisinin bunlardan biri olmadığını söylemişti. Başka bir deyişle, beni reddetmeyi

düşünürken gözünden uzak durmamı istiyordu. Ya da en azından, öyle düşünebileceğini düşünmemi istiyordu.

Ve bu konuda çok soğukkanlıydı.

Dünyamda Tanrı olduğunu mu söyledim? Şeytan'ı kastettim.

Helena Davenport'u severdim. Gerçekten severdim. O benim büyükannemdi. Büyükbabamla birlikte neredeyse yoktan var olmuş devasa bir medya holdingi kurmuşlardı, ama o nereden geldiğini asla unutmazdı. Benim aksine, şirket yerleşkesinde çalışan herkesin adını bilirdi. İlk çalışma haftalarını tamamladıktan sonra, ister üst düzey yönetici ister temizlik personeli olsun, yeni işe alınan herkesi ofisinde resmi bir çay partisine davet eder ve şirketteki hedeflerini tartışırdı. Ve her zaman hakkını teslim etmekten geri kalmazdı.

Ama kadının küçümsemesi binlerce cehennem ateşinin gücüyle yanabilirdi.

"Tamam, devam edelim," dedi Velma. "Bu akşamki programımızı gözden geçirelim. Neredeyse bitirdik. Bu yüzden, gerektiğinde annen ve diğer gala konuklarının işine karışırım. Seni güzel gösteririm. Başka bir şey var mı?"

"Sadece burada çalıştığımı ve durumu ciddiye aldığımı bilmesini istiyorum. Yani... yani, sadece seks ve parayla ilgilenen bir pislik olmadığımı."

Velma'nın kaşları hafifçe kalktı.

Dur. O pislik ben miydim?

"Tamam," dedi. "O zaman belki bu ajans durumu davana yardımcı olabilir? O ofiste gerçekten rahatladın. Herkes fark etti. Wiley, çatı katında çalışabilecekken neden orada çalışmak istediğine tamamen şaşıyor. Annen bunun bir

sebebi olmasını bekleyecektir. Ve bir sonucu. Belki bu küçük bir tutku projesi olabilir? Kişisel olarak ilgilendiğin bir şey. Senin için çalışan insanları önemseydiğini göstermek için mi? Dürüst olmak gerekirse Dane. Bu, senden önce gelen itibarının bir parçası."

"Ne?"

"Umursamazlık. Soğuk görünüyorsun. Yani, belli ki umursuyorsun," diye düzeltti. "Bunu biliyorum. İş gününün nasıl geçtiğini biliyorum. Başkaları bilmiyor aslında. Bu şirket için çok para kazandın. Ama belki de mevcut... koşullar göz önüne alındığında bu yeterli değil."

Bunu anladım. "Hadi."

"Belki annen senin bu konuya gerçekten önem verdiğini görürse... itibarına, ailene, aile için çalışan insanlara... bu onun daha büyük resmi görmesine yardımcı olur. Şu anki saçmalık yerine geleceğe odaklan. Bilirsin, hep birlikte bunun üstesinden geldiğimizde neler olacağını."

"Doğru." Bu mümkün müydü? Medya ve dünya seks kaseti hakkında gevezelik ederken mi? Her kontrol ettiğimde hâlâ gündemdeydi. Ve elbette, halkla ilişkiler ekibimiz ve tabii ki merkez ofisteki Bradley gibi kenardan bu işin tadını çıkaran kişiler annemi bilgilendiriyordu. "Kulağa harika geliyor. Ama itibarımı veya annemle olan ilişkiyi tek bir gecede kurtarmayı beklemiyorum. Sadece dikkat ettiğimi bilmesini istiyorum. Ve önemsiyorum."

Velma beni süzdü, düşündü. "Öyleyse, bu gecenin annenin içini rahatlatmaya çok yardımcı olacağını düşünüyorum. Ve ona neden Kıdemli Başkan Yardımcısı olduğunu hatırlat."

Evet. Belki.

Kendi annemin bile aklını, destansı boyutlarda bir pislik olmadığıma ikna etmem gerektiği gerçeğini hazmetmesi hâlâ zordu.

"Seni göreceğ Kane," diye güvence verdi Velma. "Gerçeğı göreceğ."

"Belki. Belki de yalan bu kadar gösterişliyken, gerçekte uğraşamıyordur."

İşte en acı gerçekte buydu.

Son birkaç günde öğrendiğim acı hayat dersi neydi? Kimse - ne kendi ailem, ne eski nişanlım, ne medya, ne de lanet olası avukatlar - gerçeğı istemiyordu. Milyarlarca dolar söz konusuyken kimsenin umurunda değildi gerçekte.

Ve hiç kimse zengin, erkek bir kurban istemiyordu.

Umurumda bile değildi.

Tek istediğim tüm bunların mümkün olduğunca çabuk geride kalmasıydı.

"Bu arada..." dedi Velma pencereden dışarı bakarak. Galaya ev sahipliğı yapan Coal Harbour'daki otele yaklaşıyorduk ve trafik sıkıştı. "Bu etkinliğe bir randevunla gelmemenin bir sebebi var mı? Kolunda bir şey olmadan smokin giymek pek senin tarzın değil."

"Ee? Kol şamdanım olabilirsin."

Bana kuru bir bakış attı. "Neden randevun yok, Kane?"

"Çok erken."

"Tamam. Bunu nasıl ele almak istediğini merak ediyordum. İlişkiler konusunda uzun bir erteleme, bir süre flört yok. Ya da..."

"Veya?"

"Ya da kadınlar nezdindeki itibarınızı düzeltmenize yardımcı olacak biriyle hemen tekrar bir araya gelin."

"Şimdilik A seçeneğini seçelim," diye mırıldandım. "Bu gece bir randevuyla gelsem, annem muhtemelen beni anında kovar."

"Doğru. Yani... Tina'yla her şey gerçekten bitti mi?"

"Evet öyle."

Velma'nın bana karşı aniden yaydığı sempatiyi pek istemiyordum, bu yüzden görmezden geldim.

"Seks kaseti hakkında... Söyleyeceğim son şey bu," dedi bana. "Ne olursa olsun, Dane, sana inanıyorum."

"Teşekkürler, Velma."

Evet. Bu bir şeye değirdi.

Ama ne yazık ki yeterli değil.

Biraz beklemek zorunda kaldık ama sonunda sahil oteline vardığımızda şoförümüz gelip Velma'nın kapısını açtı.

Onu kaldırıma kadar takip ettim ve Rolf bizi bekliyordu. Ötesinde, otelin girişine dağılmış bir kalabalık vardı; gala konukları geliyor, arabalarından iniyor ve otele doğru ilerliyorlardı. Kırmızı halı ve biraz da medya mensubu vardı.

Rolf ve adamlarından biri bizi kenara çekti, Tanner her zamankinden daha terli bir şekilde yanımıza koştu. Durduğu dükkandan şehir merkezine kadar koşmuş gibi soluk soluğaydı. Bana bir kutu içinde siyah saten bir papyon uzattı, sanki sürü liderine taze bir av sunuyormuş gibi.

Ona uzandım ve sırtımdan aşağı doğru yayılan sıcaklığı hissettim; aynı anda gözümün ucuyla turuncu bir alev

parıltısı yakaladım.

Başımı çevirip baktım. Ve orada, camla çevrili lobinin tam ortasında durmuş, birkaç kişiyle sohbet ediyordu.

Devi Sereda.

Vücuda yapışan, göz alıcı, turuncu bir elbise içinde.

"Orospu çocuğu." Bu kelime ağızından öylece çıkıverdi.

"Affedersiniz?" dedi Velma.

Papyonumu Tanner'ın elinden kaptım ve o da sessizce uzaklaştı. "Hiçbir şey. Sadece çalışanlarımdan birini fark ettim."

Velma bir kaşını kaldırdı ve görüş alanımı takip ederek Devi'nin alev alev elbisesini giydiğini gördü. "Ne şanslıymış," dedi alaycı bir şekilde.

"Bu baş belası," diye bilgilendirdim onu.

Velma, dikkatli bakışlarını bana çevirdi ve papyonumu takmaya çalışırken dikkatim dağılmış bir şekilde beni inceledi. "Anlıyorum," dedi.

Anladığımdan bile emin olmadığım bir şeyler mırıldandım. "Sanırım onu kovacağım."

Velma gözlerini devirdi. "Bu gece olmaz, olmayacaksın."

"Göreceğiz," diye mırıldandım. "Gece daha yeni başlıyor."

On Beşinci Bölüm

Danimarkalı

Galaya girdiğimizde (kırmızı halıda tek başıma yürüdükten ve zorunlu fotoğraf çekimleri için durduktan sonra) Velma'nın beni geniş konferans salonuna ve kalabalığın arasından geçirmesine izin verdim.

Beni gruptan gruba sürüklerken dikkat etmeye çalıştım. Bir içki bile alamadım. Batı yakası ve ötesindeki birçok meslektaşımız ve rakibimiz bu gece buradaydı ve Velma, insan canlısı biri olarak, konuklar hakkında benden daha fazla şey biliyordu.

Annem henüz gelmemişti, bu yüzden sürekli etrafta dolaşıyorduk. Sürekli el sıkışıyordum. Elimden geldiğince gülümsüyordum.

Bazı insanların sürekli nasıl gülümsediğini hiç bilmiyordum. Çok acıtıyordu.

Ama ben yapmaya devam ettim.

Seks kaseti sızdırıldığından beri ilk büyük sosyal etkinliğimdi bu. Anneme Vancouver'da ne kadar temiz olduğumu gösterme fırsatıydı, belki de beni biraz yumuşatır

ve bu yüzyılda bir ara Toronto ofisine geri davet ederdi. Birini yanımda getirmeyi hiç düşünmemiştim. Nişanım bozulduktan hemen sonra, bu biraz ayıp olurdu.

Bu gece çok önemliydi.

Akşam yemeğinden önce kokteyl saatiydi, bu yüzden oda dolarken her şey kaynaşmayla ilgiliydi. Benim içinse, asıl önemli olan annemin patentli Davenport tokalaşması olmalıydı.

Ama ben şu anda başka bir şeyle meşguldüm.

Velma için bu açık mıydı?

Etrafımda olup biten konuşmalara olabildiğince kulak vermeye çalışıyordum. Ama Devi, odanın diğer ucundan, gözümün ucuyla, migren ağrısı gibi yanıp sönüyordu.

O elbise sağduyuya bir saldırı gibiydi. Siyah ve muhafazakâr bir zarafet denizinde, karanlıkta bir alev gibi göze çarpıyordu. İnce bir beli, yuvarlak kalçaları ve o elbisenin içinde hafif bir dekoltesi vardı. Onu o şeyin içinde nasıl bu kadar pürüzsüz ve kontrollü tuttuğunu hayal bile edemiyordum. Vücudu incelikle kıvrımların mükemmel bir karışımıydı ve yüksek topuklularıyla zarif görünse de, o eski futbol divası bacaklarıyla toplarımı öyle sert tekmeleyebileceğini biliyordum ki Davenport soyunu kökünden bitirebilirdi.

Ve o da öyle yapardı. Eğer ona yeterince sebep verirsem.

Bunu yapmayacaktım.

Bu partide onunla kavga etmeyecektim, ona benimle kavga etmesi için bir sebep vermeyecektim. Onunla konuşmaya bile gitmeyecektim.

Peki onun varlığını neden bu kadar dikkat dağıtıcı buluyordum?

Smokinimi giyip buraya gelmeden önce ofiste mastürbasyon yapmamış mıydım? Evet. Evet, yaptım. Öyleyse neden o lanet elbiseyi giymiş hâldeyken hâlâ dışarı çıkıp eğlenmeye hevesliydim? Ve burada olması beni neden rahatsız ediyordu?

Ne önemi vardı ki?

Bana geleceğini hiç söylememişti ama gala hakkında hiç konuşmamıştık.

Onu kim davet etti?

Bu, yalnızca üst düzey yöneticilerin katılabileceği bir yönetici etkinliğiydi. Tabii ki bir CEO ve bir kişi olarak gelmediği sürece...

Peki ya yapmışsa? Ne önemi var ki?

Evet, geçen gün ajans ofisinde Shane'le karşılaşp, "Sorarsa bekar değilim," dediğinde canım sıkıldı. Evet, onu sosyal medyada tekrar aramıştım. Hem de birkaç kez. Dün gece Instagram'daki paylaşımını gördüm. Randevu gecesi için hazırdu. Neon ışıklı bir gece kulübünde bir grup fotoğrafının önünde dizilmiş gibi parlak pembe bir elbise giymişti ve ona uygun bir dudak parlatıcısı sürmüştü.

Ve bu durum beni olması gerekenden daha fazla rahatsız etti.

Başka bir şey paylaşp paylaşmadığını kontrol edip duruyordum. Mesela randevusuna nereye gittiğini. Ve oraya gitmek gibi aptalca bir şey yapıp yapmayacağımı merak ediyordum. Ve önceden kendime bahaneler uyduruyordum. Shane'le oradayken Burner Room'a gelmişti. Neden randevusuna davetsiz gelemiyordum ki?

Hatta Shane'e ne yaptığını sormak için bile uğradım. Belki de randevusunun onunla olmadığından emin olmak

için.

Öyle değildi.

Ama başka bir şey paylaşmadı.

Galaya kiminle geldiğini tam olarak bilmem gerektiğini fark ettiğimde, odanın yarısına gelmiştim bile. Velma'yı barın bir köşesine bırakmışım ve Rolf odanın kenarında beni rahatça takip ediyordu. Kimsenin beni durdurup sohbet etmeye çalışmaması için kararlı bir şekilde insanların yanından geçip Devi'ye doğru yürüdüm.

Üç adamla konuşurken parmaklarımı koluna doladım. "Affedersiniz," dedim yabancılara ve hemen onu yakındaki bir duvara doğru çektim.

"Affedersiniz," dedi, kolunu elimden çekip aniden durdu.

Kimse duymasın diye yanına yaklaştım. "Burada ne yapıyorsun? Seni ben davet etmedim."

Güldü, küçük beyaz dişleri parlıyordu. Dilimi onların üzerinde gezdirmek istedim.

Biraz geri çekildim.

"Ee," dedi. "Bu otelin de sahibi misiniz? Öyleyse, güvenliğe beni çıkarmasını söyleyebilirsiniz. Değilse, sosyalleşmekle meşgulüm."

Kaçmaya başladı ama kolunu yakaladım ve bu sefer parmaklarım yumuşak, çıplak etine saplandı. Koyu gözleri benimkilerle buluştu, kocaman açıldı ve ensemdeki tüyleri diken diken etti. Bir ürperti ta testislerime kadar yayıldı.

Aman Tanrım, onu çekici bulmuştum. Bu gerçekten büyük bir sorun olmaya başlamıştı.

"Bu bir şirket etkinliği. Şirketi temsil etmeni istemedim."

"Şey, bu partide Superior'ı biri temsil etmeli," dedi sakince, kolunu hafifçe çekerek tekrar elimden kurtararak.

"Bu Janelle'in işi olacaktı ama onu kovdun. Lizzie de bu gece çocuklarıyla. İşte buradayım."

"Valhalla'yı kastetmiştim. Bu, Valhalla tarafından desteklenen bir etkinlik. Ve sadece VIP'lere özel. Gerçekten bir galaya mı davetsiz geliyorsun?"

"Ben de Valhalla'nın bir parçasıyım," dedi basitçe.

"Hiç de bile." Bakışlarımı elbisesine diktim. "O elbiseyle yapacak daha iyi bir işin yok mu? Cumartesi gecesi. Bekarsın, değil mi? Randevuda olman gerekmez mi? Ya da jakuzili limuzinde bir parti ve karaoke bar turu vardır mutlaka, orada olmayı tercih edersin."

Gözleri saf, ateşli bir nefretle parladı. Bu nefretle yıkandım. O noktada, beni yere itip gözlerindeki o bakışla üstüme çıksa, sikimin ölüp cennete gideceğinden oldukça emindim.

"Hayır," diye homurdandı. "İyiym. Dün gece bir randevum vardı. Karaoke yoktu ama bar güzeldi."

Ben sadece ona bakakaldım.

Gerçekten bir randevusu vardı.

Dün gece.

Ben çatı katında oturmuş evrak işlerini hallediyordum. Yani, uslu uslu davranıyordum.

Bu beni çok sinirlendirdi.

"Ya sen, milyarder bekar?" diye sordu, gözlerini devirmemek için kendini zor tutuyormuş gibi. "Hafta sonun nasıl geçiyor? Yat partileri var mı? Beyefendiler kulübünde özel kucak dansları? Bakirelerin kanını içip nesli tükenmekte olan hayvanları avlama hikayeleri paylaştığınız kutsal bir tarikatın arka oda toplantıları var mı?"

"Henüz değil. Dün gece evrakları inceledim. Valhalla için yapılan son satın alımların detaylarını. Yatırımlarımı kontrol ettim. Brokerıma notlar gönderdim."

Neredeyse gülecekti. "Neden?"

"     geceleri bunu yapıyorum."

Bana göz kırptı. "Yatmadan önce bunu mu yapıyorsun?"

"Evet."

"Tanrım. Yakışıklı CEO Tina'nın seni terk etmesine  aşmamalı."

Daha cevap veremedi en bakışlarını kaçırdı, mutlu bir nefes aldı ve yoldan geçen bir adamın koluna yapıştı. Kusursuz bir smokin giymiş, inanılmaz derecede yakışıklı bir siyah adamdı. "Trey!" dedi.

Devi'yi görünce adamın yüzüne derin gamzelerle dolu bir gülümseme yayıldı... Onu "olağanüstü yakışıklı yönetici"den "i  çamaşırı mankeni çekici"ye dönüştürdü.

Bu adam kimdi yahu?

"Devi Sereda," diye hayretle söyledi, bir şekilde adının sonunu uzatarak; içinde tek bir M harfi yoktu, uzun bir mmmm sesi çıkardı.

Sarıldılar ve ayrılıp sohbet etmeye başladıklarında dişlerim sıkıldı. Bir sohbetin ortasındaydık ve şimdi eli sıkıca adamın pazısına yerleşmişti.

Hafifçe  ks rd m ve ikisi de bana baktı.

"Ah. Trey. Ben Dane," dedi Devi, sıkılmış bir sesle. "Birbirinizi tanımayanıza şaşırdım. İkiniz de çok  alışkan insanlarsınız."

Lanet olsun, o terimi yüzüne vurduğum güne pişman olacaktım.

"Trey Jones." Elini uzattı. "Brick House Records ve Jones and Associates."

"Dane Davenport." Elini sıktım. "Valhalla Medya Grubu."

"Hayır," dedi etkilenmiş bir şekilde.

"Müzikle mi uğraşıyorsun?" diye sordum.

"Ve ticari gayrimenkul. Diğer şeylerin yanı sıra."

"Kartını almam gerekecek. Batı yakasında bir mülke ihtiyacım olursa diye."

Devi'ye baktım, yüzünde bulacağımı bildiğim o dehşet dolu ifadeyi görmek için. Batı yakasında hiçbir şeye inanmıyordum. Yine de onu bu kadar dehşete düşmüş görmek güzeldi.

"Kesinlikle," dedi Trey, altın bir kutudan bir kartvizit çıkarırken. Bana uzattı. "Size etrafı gezdirmekten memnuniyet duyarım. İnanılmaz derecede seçkin mülkleri temsil ediyoruz."

"Harika." Devi içkisini yudumlarken ve kusma isteğini bastırmaya çalışırken kartı alıp dikkatlice smokinimin cebine koydum. Ya da öyle görünüyordu.

Trey ile emlak hakkında sohbet etmeye başladım ve burada kendisinden daha iyi olmadığını hemen fark etti. Ya da belki de sıkılmıştı. Trey'e veda öpücüğü vermek için lafımızı böldü. Gamzeli yanağından. Sonra kalabalığın arasına karıştı ve ben de gidişini izledim.

Sohbeti sürdürmeye çalıştım. Bu adamın Toronto'da da bağlantıları vardı. Zaten emlak sektöründe birçok bağlantım vardı ama bağlantı bağlantıdır. Eski ilişkilerle köprüleri yıksalar bile yeni ilişkilere karşı değildim. Ancak Devi'nin odadan geçerken sarılmasıyla o kadar dikkatim

dağılmıştı ki, Trey Jones'un satış konuşmasını tam olarak kavrayamadım.

Onunla işim bitti ve odanın içinde dolaştım, diğer konuşmalara girmemeye çalışarak. Sadece onu izliyordum.

Bu kadınla ne ilgim vardı?

Yani benden nefret ediyordu. Benden hoşlanmayan kadınlara asla ilgi duymamıştım.

Onun dışında.

Belki birkaçıyla yatmıştım ama o kadınlardan hiçbiri hakkında bu kadar uzun süre düşünmemiştim.

Devi'ye gelince, onu düşünmeyi bırakacak kadar bile kendimi savunmasız bırakamadım.

Aynı havayı paylaşmak bile bir mücadeleydi. Bir rekabetti. Her zaman öyle olmuştu.

Ve bu hafta her odada bir araya geldiğimizde silahlar çekildi. Onun iradesi benimkiyle şiddetle çatıştı ve kıvılcımlar uçtu.

Onu köşeye sıkıştırıp bu lanet savaşı kazanmak istiyordum, hem de çoktan. Çıplakken. Ve muhtemelen tekrar tekrar.

Neden? Mantıklı değildi.

O, benim için zorlu bir rakip bile değildi. Maddi olarak benden tamamen farklı bir dünyadaydı, ama çoğu insan öyleydi. Güzeldi, ama ben başka güzel kadınlarla da birlikte olmuşum. Daha başarılı kadınlarla.

Ama ben yine de tıpkı lisedeyken yaptığım gibi odanın karşısından onu izliyordum. Kafam bu kadınla meşguldü. Ya bana karşı hiç ilgisi olmayan ya da benimle kafes dövüşünde dövüşmeyi, böyle bir şey olduğunu kabul etmekten daha çok isteyen bir kadın.

Belli ki benden nefret ediyordu. Burada gücümün olduğunu biliyordu ama güçlüydü. Bana boyun eğmiyordu. Hâlâ onda bir zayıflık, zırhında bir çatlak hissetmiyordum.

Benim ilgimi çeken de buydu.

Tehdit edilmesine rağmen öne çıktı.

Zayıflık beni soğutuyordu. Hep öyleydi zaten. Bu yüzden, onda bir zayıflık bulmam gerekiyordu, sonra onu aşabilir, onu görmezden gelip yoluma devam edebilirdim.

Hepsi bu kadardı.

Onu sistemimden çıkarmak için onu becermeme gerek yoktu.

Onunla seks yapmak hayal ettiğim kadar ateşli olmayacaktı.

Zaten benimle sevişmek istemiyordu. Bu sanrı sadece penisimde yaşıyordu.

Yoksa öyle mi?

Devi Sereda benden nefret ettiğini iddia eden ama yine de benimle sevişmek isteyen kadınlardan biri miydi? Seks başka bir dildi ve bir kişinin ağzından çıkan sözlerle veya genel olarak size karşı hissettikleriyle uyuşmak zorunda değildi, değil mi?

Ya da sen bakmadığını düşündükleri her an sana attıkları ölümcül bakışlar.

Evet, tam da bunu yapıyordu. Şu anda.

En azından bana bakıyordu. Lisedeyken olduğundan çok daha fazla.

Sonra arkasını döndü ve bir an için küçük bakışma yarışmamızı kazandığımı sandım. Ama sanki bir şey dikkatini çekmiş gibiydi ve kalabalığın arasından ilerlemeye başladı.

Döndüm... annemin geldiğini gördüm. Odanın içinde süzülüyordu; Valhalla'nın Finans Başkan Yardımcısı Bradley ile birlikte... Devi ile doğrudan çarpışma rotasındaydı.

Aman Tanrım. Beni alt etmeye çalışıyordu. Hem de kendi annemle.

Belki de işini kurtarmak için kendini bana kanıtlaması gerekiyorsa, beni alt etmeyi ve annemi etkilemeyi tercih etmişti?

Ya da... belki de daha kötü bir şey düşünüyordu.

Çok, çok daha kötü.

Onu yakalamak için odanın karşısına doğru ilerledim.

Başaramadım.

Annemin yanına vardığımda Devi tam suratına yaklaşmış, elini sıkıyordu. Yaklaşırken Devi'nin "... olağanüstü bir arkadaşlık," dediğini duydum. "Bunun küçük bir parçası olmaktan bile onur duyuyorum. Şehirdeyken senin için yapabileceğim bir şey varsa, bu benim için büyük bir ayrıcalık olur—"

"Anne." Annemin elini Devi'nin elinden neredeyse çekip aldım ve yanağına bir öpücük kondurdum.

Annem bana tuhaf bir bakış attı. "Sarhoş musun?" bakışı attı. Annemi hiç öpmedim. Zaten öpmemiştım. Duygusal bir aile değildik.

"Görüyorum ki Devi ile tanışmışsınız," dedim, Devi başka bir şey söylemeden. "Bayan Sereda, Superior Talent'ın batı yakası ofisinin baş temsilcisi."

"Ah," dedi annem, bakışları tekrar Devi'ye dönerek. "Ne kadar etkileyici."

"Ben Bradley," dedi Bradley, Devi'ye elini uzatarak.

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Devi elini sıkarken.

"Eğil Bradley," dedim ona bakmadan.
Burnunu havaya kaldırdığını hissettim.
Annem bana kaşlarını çatarak baktı.
Bradley sessizce homurdandı ama itaatkar bir şekilde kalabalığın arasına karıştı.

Annem bu konuda hiçbir şey söylemedi. Aramızdaki husumeti, oyun parkındaki iki sinir bozucu çocuk gibi duymazdan gelmeye alışkındı. Dikkatini çoktan Devi'ye çevirmişti. "Söyle bana Devi. Superior'da çalışmaktan nasıl keyif alıyorsun? Umarım bu geçiş süreci çalışanlar için çok zor olmamıştır."

"Ah, hayır. Kesinlikle hayır. Superior ailesinin bir parçası olmak büyük bir ayrıcalıktı. Ve tabii ki Valhalla ailesinin."

Annem çok etkilenmiş görünüyordu. Devi ise elbette ki dengeli ve hoşsohbeti; annemin bir kadın çalışanda görmek istediği her şeye sahipti.

Oğlunun onu yıldırmamış olması da buna dahil.

Devi bana baktı. İçimden, şu anda damarlarında fantastik, yasadışı bir uyuşturucu gibi dolaştığını bildiğim her dürtüye karşı koymasını diledim. Aramızda geçen her şeyi, annemin önünde yüzüme vurma isteği. O inanılmaz derecede uygunsuz e-posta dizisi de dahil. Ve lisedeki o öpücük konusunda onu sıkıştırmak. Hem de defalarca.

"Ama sana şunu söylemeliyim ki," dedi anneme, "oğlunla çalışmak tüm deneyimin en güzel kısmıydı. Bizimle tanışmak için şehre gelmesi," diye coşkuyla söyledi, "ve ajansı onun yaptığı gibi geliştirmek için... Son birkaç günde bizim için neler yaptı? Olağanüstü." Bana, göğüslerini yeni imzalamış bir rock yıldızıymışım gibi baktı. Ne diyeceğimi bilemedim. "İtiraf ediyorum," dedi anneme, "üniversiteye

bile gitmedim. Liseyi bitirir bitirmez ajansta çalışmaya başladım ve sürekli yükseldim. Stajyerlikten ajansa. On bir yıldır ajansta çalışıyorum Bayan Davenport ve daha önce oğlunuz gibi sektörün devleriyle çalışma fırsatım olmamıştı."

Son bölümdeki ince asit etkileyiciydi.

Neredeyse konuşmasının geri kalanı kadar etkileyici.

O kadar incelikliydi ki, annem bunu tamamen kaçırdı, bunun yerine bu apaçık çalışan, kendini yetiştirmiş kadının bana yaptığı iltifatlara kapıldı. Annemin her zaman savunduğu türden bir kadındı bu. Sokaktan birden fazla kez işe aldığı türden bir kadındı.

Devi'nin yaşındayken büyükanneme çok benzeyen bir kadın olurdu. Büyükannem de üniversiteye gitmedi, bunun yerine hayaline her şeyini adadı.

Devi Sereda ödevini yapmıştı. Ve az önce ne kadar zorlu bir rakip olduğunu kanıtlamıştı.

Bunu bana tamamen ters yüz etmişti.

"On bir yıl," diye düşündü annem ve bana baktı. Valhalla'da çalıştığımdan çok daha uzundu. Üniversiteye gitmiş olmama rağmen. "İşte bu özveri." Belli ki Devi'den etkilenmişti, tıpkı Devi'nin umduğu gibi.

Ben de oyununa devam ettim. Devi bana gerçekten başka seçenek bırakmamıştı. Eğer bu bir satranç maçıysa, vezirimi köşeye sıkıştırıp eğmişti.

"Etkileyici, değil mi?" Paslı gülümsememi anneme prova ettim. "Belki de şehirdeyken neden ajansta bu kadar çok zaman geçirdiğimi anlamışsındır."

"Evet," dedi düşünceli bir şekilde. "Anlıyorum." Annem şimdi seksi turuncu elbisesiyle Devi'yi baştan aşağı

süzüyordu, gözleri göğüs dekoltesinde ve gür koyu saçlarında geziniyordu.

Durun. Bu yanlış yöne gitti.

"Devi'nin bir menajer olarak olağanüstü bir geçmişi var," diye hemen ekledim. "Ajanstaki yetenekleri şimdiye kadar boşa harcandı."

"Ah, Bayan Davenport, oğlunuz çok tatlı," diye hemen karşılık verdi Devi. "Ajanstaki diğerlerine söylemeyin, çok klişe. Liseyi Beaumont Akademisi'nde birlikte okuduk. Çok tatlı, değil mi? Ajansta çalıştığımı ve artık sizin sahibi olduğunuzu öğrendiğinde, aman Tanrım, çok eğlendik, değil mi Dane?"

"Evet," dedim. "Çok tatlıydı."

Annem beni inceledi, sonra da büyülenmiş bir şekilde Devi'nin ilerlemesini dinledi.

"Şey, müdürümüzün ajansı olması gerektiği gibi yönetmediğini keşfetti. Orada neler döndüğünü bile bilmiyorum. Dane bana söylemiyor. Sanırım beni korumak istiyor," dedi ve yüzünde mütevazı bir gülümseme vardı. Beni kahraman gibi gösteriyordu, oysa bu tam da bana karşı hissettiklerinin tersiydi. Çok etkileyiciydi. "Tam bir Tanrı lütfuydu. Neyse, beni ajansı temsil etmem ve sizinle tanışmam için galaya davet ettiğinde nasıl hayır diyebilirdim ki?"

Bana gözlerini kırpıştırarak baktı.

Annem bana göz kırptı.

"Nasıl yani," dedim kuru bir sesle.

"Ayrıca," diye ekledi Devi, "bizim yerimize birini bulana kadar ajansı yönetmesi için iş arkadaşlarımdan birini terfi ettirdi. Her şeyle o ilgileniyor. Çok yardımcı oldu."

Zekice. Bunu, sadece eteğini çekmeye çalışmadığımı belli etmek için söylemişti. Ona terfi teklif etmemiştim. Sadece galaya gelmesini istemişim. Bu, ona hayran olduğum ve uslu durduğum anlamına geliyordu.

Tamamdır.

Devi'nin gözleri bana baktı, Sıra sende, pislik herif.

Bunu bir adım öteye taşımanın zamanı geldi.

"Aslında, bu hafta Devi'nin yanında çalışmak benim için onurdu," dedim anneme. "Bana işin inceliklerini ve batı yakasının misafirperverliğini gösterdi." Devi tatlı tatlı gülümsedi. "Acaba burada bir ofis mi kuralım diye düşündüm. Biliyor musun, senin beni teşvik ettiğin gibi batıda daha fazla zaman geçirsem mi acaba?"

Annem bana kaşlarını kaldırdı. Bunu sadece Devi'yle uğraşmak için söylemişim. Ve işe yaramıştı. Dişlerini sıkarken çenesinin seğirdiğini görebiliyordum. Muhtemelen benim gibilerle aynı şehri paylaşmak zorunda kalma düşüncesiyle tekrar kusmamaya çalışıyordu.

Ama sonra merak ettim...

Batı yakasında bir ofis fena fikir değildi. Belki de sadece küçük bir ofis? Böylece büyükannemin istediği gibi Vancouver'daki varlığımızı büyütebilirdik. Skandallarda başrol oynamaktansa aile şirketini büyütmeye daha kararlı olduğumu gösterebilirdim.

"Batı yakasında bir ofis mi?" dedi annem. Şaşırmış gibiydi ama kötü anlamda değil. Yine de Devi'ye tekrar baktı, bu tavır değişikliğinin kendisiyle ilgili olup olmadığını merak ettiği belliydi.

Aklımı mı kaçırdım da bir gecede aşık mı oldum?

Bu kadınla cinsel ilişkiye girerken kendimi daha önce filme almış olsaydım, ailem başka bir skandal mı bekleyebilirdi?

Annemin aklından geçen soruları neredeyse duyabiliyordum.

Ama ben cevap veremedim arkamızda bir hareketlilik oldu ve o da bana bakmadan gitti.

"Ah, harika. Geldi," diye duyurdu annem. Sonra gözlerimin içine baktı ve bana ancak tüyler ürpertici olarak tanımlanabilecek bir gülümsemeyle baktı.

Arkamı döndüğümde tam arkamda Chanel marka haute couture elbise giymiş minyon yapılı bir kadının durduğunu gördüm.

Büyükannem.

Ailemin reisi olan kadınla karşı karşıyaydım. Dünyamdaki tüm gerçek güce sahip olan kadın. Eğer kendime çeki düzen vermezsem beni dışlayacak bir kadın.

Ve ben bir yığın saçmalığın ortasında, benden nefret eden bir kadının yanında duruyordum.

"Merhaba canım," dedi büyükannem anneme. Sonra bana kısa bir "Dane," diye ekledi.

"Anneanne," dedim boşuk bir sesle.

Bu etkinliğe uçakla geleceğini bilmiyordum. Artık nadiren seyahat ediyordu. Annem beni uyaramaz mıydı?

Hayır. Beni hazırlıksız yakalamak istiyordu.

"Anne, bu Devi," dedi. "Şirketlerimizden birinde çalışıyor. Ve torununuz hakkında söyleyecek bir sürü güzel şeyi var gibi görünüyor."

Vay canına. Hâlâ burada mıydı? Belki de birbirimize olan hayranlığımızı biraz fazla abartmıştık.

Devi'ye baktım, "Lütfen beni mahvetme." der gibi.

Hafifçe sırttı. Ama bu o kadar cazipti ki, koyu gözleri karşılık verdi.

"İlginç değil mi," dedi büyükannem usulca. Ona tekrar baktığımda, kurnaz gözleri Devi'ye kilitlenmişti. "Bana torunumdan bahset canım. Her şeyi duymayı çok isterim."

On Altıncı Bölüm

Danimarkalı

Devi, bana hayranlık duyan ve saygı duyan bir kadını oldukça inandırıcı bir şekilde canlandırarak bu oyunu sürdürdü. Kendi gözlerimle görmeseydim kesinlikle inanmazdım.

Ajans hakkında daha fazla güvenilirlik için çeşitli gerçekler ve rakamlar sıraladı, ardından lisedeyken ne kadar sevimli olduğum, ne kadar etkileyici bir iş adamı olduğum ve benimle tanışıp benimle çalışma fırsatı bulduğu için ne kadar şanslı hissettiği gibi birkaç sıradan gönderme yaptı.

Sonra özür diledi. Büyükanne son ve sevimli bir gülümsemeyle ve bana da, görme yeteneği olan hiç kimsenin fark edemeyeceği bir ateş parıltısıyla.

"Çok zeki," dedi büyükanne, Devi arkamızdaki biriyle konuşmak için döndüğünde. Soluk gözleri benimkilerle buluştu. "Sana neden kızgın?"

"Çünkü o zeki," dedi annem kuru bir sesle.

"Ofiste ufak bir anlaşmazlık yaşadık," dedim, inanacaklarını bilerek. "Ben hallederim."

"Sen öyle yap," dedi annem.

"Bu dünyanın geleceği güçlü kadınlardan ibarettir, Dane," demişti büyükannem. "Bunu unutma."

Nasıl yapabilirdim ki? Etrafım onlarla çevriliydi ve şu anda hepsinin geleceğimde parmağı varmış gibi görünüyordu.

Kendimi mazur gösterip Devi'nin kalabalık arasında ilerlemesini takip etmeye çalıştım. Ne yazık ki, Yaşayan Ceset Corben'e çarptım.

"Dane," diye beni resmi bir şekilde selamladı görevlim.

Neredeyse ürperdim; birbirimize ilk isimle hitap etmemizden nefret ediyordum.

"Corben. Seni buraya ne getirdi? Zengin bir dulun seyahati mi?"

Dehşete kapılmış görünüyordu. "Annenizin misafiri olarak geldim."

Elbette. Onu davet edecekti. Böylece bu gece gözleri ve kulakları meşgul olduğunda beni gözetleyebilecekti.

"Acelen mi var?" diye sordu, keskin, kuş gibi gözleri yüzümle o turuncu elbise arasında gidip geliyordu.

"Tam erkekler tuvaletine gidiyordum."

"Bayan Sereda'yı partiye mi getirdin? Bayan Caulfield dışında kimseyi davet ettiğini bilmiyordum."

Tam o sırada, kıdemli EA'mın annem ve büyükannemle konuşmak için içeri daldığını gördüm. Tam zamanında. Ben dönene kadar boşluğu doldurabilirdi. Danimarka ile ilgili her türlü sohbeti olumlu bir tonda tutun. Umarım.

Bu arada, Devi'yi tekrar buraya getirmem gerekiyordu. Anlaşılan o ki, Velma'dan bile daha iyi bir sigortacıymış. Velma bile bana bu kadar hayranmış gibi davranamazdı. Annem onu çok iyi tanıyordu.

Ne yazık ki Devi, otel lobisine açılan kapılardan birinden hızla çıkmıştı. Ve karşımda kaskatı kesilmiş, ceset gibi bir adam vardı.

Ne istiyordu acaba?

"Hayatta farkında olmadığın çok şey olduğundan eminim," dedim Corben'e sakın bir şekilde.

"Evet. Sana da aynısını söylüyorum. Bayan Sereda'yı mükemmel bir seçim bulmam seni şaşırtabilir," diye bilgilendirdi beni. "Son zamanlardaki... zorluklarınız... ve nişanlılığınızın sona ermesi ışığında yeni bir kadınla ilişkiye girmeye karar verseydin... yalnızca doğru kadın olurdu."

"Eğer Bayan Sereda'nın benim için doğru kadın olduğunu düşünüyorsan," dedim ona, "gerçekten bir şeyi kaçırmış olabilirsin."

"Tam tersine. Yanınızda güçlü bir kadının, onun gibi bir kadının imajınıza neler katabileceğini bir düşünün. En çirkin karakter özelliklerinize ve davranışlarınıza bile tahammül edemeyen bir kadın. Bu, ilgili herkes için ferahlatıcı olmaz mıydı?"

Evet. Annem ve büyükannem için inanılmaz derecede ferahlatıcı ve şüphesiz eğlenceli olurdu.

"Çok ferahlatıcı," diye onayladım. "Düşünerek alacağım. Şimdi, eğer üzerimden atmama yardım etmek istemiyorsan, erkekler tuvaletini yalnız başıma kullanmam için bana bir dakika ver."

Onu ağız açık bir şekilde orada bırakıp, hemen arkamda Rolf'la birlikte lobiye doğru yöneldim. "Onu benden uzak tut," dedim Rolf'a.

"Evet efendim."

Hemen dışarı çıktım ama Devi ortalıkta yoktu. Otele geri döndüğümde, tuvaletler için iki ayrı tabela gördüm. Daha yakın olanın dışında birkaç kişi kaynaşıyordu.

Uzaktaki odaya doğru yöneldim ve bir süre volta attım, tuvaletlerin olduğu girintilere göz kulak oldum. Onu aramak için telefonumu çıkardım.

Ama sonra Devi, elinde paltosuyla uzaktaki kadınlar tuvaletinden tek başına çıktı. Beni görünce aniden durdu. Paltosunu giydi ve bana yaklaşıırken, sinirlenmiş gibi görünüyordu.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordum ona. Tam önünde durdum ve bana bakmasını sağladım.

"Ne yap?"

"Ailemi etkiledin."

"Ah, o mu?" dedi neşeyle, ama gözlerinde bir zafer kıvılcımı vardı. Bunu kazandığını biliyordu. "Böyle şeyleri her zaman yaparım. İş kadını olduğumu hatırlayabilirsin. Nasıl satış yapılacağını bilirim. Ayrıca, VIP'lerle sohbet etmeye oldukça alışkınım. En iyi arkadaşımın bir rock yıldızıyla evlendiğini fark etmiş olabilirsin."

Evet. Bunu fark ettim. Geçen gece barda geçirdiğim vakit sayesinde. Ve Instagram'da beni takip etme seanslarım sayesinde.

Yine de Jesse Mayes milyarder değildi.

"Her iki durumda da," dedim. "Bu eşi benzeri görülmemiş bir şeydi. Annem ve büyükannemden anında

korkmayan bir kadınla nadiren karşılaştım."

"Ne olursa olsun. Ünlü müzisyenlerle yola çıktım. Film yıldızlarıyla şampanya çeşmelerinden içtim. Motorcularla defalarca gittim, Hindistan'ı sırt çantamla gezdim ve büyükannenizi utandıracak kadar çılgın kadınlarla partilere gittim. Zengin ve yaşlı bir kadın beni korkutamaz."

"Peki nereye gidiyorsun?"

"Gidiyorum. Bir gece için yeterince eğlendim. Ve iştahımı biraz kaçırdım." Yanımdan geçmeye çalıştı ama yine kolunu yakaladım.

Bana bir kez daha omurgamdan aşağı, testislerime kadar uzanan karanlık bir bakış attı.

"Ya kalsaydın?"

Elimi silkeledi. "Bunu neden yapayım ki?"

Derin bir nefes aldım ve olabildiğince insani davranmaya çalıştım. "Çünkü nazikçe soruyorum."

"Hayır. Değilsin."

"Kalmanı istiyorum," diye çıktım zorla. "Ve benim hakkımda daha güzel şeyler söyle."

Gözlerini bana dikti, "Şimdi ne kötülükler peşindesin?" der gibi. "Bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü sen bu işte iyisin."

Gözleri daha da kısıldı.

Koridorda birkaç kişi geçti. İkimiz de geçmelerini bekledik ve arkasındaki kadınlar tuvaletinin kapısını işaret ettim. "Boş mu?"

"Bildiğim kadarıyla..." dedi dikkatlice.

"İçeri." Kapıyı açmak için onun yanından uzandım.

Gözlerini hafifçe devirdi ama tuvalete doğru yürüdü. "Kapıda bir hanımın olmasının bir sebebi olduğunu

anlıyorsun."

"Yani? Özel." Bir kilit vardı, ben de kilitledim. "Ve seni buraya çekersem, erkekler tuvaletine çekmemdense bana tokat atma ihtimalin biraz daha az."

"Evet," dedi. "Biraz."

"Düşünsene. Akşam yemeği daha servis edilmedi bile. Masamıza katılabilirsin. Anneme ve büyükanneme benimle ücretsiz, lezzetli dört çeşit yemek eşliğinde çalışmaktan ne kadar keyif aldığını söyle."

"Yalan söylüyordum."

"İnandırıcı bir yalan söylüyorsun."

"Neden?" diye üsteledi. "Neden benden bunu yapmamı istiyorsun?"

Siktir. Bunu ona açıkça söylemem mi gerekiyordu?

Evet. Çünkü bu kadar önemliydi. Onunla yaşadığı hormonların körüklediği herhangi bir kavgadan daha önemliydi.

"Böylece beş dakikalığına benimle gurur duyabilirler," diye atıldım zorla, "ve belki bunun nasıl bir his olduğunu hatırlarlar."

Devi bana şüpheyile baktı. "Ailen seninle gurur duymuyor mu?"

"Ben onlar gibi değilim," dedim, her kelimeyi ağzımdan zorla çıkarırken. "Ben imparatorluklar kurmam. Onları optimize ederim. Bu seksi değil."

Beni tepeden tırnağa süzdü ve nasıl göründüğümü anladım. Her zaman göründüğüm gibi. Şımarık vakıf çocuklarının poster çocuğu gibi.

Onun benim hakkımdaki fikrinin birkaç saatliğine bile olsa değişmesini sağlayabileceğimi düşündüm.

"Biliyor musun, sen tam bir pislüksin, Dane Davenport."
Sanmıyorum.

"Her şey seninle mi ilgili?" dedi.

"Açıkçası evet."

Hiç etkilenmemiş görünüyordu.

"Ben onların varisiyim," dedim. "Şu anda benimle gurur duymaları gerekiyor. Benim için önemli olan tek şey bu."

"Seninle gurur duymadıklarını pek sanmıyorum," dedi isteksizce.

Bunu ona anlatmanın, onu ikna etmenin, ama aynı zamanda onurumu da korumanın bir yolunu aradım. "Neredeyse otuz yaşındayım," dedim. "Otuzuma geldiğimde bir şeyler başarmamı bekliyorlardı. Ve dünyanın gerçekten önemsendiği tek şey, yatlarda mirasçı kadınlarla takılmaktı."

Kaşlarını çattı, belli ki acente ofisinde yaptığımız ilk konuşmayı, o yat yorumunu yüzüme çarparak söylediğini hatırlamıştı. "Ama yaptığın işle onlara çok para kazandırıyorsun, değil mi?"

"Evet. Ama mesele sadece para değil. Mesele güç."

"Peki bunun benimle ne alakası var?"

Kahretsin. Kendimi bir kaybeden olarak göstermeden ve onu övgülere boğmadan bunu ona nasıl anlatacağımı bulmak için çok uğraşıyordum, gerçekten çok uğraşıyordum. Bir yolu var mıydı?

"Ailemizde," diye açıkladım, sorusunu geçiştirerek, "büyükannem ve annem tüm güce sahip. Beni izliyorlar. Kendimi onlara kanıtlamam gerekiyor, şu anda değinmeyeceğim sebeplerden dolayı, çünkü senin ilgileneceğini hiç düşünmezdim-"

"Dur tahmin edeyim," diye sözünü kesti. "Seks kaseti."

Dişlerimi sıktım. Çok ileri gidiyordu. Ona şu anda bir şeye ihtiyacım olduğunu itiraf ediyordum. Nazikçe rica ediyordum. Bu yeterli değil miydi?

"Mesele şu ki," dedim ona, "açıkçası senden hoşlanıyorlar."

"Beni yeni tanıdılar."

"Senden etkilenmişler," diye düzelttim. "Hayatım boyunca onları etkilemeye çalıştım ve sen bunu tam beş dakikada başardın. Aslında beş saniyede."

"Hı hı. Peki bu sana nasıl fayda sağlıyor?" Bana ifadesiz bir şekilde baktı.

Bunu gerçekten benim bencil bir pislik olduğumla ilgili yapmak mı istiyordu? Bunun ne olduğu yerine?

Bu iş ile ilgiliydi.

Algılanan değer.

Onun istediği bir şeye sahiptim. Ve şu anda, onun da benim ihtiyacım olan bir şeye sahipti.

Ona bakakaldım. "Bunu bana söyletecek misin?"

"Ne dersiniz?"

Kelimeleri ağzımdan zorla çıkardım, sanki bir öğütücüden geçiriyormuşum gibi. "Senin... bir auran var, Devi. İnsanların seni dinlemesini sağlıyor. Hakkımda o şeyleri söylediğinde sana inandılar."

"Affedersiniz?" Sanki beni duymamış gibi eğildi ama duymuştu. "Bir aura mı?"

"Bir kıvılcım," diye neredeyse öksürdüm.

"Ne?" diye güldü. Benim mücadelemi izlemekten çok hoşlanıyordu.

"Işıltılı bir hava yayıyorsun," diye hırıltıyla söyledim. "Bir özgüven. Fark etmelerine kızamazsın. İnsanlar bunu odanın

öbür ucundan bile görüyor."

"Ha, kafeteryanın karşısında mı? Spor salonunun karşısında mı? Sınıfın karşısında mı? Bu yüzden mi okulda bana hiç bakmadın? Ve bunca zaman boyunca benim sonumu planladığını sanıyordum. Ve başarısız oluyorsun."

Derin bir nefes aldım. "Ne olduysa, beş saniyede oldu. Büyükanнем sana bundan fazlasını vermezdi. Her zaman, ilk izlenimi yaratmak için bu kadar zamanın olduğunu söyler."

"Hmm." Beni baştan aşağı süzdü. "Beş saniye, ha?"

"Ne?"

"İlk tanıştığımız anı düşünüyordum. O ilk beş saniyeyi. Belki de büyükanнем haklıdır."

Lise otoparkındaki o anı hatırlaması ne kadar hoşuma gitti, inanılmazdı. O an bana karşı tam bir pislik olmasına rağmen.

Çünkü o anın her şeyini hatırlıyordum. Bana hissettirdiklerini de.

Hor görüldü. Reddedildi.

Çok garip bir şekilde büyülenmişim.

"Benden nefret etmen için gereken süre bu kadar mıydı?" dedim düz bir sesle.

"Evet. İlk görüşte aşk olduğunu söyleyemem."

Belki de benim için öyleydi.

Düşünce aklımdaydı ama hemen reddettim. Okulda benden hiç hoşlanmaması canımı sıkıyordu. Beni sinirlendiriyor ve çileden çıkarıyordu. Ama onu bu yüzden sevmiyordum.

Ondan hoşlanmadım.

Ben o kadar da berbat durumda değildim.

"Ne istiyorsun?" diye homurdandım.

"İstek?"

"Bunu kabul etmeni sağlayacak ne sunabilirim?"

"Aa, bana teklif mi yapıyorsun? Pazarlık konusunda hep bu kadar kötü müsün?"

"HAYIR."

Gözleri zevkle parlıyordu. Beni muhtaç görmek hoşuna gidiyordu. Beni yalvartmayı mı umuyordu?

Ben olsam bunu yapmazdım.

Belki de hissetmişti, çünkü sonunda pes etti. "Tamam o zaman. Anlaşılamadığın için sana açıklayayım. Ajansın anahtarlarını bana vermeni, ekibini bir uçağa bindirmeni ve Toronto'ya, eve uçmanı istiyorum."

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Ajans bir işletme ve ailemin sahibi. Başka bir şey olmalı. Sana hemen şimdi, burada, el sıkışırken söz verebileceğim makul bir şey. Sahip olduğum ve senin de istediğin bir şey."

Bana asla el sıkışmayacağını söyleyip hemen çıkıp gitmesini bekliyordum.

Ama bunun yerine, "Tamam. Peki. Janelle ve Claire'e yaptığın gibi beni de haber vermeden başından savma. Onlarla ne olduysa, benimle hiçbir ilgisi yok. Ajans için çok çalışıyorum. Zor zamanlar geçirmiş olsak bile, orada bir değer var. Benimle ilgili ne sorun bulursanız bulun, önce düzeltmem için bana bir şans verin." dedi.

"Pekala. Zaten uzun süre burada olmayacağım." Gerçekten de, bu kolay bir karardı. Onu kovmaya karar verseydim, kovardım. Sadece ihbar süresi ve bir sebep bildirirdim.

"Yapmayacaksın değil mi?"

"Hayır. Ve ajansa senin yüzünden gelmedim," diye gereksiz yere ekledim. "Buraya gelmemin sebebi bu değil."

Neden sanki ikimizi de ikna etmeye çalışıyormuşum gibi garip bir ses duydum?

"Tamam," dedi. Ama hâlâ bana güveniyormuş gibi görünmüyordu.

"Sadece iş." Elimi uzattım. "Yani, akşam yemeğine bize katılır mısın? Bu bir randevu değil. Bu gece randevum olamaz. Sen sadece benim çalışanımsın. Üç bin kat uzaklaştırılmış."

"Tamam." Sonunda, anlaşmamızı onaylamak için elini elimin içine kaydırды. Sert, ciddi bir el sıkışma. "Ama bu sadece bu gecelik, değil mi? Senden hoşlanıyormuş gibi davranmaya bundan sonra devam etmek zorunda değilim, değil mi?"

"Evet," diye söz verdim. "Sadece bu gecelik." Sonra eli elimden kayarken bakışlarım dudaklarına kaydı. "Tek istediğin bu mu gerçekten?"

Bunun nasıl ağzımdan çıktığını bile bilmiyordum. Ya da neden. Ama çıktı.

"Evet," dedi ifadesiz bir ifadeyle ve tekrar göz göze geldik. "Eminim öyledir. Ayrıca... artık daha fazlasına dayanabileceğini sanmıyorum." Sanki o tek kelimeye saf benzin üflüyordu: "Hallet..." ve bu kelime beynimde alev aldı.

Koyu renk gözlerine baktım. Bunu bilerek yaptı, değil mi? Sözleri o baştan çıkarıcı, imalı tona bürünüyordu...

Benimle flört mü ediyordu?

Neden benimle flört ediyordu?

Gülümsedi ve içimde huzursuz bir his oluştu.

Ve ailemle birlikte o masada ona gerçekten güvenip gvenemeyeceğimi merak ettim.

Evet. İşini tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı.

Ama bu onun benimle gizlice uğraşmaya çalışmayacağı anlamına gelmiyordu.

Bu bir yarışmaydı, değıl mi? lmne bir mücadele mi? Son ayakta kalan adam (ya da kadın) mı? Hepsi bu.

Ve eğer yleyse... neden benden çekinmiyordu?

Yaklaştım, yaklaştım, geri çekildi. Tam duvara yaslandı. Bakışlarını hiç ayırmadı.

Ellerim başının iki yanında duvara yapıştı. "Emin olduğun sürece," dedim sesimi alçaltarak ve bakışları dudaklarıma kaydı. "Bütün gece yemekte yanında oturup seni kızdırmak istemem. Bilirsin, seni kandırmak..." Konuşurken dudaklarım dudaklarına yakın, bir nefes uzaklıktaydı.

Başını, ona verdiğim o küçük mesafeyi geri çekti. Gözleri benimle buluştu, gözleri kocaman ve karanlıktı.

"Bu gece çok iyi iş çıkardın," dedi neredeyse kibarca. Öyle ani bir yüz seksen dereceydi ki, kafam karıştı. "Tebrikler," diye ekledi tatlı bir sesle. "Bu galadaki herkes sana bayılıyor. Yani, büyük ihtimalle kendi annen hariç. Ve büyükannen."

Biraz geri çekilip onu inceledim.

"Lisedeyken olduğundan daha popüler görünüyorsun kızlar arasında." Ve işte yine oradaydı. Benzin. Sözleri alev alev yanıyordu... sanki bana kirli bir kitaptan seksi bir sahne okuyordu. "Ama kocalarının aynı şeyi hissettiğinden emin değılim. Odada yürürken bunu hissediyor olmalısın," diye fısıldadı. "Hissediyor musun..." diye sordu bana ve

kalbimdeki tüm kan şiddetle güneye doğru pompalandı. "Herkesin seni istediğini bilmek...?" diye fısıldadı yavaşça, sözleri şimdi penisimde güm güm atan nabzımın acil atışına uyuyordu. "Seni kıskanıyorlar..." Gözleri dudaklarımın kıvrımını takip etti. "Seni seviyorlar..." Boğazımdaki pürüzlü yumruyu zorla aşağı bastırdım, sanki bir şeftali çekirdeği yutmuşum gibi. "Ve senden nefret ediyorlar."

"Beni tanımıyorlar." Sesim kurumuş ve parçalanmıştı, içi parçalanmış bir kalp çakılların üzerinde sürükleniyordu.

"Seni tanıyorum." Gözleri tekrar bana döndü, berrak ve karanlık. "Sen şeytansın." Bunu açıkça söyledi, bir gerçeğin ifadesiydi. Tıpkı lisedeyken yaptığı gibi.

Ani baştan çıkarma sona ermişti ama penisim tamamen büyülenmişti. İhtiyaçla şişmiş bir şekilde, hazır ol vaziyetinde duruyordu.

"Hayır bebeğim," diye düzelttim yutkunarak. "Ben kahramanım."

Gerçekten bunu şimdiye kadar bilmiyor muydu?

"Ah, hayır," dedi. "Hayır, hayır. Bu benim hikâyem. Ve sen, Dane Davenport, kötü adamsın."

Sonra yanımdan geçip kapıdan çıktı.

On Yedinci Bölüm

Devi

Telefonuma baktım.

Hiç bir şey.

Dane ile aramızdaki kısa sohbet, bir saat kadar önce kendisine sorduğum soru üzerine sona erdi.

Ben: Bu toplantının tam amacı nedir?

Buz lordundan hala bir cevap yok.

Öğleden sonra birde, dün geceki gala/kâbusun akşamdan kalmalığını üzerimden atarken, bana mesaj atıp "iş meselesi" hakkında benimle yüz yüze görüşmesi gerektiğini ve saat üçte beni almaya bir araba göndereceğini söyledi. Saat iki buçuk beş olmuştu ve her geçen dakika daha da tedirgin oluyordum.

Akşam yemeğinde onunla oturup bütün gece onu övmek yetmiyormuş gibi, şimdi de pazar günümün bir kısmını kanepede oturup yedek kariyer fikirleri düşünmek yerine onunla mı geçirmek zorundaydım?

Kişisel alışveriş danışmanı olma fikrine ısınıyordum. Ya da belki çiçekçi olmak. Çiçekler güzeldi. Ve insanın kafasını karıştırmıyorlardı. Ne de işini.

Dün geceki gibi bir şeyi tekrar yaşamaktan her şey daha iyiydi. Sevdığım hayalimdeki iş bile buna değmezdi.

Elini sıkamak yerine, nereye sokacağını söylemeliydim. Annesine ve büyükannesine de haklı olduklarını söylemeliydim. Aslında tam bir pislik ve hayal kırıklığı olduğunu.

Sonra onlara ofiste ve kadınlar tuvaletinde bana söylediği bütün saçmalıkları anlattı.

Bütün gece onun suratına patlasın.

Ama eğer bunu yaparsam... beni de beraberinde götürmenin bir yolunu bulur.

İç çekip telefonumu çantama koydum. "Nasıl görünüyorum?"

Chaz, oturma odası penceresinin önündeki ikiz egzersiz bisikletlerimizden bize baktı; loş öğleden sonra ışığı içeri sızıyordu. Bisikletinin tepesine tünemiş, yavaşça pedal çevirip The Biggest Loser'ı izlerken poşetten Two-Bite Brownie yiyordu.

Siyah kazak elbisem, yağmura dayanıklı süet botlarım ve dumanlı gözlerimle sanki podyumdaymışım gibi ön koridorda poz verdim.

Ev arkadaşım beni baştan aşağı süzdü. "Çok ateşli."

Hayal kırıklığına uğrayarak pozu bıraktım. "Taş gibi bir katil olmayı hedefliyorum Chaz. Karanlık bir sokakta benimle karşılaşmak istemeyen biri gibi."

"Mmm. Hayır. O kadar da sert değilsin tatlım."

"Burada benimle konuş. Lucifer'la bir görüşmem var. Bana sadece onurumu korumakla kalmayıp, beni kovarsa hayatının geri kalanında bunu hissetmesi için ona bir tekme atma şansım olduğunu söyle."

Chaz bisikletten inip yanıma geldi. Botlarımı inceledi. "Sivri burunlu olanınız var mı?"

"Hayır. O yağmura dayanıp yine de adamın testislerine tekme atabilenlerden değil."

Pencerelerimizin ötesinde Vancouver, Ekim ayının ortalarında, korkunç derecede soğuk bir sağanak yağmur yaşıyordu; sanki hava sonunda şeytanın çekimine yenik düşmüş ve şeytanın yeni karargahının sıcaklığına dönmüştü. Bu karargahın, birkaç blok ötede bir kulenin çatı katı dairesi olduğu ortaya çıktı.

Doğru. Dane ve ben komşuyduk.

Dün gece beni eve bıraktığında ve laf arasında bundan bahsettiğinde bunu öğrendim. Ailesinin çatı katının sahibi olduğunu ve yıllardır orada olduğunu söyledi.

Rahatsız edici.

Sevdiğim mahallede sabah kahvesi almaya gittiğimde onunla karşılaşsaydım, taşınmayı ciddi ciddi düşünmem gerekirdi.

"Çok yazık," dedi Chaz, bana Two-Bite Brownie paketini uzatarak. Birini alıp tek lokmada yedim. "Gelmemi ister misin?" Başını iki yana sallayıp, "Lütfen beni zorlama, haraç olarak gönüllü olmak istemiyorum" der gibi bir ifade takındı.

Evet. Evet, gelmesini istiyordum. Bu toplantı için tanıklar ve destek istiyordum. Ancak Dane Davenport'a, beni Pazar öğleden sonra çatı katındaki bir toplantıya

çağırmasının beni en ufak bir şekilde korkuttuğunu göstermeyecektim.

"Hayır," dedim Chaz'e. "Bunu tek başıma yapmam gerek. Üstümü değiştirsem mi? Ya elbisem terden sıırıslıklam olursa?"

Chaz kolumu yokladı. "Yeterince kalın. Sorun yaşamazsın." Gün ortasında NSYNC tişörtü ve pijama altı giymiş yetişkin bir adam için oldukça kibirli bir tavır takındı. "Endişelenme bile. Seni kovamaz. Neden kovsun ki? Ajansı yönetecek insanlara ihtiyacı var ve ben bunu yapmayacağım."

İç çektim. "Teşekkür ederim."

"Hey. Bunu konuşmuştuk. Kazanmasına izin verme. Senin patronun olabilir. Ama senin patronun değil."

"Evet. Biliyorum. Gitmeliyim. Cenaze arabası muhtemelen beni almak için dışarıda bekliyordur."

"Tamam." Montumu giyerken Chaz bana baktı. "En azından onunla çıplak fotoğraf çektirmeyi düşünemez misin?"

İsyankar bir ses çıkardım. "Neden? Başkasının yerine yaşayabilmek için mi?"

"Evet."

Gözlerimi devirdim.

"Hadi ama," dedi. "Adamın yanında nakit param olsaydı, her kuruşunu harcardım."

"Para mı?" dedim kuşkuyla.

"Curr-en-cy." Kalça yanaklarını ve sonra da var olmayan göğüslerini kavradı ve zaten dramatik olan kaşlarından birini kaldırdı.

"Ne olursa olsun." Çantamı kaptım. "Bozuk param kalmadı. Para istiyorsa, gidip başka bir yerden dilenebilir."

Kapıyı açtığımda Chaz onaylamayan bir ses çıkardı. "Çok haksızlık. O adamın ayak parmaklarını bedavaya yalarım."

"İşte güzel bir tablo. Sonra görüşürüz." Kapıdan çıktım.

"Ayak tırnaklarını keserdim. Sırtını tıraş ederdim. Testislerini tıraş ederdim. Bunu ona söyle!" diye seslendi arkamdan. "Onun için her şeyi yaparım-"

Neyse ki asansör kapısı geri kalanını duyabilmemden önce kapandı.

İnledim.

Asansörün aynalı duvarına kendimi bıraktım, kendimi inanılmaz derecede vasat hissediyordum. Şık ama yorgun görünüyordum. Şimdiye kadar tüm günü galanın yorgunluğunu atarak geçirmiştım. Hem fiziksel olarak - akşamın şarkı söyleyerek Dane'i övme kısmına dayanabilmem için birkaç kadeh şampanyayı fazla kaçırmıştım- hem de zihinsel olarak. Psikolojik savaş beni tüketmişti. Dane bütün gece ailesi için bana övgüler yağdırırken, ben de ona karşılık vererek ondan bir adım önde olmaya çalıştım.

Gecenin sonunda, annesini oğlunun gökkuşağı ve ay ışığı sıçtığına gerçekten inandığıma ikna ettiğimden oldukça emindim. Büyükannesi de benden etkilenmiş görünüyordu, ama onu anlamak daha zordu.

Dane'in damarlarındaki buzlu suyun nereden geldiğini şimdi görebiliyordum.

Ama ben bu zorluğun üstesinden gelmeye hazırdım.

Bütün gece boyunca, Dane Davenport Devi'nin ne kadar harika olduğuna hayran kaldım.

Mide bulandırıcıydı. Eve dönerken limuzinin arkasında neredeyse kusacaktım, hem de içkiden değil.

Ama bugün, bir kez daha savaşa gitmeye hazırdım Devi.

Ne kadar yorgun olursam olayım, planladığı her saldırıya karşı tam bir savunma yapardım. Beni özel vaktinde inine mi çağırmak istiyordu? Bana hiçbir sebep göstermeden mi?

Ne yapmayı planlıyordu? El sıkışırken bir kez daha iş güvencesi vaadi karşılığında benden iğrenç bir iyilik daha mı isteyecekti? Belki bu sefer anlaşmaya bir çalışan indirimi veya küçük bir zam mı katacaktı?

Beni terletmeye mi çalışıyordu?

Uymazsam tekrar işimi kaybetmekten mi korkuyorum?

Bu oyundan ve onun beni sürekli alt etme yeteneğinden çok sıkılmaya başlamıştım.

Dün gece itibarıyla nihayet üstünlüğün bende olduğunu hissettim. Nihayet bir güç pozisyonuna sahiptim. O masada, hakkında ne söylersem söyleyeyim, savunmasızdı.

Ve bugün bunu basit bir mesajla ortadan kaldırmıştı.

Buradaki asıl güç o adamdaydı ve ikimiz de bunu biliyorduk.

Binamın lobisinden çıkarken, kaldırımında park halindeki Bentley'ini buldum. Ve özel koruması beni bekliyordu.

"Bayan Sereda," diye selamladı beni, arka kapıyı açarken.

"Merhaba Rolf," dedim düz bir sesle.

Arabanın arkasına kaydım ve Rolf beni mahallede gezdirirken beni bekleyen şeye kendimi hazırlamaya çalıştım. Apartmanım su kenarındaydı. Dane'inki de öyleydi. Bu öğleden sonra, toplantı için oraya gelmemi istediğini söylediğinde tam adresini istemiştim. Haritayı

izmiştim ve bana ne kadar yakın olduğunu fark ettiğimde ürperdim. Yryebilirdim. Yağmur çok şiddetli yağmasaydı ve bu kadar yorgun olmasaydım, giderdim.

Bunun neden iş haftası başlayana kadar bekleyemediğini merak edip duruyordum. Dün gece beni yeterince görmedi mi?

f. Dün gece.

Ne kadar saçma bir gösteri.

Hayatımda hiç bu kadar oyunculuk yapmamıştım. Her yanıma yaklaştığında -sırtımda eli, konuşmak için eğildiğinde boynumda nefesi- titriyordum ama ben de ona yaslandım. Ben de ona dokundum.

Bana hiç bu kadar iyi davranmamıştı. Asla. Bunun oyunun bir parçası olduğunu biliyordum ama yine de rkyordum.

Benden hoşlanıyormuş gibi davranması, hatta bunu göstermelik yapması bile hoşuma gidiyordu.

Akşam yemeğimizi yerken, konuşurken parmaklarımı inanılmaz derecede sert koluna birkaç kez koymuştum. Gece yarısı, oda iyice ısınırken, ceketini çıkarıp kollarını sıvamıştı ve ben de aynısını yapmaya devam ettim. Bileğine dokunuyordum. Duramıyordum.

Belki de onun bu kadar soğuk hissetmesini bekliyordum?

Ama teni sıcaktı, ipeksiydi ve tüylerle kaplıydı, sıcak nabzını hissedebiliyordum ve parmaklarım kendi kafasına göre hareket ediyordu.

Neyse. ekici bir adamdı. ekici erkeklerden hoşlanırdım.

Ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu.

Ya da benden hoşlanıyordu.

Annesinin önünde onu kısa bir süreliğine alt etmişim ve gücünün bir kısmını geri almaya çalışması gerekiyordu. Bu yüzden elini sürekli sırtıma koyuyordu. Bir tepki bekliyordu. Sınırın tam olarak nerede çekildiğini, üzerimde nerede gücünün olduğunu ve nerede olmadığını kontrol ediyordu.

İş durumum dışında ona hiçbir şey veremezdim.

Ben kahramanım.

Şimdi o sözlerin dudaklarımda nasıl hissettirdiğini hatırlayınca ürperdim. Ağzı ağzıma o kadar yakındı ki. Beni o anda öpse ya da dokunsa, her şeyin biteceğinden gerçekten korkuyordum. Toplarına tekme atardım ve Dane kazanırdı. Beni kovmak için bir sebep bulur ve beni mahvettiğini bilerek Toronto'ya geri dönebilirdi.

Ama beni öpmedi.

Sen şeytansın.

Ağzımdan çıkan bu sözlerden hoşlanmamıştı.

Çünkü lisedeyken ona tokat attığımda da aynı şeyi söylemişim?

O zaman da ciddiydim, hâlâ da ciddiyim. Onun hakkında hep haklı çıkmıştım. Şımarık, soğuk ve kendini beğenmişti. Tek umursadığı mirasıydı. Gücüydü. Bunu dün gece açıkça belirtti. O donmuş kalpte kendisinden ve parasından başka hiçbir şeye yer yoktu.

Ve belki de onun sadık tebaası olmaya gönüllü birkaç kişi?

Ben onlardan biri değildim.

Dün gece öyleymiş gibi davranmak bile hayatımı sömürmüştü.

Araba onun otoparkına girdiğinde, savunmamı iyice güçlendirmiştim. Bana neyle gelirse gelsin, üstesinden

gelebilirdim.

Belki de gerçekten şanslıysam bana Toronto'ya döneceğini söyleyecekti ve onu bir daha asla görmeyecektim.

Garajdan geçip bizi bekleyen bir asansöre bindik. Özel bir asansördü ve çatı katına vardığımızda, üç boş park yeri olan özel bir garaja çıktık. Vancouver şehir merkezinde, hele ki benim mahallemde böyle özel asansörlü bir binanın varlığından bile haberim yoktu.

Arabayı park ettikten sonra Rolf gelip kapımı açtı ve ben de dışarı çıktım. Garaj, cilalı betondan yapılmış çıplak duvarlara sahip silindir şeklinde bir yapıydı. Jilet inceliğindeki ışık huzmeleri tavanda soğuk bir kafes oluşturunuyordu. Kendimi içinde görebildiğim kadar pürüzsüz, büyük ve parıldayan metal bir kapı, daireye girişi engelliyordu.

Tıpkı Lucifer'in buzlu katmanına giriş hissi gibiydi.

Rolf, duvardaki şık ve akıllı ekranda parmaklarını gezdirdi ve çelik kapı kayarak açıldı. Zarif bir masa ve sandalyenin bulunduğu kısa ve gösterişli bir koridora girdik ve kapı arkamızdan kapandı. Koridorun diğer ucunda, aynı metal kapıdan bir tane daha vardı ve Rolf aynı hareketi başka bir akıllı ekranda tekrarladı. İkinci kapı kayarak açıldı ve ben de onu daireye kadar takip ettim.

İlk dikkatimi çeken şey şu oldu: Çatı katı çok büyüktü, tavanları çok yüksekti. Düşündüğümünden çok daha büyüktü.

İkincisi: Hiç de beklediğim gibi olmadı.

Burada, buz kralı türünden bir milyarder bekarın yaşadığı izlenimi ve hissiyatı yoktu. Cilalı beton zemin, açık konseptli yaşam alanının tamamına yayılmıştı. Duvarlar

koyu kömür ve lacivert tonlarında boyanmıştı. Mobilyaların bazıları metal ve camdı. Ama geri kalan her şey neredeyse... rahattı. Üzerinde meleklerin uyuduğu izlenimi veren yün tüylü halıdan sıcak karamel rengi deriye kadar, bir kadının kıvrılıp bir süre kalabileceği bir yer gibiydi.

"Ceketinizi alabilir miyim?" diye sordu Rolf.

"Elbette. Teşekkür ederim." Çantamı çıkardım ve ona uzatır uzatmaz, çantayla birlikte kapıdan çıktı. Metal kapı, peşinden kayarak kapandı. Kapı kolu yoktu.

Ürkütücü değil.

Onu görmeden önce varlığını hissettim.

"Burası ne, morg mu?" Dane'e döndüm. "İçeriden açılması gerekmeyen metal kapılar mı?"

"Elektrik ve sensörlerle çalışıyor," dedi bana, sanki daha önce yirmi birinci yüzyıl diye bir şey duymamışım gibi.

Oturma odasının yan tarafında, muhtemelen yatak odasına açılan karanlık koridordan yeni çıkmış halde duruyordu. Koyu, tam siyah olmayan bir takım elbise ve kravat giymişti ve sanki bir yönetim kurulu toplantısına giriyormuş gibi görünüyordu. Daha doğrusu, lüks bir erkek moda dergisinde bir yönetim kurulu toplantısının fotoğraf çekimine.

Ayrıca çok ciddi, neredeyse ciddi görünüyordu.

Son derece muhteşem, karanlık efendi-tiran havası.

"Neden kendimi Drakula'nın şatosuna gelen Jonathan Harker gibi hissediyorum?" dedim.

"Hiçbir fikrim yok."

Son teknoloji mutfağa, oturma odasının güzel manzarasına, suya bakan yerden tavana pencerelere baktım. "Mağaralar nerede? Buz sarkıtları mı? Yarasalar

mı? Kanıyla sizi hayatta tutan küçük çocukların donmuş kemikleri mi?"

"Kafam karıştı. Vampir mi olmam gerekiyor, yoksa iğrenç kardan adam mı?"

"İkisi de." Odaya doğru biraz daha yürüdüm. "Belli ki sen dekore etmedin," diye belirttim. Hem neden etsin ki? Muhtemelen hayatındaki her şeyi yapması için birine para ödemiştir, sadece kendisi adına düşünmesi hariç.

Ve belki de onun pipine hizmet et.

"Teyzem dekore etti," dedi. "O zamandan beri yenilendi ama bu aslında onundu."

Bu, ortama sinmiş yaşayan bir insan ruhu havasını açıklıyordu. Duvarlarda sanat eserleri bile vardı. "Ah. İşte orada." Gri sulardaki bir buzdağının göz alıcı bir fotoğrafı olan devasa bir baskıya daha yakından bakmak için yanına gittim. "Güzel. Donmuş. İzole. Tam zevkinize göre. Bu bir otoportre mi?"

Döndüğümde oturma odası ile açık mutfak arasında duruyordu; yemek alanındaki cam masanın yanından bir sandalye çekmişti.

"Fark ettiğin için teşekkür ederim," dedi. "En iyi yanımda."

"Şaka mı yapmaya çalıştın?" Etrafıma bakındım. "Ve bunu benden başka dinleyecek kimse yok muydu? Ofiste bana asla inanmazlar."

"Belki onları ikna edebilirsin. Çok ikna edici bir kadınsın."

"Ne, dün gece mi? Baskı altında iyi çalışırım."

"Fark ettim." Sandalyeye vurdu. "Otur. Şarap var."

"Kırmızıysa ve gotik bir şişedeyse, beyaz olanı alırım. Kanınızla sarhoş olup ruhumun cehennem gibi bir sonsuzluk boyunca size bağlı kalmasıyla ilgilenmiyorum."

"Beyaz var."

"Harika." Şarap bile istemiyordum ama yine de ona en ufak bir zayıflık belirtisi göstermeyecektim, bu hâlâ yarı akşamdan kalmayken bir şişe şarabı dişlercesine içmek anlamına gelse bile.

Çantamı mutfak tezgahına koyup yanına gittim. Oturdum, o da karşıma oturdu. Aslında yanıma gelip sandalyemi itmeye falan çalışmadığı için rahatladım. Bugün benden centilmenlik puanı kazanamadı.

Ve gerçekten de onun tekrar sırtıma elini koymasına ihtiyacım yoktu. Hele ki baş başayken.

"Ben neden buradayım?"

Bakışları arkamdaki bir şeye kaydı ve mutfağın yönünden başka bir adam belirdi, şık bir bar arabasını bize doğru sürüyordu.

"Peki nereden çıktı?" diye sordum Dane'e. "Zindana açılan sahte duvardan mı?"

"Personel mutfağı," dedi sakın bir sesle. "Ana mutfağın arkasındaki kapıdan geçilir, orada. Ve tünelin hemen sağında zindana doğru."

Hmm. Neden benimle dalga geçiyordu? Kendi hesabına şakalar yapıp, benim de bunları yapmama izin mi veriyordu?

Dün geceki el sıkışmamıza rağmen beni gerçekten kovmayı mı planlıyordu ve bunu şarapla mı yapmayı planlıyordu?

"Bir içki ikram edebilir miyim?" diye sordu üç parçalı takım elbiseli beyefendi. Nazik gözleri vardı ve bir patronun yanında çalışmak için fazlasıyla hoş görünüyordu.

Ona üzıldüm. Altmış beş yaşında olmalıydı ve hayatının hayali, yaşlılığında Şeytan'a kokteyl hazırlamak değildi.

"Hanımefendi ne isterse," dedi Dane.

"Hanımefendi bir kadeh beyaz şarap istiyor," dedim beyefendiye. "Önce siz tadın, böylece zehirli olmadığından emin olabilirim."

Gülümsedi ve inanılmaz pahalı bir Fransız şarabı şişesini kaldırıp etiketini gösterdi. "Belki bir Montrachet?"

"Tavsiye ederseniz" dedim.

Şişeyi açtı, arabasındaki zarif şarap kadehine az miktarda döktü, sonra da benim için bir koklama ve tatma gösterisi yaptı. Kadehi kaldırıp avizenin ışığında inceledi, sonra da bir yudum aldı. "Ah. Muhteşem. Ve öldürücü değil." Bana göz kırptı. "Tabii hanım çok fazla içmediyse."

Bu adamla şarap içebilir miyim? Çok çekiciydi.

Belki Dane mağarasına gizlice geri döner ve bu hafta eğlenmek için kovmayı planladığı tüm insanların bir listesini yapardı, ben de bu gerçek insanla sohbet etmekten keyif alırdım.

"Şişeyi masanın üzerine bırak," dedi Dane, gözlerini benden ayırmadan.

Adam şişeyi masaya bırakıp odadan çıktı. Arkasından seslendim, "Teşekkür ederim!" Kapı arkasından kapanınca Dane'e, "Biliyorsun, birine ödeme yaparken bile lütfen ve teşekkür ederim diyebilirsin. O da bir insan." dedim.

Bana bir kadeh şarap doldurmak için uzandı, sonra sandalyesine yaslandı. Şarabı işaret etti. "Lütfen."

Sadece şarap sevdiğim için bir yudum aldım, o istediği için değil.

"Yani. Devi—"

"Teşekkür ederim," dedim, şarap kadehimi masaya koyarken. Eğer söyleyeceklerini söylemeden önce içkiyle savunmamı gevşetmeyi planlıyorsa, yanlış planlamış. Dün gece epey kadeh şampanya içmiş ve güçlü durmuştum. Hatta dilimi tutmayı bile başarmış ve bizi kavgaya sürükleyebilecek veya beni kovdurabilecek hiçbir şey söylemekten takdire şayan bir şekilde kaçınmışım.

Sandalyemde arkama yaslanıp duruşunu taklit ettim. Bunu yaparken seksi, vücudumu saran elbisemle bacak bacak üstüne atmıştım. Siyah örgüm uyluk hizasında bitiyordu ve gözleri cam masadan görebildiği çıplak bacaklarımda gezindi.

Sonra bana göz kırptı, sanki kafasında yabancı bir dili çözmeye çalışıyormuş gibi, ancak belli belirsiz konuşabildiği bir dil. "Rica ederim."

"Çok paslıydı. Ama belki üzerinde çalışabilirsin."

"Devi. Seni buraya çağırdım çünkü—"

"Biraz şarap içmeyecek misin? Yoksa sarhoş olup iğrenç bir şey yapmaktan mı korkuyorsun? Mesela izin almadan öp beni."

Bir an bakışlarımı üzerinde tuttu.

Sonra kendine bir bardak doldurdu ama içmedi. "Aramızda yaşanan her şeyin liseyle bir ilgisi olduğunu düşünüyorsun. Değil."

"Yine de sürekli bunu gündeme getiriyorsun." Tamam, ben de aynısını dile getirdim. Ama yine de. O ilk gün

restoranda "Tanıştık mı?" saçmalıklarıyla konuyu ilk açan oydu.

"Liseye takılıp kalmadım," dedi. "Ama sen takılıp kalmış gibisin."

"On bir yıl önce mezun olduk Dane. Bunca yıldır seni özlediğimi mi sanıyorsun? Bir daha düşün. Lisedeyken birçok yakışıklı erkekle tanıştım."

Etkilenmemiş görünüyordu, gerçi ona iltifat etmiştim. Ama çekici olduğunu biliyordu, değil mi? Bu tam olarak son dakika haberi değildi. Ve bakış açıma göre, bunu itiraf etmek benim pozisyonumu zayıflatmadı. Tam tersine, pozisyonumu güçlendirdi. Çünkü evet, çekiciydi ve bunun tamamen farkındaydım, ama ne olmuş yani? Çekiciliğinin benim için hiçbir değeri yoktu.

Belki dün gece öğrenmişti bunu.

Bana kaç kez gelişigüzel dokunsa da, ellerinde hamur gibi erimedim. Acaba bunu bekliyor muydu diye merak ettim.

"Önceki gece gerçekten randevuya mı çıktın?" diye sordu bana.

"Şey... evet."

Kesinlikle öyle. Ne sandı acaba? Bunu ben mi uydurdum?

Berbat bir buluşmaydı, kesinlikle. İyi bir barda, sürekli kendinden ve son projesinden bahseden ve telefonunu çok sık kontrol eden bir mimarla birkaç martini içtik. Ben de işverenimden sinir bozucu, küçümseyici e-postalar gelip gelmediğini kontrol ettim, çünkü açıkçası, bu akşamı çok daha ilginç hale getirirdi.

Beni etkileyemeyen o iğrenç mimar, benimle birlikte eve gitmemi istedi.

Uber'le tek başıma eve gittim.

Elbette bunların hiçbiri Dane'i ilgilendirmezdi. Bu yüzden ayrıntıya girmedim.

"Biriyle görüşüyor musun?" diye sordu bana. "Ciddi bir şey mi var?"

Ona bakakaldım. "Ve bu senin işin, çünkü...?"

"Sadece gerçekten bekar olup olmadığını öğrenmek istedim."

"Seninle randevuya çıkacak kadar bekar değilim," dedim dikkatlice. "Eğer 'bekar' derken gerçekten 'çaresiz' falan demek istiyorsan." Bu nereye gidiyordu böyle?

Bunun bir randevu falan olduğunu mu sanıyordu?

Aramızdaki cam masaya baktım. Yemek için falan kurulmamıştı. Üzerinde şaraptan başka bir şey yoktu. Bir de fark etmediğim bir kâsenin içinde küçük bir mum.

Ne yapıyordu?

Onu incelerken boğazını temizledi.

"Hasta mı oluyorsun?"

"Sadece kelimelerimi seçmek için bir an ayırıyorum."

"Dane Davenport. Gergin misin?"

"HAYIR."

Beni kandırabilirdi.

Her ne ise, bu onu rahatsız ediyordu... ve bu da beni daha da rahatlattı.

Bacaklarımı açtım ve yavaşça, Temel İçgüdü tarzında, ters yöne doğru tekrar çaprazladım. Gözleri cam masa tablasının ardından eteğime kaydı. "Gergin olmana gerek

yok. Burası senin yerin. Beni buraya sen davet ettin."
Tırnağımı cama vurdum ve tekrar gözlerimin içine baktı.

Kravatındaki düğümü sanki boğuluyormuş gibi hafifçe düzelitti. "Öncelikle sana aşık olmadığımı söyleyerek başlayayım."

Ha?

Sanki hiç öyle olduğunu düşünmüş müydüm?

"Hangi konuşma böyle başlar ki?"

Bana baktı. "Söylemeye çalıştığım şey şu: Seninle evlenmek istiyorum."

On Sekizinci Bölüm

Devi

Dane'e göz kırptım. Doğru mu duydum?

Seninle evlenmek isterim.

Ağzından çıkan bu sözün hangi evrende bir anlamı olabilirdi ki?

Ve yine de... bunu söyledi.

Bu sefer ne yapmaya çalıştığını bilmiyordum ama bana atmaya çalışacağı her türlü saçmalığa hazırlıklıydım. Az çok. Bu yeni, beklenmedik saldırıya karşı bir savunma geliştirmek için çabaladım.

"Vay canına," diye hayret ettim.

"Ne?"

"Bunu bir keresinde bir kadına söyledin ve o da evet dedi, değil mi?" diye hayal etmeye çalıştım. Bu Tina denen kadın, onun karşısındaki masada oturuyordu. Ve bunu mu denedi?

İstemsizce burnum kırıştı.

Dane'in bakışları buz gibi bir ifadeye büründü. "Bu teklifi ciddi olarak değerlendirmenizi rica ediyorum."

"Ne teklifi? Şaka mı yapıyorsun?"

"Şaka yapmıyorum. Dün gece ailemi etkiledin. Bunu yapmaya devam etmeni isterim."

Cidden mi? Ne halt ediyordu bu?

"Şu anda sarhoş musun?"

"Benimle evlenirsen," dedi soğukkanlılıkla, "servetimi güvence altına almama yardımcı olur ve bu gerçekleştikten sonra, birkaç ay içinde boşanabiliriz. Dostça. Evlilik öncesi bir anlaşma olacak ve bunun senin için iyi olmasını sağlayacağım, böylece sağlıklı bir nafaka alabilirsin."

Ona bakakaldım.

Az önce bana ne dedi?

Aklını mı kaybetmişti?

Sanki limuziniyle gelip sokak köşesinde bana birkaç dolar sallamış gibi hissettim.

Burada sakın kalmaya çalışıyordum ama olmadı. Olmuyor. Burada oturup bunları dinlemiyordum.

"Aklını mı kaçırdın?" diye sordum sandalyemden yavaşça kalkarken. Göz kapakları biraz indi ama hiçbir şey söylemedi. "Biliyor musun, seni şeytanın ta kendisi sanıyordum. Yanılmışım. Sen tam bir aptalsın." Çantamı alıp kapıya yöneldim.

Onun arkamdan geldiğini duydum.

Duvardaki akıllı panele dokundum. "Aç. Aptal. Aptal. Yüksek teknoloji. Kapı."

"Devi." Elimi panelden uzaklaştırdı ve ben dokunuşundan irkilerek geri çekildim.

Kapıya doğru gitmemi engelliyordu.

"Bu şimdi bir adam kaçırma mı oluyor?" diye sordum. "Rehin alma mı? Evlenene kadar beni burada mı

tutuyorsun?"

Tavana baktı.

"Seninle evleneceğimi nereden çıkardın? Para için mi? Paran umurumda değil. Burada acı çekiyormuş gibi mi görünüyorum?" Kendimi işaret ettim ve elbette kıyafetlerim onunki kadar pahalı veya özel değildi. Donmuş Lucifer'in kendisi olan canlı buz heykeli için bir iblis sürüsü tarafından elle dokunmuş değillerdi, ama paçavra da değillerdi. Bu kaltak bir kıyafet bile yaratabilirdi. Ona hayatımda bir Baba Warbucks'a gerçekten ihtiyacım olduğu veya istediğim izlenimini mi vermiştim? "Bugün buraya iş konuşmamız gerektiğini söylediğin için geldim."

"Bu bir iş," dedi sakın bir şekilde.

"İşimi kastetmiştim. İşimi. Ajansı. Şehre sinsice girdiğinden beri her şey belirsizliğini koruyor gibi. Benim için bir anlamı var, biliyorsun. Sadece bankadaki rakamlar, limuzin servisi, kibirli asistanlar ve lüks çatı katı daireleri değil. İşimi seviyorum. Heyecan verici, zorlu, ödüllendirici, eğlenceli, seksi, göz alıcı, yorucu ve her zaman istediğim tek şey bu. Ajansı seviyorum. Bir gün kendi işimi kurmak istiyorum. Yaptığım işi gerçekten önemsiyorum. Günümü, sevdikleri ve ihtiyaç duydukları işlerden insanları kovup gelecekteki mirasım için para biriktirmekle geçirmiyorum."

Küçük sitemimi bitirdiğimden emin olmak ister gibi bekledi ve sonra sakın bir şekilde, "Sana bunu versem ne olur? Uygun bir evlilik öncesi sözleşmesi, nafaka ve sevdiğin işi." dedi.

Kollarımı kendime doladım. "Bu hiç de adil bir pazarlık değil. İşimi hak ediyorum ve bunu biliyorsun. Onu satın almak zorunda olmamalıyım."

"Sadece işin değil," diye düzeltti. "Hayalindeki iş."

Hiçbir şey söylemedim.

Bu çok kötüydü. Çok kötüydü.

"Gerçek şu ki," diye bana bilgi verdi, "annem ajansı kurtarmamız kadar satmamızdan da memnun olurdu."

Tamam, bu dikkatimi çekti.

"Ne demek istiyorsun?" diye homurdandım.

"Tam da az önce söylediğim gibi. Bana satma ya da elden çıkarma seçeneği sundu. Ama satarsak, ajansın başına ne geleceği üzerinde ne sen ne de ben kontrol sahibi olacağız."

Bunu düşündüm, beni tam istediği yerde, yani onu dinlerken bulduğu için sinirlendim.

"Ama satmayı planlamıyorum," diye devam etti. "Ajansın başarılı olmasını sağlayabilirim. Benim işim bu. Ve sen devralabilirsin. Senin olabilir. Superior, istersen sana geri satar. Hatta senin için satın bile alabilirim. Bu, anlaşmanın bir parçası olabilir."

"Seninle evlenirsem?" Kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. Dilimde öyle saçma duruyorlardı ki.

İş için, sevmediği biriyle sahte bir ilişki yaşayan kim?

Tamam Katie. Bir nevi. Ama bu farklıydı. Jesse onu işe aldığı anda onu henüz doğru düzgün tanımıyordu bile ve en azından o ana kadar Jesse üzerinde olumlu bir izlenim bırakmıştı. Kesinlikle ondan nefret etmiyordu.

Bu adamdan nefret ettiğimi zaten biliyordum.

Lisedeyken ondan nefret etmiyordum ama şimdi ediyorum.

"Dört aylığına," dedi. "Tek isteğim bu. Daha kötü bir teklif de alabilirdin."

Başımı salladım. Bu çok saçmaydı. "Doğru. Çünkü her kızın hayali Şeytan'ın gelini olmaktır." Hâlâ kendime sarılıyordum, nasıl açacağımı bile çözemediğim o aptal, gösterişli, yüksek teknolojili kapının önünde öylece duruyordum.

"Beni gerçekten böyle mi görüyorsun?"

"Neden şu aptal kapının bir kapı kolu yok?"

Elini saçlarının arasından geçirdi. "Gidebilirsin. Ya da bu teklifi dinlemek için bana birkaç dakika daha zaman ayırabilirsin."

"Otuz saniyen var. Yirmi dokuz... yirmi sekiz..."

"Ajansı alırsın."

"Yirmi yedi..."

"Bu, batı yakasında bulunan butik bir acente olabilir-"

"Yirmi altı..."

"—tıpkı eskisi gibi. Koş git."

"Yirmi beş..."

"Ajansı kurtardım, Devi."

"Yirmi bir..."

"Üç saniye atladın."

"Çünkü beni sinirlendiriyorsun. On dokuz..."

"Janelle'i kovdum çünkü ajanstan çalışıyordu."

Ne?

Saymayı bıraktım. "Çalmak mı?"

"Evet."

"Janelle... ajanstan mı çalışıyordu?"

"Evet. Personelden de çalışıyordu. Ve mankenlerden."

Ağzım açık kaldı.

"Senden çalışıyordu."

"Bu doğru mu?"

"Evet. Sana kanıt gösterebilirim. Her yerden, her seferinde dolarlarca para alıyordu. Claire bunu biliyordu."

"Ne! Tatlı küçük fare Claire mi?" İnanamadım. "Kadın trafikten korkuyordu! Şehirde araba kullanmaktan korktuğu için işe otobüsle gidiyordu."

"Görünüşe göre Janelle'den de korkuyormuş. Bu konuda sessiz kalmasına yetecek kadar."

"Aman Tanrım."

Şok edici.

Ama yine de bir şekilde... İnanırım.

Sonunda Claire'e telefonla ulaştığımda, Dane onu işten çıkardığında bir sözleşme imzaladığını ve sözleşmede gizlilik maddesi olduğunu söylemişti. Yani olanları konuşamayacaktı.

Ve Janelle'e hiç ulaşamamıştım. Belli ki benden kaçınıyordu.

"İkisine de gizlilik anlaşması mı imzalattın?"

"Evet. Yaptım. Kurumu korumak için. Ve meseleyi sessizce halletmek için. İkisine de fazlasıyla adil davrandım. Bu hırsızlıktı. Onları suçlayabilirdik."

"Bok."

Geldiğim sandalyeye geri dönmem için elini uzattı.

Hayır. Adil değil.

Bunu bana neden şimdi söylüyordu?

Derin bir nefes verip yemek odasına geri döndüm. Oturdum, bu yeni bilgi karşısında nutkum tutulmuştu.

Dane'in sandalyesine yerleşmesini izledim. Her zaman ağlak tebaasına hitap etmek üzere olan bir kral gibi otururdu.

Aman Tanrım, onun bu konuya dikkatimi çekmesinden nefret ediyordum.

"Yani, bu bilgiyi benden ve diğer personelden sakladın," dedim, ağzını açmasına fırsat vermeden, "ve şimdi de bana özel olarak, bu manipülatif teklifin bir parçası olarak mı söylüyorsun? Kendini kahraman gibi göstermeye mi çalışıyorsun?"

Soğuk yeşil gözleri, gözlerime dikilmiş, hiç çekinmeden bakıyordu. "Şunu bir düşün. Sektörünüzde inanılmaz derecede başarılı olan benden başka biri, size ajansınızı geri almanıza olanak sağlayacak meşru bir iş teklifi sunsa, onu dinler miydiniz?"

"Elbette."

"Ya bu teklif, kamuoyunun gözüne girmek ve o kişinin iş hayatında size yardımcı olabilmesi için geçici bir evlilik yapmayı içeriyorsa?"

"Bu kurgusal yabancıнын sapık gibi konuşması nedeniyle bu teklife hayır derdim."

Kaşlarını çattı.

"Neden evlilik?"

"Çünkü evlilik, aile babası olmanın bir parçası," dedi. "Büyük bir parçası. Ailem bunu bekliyor. Ve seninle çıkamam. Şirketlerimizden birinde çalışıyorsun. Uzun süreli bir nişanlılık bile riskli olabilir. Ama evlenirsek aramızda bir ilişki kabul edilebilir. Hem de hemen. Böylece işverenin çalışanıyla yakınlaşma aşamasını atlayıp resmileştiririz. Ve ailem için de kabul edilebilir."

"Başka bir kadınla çıkabilirsin," diye belirttim. "Şirketlerinizden hiçbirinde çalışmayan biriyle."

"Dün gece başka bir kadın ailemi pek etkilemedi." Buz gibi bir kararlılıkla bana baktı. "Bu, ikimizin de sorunlarına bir çözüm. Bunu bir düşün. Ben yabancı değilim Devi. Beni tanırsın."

Evet; dün gece ona şeytan dediğimde, otoriter bir şekilde evet dediğimi söyledim. Ama...

"Seni tanımıyorum. Pek sayılmaz."

"Beni yeterince iyi tanıyorsun, senden hoşlanmadığımı biliyorsun. Bu yüzden sana evlenme teklifinde bulunmamın sebebi seni istemem değil."

Haklısın. Ona inandım.

Ve ben yapmadım.

Onun beni gerçekten istediğini ya da hiç istediğini düşünmek için hiçbir sebebim yoktu.

Ama ben adama güvenmiyordum.

Peki ya ikimizin sorunlarına da bir çözüm bulunması fikri tam da pazarlık noktama geldi.

"Pekala. Bana bu teklifi ve tam olarak neden yaptığını anlat. Eğer sen, onun için çalışan bir kadının, sırf ailesini bir partide etkiledi diye, ona kendini gösterme fırsatını kaçırmaması gerektiğini düşünen, kendini beğenmiş bir sapık olduğun için değilse."

"Senden fahişem olmanı istemiyorum."

"Semantik."

Kaşlarını çattı, buz gibi yüz hatları her zamankinden daha küçümseyici görünüyordu. "Sen kendi iradeni istiyorsun. Ben de bir şeyler istiyorum. Ve dediğim gibi, bu benim seni istememle ilgili değil. Ocak sonunda otuz yaşına giriyorum. Bu, üç aydan biraz fazla zaman sonra. O zamana kadar aileme kanıtlamam gereken çok şey var. Ben

onların geleceğiyim ve şu anda, son olaylar ışığında, onların gözünde pek iyi görünmüyor."

Seks kaseti. Seks kaseti skandalından bahsediyordu, değil mi?

"Daha önce de açıkladığım gibi," diye devam etti, "mirasımın büyük kısmı otuz yaşına geldiğimde devreye girecek. Sadece para değil, güç de. Aile şirketinin ortak sahibi olmak. Büyükannem hâlâ Valhalla'nın CEO'su, ama yönetimi o yürütmüyor. Bu, annemin işi. Şimdilik. Önümüzdeki birkaç on yıl boyunca veya annem tamamen istifa etmeye hazır olana kadar, şirketi benimle birlikte yönetecek. Bu noktaya kadar, şirketi onunla birlikte yönetmek üzere yetiştirildim. Hayatımda yaptığım her şey, okul, iş, bu tek hedefe yönelikti. Ve annemin tek varisi olarak, başarılı olmam için çok şey gerekiyor."

"Hı hı."

"Annem ve büyükkannem beni izliyor," diye devam etti, "dediğim gibi. Zamanı geldiğinde bu şirketi taşıyabileceğimden emin olmak istiyorlar. Ve..." Tereddüt etti. "Ve babam gibi olmayacağımdan emin olmak istiyorlar. O tam olarak... Davenport'lu değildi."

"Ne demek istiyorsun?"

"Annem Brett Easton adında bir adamla evlendi. Ama annemle ben, evli olduklarında bile, hiçbir zaman Easton olmadık. Babam... anneme tam olarak sadık değildi. İyi bir koca ya da iyi bir baba değildi. Ve inanın bana, onun gibi olmaya hiç niyetim yok. Ama..." Çenesini ovuşturdu.

"Ama sonra iki kadınla sevişirken bir seks kaseti çekip internete yükledin."

"İki kadınla seks yaptım," dedi dikkatlice, "ve bunun videosunu çektiler. Ve bunu benim bilgim olmadan internete yüklediler."

"Hı hı."

"Bak, şu an bana attığın o bakışı görüyor musun? Şüphe. Güvensizlik. Annem ve büyükannem de artık bana aşağı yukarı böyle bakıyor."

"Seks kaseti yüzünden."

"Evet. Daha da kötüsü... büyükbabam geçen yıl vefat etti. Son birkaç yıldır durumu iyi değildi. Artık şirketin yönetiminde yer almıyordu. Ama bu durum aile için oldukça ağır bir darbe oldu. Ve bana en çok ihtiyaç duydukları anda, ailenin erkeği olarak, güçlü ve istikrarlı bir şekilde yanlarında olmamı beklediler... Ben ise bu rezilliği kapılarına kadar getirdim."

Eh, şimdi neden ondan bu kadar hayal kırıklığına uğradıklarını anlayabiliyordum.

"Vay canına. Bu kötü bir zamanlama."

"Evet öyleydi."

"Sanki bunu bilerek yaptın," dedim ona dik dik bakarak.

Gözlerini bile kırpmadı veya göz temasını kesmedi. "O videoyu internete ben yüklemedim, Devi."

Bunu düşündüm. Ona hiç acımadım. En ufak bir acıma bile.

Ama büyükanne ve büyükbabayı kaybetmenin ne demek olduğunu biliyordum.

"Büyükbaban için üzgünüm," diye çıktım zorla.

"Teşekkür ederim. Harika bir adamdı. Harika bir iş adamı ve ailesine bağlı bir babaydı." Tekrar tereddüt etti.

"Babam değildi."

"O da mı öldü?"

"HAYIR."

"Ondan sanki ölmüş gibi bahsediyorsun."

"Sanırım bunun sebebi onun benim için bir nevi ölü olması. Onunla konuşmuyorum."

Hmm. Bu ağır oldu. Kendi ailemle bazı sorunlarım vardı ama hiçbirleriyle konuşmayı bırakmadım.

"Yani," diye devam etti, "ailemin bana olan güvenini yeniden tesis etmek için, onlara bu seks kaseti olayının aslında sadece babamın oğlu olduğum anlamına gelmediğini kanıtlamam gerekiyor. Bunu şu anda başarmanın en iyi yolu hayatımı tekrar düzene sokmak. Bu, planladığım gibi evlenmeyi de içeriyor. Ve iyi bir evlilik yapmak da."

"Ben CEO değilim Dane," dedim, yakın zamanda nişanlandığı kadından bahsederek. "Maaşımı gördün."

"Kendi paran, kendi kariyerin ve bir hayatın var, Devi. Ben olmadan. Bana ihtiyacın yok. Annem ve büyükannemin gözünde iyi bir evlilik, onların onayladığı güçlü bir kadınla evlenmek anlamına gelir. Kendi kendini yetiştirmiş bir kadın tam da bu işe yarar. Açıkça bir aptal ya da çıkarıcı olmayan, kendi hırsları olan biri. Gelecek Davenport neslinin annesi olabilecek biri."

"Ve bu ben miyim?"

"Onların gözünde evet."

"Peki dünyayı küçük Davenport'larla doldurmadan önce boşandığımızda ne olacak?"

"Üstesinden gelirler. Belki ileride, gerçek bir eş seçecek zamanım olduğunda evlenirim. Mirasımı alana kadar her şeyin yolunda gitmesine ihtiyacım var. Doğum günümünden

kısa bir süre sonra ikimiz de hayatlarımıza devam edebiliriz."

"Tamam. O zaman boşanıp yüzük parmağındaki o sınıf yüzüğünü takıp aptal kızlarla yatmaya devam edebilirsin, öyle mi?"

"Önemi var mı?"

Hayır. Hayır, olmadı.

Peki neden soruyordum?

"Dört ay mı?" dedim.

"Evet."

"Ve bu da dün gece yaptığım gibi senden hoşlanıyormuş gibi davranmam gerektiği anlamına mı geliyor?"

"Kamuoyunda evet."

Aman Tanrım. Sadece düşüncesi bile çok rahatsız ediciydi. Ve yorucuydu. Gerçekten bu kadar uzun süre bu kadar iyiymiş gibi davranabilir miydim?

"Aslında toplum içinde ne kadar görünmemiz gerekecek?"

"Dünyaya ve aileme birlikte olduğumuzu anlatmaya yetecek kadar. Kamuoyuna nasıl görüneceğimizi seçebilir, ne yayınlayacağımızı kontrol edebiliriz."

"Bu şeytani bir plan. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Bu bir iş planı," dedi sakın bir sesle. "Ve işe yarayacak."

"Ailene yalan söylemek konusunda gerçekten rahat mısın?"

"Senden gerçekten hoşlanmak için elimden geleni yapacağım," dedi, pek de cevap vermeden. "Ama hiçbir şey vaat edemem."

Sevimli.

"Neyse, aslında yalan değil," dedi. "Gerçek bir evlilik bu."

"Toronto'ya taşınmıyorum."

"Senden bunu istemedim. Ama benimle yaşamak zorundasın."

"Burada?"

"Evet."

Bakışlarını kaçırdım. "Ve seninle yatmak zorunda mıyım?"

Göz kapakları biraz indi. "O kısım sana kalmış."

Kahretsin.

Kafamın içinde, o kadar saçma bir konu hakkında soğukkanlı ve sakin bir konuşmanın altında bir sürü alarm çalmaya başladı ki, bunu düşündüğüme bile inanamıyordum.

O bunu istiyor.

Seni ailesine iyi görünmek için kullanmak istiyor.

Seni becermek mi istiyor?

Hayır. Daha kötüsü. Benim onu becermek istememi istiyordu.

Bir güç oyunu daha.

Eteğimin altına girmek onu kesinlikle eğlendirirdi. Ne kadar ona tahammül edemediğimi bilse de, bu onun egosunun zaferi olurdu.

Bu adamla tanıştığım ilk andan beri doğru olan bir şey vardı; ne kadar güçlü olursa olsun, o bana sahip değildi ve asla da olmayacaktı.

Ona boyun eğmem.

İstemesem ona dokunmam.

Ama çok istediğim bir şey söz konusu olduğunda pazarlık yapmaya hazırdım. Ve bunu çok istiyordum.

Ben ajansımı istiyordum.

Ayrıca, eğer karısı olsaydım... ürperdim... rekabet koşullarının eşitleneceği aklıma geldi. Artık o, berbat ilişkimizdeki tüm güce sahip olmayacaktı. Ve bu tek düşüncenin beni ne kadar baştan çıkardığı çok saçmaydı.

Eşit şartlarda olurduk.

Kardeşim harika bir avukattı. Her zaman aynı zeminde olmamızı sağlardı.

Ve Dane tek bir yanlış hareket yapsa, onu becerebileceğimi anlayacaktı. Tek yapmam gereken ailesine bu çarpık teklifi anlatmaktı.

Eğer kendi varisleri yerine seks kasetindeki kızlara inanıyorlarsa, bana da inanırlardı. Ben sadece gerçeği söylemiş olurum.

Şu anda bana ne teklif ettiğini tam olarak bilmesi gerekiyordu. Sadece para değil, güç de. Bu da, bu anlaşılmadan elde edeceği şeyi çok istediği anlamına geliyordu.

Mirası benim ajansım için.

Her iki sorunumuz için bir çözüm.

"Ajans benim mi olacak?" dedim.

"Evet. Tam mülkiyet."

"Ne tür bir fiyattan bahsediyoruz?"

"Üstün'ü mutlu edecek her şey. Ve her ne olursa olsun, sana parasını veririm."

İlginç.

Cazip.

"Eğer bunu kabul edersem, temel kurallar olacak" dedim.

"Elbette."

"Öncelikle. Bana dokunmanı istemiyorsam, sen de bana dokunma."

Serin yeşil gözleri gözlerime kenetlenmişti. Nedense, onunla seks yapmamaktan bahsetmek bile... seksiydi.

Bu gerçeği görmezden gelmeye çalıştım.

"Elbette," dedi. "Ben cinsel suçlu değilim."

"Hatta toplum içinde bile."

Hafifçe kaşlarını çattı. "Az önce konuştuğumuz şeyi hatırlıyor musun? Beni seviyormuş gibi yapmalısın, yoksa bu işe yaramaz."

"Çiftler kavga edebilir," diye iddia ettim.

"Tamam. Mantıklı. Ama fikir şu ki, boşanmaya doğru gittiğimiz haberini verene kadar, kamuoyu önünde birlikte olmaktan genellikle memnunuz."

"Doğru. Ve gerçekten mutlu olursam, mutlu görünmeme çok yardımcı olur. Yani, burada mutlu olmazsam, bana istediğim evi satın alırsın."

"Tamam aşkım."

"Ve eğer Chaz benim yerime yeni bir oda arkadaşı bulmakta zorlanırsa, kirayı sen karşılayacaksın."

"Tamam aşkım."

"Ve eğer arabaya, kıyafete, kız arkadaşlarımla bir geziye ya da başka bir şeye ihtiyacım olursa, cevabım evet. Bana gerçek karın gibi davranacaksın. Tıpkı Tina'ya davranacağın gibi. Senin gözünde ve dünyanın gözünde senin partnerin ve eşitimin. Ve artık hiçbir seks kasetinde

gözükümüyorsun." Parmağımı ona doğrulttum. "Başka seks kaseti var mı?"

"HAYIR."

"Güzel." Parmağımı indirdim. "Ve o güzel tadımcına cömert bir ikramiye ver. Biz buna patron deliği ikramiyesi diyelim. Seninle burada, buz kulesinde çalışmak zorunda kalmanın cezası."

"Çeşnicibaşı?"

"Şaraplı beyefendi. Hani, kraliyet ailesinden birileri onları zehirlemeye çalışıyor diye insanlara yemeklerini yemeden önce tattırırlardı ya? Sanırım buradaki rolü bu, çünkü muhtemelen seni öldürmek isteyen birçok kişi var."

Hafifçe içini çekti.

"Ayrıca," diye ısrar ettim. "Benim hakkımda kötü konuşmuyorsun. Bana kötü davranmıyorsun, yoksa beklediğinden çok daha erken boşanırsın ve ailen için iyi görünmeni sağlayacak başka bir kız bulmaya çalışabilirsin. Aileme ve arkadaşlarıma saygılı davranıyorsun. Regl olduğumda dondurma yiyip Sex and the City'yi izlemem için beni yalnız bırakıyorsun. Kız arkadaşlarımı eve davet etmek, akşam yemeğine çıkmak ya da kendime on bin dolarlık bir ayakkabı ısmarlamak istersem, cevabım evet. Her zaman evet, Dane."

"Tamam. Anladın işte. Hepsini." Bakışlarımı sabitledi. Yılmadan. Başka bir adam için tüm bunlar büyük bir talep olabilirdi. Ama bir milyarder için... anlık bir hevesle on bin dolarlık ayakkabılar istemem onu ne ilgilendirirdi ki? "Ve seni, taparcasına sevdiğim karım olarak anlıyorum."

"Tamam. Dört aylığına. Sonra ajans benim olacak."

"Anlaştık." Ayağa kalktı, ben de ayağa kalkıp elbisemi düzelttim. Sonra elini uzattı.

Eline inanmaz gözlerle baktım. "Gerçekten mi?"

"Bir Davenportlu her zaman el sıkışır," dedi.

Gözlerimi devirdim.

"Sarılmayı mı tercih edersin?" Dudaklarını boş boş yaladı. "Yoksa öpmeyi mi?"

Elini sıktım ama ona, "Bütün bunları yazılı olarak istiyorum. Bu sefer el sıkışman yeterli olmayacak," dedim.

"Elbette."

"Tamam o zaman," dedim. "Avukatımla görüşeceksin. Şimdi şu kapıyı aç ve bana paltomu getir de buradan defolup gideyim."

On Dokuzuncu Bölüm

Devi

Nişanlımı bir sonraki görüşümde, önce bir limuzinle, sonra da özel bir jetle Karayipler'e doğru yola çıkmıştık. "Evlenme teklifi"nden iki gün bile geçmemişti.

Adam inanılmaz hızlı çalışıyordu.

Dane Davenport gibi bir bankaya erişiminiz olduğunda, işlerin "hızlı" yürüdüğünü varsayıyorum.

Dediği gibi beklemek berbat bir şeydi.

Tuhaf evlenme teklifinin ertesi günü, yani Pazartesi günü, günün büyük bir kısmını ofiste geçirmedi, toplantılara katıldım, ardından düğün öncesi manikür yaptırdım. Kırık tırnaklarla evlenmeye gerek yoktu. Gerçi avukatımla, yani kardeşimle ve en yakın arkadaşım ile telefonda günün büyük bir kısmını geçirmek dışında, yaptığım tek hazırlık buydu.

Suri'ye göre Dane, günün büyük bir kısmını ajansta, telefonuyla meşgul bir şekilde, ofis kapısını sıkıca kapalı tutarak geçirmiş. Bana, düğünümüz için uzakta olacağım günler için ofis dışı e-posta yanıtlarını ayarlamamı

hatırlatmak için e-posta göndermiş - belki de gerçekten gideceğimizden emin olmak için kontrol ediyormuş - ve Lizzie veya diğer ajanslardan birinin benim yerime bakmasını istemiş. Ama ben bunu çoktan halletmişim.

Ama neden ofisten uzak kalacağımı kimseye söylemedim.

Lizzie'ye acil bir durumla ilgileneneğimi ve birkaç izin günü kullanacağımı söyledim. Nadiren izin alırdım, bu yüzden kimse aldırış etmedi.

Gerçeği çok geçmeden öğreneceklerdi.

Bunu yapmayı kabul etmişim ve sözümün eri bir kadındım. Başkalarının öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini fazla düşünmediğim sürece, idare edebilirdim. Sadece dört ay sürdü. Ondan sonra, flört etmeye ve eski hayatıma geri dönebilirdim. Hem de ajansın sahibi olarak.

Bu düğün aslında romantik bir olay olmadığı için, kısa bir devlet töreni önermişim ama ne yazık ki Dane bu fikre karşı çıkmıştı. Bunun gerçekçi görünmesi için, bir milyarderin yapacağı türden, medyaya rahatça sızdırılabilecek güzel fotoğraflarla dolu, düzgün bir düğün olması gerektiğini söyledi.

Haklıydı.

Pazartesi sabahı beni arayıp Salı sabahı gideceğimiz yere, düğünümüze uçmak üzere ülkeden ayrılacağımızı söylediğinde, tek şartımın her birimizin bir kişisel misafir getirmesi olduğunu söyledim. Temelde yasal/tanık kısmı için. Bundan fazlası, bu olayın gerçek bir olay gibi hissettirmeye başlayacağını ve bundan rahatsız olduğumu söyledi.

Bu bir iş anlaşmasıydı, başka bir şey değil.

Pazartesi gecesi işten sonra çantamı topladım. Salı sabahı, beni almak için limuzin evimin önüne geldi. Dane ve şoför beni binamın kapısında karşıladı. Şoför çantamı aldı ve Dane beni lobiye geri itti, cebinden bir yüzük kutusu çıkardı.

"Buna ihtiyacın olacak," dedi. Sonra açıp bana bir nişan yüzüğü uzattı. Beyaz altındandı, büyük, yuvarlak bir pırlanta ve pavé taşlarla kaplıydı. Ve kesinlikle bir milyarderin nişanlısının takacağı bir şeye benziyordu.

Ben sadece bakıp ağzım açık kalırken, yüzüğü çıkarıp yüzük parmağıma taktı. Dün bir kuyumcudan bir kadın benimle buluşup yüzük ölçümü kontrol etmiş ve ne istediğime dair bir dizi soru sormuştu.

Gerçekten de başarmıştı.

Parmağımda parıldayan bir buz parçası gibi duruyordu. Muhteşemdi. Ve bir buz lorduyla evlenmek için de uygundu.

Gözlerine baktım. "Bu çok fazla buz."

"Beğenmedin mi? İstedğin her şey var."

"Muhteşem. Kim sevmez ki? Şimdi sadece yüzüğü korumak için bir güvenlik ekibine mi ihtiyacım var?" Cidden, bu şey ne kadara mal oldu? Parıldadığı için kafamda altı haneli rakamlar canlandı.

Artık bir soygunun gözde hedefi mi olmuştum?

"Düğünden sonra sana birini atayacağım," dedi ve beni limuzine doğru yönlendirdi.

İçeride bizi bekleyen tek düğün konuğu, en yakın arkadaşı Shane Madrigal'dı.

Havaalanına giderken tek misafirim Katie'yi aldık. Yüzüğümü gösterdiğimde gözleri yuvalarından fırladı. En

yakın arkadaşım pırlantaya kesinlikle karşıydı ama o bile etkilenmiş görünüyordu. "Kanada malı," dedim; yüzükçü hanıma verdiğim tercihlerden biri de buydu.

"Çok güzel," diye hayretle düşündü.

Dane, Shane'le konuşuyor ve onu dinlemiyormuş gibi davranıyordu.

"Burada olmana çok sevindim," dedim ona.

"Yani, bunu nasıl kaçırabilirim?"

"Yapamazsın," diye onayladım.

Katie yarın Jesse ve Dirty'nin geri kalanıyla turneye geri dönecekti. Mevcut turnelerinin bir ara tatilinde evdeydiler, bu yüzden şanslıydım. Katie dünyanın neresinde olursa olsun, Dane'in onu bunun için uçakla getirmesi konusunda ısrarcı olurdum.

En yakın arkadaşım olmadan, böyle bile olsa evlenmeyecektim.

Katie'nin kocası, karısını kısa bir süre içinde ve kendisi olmadan yabancı bir ülkeye kaçırdığımdan pek memnun değildi ama ona veda öpücüğü verip onu limuzine yerleştirirken bana, Sadece senin için, Devi, demişti.

Sonra Katie'nin güvenliği için Dirty'nin güvenlik ekibinden birini aldık; Jesse bunun zorunlu olduğunu ısrarla belirtmişti. Adı Lex'ti ve limuzine bindikten yaklaşık iki saniye sonra, Dane'i erkeksi bir el şaplağı ve bir kucaklamayla karşıladığında ve birbirlerini nereden tanıdıklarını sorduğumda öğrendiğim gibi, o da Dane'in kuzeniydi.

Dane ona gülümsedi, samimi bir gülümsemeydi bu.

Kaşlarımı çattım.

Yani, sanırım onun West Coast Kings ile olan bağlantısını yeni keşfetmiştim.

Dane zaten tek konuğu olarak Shane'i getirmişti, bir tane daha getirmesi beni epey sinirlendirmişti. Hem de bir aile üyesi. Gerçi Lex, Dirty'nin ekibinde gerçekten çalışıyor gibiydi.

"West Coast Kings motosiklet kulübünde bir kuzenin mi var?" diye sordum Dane'e, Lex'in hemen önünde. Lex, Kings kesim, her yerinde Kings yaması olan siyah deri bir yelek giymişti. Bu görünümü biliyordum. Jude ve Dirty'nin diğer güvenlik görevlilerinin çoğu da bu kesimi giyiyordu, ama genellikle görev başında değillerdi. Ancak, Dane'in ailesine ait özel bir jetle uçtuğumuz ve Lex de görünüşe göre o ailenin bir parçası olduğu için, bunun bir önemi olmadığını düşündüm.

Dane sadece "Sorun değil," dedi.

"Nasıl sorun olmuyor?" diye meydan okudum. "Bir suç örgütüyle evlenip evlenmediğimi bilmek istiyorum." Lex'e baktım. "Kusura bakma." Gerçekten de, Jude'u bu kadar iyi tanımasam ve Jesse ile olan bağlantısına güvenmesem - sonsuza dek en iyi arkadaş, Devi ve Katie seviyesinde bir arkadaşlıkları vardı- bu kadar açık konuşmazdım.

"Alınmadım," dedi Lex rahat bir tavırla. "Endişelenme, reddedildim. Bu arada, nişanınız için tebrikler. Kuzenim görüldüğü kadar pislik biri değil. Genellikle." Dane'e sırttı, kusursuz dişlerini gösterdi - Hollywood başrol oyuncularına yakışır parlak beyaz kaplamalar ve gümüş üst köpek dişleri - ve Dane bana baktı.

Yüzümdeki ifade her şeyi anlatıyor olmalı.

Kuzenin bir motorcu... ve gümüş dişleri mi var?

Dane iç çekti. "Onu Katie'nin güvenlik ekibine ben atamadım."

Saçmalık. "Yani kuzenin tesadüfen ortaya çıkıyor," dedim, "daha önce Katie'nin kişisel güvenliğinde çalıştığını hiç görmemiştim, öyle mi?"

Hâlâ Lex'i tartıyordum. Dane'e benziyor muydu? Pek benzemiyordu ama çirkin olmaktan çok uzaktı. Küstahlık kesinlikle genlerinde vardı.

Peki tanıdık geldi mi?

Dişlerini hatırlamıyordum ama onu kesinlikle bir Pislik etkinliğinde görmüştüm. Ama mesele bu değildi.

Lanet olsun... Ben de onunla aynı okula mı gittim?

Evet. Aynen öyleydi. Dane'in kuzeninin lisedeki zengin çocuk çetesinin bir parçası olduğundan neredeyse emindim. Bizden küçüktü, bir iki sınıf aşağıdaydı. Ama evet, bundan emindim.

Muhteşemdi. Burada sanki yeniden bir araya gelmiş gibiydik.

Müstakbel kocama dik dik baktım. "Bir misafir getirmen gerekiyordu."

"Şey, Lex birkaç yıldır Dirty için çalışıyor," dedi Katie, beni daha iyi hissettirmeye çalışarak nazikçe.

"Jude beni nereye gönderirse oraya giderim," dedi Lex, arka cebinden katlanmış bir dergi çıkarırken. Koltuğunda geriye doğru uzanıp ayak bileklerini çaprazladı.

Doğru. Daha doğrusu Dane, Lex'e olan biteni anlatmış ve Lex de Jude'u arayıp bu görevi gönüllü olarak üstlenmiş.

Dane bakışlarıma ifadesiz bir ifadeyle karşılık verdi. "İstediğin kadar benden nefret et ama bunu oğullarımın önünde abartmayalım."

Katie'nin yanına oturdum ve onu görmezden geldim.

Sonrasında, sağdıç nedimeyle sohbet etmeye çalışırken, damadın kuzeni bir dergi okurken, damat telefonuyla oynarken ve gelin pencereden dışarı bakarken, bir düğüne giderken şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf, en garip limuzin yolculuğu yaşandı.

Saatler sonra, en yakın arkadaşım beyaz deri koltuklu, uzun bir Cadillac Escalade'in arkasında yanımda oturuyordu. Britanya Virjin Adaları'nda bir yerlerdeydik, güneş yeni yeni batıyordu ve yarın Dane Davenport ile evleniyordum.

Daha az tuhaflaşmamıştı.

Katie ve benim karşımızda, birbirlerinden son derece farklı iki adam oturuyordu: Jesse ve/veya Jude tarafından Katie'den her zaman bir metre uzakta durması emredilen Lex ve Dane'in kıdemli asistanı, adeta düğün planlamamız olan Wiley. Wiley, uçak indiğinden beri kulağına sıkıca takılı bir kulaklık takıyordu ve kim varsa onunla mezeler hakkında yüksek sesle konuşuyordu. Lex, uçakta eline aldığı bir araba dergisini okumaya çalışıyordu ve Wiley'nin kaburgalarına dirsek atmak istiyor gibiydi.

"Bu çok tuhaf," dedi en yakın arkadaşım, ikisine de bakarak sessizce.

Lex'in de kulaklığı vardı, muhtemelen müzik falan dinliyordu ve ikisinin de bizi duyamayacağından oldukça emindim. Kulaklığın yanı sıra, şoför Kanadalı olduğumuzu anladığında "Ah! Shawn Mendes!" demişti ve şimdi

Escalade'in ses sisteminde "Señorita" tekrar tekrar çalıyordu.

"Biliyorum," dedim. "Ama o kadar da tuhaf değil. İnsanlar her zaman maddi nedenlerle evlenir."

"Evet. Aslında garip olan kısım bu değil."

"Öyle değil mi?" dedim, oturduğumuzda Wiley'nin doldurduğu şampanyayı yudumlarken. Dün en yakın arkadaşıma durumu birkaç kez anlatmıştım ama hâlâ anladığından emin değildim.

Bildiği tek şey, onu çocuğundan, kocasından ayırıp, çok kısa bir süre içinde benimle birlikte Britanya Virjin Adaları'na uçurduğumdu. Hem de Dane Davenport'un parasıyla.

Beni son gördüğünde yarı nefret ettiğimi iddia ettiğim bir adamla evlenmeme tanıklık etmesi.

Ona, gerçek bir düğün yapacak olsaydım -mesela damada aşık olduğum bir düğün- kocasını, oğlunu ve tüm ailesini memnuniyetle davet edeceğimi açıklamıştım. Ancak bu, "hadi bunu kutlayalım ve özel anılar yaratalım" anlamında gerçek bir düğün değildi.

"Onun hakkındaki fikrini neden bu kadar çabuk değiştirdiğini anlamıyorum," dedi. "Ona hiç güvenmiyor gibiydin. Hiç."

"Fikrimi değiştirmedim. Ona güvenmiyorum. Ama ticari anlamda ona yeterince güveniyorum. Dün evlilik sözleşmesini imzaladım. Önceki nişanlısı için hazırlattığı sözleşmeyi yeni değiştirdi. Kardeşim benim için inceledi. Tamamdır."

Katie bana anlayışlı ve utangaç bir bakış attı. "Richard ve Chandra bunu nasıl karşıladı? Ailenin buna nasıl

sinirlendiğine inanamıyorum."

"Ah, öyle yaptılar." Annem dün gece telefonda bana bağırıp ağladı. Ona bir gün gerçek bir düğün yapacağıma dair söz vermek zorunda kaldım ve bunu asla anlayamayacağı tuhaf bir hayat tercihi olarak düşünmesi gibi. Bilirsin, tek kızları üniversiteye gitmek yerine bir mankenlik ajansında çalışmaya karar verdiğinde ve iyi bir doktor ya da avukatla evlenmek yerine yirmi yedi yaşında evlerinden ayrılıp eşcinsel bir ev arkadaşıyla yaşamaya karar verdiğinde olduğu gibi."

"Zavallı Chandra. İyileşeceğini mi düşünüyorsun?"

İç çektim. "Öyle olmak zorunda. Dışarıda yepyeni bir binyıl var. Açıklamanın "endişelenme, parası ve işi var" kısmına geldiğimde, inan bana, biraz sakinleşti. Yarın parası olan bir adamla evleneceğimi bildiği için çok daha rahat uyuyacak. Onu sevmesem bile."

"Ah, yine de ona acıyorum," diye soludu Katie. "Aman Tanrım, zavallı baban. Richard seni nikah masasına oturtamayacak!"

"Katie. Cidden. Öyle bir düğün değil. Koridor bile yok. Hadi, spontane ada kaçamağının tadını çıkaralım ve—"

"Devi!" Wiley dikkatimi çekmek için parmaklarını şıklattı. En azından artık bana Debbie demiyordu.

"Evet?" dedim yavaşça.

"Tesis'e vardığımızda önce bir masaj mı istersiniz, yoksa tesis çevresinde bir tur mu?"

Katie ve ben birbirimize baktık. "Masaj."

"Yarın saç ve makyaj için ne kadar zamana ihtiyacın olacak? Turuncu çiçekler dedim," diye havladı kulaklığına doğru. "Gelin turuncu istiyor. Hayır, şeftali değil. Turuncu."

Parlak turuncu, portakalı keserkenki gibi. Meyve. Affedersiniz," dedi bana, tamamen kulaklığındaki sohbeta dönerek.

Katie'ye baktım. Huzursuzca gülümsedi ve şampanyasından bir yudum aldı.

Dane'in ekibi bunun için çok çalışıyordu ve eğer gerçekten sabırsızlıkla beklediğim bir düğün olsaydı muhtemelen minnettar olurdum.

Hatta Dane'in bu tür durumlar için bir danışmanı bile varmış.

Bildiğim kadarıyla bu iş sadece güzel otellerde vardı. Ama görünüşe göre bu kapıcı, Dane'in ailesi için çalışıyor ve dünyayı dolaşıp onlar için uygun mülkler, araçlar, tatiller ve diğer lüksleri bulmak gibi işlerle ilgileniyordu. Şimdi de, doğaçlama bir sahil düğünü için mükemmel detaylar.

Hem resepsiyon görevlisi hem de Wiley bana ne istediğimi sorup durdu: pembe mi beyaz mı, sıcak mı soğuk mu, oturarak mı yoksa ayakta mı? Ben de onlara umurumda değil, deyip durdum. Biri bizi sahilde evlendirsın ve bana içki getirsin. İçinde şarap olan her şeyi severim. Spritzer, sangria, mimosa, ne varsa. Sıkışınca tekila da kabul ederim. Gerisi kendiliğinden gelir.

Dürüst olmak gerekirse, Katie'nin düğünü için daha çok çalışmışım. O etkinliğin planlanmasına aylarca yardım etmişim.

Çünkü o düğünün gerçekten bir anlamı vardı.

"Düğününün böyle olacağını hiç tahmin etmemiştim," diye mırıldandı Katie yanımda. Belki de bunu ilk söylediğimde birkaç dakikalığına aklımı kaçırdığımı falan düşünmüştü. Ama beni tanıyordu. Genelde akli başında

olduğumu ve bir şeyin olacağına karar verdiğimde, oluyordu işte.

Bundan geri dönüş yoktu.

En azından yarın güzel bir nedime olacaktı. İkimiz de sade, krem rengi elbiseler giyecektik; Dane'in danışmanının dün benim için bulduğu plaj temalı, tığ işi şeyler. Turuncu çiçekleri veya Wiley'nin ayarladığı her şeyi tutacak ve çok tatlı görünecektik. Gerçekten de bu, şık giyinmek, en yakın arkadaşımınla güzel bir fotoğraf çekimi yapmak ve sahilde içki içmek için bir fırsattı.

Yani Dane de orada olacaktı. Neyse.

"Dürüst olalım," dedim sessizce. "İki gün öncesine kadar kendimi gerçekten evlenirken hayal etmiyordum."

"Devi," dedi en yakın arkadaşım şüpheyle.

"Ciddiyim. Ne zaman evlenmekten bahsettim ki?"

"Tamam. Asla. Ama yine de. Bir gün delicesine aşık olacağını ve bunun kaçınılmaz olacağını düşünmüştüm."

"Evet, ve o gün hâlâ gelebilir. Boşanmış biri hâlâ delicesine aşık olabilir. Özellikle de zaten boşanmış, zengin ve otuz yaşında hayallerinin hayatını yaşıyorsa. Bay Doğru'nun ortaya çıkması için bolca zaman var."

"Hmm." Çok tatlı ve genellikle uysal olan en yakın arkadaşım tuhaf bir şekilde nahoş bir ses çıkardı. Daha önce ondan böyle bir ses duyduğumdan emin değildim. Belki de yeni anneliğin bir sonucuydu? "Sence damadın şu anda ne yapıyor?"

Şu anda Dane, hemen arkamızdaki aynı araçtaydı. Yanında Rolf, Shane ve Dane'in ailesi için çalışıyor gibi görünen sert, yaşlı bir İngiliz adam vardı. Bir vale falan mıydı?

"Jet uçağındakiyle aynı," dedim Katie'ye. "Gazete okuyor. İş dünyası haberleri. Muhtemelen internete girebilirse yatırımlarını da kontrol ediyordur. Ve çeşitli şirketlerinin mali raporlarını."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü her akşam yaptığı şey bu."

Katie gözlerini hafifçe kıstı. Bana o şüpheli, güvensiz bakışı pek atmazdı. Aslında hiç atmazdı.

Ama Dane Davenport ortaya çıktığından beri bunu bana birkaç kez vermişti.

"Bunu o söyledi," dedim sadece.

"Ondan hoşlanıyorsun. Hoşlanmadığını söylemiştin."

"Onu sevmiyorum."

"Saçmalık. Yapmasaydın bu saçmalığa katlanmazdın."

"Bu tam olarak doğru değil." İç çektim. "Yani, tamam. Bu saçmalığa katlanacak kadar kendimi zorlayabilirim. İğrenç falan değil. Henüz yaralı bir köpeğı tekmelediğini veya yaşlı bir insanı trafiğe ittiğini görmedim."

En yakın arkadaşım bana hâlâ o şüpheli bakışı atıyordu. Hâlâ turuncu renk hakkında birine bağırarak Wiley'e ve ardından hâlâ kulaklığı takılı, araba dergisine gömülmüş Lex'e bir bakış attı. Bardağını ağzının önüne kaldırıp fısıldadı: "Onunla seks yaptın mı?"

"Katie. Hayır."

"Tamam. Sadece soruyorum." Şampanyasından bir yudum aldı.

Bunu sorguladığı için onu suçlamıyordum. Bütün bu saçma sapan saçmalığa bir anlam vermeye çalışıyordu. Ben de olsam aynısını yapardım.

Yani, rollerimiz değişseydi, onu Dane Davenport gibi bir adamdan korumaya çalışırdım kesinlikle. Ama ben o değildim ve o da ben değildi.

Ben tatlı en iyi arkadaşım değildim.

Gerektiğinde ivi gibi sert oldum.

"Bak," dedim ona, "burada özölmesi gereken büyük bir gizem yok. Ona gizlice aşık değilim, tamam mı? Evet, bakması inanılmaz, kıcı sert, yontulmuş granitten yapılmış ve geniş omuzları ve bir kızı ayaklarından yerden kesip eşikten atlatıp sürükleyebilecek kadar erkeksi kolları var, ama o öyle biri değil."

"Ne, romantik mi?"

"Doğru. Romantizm insani duygular gerektirir ve eminim ki onda hiç duygu yoktur."

"Sana evlenme teklif etti," diye belirtti Katie. "Vancouver'da seninle evlenip güzel fotoğraflar ektirebilirdi. Ama bunun yerine seni Karayipler'e götürüp bir plajda evlendiriyor. Kulağa biraz romantik geliyor, Devi."

"Bu bir teklif değildi," dedim ona, belki on ikinci kez. "'Teklif' deyince, Jesse Mayes'in diz çöktüğü aklıma geliyor. Bu bir iş anlaşmasıydı."

"Bunun gerçekten böyle olduğundan emin misin?" diye sordu bana. "Onun açısından da durum bundan ibaret miydi?"

"Bana güvenin. HBO'da diziyi kimin seçeceği konusunda Chaz ile daha tutkulu konuşmalar yaptım."

Gerçi... Chaz'i hiç aklımdan çıkarmamıştım ya da bu konuşmalardan birini yaptıktan sonra penisinin nasıl göründüğünü merak etmemiştim.

Tesise vardığımızda ve arabadan indiğimizde ağzımdan çıkan küçük bir "Vay canına"yı tutamadım. Anlaşılan Katie de tutamadı.

Karanlık üzerimize tamamen çökmüştü ama tesis, patika boyunca ıslıl ıslıl ışıklar ve fenerlerle aydınlatılmıştı. Yemyeşil bitki örtüsüyle çevrili taş duvarlarıyla, özel bir villa havası vardı. Tek patika, ana ev ile diğer kulübeler arasında kıvrılarak ilerideki plaja ulaşıyordu. Okyanusu duyabiliyor, koklayabiliyor ve hissedebiliyordum.

Bir adam bizi gülümseyerek ve bir avuç fenerle karşıladı. Her birimize birer tane verdi ve taş patikaya giden yolu gösterdi.

Dane, kapıcısının bize sadece bizim için uygun olacak "küçük" bir tatil köyü bulunduğunu söylemişti ve kısa süreli bildirim nedeniyle beklentilerimi çok yüksek tutmamıştım. Ama görünüşe göre bu kapıcı işini biliyordu. Bağlantıları da olmalıydı çünkü burası tam anlamıyla beş yıldızlı bir lükstü. Bunu daha şimdiden anlayabiliyordum. Ana ev muhteşemdi, tamamen taştan yapılmıştı, kademeli bahçeleri ve ikinci kata çıkan kıvrımlı bir merdiveni vardı.

Merdivenlerin yanındaki patikada durduk, ayrılmak üzereydik. Kızlar bir tarafta, erkekler diğer tarafta. Dane bana okuyamadığım ciddi bir bakış attı ve "Bir şeye ihtiyacın olursa kulübemde olacağım," dedi.

"İyi olacağım," dedim ve kolumu Katie'nin koluna geçirdim.

Başını sallayarak iyi geceler diledi ve diğer adamlarla birlikte kulübelerin arasındaki patikaya doğru yürümeye başladılar.

Katie ve ben, ana süitin (bu durumda balayı süiti) geniş verandasına çıkan dolambaçlı dış merdivenlerden yukarı çıkarıldık ve içeriye, ince bir gölgelikle kaplı dört direkli kral boy yatağın odaya hakim olduğu yere getirildik.

Yatağa bakmamaya çalıştım. Ya da ne işe yaradığını düşünmemeye.

Uyumak. Açık pencerelerden içeri dolan okyanus havasıyla harika bir gece uykusu çekmek için.

Katie ve ben akşamın geri kalanını birlikte geçirdik. Ana verandadaki, okyanusun panoramik manzarasına sahip özel jakuzide masaj yaptırdık ve romlu kokteyllerle hafifçe sarhoş olduk.

Adamlar aşağıda bir yerlerde, ana verandada veya sahilde olmalıydı. Aşağıda bir sonsuzluk havuzu, bir jakuzi ve bir bar vardı. Bize öyle söylenmişti. Ve ara sıra erkeklerin konuştuğunu, güldüğünü, seslerinin okyanustan esen rüzgarda yankılandığını duyabiliyordum.

Bazen Dane'in alçak sesini duyuyordum ve tenimde esen rüzgar ürpermeme neden oluyordu.

Çok iyi vakit geçiriyor gibiydiler.

Biz onlara katılmadık.

Ben bikinimle jakuzide rahatlarırken Katie benim çalma listemden birini açtı ve Fifth Harmony'nin "Worth It" şarkısı eşliğinde bana küçük bir dans ve dudak senkronizasyonu performansı sergiledi, beni güldürdü.

Muhtemelen yarın ne olacağını düşünmemi engellemeye çalışıyordu. Ve belki de mutlu olmamı sağlamaya çalışıyordu.

Sonra dev yatakta benimle yattı. Katie'nin kendi kulübesi vardı ama ben kalmasını istedim. Bu gece yalnız kalmak istemiyordum.

Dane bu gece misafir kulübelerinden birinde uyumayı teklif etmişti ama bana, kocam olarak, yarınki düğünden sonra burada benimle kalacağını söylemişti.

Aslında karanlıkta uzanıp o mavi-siyah gökyüzündeki aya bakana kadar, kendimi evimden çok uzakta hissedene kadar bu konuda gergin hissetmedim.

Bütün bunlar gerçekten çok hızlı oluyordu.

Ama ben bunu istiyordum, değil mi? Ajansımı istiyordum.

Ve evet, gerçek şu ki, o adamla biraz olsun iletişim kurmak istiyordum. Onun üzerinde, ufak da olsa bir güç istiyordum.

Onun istediğı bir şeye sahip olmak hoşuma gidiyordu. Beni gerçekten istemese bile.

Dönüp Katie'nin yanına sokuldum, kolumu çarşafın üzerinden beline doladım.

"Bu çok büyük bir hataysa," diye fısıldadım, "düşüğümde beni tutmalısın."

Katie yavaşça kıpırdandı. Belki onu uyandırmıştım. Beni duyup duymadığını merak ettim.

Çarşafın altından kolunu uzatıp elimin üzerine koydu. Elimi sıktı.

"Her zaman," dedi.

"Korkuyorum," diye fısıldadım.

Beni görebilmek için arkasını döndü. "O zaman bunu yapma."

"Bunu yapmak istiyorum."

"Öğğ," dedi yumuşak bir sesle.

"Biliyorum," dedim. "Bu bir risk. Ama iş hayatında risk almaktan korkmuyorum. Hesaplanmış, iyi düşünülmüş riskler. Risk ve ödül, değil mi? İşte bu." Bu sefer kendimi ikna ediyormuşum gibi konuştum.

"Bunun sadece bu kadar olduğundan emin misin?" diye sordu bana bir kez daha.

"Evet."

Bir süre sessiz kaldı, ben de öyle.

Sonra sessizliği bozdum. "Henüz öpmediğim biriyle evlendiğime inanamıyorum. Yani lisedeki o aptal öpüşme hariç."

"Biliyorum."

"Kendimi evliliğe saklayacağımı hiç düşünmemiştim."

Katie kıkırdadı. "Yani, bakire değilsin. Ve seni erkeklerle öpüşürken gördüm. İyi öpüşüyorsun. Anlıyorum. Bana sorarsan, oldukça iyi bir anlaşma yapıyor."

"Biliyorum. Ve oldukça güzel bir popom var."

"Çok tatlı bir popon var."

"Umarım güzel bir penisi vardır."

Katie güldü.

"Ne? Evet. Yani, eminim bir noktada onunla etkileşime gireceğim. Gerçekçi olmak gerekirse. Ve tüm bu durumda

bir şeyin tadını çıkarabilirim. Lüks tesis güzel ve eminim bir milyarderin karısı olmanın maddi avantajları da harika olacak, ama önümüzdeki dört ay boyunca ne kadar para olursa olsun bekar kalacağım."

"Bekar mısın?"

"Şey, bir düşün. Bir keresinde sahte kız arkadaş rolü yapmıştın. Halka açık yerlerde o kadar çok el ele tutuşup, birinden hoşlanıyormuş gibi davranmak? Dane çok çekici, değil mi? Ve ben de sadece insanım. Çok, nasıl diyelim... aktif... bir cinsel isteğim var. Ve sana defalarca söylediğim gibi, vibratör kullanmam. Gerçek olanı tercih ederim."

"Hı hı..." dedi Katie. "Yani, diyorsun ki..."

"Sıcak ve istekli erkek etine karşı koymanın zor olduğunu söylüyorum Katie. Ve sen bunu biliyorsun."

"Sağ..."

"Yani... eğer isterse... ya bir noktada yeni kocamla sevişeceğim, iş anlaşması olsun ya da olmasın, ya da başka biriyle. Ve Dane, sözleşmemize, onu aldatırken yakalanırsam evliliğin biteceğini ve hiçbir şey alamayacağımı söyleyen küçük bir madde ekledi."

Katie hafifçe nefesini tuttu. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Kardeşim de benimle birlikte inceledi. Oldukça sağlam bir konu."

"Hıh," diye düşündü. Neredeyse etkilenmiş gibiydi. "Sanırım ne istediğini biliyor."

"Benim onun narin süper yakışıklı itibarını lekelemememi istiyor," dedim kuru bir sesle.

"Ah, Devi. Eminim bundan fazlasını istiyordur," dedi. "Ve senin iyiliğin için... Umarım güzel bir penisten çok daha fazlasına sahiptir."

Bölüm Yirminci

Danimarkalı

Öğleden sonra geç vakitlerde Devi ve bizi evlendirmek üzere olan bir yabancıyla sahilde duruyorduk. Küçük düğün grubumuzla birlikte.

Rolf bile, hemen hemen herkes şık ama rahat plaj kıyafetleri giymişti. Shane ve Lex'e tişört bile giydirmedim. Hava çok sıcaktı, özellikle de yağmurlu Vancouver'dan yeni gelen bir grup insan için.

Burada da yağmur mevsimiydi ama bizim için şanslıyız ki yağmur yağmadı.

Corben tam bir takım elbise giymişti ve bayılacak gibi görünüyordu. En azından kumda çıplak ayakla yürüdü. Sıcaktan korunmak için ağaçların gölgesinde durduk. Güneşin altında kum o kadar sıcaktı ki, narin Kanadalı ayaklarımızın üzerinde yürümesi zaten zordu.

Karşı karşıya dururken Devi'nin ellerini tuttum. Kısa kollu beyaz bir gömlek ve keten pantolon giymiştim. Devi, üzerinde oldukça göz alıcı duran, muhteşem bir tığ işi

elbise giymişti. Saçında turuncu bir çiçek vardı. Tıpkı Katie gibi.

Sanki birbirleriyle evleniyorlardı falan. Katie, ben devralana kadar elini bile tuttu.

Katie'nin ne düşündüğünü bilmiyordum. Ama Devi'nin dün gece kız kıza sohbet ederken damadına karşı hislerini açıkça dile getirdiğini varsayıyordum.

Devi'nin şartlarından biri de buydu; en yakın arkadaşına gerçeği söyleyecekti.

Ben aynı şeyi şart koşmadım. Shane'e bu konuda gerçeği söyleme gereği duymadım.

Ama Devi'nin Katie'ye her şeyi anlattığından şüphem yoktu. Her nedense Katie bana çok iyi davranmıştı. Benimle pek sohbet başlatmadı. Ama çok... tatlıydı.

Devi'yi bana dikkatlice teslim ederken bir an için bunun işe yaramayacağından endişelendim. İnandırıcı olmayacağından, hatta daha da kötüsü, Devi'nin benden gerçekten korktuğunu göstermeye başlayacağından endişelendim.

Oyun bitti.

Kendimi bir sapık gibi hissederdim ve her şeyi iptal etmek zorunda kalırdım.

İkimizin de ticari anlamda burada kazanacağı bir şey varken, benden nefret ettiğini söyleyen bir kadınla evlenmek benim için sorun değildi. Ondan beni sevmesini istemiyordum. Sadece karımmış gibi davranmasını istiyordum.

Basit.

Benden korkan biriyle evlenmek mi? Kesinlikle sorun olurdu.

Ama Devi ellerimi tutup omuzlarını dikleştirdiğinde ve gözlerimin içine baktığında, her şeyin yoluna gireceğini anladım. Doğru seçimi yapmıştım. Ona evlenme teklif etme kararım doğruydu.

Bir eşe ihtiyacım vardı. Hayatımı, seks kaseti sızdırılmadan hemen önceki haline, elimden geldiğince geri sarmam gerekiyordu; yanımda bir kadınla. Tina'dan daha güçlü bir kadın. Ne olursa olsun yanımda duracak bir kadın.

Bu kadına bunun için para ödemem... ideal değildi. Ama otuzuncu yaş gününden önce hayatımı ateşten kurtarmak için kalan zaman göz önüne alındığında, bunu yapmanın tek mantıklı yolu bu gibi görünüyordu. Ayrıca, bu ilişki sıfır gerçek bağıllıkla geldi ve bu da başlı başına bir çekiciliğe sahipti. Ve beni biriyle "gerçek" bir ilişkiye aceleyle girip onu yürütmeye çalışmaktan kurtardı.

Anlaşmanın bir parçası olarak Devi'yle de sevişsem? Bunu pek de dezavantaj olarak görmem.

Şu ana kadar bunun herhangi bir olumsuz yönünü göremedim.

Ve dört ay sonra, yollarımıza ayrı ayrı gidecektik. Temiz ve düzenli.

Gerçekten de şimdiye kadar yaptığım en akıllıca iş anlaşmalarından biriydi.

Bana göre, Devi'yi gelinim olarak seçmekten daha akıllıca bir seçim yapamazdım. Zaten zorlu bir rakip olduğunu kanıtlamıştı. Zorlu bir eş olurdu.

Hatta "sahte" bir eş bile.

Yeter ki gözlerimin içine baksın ve başını dik tutsun, bu işi başaracaktık.

O benim eşimdi, hatta ruh eşimdi. Bunu herkes görebilirdi.

Tabii ki, düğünde bizimle birlikte ön saflarda yer almadığınız ve bizi iyi tanımadığınız sürece.

Shane kesinlikle bir şeyler çevirdiğimi anlamıştı. Dün gece bana bunu söylemişti. Ya miras için evlenmem gerekiyordu ve Devi, Tina'nın yerine geçecek kişi olacaktı ya da Devi'yi hamile bırakmıştım. En büyük teorileri bunlardı. Her iki durumda da, aşık olduğumuza inanmıyordu ama herkesin önünde bu konuda ağzını kapalı tuttu.

Aslında dün gece Shane'in ağzını kapalı tutması için Corben'in bizimle takılmasına izin verdim.

Lex bir şeylerin peşinde olduğumu biliyordu. Kuzenim beni her zaman bir kitap gibi okuyabilirdi. Ama aynı zamanda çenesini kapalı tutardı.

Konuklarımız kısa tören için etrafımızda toplanırken, Wiley, Rolf ve Corben benim "tarafımdan" uzak durdular. Onlara istedikleri yerde durmalarını söylemiştim, böylece Devi herkesin benim için burada olduğunu hissetmeyecekti.

Ve tören başlarken ve görevli konuşmaya başlarken - karı koca arasındaki sonsuz aşk ve muhteşem birliktelikler hakkında kendi uydurduğu birkaç kelime - Katie'nin gözleri biraz buğulu görünüyordu.

Bu çok yardımcı oldu. Gerçekten de satıyordu.

Yeminlerimi etme zamanı geldiğinde, gerçekten içten söyleseydim nasıl söyleyeceğimi hayal etmeye ve bunu yansıtmaya çalıştım, böylece gerçekten aşık bir adam gibi ses çıkardım. Oldukça ikna ediciydi. Ya da bana öyle geldi.

Devi'nin gözleri meydan okumayla parladı ve sıra ona geldiğinde, gerçekten bir tık daha yükseldi. Sesi duygudan hafifçe titriyordu. Gözleri sanki mutluluktan ağlayacakmış gibi parlıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, etrafta dolaşan bir yabancı olsaydım, bunun tamamen gerçek olduğunu düşünürdüm.

Ben onun parmağına bir yüzük taktım, o da benimkine bir yüzük taktı.

Gelini öpme zamanı geldiğinde, onu öptüm. Hiç sormadan. Dudaklarımı dudaklarına bastırdım, o kadar sert bastırdım ki, bir kalp atışı kadar sonra öpücüğü kesmek için geri çekildiğinde, ben de ona uyup öpmeye devam ettim. Ağzını açmadı. Dilini ona kaydırmadım. Sadece kaynaştık, ta ki amacımı -bundan hızlı bir öpücükle kurtulamayacağını- anlayana kadar. Ve erkekler alkışlamaya başladı.

Ayrıldım ve gelinime yavaşça gülümsedim.

Bana mı öyle geliyordu, yoksa gerçekten de bunu başardığımız için mutlu mu görünüyordu?

Bunu yaptığımı oldukça emindim.

"Tebrikler." Devi ve Katie sarılırken Shane sırtıma vurdu. Bana sarıldığı için döndüm. "Senden nefret eden bir kadınla evlendin," dedi kulağıma. "Belki bir gün bana nedenini söylersin."

Beni bıraktı, karanlık ve yoğun gülümsemelerinden birini sergiledi ve Lex bana sarılmak için yanıma geldiğinde yolumdan çekildi.

Yani... belki de gerçek görünmüyordu?

"Lütfen bana bunun gerçek gibi göründüğünü söyle," dedim kuzenime sadece.

Ayrılırken gözleri benimkilerle buluştu. Hiçbir soru sormadı. Şaşırmış ya da herhangi bir şey ifade etmiyordu.

Shane'in kendisine sarıldığı Devi'ye baktı.

"Evet, kuzen," dedi Lex bana. "Yeterince gerçek."

Mekan bir fotoğrafçı ayarlamıştı, bu yüzden sahilde birkaç fotoğraf çektirdik. Öpüştük, el ele tutuştuk ve yüzüm acıyana kadar gülümsedik. Sonra verandada akşam yemeği yedik. Fotoğrafçı hâlâ oradaydı, bu yüzden arkadaşlarımız kadehlerini tokuşturduğunda, görev bilinciyle öpüştük. Birbirimize pasta ikram ettik. Tüm o saçmalıklar.

Daha sonra Devi, Katie ile birlikte akşamı sahilde geçirdi, hava karardıktan sonra bile.

Bu da beni Shane ve Lex'le takılmaya itti, güzel kızlar bizden uzak dururken. Güneş batarken, üçümüz verandadaki fenerler parıldarken ve okyanus meltemi içeri sızarken sonsuzluk havuzunda uzanıyorduk. Aptalca romantik bir an ve tamamen boşa harcanmıştı.

"Ona gerçekten aşık mısın?" diye sordu Shane, sürahidenden kendine bir rom kokteyli daha doldururken. Kokteyl yerel rom ve meyveyle yapılmıştı ve sıvı şeker tadındaydı, bir tane içtikten sonra kendimi içkiden soyutlamıştım.

Shane ve Lex üçüncü atıcılarını kullanıyorlardı, ancak Shane içkiyi kendisi içiyordu.

Karanlık verandaya göz gezdirdim. Rolf bir süre önce emekli olmuştu, Wiley'i kovmuştum ve Corben de az önce yatağa girmişti. Üst üste iki gece geç saatlere kadar

çalışmak yaşlı adam için çok fazlaydı ve ona bu gece siktirip gitmesini, yoksa kovduracağımı söylemişim.

İlk başta bana inanmadı ama sonra ona insanları kovmanın benim uzmanlık alanım olduğunu hatırlattım. Ona ruhumun en karanlık köşelerinden fıskıran bir gülümsemeyle karşılık verdim ve o da pes etti.

Belki de kalmasına izin vermeliydim.

"Evet," dedim. "Ona aşık olmasaydım neden onunla evleneyim ki?"

"Bu bir miras meselesi değil mi?" diye üsteledi Shane. "Yani, Tina'yı miras yüzünden seçtin, değil mi?"

"Annem Tina'yı seçti."

Üzücü ama gerçek.

Yani, Tina'yı severdim. Ama evliliği zorlayan annemdi ve o zorlamasaydı nişan asla gerçekleşmezdi.

"Hıh." Shane bana baktı, sanki bunu itiraf etmeme şaşırılmış gibiydi. Neden olmasın? Zaten artık eskidi. "Annen şu anda nerede olduğunu biliyor mu?"

"Evet."

"Bugün evlendiğini biliyor mu?"

"Şimdi yapıyor. Casusu rapor verecek."

"Ne, şu yaşlı adam mı?"

"Evet."

"Ve düğününü kaçırmamasına aldırıyor mu?"

"Önemli değil."

Cidden hayır.

Annem ve büyükannemin galadan sonraki gün Toronto'ya geri dönmelerini sağlamıştım, anneme Karayipler'e birkaç günlüğüne tatile gideceğimi ve Devi ile evleneceğimi söylemeden önce bile.

Düğünün detaylarına gelince, tam olarak nerede, ne zaman ve nasıl olacağı? Her şeyi Corben'in ona söylemesine bırakmıştım.

Shane kıkırdadı. "Bu çok saçma, kardeşim." Etkilenmiş gibiydi. Shane'i etkilemek için çok uğraşmak gerekti. Beni çok uzun zamandır tanıyordu. Bir milyarderle yeterince vakit geçirdikten sonra, belki de o etkileyici etki biraz kayboluyordu. "Kraliyet ailesine layık devasa bir kilise töreni olmadan evlenmene izin vermelerine şaşırdım."

"Plan buydu. Tina plandayken. Anneme bu işi kendi yöntemimle halledeceğimi söyledim ve öyle de oldu."

"Buna tamam mı dedi?"

"Hayır. Ama son zamanlarda yeterince tartıştık."

"Bu yüzden?"

"Belki de bir tane kazanmama izin vermeye karar verdi."

"Kahretsin. İyi ki annen yanımda değil."

Ona baktım. Aile geçmişi göz önüne alındığında, bu oldukça güçlü bir sözdü.

"Peki, gerçekten neler oluyor?" Lex'ti. Havuzun karşısına baktım. Dudaklarından dumanı tüten bir puro sarkıyordu ve bana o kısık gözlerle bakıyordu.

"Evet," diye araya girdi Shane. "Hepimizi bir anda buraya uçurdun. Lisedeki bir kızla evlenmek için. Şu anda senden pek memnun olmadığı belli."

"Evet, yoğun programlarınızı böldüğüm ve insanları dövüp kanunu çiğnediğim için gerçekten çok üzgünüm," dedim. "Sizi iki günlüğüne cennete uçurduğum için. Umarım beni affedebilirsiniz."

"Sanırım kaçınılmazdı, ha?" diye düşündü Shane, hâlâ her şeyi bir araya getirmeye çalışarak. "Biriyle evlenmek

zorundaydın. En azından bu değil..."

Ona bir göz attım.

"Çok sahte," diye bitirdi. "Tina... Bilmiyorum... Sürekli bu kadar mutlu olan ve etrafında olmak insanı yoracak kadar yorucu olan birine ne denir?"

"Onunla iki kez görüştün," dedim.

"Ve bu kadarı yeterliydi. Her şeyden fazlasıyla mutluydu, benimle vakit geçirmek de dahil."

"Annem onu bu yüzden severdi," dedim havuza geri dönerken. "Her zaman mutluydu. Mutlu olmadığı zamanlarda bile." Aslında Tina'da en az sevdiğim şey buydu.

Genel olarak çok pozitif bir insandı. Çok hırslı ve başarılıydı. Çok güzeldi. Ama sahte mutluluk saçmalıkları onu yoruyordu.

"Christiana mükemmel bir başlık ve ona uygun mükemmel bir fotoğraf istiyor," diye ekledim. "Gerisini pek umursamıyor."

"Oğlunun mutlu olması hoşuna mı gidiyor?" dedi Shane şüpheyile.

"Annem bunu ne zaman umursamış ki?"

Shane bunu düşündü. "Anneni gerçekten tanımıyorum. Sadece babanı tanıyorum."

Ona şöyle bir bakış attım, 'Buraya girmeyelim.'

"Şu anda mutlu olduğunu mu söylüyorsun?" diye üsteledi.

Bunu ona çevirdim. "Mutlu musun?"

"Kahretsin, evet. İstedığimi yaparım. Çok basit."

Hiçbir şey söylemedim. Muhtemelen mutluydu, orospu çocuğu.

Sigara içerken bizi izleyen Lex'e baktım. "Neden bu kadar sessizsin?" Kuzenimin iki modu vardı: Ağızını şapır şupur açıp sızlayana kadar, gerçekten çenesini kapatmasını isteyene kadar. Ve gizemli bir sessizlik. İkincisi genellikle iyiye işaret değildi.

"Bu sahte bir mutluluk değil," dedi düşünceli bir şekilde. "Ayrıca CEO da değil. Kalıba uymuyor. Ama eminim annen onu seviyordur."

"Evet öyle."

"Yani bu yine annen için mi?"

"Siktir git," diye homurdandım.

"Ona bu kadar sert davranma," dedi Shane. "On üç milyar dolar kazanacaksan, ailenin de sevdiği biriyle evlenirdin." enesini bana doğru salladı. "Gerekirse sonra boşan. Ya da yanında istediğın kişiyle görüş." Bana baktı, düşündü. "Planınız bu mu?"

"Hayır," diye cevapladı Lex benim yerime. "Bunu beğendi. Tıpkı lisedeyken yaptığı gibi."

"Hiçbir şey bilmiyorsunuz," diye mırıldandım, özellikle ikisine de değil, belki de ikisine birden.

"Seni tanıyorum," dedi Lex kısaca.

"Yani planın onunla kalmak olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu Shane, sanki orada hiç yokmuşum gibi Lex'e.

Lex bir dakika sessiz kaldı, son bir nefes çekip esrarının ucunu çıkardı. "Bundan daha da kötü," dedi hamamböceğini geceye fırlatırken. "Bir planı yok."

En sonunda, gece yarısına doğru, tam onları aramaya çıkacağım sırada kızların patikadan yukarı çıktıklarını duydum.

Lex, taze içeceklere ihtiyaçları olup olmadığını görmek ve onları sürekli kontrol etmek için her yarım saatte bir sahile iniyordu, çünkü bu konuda kendisine bir talimat verildiğinden oldukça emindim. Jesse Mayes'in karısı Katie Mayes'in başına bir şey gelirse, Lex motosiklet kulübü tarafından dört parçaya bölünürdü. Anlaşılan Jesse'nin takıldığı o iri yarı adam en iyi arkadaşıydı ve örgütte oldukça üst düzey bir isimdi.

Kuzenim bana her zaman sadıktı ve onun da o kulübe sadık olduğunu biliyordum.

Shane'in bu saçmalığa tanıklık etmekten başka hiçbir sorumluluğu yoktu, hatta birkaç yudumdan sonra kendini romlu yumruktan bile kesti.

Kızların geldiğini duyunca ayağa kalktım, Lex de öyle. Patikada onları karşılamak için verandadaki merdivenlerden aşağı indim.

"Merhaba," dedi Katie, Devi ve ben hiçbir şey söylemeyip birbirimize bakınca. "Ben... bir içki daha alayım." Pipetle hindistancevizini havaya kaldırdı, sonra verandaya yöneldi ve Lex'le konuştuğunu duydum.

Devi, patikada öylece durmuş, küçük elbisesindeki kumları silkeliyor ve beni neredeyse görmezden geliyordu. Turuncu bir bikininin üzerine tığ işi gelinliğini giymişti. Bol örgüsünün arasından tenini görebiliyordum.

Düğünde o deliklerden tenine bakmamaya çalışmışım ama şimdi geceydi ve yalnızdık... Bakmaya devam ettim.

"Sahilde güzel bir gün geçirdin mi?" diye sordum ona.

"Evet. Çok güzel. Havuz nasıl?"

"İyi bir parti için fazla sosis var, ama fena değil."

Sessizlik.

"Geç oluyor," dedim. "Yukarı çıkmalıyız."

"Evet. Sadece Katie ile bir saniye konuşmak istiyorum. Ve duş almak istiyorum. Biliyorsun işte. Kum."

Gerçekten mi? Katie ile saatlerce konuşmuştu. Cidden bütün gece benden uzak durmayı mı planlıyordu?

Yoksa önümüzdeki dört ay boyunca mı?

Elimi nazıkçe koluna doladım ve onu verandadan biraz daha uzakta, ana yatak odasına çıkan merdivenlerin sonuna doğru çektim. Sonra kolunu bıraktım.

Bana baktı; temkinli bir bakış.

"Bu gece benimle yatmak zorunda değilsin," dedim ona, içimdeki sürekli kan akışı ve beklenti penisimin zonklamasına ve beni bu siktiğimi geri almaya teşvik etmesine rağmen. "Sadece aynı odada uyumamız gerekiyor. Böylece gerçekçi görünüyor."

"Tamam," dedi, sanki önemsiz bir şeymiş gibi. Sanki bu gece birlikte yatıp yatmayacağımızı ya da sevişip sevişmeyeceğimizi hiç düşünmemiş gibi.

Ama önemsiz bir konu olsaydı, bu şekilde kaçınmazdı.

"İstemezsen sana dokunmam," dedim.

"Biliyorum. Bunu zaten belirledik."

"Bana güveniyor musun?"

İçini çekti. "Bu çok genel bir kavram, Dane. Hayır, sana güvenmiyorum. Ama bazı konularda sana güveniyorum."

"Ne gibi?"

"Sanırım anlaşmamızın tüm temel kurallarına uymak gibi. Çünkü yapmazsan seni terk edeceğimi biliyorsun. Ve

sen de baştan başlamak zorunda kalacaksın, seninle evlenecek ve doğum gününe kadar ailen nezdinde değerli itibarını kurtarmana yardımcı olacak başka birini bulacaksın."

Uzun bir süre birbirimize baktık. Haklıydı.

Ama o da biliyordu, değil mi? Benimle evlenmek isteyen başka bir kadın bulmak imkânsız bir iş değil. Yine de, bunu başarabilecek kadar güvenebileceğim uygun birini bulmam biraz zaman alabilir.

Bu işte benim kadar büyük payı olan biri.

O da benim kadar biliyordu: Onun da bunda bir çıkarı vardı. Sadece para, statü veya başka bir kadının böyle bir anlaşmadan elde edebileceği herhangi bir şey değildi. Bu onun için kişisel bir şeydi ve bu da ona bambaşka bir değer katıyordu. Bu durum dağıldı, o ajansı satın alma şansını kaybetti.

Zaten bu yüzden ilk başta evet demişti.

Bunu o da benim kadar istiyordu.

Ama onun beni yatağında isteyip istemeyeceğini hâlâ bilmiyordum.

"Temel kurallara uyacağıma güvenebilirsin," dedim.

"Güzel. Bana da güvenebilirsin."

"Yapabileceğimi biliyorum, yoksa burada olmazdım."

"Harika."

"İyi."

Birbirimize baktık.

"Ben yukarı çıkıyorum" dedim ona.

"Tamam aşkım."

Bana söyleyecek başka bir şeyi kalmadığını anlayınca merdivenlerden yukarı doğru yöneldim. Ama sonra durdum.

Elimle yüzümü ovuşturdum.

Dönüp ona baktım, orada öylece temkinli bir şekilde, kollarını kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Bugün sahilde benimle evlenmişti, yüzünde bir gülümsemeyle. Sahte bir gülümsemeyle. Ve şimdi gözlerimin içine bakmak bile istemiyordu.

Bana kesinlikle güvenmiyordu.

Bana yeterince güvenmeyen ve güvende olduğunu bilemeyen bir kadının yanında uyumak istemiyordum. İsteddiği kadar benden nefret edebilirdi. Bu onun ayrıcalığıydı. Ama her fırsatta onunla oynayacağımı, onu manipüle edip istediğim her şeyi elde etmeyi planladığımı düşünmesini istemiyordum. Hatta benimle seks yapmasını bile sağlamak dahil.

Ben onunla bu yüzden evlenmedim.

Eğer pipime atlayıp gezmek isteseydi, onu durduramazdım. İsterse hemen şimdi onu becerebilirdim.

Ama onu bacaklarını açmaya ikna etmeye çalışmayacaktım.

Gerçekten beni o tür bir şeytan mı sanıyordu?

Belki.

Ve eğer öyleyse, belki de ona sandığı kadar kötü bir adam olmadığımı kanıtlamak için daha fazla çaba sarf etmem gerekecekti.

"Lex'i getirdiğim için özür dilerim. Çok kaba bir hareketti."

Devi bana kısık gözlerle baktı, sanki bunu senin ayarladığını biliyordum. "Neden yaptın?"

Bunu bütün gün anlamaya çalıştım.

"Çıkarlarımı koruyan, kollayan insanların etrafında olmasına alışkınım. Arkamı kollayan. Bir ekibim olmasına alışkınım."

"Peki, her birimiz bir misafir getirmeyi kabul ettiğimizde...?"

"Bilmiyorum. Sadece yapmam gerekeni yaptım. Her zaman yaptığım şeyi."

"Doğru," dedi kesin bir sesle. "Kendin için en iyisini yaptın."

"Sağ."

"Bu düğünde herkesin senin için burada olduğunu biliyor musun? Katie'm var. Sadece Katie."

"Evet."

"Yani... Sadece onunla konuşmak istiyorum."

Ona baktım. Cidden gelmiyor muydu? Hiç mi gelmiyordu?

Kollarını indirdi ve içini çekti. "Birazdan yukarı gelirim, tamam mı?"

"Tabii. Duşa gireceğim." Gitmek üzere döndüm. "Acele etme." Sonra merdivenlerden yukarı çıktım ve yol boyunca gözlerinin üzerimde olduğunu hissettiğimden emindim.

Yirmi Birinci Bölüm

Devi

Dane'den birkaç dakika sonra balayı süitine doğru yöneldim; Katie'yi de sürükleyerek. Özel verandanın en ucunda, taş duvarın arkasında bulunan dış duшта akan suyun sesini duyabiliyorduk.

"Ah, çok tatlı," dedi en yakın arkadaşım. "Sana gösterişli olanı bırakmış." Başını devasa ve muhteşem olan ebeveyn banyosuna uzattı. Sonra içeri girip çıktı, hindistan cevizinden romlu ponç içti.

Yatak odasında volta atıp kendimi motive etmeye çalışıyordum.

Bilerek ayık kalmıştım, sırf yapabildiğim için gevşek, azgın bir pisliğe dönüşüp kocamın üzerine atlamamaya kararlıydım. Uzun zamandır seks yapmamıştım ve tropikal plajlarda geçirdiğim uzun günler beni çok rahatlatmış ve görünüşe göre seks düşüncelerine açık hale getirmişti.

Düğün boyunca onu en az bir düzine kez, ne kadar kısa olursa olsun öpmek işe yaramadı.

Gelin buketim, törenden sonra bir masanın üzerinde duruyordu ve nedense personelin onu suya koymasına izin vermedim. Katie buketi aldı ve solmaya başlayan çiçeklere kaşlarını çatarak baktı.

"Tamam, bana anlat," diye onu teşvik ettim, o ise daha önce hiç bu odayı görmemiş gibi ayrıntılara hayran hayran bakarak etrafta dolaşmaya devam etti.

"Ne?" dedi, süslü pipetiyle romlu kokteyli yudumlarken.

"Düğün gecesi motivasyon konuşmam. Hadi, bu senin işin."

"Ah. Şey..." Çiçekleri dikkatlice yere koydu. "Sence çocuklar Dane'e moral konuşması yapmış mıdır?"

Hafifçe inledim. Şu anda düşünmem gereken şey bu değildi.

"Shane epey sarhoş görünüyor," diye devam etti düşünceli bir şekilde. "Verandadaki buzdolabından hindistancevizi aldığımda benimle biraz flört etti mi? Ve Dane'in gergin olduğunu mu söyledi? Sanırım şaka yapıyordu. Sen gergin misin?"

"Hayır," dedim aynada saçlarımla oynarken. Nedenini bilmiyorum, zaten duşa girecektim. Yıkasam mı acaba? Duşta ne kadar vakit geçirebilirim? Belki yeterince oyalanırsam Dane uyuyakalırdı? "Erkek çocuklarını boş ver. Erkek gibi davranıyorlar. Bunun dışarıdan görüldüğü kadar eğlenceli olması imkansız." Ona döndüm. "Bunu gerçekten yapıyor muyum?"

"Şey, yani, eğer istemiyorsan-"

"Katie! Sen bu işte en kötüsüsün!"

"Ne demem gerekiyor ki?! Ben aşk için evlendim. Sen ne için evlendin ki?" Bana gözlerini kısarak baktı.

"Lütfen bunları içmeyi bırak." Hindistan cevizini elinden alıp kenara koydum. "İçinde sandığından çok daha fazla alkol var."

Gözlerini devirdi, "Evet, anne. Onu gerçekten kocasına geri vermem gerekiyordu." Jesse olmadan uzun zamandır böyle partilere katılmamıştı ve partilerin Jesse'nin onu eve yatağa götürmesiyle bitmesine alışkındı. Bu gecenin geri kalanını iyice düşünüp düşünmediğinden emin değildim ve yardımcısını kaybetmek üzereydi.

"Ciddiyim," dedim ona. "Bu gece seni kaşıklayamam."

Sırıttı. "Biliyorum."

"Ve ajansımı kurtarmak için onunla evleniyorum. Bunu apaçık belli ettiğimi sanıyordum."

"Sen yaptın..."

"Ama sen bunu sorgulamaya devam ediyorsun."

"Teknik olarak, ajansınızı kurtardığını sanıyordum. Janelle'den."

"Ama bütün bu saçmalık bitince ajans bana devredilecek."

"Ya bu bir saçmalık değilse?"

"Katie."

"Ne? Ya sonunda ona aşık olursan?"

"Aman Tanrım. Bu asla olmaz Katie. İnsanlar önce evlenip sonra aşık olmazlar."

"Aslında öyle. Görücü usulü evliliklerin diğer evliliklerle aynı başarı oranına sahip olduğunu biliyor muydun?"

"Bu gerçekten doğru mu?"

"Bilmiyorum. Ben uydurdum."

Buketimi ona fırlattım ama o bunu yaptığında ben de güldüm. Tanrıya şükür ki aklımı korumam için yanımdaydı.

"Neyse," dedi, "herhangi bir şekilde evli kalanların gerçekten aşık olup olmadıklarını kim söyleyebilir? Bu senin evliliğin. Nasıl istersen öyle olsun. Birkaç aylık bir iş anlaşmasıysa, öyle olsun. Bir zamanlar bir ilişkim iş anlaşması olarak başlamıştı..."

"Ah, Katie. Hemen oracıkta kes şunu."

"Neden?"

"Çünkü Dane Davenport kesinlikle Jesse Mayes değil. Bunu sana anlatmaya çalışıyorum."

"Onun Jesse olmadığını biliyorum," dedi. "Sadece bir Jesse Mayes var."

"Övünme."

"Ama ne olmuş yani?" diye devam etti. "Ben de Jesse'nin sahte kız arkadaşı olmayı kabul ettiğimde onu sevmiyordum. Onu tanıımıyordum bile. Şimdi ise onu bin güneş kadar güçlü seviyorum. Ve bu kısım aslında oldukça hızlı gelişti."

"Dane Davenport'la on iki yıl önce tanıştım ve binlerce güneş bu dünyada doğmak için tatlı zamanlarını harcıyor."

"Sanırım onu itiraf ettiğinden daha çok seviyorsun."

"Sanırım Chaz'in nedimem olmasına izin vermeliydim."

Buketimi bana fırlattı, ben de yakaladım. "Bak, bana sürekli duymaya hazır olmadığım gerçekleri söylüyorsun. Belki bu sefer sıra bendedir."

Haklıydı. Bunu hep yaptım.

Ve hayatımızın geri kalanında da bunu yapmaya devam edecektim.

Derin bir nefes aldım ve en yakın arkadaşımın gözlerinin içine baktım. "Öyleyse bana gerçeği söyle."

Tığ işi elbisemle ve buketimle bana bakarken başını hafifçe yana eğdi. "Çok güzel bir gelinsin."

"Teşekkür ederim."

"Bugün mutlu görünüyordun."

Buketi şifonyerin üzerine fırlattım. "Yapmadım."

"Yaptın," dedi.

"Sahtekarlık yapıyordum."

"Mutlu görünüyordu."

"Öğğ."

"Bu düğünü senin için güzel kılmak zorunda değildi, Devi. O senin için güzel kıldı."

"Bu yüzden?"

"Onunla ilgili seni, bir kez bile olsa, bir zafer kazanmasına izin vermeyen şey nedir?"

"Ah, lütfen. O adam doğduğu andan itibaren her şeyi kazandı. Aslında bir şey kazanmasına izin vermeme ihtiyacı yok."

"Belki de öyledir."

Ona kaşlarımı çatarak baktım.

"Harika bir eş olacaksın," diye bana bilgi verdi.

"Biliyorum."

"Belki de harika bir koca olur."

"Bundan çok şüpheliyim."

Katie kıkırdadı. "Onunla rekabet mi edeceksin, bu konuda bile mi?"

"Özellikle de bu konuda. Bu gece yüzyılın gelinini hedefliyorum."

"Vay canına. Devi Davenport. Bu gece yeni kocanla mı yatacaksın?"

Kaşımı kaldırdım. Yeni isme hazır değildim, zaten benimdi. Sözleşmede belirtilmişti. Resmen bir Davenport'luydum.

"Hayır," dedim soğukkanlılıkla. "Onunla sevişmek için henüz çok erken."

"Öyle mi?"

Katie. Bir erkeğin kafasına bir şey olur, çünkü penisini bir kadının vajinasına sokup, onun tepkilerini içeriden dışarıya, en değerli varlığıyla hisseder. Bir yağ çubuğu gibi. Bir fal çubuğu. Çok fazla bilgi verir.

"Ne tür bir bilgi?" diye sordu sarhoş en yakın arkadaşım eğlenerek.

"Bilirsin işte. Fizyolojik ipuçları. Sıcak, ıslak, orgazmik türden. Kendi lehine yorumladığı ipuçları. Onu fiziksel olarak çekici bulmam ve vücudumun dokunuşuna tepki vermesi, onun algıladığı türden şeyler anlamına gelmiyor. Başka bir deyişle, onunla sevişmek ona çok fazla güç verir. Olmayacak."

"Hmm." Katie ikna olmamış gibiydi. Ya da belki de sadece rom yüzündendi. Ama burada bana ihtiyacım olduğu gibi katılmıyordu.

Açıkçası, bu gece ona dokunmayacağıma inanmıyordu.

"Tamam, gerçek şu ki, onunla sevişmeyeceğim," diye itiraf ettim, "ama aklını başından alacağım. Hem de tam o sik deliğinden."

"Ah." Katie sırttı. "İğrenç."

"Beni 'iğrenç' duruma düşürme. Eminim kocan yatakta sana en iğrenç şeyleri söylüyordur."

Dudaklarını birbirine bastırdı ve bu konu hakkında söyleyecek başka bir şeyi olmadığını söyledi. Sonra, "Şey, az önce anlattıklarınla baş başa kalmak istemiyorum, o yüzden... belki de, şey, buradan çekilip... işleri kontrol ederim," dedi.

"Elbette." Shane ve Lex'le sonsuzluk havuzunda bir puro içmek dışında kontrol edilecek bir "şey" yoktu. Ama Lex, biri ona yaklaşırsa testislerinin kesileceğini bildiğinden, daha güvenli bir yerde olamayacağından oldukça emindim. "O hindistan cevizli şeylerden uzak dur," diye uyardım onu. "Yeterince içtin."

"Hı hı. Onun aklını başından nasıl alacaksın?" diye sordu, onu kapıya doğru götürürken.

"Bir düşünün."

"Hmmm. Olabilir." Bana sarıldı. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum. Ve bana bir daha Devi Davenport deme."

Katie sırttı.

Verandaya çıktığımızda, Lex yaslandığı taş duvardan kalkıp bekledi. Umarım bunların hiçbirini duymazdı. Buradaki duvarlar oldukça açıktı.

"Ayılıncaya kadar onu uyanık tut," dedim. "Ve ayağını bile çarpmadan kulübesine ulaşmasını sağla. Bu kadına bir şey olursa, yavaş ve acı dolu bir ölümle ölürsün."

Şaka yapmıyordum.

"Evet, efendim," dedi ve bana gülümsedi, o muhteşem dişlerini göstererek. Sarhoş gibi görünmüyordu, bu yüzden bu işi ciddiye alıyor gibiydi. Muhtemelen Jude ona ölüm korkusunu çoktan aşlamıştı. "İyi geceler, kuzen."

"Tamam," dedim, merdivenlerden aşağı inmelerini izlerken. "Sana da."

Yatak odasına geri d6nerken, dış duştaki suyun kesildiğini duydum. Hemen banyoya koşup kendimi içeri kapattım. Soyunup duşa girdim ve uzun, uzun bir süre orada kaldım. Kumumu duruluyor, hem rahatlamaya hem de bir şekilde kendimi motive etmeye çalışıyordum.

Bu büyük bir mesele değildi.

Gerçekten mi.

Ben de ağzımı Dane'in penisine koymayı planlıyordum.

Daha 6nce bir adama oral seks yapmıştım. Hem de defalarca. Bir adamın boşalmasını sağlamıştım. Ağzıma.

Diğer yerler arasında.

Bunda yeni bir şey yoktu.

Bu geceyi nefret ettiğim bir adamın aletini ağzımda tutarak bitirmeye karar vermemde aşırı derecede sapıkça... ya da lezzetli derecede kirli... ya da karşı konulamaz derecede çarpık bir şey yoktu ve bu fikir beni inanılmaz derecede tahrik etti.

Kahretsin.

Tamamen tahrik olmuştum.

Bütün gece sahilden d6nmek istemememin sebeplerinden biri de buydu. Uzun uzun düşünmüş, kararımı vermiştim... ve bu gece o yatak odasında olacaklar konusunda gerçekten de rahatsız edici bir heyecana kapılmıştım.

Sonunda duştan çıktığımda biraz su içtim, garip bir şekilde susuz hissediyordum. O kadar azmıştım ki susamıştım.

Sonra rahatlamaya ve nefes almaya çalıştım, birkaç dakika boyunca ağır düğün makyajımı dikkatlice çıkarıp yüzümü tamamen temizledim. Hiçbir zaman makyajımla yatmadım. Ama yaramı kapatan makyajsız bir erkekle hiç yatmadım.

Dane, ajansa geldiği ilk gün aramızdaki saçma sapan e-postalarda yara izimin kaybolduğundan bahsetmişti. Ama bu doğru değildi. Tamamen kaybolmamıştı. Ameliyatımdan inanılmaz bir sonuç almıştım -aslında iki ameliyattan- ama yara izimin kalanını kusursuz bir şekilde gizlemek için yoğun kapatıcı bir makyaj da kullanmıştım.

Ortaya çıkmasından hiç hoşlanmazdım, hem de neredeyse hiç. Hele ki güvenmediğim bir adamın önünde.

Bu yüzden makyajımı tekrar uyguladım, yanağımdan burnumun yanına kadar uzanan hafif yara izini kapatıp karıştırdım.

Sonra kapının arkasına astığım, destekli sütyenli küçük siyah geceliğimi giydim. Elbette gelinler genellikle siyah giymezdi ama bu, tam da bu duruma uygundu.

şeytanla evlenmeye her gün karar vermiyordum.

Gecelik, uyumlu külotuyla birlikte ince ve dantelliydi ve ince, balenli kaplara sahip olmasına rağmen çok az destek sağlıyordu. Hareket ettiğimde göğüslerim baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyordu. Meme uçlarım dantelden düşecek gibi görünüyordu.

Kahretsin. Bu şeyi bir beden küçük mü aldım? Belki. Ama her iki durumda da işe yarıyordu.

Dane beni böyle görünce sertleşmediyse, ya benden o kadar derinden nefret ediyordu ki, zıplayan memelerim ve çıplak bacaklarım bile hormonların beynini alt etmesine ve kanın penisine akmasına izin vermiyordu ya da beni hiç çekici bulmuyordu ve aramızdaki çirkin küçük oyun sadece bundan ibaretti. Çirkin küçük bir oyun.

Buz gibi bir güç mücadelesi, çok basit.

Bunu öğrenmek için şu andan daha iyi bir zaman olamaz, değil mi?

Geri çekilip kendime uzun uzun baktım, dušta kuru kalsın diye bağladığım gevşek topuzumdan saçlarımı çıkardım. Saçlarımı karıştırırken, "vahşi, şehvetli bir dişi tilki" olmaya çabalarken, nefesimle normal bir ritim yakalamaya çalıştım. Ama kesinlikle biraz ağır nefes alıyordum.

Geceliğimin içine baktığımda meme uçlarım sertleşmişti. Göğüslerim şişmişti. Neredeyse düşmelerine şaşmamalı.

Meme uçlarımı biraz daha dolgunlaştırdım, böylece dantelden meme uçlarım biraz görünüyordu. Ve bu odadan çıktığımda Dane'in yeşil gözlerinin onlara dikildiğini düşündüğümde, içimde bir heyecan dalgası oluştu.

Lanet olsun... Ya seks surati olsaydı?

Bazı insanlar uyarıldığında yoğun seks yüz ifadesi takınırdı. En yakın arkadaşım gibi. Katie, kocasıyla seks hayatı hakkında konuşmaya başladığında, utanç verici bir seks yüz ifadesi takınırdı. Gözleri parlar ve çenesi düşerdi.

Ben, tahrik olsam da olmasam da, iyi bir poker suratım olduğunu düşünüyordum.

Ya da ben öyle umuyordum.

Ya Dane'in çenesi düşük ve gözleri parlak olsaydı?

Bu düşünceyle vajinam zonklamaya başladı.

İyi değil.

Ona karşı bu kadar heyecanlanamadım.

Bacaklarımı birbirine sıkıştırmaya çalışırken, şu anda aralarında neler olup bittiğini düşünmek bile istemiyordum ve Dane'in ereksiyon olacağı düşüncesini aklımdan çıkarıyordum.

Saçmalık. Ya gerçekten güzel bir penisi olsaydı?

Ya kalın, uzun ve muhteşem olsaydı, güzel atan bir damarı olsaydı ve sinirlendiğinde ön sıvı sızdırsaydı?

Yutkundum.

Kendimi yine zihinsel olarak bu durumdan kurtarmaya çalıştım ama bu sefer gerçekten başardım. Sadece orada dikilip, bir patron gibi önünde diz çöküp kontrolü ele geçirmekle kalmadım.

Hepsi.

Penisini tutmak da dahil.

Kendimi dizlerimin üzerinde, yüzümün eşyalarıyla aynı hizada olduğunu hayal ettim. Ve taşıdığı her neyse, giydiği şeye bastırıyordu. Pijama pantolonu mu? Havlu mu?

Ve Dane'in kendisi, ben devralırken orada öylece duruyordu.

Bana bunu yaptırır mıydı?

Evet. Muhtemelen. Eğer hızlı çalışırsam.

Hangi adam istemez ki?

Ellerimin kumaşı soymak için uzandığını ve onu kokladığımı, duştan gelen o muhteşem kokusunu içime çektiğimi hayal ettim...

Ve onun penisini ilk defa görüyorum. Çıplak.

Belki ilk gördüğümde yumuşaktı. Ama düşün sıcağından şişmişti?

Belki yarı zor olurdu.

Belki de her şey zor olacaktı.

Allah'ım, ya baktığımda hareket etseydi?

Bu düşünceye karşılık içimde derinlerde oluşan açlık sancısı rahatsız ediciydi.

Dane Davenport'u düşünerek hiç tahrik olmamıştım.

Ta ki geçen haftaya kadar, hararetli sözlü tartışmalarımız sırasında. Bu biraz tahrik ediciydi. Tamam, külotum birkaç kez ıslandı. Ve sonrasında. Ve biraz telaşlandım.

Belki de artık kendime onunla evlenme izni verdiğime göre, bunu kendime itiraf edebilirdim.

Ama lisedeyken muhtemelen bunu çok istiyordum ama o zamanlar kendimi onun için hiç üzmedim.

Ve yıllar boyunca... Onu düşünürken kendime hiç dokunmamıştım. Onu düşünürken kendimi hiç orgazma getirmemiştim, ya da başka biriyle seks yaparken onu hayal etmemiştim.

En azından bilerek değil.

Ama yüzü, tam orgazma ulaştığım ve dağılmak üzere olduğum o savunmasız anda, davetsizce kesinlikle aklıma gelmişti.

Bir kereden fazla.

Şimdi onu, yüzünü kafamda canlandırıyordum. Ona oral seks yaptığımda yüzü nasıl görünürdü acaba?

Aman Tanrım, külotum ıslanmıştı bile.

Sakin ol.

Bu hiç seksi değil.

Bu sadece bir iş anlaşması.

Bunu defalarca düşünmüştüm. Nasıl oynanacağını. Ve dönüp dolaşıp aklıma gelen tek şey şuydu: Kontrolü ele almalıyım. Onun penisini ağzıma alıp ona burada kimin patron olduğunu göstermeliydim.

Evet, teknik olarak o benim işverenimdi. Ama o yatak odasında?

O benim patronum değildi.

Anlamadığım şey, sadece bunu düşünürken külotumun neden sırlıslıkla olduğıuydu.

Evet, ateşliydi. Ama onu istemiyordum. Daha önce hiç hoşlanmadığım bir adamla seks yapmamıştım.

Bu çarpık olurdu.

Ve yine de... çok lezzetliydi. Bütün bunlar neden bu kadar lezzetli olmaya başladı?

Tamam. Yeni bir yaklaşım. Eğer tahrik olduysam, öyle olsun.

Oral seks beni tahrik ediyordu. Gerçekten. Yani belki de tadını çıkarmam gerekiyordur.

Bunun onunla ilgili olmasına asla izin vermem.

Belki de sadece başka birini düşünmem gerekiyordu. Ağzımda başka birinin pipisi olduğunu hayal et. Kanımı öfkeden kaynatmayan, beni sadece... ateşlendiren biri.

İşte bu kadar.

Beni tahrik eden Dane değildi. Hayalindeki adamdı.

Ama hangisi? Kafamda, şeytana tapan bir kadın gibi fanteziler kurmaya başladım, rulet çarkını çevirip kazananı bulmaya çalışıyordum.

The Walking Dead'deki o adam. Elinde yay olan. Biraz kirliydi ama iyi anlamda.

Veya Tom Hardy.

Yoksa doksanlar Val Kilmer'ı mı?

Aidan Quinn, Legends of The Fall'dan.

Colin Firth her şeyden önce.

Ya da belki bir Chris? Seçilebilecek çok fazla isim vardı.
Evans. Hemsworth. Pine.

Dur bakalım. Peki ya Hemsworth?

"Devi?" Dane kapıyı çaldı.

"Gelen!"

Lanet olsun. O adamın penisine yapacağım bu müthiş
oral sekse kim layıktı?

Tamam. Nefes al.

Odak.

Hayal et...

Mad Max'teki Tom Hardy. Evet. Çölü yeni aşmıştım ve
işte oradaydı, susuz ve aç. Pantolonu aşağıda.

Güzel. Bu işe yarar.

Bu fanteziyi zihnimde kilitlemeye çalıştım ve bu konuyu
fazla düşünmeden önce banyodan çıktım.

Dane'i kapının hemen dışında beni beklerken buldum.
Üzerinde sadece erkeksi kalçalarını saran ve bacaklarının
arasındaki ağız sulandıran şişkinliğin üzerine dökülen
lacivert ipek pijama pantolonu vardı.

Açılmayı bekleyen lüks bir hediye gibi.

Aman Tanrım. Zaten yarı sertleşmişti. Ya öyleydi... ya da
gülünç derecede büyük bir penisi vardı.

Ona baktıkça seğiriyordu.

Gözlerim onun gözleriyle buluştu.

O da benim gibi yutkundu.

Tom Hardy.

Çöl.

Hayal dünyası.

Onun önünde diz çöktüm.

Sonra yüzüne baktım. Kendimi tutamadım. Buna nasıl tepki vereceğini görmem gerekiyordu. Beni ayağa mı kaldıracaktı? Kendimi toparlamamı mı söyleyecekti? Aslında onun penisine dokunmamın hoş karşılanmayacağını mı?

Benimle asla o çizgiyi aşmayı düşünmedi mi?

Bunun bir iş anlaşması olduğunu ve bunu bir oral seksle mühürleyerek ikimizi de aşağılamam gerekmediğini mi?

Yoksa... bunun sadece benim bir güç oyunu girişimim olduğunu mu biliyordu?

Ama biliyorsa bile... hiçbir şey söylemedi. Bana bakarken ağzı açık kaldı.

Seks yüzü.

Evet. İşte oradaydı. Onu yere sermiştım.

Ve bunu durdurmak veya teşvik etmek için hiçbir şey yapmadı. Sadece orada öylece durdu, şaşkına dönmüştü. Gözleri biraz bulanıklaşmış, çenesi gevşemiş bir şekilde bana bakıyordu.

Aman Tanrım, baştan aşağı çok güzeldi. Sanki üzerimde duran bir melek gibiydi.

Çok yaramaz, üstü çıplak bir melek.

Bakışlarımı yere indirdim.

Elimi uzatıp parmaklarımı pantolonunun beline geçirdim. Küçük bir bağcık vardı, onu çektim.

"Şey..." Ses, kekeleyerek çıkan bir nefesle ağzından çıktı.

İpeği kalçalarından aşağı doğru çektim, ta ki yere kadar süzülene kadar.

Dane'in penisiyle karşı karşıyaydım.

Ve evet, yarı sertti. Ve evet, muhteşemdi. Sanki bir penis tamamen muhteşem olabilirmiş gibi, Dane'inki de öyleydi. Kalın, sulu bir çubuktu... pürüzsüz, şişkin bir zevk çubuğu. Koyu pembe renkteydi ve morumsu bir kafası vardı, tombul ve istekliydi.

Baktığımda sarsıldı.

Kedişim bacaklarımın arasında cevap olarak bir sızı hissetti.

Onun kokusuyla dolu bir nefes aldım.

Halı sertti ve dizlerimin altında biraz yanıyordu, beni yere seriyordu.

Dane nefesini yukarımda tutuyordu ama hiçbir şey söylemedi, sanki erkeklik organlarını aniden ve yakından incelemem onu tamamen şaşkına çevirmişti.

Penisinin başı sulu bir ön sıvı damlasıyla parlıyordu ve dilimi dudağımın üzerinde gezdirdim.

Tom Hardy.

O horozu yakaladım ve elimi shaftın yukarısına doğru kaydardım. Avucumda sertleşti. Tamam, bu çok ateşliydi.

Hafifçe inledi.

Onu hafifçe okşadım, yukarı aşağı.

"Ne yapıyorsun?" Sonunda gerçek kelimeleri söylemeyi başardı.

"Ben seninle ilgileniyorum."

"Ancak-"

Dilimi baştan çıkarıcı bir şekilde yarığının üzerinde gezdirdim, tadına baktım. Nefis. Tom Hardy'nin ağızındaki

ön boşalması çok lezzetliydi.

"Devi—"

"Bana istemediğini söyleme."

"Ben sadece—"

Şişman penis başını ağızıma aldım. Konuşmayı bırakması gerekiyordu. Tom Hardy'ye benzemiyordu. Aslında Tom Hardy'nin nasıl bir sese sahip olduğunu bilmiyordum. Mad Max'i bile izlememiştim. Onu herhangi bir filmde görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım ama aklım bomboştu.

Ağızımda sıcak, şişmiş bir pipi.

Aklımdan geçen tek şey buydu.

Ve bağlı olduğu adam... alçak sesle küfür ediyordu.

Hem nefret ettiğim hem de arzuladığım bir adamdı. Evet, onu istiyordum. En azından, penisinin ağızımda olmasını ve dağılmasını istiyordum çünkü onu parçaladım.

Bunu kazanmak istiyordum, hem de çok istiyordum.

"Sadece düşündüm ki..." Tekrar denedi, güçsüz bir sesle. "Konuşabileceğimizi düşündüm..."

Elimi sıktım ve boğazımdaki penisi sert ve istekli bir şekilde kasıldı. Dilimi başının üzerinde gezdirdim. Onu daha derine, ağızımın içine çektim. Bu orgazmı ondan emmem gerekiyordu. Durdurulamaz olması gerekiyordu.

Tamamen unutulmaz olmasını istiyordum.

"Sana dokunmak istiyorum," diye fısıldadı, sesi pürüzlü ve susuzdu.

Ona baktım, dilimi penis başının kenarında gezdirdim. "Bunu yapmanı istemiyorum."

Anlaşma buydu, değil mi?

Eğer ben senin bana dokunmanı istemiyorsam sen de bana dokunma.

"Ancak-"

Gözlerimi kapatıp onu tekrar ağzıma aldım. Tom Hardy. Çöl. O tuhaf kıyamet sonrası kıyafetleri. Su falan bulmak için durmuş, beni dizlerimin üzerinde bulmuş...

"Ah, siktir et—"

"Hımmm."

"Devi... ne...?"

Şaşkın itirazlarını, yüksek sesle emme ve yalama sesleri çıkararak ve susana kadar mırıldanarak bastırmaya çalıştım.

"Neler oluyor...?" diye şaşkınlıkla sordu, sanki orgazma yaklaştıkça bu daha da korkunçlaşıyordu. Ve daha da gerçek oluyordu. "Neden bana... iyi davranıyorsun?"

"Değilim," dedim ve dilimi tekrar başının üzerinde gezdirdim.

Sonra gözleriyle buluştum ve bakışlarını tutarak onu derin derin yuttum.

Boğazının arkasından hırladı, o soluk yeşil gözleri bana bakıyordu.

Tom Hardy değil.

Dane Davenport.

Kocam.

Ellerimi çıplak kalçalarının gergin yuvarlakları üzerinde gezdirirken yüzüne bakmamaya çalıştım... ve o, ayakta huzursuz bir şekilde kıpırdandı.

Hayır. Çok seksi.

Parmaklarımı kalçalarının üzerinden aşağı, testislerinin üzerine doğru gezdirdim. Şişmiş ve ağırdı, dokunuşumla boğuk bir inilti çıkardı.

Amım kasıldı.

Keşfetmeyi bırak.

Kontrol sizde.

Odak.

Ellerimi onun şaftının etrafına doladım ve bir dakika boyunca kendimi kaptırdım, okşadım, emdim, o nefesini verip tekrar inledi.

Sonra onu ağzımdan çekip çıkardım ve elimle, inlerken çaresizce uzun, yavaş hareketlerle onu okşadım. İtiraz etmeyi bırakmıştı. Hiçbir şey yapmayı bırakmış, sadece orada durup verdiğim şeyi almayı bırakmıştı.

Elimle onu okşarken, o morarmış başı yüzümün tam önünde, elleri saçlarıma kaydı.

Sonra elimi yavaşlattım ve onun penisini inceledim.

Ona her uzun, yavaş okşayışında tüm vücudu titriyordu. Durduğumda, penisi elimde kasıldı. Kesinlikle yakındı.

Yüzüne baktım. Gözleri şehvetle bulanıklaşmıştı.

"Ağzıma gel," dedim. Sonra onu tekrar yaladım, sonra ağzımı penisinin üzerinde kaydırarak alabildiğim kadar derine soktum.

Emdim ve geri çekildim, bir ritim oluşturdum, dilimi başının hemen altındaki o nabız gibi atan kanalda ve o kadar hassas olan o seksi küçük çentikte gezdirdim ki, her yaptığımda kalçalarını oynatıyordu.

Orgazmının arttığını hissedebiliyordum.

Avucumun içinde, testisleri yukarı doğru çekildi. Penisi ağzımda granit gibi sertleşti. Bir anlığına gevşedi, sonra tekrar sertleşti ve bu sefer tüm vücudu, gelen şeyin şiddetiyle titredi.

Penisi ağzımda seğirdi ve inledi. Sonra homurdandı ve içime girdi, ben de kendimi sıktım, emdim, dilimi başının

zerinde gezdirdim, menisi fışkırdı. Dilimin üzerinde nabız gibi atıyor ve o, ismimin kırık parçalarını inlerken uzun, kalın patlamalarla boğazımdan aşağı akıyordu.

Onu emdim ve emdim, ta ki onu boşaltana kadar, o da titriyordu.

Ağzımı ondan uzaklaştırdım.

Penisi hâlâ şişmiş, yarı sertti. Tekrar kasıldı ve inledi. Dilimi hassas yarığında gezdirdim, tahrik ettim ve başından ve gövdesinden gelen sperminin her damlasını yaladım.

Onu oraya götürmeye, orgazmın dünyasını sallamasına o kadar odaklanmışım ki, kendi bedenimde, kendi kafamda olup biteni tamamen duymazdan geldim.

Tom Hardy'yi unutmuşum, bu kesin.

Dane'in ayaklarının dibinde diz çökmüştüm ve onu az önce orgazma ulaştırmışım. Ağzımın derinliklerinde orgazm oldu ve vücudum heyecanla hareketlendi.

Geceliğimin dantelindeki meme uçlarım sıkı ve sertti. Külotum uyarılmayla sırlsıklamdı. Kalbim uzuvlarımda kan pompalarken, klitorisim durmaksızın nabız gibi atıyordu.

Gözlerinin içine baktım.

Bana sanki onun aklını başından almışım gibi baktı.

Derin bir nefes alıp dikkatlice ayağı kalktım. Geceliğimin kuplarını düzelttim, dantelini meme uçlarımı örtecek şekilde kaydurdım ve böylece ona biraz ışık verdim. Gözleri göğüslerime takıldı ve ben de onları hafifçe oynatarak kuplarını şişirdim.

"Pekala," dedim ve gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Çok eğleneliydi."

Bana sadece gözlerini kırpıştıtararak baktı, hâlâ nefes nefeseydi, ağzı hafifçe açıktı. Sanki ne olup bittiğini

anlayamıyormuş gibi.

Şu anda beyninin iletişim merkezinde muhtemelen çok az kan vardı.

"Sana... dokunabilir miyim?" diye sordu bana kısık bir fısıltıyla.

"Hayır, teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle. "İyiyim. Hadi uyuyalım."

Sonra banyoya doğru yürüdüm ve kapıyı kapattım.

İyi değildim.

Hiç iyi değil.

Kalbim göğsümde çarpıyordu ve kapıyı daha yeni kilitlemişim ki, yere yığılıp elimi minik, ıslak külotuma soktum. Klitorisime tek bir amaç uğruna odaklandım, daha önce hiç yapmadığım gibi ovuşturdum. Gözlerimi sıkıca yumdum ve duyularımı anılarda boğdum. Dane'in penisi ağzımda kasılırken, testisleri boğazımdan aşağı boşaldı.

Aman Tanrım.

Elimi daha derine kaydırđım. Kaygan ve ıslaktım. Burada çok, çok ince bir ipliğ'e tutunuyordum...

Sana... dokunabilir miyim?

Tanrım. Bana dokunsa... Buna dayanamam. Böyle olmaz.

Elimin alt kısmı klitorisime bastırırken iki parmağımı içime soktum ve içimdeki titremeleri derinden hissettim. Vajinam sıkıştı, tüm bedenim elime karşı kasılırken zevk içimde dalgalandı.

Aman Tanrım, onun bana dokunmasını istiyordum.

Dilimi damağıma bastırıp burnumdan nefes aldım. Orgazm sancıları sessizce vücudumu sararken uzun, derin nefesler aldım.

"Devi?" Kapının diğ er tarafından gelen sesi beni irkiltti. Duraksadım. "İyi misin?"

Boğazımı temizledim. "Güzel. Ben... iyiyim. Bir saniye içinde çıkacağım."

Aş ğı inerken titreyerek i  çektim ve utanmadan ıslak elimi ovuşturdum.

Yirmi İkinci Bölüm

Danimarkalı

Devi banyoya girdikten sonra, pijama pantolonum ayak bileklerimin altında, aptal gibi orada durup, kanın kafama geri dönmesini bekledim.

Ne. Lanet olsun.

Ellerimi kendime çekebildiğimde pantolonumu yukarı çektim. Kendimi toparlamaya çalışarak bir dakika odanın içinde dolaştım. Birkaç derin nefes aldım okyanus havasıyla.

Biraz zaman alacağını anlayınca banyo kapısına gidip iyi olup olmadığını sordum.

Hemen çıkacağını söyledi. Yine benden kaçıyor muydu, yoksa ne yapıyordu, hiçbir fikrim yoktu. Az önce olanlardan dolayı mı üzgündü? Her ne kadar kışkırtmış olsa da mı?

Bir süre suyun aktığını duydum.

Sonunda banyodan çıktığında, kıvrımlarını saran uzun, ince bir pamuklu gecelik giymişti ama kesinlikle bir erkeği sertleştirmeye çalışmaktan ziyade rahatlık odaklıydı. En azından, giydiği son kıyafetle kıyaslandığında.

Nedense yine duş almıştı.

Bana oral seks yaptığı için kendini bu kadar mı kötü hissediyordu?

Ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Yatağın kenarında oturmuş onu bekliyordum ve beynimi kafatasımın arkasından çıkarıp okyanusa satıktan sonra hâlâ kafamı toparlamaya çalışıyordum.

Yatağın diğer ucuna doğru yürüdüğünü, lambayı kapattığını ve yatağa girdiğini gördüm.

İ çekip çarşafın altına girdim. Sırt st uzanıp hafif esintide sallanan tente benzeri şeye baktım. Verandanın uzak ucunda birkaç fener parlıyordu ve ay ışığıyla birlikte, biraz olsun görebilecek kadar ışık vardı.

Dönüp baktığımda Devi'nin sırt üstü yattığını ve başını benden uzağa çevirdiğini gördüm.

"Ciddi ciddi uyuyor musun?" diye sordum bir an sonra.

"Evet."

Aman Tanrım... bu dört ay çok uzun olacaktı.

Uyuyamadım.

Birincisi, ereksiyon olmuştum.

Bir yandan da, herhangi bir kadınla ilk kez birlikte olduğumda bana oral seks yapıp da karşılığında bana dokunmama izin vermemesi bana tuhaf gelirdi. Ama Devi'nin bunu yapması? Düğün gecemizde mi? Beni çok şaşırttı.

Bu gece olabileceğini düşündüğüm yüz tane şeyin listesini yapsaydım, bu listenin en sonunda olurdu.

Aslında listeye bile giremezdi.

Tek yapabildiğim onun yanında uyanık yatmak, davranışlarının olası sebeplerini gözden geçirmek, dikkatimi çekmeye çalışan güm güm atan bir ereksiyonla kafamda evirip çevirmektir.

Benim bencil bir pislik olduğumu mu ima etmeye çalışıyordu? Bana oral seks yapıp karşılığında hiçbir şey vermeyen türden biri mi?

Beni becermek istemediği için beni rahat bırakayım diye kendini bana oral yapmaya mı zorladı?

Cinsellik ve genel olarak yakınlık konusunda bazı sorunları vardı, yani bu beni oyalama yolu muydu?

Ya yukarıdakilerden biriydi ya da benden o kadar nefret ediyordu ki, burada kafam karışık bir şekilde yatmamı ve kendimi bencil bir pislik gibi hissetmemi umarak bana oral seks yapmaya hazırdı.

Ya da... belki de zaten başka biriyle yatmayı planlıyordu ve bana ihtiyacı yoktu. Karı olarak rolünü oynuyordu, kendine izin verdiği kadar, hepsi bu.

Belki.

Her neyse, bu özel koşullar altında alıp vermemek konusunda biraz sorun yaşadığım ortaya çıktı. Ayrıca, azgın bir sertleşme sorunun vardı.

Ve onun yaptıklarına nasıl karşılık verebileceğimi düşündüğümde aklıma gelen tek mantıklı cevap onu orgazma ulaştırmaktı.

Belki de bu sadece benim iki sentlik tekmelememin sesiydi ama işte öyleydi.

Bana karşı ne olursa olsun, bu gece bana neden saldırmış olursa olsun ve bana karşılığında hiçbir şey

istemediğini söylemiş olursa olsun... Bir kez daha şansımı denemek zorundaydım.

Gerçekten uyuduğundan emin değildim. Bana dokunmamamı söylediğinde ona dokunmayacaktım. Bu yüzden tekrar sormaya karar verdim.

Güzel.

Ona doğru yan döndüm. Kirpiklerinin neredeyse karanlıkta titrediğini gördüm.

"Hey," dedim.

Cevap vermedi.

"Uyanık mısın?"

Hiçbir şey söylemedi.

"Uyuyormuş gibi mi yapıyorsun?"

İçini çekti. "Ne yapmayı planlıyordun, beni uyandırana kadar sormaya devam mı edecektin?"

"Muhtemelen."

"Neden?"

"Bir şey söylemem gerek."

"Ee? Söyle bakalım. Geç oldu, Dane."

"Sana dokunmak istiyorum."

"Bunu zaten söyledin."

"Evet. Penisim ağzındaydı. Bu yüzden beni ciddiye almadığını düşündüm."

Buna bir şey söylemedi.

"Seni orgazma ulaştırmak istiyorum," dedim, sesim biraz çatallıydı.

Biraz kıpırdandı. "Gelmeme gerek yok."

"Gelmen gerekip gerekmediğini sormadım. Seni getirmek istediğimi söyledim."

"Eminim öyledir," dedi, sesinde hafif bir sertlik vardı.

"Bu bir savaşı kazanmakla ilgili değil."

"Öyle değil mi?"

Bunu düşündüm. "Her şey senin için bir savaş mı?"

"Hayır. Düşmanın savaş açması bir mücadeledir."

"Seninle evlense bile mi?"

"Hâlâ düşmanız."

"Düşmanlar ateşkes ilan edebilir."

"Nasıl bir ateşkes?"

"Biliyor musun?" En temele indirgedim çünkü belli ki durumu olduğundan daha karmaşık hale getirmeye çalışıyordu. "İyi hissettiğin yere dokunuyorum ve sen de tadını çıkarıyorsun."

Tekrar kıpırdandı. "Bunu neden yapayım ki?" dedi ama emin değilmiş gibi bir hali vardı. Sesi değişiyor, yumuşamaya başlıyordu.

"Çünkü iyi hissettiriyor."

"Yani, bunu seninle neden yapayım ki?"

"Aşıkâr olanın dışında mı? Şu anda benimle yatakta mısın? Ben senin kocanım? Sana teklif ediyorum ve kaybedecek hiçbir şeyin yok mu?"

"Haklısın." der gibi sinirli bir ses çıkardı. "Sana güvenmiyorum."

"Biliyorum. Ama bu bir numara değil. Sen benim için yaptın, ben de senin için yapmak istiyorum. Çiftler seks yaptığında genellikle böyle olur."

"Biz çift değiliz."

"Tamam. Ama yapmak zorunda olmadığın güzel bir şey yaptın. Ben de aynısını yapayım."

"Hoş değildi" diye itiraz etti.

Penisim aynı fikirde değildi. Şu an o anıyı hatırlayınca taş gibi sertleşmişti. "Çok güzeldi."

Devi hoş olmayan bir ses çıkardı.

Başka bir yaklaşım denedim. "Ben olmak zorunda değilim. İstersen başka biriymiş gibi davranabilirsin. Ne istiyorsan onu düşün. Sadece bacaklarının arasına bir el." Belli ki çaresizleşiyordum ya da öyle bir şeydi çünkü bu tuhaf bir öneriydi. Nereden geldiğinden bile emin değildim.

Daha önce bir kadını dokunurken başka birini düşünmeye teşvik etmek hiç aklıma gelmemişti.

Sanki bu onu çok sinirlendiriyormuş ve bana bir iyilik yapıyormuş gibi inledi. "Pekala. Sadece konuşmayı kes."

"Tamamlamak."

Ona doğru yaklaştım ve çarşafı göğsünün üzerine kadar kavradı. Çarşafı yırtıp yatağın bir köşesine fırlattım. Neredeyse karanlıkta, dirseğimin üzerinde onun hemen yanına yerleştiğimde gözleri benimkilerle buluştu.

"Bana öylece bakacak mısın?" diye fısıldadı, ben de onun uzun geceliğini bacağına doğru çekerken.

"Bu şeye ne kadar kumaş lazım?"

Hafifçe homurdandı ve hepsini beline kadar topladı. Karanlıkta külotunu zar zor görebiliyordum. Külotunu kalçalarının üzerinden aşağı indirip uyluklarına doğru itti.

Çıplak kalçasına dokundum ve beni itmedi, bu yüzden elimi kalçasının üzerinde gezdirdim ve yavaşça aşağı doğru... ve sanki gıdıklanmış gibi kıvrandı.

Penisim tamamen buna doğru kasıldı.

Parmak uçlarımı klitorisinin üzerindeki düzgün, küçük üçgen koyu saçlarının üzerinde gezdirdim, büyülenmiş gibiydim. Titredi.

"Parmakların üşümüŖ," diye yakındı.

Belki de Ŗu an tüm kanım penisimde ve toplarımda olduğu içindir.

Hiçbir Ŗey söylemedim. Sadece parmaklarımı klitorisinin üzerinde gezdirdim ve bacaklarının arasındaki inanılmaz yumuŖak ete dokundum. Tüm vücudum uyarılmayla titredi.

Bu kadına dokunmak, benden nefret etmesine rağmen, çok tahrik ediciydi.

Çünkü benden nefret ediyordu?

Aslında bunu Ŗu anda incelemek istemiyordum. Belki de hiç.

Onun benden hoşlanmaması benim hiç hoşuma gitmemiŖti.

Ben onu sevmeye baŖladığımda o beni sevmiyor muydu?

Ben onu hep o beni sevmediği için mi sevmiŖtim?

Evet. Bunun cevabını içimde biliyordum. Parmaklarım bacaklarının arasına girerken ve penisim doymak bilmez bir açlıkla zonklarken içgüdüsel bir tepkiydi.

O benim için ıslaktı.

Bayıldım buna.

Bu beni gerçekten çıldırttı mı?

Öfkeli bir nefret sikiŖi baŖka bir Ŗeydi. Bu... bambaŖka bir Ŗeydi. Ona çok nazıkçe dokunuyordum ve karanlıkta yumuŖak bir nefes alırken gözlerinin geriye doğru döndüğünü neredeyse hissedebiliyordum. Parmaklarım Devi'nin amındaydı ve tüm vücudum alev alevdi. Gergin ve aksiyona hazırdım, belli ki olmayacaktı ve umurumda bile değildi.

Yüzüne baktım. Parmak uçlarım vajinasının üzerinde hafif bir daire çizdi... ve sanki bir his dalgası yaratmıŖım

gibi tüm vücudu dalgalandı.

Büyülenmişim resmen.

"Lütfen bana bakmayı bırakır mısın?" diye fısıldadı.

Neden?

Başkasını düşündüğü için mi?

Sormadım.

Dikkatimi göğüslerine verdim, eğilip pamuğa değdiğini gördüğüm sert meme ucunu ısırdım. Sonra eğilip diğerine de aynısını yaptım. Bu arada klitorisinin üzerinde küçük daireler ve sekiz rakamları çiziyordum. Kıpırdanıp bacaklarını biraz açtı. Nefes alış veriş, benden nefret etse bile, bundan çok hoşlandığını gösteriyordu ve ben de garip bir şekilde bundan memnundum. Yani, tamamen hoşuma gidiyordu.

"Bunu kendine saklayabilir misin?" diye fısıldadı, dalgın bir ses tonuyla.

Hevesli penisimin kalçasına vurduğunu fark ettim.

Kalçalarımı biraz uzaklaştırdım. Sonra onu okşamaya devam ederken klitorisine uyguladığım baskıyı artırdım ve dişlerimle meme uçlarını hafifçe ısırdım.

"Tamam, eğer bunu yapacaksan..." dedi, sesi artık sinirli geliyordu. Geceliğini aşağı itip göğüslerini bana doğru uzattı. "Doğru düzgün yapsan iyi olur." Sesi giderek hırçınlaşıyor ve neredeyse çaresizleşiyordu; ne kadar sert davranmaya çalışırsa çalışsın, bir yolcu gemisi binaya çarpsa bile bunu durdurmayacağını biliyordum.

"Mmm," diye mırıldandım, aslında istemeden, ve dudaklarımı meme ucunda gezdirdim.

"Temel kurallar," diye mırıldandı, dilimle meme ucunu okşayıp emerken. "Şey... bu... sadece bu seferlik, değil mi?"

Bu, istediğin zaman bana dokunabileceğin anlamına gelmiyor. Ve gözlerimin içine bakma. Şey... güzel kokuyorsun. Elin güzel hissettiriyor. Ama bu sadece bir seks meselesi. Yani... biraz ihtiyacım var. Uzun zaman oldu."

Dikkatimi çekti.

"Ne kadar oldu?" diye mırıldandım göğsüne doğru, dik meme ucunun etrafında yavaşça bir öpücük kondururken.

"Boş ver."

Vücuduna zevk verirken kıpırdanıp duruyordu. Göğüsten göğse gidip geliyor, yalıyor, emiyordu. Parmak uçlarım bacaklarının arasında gezinip duruyor, aralarındaki ıslaklığı test ediyordu - sırlıslıklamdı - ve sonra tekrar klitorisine doğru birkaç tur atıyordu.

Toplarım, daha bir saat önce beni boşaltmış olmasına rağmen, çılgınca bir aciliyetle güm güm atıyordu.

"Bunu gerçekten yapmak istiyor musun?" diye zayıf bir nefes aldı. "Aslında biraz zaman alabilir..."

Belki de kendini bir çıkış yolu aradığına inandırmaya çalışıyordu. Aslında bunu istemediğine.

Bütün gece sürse bile umurumda değildi. Bu kadından orgazm elde edene kadar durmayacaktım. Penisim ve egom bunu gerektiriyordu.

"Farklı bir şey yapmamı mı istiyorsun?" diye sordum, dilimle meme ucunu okşarken. Esasen, o ne derse desin, ben de tam tersini yapabileyim diye. Yaptığım şeyden hoşlanmadığını mı iddia etmek istiyordu? Vücudu bana farklı bir şey söylüyordu.

Hızlanmamı mı istiyordu? Olmayacak.

Daha sert mi istiyordu, yoksa daha yumuşak mı? Çok kötü.

"Hayır. İyi. Şey... yavaş," dedi, sanki neden bu kadar yavaş olduğunu anlayamıyormuş gibi.

Ama ona bunu sindirmesi için biraz zaman vermekten hiç çekinmedim.

Bunun başka bir şekilde olduğunu, benim başka biri olduğumu iddia edebilirdi ama gerçekte ona dokunuyordum. Şu anda onu iyi hissettiriyordum. Ona iyi davranıyordum.

Kesinlikle düşünmek istediği bir şey değildi.

İşte bu yüzden onu bu konu hakkında düşünmeye sevk edecektim.

Düşmanların ateşkes ilan edebileceğini söylemiş miydim? Edebilirlerdi. Çıplak ateşkesler iyiydi. Orgazmik ateşkesler harikaydı. Ve Devi ile aramızda kesinlikle ya birimiz ya diğeri vardı: ya kavga ediyorduk ya da sevişiyorduk. İlişkimizin başka türlü ilerleyeceğini gerçekten düşünemiyordum. Oturup gazete okuyan veya sahilde yürüyüşe çıkan insanlar değildik.

En azından birlikte değildik.

Ve o bana izin vermediği ve ben de şu anda kavga edemeyecek kadar yorgun olduğum için... işte buradaydık.

"Sadece," diye nefes nefese söyledi, "yapabileceğimi bilmiyorum. Zaten yeni geldim."

Yüzüne baktım. "Ne?"

Sinirlenerek iç çekti. "Banyoya geldim."

Kıpırdamayı bıraktım. "Sen... ne?"

Üzerinde durduğumda sabırsızca altımda kıpırdanıyordu, vücudu açıkça devam etmemi istiyordu.

Yavaşça yaptığım şeyi yapmaya devam ettim, onun az önce itiraf ettiği şeyi düşünüyordum.

Bana oral seks yaptıktan sonra kendini banyoya kilitlemiş... ve kendini boşalmış mı?

Neden? Çünkü tahrik olmuştu?

O oral seksten mi?

Ah, bu her şeyi değiştirdi.

Parmaklarımı daha derine daldırıp açıklığını buldum. Kaygandı, sıırılsıklamdı. Tekrar yüzüne baktım, gözlerinin içine baktım ve orta parmağımı içine soktum.

Derin bir nefes aldı ve ona yaptıklarına baktı. İkinci parmağımı sokup ikisini de derine ittim. Aynı anda başparmağımın alt kısmıyla klitorisini ovuşturdum. Çok daha az nazik bir şekilde. Onu elimle öylece, derin ve güçlü bir şekilde, sadece nefes alışını izleyerek becerdim.

"Devi. Bana bak."

"HAYIR."

"Neden?"

"Konuşmayı bırak."

Üçüncü parmağımı da soktum.

"Sesini duymak istemiyorum..." diye soludu.

Peki o zaman neden benimle konuşmaya devam etti?

"Sana Chris diyebilir miyim?" diye neredeyse inleyerek konuşmaya devam etti.

Baskıyı arttırdım.

"Yoksa Tom mu? Yoksa... Colin mi?"

"Adım Dane." Göğsünü yalayıp aşağı doğru indim ve dişlerimle meme ucunu tekrar ısırdım. Aminin parmaklarımı sıkıldığını hissedebiliyordum. "Söyle."

"HAYIR."

Dilimi meme ucunun etrafında gezdirdim, onu tahrik ettim ve sonra diğetine geçtim.

"Söyle." Klitorisini daha sert ovuşturdum, parmaklarımın içindeki ritmi ve baskıyı hızlandırdım. "'Beğendim Dane,' de."

"Senden nefret ediyorum Dane," diye hırıltılı bir sesle söyledi, sırtı kamburlaşırken ve orgazmının tüm vücudunu sardığını hissederken. Kolumu tuttu ve tırnaklarını geçirdi.

Hissiyatın tadını çıkarırken gözlerimi kapattım. Devi'nin vajinası üzerime doğru inerken parmaklarımı içinde dalgalandırdım. Kalçalarını içime itti, boşalırken parmaklarımı becerdi.

Gözlerimi açtım. "Şu an benden nefret mi ediyorsun?" diye sordum, inerken. Zevkten kıvranırken sesim kısık ve sertti.

"Evet," diye tısladı. Altımda titriyor, daha fazlasını isteyerek elime karşı koymaya devam ediyordu... serbest bıraktığım zevki durdurmak için çaresizdi. Koyu gözleri benimkilerle buluştu. "Şu anda senden çok nefret ediyorum."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Devi

Ertesi akşam Vancouver'a geri döndük. Uzun bir uçuştı ama özel jet ve sadece üç saatlık zaman farkıyla öğleden sonra geç saatlerde indik. Beni evime bıraktılar ve orada duş alıp yeni kocamla dışarı çıkacağımız geceye hazırlanmak için ancak yeterli zamanım oldu.

Dane'e göre kaybedecek zaman yoktu. Kısa ve özel kaçamağımızda paparazzilerle karşılaşmamış olsak da, haberin her an sızabileceğini söylemişti.

Ve öyle de oldu.

İndiğimizde Twitter'daydı. Biri sırrı ifşa etmişti ve bu gerçekten de tatil köyündekilerden limuzin servisine ve yol üzerindeki satıcılara kadar herkes olabilirdi. Dane bundan rahatsız olmadı. Sadece bunun beklenen bir şey olduğunu söyledi. Toronto merkezli bir dedikodu sitesi olayı çoktan ele geçirmişti ve oradan orman yangını gibi yayılacaktı.

Şimdiye kadar konuşulanlar, Dane'in gizemli bir kadınla Karayipler'e gittiği ve kadının bir yolcu gemisini batırabilecek bir nişan yüzüğü taktığı yönündeydi.

Gördüğüm paylaşımlardan birinde, Karayipler'e indiğimiz ve kiralık arabalarımıza bindiğimiz gün, Dane'in Katie'nin hemen yanında durduğu bulanık bir fotoğraf vardı.

Bunu gördüğümde hemen Katie'ye gönderdim.

Ben: Sanırım az önce kocamla evlendin. Tebrikler.
(Sırıtan emoji.)

Duștan çıkarken cevap verdi.

Katie: Kocam bizim için çok mutlu olacak. (Çılgın yüz emojisi.)

Tekrar yazıya tıkladığımda resim zaten sansürlenmişti, belki de hata fark edilmişti.

Garip.

En yakın arkadaşımın bu saçmalıklara alışkın olduğunu biliyordum. Ama ben alışkın değildim.

Resmi olarak, evlilik haberi yarın Dane'in ailesinin dünyaya yapacağı bir basın açıklamasıyla duyurulacak ve ben de kendimi buna hazırlıyordum. Bu gece ise, dedikoduları engellemeye ve akşam yemeğinde bir restorana girerken çekilmiş uydurma bir "paparazzi" fotoğrafıyla olumlu ve doğru bir etki yaratmaya çalışıyorduk.

Bu yüzden giyinip süslendim ve bu çok kamusal "randevuya" hazırlandım ve bir milyarderin karısı olarak yeni rolümü elimden geldiğince iyi taşımaya çalıştım.

Buna hemen alışmam gerekiyordu. Bu akşamki buluşmamızdan sonra resmen yeni kocamla yaşamaya başlıyordum.

Ve ben onu daha becermemiştim bile.

Tabii parmakları hariç.

O kısmın yaşandığına hâlâ inanamıyordum. Sabahleyin çoktan unutulup gitmiş, sıcak, yoğun, gece yarısı rüyası gibiydi. Bu sabah onun yanında uyanıp, o uyanmadan önce yataktan gizlice çıkıp giyinip Katie'yi bulmaya gittiğimde, tamamen gerçek dışı gelmişti.

Ama Dane'in bana bakışından, öncesine kıyasla sonrasına baktığında, bunun gerçek olduğunu anladım. Gözlerindeydi.

İç organlarına dokundum, der gibiydiler, benimkilerle her karşılaştıklarında. Hatta uçakta okumak istediği gazetenin bir bölümünü ona uzatmamı istediğinde bile. Beni evime bıraktığında, seni oraya getirdim ve sen de bayıldın, dediler.

Düğünümüzdeki birkaç fotoğraf çekimi dışında onu öpmemişim bile.

Ama evet, buna izin vermiştim. Ve şimdi sadece göz teması kurmak bile ima dolu geliyordu. Sessiz sorular.

Bunu tekrar yapmama ne zaman izin vereceksin?

Ne zaman bana diğer şeyleri yapmama izin vereceksin?

Ve şimdi daha fazla insan kameralarla ortaya çıkacaktı.

Düşündüğümden çok daha sinir bozucuydu.

Randevumuz yaklaştıkça, bunu düşünmemeye ve sadece bavul hazırlamaya odaklanmaya çalıştım. Bavulumu çıkarıp, mümkün olduğunca çok giysi, kozmetik ve diğer ihtiyaçlarımı paketledim ve kapının yanında hazır beklettim. Dane, biz akşam yemeğindeyken eşyaları çatı katına götürecekti. Eşyalarımın geri kalanıyla bir nakliye şirketinin ilgileneceğini söyledi.

Her şey çok bunaltıcıydı; sadece onun evine taşınma fikri değil... aynı zamanda bu evden aniden taşınmak. Garip bir şekilde bağımsızlığımdan vazgeçmek.

Sadece dört ay sürdü.

Kendime sürekli bunu söylüyordum.

Ve çatı katında birden fazla yatak odası vardı. Kendi yatak odam olabilirdi. Zaten sormuştum, bana dört yatak odası olduğunu söylemişti. Gördüğüm tüm oturma alanı, metrekaresinin sadece üçte biri kadardı. İstesem, muhtemelen Dane ile orada yaşayabilir ve onu neredeyse hiç göremeyebilirdim.

Koridordaki aynanın önünde küpelerimi takıp bu geceye -paparazziler, Dane ile buluşma ve çatı katında uyuma, Tanrım- zihinsel olarak hazırlanmaya çalışırken, Chaz yatak odasından kafasını çıkardı. Çünkü endişelenmem gereken bir şey daha vardı.

Gözlerinden okuyabiliyordum. Bu haber ne olursa olsun istemiyordum.

"Ne bulduğumu tahmin et," dedi garip, derin bir sesle.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Odasından ağır ağır çıkıp mutfak adasına çıktı. Bana o kibirli sırtışlarından biriyle sırtıttı. Chaz asla gözleriyle gülümsemezdi. Kırıksıklıklar, bilirsin işte.

"Yapmadın," dedim, sadece yalan olduğunu göstermeye çalışarak.

"Evet, yaptım."

"Nasıl emin olabiliyorsun?"

"Şey... Adamın yüzünü gördüm. Ve kışını. Yani giyinirken, ama canlı bir hayal gücüm var."

İnledim. "O olduğundan emin misin?"

"Yüzde yüz."

"Öğğ."

"Ne? İzleyelim."

"Hayır, kocamı seks kasetinde izlemeyeceğim."

"Ne!" Chaz tezgahıdan atlayıp kapıya kadar beni takip etti, seksi randevu gecesi ayakkabılarımı giymemi izlerken bir yandan da bir sürü yarım yamalak itirazda bulundu.

"Kızım. İzleyeceğini söyle bana."

"Neden izleyeyim ki?"

"Çünkü çıplak. Sikişiyor. Bir videoda."

Çantamı omzuma astım. "Gidiyorum."

"Emin misin? Birlikte izleyebiliriz," dedi neredeyse şarkı söyler gibi. "Elini tutabilirim..."

"Hiçbir şey beni daha az mutlu edemezdi." Kapıyı açtım. "Bunu tut."

"Cidden izlemeyecek misin?" diye sordu kapıyı bana doğru tutarak.

"Hayır." Tekerlekli valizimin kulplarını tuttum, sonra iç çektim. "Tamam, peki. Sen bak ve içinde ne olduğunu söyle."

Bir şey söylemek için ağzını açtı.

"Ve fazla ayrıntıya girmeyin. Detay istemiyorum. Sadece temel bilgiler."

Bavullarımla kapıdan çıktım ve Chaz da beni koridora kadar takip etti. "Pekala. Randevunuzun tadını çıkarın."

"Hı hı. Teşekkürler. Sen de tadını çıkar," dedim, çünkü bu gece bir tane vereceğini biliyordum.

"Bay Devi'ye sevgilerimi ilet!"

Omzumun üzerinden isteksizce el sallayıp bavulumu asansöre doğru sürükledim. Kapılar kapandığında

omuzlarım düştü. Bu ilişkiyi herkes için sahte olarak sürdürmek neden zaten yorucuydu?

Sadece birkaç gün olmuştu.

Chaz'ın bu oyuna ne kadar çabuk kandığına inanamadım. Gerçekten de yakışıklı patronumuzla birkaç gün içinde, ondan hoşlandığım için, aniden evlendiğime inanıyordu. Ve yakışıklıydı. Ve zengindi.

Aslında o kısmı hiç düşünmemiştim. Mesela, arkadaşlarım ve ailem bu saçmalığa kandığında kendime olan saygımın ne kadar azalacağını.

Ve yaslanabileceğim bir Katie'm bile yoktu.

Bu sabah onu uçağa bindirdik ve Jesse ve Madsen'la birlikte Dirty turnesine katılmak üzere uçtu, biz de eve uçtuk. Ve ben ağladım. Dirty ve açılış grubu Players, hepsi arkadaştı; turnede kocaman, sıkı sıkıya bağlı bir aileleri vardı ve Katie artık bu ailenin ayrılmaz bir parçasıydı. Bunu çok sevdim. Onun adına çok mutluydum. Çok seviliyordu.

Ama yokken onu özlüyordum. Muhtemelen ona ne kadar özlediğimi hiç söylememiştim. Katie turneye çıktığında bu sabah ilk kez hıçkıra hıçkıra ağlamıştım. Gitmesi gereken ana kadar banyoda saklandım ve sonra gözyaşlarını gördü.

"Yalnız olmayacaksın," dedi bana sarılırken. "Söz veriyorum. Geri döneceğim."

Bunu biliyordum. Katie ve Jesse turnedeyken sürekli Vancouver'a gidip gelirlerdi. Ve sadece iki ay sonra, tatillerde uzun bir tatil için geri döneceklerdi. Ama en iyi arkadaşımı kucağıma aldığında, kendimi garip bir şekilde yalnız hissediyordum.

Ve Vancouver'a döndüğümde beri, bu olay hakkında beklediğimden daha duygusal hissediyordum.

Dane'i tekrar gördüğümde kendimi toparladığımdan emin olmam gerekiyordu. Ve bilirsin, kameralar yüzüme doğru dönmeye başladı. Bu yüzden derin bir nefes aldım ve başımı dik tutarak, bagajlarımla birlikte asansörden indim.

Dane'in güvenlik görevlilerinden biri beni binamın kapısında karşıladı ve bagajımı aldı. Dane de kaldırımında yeni arabasıyla beni bekliyordu.

Aslında kaldırımında durdum.

Araba parlak siyahtı ve fütüristik bir Batman'in randevuya çıkacağı bir şeye benziyordu. Izgaradaki belirgin at nalı şeklini tanıdım. Bu, tam bir Bugatti'ydi.

Dane, açık yolcu kapısının yanında beni bekliyordu. Rolf, takım elbise ve opak güneş gözlüğüyle yakınlarda duruyordu ve gümüş renkli Bentley, Bugatti'nin önüne park edilmişti. Arkasına siyah bir Lincoln Navigator park edilmişti ve bagajım içine yerleştiriliyordu. Dane'in güvenlik ekibi. Ve bunu gizlice yapmıyorlardı. Sokaktaki insanlar bana bakıyordu.

Ve bu beni gerçekten etkiledi. Yarı ünlü bir adamla evlenmiştim. İnanılmaz derecede zengin bir adamdı. Ve hayatım artık kamuoyunun dikkatine ve incelemesine açıktı.

Herhangi bir kişi, herhangi bir zamanda, benim fotoğrafımı çekebilir ve saniyeler içinde internette yayınlayabilir.

"Elbisemin değişmesi lazım," diye patladım.

Derin V yakalı, dekolteli, kuşaklı bel ve bacakları gösteren fırfırlı, sarma elbise efektli seksi, fuşya Badgley Mischka elbisem, indirimdeyken altı yüz dolara aldığım elbise ve yine indirimden aldığım Ted Baker siyah saten ceketim birden paçavraya döndü. Bu milyarder/Bugatti

durumu, lüks yaşımanın bambaşka bir seviyesiydi ve bunun için kendimi yetersiz hissedeceğimi hiç düşünmezdim.

Dane'in bakışları üzerimde gezinirken ona baktım. Kaslı vücudunu tam olarak saran, muhteşem, kömür grisi, özel dikim bir takım elbise giymişti.

En azından en pahalı ayakkabılarımı giymiştim. Sahip olduğum tek Jimmy Choo ayakkabılarımı. Yine de, bir milyarderin bütçesine göre pahalı olmadıklarını fark ettim.

"Harika görünüyorsun," dedi Dane sadece. "Arabaya bin."

Beni koltuğa oturtmasına izin verdim. Ve küçük konvoyundaki araçların hiçbirinin artık kiralık plakası olmadığını fark ettim. Plakaların hepsinde artık "Güzel Britanya Kolombiyası" yazıyordu.

Dane yanıma sürücü koltuğuna oturduğunda garip bir şekilde nefes alamadığımı hissettim. Gerginlik mi?

Bugatti, çalıştırdığında uyuyan bir aslan gibi homurdandı. Sonra kaldırımdan ayrılırken kükredi. Vay canına. Arabada otururken hiç bu kadar heyecanlanmamıştım. İçgüdüsel bir tepkiydi. Adrenalin patlaması. Aslında arabada otururken hiç bu kadar heyecanlanacağımı bilmiyordum.

"Bu kimin arabası?" diye sordum.

"Benim," dedi. Sonra düzeltti, "Bizim. Küçük bir düğün hediyesi. Benden bize."

"Bu arabayı mı aldın? Bütün bu arabaları mı aldın? Kiralık arabalarda ne sorun vardı? Vancouver'dan ve genel olarak Britanya Kolombiyası'ndan nefret ettiğini sanıyordum." Bugün uçakta, şirketinin burada batı

yakasında bir ofis açma konusunda ciddi olup olmadığını sorduğumda, gayet rahat bir tavırla söylemişti bunu bana.

Hayır, öyle olmadığını söyledi.

"Bir yerde bir haftadan fazla kaldığımda," dedi kısaca, "araba alıyorum. Karım ise Toronto'ya taşınmayacağını söylüyor. Bu da önümüzdeki dört ayın en azından bir kısmını burada geçireceğim anlamına geliyor."

Tamam. Bunu söylemiştim.

Ama aslında onun önümüzdeki dört ay boyunca Vancouver'da ne kadar zaman geçireceğini ve ne kadar zaman uzakta olacağını merak etmem pek hoşuma gitmiyordu, sanki bu önemliymiş gibi.

Ben bir şey söylemeyince, "Neden kiraya para harcıyorsun?" diye ekledi.

"Sanırım." Ona baktım. "En son duyduğuma göre, bir Bugatti sana bir milyon veya daha fazlaya mal olurdu."

"Sadece bir Veyron. İki milyon ve üstü. Memleketimdeki Chiron Sport'um."

Yutkundum. "Güçlü arabaları seviyorsun sanırım?" Bu şeyin gücünü kemiklerimde hissedebiliyordum. Şehir sokaklarındaki trafikte sıkışıp kalmak için fazlasıyla güçlüydü.

"Elbette," dedi, sanki bu kaçınılmaz bir şeymiş gibi. "Daha fazla param olsaydı, onları biriktirirdim. Sadece birkaç tane var. Boş zamanlarımda yarışıyorum."

Aman Tanrım. Bu çok seksiydi. Onu direksiyon başında, milyarder arkadaşlarıyla birlikte bir yarış pistinde lüks arabalarla yarışırken hayal edebiliyordum.

Şimdi onu, o takım elbiseyle, sürücü koltuğunda otururken izliyordum. İstedğin hayatın reklamını yapan bir

adam gibiydi. Ve şimdi ben de ona sahiptim... dört ay boyunca.

Garip bir şekilde, onunla ne yapacağımı bile bilmiyordum.

Sadece kendin ol.

Bütün bunlar beni neden birdenbire bu kadar huzursuz etmeye başladı?

"Boş vaktin olduğunu bilmiyordum," dedim neşeyle.

"Biraz var." Bana baktı. "Karıma güzel vakit geçirtmem gerek, değil mi?"

Haklısın. O ifade ve ona eşlik eden bakış, dün gecenin her küçük ayrıntısını hatırlattı bana; beni eliyle becerdiği an. Ve parmaklarıyla içimde boşaldım.

Bakışlarımı kaçırdım.

"Bunu düşünüyordum," dedi, sesi ciddileşerek. "Medyada ne istersek söyleyebiliriz ama geçen hafta seninle benim etkileşimimizi gören gerçek insanlar var. Ajanstaki insanlar. Yeni tanıştığımızı varsayan insanlar. Aramızda bir... gerginlik hissetmiş olabilecek insanlar. Ve bunu Velma ile konuşuyorum. Bilirsin, kıdemli yönetici yardımcım. Birkaç yıldır benim için çalışıyor ve birçok şeyi ona danışıyorum. İyi bir ölçütü var. Yani—"

"Ölçer mi?"

"Evet. Sağduyu ölçüsü gibi. Sıradan bir insan ölçüsü. İnsan ölçüsü." Bana baktı, neredeyse rahatsız görünüyordu. "Diyelim ki bende olmayan bazı becerilere sahip."

"Yani, doğduğu andan itibaren aşırı derecede zengin olmamış bir insan gibi düşünme yeteneği mi?"

"Evet. O. Yani... Ona bizden bahsettim. Yani gerçeği. Tüm hikayeyi anlattığım tek kişi o. Bunu biriyle konuşmam

gerekiyordu. Umarım senin için sorun olmaz."

"Evet. Sanırım öyle. Yani, Katie'ye her şeyi anlattım. Ve her zaman anlatacağım. Bu yüzden, söyleyeceğin veya yapacağın her şeyin doğrudan kulağına gidebileceğini bilmelisin. Ama güvenimi asla boşa çıkarmaz. Asla. Çocukluğumuzdan beri en iyi arkadaşız." Onu inceledim. "En iyi arkadaşına söylememene şaşırdım. Ya da kuzenine. Ya da sana yakın başka birine."

"Pekala, Velma'ya söyledim. Şimdilik bu kadarını söyleyebilirim."

"Ona bu kadar mı güveniyorsun?"

"Evet. Ve biliyorsun, sözleşme gereği bunu kendine saklamak zorunda."

"Peki, bu konuda ne dedi?" Dane'i en azından profesyonel anlamda tanıyan ve güvendiği birinin ona bu konuda ne söyleyeceğini merak ediyordum. Velma ile galada tanışmıştım; yemek masamıza oturmuştu ve ondan hoşlanmıştım. Zeki, yetenekli ve olgun görünüyordu. Şımarık bir milyarder işverenin özel asistanı olmak için fazlasıyla nitelikliydi; o zamanlar öyle görüyordum. Şimdi, ona bu durum hakkında sağlam bir tavsiyede bulunmasını gerçekten umuyordum.

Mesela belki de karına kötü davranma.

"İnsanların nasıl tanıştığımızı merak edeceklerini söyledi," dedi. "Bu fırtınalı aşkın nasıl ortaya çıktığını. Ve haklı. Onlara anlatmazsak, sadece spekülasyon yapacaklar. Araştırmaya başlayacaklar."

"Muhtemelen doğrudur..."

"Sanırım onlara inandırıcı ve tatmin edici bir hikâye sunmak bizim için en iyisi olur. Birlikte okula gittiğimiz

için, ailemin şirketinin senin çalıştığın ajansı satın aldığında aramızda bir kıvılcımın çaktığını söylemek çok daha mantıklı. Bilirsin, eski bir kıvılcım yeniden canlandı. Birbirimizle tanışıp birkaç gün içinde evlendiğimiz fırtınalı bir aşktan çok daha inandırıcı. Ve gerçeklerden o kadar da uzak değil. Yani, kıvılcımı bir kenara bırakırsak."

Bana baktı, ben ona bakmasam bile bakışlarını hissedebiliyordum.

Parmaklarını içime soktuğundan beri... buzlar erimiş, beklemediğim başka bir şeyin varlığını hissettirmeye başlamıştı. Sıcaklık. Orada kesinlikle bir kıvılcım vardı.

Yaptığımız seks aktivitelerinden o kadar mı zevk aldığını, yoksa artık daha fazla seks aktivitesi yapabileceğini mi düşündüğünü anlayamadım.

Her iki durumda da bundan hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değildim.

"Yani, bundan sonra üzerinde çalışacağımız hikâye bu," diye devam etti, ben hiçbir şey söylemeyince. "Bir kısmı gerekse, bir yalanı satmak muhtemelen daha kolaydır. Arkadaşlar, aile, medya, soran herkes, hikâye bu. Eğer siz de katılıyorsanız."

"Tamam. Mantıklı." Maalesef yleydi. "Bunu kabul edebiliriz."

"Ve bu kısım çok önemli... Bunu menajerime gerçekten kabul ettirmemiz gerekiyor. Aşık olduğumuza ve burada her şeyin yolunda olduğuna inanması gerekiyor."

şimdi ne diyeceksin?

"şu lanet telefonu tut. Bir yetkilin var mı?"

"Evet. Maalesef. Mezar Bekçisi Corben. Onunla dğnmzde tanışmıştın."

"Yaşlı adam mı? Uşak falan olduğunu sanıyordum. Uşak mı?"

"Hayır. Umarım onunla daha fazla kalmak zorunda kalmam." Hafifçe yüzünü buruşturdu.

"Onunla mı takılıp kaldın...?"

"Seks kaseti sızdırıldıktan sonra annem onu işe aldı. Bana bakıcılık yapması için görevlendirdi."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Ve inan bana, izliyor. Ve dinliyor. Yaptığım her şeyi, söylediğim her şeyi. Ve şimdi seni de izleyecek. Arkamızdaki arabada. Şimdilik ben nereye gidersem o da oraya gidiyor. Ama mutlu bir evli adam olarak yeni statümün hem onu hem de annemi başımdan savacağını umuyorum."

"Şey... Ben de sırtımda durup söylediğim her kelimeyi eleştiren birini istemiyorum. Bu yüzden ikimizin de iyiliği için ikna edici olmaya çalışacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim. Çünkü düğün gecemizde beni iki adamla saatlerce havuzda bırakıp, sen de en yakın arkadaşınla sahilde takılmak mı? Hiç hoş görünmüyordu." Bana baktı. "Bunu biraz daha iyi anlatmamız gerek. Hani şu beni seviyormuş gibi yaptığın kısım gibi? Hem önemli etkinliklerde benimle takılmaya tahammülün var ya? Düğünümüz gibi mi?"

"Doğru." Hay aksi. "Yani, bana orada casusluk yaptığını söyleseydiniz, havuzda size katılabilirdim."

"Sorun değil," dedi. "Hadi devam edelim."

"Elbette. Daha çok çabalayacağım," diye çıktım zorla. Neden bu kadar kötü hissettiğimi bilmiyordum. Balayı

süitinde geceyi birlikte geçirdik ve tatil köyündeki herkes bunu biliyordu.

Belki de benim onunla takılmamam onu biraz hayal kırıklığına uğratmış ya da kişisel olarak kırgın hissettirmişti?

"Belki birlikte ondan kurtulabiliriz," dedim. "Bu evliliği bir arada tutmak için ortak bir hedefimiz daha var mı?"

Dane bana baktı. "Şey, şu halimize bak. Bir ekip olarak çalışıyoruz. Belki de bu sahte evlilik işini başarmamız için hâlâ bir umut vardır."

"Elbette var," dedim sadece. "Biz profesyoneliz. Ve eğer şu anda annenin gözü ve kulağıysa, onu ikna etmek bizim görevimiz. Bu arada, annen bunu nasıl karşılıyor?"

"Gerçekten emin değilim. Aslında memnun görünüyor. Muhtemelen bir şeyler çevirdiğimden şüpheleniyor. Ama iyi görüldüğü sürece şikayet etmeyecektir. Muhtemelen işini bitirdiği için rahatlamıştır. Benim evlenmemi çok istiyordu. Aslında... Sanırım Tina ile evlenmemin büyük bir sebebi de buydu."

"Çünkü annen seninle evlenmek istedi mi?"

"Doğru. Benim için doğru kadın olduğu için değil, ailem için doğru kadın olduğu için." Bunu düşünürken bana baktı.

"Beni yargılıyorsun. Hissedebiliyorum."

"Açıkçası Dane, seni sürekli yargılıyorum. Alışacaksın."

Sadece hafifçe başını salladı. Belki de alışmaya başlamıştı.

"Onu sevmiyor muydun?" diye sordum.

"Sanırım onu sevmeye başladım. Ona aşık değildim."

"Durmadan?"

"Hayır. Yani, kendimi öyle olduğuna inandırdığımı düşünüyorum çünkü kaçınılmaz görünüyordu. Kaderime tamamen bulaşmıştı. Planın bir parçasıydı. Ama sonra o seks kaseti sızdırılınca plan bir anda elimden kaydı ve o da aniden gitti. Sanırım beni atlatacak kadar önemsemedi. Ve çekip gittiğinde, ben de olması gerektiği kadar önemsemedim." Tekrar bana baktı. "Bunun beni duygusuz bir piç gibi gösterdiğini biliyorum."

"Öyle. Hem de öyle değil. Yani, ona aşık değilsen, neden onunla evlendin ki? Aileni memnun etmek için neden biriyle evlenesin ki?"

Bana bir kez daha baktı.

"Ama bu farklı," dedim. "Bu, belirli bir sonuç için özel bir düzenleme. İkimiz de bundan bir şeyler elde ediyoruz."

"Evet. Eminim benim ve Tina'nın durumu da böyleydi. Sadece en başından beri bu konuda açık değildik."

Bunu düşündüm. "Seni sevmiyor muydu?"

"Sanırım asla bilemeyeceğim. Artık benimle konuşmuyor."

"Pekala. Belki ona ulaşırım. Arkadaş olabiliriz. Notlarımızı karşılaştırırız."

Bana baktı, ağzı açıldı ama hiçbir şey çıkmadı.

"Aman Tanrım," dedim, "kendini hemen şimdi görmelisin. Şaka yapıyordum. Saklayacak o kadar çok şeyin mi var?"

"Saklayacak hiçbir şeyim yok," dedi dikkatle. "Ama ikinizin notlarınızı karşılaştırması ve bana olan nefretinizin katlanarak artması düşüncesi bile biraz ürperticiydi."

"Ah, zaten nefretim dorukta Dane. Seni temin ederim. Senden şu ankinden daha fazla nefret edemem. Yani orada

güvendesin. Ailemden birini öldürmediğin sürece, bunun olabilecek en kötü şey olduğundan eminim."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Hiçbir şey söylemedim, sadece pencereden dışarı baktım ve Stanley Park'tan geçerek 99 numaralı otoyolda ilerlerken yolculuğun tadını çıkarmaya çalıştım. Şehir merkezinden ayrılıyorduk ve Bugatti'nin homurtusu, iki yanımızdaki ağaçların oluşturduğu tünelde giderek yükseliyordu.

Tüm bu konuşma beni oldukça rahatsız ediyordu. Gerçek bir konuşma yapıyor olmamız, bir tartışma ya da pazarlık olmaması beni rahatsız ediyordu. Bir randevu gibiydi. İlk randevu gibiydi ve bunu beklemiyordum.

Ben de tadını çıkarmak istemedim. Bu çok tehlikeliydi ve eğlenceli bir şekilde değildi.

"Peki ya sen?" diye sordu bana. "Ailene ne anlattın ve onlar bunu nasıl karşıladı?"

"Yolculuğa çıkmadan önce ailemi arayıp, hiç tanışmadıkları, hatta daha önce adını bile duymadıkları bir adamla evleneceğimi söyledim. Çok iyi karşılandı."

"Onlarla tanışmamı ister misin?" diye sordu. "Yakında mı? Psikopat falan olmadığımı bilmelerini sağlayayım mı?"

Ona baktım. "Seninle tanışmanın bunu açıkça göstereceğinden emin değilim."

"Eğlenceli."

"Şaka yapmıyorum. Bırakın da onları biraz rahatlatayım. Oldukça korktular ama sakinleşiyorlar. Bugün onlarla tekrar konuştum."

"Sanırım milyarder bir adamla, aynı zamanda işverenin olan biriyle, benimle görüştüğünü bile söylemeden aniden

evlendiğini duymak garip olurdu."

"Şey... Şununla ilgili..."

"Ne?" Dane, ani sessizliğini anlamaya çalışarak bana baktı. "Onlara işverenin olduğumu falan söylemedin mi?"

"Şey... Onlara birlikte çalıştığımızı söyledim."

"Ve...?"

"Senin bir model olduğunu varsaydılar."

"Manken mi? Beni Google'da arayıp bunun doğru olmadığını öğrenemezler mi?" Arabayı sürerken bana bakıp duruyordu. "Ne? Ailen Google'da aramayı biliyor, değil mi? Kardeşin avukat."

İç çektim ve sadece söyledim. "Onlara adının David Jones olduğunu söyledim."

"Ne?"

"Bir isim uydurdum. Panikledim."

"Kardeşin evlilik öncesi anlaşmayı inceledi. Benim adım da var."

"Annemle babamı görüp yüz yüze açıklayana kadar ona sır saklaması için yemin ettirdim."

"Onlara söylemeyecek mi?"

"Bana bir hafta süre vereceğini söyledi ama hepsi bu. Seni bizzat Google'da aradı. Korktum Dane. Telefonda anlatılacak çok şey var. Annem çoktan gözyaşlarına boğulmuştu."

"Dana, Richard ve Chandra Sereda'yı ara."

Dane'e bakakaldım. Arabası cevap verdi. "Richard ve Chandra Sereda'yı arıyorum..."

Bir telefon hattının çaldığını duydum. "Dana da kim?" diye sordum. "Ve neden annemle babamı arıyor?"

"Dana bizim yeni arabamız," diye bana bilgi verdi.

"Arabaya kendi adını mı verdin?"

"Peki, ona ne isim verecektim?" dedi soğukkanlılıkla.
"Devi mi? Bu biraz kafa karıştırıcı olurdu."

Ah, bu onu biraz fazla beğeniyordu.

Aramayı sonlandırmak için gösterge panelindeki şeyleri kurcalamaya başladım.

Açmayın.

Açmayın.

Birisi açtı. Annemin sesi arabayı doldurdu. "Alo?"

"Merhaba. Chandra? Ben Dane, kızınızın kocasıyım."

"Merhaba anne!" dedim hemen. "Ben de buradayım."

"Merhaba Devi," dedi annem dikkatle. "Ve... Dane?"

"Evet," dedi. "Bazen insanlar bana David der. Bir nevi takma ad." Bana baktı. "Bana Dane diyebilirsiniz."

"Ah," dedi annem. "Tamam..."

"Sanırım Devi sizinle konuşurken yarın sizi ve kocanızı öğle yemeğine çıkarmak istediğimizi söylemeyi unutmuş. Ya da sizin için daha uygunsa hafta sonu."

"Ah. Neyse, kocama sormam gerekecek ama sanırım yarın harika olur. Seni görmeyi çok isteriz Devi," dedi, sesinde hafif bir sertlikle.

Lanet olsun. Hâlâ bana kızgındı. Kocamın gerçek adını bile vermediğimi öğrendiğine göre, muhtemelen daha da kızgındı.

"Harika!" dedim. "Seni ararım, ayarlarız. Seni seviyorum!"

Sonra Dane'e en çok şutu attım: Hemen şimdi kapat yoksa seni öldürürüm bakışını toplayabildim.

"Hoşça kal Chandra," dedi. "Seninle tanışmak için sabırsızlanıyorum." Sonra telefonu kapattı.

"Dane, bunu öylece yapamazsın! Haklılık duygun gerçekten mide bulandırıcı, biliyor musun?"

"Öyle mi?"

"Senin küstahlığın o takım elbiseyle çatışıyor."

"Devi, öğrenecekler. Yakında. Kardeşin söylemese bile, çoktan internete düştü. En kısa sürede benimle bizzat görüşmelerini istiyorsun, değil mi?"

"Sanırım," diye homurdandım.

"Yoksa Google'da beni arayıp seks kasetimi bulmalarını mı tercih edersin?"

İsa.

Chaz buldu. Annemle babamın ya da kardeşlerimin bulamayacağını kim söyleyebilirdi ki?

En azından manşetleri bulurlardı. Kardeşim onları çoktan buldu.

Aman Tanrım. Çok eğlenceli olacaktı.

"Bana gerçeği söyle," dedim. "Video internette bir yerlerde dolaşıyor olsa ve üzerinde adınız olmasa bile... yüzünüz görünüyor mu? Videoda sizi tanıyor mu?"

"Evet," dedi gergin bir şekilde. Belli ki en sevdiği konu değildi. "Yüzüm üzerinde."

Harika.

Chaz öyle dedi. Yanılıyor olmasını umuyordum.

Şu anda Dane Davenport olmanın nasıl bir his olduğunu aniden hissettim. Orada olduğunuzu, yüzünüzün orada, bir seks kasetinde olduğunu bilmenin kontrolden çıkmış hissi ve yapabileceğiniz çok az şey olması.

Hiç hoş bir duygu değil.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum. Lions Gate Köprüsü'nden geçip Batı Vancouver çıkışına doğru

gidiyorduk, ki bunu beklemiyordum. Batı Van'da liseye birlikte gitmiştik. Bu, rahatlatıcı bir hatırlatma değildi.

"Neredeyse varıyoruz?"

"Evet. Neredeyse."

Tekrar sessizlik.

Lanet olsun, o seks kaseti hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Neden? Beni sadece rahatsız eder, değil mi? Hatta ondan daha fazla nefret etmeme neden olabilir mi?

Ama nasıl bilmeyi istemeyeyim ki?

Konuyu değiştirmeye çalıştım.

"Aileden bahsetmişken," dedim. "Lex gerçekten seninle akraba mı?"

"Evet. Annesi ve annem kardeş. Neden?"

"Katie komik olduğunu söylüyor. Bir hata olmalı diye düşündüm."

Dane bana ifadesiz bir ifadeyle baktı.

"Sanırım dün gece gerçekten çok iyi anlaştılar," dedim. "Kadın ayılırken gecenin yarısını iskambil oynayarak geçirdiler. Artık arkadaş olduklarını söylüyor. Adamın espri anlayışı var gibi. Evlat edinilmiş olmalı diye düşündüm."

"Hayır. Kan bağı var."

"Ha. Neden reddedildi?"

"Çok uzun hikaye. Belki bir ara anlatırım."

"Evet. Belki de öyle yaparsın," dedim kararlılıkla. "Herhangi bir aile skandalı olursa, tüm detayları isterim. Çünkü artık yasal olarak benim ailem."

"Seks kaseti de mi?" dedi bana bakmadan.

"Evet. Hatta seks kaseti bile." İç çektim. "Ama önce bir şeyler yiyelim ki iştahım kaçmasın. Yemeğe ihtiyacım var ve

milyarderlerin akşam yemeğinde ne yediğini görmek istiyorum."

"Gerçekten mi?" dedi kayıtsızca. "Tatlı olarak ne planladığımı biraz daha merak edeceğini düşünmüştüm."

Eh, artık öyleydim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Devi

Restorana vardığımızda içeri girerken fotoğraflarımız çekildi. Dane'in güvenlik ekibi, fotoğrafçıların ve kameramanların bize fazla yaklaşmasını önlemek için etrafımızda dev bir falanks oluşturmak zorunda kaldı.

Ve Jesse Mayes'in karısı, muhteşem rock yıldızı Katie Mayes olmanın nasıl bir şey olduğunu az da olsa tattım. Ben de bu durumlarda bulunmuştum; ikisiyle birlikte, güvenlik görevlileri eşliğinde büyük bir etkinliğe giriyordum. Ama o zaman bile dışarıdaydım. Kimse bana bakmıyordu.

Şu anda hepsi bana bakıyordu. Kolumdaki adam yüzünden.

Batı Vancouver'daki restoranların ön kaldırımlarının, özellikle Çarşamba geceleri, paparazzi sirklerine sahne olacağını hayal bile edemezdim ve sokakta ve restoranda durup rahatça bakan tüm insanlar bunu doğruluyordu.

Ama her şey Dane'in ekibi tarafından önceden ayarlanmıştı ve içeri girer girmez bizi yukarı ve en arkaya

götürdüler. Restoran, şık mimarisi, Vancouver'a uzanan panoramik su manzarası ve çalan, seksi, hip-hop müzikleriyle lüks ama konforluydu ve tam anlamıyla genç bir milyarderle randevu gecesi havası vardı.

Ve özel bir odamız vardı. Güvenlik ve hatta Dane'in menajeri bile odanın dışındaydı.

Bizi restoranın geri kalanından ayıran fütme cam bir duvar ve bir kapı vardı. İçeride ise yerden tavana kadar uzanan raflar yüzlerce şarap şişesini barındırıyordu. Uzak tarafta ise iki kişilik, mumlarla dolu cömert bir masa vardı.

Garsonumuz harikaydı, harika tavsiyelerde bulundu ve bizi oturtuktan, muhtemelen aşırı pahalı şarap şişelerinden birini doldurduktan ve yemeğimizi servis ettikten sonra bizi tamamen yalnız bıraktı. Dane'e, kendisine ihtiyaç duyulduğunda haber verilebilmesi için bir çağrı cihazı verdi.

"Kahretsin," dedim, ikimiz yalnız kalır kalmaz. "Neden her yemeğe oturduklarında insanlara bunlardan bir tane vermiyorlar? Garsonun hazırda olmasını çok isterdim ama sadece gerçekten istediğimde."

"Öyle olmalı."

"Ağzım linguine doluyken, iyi niyetli bir garson gelip her şeyin tadının nasıl olduğunu sorduğunda kaç kez yakalandığımı biliyor musun? Lüks bir restoranda ağzım yemek doluyken onay vermek garip hissettiriyor."

"Lüks bir restoranda, daha iyisini bilmeleri gerekir. Benimle gel, bebeğim. Bir daha asla onay vermene gerek kalmayacak."

Muhteşem görünümlü deniz mahsullü linguinime gömüldüm, onunla herhangi bir yere gitme fikri beni hâlâ

rahatsız ediyordu. Ve bana bebeğim dediğinde ne hissettiğimden emin değildim.

"Yani," diye sordu, aramızda derin bir sessizlik oluştuğunda, "bu, bana paramın seni etkilemeyeceğini söyleyeceğin kısım mı? Sana ne kadar para harcarsam harcayayım, etkileneceğin kadınlardan biri değil misin?"

Hmm. Daha fazla sohbet. Aslında bu kısma kendimi hazırlamayı hiç düşünmemiştim.

Halk içinde karısıymış gibi davranmak, tamam.

"Bizim" çatı katımızın mahremiyetinde ateşli, sapıkça nefret seksi mi yapıyoruz? Belki.

Ama gerçekten bir randevuda sohbet etmek mi? Birbirimizi tanımak mı? Hatta flört etmek mi? Bu odada tamamen yalnızken mi? Bundan emin değildim.

Ancak kendime ve ona, iyi geçinmek için elimden geleni yapacağıma dair söz vermiştim.

"Kadınlar böyle mi diyor?" dedim tarafsızca.

"Genellikle. Zeki, kendi kendini yetiştirmiş kadınlar, çoğunlukla. Senin gibi. Ama henüz o lafı bana söylemedin."

"Henüz sana herhangi bir numara denemedim," dedim.

"Doğru."

"Ve onu kullanmayacağım. Paradan etkileniyorum. Aslında, paranın satın alabileceği şeylerden daha çok etkileniyorum. Hayatın lükslerinden hoşlanıyorum. En azından öyle sanıyordum. Ama sonra o lanet olası liseye gittim ve zengin olduğunu sandığım ailenin aslında... gayet iyi durumda olduğunu fark ettim. Ve dürüst olmak gerekirse, o Bugatti'ye oturana kadar Jesse Mayes'in zengin olduğunu düşünüyordum."

"Sanırım zenginlik var, zenginlik var." Şarabını yudumladı. "Ve zenginlik var."

"Evet. Var."

Yemek yerken beni inceledi. "Tuhaf mı geliyor? Bir gecede milyarder olmak? Bunun nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir. Paranın içinde doğmak değil, daha sonradan paraya kavuşmak."

"Ben milyarder değilim. Bildiğiniz gibi, anlaşmamız beni boşandıktan sonra kesinlikle milyonerler arasında bırakıyor."

"Sen bir milyarderin karısısın, tatlım. İkisi de hemen hemen aynı şey."

Hmm. Ayrıca bana tatlım demesi konusunda ne hissettiğimden emin değildim.

"O zaman sanırım bu konuda sana tekrar dönmem gerekecek," dedim. "Ama şimdiye kadar, evet, garip. Karşılaştığın herkesin sana hizmet etmek için orada olabileceği bir dünyada hiç yaşamadım."

"Ben bu dünyada mı yaşıyorum?"

"Elbette öyle. Milyarder olduğunuzu duyduğunuz anda, konuşmanın seyri değişiyor. Etkileşimin tüm dinamikleri değişiyor. Bana bundan habersiz olduğunuzu söylemeyin."

"Farkında olmadan..." Bunu dikkatlice düşünüyor gibiydi. "Hayır. Farkında olmadan değil. Ama başka bir şey kavramam zor. Konuşmayı değiştireceğini biliyorum. Ama hiç farklı bir şey yaşamadım."

"Belki de yapmalısın. Sana iyi gelebilir." Şarabımı yudumlarken onun bifeğini yemesini izledim. "Hemen şimdi pratik yapabiliriz."

Kaşları hafifçe yukarı kalktı. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

"Hmm. Benim milyarder olduğumu düşünebiliriz. Sen de bu akşam yemeğe çıkardığım yakışıklı bir oyuncak bebeğisin."

Gözleri benimkilerle buluştu.

"Tamam," dedi. "Hadi yapalım."

Hafifçe güldüm. "Şaka yapıyordum."

"Öncülük etmekten çekinme," dedi, çok ciddi bir şekilde, ben sadece yemeye devam ederken. "Daha önce hiç bir milyarderle buluşmadım. Biraz gerginim."

"Ah, iyi gidiyorsun," dedim, hemen karakterime bürünerek. Belki bu eğlenceli olur? "Tekrar söyle, ne iş yapıyorsun?"

"Futbol oynuyorum."

"Öyle mi? Şaşırmadım. Bir sporcuya benziyorsun."

"Aslında, bunu bir kenara bırakalım. Ben hokey oynuyorum."

"İkisi de bana uyar." Şarabımı yudumlarken onu inceledim. "Lisedeyken neden futbolu bırakıp hokeye gittin?"

İlk kez göz temasını kesti - bilerek. "Babam üniversitede futbol oynardı. Tıpkı onun gibi olmak istiyordum. Ta ki isteyene kadar."

İlginç. "Daha fazlasını anlat."

Şarabından bir yudum aldı. "Belki başka zaman. Randevumuz var. Yakışıklı milyarderle flört etmeyi tercih ederim."

"Muhteşem?"

"Çok güzel olduğunu biliyorsun. Bu yüzden seni sağa kaydurdım."

Güldüm. Gülümsemedi ama gözleri o ısıltılı etkiyi yarattı. Bakışlarımı kaçırdım. Yemeye devam etmeye çalıştım. "Milyarderler Tinder mı kullanıyor? Nedense bundan şüpheliyim."

"Aslında biz yönetici eşleştirme hizmetlerini kullanıyoruz."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Yani, şahsen ben değil. Ama öyle duydum. Ama eminim sen de biliyordun, çünkü sen buradaki milyardersin."

"Doğru. Çöpçatan bizi buluşturduğu için çok mutluyum. Tam benim tipimsin."

"Öyle miyim?" Gözleri şarap kadehinin üzerinden benimkilerle buluştu.

"Ah, evet. İnşa edilmiş..." Bakışlarım omuzlarına kaydı. "Güzel... Ve bir kütük kadar aptal."

Kısa bir kahkaha attı. Daha önce hiç böyle güldüğünü duymamıştım sanırım.

Gerçekten güldü mü?

"Ben gerçekten aptalım," diye itiraf etti. "Daha önce fermuarımı açmakta biraz zorlandım. Belki daha sonra bana bu konuda yardım edebilirsin."

"Ah, bir de aptal bir sporcu gibi flört ediyor. Nefis," dedim alaycı bir şekilde.

"Ve bu, bana gerçekten ne düşündüğümü sorarak işleri ilerlettiğin ve benim de aptal bir sporcu gibi hemen söylediğim kısım mı?"

"Evet. Kesinlikle. Ŗu anda ne dűŖűnűyorsun? Ben meŖgul bir kadınıđ. Zamanımı boŖa harcama."

"Seni eęip, o elbiseyi gűzel kalçalarının űzerine kaydırıp, űnden arkaya doęru yalamak istiyorum."

Tamamdır.

Gerçekten bunu kastettiğinden oldukça emindim.

Bacaklarımın arasındaki et titreŖirken bacak bacak űstűne attım, tabaęıma doęru eęilip yemeye devam ederken onu űrtmeye çalıŖtım.

"Bunu yapmana izin verebilirim," dedim ve rol yapmaya devam ettim. "űnce yemeęimi bitireyim."

Yemek yedik ama bana sűrekli seks bakıŖları atıyordu. Buz iblisinin nereye gittiğinden emin değildim ama bu gece Dane'in bana yaydığı tek Ŗey için için yanan bir sıcaklıktı. KonuŖmadıęımız zamanlarda bile aramızda inkâr edilemez kıvılcımlar uuŖuyordu.

Bana bakarken, dűn gece yaptıklarımızdan sonra hâlâ biraz ateŖli olup olmadığını merak ettim. Yani, ateŖliydi. Ama... her Ŗey değildi. Beni becermek için sabırsızlanıp sabırsızlanmadığını merak ettim. Beni bu Ŗekilde fethetmek için. Ve bunu yaptıktan sonra bana gűzlerindeki o ateŖle bakıp bakmayacağını.

Ve fark ettim ki... bana da iŖkence ediyordu. Yaptıklarımızın dűŖűncesi. Yapmadıklarımızın dűŖűncesi...

Ama hâlâ birbirimizi yokluyorduk. Bűtűn gűn birbirimize karŖı çok dikkatliydik. İkimiz de kendi oyunumuzu oynuyor, sadece ortamı okuyorduk.

Onu becerecek kadar gűvenmedięimi biliyordum. Henűz. Bu adamla ilgili her Ŗey bir gű oyunuydu.

Ama dűrűst olmak gerekirse benim için de űyleydi.

"Söyle bana," dedi sandalyesine yaslanıp şarabını yudumlarken. "Seni oraya götürmek için ne gerekir?"

"Elbisem kalçalarımda, masanın üzerinde eğilmiş halde mi?"

"Evet."

"Olmaz. Garsonumuz aniden içeri girse bile, öyle bir şey yapmam. Ben bir milyarderm. Korumam gereken bir itibarım var."

"Beş dakika," dedi, gözlerime bakarken gözleri karardı. "İhtiyacım olan tek şey bu. Ona beş dakika uzak durmasını söyleyeceğim."

"Beş dakika... Ne yapmak için?"

"Yüzüme boşalmanı sağlamak için."

Aman Tanrım. Bacaklarımın arasındaki et, aç ve sabırsız bir sancıyla zonkluyordu. Boğazım düğümlenmişti. Dün gece meme uçlarımı diliyle nasıl okşadığını ve ısırıldığını canlı bir şekilde hatırlıyordum. Göğüslerim şişmiş ve ağırdı, yalanmak için yalvarıyordu.

O ağzın bacaklarımın arasında nasıl bir his uyandıracığını ancak hayal edebiliyordum...

Ama henüz ana yemeklerimizi bile bitirmemiştik.

"Beş dakika mı?" dedim. "Bu oldukça kesin. Ve sana güveniyorum."

"Şey," dedi tembelce, "kardeşlik evindeki amigo kızlarla vakit geçirmek her zaman bu kadar zaman alır."

Gözlerimi devirdim. Ve şimdi tam olarak bir üniversite sporcusu muydu? Bana burada gerçekten üstünlük sağlıyordu. Ve kahretsin, rolünü sonuna kadar oynuyordu.

Beni tahrik ediyordu.

"Beni deneyimsiz bir üniversiteli kızla mı kıyaslıyorsun? Ben bir kadını. Senin gibi genç bir adamın bile bir kadınla vakit geçirmesi gerektiğini bildiğini düşünürdüm."

"Acele etmem," dedi göz kapaklarını indirerek. "Bana on tane vermen için ne gerekiyor?"

"Dakikalar mı?"

"On beş tanesini bana verirsen alırım."

Aman Tanrım, pazarlık yaparken çok ateşli görünüyordu. Parmak uçları boğazımda gezindi ve gözleri beni izlemek için yere düştü. Pazarlığı çok sevdim. Zorluklara bayıldım.

Bu gece bacakları arasına girmeye kararlıydı, her yolu deniyordu ama acelesi yoktu. Özgüven. Bir erkekte özgüveni severdim. Hem de küstah, üniversite hokeyi oyuncusu özgüvenini değil. Yetişkin bir adamın özgüvenini. Karşımda oturan adamın özgüvenini.

Bu gece soğuk ve küçümseyici değildi.

Çok sıcaktı.

Ve bu küçük oyun flört etmenin güvenli olduğunu hissettiriyordu.

O değildi. Ben değildim.

Bu, puma milyarder ve onun yakışıklı genç sevgilisiydi.

"Sana bir şey verirsem," dedim, "istediğin kadar alabilirsin. Ama senin gibi genç bir sporcunun bu işi yapabileceğinden çok şüpheliyim."

Yüzüne yavaş ve vahşi bir gülümseme yayıldı. "Sen meydan okumaya hazırsan ben de hazırım."

Evet, kesinlikle öyleydin.

"Belki de öyleyimdir."

Şarabımızı doldurmak için elini uzattı. Sonra çok ciddi bir şekilde, "Neden? Neden o elbisenin içine girmeme izin

verdin? Belli ki bana fazla iyisin." dedi.

"Öyle olabilirim. Ama o dille ne yapacağını biliyor gibisin." Uyarılma içimde dolaşırken şarabımdan bir yudum aldım.

Ona istediğini vermeyi düşünmem neden beni rahatsız etmiyordu? Belki de onun aslında kendisi olmadığını iddia ettiğimiz içindir?

Ya da belki de o kadar tahrik olmuştum ki umursamıyordum...

"Öğrenmeye hazırım" dedim.

"Burada?"

"Kesinlikle hayır. Ama bu gece seninle eve gelebilirim." Ona tüm gücümle bir puma milyarderı edasıyla davrandım ve dilimi alt dudağımda gezdirdim. Hareketimi izledi.

"Şanslıyım," dedi, sesi alçaktı, ses tonu ateşliydi.

"Elbisemin içine neden girmek istiyorsun?" diye sordum umursamazca.

Bir an beni süzdü. "Dün gece rüyamda, tropikal bir plajda, okyanusa bakan bir odada olduğumuzu gördüm. Bir şeyler oldu. Çok... keyifliydi."

Gözlerindeki bakış dün gecenin daha canlı anılarını hatırlatırken içimi bir sıcaklık kapladı. Yüzündeki seks düşkününü ifade. Boşalırken penisi... ağzımın derinliklerindeydi.

"Öyle mi?" dedim. "Tam olarak ne oldu?"

"Hatırlamak zor. Sanırım oral seks de vardı. Seni parmaklarımla becerdiğimden oldukça eminim."

Nabzım hızla çarpıyordu ama sakinliğimi korudum. "Hoşuma gitti mi?"

"Kim bilir. Ama oral seks gerçekten destansıydı."

"Güzel bir rüyaya benziyor."

"Oldu."

Ona şüpheyle baktım, puma avına çıkma taktiğini bir anlığına bıraktım. "Tamam, bu oyun kontrolden çıkıyor. Neden bana iyi davranıyorsun?"

"Hayır, rol yapmıyorum. Rol yapıyorum. Bana neden iyi davranıyorsun?"

Gülmeye zorladım kendimi. "Değilim. Düşün gecemizde cömert davrandım. Anlaşmayı imzaladım. Yanlış anlama. Neyse, benden istediğin bu değil miydi? Kocama toplum içinde iyi davranmamı?"

"Halka açık değiliz. Şu anda bizi kimse göremez."

"Bu yüzden?"

"Öyleyse, aptal, azgın sporcunun isteğini yerine getirin." Küçük oyunumuzu oynamaya devam ederken gözleri sıcaklıkla parladı.

"Tekrar ne istiyorsunuz?"

"Kıcını ağzıma almama izin ver. Bu sefer gelersen karşılığında hiçbir şey istemiyorum."

Tamam, burada hava kesinlikle ısınıyordu.

Şarabımdan bir yudum daha aldım. "Saçmalık. Erkekler yüzlerini bir kadının bacaklarının arasına koyduklarında her zaman bir şeyler isterler."

Gözleri dekolteme doğru inerken karardı. "Sana dokunmak istiyorum."

Bunu bana söylediğinde gerçekten hoşuma gitmeye başlamıştı.

Onun istediği bir şeye sahip olmak hoşuma gidiyordu.

Gücünü beğendim.

"Tamam," dedim. "Burada olmaz."

"İşte," dedi, gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Şimdi."

"HAYIR."

"Kadınlar tuvaletinde."

"Gerçekten mi? Bunu bana kirli bir bar tuvaletinde mi yapmak istiyorsun?"

"Oldukça hoş bir restoran. Eminim o kadar kirli değildir."

Keten peçetemi masaya koydum ve gelip sandalyemi çekti. "Bana iki dakika ver," dedim omzumun üzerinden. "Sana ne kadar gerekiyorsa o kadar süre vereceğim."

Hiçbir şey söylemedi, sadece parmağını sırtımda gezdirdi.

Zarif bir arka koridorda üç tane kadın tuvaleti vardı ve her birinin kendine ait kilitli bir kapısı vardı, kapı mekanizmasında "BOŞ" yazıyordu. Sonuncusuna girip kilidi çevirdim ve "DOLU" yazmasını sağladım.

Oda, parlayan duvar aplikleriyle loş bir şekilde aydınlatılmıştı ve lavanta kokuyordu. Evet, bir köşede ısıllı bir tuvalet vardı, ama aynı zamanda antika bir şezlong, hoş bir aydınlatma ve ses sisteminden Post Malone'un "I Fall Apart" şarkısı çalıyordu. Eğer gerçekten burada insanların sevişmesini istemiyorlarsa, her şeyi yanlış yapıyorlardı.

Ellerimi yıkadım, her nedense -gerginlikten mi acaba?- ve elbisemi düzelttim. Sonra kapı çalındı. Hafif bir tıkırtı ve sesi. "Devi."

İçimde ufak sinir kıvılcımları uçuştı ve midemde dönmeye başladı.

Derin bir nefes aldım, sonra dönüp kapıyı açtım ve milyarder kocama baktım. Kocam, beni umumi bir tuvalette yemek üzere olan bir üniversite hokeyi oyuncusunu canlandırıyor. İçeri girdi, kapıyı arkasından kapatıp kilitleti.

Mermer tezgaha yaslandım ve rol yaptığım patron milyarder gibi, sadece hafif bir ilgi gösterdim. Bir dizimi büktüm ve firfırlı elbisemin eteğinin hafifçe açılmasına izin verdim.

Dane'in bakışları iç uyluğumda yukarı doğru kaydı.

"Bunun zaman kaybı olduğunu anlıyorsun," dedim, o yaklaşıp ceketinin düğmelerini açarken. Yutkunurken ceketini çıkardı ve duvardaki askıya astı. "Zaten şu anda boşalmamı sağlayamazsın... Çok dalgınım."

Önümdeki zarif halının üzerine diz çöktü ve ben de duvarlardaki kırmızı-altın damask duvar kağıdına baktım.

"Ayrıca, halka açık tuvaletlerde seks yapmama gibi katı bir politikam var..."

Kalçalarımın tutup beni savurdu. Tezgaha tutundum. Aynadaki yansımama bakıyordum ama gözlerimi kapamıştım.

Güçlü ellerinden biri kalçamı tutuyordu, diğeri elbisemin altına girip bacağımı düzeltti, uzun, uçuşan kumaşı da beraberinde götürdü. Kıcımın kıvrımına, parmaklarının külotuma girip çektiği yere kadar uzandı.

Sırtımdan yukarı doğru tatlı bir ürperti yükseldi.

Dane külotumu aşağı doğru kaydırırken derin bir nefes aldım. Sonra hâlâ kalçamda olan eli belimin alt kısmına

doğru kaydı ve bastırdı. Gözlerimi açarak hafifçe öne eğildim ve işte oradaydım, aynadaki kendimle karşı karşıyaydım. İki eliyle elbisemi kavrayıp belime kadar itti.

Ona tamamen maruz kalmıştım.

Nefesinin sıcaklığını tenimde hissettim; uyluğumda, sonra da vajinamda. Titredim, dengemi sağlamak için tezgaha tutundum. Yüksek topuklu ayakkabılarımda biraz sallantıda hissediyordum ve topuklu ayakkabılarla hiç sallantıda hissetmemiştim.

"Gerçekten, gerçekten yapabileceğimi sanmıyorum..."

Dili çok yavaşça vajinama değdi.

Sıcak. Islak.

Her şey.

Aman Tanrım...

"Ben sadece... Acele etmemen gerektiğini söylediğin o şey...?" diye karaladım. "Garson bizi bir ara bekler..."

Zor beğenen milyarder rolümü oynamaya çalışıyordum. İşe yaramıyordu. Vücudumun ısındığını, ellerinde titremeye başladığını, vajinamın dilinin üzerine damladığını hissedebiliyorsa, işe yaramıyordu.

"Yemek yiyip kaçtığımızı düşünmesini istemiyoruz. Adama ödeme yapmam gerek..."

"Acele etmek için elimden geleni yapacağım," diye mırıldandı alçak, boğuk bir sesle, sonra da aynı şekilde devam etti. Yavaş. Sıcak.

Tıpkı dün gece parmaklarıyla yaptığı gibi... çok acele etmiyordu.

Bacaklarım titriyordu.

Ayaklarımın daha önce hiç seks yapmadığım zamanlarda bile ilgi duymadığım tuhaf bölgeleri karıncalanmayla

canlandı. Meme uçlarım zonkluyordu. Ne yaptığını vücudumun her yerinde hissedebiliyordum.

"Daha önce hiç... bu kadar... güzel... bir am... yüzüme... gelmemişti," diye mırıldandı uzun, yavaş yalamalar arasında, hâlâ rol yapıyordu. "Tadını çıkarmak ister misin..."

Ve öyle de yaptı. Ben yavaş yavaş çıldırıyordum.

Vücudumun her yeri sıcaktı, ihtiyaçla titriyordu. Elleri çıplak kıcımlı okşadı ve sıktı. Kalçalarımı kavradı ve başparmakları tenimde gezindi.

Başını eğdi ve açığı denedi, içimi ve dışımı yaladı, içimden zevk dalgaları gönderdi. Kalçalarımı geriye iterek hafifçe kıpırdandım, onu daha derine istiyordum.

Dili ise kayıp gitti.

Sonra onu aşağı doğru kaydırды, klitorisimin üzerinde titreştirdi ve kendimin kasıldığını hissettim. İçimden minik şok dalgaları fıskırdı. İnledim ve ısırdım, ağlamamaya çalıştım. O kadar yoğundu ki gözlerim kapandı ve dünya sallandı. Neredeyse nerede olduğumu unuttum.

Tam olarak gelmedim ama yaklaştım.

"Tekrar yap," dedim ona. "Lütfen."

"Gözlerini aç."

Gözlerimi açtım. Aynada yüzünü göremiyordum. O beni görebilir miydi?

Omuzlarını, kalçalarımıdaki ellerini görebiliyordum. Hepsi bu.

Lavaboya eğildiğimde göğüslerimin neredeyse elbisemden fırladığını görebiliyordum. Ve tabii ki yüzüm. Nefesim aynayı biraz buğulandırıyordu.

"Kendine bir bak," dedi sertçe.

Evet, öyle yaptım. Bulanık, sersemlemiş gözlerime baktım ve ağızımdan küçük bir "Oh" çıktı.

Çok ciddi bir seks suratıydı bu.

Dane'in dili tekrar klitorisimi yaladı ve haz ve arzu içimde sallanırken tezgahın kenarını sıktım. Yüksek topuklu ayakkabılarımla biraz sendeledim ve elleri kalçalarımı sıkarak beni dengeledi. Düşmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Bir şekilde buna güvendim.

Başka hiçbir şeye güvenmesem bile.

Bunun ne kadar iyi hissettirdiğini de dahil.

Ve kendi bedenimin onun dokunuşuna nasıl tepki verdiğini.

Dili klitorisimde tekrar tekrar, çok yavaş, çok ısrarlı bir şekilde gezinirken gözlerime bakmaya devam etmeye çalıştım. Küçük kıvılcımlar tüm vücudumda patladı, o harikulade yerde birleşti. Tam dans eden dilinin altında.

"Senden hoşlanmıyorum Dane," diye fısıldadım, gözlerimin içine bakarak. Kendimi zar zor tanıdım. Zevk. Belki de kendime daha önce hiç böyle bakmamıştım.

"Biliyorum ki bilmiyorsun tatlım," diye mırıldandı titrek bir sesle, dudakları klitorisimin üzerinde gezinirken. Sonra dili yine o büyüğü dansı yapmak için dışarı çıktı ve tüm vücudum kasıldı.

Gözlerim kapandı. Tezgaha tutundum.

"Aman Tanrım. Geliyorum..." Kelimeler ağızımdan öylece döküldü, ardından vajinam kasılırken boğuk bir çığlık koptu.

Ağızını açtı ve beni sıcaklığıyla sardı, dilinin düz kısmını klitorisimin etrafında döndürdü, zevk dalgaları içimden kafatasımın tepesine kadar çarptı. "Aman Tanrım. Ah,

kahretsin..." Aynaya yığıldım ve başımı ona sürterek kıvrandım.

Dane'in ağzı hâlâ vajinamdaydı. Yavaşça emdi ve kıvılcımlar yeniden, neredeyse acı verici bir şekilde alevlendi.

Aman Tanrım... bu çok güzeldi.

Bunu yapmaya devam etti. Yalamaya devam etti, yavaşça, emerek, ta ki sonunda "Ah, lütfen... Dur." diyene kadar.

Ağzını çekip beni bıraktı.

Kendimi biraz daha doğrulttum ve elbisem bacaklarımın üzerine doğru kaydı. Kalçalarımı tutup beni çevirdi. Tezgaha yaslandım, hâlâ tezgahı tutuyordum ve nefes almaya çalışıyordum.

Ve yüzünü gördüğümde... kafam gerçekten karıştı.

Daha önce hiç bu kadar seksi bir şey görmüş müydüm? Dane Davenport'un gömleği ve kravatıyla önümde diz çökmüş, her zamanki gibi düzgün saçları gözlerinin üzerine dökülmüş, göz bebekleri kocaman ve koyu, o soluk yeşil irisleri bana kilitlenmiş hali kadar tahrik edici bir şey görmüş müydüm? Beni boşalttığı için kızarmış muhteşem dudakları...

Ayağa kalktı. Külotumu yukarı çekip elbisemi aşağı indirirken hâlâ nefes nefeseydim. Elini boynuma doladı ve saçlarıma soktu, beni ateşli ve hükmedici bir şekilde öptü. Ben de tamamen teslim oldum ve onu coşkuyla öptüm.

İlk gerçek öpücüğümüz.

Derin. Aç. Karşılıklı.

Kamera yok.

Çok çok dil.

Aramızdaki sıcaklık o kadar yoğundu ki, koltuk altlarımdan terler süzülüyordu.

Sonra geri çekildi, gözlerimin içine baktı ve dudağını yaladı.

"Haklısın," dedi, sesi alçak ve tatmin edici bir homurtuyla. "Muhtemelen seni boşalmaya zorlayamam."

Sonra kravatını düzeltti ve bana, aynaya şöyle bir baktı. Elini saçlarının arasından geçirdi, gözlerime bir kez daha baktı, sonra ceketini askıdan çekip çıktı.

Kendimi temizledim, yansımadımdan kaçınarak her şey normalmiş gibi nefes almaya çalıştım. Sadece bir restoran tuvaletinde lavabonun üzerinde eğilmiş halde inanılmaz bir orgazm yaşamadım.

Sonra tekrar aynaya baktım.

Ne oluyor yahu. Gülüyordum.

Burada bana olan o çılgınca harika şeyi kimin yaptığını kendime hatırlattığımda gülümsemem soldu.

Dane Davenport.

Bir zamanlar kendime, ona karşı sadece geçici bir nefret besleyeceğime dair söz verdiğim bir adam.

Seni orgazma ulaştırabilir ama gülümsetemez.

Boynuma nemli bir havlu bastırdım ve nabzımın boğazımda çılgınca attığını hissedebiliyordum.

Kendine gel Devi. Bu sadece seks.

Hepsi bir oyun.

Derin ve yavaş bir nefes verdim, omuzlarımı geriye çektim ve özel odamıza doğru yürüdüm, bacaklarım lastik gibiydi. Garson gelip gitmiş, kirli tabaklarımızı toplayıp bir tatlı menüsü bırakmıştı.

Dane kalkıp sandalyemi çekti, oysa sandalyem zaten çekilmişti.

"Gülümsemeyi bırak," dedim otururken.

Tekrar oturdu ve koltuğuna yaslandı. Ceketini çıkarmamıştı. Belki de kadınlar tuvaletinde de terlemişti.

"Ben gülümsemiyorum," dedi. "Ama sen gülümsüyorsun."

"Değilim." Şarabımın son yudumunu içtim. "Tatlı mı yiyeceğiz?"

"Ben değil. Zaten içmiştim." Dudağını yavaşça yaladı ve ben bakışlarımı kaçırdım. "Sen mi?"

"Hayır," dedim. "Teşekkür ederim."

Aniden bu geceyi bitirmekten başka bir şey düşünemedim. Eve koşup sevişmek istediğimden değildi. Artık cinsel olarak tatmin olmuş ve randevumu atlatmış olduğumdan da değildi. Az önce muhteşem bir orgazm yaşayıp eve gidip uyuyabilecek kadar rahatlamış hissettiğimden de değildi.

Çünkü eve gidip hemen yeni yatak odama yerleşmek istiyordum; kendi yatak odama. Onunkine değil. Aramıza bir sınır çizmem gerekiyordu. Duvarlara. Duvarlara ihtiyacım vardı.

Nedense onunla yatağını paylaşma fikri, tatil yerindeki yatağı paylaşmaktan çok daha samimi geldi.

Garson, olmayan tatlı siparişimizi almak için içeri girdi. Dane boş şarap şişesini ona uzattı ve gözlerini benden ayırmadan, "Sanırım karım bir tane daha ister," dedi.

Yirmi Beşinci Bölüm

Danimarkalı

Cumartesi günü Devi'yi Brick House Records'un evi ve Trey Jones'un birçok mülkünden biri olan BHR Tower'a götürdüm. Ona yeni aldığım ofisi göstermek için.

Trey bizi içeri aldığıında Devi'nin tepkisini inceledim ve etkilenmiş görünüyordu.

Bina yirmi üç katlıydı; bu ofis sekizinci kattaydı. Çok yüksek değildi. Kısa sürede müsait olanı almıştım ve burası kesinlikle mevcut en iyi ofisti. İhtiyaçlarımız için mükemmel bir boyut ve manzara? Burası kuzeybatıya bakıyordu ve Coal Harbour ve ötesindeki dağların neredeyse hiç engelsiz manzarası vardı.

Trey, bizi geniş resepsiyon alanına götürürken Devi'ye "Ee, ne düşünüyorsun?" diye sordu. Bina yaklaşık yirmi yaşındaydı, yakın zamanda yenilenmişti ve ofis güzeldi. Çağdaş ve temizdi. Bolca cam ve manzaranın her yerinde tavandan tabana pencereler vardı.

"Güzel ofis," dedi Devi etrafına bakarak yumuşak bir sesle. "Çok hoş."

"Ajans için mükemmel mi, değil mi?" diye sordu Trey. Bana baktı ve hafifçe göz kırptı. "Binada her zaman bir mankenlik ajansı olmasını istemiştim."

Devi'nin gözleri benimkilerle buluştu. O bakış, "Ne oluyor Dane?" diyordu.

Ayrıca, "Beni gerçekten sinirlendirmeye başlıyorsun, Dane" dedi.

Trey'e döndü ve o büyüleyici gülümsemesini takındı. Gala gecesi olduğu gibi, benimle dalga geçmediğı sürece bana asla göstermediğı bir gülümsemeydi bu. Trey Jones içinse, bunun samimi olduğundan oldukça emindim. "Etrafımıza biraz bakmamız için bize izin verir misin?" diye sordu tatlı bir şekilde.

"Elbette." Trey bana kurnazca bir gülümsemeyle baktı. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana mesaj at." El sıkıştık ve dışarı çıktı. Cam kapı, arkasından kapandı.

Devi'ye döndüğümde yüzündeki gülümseme kaybolmuştu.

"Bu ne?" diye sordu.

"Burası bir ofis."

"Beni öğle yemeğine çıkaracağını söylemiştin. Burada bir restoran falan olduğunu sanıyordum."

Ellerimi pantolonumun ceplerine soktum, rahatlardım. Bu noktada, tavrı iyice rahatlatıcı bir hal alıyordu. O ne kadar ısınırsa, ben de o kadar serinlemek zorunda kalacaktım.

Zaten günlerdir kavga etmemiştik. Neredeyse kaçıırıyordum.

İki gece önce o restoranda onu yediğimden beri, etrafımda parmak ucunda yürüyor, sanki yüzüme boşaldığı için pişman olmuş gibi fazlasıyla medeni davranıyordu.

Sanki, etkileşimlerimizi kısa ve resmi tutup çatı katındaki yatak odasında benden saklansa, ikimiz de hiç olmamış gibi davranabilirdik.

Yapamadık.

Kesinlikle oldu.

Er ya da geç yine aynı şey oluyordu. Bundan oldukça emindim.

Bundan o kadar keyif alıyordu ki bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermeyecekti.

"Bundan sonra öğle yemeğine gidebiliriz," dedim. "Blokun hemen ilerisinde harika bir yer var."

"Trey gelip bizi buraya getirdiğinde, burasının yeni ofisin olduğunu varsaymıştım. Sanki Valhalla için buraya bir ofis almaya karar vermişsin gibi."

"Yanlış tahmin ettin."

"Ajans bunu karşılayamaz, Dane."

"Yapabilirim."

Kollarını kavuşturup beni inceledi. "Yine Daddy Warbucks mı oynuyorsun?"

Pencereye doğru yürüyüp dışarı baktım. "Neden? Seni tahrik ediyor mu? Saçımı kazıtmalı mıyım?"

"Dane." Yanıma gelip pencereden dışarı baktı. "Aman Tanrım. Burası muhteşem. Bunu ajans için mi aldın?"

"Evet."

Ben suya bakarken o da bana baktı, küçük bir yatın sürüklendiğini görüyordum. "Neden?"

"Sadece karımı mutlu edebileceğini düşündüm."

"Saçmalık."

"Şu ofisin çok içler acısı," diye bilgilendirdim onu. "Ünlü bir ajansın, ünlü bir ofisi olmalı."

Devi kekeleyerek konuştu. "Vancouver usulü bu, tamam mı? Şehirdeki hiçbir ajansın gösterişli ofisi yok."

"İşte bu da öyle."

Hiçbir şey söylemedi, sadece pencereden dışarı baktı, başını hafifçe salladı.

"İstemiyor musun? Trey ile konuşabilirim. Eğer istemiyorsan muhtemelen bu işten sıyrılabilirim..."

"Ah, bırak artık. Elbette buna hayır diyemem."

Döndü ve koridorda yürüyerek ofisin derinliklerine doğru ilerledi. Resepsiyonun yanındaki camlı toplantı odasını geçip ilk özel ofise girdi. Sonra koridorda yürümeye devam etti, her odaya başını uzattı. Sonra geri döndü.

İlk ofise girdim, o da peşimden geldi. Dün gece Trey ile birlikte dolaşmışım. Bu oda en büyük odaydı ve muhteşem bir manzarası vardı. Şehirdeyken kendim için kullanmayı düşünmüştüm. Eskiden düşünürdüm.

"Dürüst ol," dedi Devi ve ona döndüm. "Eğer bunu yapman mümkünse. Bu, hayatımı kontrol etmenle mi ilgili?"

"Bu benim senin hayatını kontrol etmemle nasıl ilgili olabilir?"

"Bilirsin işte. Taşları teker teker ele geçirmek. Sadece oyunu kazanmak değil, tahtanın hakimi olmak."

"Ne?"

"Bu bir güç oyunu, değil mi? Beni geride bıraktın."

"Öyle diyorsan öyledir."

"Planın bu mu? Ben yetişemeyene kadar hamle üstüne hamle yapmaya devam mı edeceksin?" Odanın etrafına bakındı. "Savunmalarımı, görünüşte nazik bir hareketle, teker teker zayıflatmaya devam mı edeceksin? Teslim olduğumu bildiren beyaz bayrağı çekene kadar mı?"

"Sadece nazik olamaz mı?" dedim kuru bir şekilde.

"Senden mi bahsediyorsun? Hayır." Odanın derinliklerine doğru yürüdü, etrafındaki mobilyalara baktı. Ofis tamamen döşenmişti. "Bugatti... Şık akşam yemekleri. Şu an içinde bulunduğum çatı katındaki oda mı? Şimdiye kadar yaşadığım tüm odalardan daha güzel. Ve bunları bekliyordum. Aslında Bugatti'yi beklemiyordum. Ama lüksler olacağını biliyordum. Ve bunları kabullenmeye çalıştım." Gözlerine baktı. "Yine de bunun benim için büyük bir olay olduğunu bilmelisin. Ama senin için hiç önemli değil. Kelimenin tam anlamıyla milyarlarca dolar sana geliyor ve hep de öyle oldu. Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu bildiğinden bile emin değilim."

"Çok değerli. Bunu anlıyorum. Ve evet, benim için kolaydı. Öyleyse neden bırak da yapayım?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece parmaklarını masanın yüzeyinde gezdirdi. Yanına yürüdüm. Hemen yanında durdum.

"Bu ajans için iyi, Devi. Ve ajans için iyi olan her şey, senin için de iyi olmalı, eğer söylediğin gibiyse. Belki bir an için egonu bir kenara bırakıp bunun ajans ve seninle birlikte çalışan insanlar için ne anlama geldiğini düşünürsün."

Bana bakmadı.

"Bu ofis daha prestijli," dedim. "Ve daha güvenli."

"Evet. Anladım."

"Devi."

Bana sinirli bir şekilde baktı. Ama sonra iç çekti. "Ne dememi bekliyorsun? Teşekkür ederim?" Sinirlendi ama

sonra kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Teşekkür ederim, tamam mı?"

Ve anladım ki, mutluydu.

Bu yüzden sinirliydi. Bunu belli etmekten hoşlanmıyordu. Ama mutluydu.

Ajansı gerçekten sevdiği belliydi. Ajans için en iyi olduğuna inandığı şeyi yapacağını, hatta bu görevi kabul edeceğini varsaymışım. Yine de burada durup yaptığım bir şeyin onu mutlu ettiğini bilmek garip bir histi.

Daha önce yaptığım hiçbir şey onu mutlu etmemişti.

Bir nevi... iyi hissettirdi. Yani, gerçekten iyi.

Ve merak ettim, ben hiç bir şeyi onun ajansı sevdiği kadar sevmiş miydim?

Parmaklarını masanın yüzeyinde boş boş gezdirirken, belki de ajansın içeri girdiğini hayal ederken, neredeyse yanımda atan kalbini hissedebiliyordum. Ve penisim kıpırdadı.

Dönüp resepsiyona doğru yürüdüm ve cam kapının kilitli olduğundan emin oldum. Sonra Devi'nin hâlâ masanın başında durup pencereden dışarı baktığı odaya geri döndüm.

Tam arkasından yürüdüm. Saçlarının kokusunu alabilecek kadar yakındım. Onu koklayabilecek kadar. Her zaman sürdüğü o hafif tatlı ve baharatlı parfümü.

Restoranda yüzüme boşalmasını sağladıktan sonra bütün gece tişörtümde kokusunu hissettim.

O zamandan beri ona bir daha dokunmadım bile. En azından cinsel anlamda.

Onun temel kuralları.

Ellerimi uyluklarının üzerine, elbisesinin üzerine koydum ve kumaşı parmaklarımla toplamaya başladım.

"Ne yapıyorsun?" dedi ama kıpırdamadı.

"Eşimle yeni ofisinde seks yapıyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı, ben ona biraz yaslandım; sertleşmiş penisimle ona bu masaya yaslanıp onu becermeye hazır ve istekli olduğumu belli ediyordum. Tabii izin verirse.

"Ofisim mi?"

"Hı hı. Ofisiniz."

Bu durum onu kesinlikle hazırlıksız yakaladı.

"Lizzie'ye ne oldu?" diye sordu, elim elbisesinin altına girdiğinde. Parmaklarımı külotunun içine geçirdim.

"Lizzie mi? Hayır. Lizzie'yi öne eğip bir masaya dayayıp becermeyi hiç hayal etmedim."

Külotunu aşağı doğru çekerken hafifçe titredi. Ama beni durdurmuyordu.

"Demek istediğim..." dedi nefes nefese, "büyük ofis ona ait değil mi?"

"Neden? Zaten ajans birkaç ay içinde senin olacak. En iyisi alışmak."

Onu biraz öne ittim ve ellerini uzatıp masaya yaslandı. Eğilmeme izin verdi. Elbisesini tam kışına kadar sıyırdım ve kemerimi açarken bir elimi beline bastırdım, orada tuttum.

Duydu.

Beni durdurmadı.

Kıyafetlerimi önümden çektim, aletini çıkardım ve avucumda esneyen penisimi bir kez yukarı aşağı okşadım. Sertleşmiştim ve boşalmak için can atıyordum. Diğer elimi

kıçından aşağı kaydurdım ve başparmağımın amının girişini okşadım. Çok ıslaktı.

Ve tam sıraya gireceğim sırada, "İçeride olmaz, tamam mı? Ben sadece... Yapamam." diye fısıldadı.

Tam dur.

"Ne?"

"Sadece... ellerini kullan ya da başka bir şey."

Tamam mı? İtaatkar bir şekilde devam ettim, ellerim kendi akıllarını geliştiriyordu. Sağ elim penisime doğru koşmaya başladı, sol elim de onun amıyla oynadı. Başparmağımın klitorisini daireler çizerek ovdum... sonra da bir parmağımı içine soktum.

Devi inledi ve sırtını kamburlaştırdı, ben de parmağımı sallayarak iç duvarlarına masaj yaparken bana doğru itti.

Zaten tavşan deliğinden o kadar aşağı inmiştim ki bunun nasıl olduğunu gerçekten umursamıyordum... yeter ki ikimiz de sonunda oraya varmış olalım.

Lanet olsun, kendimi onun içine sokmak istiyordum.

Ama konuyu fazla zorlamadım. Zorlamama gerek yoktu. O çizgiyi çekmek istiyordu, onun istediği gibi oynayabilirdim. Belki de beni becermeme izin vermezdi ama yine de boşalmasını sağlayabilirdim.

Hala birkaç tatlı dakika boyunca onun bedenini kontrol edebiliyor ve onu istediğim şekilde tepki vermeye zorlayabiliyordum.

İkinci parmağımı da içine sokup parmaklarımla onu becermeye başladım, ilk seferden çok daha acil bir şekilde, kendimi tatmin ederken. Garip bir şekilde, daha önce hiç bir kadına böyle mastürbasyon yapmamıştım. Nedenini

bilmiyordum. Fırsat hiç mi sunulmadı? Tam gaz seks her zaman daha bariz bir seçenek gibi görünüyordu?

Gerçekten bu kadar muhteşem veya bu kadar tatmin edici olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Ama henüz onu becermemişken yeni karımın amını parmaklarımla okşamak, gün ortasında, tamamen giyinik halde, o bana doğru eğilirken kendimi onun üzerinde tatmin etmek çok saçma bir tatmin duygusuydu.

Gün ışığı üzerimize vuruyordu.

Başparmağım ve parmaklarımla onu okşadım ve yaklaştıkça, nefesi giderek daha da çaresizleşip çaresiz çığlıkları daha da yükselince ben de yaklaştım. Sırılsıklamdı. Bense ihtiyaçtan patlayacak gibi hissediyordum. Aç, doymak bilmez bir ritimle üzerime doğru bastırmaya devam etti. Ve neden beni bir an önce becermediğini merak ettim.

Bunun için can atıyordu.

Ne kadar kavga etsek de, benden ne kadar şüphe etse de, benden ne kadar nefret ettiğini iddia etse de, her amına dokunduğumda, çaresiz bir ev hanımının pornodaki üstü çıplak bir marangoza kapıyı açması gibi, vazgeçiyordu. Muhtemelen şu anda her şeyi önerebilir, her şeyi yapabilirdim ve o da bana izin verirdi.

Görünüşe göre onu becermekten başka.

İnledi ve kalçalarını çevirirken vajinası parmaklarımla üzerinde kasıldı ve aniden boşaldı... yumuşakça nefes nefese ve sonra küçük bir çığlık... masaya tutundu ve muhtemelen çökmek için mücadele etti.

Toplarım sıkıca yukarı çekildi ve yaklaşan orgazmı elime almadan önce onu boğdum.

Derin bir nefes aldım. Tekrar hareket etmek güvenli hale gelince, yavaşça okşamaya başladım. Islak, titreyen amının her yerine boşalmak istiyordum ama bunun hoş olup olmayacağını bilmiyordum.

O konuşmayı zaten yapmıştık, bir nevi. Korumalı mı korumasız mı konuşması. Çok rahat bir şekilde, o restoranda yüzüme boşaldıktan sonra eve dönerken arabanın arkasında. Doğum kontrol hapı kullanıyordu. Temizdi. Ben temizdim. Yani, çıplak sırt bir seçenektir. Teorik olarak, tüm vücuduna sıvılarım yakışıyordu.

Tam olarak öyle söylememişti ama ima etmişti.

Belki de ikimiz de o konuşmayı bitirmek istiyorduk, çünkü herhangi bir anda çıldırıp birbirimizden nefret etmeye başlayabiliriz.

Çok yakındı sanki.

Orgazmı geçince parmaklarımı geri çektim. Hafifçe inledi. Elimle kalçasını sıktım ve açtım.

"Üzerine gelebilir miyim?" diye sordum nefes nefese, hâlâ kendimi yavaşça okşuyordum.

Devi ürperdi. "Evet."

Güzel. Çünkü öyle ya da böyle boşalıyordum. Yere dökmek zorunda kalsam bile. Ona mastürbasyon yapmak çok daha tatmin edici olurdu.

Kendi orgazmımı izlerken inleyerek sıktım ve boşaldım. Aletim avucumda kayarak, onun vajinasına sıcak bir boşalma patlaması boşalttı. Erimiş zevk fışkırması ardına fışkırıyordu. Hafifçe okşadım, hareketsiz dururken vücudum kaya gibi sertleşti, tek hareket bu tek hareketti, kendimi onun üzerinde tersyüz etmek.

Son birkaç artçı şok beni sarsarken homurdandım. Penisimi biraz daha sağdım, her damlasını bekleyen etine sıktım. Mükemmel hedef.

İşimi bitirdiğimde hâlâ nefes nefeseydi. Ben de pek iyi nefes almıyordum. Sanki bu binadaki her merdiveni koşarak çıkmışım gibi hissediyordum.

Devi olduğu yerde kaldı, belki de kendini toparlamaya çalışıyordu. Elbisesi kalçalarının etrafında, masanın üzerine eğilmiş, bana açıktı, boşaldım onun amından ve götünden aşağı damlıyordu.

Siktiğimin fotoğrafını çekmek istedim.

Bu isteğe karşı koydum.

Pantolonumu yukarı çektim ve kemerimi bağladım.

Sonra ona doğru eğilip kulağına "Aferin kızım," dedim. Çoğunlukla şu anda uslu bir kız olduğu için. Ve bundan hoşlanıyordum. Ama belki de onu biraz kızdırmak için.

Beni becermek istemiyor muydu?

Artık uyarılma konusunda o kadar aptal değildim ki umursamayacaktım... bu beni biraz rahatsız etmeye başladı.

Eğer bu onun bir başka güç oyunuysa, kimin kazandığını bile bilmiyordum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda parladı. Ateş.

Ama aynı zamanda tatmin.

Ayağa kalkıp gömleğimi düzeltirken kışına gelişigüzel bir şaplak attım ve kalbim göğsümde küt küt atıyordu. "Şimdi git temizlen," dedim ona. "Açım."

Yirmi Altıncı Bölüm

Devi

İki gün sonra, yeni ofisimde eşyalarımı yerleştirirken, yeni masamda yaşanan yoğun parmak sevişmesini fazla ayrıntıya girmeden hatırlamaya çalışırken buldum kendimi. Katie'nin çerçeveli fotoğrafını açıp yeni duvarımda nereye asacağıma karar vermeye çalışırken, ajansa birinin girdiğini duydum.

Suri yeni masasında değildi; koridorun sonundaki kırtasiye malzemeleri dolabını düzenliyordu. Resepsiyon alanına baktığımda Shane Madrigal'in, Dane'in çalıştığı toplantı odasına doğru ilerlediğini gördüm.

Dane, isteksizce ayağa kalkıp elini sıkarak onu karşıladı.

Shane etrafına bakıyordu; cam duvarımdan onu biraz görebiliyordum. Şeffaf olmayan açık kapımın arkasına geçtim. Belki de çoktan konuşmaya başlamışlardı ve ben de kulak misafiri olduğuma karar vermiştim?

"Bu gece gelememe saçmalığı da ne?" diye soruyordu Shane. "Patron sen değil misin?"

"Evet," dedi Dane. "Bu gece Devi ile planlarım var."

Öyle mi? Bu benim için yeni bir haberdir.

Yoksa bu sadece Shane'den kurtulmak için bir bahane miydi?

"Yani gerçekten patron sen misin?" diye sordu Shane. "Yoksa o mu?"

Gözlerimi devirmeden edemedim.

"Seni buraya ne getirdi?" dedi Dane sertçe. Bana karşı sadece bir pislik olmadığını bilmek güzeldi. Hayır, kesinlikle o yanını etrafa yayıyordu.

"Hiçbir şey. Tamam, bir şey. En yakın arkadaşım yeni ofisler satın almak için burada," dedi Shane, "ve beni dövüşürken izlemeye gelmiyor mu? Kırgınım Davenport, gerçekten."

"Ben almadım. Kiralık," diye yanıtladı Dane. "Ve sen benim en yakın arkadaşım değilsin. Kadınların en yakın arkadaşları olur. On beş yaşında verdiğim kötü bir karar hâlâ peşimi bırakmıyor."

Shane güldü.

"Futbol takımında kalmalıydım," diye homurdandı Dane. "Gerçek düşmanlar olurduk."

"Brett'i mutlu etmez miydi bu? Onun kramponlarını takip etmek..."

Dane'in cevabını tam olarak duyamadım ve yaklaştım.

"Hâlâ canın mı sıkkın?" dedi Shane homurdanarak. "Neden bırakmıyorsun ki? Zaten ondan hoşlanmıyordun bile."

"Evet, konu bu değil."

Kapımın önünde dikilerek olabildiğince yaklaştım ama Chaz koridorun sonundaki yeni ofisinden yüksek sesle cep telefonu ile konuşuyordu ve gerisini duyamadım. Chaz'e

boğazını kesen bir işaret yaptım, yani "Çeneni kapat." dedim. Duraksadı ama mesajı anlamadı.

Ofisime geri dönmek üzereyken Shane toplantı odasından çıktı. Beni gördü ve durdu. Ve gülümsedi.

"Devi."

"Şeytan."

Bana doğru ağır ağır yürüdü, gözleri vücudumda gezindi, sonra tekrar yukarı çıktı ve çok dikkatli bir şekilde süzdü. "İyi görünüyorsun. Evlilik sana yakışıyor." Büyüleyici bir gülümseme. Yaramaz bir bakış.

Hmm. Dane, Velma dışında kimseye hakkımızdaki gerçeği anlatmadığını söyledi. Gerçi bu birkaç gün önceydi.

Acaba Shane biliyor muydu?

"Sen de iyi görünüyorsun." Yüzüne baktım, ilk defa morluk yoktu. "Bu sefer karşılık vermedi mi?"

Bana sadece kötü niyetli bir gülümsemeyle baktı. "Aslında dövüşü iptal etti. Sanırım benimle dövüşmekten korkuyordu."

Evet. Ben de onunla dövüşmekten korkardım. Adamın gözlerinde bir sürü çılgınlık vardı.

Dane toplantı odasından çıktı ve bizi izledi.

"Seni gördüğüme sevindim," dedim. "İşim var."

"Elbette. Bu gece gelmelisin. Büyük bir dövüş. Bunun iptal olacağını sanmıyorum."

Bunu düşündüm ve gözlerindeki karanlık parıltıyı gördüm.

"İyi bir kavgadan hoşlanırım," dedim tarafsız bir şekilde.

Shane'in bakışları göğüs bölgeme kaydı. "Eminim öyledir."

"Şeytan."

Shane, Dane'in etrafta dolaştığını fark edince sırttı. Dönüp rahat bir tavırla, "Ben de çıkıyordum. Akşam görüşürüz," dedi. Bir Dane'e, bir bana baktı, sonra ağır ağır dışarı çıktı.

Dane'in gözleri gözlerimle buluştu. Her zamankinden çok daha az mutlu görünüyordu ki bu çok şey anlatıyordu. Bir an bana dik dik baktı, sonra toplantı odasına geri döndü.

"Ne dövüşü?" diye fısıldadı Chaz ve orada durup her şeyi dinlediğini fark ettim. "Dövüşe gideceğim. Yakışıklı, heteroseksüel oğlanlar birbirlerini yumrukluyor falan mı? Ben de varım."

"Varsayımlarda bulunuyorsun," dedim. "Hepsi doğru olmayabilir."

"Olamazlar mı? Bu benim hayalim. Mahvetme."

"Özür dilerim. Heteroseksüel erkeklerden bu kadar hoşlandığını bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum. Ta ki kocanı o hetero pornoda görene kadar."

"Lütfen yapma," diye mırıldandım.

"Bırakamıyorum izlemeyi..." diye fısıldadı.

Ona "Bunu duymak istemiyorum" bakışı attım, toplantı odasına girip kapıyı kapattım. "Bu da neydi?" diye sordum Dane'e.

Geçici masasının -toplantı masasının- başında durup evrakları karıştırdı ve başını kaldırmadı. "Hiçbir şey."

"Danimarkalı."

Sonunda yukarı baktı.

"Matchana kim işedi?" diye sordum.

"Ne?"

"Yüzün ne böyle?"

Elinde tuttuğu kağıtları düşürdü. "Shane bu gece dövüşüne gelmeni istiyor mu?"

"Gerçekten mi? Buna mı kızdın?"

"Kızgın değilim. Sadece soruyorum."

"Hangi dövüşten bahsediyoruz ki?" diye sordum. "Shane Madrigal artık bir dövüşçü mü?"

"Hı hı. Karma dövüş sanatları."

"UFC gibi mi?"

"Hayır. Yeraltı dövüşü gibi."

Hah. Karanlık.

Dane'i inceledim, vücut dilini okumaya çalıştım. Kaskatı. Soğuk.

Zaten buraya geri mi dönmüştük? Janelle'in ofisine ilk geldiği gün, buz gibi bir kararlılıkla ve acı bir kızgınlıkla yeni bölgesini gözetleyen adama benziyordu.

Dövüşe gitmekle pek ilgilenmiyordum. Ama o da gelmemi istemiyor muydu? Çünkü Shane gelmemi istiyordu?

"Geleyim mi?"

Bana uzun uzun baktı. "Gitmek ister misin?"

Kollarımı kavuşturdum. "Yani, benimle ilgileniyor mu?"

"Belki," dedi tarafsız bir şekilde.

"Bu seni rahatsız etmiyor mu?" diye üsteledim.

"Neden olsun ki?"

"Çünkü ben senin sahte karınım. Kurallar yok mu?"

Dane bana boş ve soğuk bir bakış attı, ki bunun onun temkinli bakışı olduğunu anlamaya başlıyordum. Aslında ne düşündüğünü paylaşmak istemediğinde takındığı bakıştı

bu. Zamanının neredeyse yüzde doksanında takındığı bakıştı. "İstediyini yapabilirsin. Sana sahip değilim."

Ona bakakaldım.

Ve ilk kez, gerçekten kafama dank etti. Evlilik öncesi sözleşmedeki, belki de yanlış anladığım kelimeler.

Aslında bana başka erkeklerle yatamayacağımı hiç söylemedi. Sadece onu aldatırken yakalanmayacağımı söyledi.

"Yeter ki bir videoda pantolonum aşağıda yakalanmayayım, ha?" dedim.

Bana dik dik baktı.

"Yani sen de aynısını yapacaksın, öyle mi?" diye sordum.

"Evet," diye homurdandı. "Sanırım bunu böyle karşılayabilirsin."

"Tamam. Dövüşe gelmeyi çok isterim."

Topuklarımın üzerinde dönüp odadan çıktım.

Günün geri kalanında genellikle kocamdan uzak durdum.

Ajansın yeni ofise taşınmasını bizzat ben denetlemiştim, bu yüzden zaten meşguldüm. Ofis mobilyalıydı ve öğle yemeği vaktine kadar nakliye şirketi gelip gitmişti, tüm dosyalarımızı ve ofis malzemelerimizi bırakmıştı. Mümkün olan en kısa sürede yerleşip çalışmaya başlamak istiyordum, böylece meşgul olabilir ve işlerimden geri kalmayabilirdim.

Dane, ofisimin hemen yanındaki büyük toplantı odasına yerleşmişti; geçici ofis alanıydı. Cam duvarlarımdan

birinden istediğim zaman onu görebiliyordum. İstedğim zaman.

Henüz Toronto'ya dönmekten bahsetmemiştir. Ne zaman döneceğini merak ediyordum.

Şimdiye kadar, ben burada kalırken, onun Vancouver ve Toronto arasında gidip geldiğini konuşmuştuk.

Gitmesini gerçekten çok isterdim. Böylece her gün onunla uğraşmak zorunda kalmazdım. Belki de ilişkimizin o büyük gösterisine daha az, işime daha fazla odaklanabilirdim.

Dikkatimi dağıtıyordu; sürekli olarak yüz yüze, telefonda, e-posta, mesaj ve sosyal medya aracılığıyla eski arkadaşlarımdan, uzaktaki akrabalarımdan, rastgele tanımadığım insanlardan gelen sorulara cevap veriyordum. Evliliğimle ilgili bilgi edinmek isteyen her lanet olası insandan.

Ve hakkımızda internette paylaşımlar olduğunda beni uyarması için ayarladığım Google uyarılarını takip etmeye mi çalışıyorsun? Unut gitsin. Dün hepsini kapatmıştım.

Buna ayak uydurmaya çalışmak ve söylenen her kelimeyi analiz etmek çılgınlık olurdu.

Bilmeliydim. Katie ile her şeyi yaşamıştım. Ama nedense insanların bu kadar önemseyeceğini tahmin etmemiştim. Dane bir rock yıldızı değildi. Ama şu anda, seks kaseti ve diğer her şeyden sonra, gündemdeydi. Trend oluyorduk ve bundan hiç hoşlanmıyordum.

Ayrıca özel hayatımın iş hayatıma taşması da hoşuma gitmiyordu. Müşterilerim, modellerim, iş arkadaşlarım... herkes bu lanet haberi istiyordu.

Soran herkese kısaca "Harika. Her şey inanılmaz bir hızla ilerledi! Sen nasılsın?" diye sorar ve yoluma devam etmeye çalışırdım.

Ama şimdiye kadar Dane'in hayatına devam etmek için acelesi yok gibiydi. Mesela, Toronto'da ailesiyle, kendi lanet ofisinde biraz zaman geçirmek gibi.

Evliliğimizin gerçek görünmesini sağlamakla çok daha fazla ilgileniyor gibiydi. Bu da görünüşe göre olduğu yerde, yani benimle kalması anlamına geliyordu.

Ve en yakın arkadaşının benimle flört etmesi yüzünden bana karşı anlaşılabilir bir şekilde asık suratlı davranıyordu.

Onun dışında aramızdaki her şey... iyiydi. Yani, fena değildi.

Bana yakalanmadığımız sürece ikimizin de başkalarıyla sevişmekte özgür olduğumuzu söylemesinin yanı sıra, ben hiçbir şey yapmamışken bile, bana sinirli görünüyordu.

Bu çok kötüydü.

Ama ajansı kendi parasıyla bu inanılmaz derecede yüksek kiralı ofise taşınması (açıkça karısının geleceğine yaptığı bir yatırım olarak adlandırdığı şey) belki de tamamen kötü biri olmadığına beni ikna etmede epey etkili oldu.

Ondan hoşlanmadım.

Ama belki de her fırsatta ondan bu kadar nefret etmeme gerek yoktu?

İster istemez, ailem onu severdi. Annemin gözünde Dane Davenport tam bir hayaldi. Üç gün önce ailemle öğle yemeğinde ve dün gece de onlar ve kardeşlerimle akşam yemeğinde mükemmel bir beyefendi olmuştu.

Ailem, seks kaseti skandalını bile kibarca görmezden gelmeye çalıştı ve Dane'in mahremiyetinin ihlal edildiğine, başka bir şey olmadığına inanmayı tercih etti. Sanki zavallı bir kurbanmış gibi.

Ben onları kendi hayalleriyle yaşamaya bıraktım.

Yani videoyu izlemedim. Ama Chaz bana temel bilgileri verdi, tıpkı ondan istediğim gibi.

İki kadın. Dane. Bol bol sevişme.

Belki de seks kasetini sızdırmamıştı, ama masum bir kurban da değildi. Kimse onu o iki kadınla yatmaya zorlamıyordu.

Ama eğer ailem Prens Charming'in beni büyülediğine inanmak istiyorsa, öyle olsun. Anlaşılan o ki, Dane istediği zaman oldukça ikna edici bir prens olabiliyordu.

Daha önce onun bu yönünü pek görmemiştim. Kibar Danimarkalı. Görünüşte özverili Danimarkalı. Kibirli olmayan Danimarkalı. Rol yapıp yapmadığına bakılmaksızın, ikna ediciydi.

Acaba gerçekten iyi bir insan olabilecek kapasitede miydi?

Acaba bu mümkün olabilir mi?

Acaba Shane'in benimle flört ettiğini düşündüğünde duyguları gerçekten incinmiş olabilir mi ya da ben buna sıcak bakmış olabilir miyim?

Emin değildim.

Ama ben bundan şüpheliydim.

Bana karşı gizli bir amacı olmadan tek bir güzel şey yapıp yapmadığından hâlâ emin değildim. Bunu yapabilecek gibi görünmüyordu.

Belki de ben bunu başaramadım.

Ve bu konuda aramızdaki benzerlikler de dikkatimi çekti.

Onun gitmesini sabırsızlıkla beklememin bir nedeni daha.

Alan. Alana ihtiyacım vardı.

Ama sahte kocam bütün gün boyunca bunun içindeydi.

En iyi örnek: Yeni ofisimdeki masama her oturduğumda, tam burada gerçekleşen cinsel eylemi hatırlıyordum.

Acaba bu yüzden mi kışkırttı?

Günler sonra bile hâlâ bunu düşünüyor, üzerinde düşünüyor muyum? Çünkü kesinlikle öyleydim.

Geçen gün burada yaptığımız şeyi yapmamızın hiçbir mazereti yoktu, sadece yapmak istiyorduk.

Düğün gecemiz değildi. Birlikte yatakta değildik. Hava karanlık değildi. İçki içmemiştim.

Ve çok yoğundu.

On dokuz yaşımdan beri ve bakir olduğumdan beri hiçbir erkek beni penisi yerine parmaklarıyla sikmemişti. Lisedeyken kesinlikle hiçbir şekilde, parmaklama veya başka bir şekilde, bir aksiyon almıyordum. Seks yapmaya başladığımda ise, seks hayatımın öpüşme ve parmaklama aşaması oldukça kısıydı. O zamanlar yetişkin bir kadındım ve havuzun derin penis kısmına oldukça hızlı daldım.

Ama ben hala Dane'in oraya gitmesine izin vermemiştim.

Aslında pek denememişti. Sanki ben çizgimi çizmiştim ve o da kendi tarafında kalıyor, oradan da hücumunu istediği şekilde başlatıyordu. Ona izin verdiğim her şekilde.

Kadınlarla yavaştan almaya alışkın mıydı acaba? Kurallarına göre mi oynuyordu? Birini parmaklıyor ve onu

becermek yerine yiyordu çünkü ona sadece bunu yapmasına izin veriyordu.

Bir şekilde bundan şüphelendim.

Ve onun bu konuda ne hissettiğini merak ettim.

Ve eğer Shane'e karşı bu kadar huysuz olmasının sebebi buysa.

Ben böyle şeyleri merak etmek istemedim.

Gerçekten alana ihtiyacım olduğu için, gece gündüz çatı katındaki kendi odamda uyumaya devam ettim. Ve sırf çılgınca ateşli diye, çılgınca ateşli sekse fazla kapılmak istemiyordum. Kocamla sevişebileceğime henüz ikna olmamıştım; çünkü onu sevişirsem, bu incecik güç hissini koruyabileceğimden emin değildim.

Dane'in muhteşem penisi içime girdiği anda onu kaybedeceğimden çok korkuyordum.

Adam her odaya girdiğinde, sanki sahibiymiş gibi... ve göz göze geldiğimizde... onu dizlerinin üzerine çökertmek ve o kendini beğenmiş suratını tekrar bacaklarımın arasına sokmak istiyordum. Ya da dizlerimin üzerine çöküp, düğün gecemizde yaptığım gibi, onu tekrar çıldırtmak istiyordum.

Yatak odasına girersem neler olabileceği konusunda biraz endişeliydim. Gecenin saatleri, sadece ikimiz...

Artık Dane'in lanet olası... muhteşem olacağından oldukça emindim. Fiziksel olarak.

Ama düzenli olarak ateşli, sahte kocamla nefret dolu bir ilişki yaşamak, hangi açıdan bakarsam bakayım, psikolojik olarak sağlıklı bir hareket gibi görünmüyordu.

O gece Rolf bizi şehir merkezinin doğusunda, sanayi bölgesinin kıyısındaki bir binaya götürdü; bina tadilat sırasında terk edilmiş gibiydi. Zincirli bir çitin önüne park etmek zorunda kaldık. Spor kıyafetleri ve koyu renk bere giymiş bir adam bizi karşıladı ve arka taraftan dolaştırdı. Çitin kesilip açılmış bir bölümüne.

Sonra üstümüzü aradı. Silahlar için olduğunu varsaydım, ayrıca telefonlar da vardı. Önceden bize söylenmişti: Telefon yok, hiçbir şekilde kamera yok.

Sonra bizi içeri aldı. Sanki bir B ve E'ye katılıyormuşuz gibi hissettik, adamın bizim için zincir halkasını açık tutarken taktığı eldivenlere kadar.

"Bu yasal mı?" diye mırıldandım Dane'e.

"HAYIR."

Elimi tuttu ve adamın peşinden binaya kadar tırmandık. Sonra, muhtemelen diğer dövüş seyircilerini harabelere götürmek için yola koyuldu.

Her yer inşaat kalıntılarıyla doluydu. Bazı duvarlar yarı açıktı veya tamamen yoktu. Sadece Rolf'un getirdiği bir el feneriyle aydınlanan karanlık koridorlarda ilerledik. Bize yol tarifi verilmemişti ama karanlığın içinden gelen kalabalığın sesini takip etmek oldukça kolaydı.

Bunun güvenli olup olmadığını veya çatının üzerimize çöküp çökmeyeceğini sorma gereği duymadım.

Yeterince güvenliydi, yoksa Dane gelmezdi.

Peki ya kavga? Sadece izlemek için burada olduğumuz için, sorun olmayacağını düşündüm.

"Ya polis partiye baskın yaparsa?" diye fısıldadım.

"O zaman geldiğimiz yoldan gideriz," dedi Dane kısaca. "Gecenin karanlığına karışan onlarca seyirciyle

ilgilenmeyecekler."

"Shane'e ne oldu?"

"Aldığı risklerin farkında" dedi sadece.

Dövüşün yaşandığı odaya girdiğimizde, gerçekten de birkaç düzine insan vardı. Gürültülü ve kaotikti. İçeri girerken daha büyük odalar görmüştüm. Sanki bizi sıkıştırıp gerilimi artırmak için burayı özellikle seçmişler gibiydi. İçeri girer girmez bunu havada hissedebiliyordunuz.

Neredeyse kokusunu alabildiğiniz bir tür kan arzusu.

Ayrıca bira ve ot kokusu da aldım. Köşede bir soğutucu çanta yığınının bira ve ot satan birkaç kız vardı, birkaç iri, korkutucu adam da nöbet tutuyordu. Birkaç adam da belli ki bahis oynuyordu. Dövüş ringinin nerede olduğunu bile göremiyordum.

Sonra Dane beni kalabalığın arasından çekti ve ring olmadığını fark ettim. Önümüzde birkaç sıra ceset vardı ve aralarından bakmayı başardığımda, ötesindeki dövüş alanının sınırlarını görebildim; zemine aceleyle boyanmıştı. Taze boyanın kokusunu alabiliyordum.

Ve Shane ve rakibi, oldukça küçük sekizgen şeklin iki yanında volta atıyorlardı.

Kavga an meselesiydi.

"Ringde" onlarla birlikte bir adam vardı ve ben birkaç kişinin başlarının arasından zar zor doğru düzgün bir görüş açısı yakalamıştım ki sağır edici bir boru sesi duyuldu. Sonra ringin ortasındaki adam "Dövüş!" diye bağırdı. Geri çekildi ve dövüşçüler birbirlerinin etrafında dönmeye başladı.

Shane birkaç hızlı yumruk attı ama ıskaladı. Rakibi tekmeledi, Shane topuğundan yakaladı ve onu kıcına tekmeledi, hepsi bu.

İlk kan.

Her şey çok hızlı oldu; Shane, yere yığılmış diğer adamın suratına bir yumruk indirdi. Ben her şeyi göremiyordum bile ama kalabalık sevinç çığlıkları atıyordu. Yerdeki adam ayağa kalkar kalkmaz, Shane'in yumruğu çenesine çarptı ve onu sersemletti. Adam sendeledi, düştü ve görüş alanımdan çıktı.

Parmak uçlarımda yükselmeye çalıştım ama insanlar bana çarptığı için topuklarımla tökezlemeye devam ettim. Kalbim küt küt atıyordu. Saf adrenalin. Kalabalığın enerjisine kapılmamak imkansızdı.

"Göremiyorum." Dane'in kolunu tuttum. "Diğer tarafa geçelim. Açık bir yer var. Biracı kızların yanına sıkışabiliriz."

"Açıktaki kalırsın," diye homurdandı. "O adamların tam üstüne düşmesini mi istiyorsun?"

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim kuru bir sesle. Hiç de eğlenmiş görünmüyordu. "Buradayız, değil mi? Her şeyi içine çekelim."

"Burada iyiyiz," dedi bana, gözlerinde taş gibi bir bakışla. Her zamanki gibi otoriterdi.

"Neyse. Ben gidiyorum."

Başka bir şey söylemesine fırsat vermeden oradan uzaklaştım.

Evet, güzel bir elbise ve yüksek topuklu ayakkabılar giymiştim ama kalabalığın arasından nasıl sıyrılıp iyi bir görüş açısı yakalayacağımı bilecek kadar rock konserine

gitmiştim. Bir Dirty konserine gidip, insanlar önünüze atlarken öylece oturup beklemezsiniz. Yerinizi bulur ve tutardınız. Yoksa orada ne işiniz vardı ki?

Bira kızlarına doğru ilerledim ve tam önlerinde durdum; kavgayı neredeyse hiç engelsiz bir şekilde izleyebiliyordum.

İşte o noktada kavgaya aslında hiç ilgim olmadığını fark ettim.

Tam önümde, neredeyse çıplak, terleyen, nefes nefese kalmış, birbirlerini fena halde döven iki adam vardı... ve ben sadece bu gösterinin ötesindeki manzarayı görebiliyordum.

Kocam, kalabalığın içinde, bıraktığım yerde duruyordu.

Tasarımcı kazağı ve geriye taranmış saçlarıyla şık görünüyordu. Ona bakan herkes onu bir beyefendi sanırdı. Ama bana bakıp dilini dudağında gezdirirken, öfkesinin için için yandığını görebiliyordum.

Ve gözlerindeki o son derece kaba düşünceler.

Bu gece nasıl giyindiğimi görünce sinirlendiğini biliyordum. Bana rahat giyinmemi söylemişti. Özellikle topuklu ayakkabı giymememi söylemişti.

Bu tavsiyeyi dikkate almadım.

Sanki randevuya gidiyormuşum gibi giyinmiştim. Buradaki çoğu insan rahat giyinmişti. Kot pantolon, kapüşonlu üst, ne ararsan. Mor, kısa ve seksi bir örme elbise giymiştim. Elbette randevuya gidiyordum. Sahte kocamla sahte bir randevuya.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

Başka bir erkeğin benimle ilgilenmesinin onu rahatsız etmediğini mi göstermek istiyordu?

Ben de birbirimize olan sadakatimizi hiç umursamıyormuş gibi davranabilirdim.

Ve şimdi ona karşı geldiğim için sinirleniyordu. Emirlerine uymayıp yerimde kalmadığım için.

Bana söylediği zaman oturup, iyi ve itaatkar bir eş gibi kalmamı istiyordu. Benim ne istediğimi, imajı ve kendi gücü kadar önemsiyordu ve asla da önemsemeyecekti.

Ajans için o muhteşem ofis alanını kiraladığında? Mesele ben değildim ya da beni ne kadar mutlu ettiği değildi. Mesele görünüştü. Varlıklarını artırmaktı.

Bunun doğru olduğunu, beni masanın üzerine eğip parmaklarıyla becerdiği ve bana mastürbasyon yaptığı anda anladım.

Kontrol sahibi olmaktan hoşlanıyordu. Benimki de dahil olmak üzere başkalarının hayatlarını etkileyen kararlar almaktan hoşlanıyordu. Çevresindeki her küçük şey üzerinde, hatta benim de, sahip olduğu güçten hoşlanıyordu.

Beni orgazma mı ulaştırdı? Bu cömertlik değil, ego tatmini idi.

Ve bana boşalmaya mı çalışıyor? Tam bir alfa hakimiyeti. Bunu biliyordum.

Bundan hoşlanmadığım anlamına gelmiyordu.

Ama onun istediği zaman, istediği gibi bana saldırabileceğini düşünmesine izin vermeyecektim.

Bu noktada, onun beni odanın diğer ucuna gözümü sokarak sikmesine izin vermeyi bıraktım ve gerçekten kavgaya odaklanmaya çalıştım.

Shane çok dayak yiyordu ve belki de endişelenmeliydim. Bana karşı hep iyi davranmış, az çok tanıdığım bir adamın

fena halde dövölmesini izlemek pek keyifli değildi. Ancak diğér adam da dayak yiyordu. Anladığım kadarıyla çok daha kötüydü. Gözlerinden biri epey şişmişti. Dışarıdan pek iyi göremiyordu ve burası da pek aydınlık değildi.

Yine de mücadelesine devam etti.

Shane dövüşü yere indirmeye çalışıyordu ama diğér adam sürekli ayağa kalkıyordu. Yumruklar, kan ve ter uçuşuyordu. Her iki dövüşçü de oldukça yetenekli görünüyordu, bu yüzden ikisi de kendilerini iyi savundu, ancak ikisi de saldırıya o kadar sert başladılar ki, kesinlikle hasar veriliyordu.

Shane garip bir şekilde mutlu görünüyordu.

Ama kesinlikle gülümsemiyordu.

Gözlerinde ancak katil diyebileceğim bir parıltıyla rakibine bakıyordu. Yaptığı işe tamamen odaklanmış gibiydi. Sanki tüm hayatı bu ana odaklanmış gibiydi.

Yasadışı yeraltı dövüşü.

Deli.

Shane, rakibinin kaşına öyle bir darbe indirdi ki, onu ikiye böldü ve yüzünden kanlar fışkırdı. İrkildim. Ama televizyondaki gibi değildi. Aksiyonun sonu yoktu. Kimse o yaraya müdahale etmek için koşmadı. Kanlar akarken ve ikisi de sürekli darbe alırken, kavga etmeye devam ettiler.

Burada çok yanlış bir şey vardı.

Ama onlar yetişkin adamlardı. Kimse onları buna zorlamıyordu.

Kalabalığın içinde Dane'e baktım.

O hala beni izliyordu.

Uzaktan ne kadar medeni görüldüğü tuhaftı. Sanki gidip sohbet edebileceğim yakışıklı bir adama benziyordu. Belki

tanışabilirdim. Belki de buluşabilirdim.

Ama Dane Davenport o adam değildi.

Onunla asla gerçek anlamda çıkmayı düşünmüyordum.

Ama muhtemelen bir noktada onu becerecektim.

Bacaklarımın arasında herhangi bir yeri olduğunda ve ondan nefret ettiğimde, bunun cinsel organlarımda tam bir havai fişek gibi patladığının tamamen farkındaydım. Bu beni tahrik ediyordu.

Evet. Ben de öyle çarpıktım galiba.

O adamın bana cinsel gözlerle bakmasını mı? Ağzını vajinama koymasını mı? Sertleşmemi mi? Boğazımdan aşağı boşalmasını mı?

Şu anda bunu düşünmek bile beni kıvrandırmaya başlamıştı. Nabzımın bacaklarımın arasında attığını hissedebiliyordum.

Evet. Açıkça bir nefret fetişim vardı.

Ve nefretimin hedefi şu anda kalabalığın arasından bana bakıyordu. Karanlık bir niyetle bana bakıyordu.

Yanıma gelip beni dizlerimin üzerine çökertmesini istiyordum. Koca penisini çıkarıp ağzıma sokmasını istiyordum. Tam burada, bu gürültülü kalabalığın ortasında oral seks yapmamı istiyordum. Penisini tekrar tekrar içime sokup, kalçalarını öne doğru vurarak ağzımı becermesini, ta ki düğün gecemizde yaptığı gibi tekrar boğazıma boşalmasını istiyordum.

Bir korna çaldı ve ben yerimden sıçradım.

Gözlerimi kırptırdım. Dane hâlâ beni izliyordu.

Kavga bitmişti anlaşılan.

Shane kazanmıştı.

İnsanlar tezahürat edip bağırırken, yere tükürdü ve bileğinin arkasıyla kanlı yüzünü sildi. Rakibi yerde yatıyordu ama hayatta gibi görünüyordu.

Yukarı baktığımda Shane ile göz göze geldim.

Lisedeyken yarı tanıdığım çocuk o değildi. O hırpalanmış ve kanlar içinde adam bambaşka bir tehlike seviyesindeydi. Konfor alanımın çok ötesindeydi.

Burada durduğuma gerçekten inanamıyordum.

Neden buraya gelmek istedim?

Çünkü Dane senin gelmeni istemiyordu.

Shane, insanlar dikkatini çekmek için ona patileriyle vururken doğruca yanıma geldi. Biri ona bir havlu attı ve yüzündeki kan ve teri sildi. Yaklaşıp kulağıma fısıldadı: "Kavgadan keyif aldın mı?" Hafifçe nefes nefese kalmıştı ve ter ve kan kokusunu alabiliyor, adrenalinin ondan pompalandığını hissedebiliyordum. Gözleri sanki kafası güzelmiş gibi patlamıştı, ama ona o vahşi, tahrik olmuş ifadeyi veren şeyin kavganın vahşi yoğunluğu olduğundan oldukça emindim.

Bu yerin karanlık bir köşesinde bir kadınla zaferini kutlarken, onun üzerinde ter döktüğü izlenimine kapıldım aniden.

"Çok... yoğundu," diyebilirdim. Aslında korkutucuydu. Ve etkileyiciydi.

Ona bunu söylemeyi planlamamıştım. İçimden bir ses onun zaten farkında olduğunu söylüyordu.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı.

Bir adam onu çekiştiriyordu, bana göz kırptı ve sonra arkasını döndü.

Dane'in kalabalığın arasından bana doğru geldiğini gördüm. İnsanlar yanımdan geçerken ayağa kalkıp onu bekledim. Yanıma geldiğinde, Shane odanın diğer ucundaydı.

Dane elimi sıkıca tuttu ve beni odanın içinden çekti. İnsanlar dövüşçülere ulaşmak, paralarını almak, buradan çıkmak veya her neyse, yanımdan akın akın geçti.

Ben sadece Dane'in beni çektiği yere, karanlığa doğru gittim.

Yirmi Yedinci Bölüm

Devi

Rolf dışarıda beklerken biz arabanın arkasında oturuyorduk. Ne için, emin değildim. Dane hâlâ bana tek kelime etmemiştir.

Beni o karanlık, felaket binanın boş odalarında gezdirirken, ciddi ciddi bunu yapmasını istiyordum: Fermuarını açmasını ve beni dizlerimin üzerine itmesini.

Gözlerindeki o buz gibi, bastırılmış öfkeyle ağzımı sik.

Evet. Son zamanlarda kendimle ilgili her türlü şeyi öğreniyordum.

Mesela, sahte kocamın hem benden nefret edebilmesi hem de bana sert davranabilmesi beni tahrik ediyordu.

Şu an, evlendiğimizden beri bana karşı en öfkeli, en soğuk tavrıydı. Ve bunun beni deli gibi tahrik ettiğini inkar edemezdim.

Dane telefonunda bir şeyler yazarken sessizce oturdum. Sonra pencereden dışarı, karanlığa bakarak, parmaklarını çenesinde telaşlı bir ritimle gezdirdi. Loş sokak lambaları,

renkli camlardan sızıyor ve yüzünü karanlıktan ayırıyordu. Soğuk ve sert, uzak bir ay gibi. Ulaşılamaz.

Belki de ona ulaşabildiğim için mutluydum.

Belki de onun dağılmasını izlemek hoşuma gidiyordu, ne kadar geçici olursa olsun.

Şu anda benden yeterince nefret ediyor olsaydı neler yapabileceğini düşünüp duruyordum. Eğer ona izin verirsem. Pantolonunu indirip bana arabanın arkasında diz çökmemi söylerse. Ve bana penisini yedirirse. Beni ellerimin ve dizlerimin üzerine iter, elbisemi yukarı çeker ve parmaklarıyla beni tekrar becerebilirse. Belki de beni şaplaklarken. Ve bana ne kadar kötü bir eş olduğumu söylerse.

Ben gelene kadar.

Çünkü evet, eğer geçen gün ofiste bana yaptığının aynısını bana tekrar yapsaydı, gelirdim.

Ve belki de bunu yaparken... yine mastürbasyon yapardı. Penisini yumruklarken omurgamda aşağı yukarı dolaşan o yumuşak ama sert homurtu seslerini çıkarırdı. Beni parmaklarken orgazma ulaşır ve tekrar tüm amımı yalardı.

Menisinin vajinamdan damladığını görmek onu memnun etti mi?

Yoksa onu bu kadar tahrik ettiğim için mi sinirlendi? Henüz dayanamayıp onu becermemiş olmam mı?

Dizlerimin üzerinde, onun önünde açılmış halimi mi beğenmişti? Kontrol edilemeyen yaramaz sahte karısını mı? Kendi kafasına göre hareket eden birini mi? Ne derse itaat edip yapmayan birini mi?

Aramızdaki negatif enerji alışverişi onu da benim kadar tahrik ediyor muydu?

Bu gece kalabalığın içinde ondan uzaklaştığımda ve o da Shane'i dövüşte izlediğimi gördüğünde, bu onu kıskanç mı yaptı? Onu sert mi yaptı?

Tartıştığımızda onu sertleştirdi mi, beni ıslattığı gibi?

Yoksa bütün bunlar sadece güçle mi ilgiliydi?

Onu tahrik eden tek şey bu muydu? Beni her cinsel eylemde fethetme hissi mi?

Telefonunu kontrol etti. Sonra kapıyı biraz aralayıp Rolf'a, "Gidebiliriz. O gelmeyecek," dedi.

Kapıyı kapatıp Rolf bizi yola çıkardıktan sonra, Dane hâlâ bana hiçbir şey söylememişti. Ona, "Kim gelmiyor? Shane'i mi bekliyorduk?" diye sordum.

"Nezaket olsun diye bekledim. Belki arabayla bir yere gitmek ister ya da bizimle konuşmak ister diye."

"Yapmadı mı?"

"Meşgul. Sikini emdiriyorlar." Bana bakmadan ekledi, "Hayal kırıklığına mı uğradın?"

"Öyle mi olmalıyım?" diye karşılık verdim.

Cevap vermedi.

"Sana mesaj atmak için zaman mı ayırdı?" diye sordum, "penisi emdirilirken mi?"

Bana baktı. Araba sürerken sokak lambaları yüzünün üzerinden yavaş ve soğuk ışık huzmeleri halinde geçti. "Oyun oynamayalım. Seninle flört ediyor. Ve sen bundan hoşlanıyorsun."

"Ee? Ya yaparsam?" Özellikle de yapmadım. Shane'e karşı hiçbir ilgim yoktu.

Ama her nedense, belki de ikisi de benim öyle düşündüğümü sanıyordu?

"Ondan hoşlandığın için mi hoşuna gidiyor?" diye sordu bana. "Yoksa benimle uğraşmayı sevdiğin için mi?"

"Seninle nasıl uğraşabilirim ki? Gerçekten bir cyborg olduğundan oldukça eminim. Bana göre, programlamanda sana verilen tek duygu, insanlara karşı hafif, geçici bir nefretti. Ben de dahil. Ve yoluna çıkan her şeye karşı yersiz bir sahiplenme duygusu."

"Sen benim karımsın," dedi düz bir sesle. "Sahte olsun ya da olmasın."

"Yani nefret dışında insani duygular besleyebilen erkeklerin benimle flört etmesinden zevk alamayacak mıyım? Buna hoş sosyal etkileşim denir. Sen de denemelisin."

Etkilenmemiş görünüyordu. "İstedığın her şeyin tadını çıkarabilirsin."

Aman Tanrım, çok inatçıydı.

"Biliyorsun, seninle kavga etmeyi bu kadar eğlenceli hale getirdiğin için bu senin suçun," dedim ona.

Bana baktı, gözleri soğuk ve sertti. Tuhaf, soğuk ve sertlik bazen onu nasıl da yakıyordu... ve bazen de beni çileden çıkarıyordu.

"Nereye kadar götüreceksin?" dedi.

"Onunla flört mü ediyorsun?"

"Benimle dalga geçiyorsun."

Bıkkınlıkla iç çektim. "Ben senin karınım, Dane. Temel kurallarımız var. Toplum içinde kavga etmek sorun değil ama bunu minimumda tutuyoruz. Biliyorum."

"Peki ya onunla flört etmeye ne dersin? Bunu nereye kadar götürürsün?"

"Sanırım istediğim yere kadar götürürüm."

Bana öylece baktı. Hiçbir şey söylemedi. Bununla ilgili bir sorun da dile getirmedi.

Ama gözlerinin derinliklerinde o ifadeyle ilgili sorunlar vardı.

"Ya o kız ben olmak isteseydim?" diye sordum ona. "Kavgadan sonra onunla kaçıp o karanlık odalardan birinde onu emen kız?"

Dane uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Sonra homurdandı: "Yakalanmadığın sürece, tamam mı?"

Sağ.

"Evet?" diye üsteledim. "Bu düşünce hoşuna mı gitti? Kavgadan ter içinde kalmış en yakın arkadaşın, penisini ağzıma mı boşaltıyor? Düşün gecemizde yaptığın gibi, kendini boğazıma mı boşaltıyor?"

Hiçbir şey söylemedi. Ama bakışlarını kaçırırken çenesi kasıldı.

Kocam saçmalıyordu. Bunu biliyordum.

O, bütün bu zaman boyunca kıskançtı.

Bu durumda soğuk ve dokunulmaz olan şey, sadece bir oyundu.

Şehir merkezine vardığımızda ve yolculuğumuz sona ermek üzereyken arabanın arkasında verdiği kısa ve soğuk nutuğa tek kelime inanmadım.

Halkın içindeydik. İnsanlar seni görebilirdi. Benim bir itibarım var.

Bla bla bla.

Mesele o değildi. En yakın arkadaşına oral seks yaptığımı anlattığımda nasıl tepki verdiğini gördüm. Bunun sahip olma veya kamuoyu görüşüyle hiçbir ilgisi yoktu.

Güçle ilgiliydi.

Onun gücü.

En iyi arkadaşının beni kullanarak orgazm olmaya çalıştığına dair zihninde canlandırıdığım o resimden hoşlanmamıştı. Ve ben de büyük ihtimalle bundan keyif alıyordum.

Dersine karşılık hiçbir şey söylemediğimde, bir süre düşünmesine izin verdim.

Bu adamla evlenmeden önce varlığından bile haberdar olmadığım, içimdeki çarpık bir noktada, bunun nasıl sonuçlanacağını görmek istiyordum. Beni becermeye çalışacak kadar sinirlenip sinirlenmeyeceğini. Ona izin verecek kadar sinirlenip sinirlenmeyeceğimi.

Asansörle çatı katına çıkarken aklımdan ne geçtiğini merak ediyordum. Dairemizin mahremiyetinde beni hırpalayacak mıydı? Dizlerimin üzerine çöküp tekrar şaplaklayacak mıydı? Bana bir orgazm daha yaşattıktan sonra bana iyi kız mı diyecekti?

Bu adam ne kadar sapıktı?

Ve o da benim kadar sapık mıydı?

Beni sinirlendiren bir şekilde, ilk çelik kapı arkamızdan kapanıp Rolf gözden kaybolunca, konferansa bir kez daha başladı.

"Bu ülkede tanınıyorum," diye bilgi verdi bana. "İnsanlar yüzümü tanıyor. Ve söylentiye göre evliymişim. Seninle. Etrafta kamera olmasa bile, toplum içinde, diğer erkeklerin yanında nasıl davrandığın önemli."

"Hı hı."

Dairenin kapısını açıp beni takip etti. "Sen de flört edersen, dışarı çıkma ihtimali çok yüksek. İnsanlar spekülasyon yapıyor. Etrafta bir şeyler aramaya başlıyorlar." Sanki çok sıcaklamış gibi kazağını çıkarıp bir sandalyeye bıraktı. Sonra bana beklentiyle baktı. Sanki buna söyleyecek bir şeyim varmış gibi.

Elbette bunu kastediyordu. İtibarını korumak istiyordu.

Ama Shane'le birlikte, gizlice bile olsa, çıplak dolaşma fikrinden nefret ediyordu. Ve bu durumun kamuoyu algısıyla veya dedikoduyla hiçbir ilgisi yoktu.

Kişiseldi.

Ama bana bu konuda daha fazla yüklenmek yerine sessiz kaldı.

Oturma odasındaki bar arabasına gidip ikimize de içki koydu. Bana kırmızı şarap, ona viski. Sonra gidip oturma odasına oturdu. Dairenin etrafında birkaç ışık yanıyordu ama tam o odada değildi. Onu net bir şekilde görebilmek için yeterliydi ama uğursuz bir şekilde loştu.

Büyük pencerelerin önündeki bir sandalyeye yaslanmış, içkisini yudumluyor ve bana bakıyordu.

Şarabımı alıp yanına yürüdüm.

Göğsünü güzelce saran beyaz bir tişört giymişti. Ve alyansı. O berbat sınıf yüzüğü çoktan gitmişti. Yaklaşırken bakışlarım üzerinde gezindi. Bacaklarını açmış oturuyordu. Kot pantolonundaki devasa ereksiyonu fark etmemek imkânsızdı.

"Neler oluyor?" diye sordum ona.

Gözleri vücudumda, mor örgü elbisemde gezindi. "İçiyorum."

"Ve?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece viskisinden bir yudum aldı.

"Yine mi kavga edeceğiz?" diye sordum, sesimin yeterince sıkılmış olduğundan emin olarak. Şarabımı yudumladım.

"Ne hakkında kavga etmek istiyorsun?" diye sordu sakın bir sesle.

"Hiçbir şey. Kavga etmek, umursadığım anlamına gelir. Seninle kendi iradem için kavga ettim. Gerekirse tekrar kavga ederim. Ama burada kavga edilecek bir şey yok. Yine de biraz açıklık istiyorum."

"Ne hakkında?"

Ona baktım, gözlerim bariz sertleşmiş penisine takıldı. "Şu an beni istiyor musun yoksa benden nefret mi ediyorsun?"

"Sanırım ikisi de," dedi ve bu beni şaşırttı. Birlikte yaşadığımız birkaç cinsel ilişkiye rağmen, beni istediğini hiç kabul edeceğini sanmıyordum. "Beni istiyor musun? Yoksa benden nefret mi ediyorsun?"

"Seni istiyorum," diye itiraf ettim. "Senden nefret ediyorum." Şarabımı yudumladım. "Senden nefret etmek istiyorum."

Dane bana uzun uzun baktı ve gözlerindeki o ifadeyle omurgamda hafif bir karıncalanma hissettim. Öfkeli. Sinirli. Tahrik olmuş. Sonra, "Dizlerinin üzerine çök," dedi.

Dudağımı yaladım. "Önce bana pipini göster."

Bakışlarına soğuk ve delici bir bakışla karşılık verdi; bu bakışlar meme uçlarımda sertleşmesine neden oldu.

İçeceğini masaya bıraktı, sonra kot pantolonunun fermuarını açıp açtı. İç çamaşırını aşağı doğru iterek

bacaklarının arasındaki canavarı bana gösterdi.

Çok zor.

"Acı veriyor," dedim. Öyleydi. Öfkeli, şişmiş ve sızan ön sıvı. "Benim mi?"

"Evet," diye homurdandı. "Her bir öfkeli santimini."

Sözleri üzerine vücudumu saran sıcaklık sağlıklı değildi. Bacaklarımın arasında hissettiğim açlık sancısı, şu anda bana kızgın olduğunu bilmemle birlikte, penisinin böyle bir hareket için gerilmesi ciddi anlamda sarsıcıydı.

O küfür edip bana bu gece ne kadar kıskanç olduğunu ve boğazımdan aşağı inecek tek kişinin kendisi olacağını söylerken ben de o şeyi tamamen ağızıma almak istedim... ta ki bunu başarana kadar.

Ve sadece birkaç an için, o geldiğinde, gözlerinin içine bakıp o soğuk görüntünün sıcakta eriyip gitmesini görmek istedim.

Şarap kadehimi bıraktım. Sonra üzerine eğildim, ellerimi sandalyesinin arkasına, ağızımı da dudaklarına iyice yaklaştırdım. "Neden bu kadar kötüsün?"

"Her zaman kötü değilim," diye mırıldandı dudaklarıma doğru. "Çok nazik de olabilirim."

"Hmm. Acaba yapabilir misin?"

Bakışlarım sert penisine kaydı.

Elimi aşağıya doğru kaydırarak başındaki küçük çentiğe dokundum, sonra parmağımın ucunu şaft boyunca aşağı kaydardım. Dokunuşumla esnedi ve yumuşak, gırtlaktan gelen bir hırıltı çıkardı.

"Söyle bana." Gözlerine baktım. "Benden nefret mi ediyorsun, yoksa daha çok mu seviyorsun?"

"Henüz karar vermedim." Bakışları dudaklarıma kaydı.
"Sana diz çökmeni söylemiştim."

"Evet, öyle yaptın."

Ayağa kalktım ve onu içime çektim.

Benim yaptığım gibi, o da kot pantolonunu yavaşça bacaklarından aşağı, bileklerine doğru indirdi ve dizlerini iyice açtı.

Sonra onun önünde diz çöktüm.

Ve kahretsin, bu çok uygun bir açıydı. Tek kişilik porno açısı. Tam bir "büyük penisli herif"in kendine biraz sevgi gösterme açısı. Bacaklarının arasında duran büyük, şişkin bir testis kesesi. Uzun, kalın bir penis ve o tombul kafa... Tek yapması gereken elini üzerine koyup bana hayatımın şovunu sunmak için kendini tatmin etmeye başlamaktı.

Yapmadı.

İçeceğini alıp yavaşça yudumladı, beni izliyordu.

Belki de beni dizlerimin üzerine çökerterek ve onu emerek bir kral gibi hissetmek istiyordu, o ise orada kraliyet ailesi gibi uzanıp emirler yağıdırıyordu.

Belki de beni boğmak ve saçımı çekmek istiyordu.

Bunu yapabiliirdi.

Yeter ki ikimizi de kurtarsın.

Ama kimse gücümü elimden alamıyordu. Bir sonraki mezunlar buluşmasında eski lisemizin koridorlarında başım dik, hiç tereddüt etmeden çıplak dolaşacaktım. Artık ikimizin de nereden geldiğimizden korkmuyordum. Koridorlarda bana nadiren bakan o güzel çocuktan da korkmuyordum.

Bakışlarımı kucağına doğru kaydurdım. Penisi gerildi. İlgi görmekten hoşlanıyordu. Belki de alay edilmekten

hoşlanıyordu. Beklemek zorunda kalmaktan.

Belki de her şeyin ona atılmasına alışmıştı. Dizlerinin üzerinde duran bir kadın... Dediği her şeyi yapıyordu.

Belki de her zaman dediğini yapmamam hoşuna gitmiştir. Ama yaptığım da hoşuna gideceği kesin.

Gözlerim tekrar vücudunda gezindi ve onun gözlerine kilitlendi.

"Ne istediğini söyle bana Dane," dedim. "Belki de yaparım."

Yirmi Sekizinci Bölüm

Danimarkalı

Devi önümde diz çöktü, koyu gözleri önce penisimde, sonra yüzümdeydi. Ve yapması gereken en bariz hareket ona beni emmesini söylemekti. Hemen şimdi.

Ama onun beni emmesini istemiyordum.

Onu becermek istiyordum.

Onu becermem gerekiyordu.

Belki de bu gece olan her şeyi kafamdan silmem gerekiyordu.

Shane'in benimle uğraşmaya çalıştığını, onu kavgaya davet ettiğini biliyordum. Tıpkı lisedeyken benimle uğraştığı gibi. Onun kendisinden hoşlanıp hoşlanmadığını merak etmemi istiyordu. Ve onun da ondan hoşlanıp hoşlanmadığını.

Çünkü ondan hoşlandığımı itiraf etmiyordum.

Düğün gecemizde bana evlenme teklif ettiğinde ona aşık olduğumu söyledim. Ama bana inanmadı. Evliliğin bir hile olduğunu biliyordu.

Yani benimle dalga geçiyordu.

Ve evet, fena halde kıskanıyordum. Nedenini bile bilmiyordum. Devi ona tam olarak ilgi göstermemiştir. Ama bana da gerçek anlamda ilgi göstermemiştir.

Çarpık küçük seks oyunlarımızdan başka.

Bu gece onu parmaklamak ya da yemek istemiyordum. Penisimi onun derinliklerine sokup onu benim yapmak istiyordum. Onun benim olmadığını biliyordum. Ama birkaç dakikalığına da olsa, sanki öyleymiş gibi hissetmesini istiyordum.

Nedenini veya bundan sonra ne olacağını umursamadım.

Ben sadece onu istiyordum.

Muhtemelen bu oyunu oynamayı bırakmak daha akıllıca olur. Siktir git.

Belki bir başkasıyla sevişmek bile?

Gerçekten benden hoşlanan biriyle gizli bir ilişki yaşa ve bu işi bitir.

Ama aldatma fikri beni hep tiksindirmişti. Sahte bir ilişki içinde olduğum bir kadını aldatmak mı? Çok da makul gelmiyordu. Kısacası, karımla sevişmeyi tercih ederim.

Ayrıca şu anda bana sertleşme hissi veren de oydu.

Ben de ona, "Soyun" dedim.

Ve öyle de yaptı. Tam önümde ayağa kalktı ve seksi mor elbisesini çıkardı. Elbise ayaklarının dibine düştü ve içinden çıktı. Sonra o güzel dantelli sutyenini çıkardı. Ve minik külotunu.

Karşımda çıplak duruyordu. Devi'yi daha önce hiç bu kadar çıplak görmemiştım. Üzerinde tek bir parça kıyafet bile yoktu ve tam önümde duruyordu. Kadının muhteşem kıvrımları vardı. O incecik bel. İnce ama yuvarlak kalçalar.

Ve o koyu renkli meme uçları emilmek için yalvarıyor.

Penisim zonkluyordu.

Gözleri heyecanla parlıyordu. Ama aynı zamanda böbürleniyor da olabilirdi, çünkü yavaş yavaş kontrolümü kaybettiğimi biliyordu.

Bu gece kıskanç olduğumu biliyordu.

En yakın arkadaşımın Devi'nin bacakları arasında, başını geriye atıp çığlık atarken ve pembe tırnaklarını onun kıkına geçirirken (evet, ne yazık ki hayal etmiştim) gaza basması zihnimde canlanınca, Bugatti'ye atlayıp en yakın uçurumdan aşağı yuvarlanmak istedim.

Ayrıca beni o kadar sertleştirdi ki, onu becermezsem yarılacaktım gibi hissettim.

Anlaşılan bu durumda kıskançlık beni tahrik etmiş.

"Arkanı dön," dedim ve döndü. Yavaşça.

Gözlerim vücudunun kıvrımlarını taradı. Utangaç değildi. Burası loştu ama karanlık değildi. Onu içime çekerken tamamen rahatlamıştı.

O güzel kıç, yuvarlak ve sıkı...

Yerimde duramıyordum.

Sikimin her yeri titriyordu. Ama nasıl hissettiğini anlamak için ona dokunmam gerekiyordu; benim kadar ıslak olup olmadığını anlamak için. Sperm öncesi sıvı sikimden aşağı sızıyordu ve sikimi yumruğuma sıkıştırıp işkenceye son vermemek için elimden gelen her şeyi yapıyordum.

"Ellerinin ve dizlerinin üzerine çök," dedim ona. Ve öyle de yaptı. Tekrar dizlerinin üzerine çöktü, eğildi ve yüzü bana dönük değildi.

Hatta birkaç kez kıkını bile oynattı, rahatladı, bilerek bana işkence etti. Beni soğukkanlılıkla öldürmeye

alışıyordu ya da buna benzer bir şey.

Ama onun amının ıslak ve davetkar bir şekilde parladığını fark ettim ve anladım. O da bunu istiyordu.

"Büyük bir penisin seni sert bir şekilde becermesini mi seviyorsun, Devi?"

"Evet. Hoşuma gitti. Bana da bir tane var mı?" dedi, sanki hiç görmemiş gibi. Sanki düğün gecemizde emmemiş gibi.

Mesela, büyük bir penisin var ve bir kızı nasıl iyi becereceğini biliyorsun? Hadi kanıtla.

Dizlerimin zerine ckp arkasına sordum, "Beni çıplak mı istiyorsun?"

"Evet," diye fısıldadı, sanki bu fikir onu tahrik ediyormuş gibi.

"Güzel. Cnk az önce gördüğün o pipiyi sana çıplak gösteriyorum."

Arsızca bir cevap mırıldanmaya başladı ama başımı deliğine soktuğumda onu susturdum. Sözleri seksi bir nefesle kesildi.

Tam olarak neden buna bulaştığını, neden şimdi buna izin verdiğini bilmiyordum.

Umursamadım.

O da bu işe meraklıydı. Bilmem gereken tek şey buydu.

Bunun bir gc gösterisi girişimi olup olmadığını bile umursamadım. Dizlerinin üzerinde gcl hissediyor, kontrolü elinde tutuyor ve beni istemeye zorluyorsa.

Bunu cok istiyordum.

Kalçasını tek elimle kavrayıp içine girdim. Tek bir uzun itmeyle sonuna kadar... ve dünyanın altımdan kayıp gittiğini hissettim. Dengemi sağlamak için onu tuttum. Aman

Tanrım. Beni bu kadar derine, bu kadar hızlı sokacağını düşünmemiştim... ama amına koyayım, ıslak ve istekliydi.

Devi kıpırdandı ve hafifçe nefes nefese kaldı, ben de elimle sırtının altını okşadım. "İyi mi bebeğim?" diye sordum, kendimi toparlayabilmek için oyalanarak. Başparmağımı göt deliğinin üzerinde gezdirdim.

Hafifçe titredi ve vajinası kasılarak üzerime doğru bastırdı.

"Evet," diye nefes nefese söyledi ve onu yakaladığımı anladım. Parçalanıyordu. "Tanrım... çok irisin."

"Evet," diye inledim aptalca. Neredeyse tamamen dışarı kaydım, sonra tekrar içeri girdim, testislerim klitorisine bastırılırken beni sıcacık bir şekilde sıkıyordu. "Sana bunu gösterdiğimi sanıyordum." Tekrar tekrar içine girdim. "Sertleşmek istiyor musun bebeğim?" diye tekrar sordum çünkü artık beni içinde, bu pozisyonda tuttuğuna göre cevabı değişebilirdi. Ben alınamayacak kadar güçlü bir adamdım ve bazı kadınlar bunu edinilmiş bir zevk olarak görüyordu.

Biraz kıpırdandı, sırtını kamburlaştırdı ve bana doğru yaslanarak rahatladı.

"Evet," dedi hırıltılı bir sesle, sesi kırık ve nefes nefeseydi. "Bana neyin var göster."

Aman Tanrım. Neredeyse orada patlayacaktım.

Geri çekilip tekrar ona doğru ittim... ve sanki bambaşka bir dünyaya düşüyormuşum gibi hissettim. Onun bana, benim de ona sahip olduğum, ikimizin de asla kabul etmeyeceği bambaşka bir boyut.

Benimle birlikte hareket etti, itme hareketlerime karşılık verdi ve geriye sadece bu kalmıştı. Bu hızlı, açgözlü,

açgözlü sahiplenme, benim ona, onun bana sahip olması. Onu sert ve güçlü bir şekilde aldım. O da beni ıslak ve istekli bir şekilde aldı. Ellerimle kıcını tutarak içine girdim, öfkeli kırmızı penisimin vücudunda tekrar tekrar kayboluşunu izledim.

Çok fazla kapılmamak, çok fazla hızlanmamak için yavaşlamak zorunda kaldım.

Başparmağım onun anüs deliğiyle oynuyor, gerginliğin o küçük düğümünü ovuyordu. Biraz aralandığında içeri doğru dürtüyordum. Sadece şaka yapıyordum, o hassas halkayla oynuyordum.

Devi her türlü hırıltılı, seksi, zevkten öleceğimi hissettiren sesler çıkarıyordu ve şu anda ona sonsuz bir lav akışı üflememi engelleyen tek şey buydu.

Onun zevki.

Kendini kontrol edemediğini biliyordu çünkü penisim onun içindeydi ve bundan hoşlanıyordu.

Sikebildiğim kadar uzun süre devam etmek istedim, ta ki bu, sadece bu... ben, onun üzerinde çalışırken... penisim onu delerken ve baş parmağım onun göt deliğiyle oynarken... tamamen çıldırana kadar. Onun penisimin her yerine boşalmasını, zevkten titrerken beni sularıyla kaplamasını izlemek istedim.

Ancak o zaman kendimi çökertmeye bırakacaktım.

Onun yaklaştığını hissedebiliyordum. Parmaklarım içine girdiğinden daha hızlı. Penisim onun kaldıramayacağı kadar fazlaydı. Aminin titrediğini, iç duvarlarının beni kavradığını hissedebiliyordum.

Başını geriye atıp çığlık attı. Sonra inledi ve nefes nefese ismimi söyledi.

"Dane. Evet." Sadece bir kez. Hepsi bu kadardı.

Devi penisime boşalıyordu ve kendimi tutamadım. Başparmağımın altındaki küçük baskı halkası sıkışıp gevşedi. Başparmağımı içeri sokup onu orada hissettim, başparmağımın etrafındaki kaslar penisimle aynı şekilde kasıldı. Kalçalarımı son bir kez öne doğru yumrukladım, kendimi onun içine iyice yerleştirdim. Ve fışkırdım.

Sıcaklık ve vajina sıvısıyla ilgili rastgele bir şeyler inledim ve daha önce hiç orgazm olmamışım gibi içine üfledim. Vücudumun cinsel anlamda varlığından bile haberdar olmadığım yerlerinde hissettim. Omuriliğimde, beynimin arkasında ve kıkımın derinliklerinde hissettim. Ayaklarımda hissettim.

Olduğum yerde kaldım, inliyordum ve çaresizdim, çünkü penisim onun içinde sarsılmaya devam ediyordu. Sanki hiç bitmeyecek gibiydi...

Ama sonra bitti. Ben de bittim ve yer çekimi beni sarstı. Elimi onun yanındaki yere sertçe vurdum ve başımı öne eğdim.

"Aman Tanrım. Düşeceğim..." Şaka yapmıyordum ama Devi hafifçe güldü.

Kalçalarını oynatıp kendini penisimden çekti ve altımdan kalkıp oturduğu anda diğer elimi yere koydum. Dört ayak üzerindeydim, tamamen bitkindim. Kalbim gümbür gümbür atıyordu ve yüzümü hissedemiyordum.

"Aferin oğlum," diye fısıldadı.

Başımı kaldırıp ona baktığımda, koyu gözleri benimkilerle buluştu.

"Şimdi git temizlen," dedi. "Açım."

Ayağa kalkarken kıkıma şaplak attı.

Yere yan yattım, kot pantolonum hâlâ ayak bileklerimdeydi. Orada öylece yattım, nefes nefese, onun külotunu çekişini izledim.

Omzunun üzerinden bana baktı.

Ve gözleri bana parıldadığında -zafer, memnuniyet, tam olarak okuyamadığım başka bir şey- neredeyse gülümsediğine yemin edebilirdim.

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Devi

Güzel kavrulmuş kahve kokusuyla uyandım ve ne kokladığımı ve nerede kokladığımı anladığımda, aniden doğruldum.

Ben çatı katında Dane'in yatağındaydım.

Ve kahve mi yapıyordu?

Dane bildiğim kadarıyla kahve içmezdi. Onu hiç kahve içerken görmemiştim. Sürekli o matcha latte zımbırtısını içerdi.

Kahve içtim.

Bu küçük ayrıntının beni rahatsız ettiği noktalar bir anda bin kat arttı.

Yatağından fırlayıp dün geceki elbisemi giydim. Sonra yüzüme biraz su çarptım, dişlerimi fırçaladım ve saçımı fırçaladım. Çabucak. Henüz makyaj bile yapmadım, yara izimin kapandığından emin olmak dışında; dün gece Dane'in yanında uyumak için makyaj yapmışım ama şimdi biraz tazeledim. Sonra bu saçmalığı önlemek için mutfağa koştum.

Dane ve ben bir haftadır evliydik. Ve dün gece ilk kez tam anlamıyla, ten tene temasla, penisin vajinaya girdiği bir seks yapmıştık.

Ve şimdi bana kahve yapıyordu.

Bölge sınırlarının izildiğinin kokusunu alabiliyordum. Sanki vahşi doğada, olgun ve yeni bir dişiyi inine çekmiş bir alfa canavarıydı, şimdi de ağaçtan ağaca dolaşıp, mülkünün etrafındaki giderek daralan bir alanda kokusunu bırakıyordu.

Öyleydi, değil mi? David Attenborough belgesellerini izlemiştim.

Mutfağa girdiğimde Dane'in sabah matchasını içtiğini gördüm.

"Ne yapıyorsun?" Yanındaki tezgahda duran Fransız presine suçlayıcı bir bakış attım; içinde saf sıvı cennet gibi kokan kahvenin demlendiğini görebiliyordum.

"Sana kahve yapıyorum," dedi.

French press'e gittim, pistonu çıkardım ve kahveyi lavaboya boşalttım. ğtcy çalıştırdım ve kahveyi emülsifiye eden metal bıçakların tatmin edici vızıltısı beni rahatlattı.

Dane'e döndüğümde, hafif şaşkın ama bir o kadar da eğleniyormuş gibi görünüyordu.

Yanındaki, içinde melek köpük bulutu olan cam kupayı işaret ettim. "Bu ne?"

"Bu senin için köpürtülmüş süt-"

Onu lavaboya döktüm.

"-latte."

Boş bardağı tezgaha koydum ve uzun bir süre birbirimize baktık.

"Kahve istemiyorsan," dedi tembelce, "bunu söyleyebilirdin."

"Bu," dedim, lavaboyu işaret ederek, "güçlü kahveydi ve sen bunu biliyorsun."

Gözlerini devirdi ve tekrar matchasından bir yudum aldı.

İşte o zaman, parmaklarıyla rahatça taranmış, muhteşem, seksi yatak saçlarını gerçekten fark ettim. Ve gömleksiz halini. Ve kalçalarına zar zor yapışan rahat bir eşofman altıyla tezgaha yaslanmış, rahat duruşunu, sanki kanepede sabahlamak için bir beden büyük ve mükemmelmış gibi.

Daha doğru düzgün giyinmemiştii bile.

Buraya taşındığımdan beri bana sabah kahve yapmaya çalıştığı tek sabahtı. Ve güne başlamak için hemen takım elbise giymedi. Lanet olası bir Salı günüydü. İkimizin de işe hazırlanmamız gerekiyordu.

Düşündüm de, tüm personel neredeydi? İhtiyacımız olduğunda yanımızdaydılar ama Dane beni yalnız bırakmak istediğinde ortalıkta görünmüyorlardı. İnanılmaz derecede kullanışlıydı ama şu anda canımı sıkıyordu.

Aman Tanrım, kanepede bana sarılmayı düşünmüyordu, değil mi? Çünkü şu anda kesinlikle öyle görünüyordu: Kanepeye oturup kadınıni sabah gazetesini okumaya ve kahve eşliğinde bölüm bölüm yazmaya davet edecek bir adam.

"Ben senin kız arkadaşın değilim." Ağzımdan bu cümle döküldü.

"Ne?" Çayını masaya koydu.

"Seninle kucaklaşmayacağım."

Gözleri hafifçe seğirdi. "Sarılmak mı?"

"Eşofman giymişsin." Gözlerim çıplak gövdesinde gezindi... Muhteşem, biçimli göğsü ve yalanmak için yalvaran karın kasları. "Sadece eşofman."

Kendine baktı. "Eşofman sevmiyor musun?"

"Hayır," dedim, o an kesinlikle eşofmanlardan ve bu durumda ima ettikleri rahatlıktan hoşlanmadığıma karar verdim.

Evet, dün gece aynı yatakta çıplak uyumuştuk. Ve evet, rahat edemeyecek kadar yakındı. Ama geç olmuştu, ikimiz de yerde seks yaptıktan sonra bitkin düşmüştük - ve ardından gelen duşta seks - ve yatak, bilirsın, kullanışlıydı.

Bu, bambaşka bir yakınlık seviyesiydi.

Dane tezgahıtan inip bana doğru yürüdü. Ben de adaya yaslandım.

"Eşofman sevmiyorsan," dedi, "ne seversin?"

Takım elbiseler. Takım elbiseleri severdim. Takım elbiseli iri, yakışıklı, erkeksi bir adamı severdim.

Ama Dane takım elbise giyiyordu. Onu kot pantolonla görmüştüm, o da en az onun kadar seksiydi. Şimdi de eşofmanla, kalçaları ve çantası harika görünüyordu. Bu yüzden, "Kargolar. Tam askeri teçhizat," dedim.

Kaşları kalktı.

"Üniformalar," diye zorladım. Daha da yaklaşırken yutkundum. "Şey... Polis üniforması. İtfaiyeciler. Ambulans görevlileri..."

Dinledi, gözleri dudaklarımda gezindi. Bana doğru eğildi ve ben konuşmaya devam ettim, bir erkeğin giydiğini gördüğüm ama onda görmediğim herhangi bir şeyi düşünmeye çalıştım.

"Uçuş yeleği mi? Özel hareket teçhizatı mı? Laboratuvar önlüğü mü?"

Dudakları çenemle buluştu ve tenimde gezindi.

"Alet kemeri. İş botları. O yansıtıcı yelekler..."

Ağzı boğazıma değdi ve titredim.

"Tulumlar. Kalça çizmeleri..."

Dili boynuma doğru kayd ve dengemi sağlamak için tezgaha tutundum.

"Lederhosen," diye bağırdım. "Elit..."

Geri çekildi, gözlerimin içine baktı. Dudaklarında hafif bir sırıtış vardı ve gözleri şehvetle kararmıştı.

Aman Tanrım. Bundan kurtulamayacaktım.

Bundan kurtulmak istemiyordum.

Elleri kalçalarına gitti. "Eh, bende bunlardan yok," dedi, "o yüzden sanırım..." Ve eşofmanları, başparmaklarını şıklatarak aşağı indi. Ayak bileklerine kadar indi ve cırılçıplak karşımda durdu.

"Şey..."

"Daha iyi?"

Tekrar yutkundum. Gözlerim izinsizce penisine kayd. Adamın kalçaları çok seksi ve güçlüydü, sert uylukları kıllarla kaplıydı. Ağız sulandırıcıydı. Ama penisi tam anlamıyla mükemmeldi. Kalın ve suluydu. Yarı sertleşmişti; başı şişmiş ve kıpkırmızıydı.

Yalamak istedim. Yavaşça. O çaresiz, tuzağa düşmüş alfa gibi homurdanan sesini çıkarırken. Dün gece duşta tamamen kontrolünü kaybedip yüzüme boşalmadan hemen önce ağzından çıkan o ses.

Gözlerimin birkaç santim ötesinde bir horozun orgazmla sarsılmasını ve bir erkeğin menisinin yüzüme dökülmesini

izlemenin bu kadar seksi olacağını hiç düşünmemiştim. O ise kendi kalın orgazm ipleriyle yüzümü boyarken zevkten inliyordu.

Ama evet, yleydi.

Gözlerinin içine şaşkınlıkla baktım.

"Ne konuşuyorduk?" diye mırıldandım. "Ne dedin?"

"Hiçbir şey." Tekrar eğildi, dudakları dudaklarıma değdi. "Hiçbir şey... demedim." Beni yumuşakça öptü. Dudakları dudaklarımda oyalandı ve sıcaklığın vücuduma yayıldığını hissettim.

"Tanrım, senden o kadar nefret ediyorum ki," diye mırıldandım.

"Mmm," diye mırıldandı, çenemden aşağı doğru öperek boynuma doğru inerken. Elleri elbisemin altına kaydđ ve boynumu öperken kumaşı yukarı doğru kaydırmaya başladı. "Sorun değil," dedi, dudaklarını göğsümden aşağı, meme ucumun üzerinden geçirerek, kumaşın sıcaklığını hissedebilmem için. Sırtımı hafifçe kamburlařtırđp inledim. "Benden nefret ettiğinde çok sert boşalıyorum..."

Gerçek.

Dizlerinin zerine çöktü ve ben öylece durup onu izledim. Ağzının amımda olmasını o kadar çok istiyordum ki tadını alabiliyordum. Elleri yukarı, yukarı kaydđ, elbisemi de beraberinde sürükledi, ta ki avuçları çıplak göğüslerimi kavrayana kadar. Tamam, styenimi takmamıştım. Belki de çıplak meme ularıma dokunmasını istiyordum. Fena halde.

Ayrıca külot giymedim.

Bunu çok dikkatli düşünmek istemedim.

Dane, i amaşırımın olmadığını fark edince gözleri fal taşı gibi açıldı ve kendini hiç beklemediğim bir anda çıplak

amımla karşı karşıya buldu. Biraz kıpırdandım. Göğüslerimi sıktı, meme uçlarımı parmaklarının arasına aldı ve dili ağzından çıktı.

Dilinin vajinamla temas ettiğini gördüm ve neredeyse ölecektim.

Gerçekten, bu hayatımda gözlerimin önünde, ağır çekimde gerçekleşen en sıcak şeydi.

Tezgaha tutundum ve bacaklarımın beni nazikçe yalayarak tahrik etmesini engellemek için çabaladım. Bacaklarımı biraz açarken, daha derine ulaşmak için başını eğdi. Dili klitorisimde gezindi ve ben çaresiz, hıçkırıklı bir ses çıkardım.

Göğüslerimi daha sıkı kavradı. Klitorisime diliyle taparken meme uçlarımı hafifçe ileri geri oynattı. Adamın dili, nasıl baktığınıza bağlı olarak, cennette veya cehennemde çok özel bir yerde yaratılmıştı. Klitorisimin üzerinde dans edip vücudumda kıvılcımlar saçarken, izlemekten kendimi alamadım. Hipnotize ediciydi.

Sıcaklık damarlarıma yayıldı. Bacaklarım güçsüzleşti ve arzu içimde düğümlendi. Ve artık biliyordum ki, bu arzuyu gerçekten tatmin edecek tek şey, onun o kalın, sulu penisinin, o sıcak, zonklayan ihtiyaç yığınının defalarca dalmasıydı. Onu istila etmek. Fethetmek. Parçalamak.

Etrafımdaki her şeyi parçalayıp, öpücükleriyle yavaşça beni tekrar bir araya getirene kadar.

Tıpkı dün gece yaptıkları gibi, beni becerdikten ve duşta boşalmamı sağladıktan sonra. Sonra beni dizlerimin üzerine iterek onu emmemi sağladı.

Suyun altında o ıslak, buharlı öpüşmeler... İstemiştim. Saat yeterince geç olmuştu ve yeterince yorgun, bitkindim,

buna izin verecek kadar. Ona sarılıp seviştikten sonra onunla öpüştüm. Ta ki sonunda onu itip, bitkin bir halde yere uzanmak zorunda kalana kadar.

Daha fazlasını istiyordum, şu anda.

Ama yaptığı işi bırakmadı. Bacaklarımın arasındaki yavaş, keşif dolu yalamaları... Ve dudakları sonunda klitorisimi kapatıp emdiğinde, zevk tam beynime çarptı. Başım geriye düştü ve istemsizce inledim.

Neredeyse geliyordum.

Henüz gelmek istemiyordum.

Dili klitorisimle oynamak için dışarı çıktı ve ardından tekrar emdi. Ve vücudumdaki tüm hisler, şeytan dilinin hazzımı ışığa çıkardığı o sıcak, karıncalanan merkeze hücum etti. Nefeslerim çaresiz ve aç bir şekilde artarken beni kışkırtıyordu.

İstediğin kadar benden nefret et, diyordu sanki dili, yeni gerçeğimizi nabız gibi atan bedenime yazarken. O nefretin ateşi var ve ben onu seni yakıp kül edene kadar körükleyeceğim. Cehennemden çıkıp dünyanı paramparça edeceğim. Eriyen sığağa karıştığında... Seni bekliyor olacağım.

Tekrar yapmak için.

Ve yine...

Kafasını tuttum, aniden gerçekten kötü bir şey yapıp depresyon beni paramparça etmeden hemen önce durmasından korktum. Ve tam karnıma erimiş yıldızlarla yumruk yiyeceğim sırada ağzını kaptı.

O tuhaf, aç, hıçkırık sesini çıkardım.

Dane ayağa kalktı ve bacaklarımın arasına girerken gözleri benimkilerle buluştu. Sert penisini bacaklarımın

arasına sokarken ağız ağızını ezdi. Bir bacağını kalçasına doladım, aniden onu içimde hissetmek için can atıyordum; kollarımı omuzlarına doladım ve popomu tezgahın kenarına götürmek için çabaladım. Beni yakaladı ve ona tutunurken tezgahın üzerine kaldırdı.

Kendimi içime iterken kalçalarımı kendine doğru çekti.

Beni doldururken ağızına doğru inledim. Sıcak ve yoğundu, daha fazlasını istiyordum. Tezgahta kıvranıp daha fazlasını almaya çalıştım. Geri çekilirken iri elleriyle kalçalarımı tuttu, sonra tekrar bana çarptı ve öpüşmemizi kesik bir nefesle böldüm.

"Devi..." dedi sertçe, sadece bir kez, penisi içime girerken. Belli ki ne kadar sıırıslıkam olduğumu fark etmişti. Onun için.

Ama bu sefer, dün gece dizlerimin üzerindeyken hissettiğim kadar güçlü hissetmiyordum. Sadece bu sızlayan, çözülen arzuyu hissediyordum.

Onu daha da derinime sokmaktan başka bir şey düşünemiyordum.

Kaslı sırtına ve güçlü kollarına tutundum, o da kalçalarımı, kıcıımı kocaman elleriyle kavradı... beni sıktı, daha da yakınlaştırdı... beni fethetmek için onun oldu. Ve ben de ona izin verdim. Bacaklarımı beline doladım ve beni tamamen sahiplenmesine izin verdim.

Tezgahın kenarında beni sert ve hızlı bir şekilde, derin ve buyurgan hamlelerle becerdi ve ben bile yetişemedim. Bu koca herifin bana yaptığı inanılmaz derecede nazik şeyin büyüyle vajinam parlıyordu ve eğer tam şu anda bunun ortasında dursaydı, ona yalvarırdım, kartal gibi açılmış ve sıırıslıkam bir şekilde, onu tekrar sokması için.

O şeytan, aklımı okudu ve geri çekildi, ta ucuna kadar.
İtiraz ederek homurdandım.

Sonra o şişman penis başını tekrar içime soktu ve kalçalarını hafifçe oynatarak beni tahrik etti. "Daha fazlasını ister misin tatlım?" diye sordu nefes nefese, sesi kısık ve şehvetle doluydu.

İkimize de işkence ediyordu.

Ama hareket etmeyi bıraktı ve horozunun tombul başını içimde bıraktı. Vajinam itirazla kasıldı ve ona doğru geri çekilmeye çalıştım ama kalçalarımı kavrayarak beni tuttu.

"Söyle," diye emretti, soluk yeşil gözleri benimkilere dikilmişti. "İstediğini söyle."

"İstiyorum," diye nefes nefese söyledim. "Geri koy."

"Hı hı," dedi gözleri karararak. Gözbebekleri kocaman açılmış, çenesi gevşekti. "İhtiyacın olduğunu söyle."

"Evet! Şu anda penisinin içimde olmasına ihtiyacım var. Başladığın işi bitir. Lütfen," diye ekledim. Yalvarmamı beklediğini tahmin ediyordum ve şu anda gurur ya da güç umurumda değildi. Penisini en hızlı şekilde, her milimetresini içimde tutacak her şey, umursadığım tek şeydi. "İhtiyacım var."

"Evet, bebeğim." Dane kendini derinlere iterken ürperdi ve ayak parmaklarım kıvrıldı. "Söyle bana, penisimin sana çarpmasını istiyorsun..."

"Evet. Senin sikini istiyorum." Aşağı baktım, anlamsızca müstehcen konuşmalar yaparken onun bana nasıl girdiğini izledim. "İçime sok. Çok güzel. İşte böyle..."

"Evet," diye homurdandı. "O ıslak am..."

"Ver onu bana... Derine göm... Hepinizi istiyorum."

İnledi. "Bacaklarını aç bebeğim. Bana açıl. Daha derin istediğini göster."

Bacaklarımı itaatkar bir şekilde açıp beline doladım. Sonra ellerimi arkamdaki tezgaha koyup kalçaları aralarına girerken bacaklarımı açtım. Topları bana çarptığında dolgun ve ağır hissediyordum. "Evet," diye nefes nefese söyledim. "Beni derinden sık. Vur. Aman Tanrım, ver bana..."

"Evet. Hoşuna mı gidiyor? Penisimin sana girmesi hoşuna mı gidiyor...?"

İkimiz de zevkten resmen deliriyorduk ve bu beni tahrik ediyordu. İçimde, derinlerde, patlamak üzere olan bir yanardağ gibiydim.

"Ah, kahretsin. Daha derin," diye bağırdım. "Daha sert, bebeğim. Çok sertsin."

"Auuggh..." Bana çarptığında sesi çatallaştı.

İkimiz de hipnotize olmuştuk, penisinin beni dolduruşunu, vücudumda tekrar tekrar kaybolup tekrar ortaya çıkışını, ıslak ve sularımın parıldayan bir şekilde yeniden ortaya çıkışını izliyorduk. Topları arzumla kaplanmıştı. Kaya gibi sertti ve kendini zorluyordu, içime girmeye devam ettikçe vajinam titremeye başladı. Tüm vücudum titriyordu.

"O lanet... muhteşem... klitoris..." diye mırıldandı, büyülenmiş bir şekilde. Başparmağını bacaklarımın arasındaki o ışıltılı küçük tepede gezdirdi ve ben tamamen dağıldım.

Bana defalarca çarptı ve amım onun etrafında titrerken çığlık attım. Nefes nefese, titreyen, tir tir titreyen bir

enkazdım. Ellerim tezgahta kayarken beni yakalamak zorunda kaldı, yere yığılmamam için beni tuttu.

"Aferin kızım," diye fısıldadı kulağıma, kolları belime dolanırken. "Ver onu bana bebeğim. Bırak gitsin..."

İnledim ve onu sıkmaya başladım, zevk şoklarını atlatırken ona doğru bastırdım... Çarpıcı gelgit dalgaları açgözlü, nabız gibi atan bir arzu girdabına dönüşürken.

"Üzerime boşal," diye inledi, amım onu sıkarken. "Bu harika... Amının sikimi emdiğini hissedebiliyorum..." Boynumu öpüp içime tekrar tekrar girerken, kırık sesiyle beni ikna etmeye devam etti ve dünya dengesiz daireler çizerek döndü ve ben ona tutundum, zevk beni sarstı. Gücüm tükenmişti. Amım titrerken, onun sikine taparken artık hiçbir şeyi kontrol edemiyordum.

"Lanet olsun... çok ıslak," dedi şaşkınlıkla.

Sonra hızını artırdı ve ben bitkin düşmeye başladığımda acilen bana çarptı. Bir kolu beni tutmak için sırtımda kaldı, ama diğer eli kalçama geri döndü. Beni istediği yerde tuttu, mızraklarını bana saplarken beni tekrar tekrar kendine çarptı.

Ve bunu yaparken gözlerimin içine baktığında... Başımın çok büyük belada olduğunu anladım.

Bana yaptığı şeyin, benim ona yaptığım şeyin hazzına kapılmıştı... ama yüzüme bakıyordu ve bu beni gerçekten mahvediyordu. Kalçamı tutuşu sahipleniciydi. Penisi acımasızdı. Vücudunun benimkine çarpma ritmi kararlı ve düşüncesizdi. Ama haz dolu bakışları bana o kadar odaklanmıştı ki... çenesi kasılırken kaskatı kesilmişti, dudakları vücudumu öpmekten kızarmış ve yumuşamıştı... ve ben o yüzü sevmeye başlıyordum.

Beklemek.

Aşk?

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Aşk değil.

Nefret.

Dişlerini sıktı ve içime dalarken o destansı, hayvansı homurtuyla homurdandı, orgazmı onu sarsarken kalçalarını bana sürttü. Hareketsiz dururken ve orgazm onu sararken, penisi kasıldı ve içime tekrar tekrar sıcak bir meni fışkırdı... ve bu beni tekrar harekete geçirdi. Bir doruk daha beni yaktı ve sürtünme arayarak kalçalarımı ona doğru ittim.

Dane nefesini dişlerinin arasından verdi ve ben çaresizce üzerine binerken, çaresiz, kesik kesik bir inilti çıkardı. Boynundan ve omuzlarından tuttum, onu kendime doğru çektim, kalçaları hafifçe dalgalanırken ve vücudum ona verebileceği son damlayı sonuna kadar sıkarken, onu inanılmaz derecede yakınımda istiyordum.

Sonra kalçalarımı yavaşlattım. Penisi içimde birkaç kez daha sarsıldıkça eriyor, yumuşayordum. Etime gömülüymen her hareket ettiğinde inliyordu ve bu, içimde derinlerde bir karşılık zevk dalgası yaratıyordu.

Başını eğdi ve benimkine yasladı.

Nefes almaya çalışırken titriyordum. Dane dudaklarını yanağımda gezdirdi ve ürperdim. Tüm vücudum hâlâ karıncalanıyordu.

Eğer beni becermeye devam edebilseydi, muhtemelen ben de boşalmaya devam ederdim.

Gözlerim, her ne haltsa bunun şiddetiyle donuklaştı.

Hisler.

Bok.

Şu anda istesem bile kendime inandırıcı bir yalan söyleyemezdim. Ne kadar istesem de kendimi başka türlü ikna edemezdim.

O sikişme çok pis ve derindi ve duyguların yükseldiğini, dikişlerimi patlatmakla tehdit ettiğini hissedebiliyordum.

Nefret değil, ama... başa çıkmaya hazır olmadığım bir sürü başka şey. Bu adamın kollarında asla hissetmemem gerektiğini kendime söylediğim şeyler.

Ve yine de... işte buradaydım, onları hissetmeye başlıyordum.

Otuzuncu Bölüm

Devi

Sonunda kendimi toparlamaya çalışmaktan vazgeçtim ve kendimi Dane'in yanına bıraktım. Mutfak tezgahına tünemiş, göğsüne yaslanmış nefes nefese kalmışken, o beni güçlü kollarının arasına aldı.

Biraz olsun onurumu korumak için ondan sıyrılmaya karar verdiğimde ve tekrar gözlerinin içine baktığımda, bana baktı. Şu anda bana attığı o harikulade, kadınsı muhteşemliğin karşısında şaşkına dönmüş bakışı hiç hoşuma gitmedi.

Bana işinin bitmediğini anlatan bakışı.

Daha yeni başlıyordu.

"Kimseye, Devi," dedi sert bir vaatle. "Dün gece neden kavga ettiğimizi bilmiyorum, Shane hakkındaki o saçmalıklar... ama sana söylemeliydim... Başka kimseye dokunmayacağım. Ve senin de dokunmayacağına güveneceğim."

Hiçbir şey söylemedim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Belki de şu anda bir şey söyleyecek kadar kendime

güvenmiyordum.

Hala içimdeydi, şişkindi, kalçaları bana sıkıca yapıştı ve tüm bunlar şaşırtıcı derecede samimi hissettiriyordu.

"Elimdeki her şeyi sana emanet edeceğim," dedi yavaşça, tepkimi inceleyerek. "Bunun benim için ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Cevap vermediğimde, çenemi parmak uçlarıyla hafifçe tuttu ve gözlerinin içine bakmamı sağladı.

Başımı salladım ama konuşamadım. Evet. Evet, bir fikrim vardı.

Onun için burada milyarlarca dolar söz konusuydu. Ve herhangi birine, en ufak bir şekilde bile güvenmeyi seçmek onu savunmasız hale getiriyordu. Bunu gözlerinden görebiliyordum.

Kaç kişinin güvenilmez olduğunu merak ettim. Hayatına sadece para için giren kaç kişi vardı?

Davenport olmasaydı hayatında kaç kişi olmazdı ki?

Ve biliyordum ki, burada başka bir kadını da seçebilirdi. Eş rolünü üstlenebilirdi. Ama o kadına kahve yapıp, daha fazlasını isterken onu mutfak tezgahında mahvetmek zorunda değildi.

"Sana güvenebilir miyim?" diye sordu.

Sesimi buldum. "Evet."

Nefes alırken vücudunda bir rahatlama titremesi hissettiğimi sandım.

Sonra beni öptü. Uzun, çok uzun bir süre. Sanki öylece bırakmayacakmış gibi. O savunmasızlık anı geçti. Dudaklarımız birbirini yerken, diliyle beni yavaşça okşarken, her şey çiğ, sıcak ve açtı.

Öpüştüğümüzde her şey hâlâ yeniydi ve tuhaf bir şekilde heyecan verici, rahatlatıcı ve öyle sıcaktı ki, elleri elbisemin altına tekrar girdiğinde ürperdim. Bana bunun sıradan bir öpücük olmadığını söylüyordu.

Meme uçlarımı okşadı, sıcak parmaklarıyla okşadı, hafifçe büktü, çekti, zihnimdeki bütün çizgileri bulanıklaştırdı.

Öpücük o kadar derin ve samimiydi ki, şu anda hissetmemem gereken duygularla doluydu.

Dili ağzımda o kadar sıcak ve güçlüydü ki, sanki her derin vuruşta beni sahipleniyormuş gibi yalayıp duruyordu. Ne kadar dayanabileceğimi görmek için itiyor gibiydi. Ve kırılmadan önce ne kadar ileri gidebileceğini.

Parmakları meme uçlarımda geziniyor, ateşi körüklüyor, inlememi ve sızlanmamı ağzına doğru sağlıyor. Tekrar ona ihtiyaç duymamı sağlıyor. Onu itip bunu durdurmam için bana meydan okuyor.

İkimiz de yapmadık.

Sonra elbisemi göğüslerimin üzerine doğru sıyırıp açığa çıkardı ve ağzımdan uzaklaştı. Göğüslerimi avuçlarının arasına aldı, ben de sırtımı kamburlaştırdım, meme uçlarımda tam da olması gereken yerde olmasını istiyordum. Sıcak ağzında. Önce birini, sonra diğerini. Diliyle ileri geri okşadı. Dişleriyle hafifçe okşadı, her bir meme ucunu gergin ve aç bir noktaya çekti. Sonra tekrar, nazikçe yaladı, her birini sıcaklıkla yıkadı.

Bu arada kalçaları benimkilere bastırılmış, bacaklarım onu sarmıştı. Penisini içimde gömülü kalmıştı. Sanki artık benimmiş gibi.

Sanki saklayıp saklamadığımı hiç umursamıyormuş gibi.

Çünkü zaten bana vermeye devam etmeyi planlıyordu.

Sonra meme uçlarımı tekrar ağzına aldı, teker teker. Yavaş, derin bir emme, ta ki arzuyla vızıldayana kadar. Ve ben yine fişkıran bir ıslaklıkla ıslanıyordum. Kalçalarım ihtiyaçla kıpırdanıyordu. Amım çaresizce onun penisini sıkıyordu ve inliyordum.

Ağzını bir göğsünden diğerine kaydırıp öptü, sonra aniden yukarı bakıp gözlerimle buluştu. Tekrar yaladı. Titreyen bir ucunu ağzına emdi, ta ki ben hafifçe titreyene kadar. Ağzında keyifli bir işkence çekiyordum ve bunun hiç bitmesini istemiyordum. Sonra tatlı baskıyı bıraktı ve dişleriyle beni tekrar tahrik etti.

Sonra başparmaklarını meme uçlarımda gezdirdi, hafifçe okşadı ve inlememi sağladı.

Sanki az önce bana, elleriyle göğüslerimi nazikçe sıkarken ne kadar şişkin olduklarını gösteriyordu. Başparmaklarının sert dokunuşu altında meme uçlarımda ne kadar sertleştiğini. Tekrar yaptığında nasıl zonkladıklarını; önce başparmağını, sonra dilini birinin üzerinde gezdirdiğini.

Sanki içimdeki ateşi körüklemesinin sayısız yolundan birini bana gösteriyordu. Bana ona ne kadar tutkuyla bağlı olduğumu gösteriyordu. Şu anda, beni bu penise boşaltmışken bile, dokunuşuna ne kadar muhtaç olduğumu gösteriyordu.

İki kere.

Elleri göğüslerimden kaydı ve elbisem göğsümün üzerinde toplanmış bir şekilde olduğu yerde kaldı. Meme uçlarım hâlâ zonkluyor, koyu ve şişkindi.

Geri çekildi, çekildi, beni boş bıraktı.

Ateşli bakışları yavaşça çıplak vücudumun her santimini incelerken, ben de buna izin verdim. Gözlerinin üzerimde olmasını istiyordum. Bana da öyle bakmasını istiyordum.

Sanki beni istiyordu.

Bir an, sanki zafer kazanmış bir kötü adam gibi, sadece bakarak tepemde durdu. Beni az önce harap etmişti ve ben sadece daha fazlasını istiyordum.

İkimiz de biliyorduk.

O an, tamamen onundum. Çıplak ve onun için açılmıştım. Açık ve boştum.

Ve ikimiz de bunu istiyorduk.

Daha önce hiç alfa seksine girmemiştim. Böyle olmamıştı. Bir erkeğin beni böyle fethetmesine asla izin vermemiştim.

Bunu bu kadar seveceğimi hiç düşünmemiştim.

Tıpkı dün gece yaptığım gibi, dizlerimin üzerinde yerde, beni ilk kez becerdiğinde ve ben buna teslim olduğumda.

Tıpkı dün gece diz çöküp ayaklarına kapandığımda yüzüme erimiş spermini boşalttığı gibi.

Bakışları aşağıya, ıslak vajinama kaydı. Sonra parmağını orada gezdirdi ve titredim.

Parmağını ağızma doğru kaldırırken gözlerimle buluştu. Dudaklarım büyülenmiş bir şekilde açıldı. Parmağını ağızma soktu ve ben de otomatik olarak yalayıp ikimizin de tadını aldım.

Sonra aramızda korkutucu derecede çıplak, çıplak ve mahrem bir şey geçerken uzun bir süre birbirimize baktık.

Sonra eşofmanını yukarı çekti ve muhtemelen benim sularıyla ıslanan yarı sertleşmiş penisini düzeltti.

"Kahve yapmaya geri döneceğim" dedi.

Sonra odadan çıktı ve beni tezgahının üzerinde çıplak, sıırıslıklam bir halde bıraktı.

"Uyan. Kahrolası mayday. En iyi arkadaş SOS."

Dane çatı katının diğer ucunda duş alırken kendimi onun ofisine kapattım ve Katie'yi aradım. Henüz duş almaya bile tenezzül etmedim. Sadece biraz temizlendim, külotumu buldum ve buraya tökezleyerek girdim.

Ve telefonu açar açmaz hemen konuya girdim. "Bu bir BFF Kırmızı Kod. Lütfen bunun için zamanın olduğunu söyle."

"Elbette," dedi Katie, uykulu bir sesle. Beni telefona çağırdığı için Tanrı'ya şükrettim. Şu anda batı yakasında bir yerlerdeydi, belki Kaliforniya'da? En azından aynı saat dilimindeydik. Ama yakında Dirty turnesi Filipinler, Avustralya, Yeni Zelanda'ya doğru yola çıkacaktı... O zaman ne kadar iyi iletişim kurabileceğimizi kim bilirdi. Bunu düşününce bile neredeyse panikledim. "İyi misin?" diye sordu. "Neredesin?"

"Çatı katındayım. Başardık. Şeytanın dansını yaptık."

"Ne?"

"Dane kaleye saldırdı," dedim ona, volta atarak. "Bezden beze bir mücadeleleydi. Dost bir silahla saldırı."

"Ne?"

"Pis iş, Katie! Kötü olanı yaptık. Çılgınca bir şey. Tone-
Loc söylemeye başlamam mı gerekiyor?"

"Ahhh. Seks yaptın."

"Sadece seks değil." Dane'in masasının arkasındaki sandalyeye çöktüm. "Yatak odası rodeosu yaptık, sırtüstü. Oturma odası zemininde. Ve duğta. Ve eminim ki mutfak tezgahının şimdi endüstriyel bir ovmaya ihtiyaı olacak."

"Ah. Nefis."

"Lezzetli değil. Hayatımın en güzel seksini, nefret etmem gereken bir adamla yaşıadım. Ha, bir de onunla evliyim. Yardım edin."

"Şey... Şey..."

"Ne yapacağım, Katie??"

"Bilmiyorum! Daha yeni uyanıyorum. Tamam, bekle. Neden ondan tekrar nefret ediyorsun?"

"ünkü o, nefret ettiğim her şey! Ayrıcalıklı, kendini beğenmiş, kötü, soğuk ve benim ajansımı zerre kadar umursamıyor. Beni kullanıyor Katie. Bunu ilk günden beri söylüyor. Beni kullanabilmek için bana evlenme teklif etti ve benimle evlendi."

"O zaman neden onunla cinsel ilişkiye girdin?"

"Katie! Bu işte berbatsın. Yardım et bana. Ben sana her zaman yardım ederim."

"Biliyorum ama dağılan asla sen olmayacaksın. Buna hazırlıklı değilim."

Derin bir nefes aldım. Haklıydı. Bu bana hiç benzemiyordu. Hiç benzemiyordu.

Dane şehre geldiğinden beri kendimde değildim.

"Tamam. Tabii. Anlıyorum," dedim. "Ama artık mutlu bir evliliğin var. Paylaşacak bir bilgeliğin yok mu?"

"Şey..."

"Katie, hadi gel."

"Deniyorum! Bakalım. Tamam, neden şimdiye kadar yaşadığın en iyi seksti?"

"Çünkü çok çekici Katie. Gerçekten Lucifer olabileceğinden oldukça eminim. Ve umurumda bile değil, o kadar güzeldi ki. İçimde olduğunda, yaptığı şeyi yapmaya devam ettiği sürece ruhumu sonsuza dek lanetlenmeye hazırım."

"Vay canına. Tamam... ama daha önce yakışıklı erkeklerle çıktın. Modeller kadar yakışıklı. Muhtemelen son birkaç yılda sayısız rock yıldızıyla çıkabilirdin ama yapmadın. Neden?"

"Bilmiyorum. İlgilenmiyor musun?"

"Doğru. Birçok yakışıklı erkeğe ulaşabiliyorsun. Yani seni korkutan sadece yakışıklılık değildi."

"Tamam, aynı zamanda... Bilmiyorum. Özeldi. Sanki içimde bir şeye dokunmuş gibiydi. Sanki kalbime bağlı, varlığından haberdar olmadığım gizli bir G noktası gibi."

"Gerçekten mi?"

"Bilmiyorum, o kadar güçlüydü ki, boşaldığımda sanırım bir damla gözyaşı düştü. Kendimi kollarına attım ve o da beni daha sonra tuttu."

"Ah!" Katie küçük bir ses çıkardı.

"Az önce bayıldın mı?"

"Şey, olabilir. Sadece biraz."

"Kocamın üzerinde bayılmana izin verilmiyor!"

"Neden olmasın? Kulağa harika geliyor."

"Çünkü o şeytan. Doğru telaffuz edemiyor muyum? O kötü. Kötü, çok kötü bir adam ve kötü şeyler yapıyor."

"Nasıl yani?" diye sordu kuşkuyla.

"Mesela itfaiyecilik yaparak geçimini sağlıyorlar, eminim ki şaka yollu da yapıyorlardır. Bunu daha önce konuşmuştuk."

"Doğru. İşletmeleri daha verimli hale getiriyor. Bu aslında bir nefret suçu değil, Dev."

Derin bir nefes verdim.

Burası onun gibi kokuyordu. Tüm çatı katı onun gibi kokuyordu ve ben hem bayılıyordum hem de nefret ediyordum. Dört ay boyunca burada nasıl yaşayacaktım?

Neden onunla evlendim ve bunun büyük bir mesele olmayacağını mı düşündüm? Bunu halledebileceğimi mi?

Tekrar tekrar sevişsek bile ondan nefret etmeye devam edeceğimi mi?

Crack falan mı içiyordum? O kadar çok crack içiyordum ki crack içtiğimin farkında bile değildim ve mantıklı olduğunu düşündüğüm zamanlarda bile hiçbir mantığı olmayan kararlar mı alıyordum?

"Ne yapıyorum?" diye sordum Katie'ye.

"Şey... Bilmiyorum demekten nefret ediyorum," dedi dikkatlice. "Ama... Gerçekten bilmiyorum."

"Bunu yapabileceğimi neden düşündüm?"

"Bunu başarabilirsin Devi," dedi nazıkçe. "Her şeyi başarabilirsin."

En yakın arkadaşımınla uzaktan sarılmak gibiydi, ama hâlâ kendimi daha iyi hissetmiyordum.

İçimde bir şey çok hızlı kırılıyordu ve nasıl durduracağımı bilmiyordum. O adam, düşündüğümünden çok daha derinlerdeydi. Ona bulaşmama izin vereceğime inandığımdan çok daha derinlerde.

Burada kimi kandırıyordum acaba? Kendimi mi?

"Benden üstün olduğunu sanıyor," dedim, benimkine hiç benzemeyen kısık bir sesle.

Ama sanki daha genç ve daha aptal bir Devi gibiydi. Son zamanlarda çok fazla onun gibi davranıyordum.

"Ne?" dedi Katie. "Ne demek istiyorsun?"

İç çektim. "Tamam. Dinle. Konu yine lisede. Yargılama!" diye ekledim, sanki bozuk plak gibi konuşuyormuşum gibi konuştuğumu fark edince. İnleyip zorla söyledim. "Ah. Şey, mesele şu. Dane ve arkadaşlarının kız futbol takımının antrenman yaptığı sahanın arkasındaki tribünlerde takılıp esrar içip dünya için fazla havalı olduklarını biliyorsun. Ve bizim için iğrenç bir sıralama sistemleri vardı; birden ona kadar, kafasında torba varken bile yapmam'dan, göz kamaştırıcı derecede güzel'e kadar."

"Evet," diye homurdandı Katie hafifçe. "Biliyorum."

"Bazen antrenmanlarıma gelmen hoşuma gidiyordu," dedim ona. "Başka bir okuldan en yakın arkadaşımın, sevimli ve havalı bir kızın beni izlemeye gelmesi hoşuma gidiyordu. Ama sen bile beni okulumda daha havalı yapamadın."

"Şeytan..."

"Çocukların benim hakkımda konuştuklarını duyduğuna sevindim. Bana altı verdiklerini söyledin Katie, üstelik bunu ancak uzlaştıktan sonra yapmışlardı çünkü içlerinden biri bana iki verdi. Ve içlerinden birinin bana çirkin dediğini söyledin. Bazen keşke demeseydin diyorum. Ama... Söylediğine sevindim, böylece onun gerçekte kim olduğunu asla unutmuyorum. Aynaya bakıp yara izimden geriye ne kaldığını her gördüğümde o kelime hâlâ kulaklarımda çınlıyor."

"Devi. Çok üzgünüm," dedi Katie, sanki özür dileyecek bir şeyi varmış gibi.

"Dane'in bana bakması bile zordu, sanki ondan kilometrelerce aşağıdaymışım gibi... Katie, bunun o olduğunu biliyorum."

"Tamam, öncelikle," dedi, "onun olduğunu bilmiyorsun. Kulak misafiri oldum ve kimin söylediğini bile bilmiyorum. İkincisi, lisedeydi! Bana hayatının en iyi seksini yaşattığını söyledin. Eğer seni çirkin bulsaydı, öyle olmazdı. Üçüncüsü, eğer duymamam gereken ama tesadüfen duyduğum, erkekler arasında geçen özel bir konuşmaysa, belki de bildiğimizden daha fazlası oluyordu-"

"Aman, bunu haklı çıkarma."

"Hey, hadi ama. O bir çocuktuk. Lisedeyken hepimiz aptal değil miydik?"

"O kadar da aptalca değil," dedim inatla.

Katie iç çekti. "Tamam, gerçekten, Devi. Sen hep zeki olandın. Kendi iyiliğin için fazlasıyla zekisin. Onun her niyetini didik didik ediyor, eski küf gibi içinde gizlenen kötülüğü arıyorsun. Ama gerçek şu ki, sana evlenme teklif etti. Sana."

"Ailesine iyi görünmek için."

"Devi..." Katie'nin yumuşadığını duyabiliyordum. "Belki de senden hoşlanıyordur. Belki de sen de ondan hoşlandığın için onu şeytanlaştırmak için bahaneler arıyorsun ve bu seni rahatsız ediyor."

"Bununla neden uğraşayım ki? Yani, eğer gerçekten ondan hoşlanıyorsam?"

"Çünkü belki de ondan daha iyi olduğunu düşünüyorsun."

Vay canına.

Ama haklıydı.

İçten içe hep ondan daha üstün olduğumu söylememiş miydim kendime? Böylece bana zarar verme gücüne sahip olmayacaktı?

Ve ailesini etkilemek için benimle evlenmek istediğini söylediğinde -çünkü ailesi benden etkilenmişti- her şeyin ötesinde... bu acı vericiydi.

Hiçbir zaman benden etkilendiğini söylemedi.

Kendime, her zaman söylediğim gibi, onun benden aşağıda olduğunu, bu yüzden bunun önemli olmadığını söylemiştim. Beni fark etmese, istemese, benden hoşlanmasa... hatta ailesini memnun etmek için benimle evlenmek istemese bile...

Hiçbirinin önemi yoktu.

Ama eğer bu doğruysa... birlikte olduğumuzda neden bu kadar iyi hissediyorduk?

Peki seks neden bu kadar muhteşemdi?

Dövüşüyor muyum, dövüşmüyor muyum... Neden bana sürekli çok değerli bir rakipmişim gibi bakıyordu? O kadar değerliydi ki, beni yanında tutmayı düşünebilirdi?

Sanki benim onun için doğru kişi olup olmadığımı merak ediyormuş gibiydi.

Ve neden o içimde derinlerdeyken, gözleri gözlerimle buluştuğunda ve beni o şekilde öptüğünde, belki de benim için doğru kişi olduğunu düşünerek hayal kurmaya başladım?

Çünkü ben de o fanteziyi kurmaya başlamıştım.

Ya da belki de içimdeki küçük bir yerde, bu fantezi hep vardı.

Çok... eskiden... beri.

Lisedeyken beni öptüğünde.

Kimya dersinde yanıma oturduğunda.

Onunla o otoparkta karşılaştığımda.

Kesin olarak bildiğim tek şey, içimde bir yerlerde, her ne kadar yanlış başlamış olsa da aslında birbirimiz için çok doğru kişiler olabileceğimizi hissetmeye başladığımdı.

Ve belki de eğer sadece kavga etmeyi bırakıp savunmamızı düşürseydik... bunu anlayabilirdik.

Otuz Birinci Bölüm

Devi

"Hadi gidelim patron! Geç kalacağız."

Aman Tanrım, o sözleri söylemekten, ona emir vermekten çok zevk alıyordum.

Her.Sabah.

Latte'mden bir yudum alıp ön kapıya doğru yürüdüm, Dane ise yatak odasından -artık aşağı yukarı bizim yatak odamız- kravatını bağlayıp ceketini koluna atmış halde dışarı çıktı. Adam, özellikle iş günlerinde, sabahları yumurtalık krizi geçirtecek kadar yakışıklıydı; takım elbiselerinden birini giymiş, şık ve bakımlıydı. Rawwrr. Onu yakalayıp hemen yatağına geri götürebilirdim.

Zaten geç kalırsak kim şikayet edecekti ki?

Patronu kazıklamanın en büyük avantajı buydu.

Son üç gündür, çalışmaktan başka pek bir şey yapmamıştık, onun yanında biraz olsun gardımı indirmenin nasıl bir his olduğunu test ederken. En azından, onunla defalarca soyunup her geceyi onun yatağında geçirecek kadar.

"Ne acelen var?" dedi. "Patron seni kovmayacak."
Zafer kazanmışçasına gülümsedim. "Hayır, yapmayacak."

Parmaklarımı kapının yanındaki akıllı panelde gezdirip müziği kapattım. Sabah kahvem hazırlarken Tina Turner'ı açmışım ve Dane'in "Better Be Good to Me"yi tekrar tekrar dinlemekten sıkılmış olabileceğini düşündüm. Benimle yaşarken, müzik seçimi Tina, RiRi, M.I.A., seksenlerin pop müzikleri ve biraz da doksanların R&B'sinden oluşuyordu.

Ama henüz şikâyetçi olmamıştı.

Aslında pek şikâyetçi değildi. Sevişmeye başladığımızdan beri Dane genel olarak daha az soğuk ve kesinlikle daha uysaldı.

Oluruna bırakmaya karar vermişim. Bakalım gerçekten anlaşabilecek miyiz... ve benden gerçekten hoşlandığını itiraf edecek mi? Ya da etmeyecek mi?

Çünkü o kapıyı açmadığı sürece ondan hoşlandığımı kesinlikle kabul etmiyordum. Gerçekten. Ve hesaplanmış bir güç gösterisi olarak değil.

Akıllı paneli inceledim, sonra ceketini giyerken ona baktım. "Burada sesli komut yok," diye düşündüm.

"Hayır."

"Şaşırdım. Arabalarınızda var."

"Arabada olmasını umursamıyorum. Evimde istemiyorum."

"Neden?"

"Evde sesli komut sistemi varsa," dedi, "söylediğiniz her şeyi dinliyor ve o komutu bekliyor demektir."

"Hıh." Hiç böyle düşünmemiştim. Çantamı alıp omzuma astım, elimde kahveyle yola çıkmaya hazırdım.

Kapıyı bizim için açtı ve beni takip etti. "Söylediğiniz her şeyi dinleyen bir teknoloji şirketi mi istiyorsunuz?" diye devam etti. "Yaptığınız her şeyi mi?" İkinci çelik kapıyı açmasını bekledim; artık sisteme tam erişimim vardı ama Dane'i centilmen rolü yapmaya zorlayabileceğim her fırsatı değerlendiriyordum. "Dün gece yaptıklarımızı dinleyen birini mi istiyorsunuz?" diye sordu kulağıma, yanımdan eğilip akıllı ekrana ulaşırken.

"Şey... bu şekilde söyleyince... hayır."

Kapı kayarak açıldı. Rolf, Bentley'in yanında bizi bekliyordu. Ama ben hemen yanından geçip SUV'uma doğru yöneldim. Bir Mercedes kullanıyordum. Birkaç yıllıktı, ailemin yirmi birinci doğum günüm için bana hediye ettiği bir araçtı. Ve bayıldım.

"Nereye gidiyorsun?" Dane arkamda durdu.

"Arabam. Bu akşam işten sonra çocuklarla randevun var, değil mi? Ayı ayrı gitmeyi düşündüm."

"Dışarı çıkmadan önce seni ofisten eve bırakabilirim."

Ona güzel, eş gibi bir gülümsemeyle döndüm. "Seni asla dışarı atmayı düşünmem." Uzaktan kumandayla arabamın kilidini açtım ve içeri girdim.

Dane yanıma geldi ve ben ayağa kalkarken, pencereyi açtım. Kapıya yaslandı. "Bunları bana önceden anlatmalısın Devi. Böylece senin için güvenlik ayarlayabilirim. Anladın mı?"

"Arabamla ofise gidiyorum. Şehir merkezini geçmek yaklaşık on dakika sürüyor. Bir güvenli, kapalı otoparktan diğerine."

"Önemli değil. Güvenlik artık seninle birlikte."

"Öğğ. Şu Darrell denen adam mı? Çok sıkıcı ve... ciddi."

Dane ile evlendiğimden beri, o ve ekibi olmadan gittiğim her yerde o adam benimleydi. Garipti. Bir yabancıydı ve pek de sohbet düşkünü değildi.

"Bir sebebi var. O senin arkanı kolluyor." Dane telefonunu çıkarıp bana sertçe, "Doğrudan ofise. Günün sonunda seni oradan almasını söylerim. Ama yakında olur. Bir toplantıya falan gidersen, onu ara." dedi.

"Evet canım," dedim kuru bir sesle.

Bakışlarıma dik dik baktı, çok ciddiye ve midem açlıktan düğümlenmişti. Evet, kesinlikle o suratı sevmeye başlıyordum. Hem de çok.

Sonra pencereden içeri eğildi. Dudaklarıma baktı, beni öpmeden önce bir an duraksadı. Dudaklarıma, varlığımın derinliklerine işleyen, beni daha fazlasını istemeye iten yakıcı, yumuşak bir öpücük kondurdu.

"Kendinize iyi bakın Bayan Davenport," dedi.

Bentley'e doğru yürüyüp bindiğini gördüm.

Sonra beni ofise kadar takip ettiler.

O akşam Dane, çocuklarla akşam yemeğine gitmişti. Johnny O'Reilly şehirdeydi ve görünüşe göre Shane, Dane'e yeterince dışarı çıkmadığı için suçluluk duygusu yaşıyordu. Bana öyle geliyor ki, en yakın arkadaşının on bir yıldır aynı şehirde olmamasının verdiği kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyordu.

Haklısın. Katie o kadar aradan sonra şehre geri dönse, onu bir ay boyunca uyutmam.

Dane benden önce ofisten çıktı ve ben de bazı işleri yetiştirmek için biraz geç saatlere kadar çalışma fırsatını değerlendirdim. Jared'la birlikte oynadığımız futbolcu fotoğraf çekiminin fotoğrafları gelmişti ve ben de birkaç parlak baskıyı çoktan bastırmıştım.

En sevdiklerimden birkaçını seçip toplantı odasındaki Dane'in çalışma masasına koydum. Ateşli, yağlanmış, genç bir sporcu harikası. Fotoğraflar harika çıkmıştı. Jared bile koyu sarışındı.

Dane'in bu bağlantıyı kurup kuramayacağını merak ettim. Acaba bu çekim için ilham kaynağının kendisi olduğunu tahmin edebilir miydi?

Neden ona bunları gösterdiğimi bilmiyordum.

Flört mü?

Neden olmasın. Kocamla flört etmek çok eğlenceli olmaya başlamıştı.

Onunla kavga etmekten neredeyse daha eğlenceli.

İkisi de artık sekse dönüşmüştü. Ama flört etmek daha çok dostça bir ön sevişmeydi ve aynı zamanda sınırlarımla da flört ediyordu. Dane'e karşı hissettiğim çok karmaşık duygularla. Yüzeyin altında çok sarhoş edici -ve umarım ölümcül olmayan- bir şeye dönüşen duygularla.

Belki de onun bana karşılık vermesi ve içimdeki duyguları dışarı vurması hoşuma gidiyordu.

Adamdan bu kadar nefret ediyorsam, ona karşı başka şeyler de ne kadar derin hissedebileceğimi merak etmeye başlamıştım.

Korkutucu.

Ama aynı zamanda... baştan çıkarıcı.

Tutkuyla aşık olmayı kim istemez ki?

Yeter ki karşıdaki de sana aşık olsun...

Belki de sadece düpedüz ipuçları bırakıyordum. Ekmek kırıntıları. Onları alıp nereye varacağını görmeye cesaretlendiriyordum.

Günlük işlerimi bitirdiğimde asansörle lobiye indim. Oturma alanındaki kanepelerden birinde oturan bir kadın vardı; onu ancak yanından geçerken ayağa fırladığı için fark ettim.

"Devi, değil mi?"

Yavaşlayarak ona baktım. "Evet?"

"Dane ile evlisin." Bu bir soru değildi. Ve nedense bundan hoşlanmadım.

Durup onu süzdüm. Yirmili yaşlarındaydı. Siyah elbisesi ve deri ceketıyla kıvrımlıydı. Parlak kızıl saçları vardı. Kapalı alanda güneş gözlüğü takıyordu.

"Sen kimsin?" diye sordum ona.

"Ben onun seks kasetinde becerdiği kızlardan biriyim."

Ne oluyor be?

Nedense biraz geri çekildim. Lobide yalnızdık ama o benden en az üç metre uzaktaydı.

Onu tanıyamadım.

Yeni işverenim ve seks kaseti skandalı hakkında araştırma yaptığım dönemde, internette seks kasetindeki iki kadının fotoğraflarını görmüştüm, ancak yüzlerine pek dikkat etmemiştim. Ayrıca ikisinin de kızıl saçları yoktu. Gerçi değiştirebilirdi.

"Ne istiyorsun?" diye sordum.

"Hiçbir şey. Ama sen ne istediğini bir düşünsen iyi olur."

Ona bakakaldım. "O bandı sen mi sızdırdın?"

"Ah, sızdırdım."

Döndüm ve kapıya doğru yürüdüm.

"O senin sandığın gibi biri değil."

Sırtım ona dönük bir şekilde durdum. Darrell'ın dışarıda, arabamın yanında beklediğini görebiliyordum. Arabayı garajdan getirip benim için getirmişti ama bu tarafa bakmıyordu.

"Sana ne vaat etti, krallığın anahtarlarını ve çatı katını da mı?"

Tekrar ona döndüm ama hiçbir şey söylemedim.

"Bütün o muhteşem İtalyan mobilyaları..." diye düşündü. "Yemek odasındaki avizenin bir milyon dolar değerinde olduğunu biliyor muydun? Sanat eseri daha da değerli. Ben zevkinin pek de hayranı değildim. O buzdağı fotoğrafı mı? Çok soğuk. Ama manzarayı beğendim."

Çatı katına girmeden bu detayları bilemeyeceğinin farkındaydım. Ama sadece beni üzmeye çalışıyordu. Dane'e karşı bir şeyler hissediyor ve onu incitmeye mi çalışıyordu?

Ya da belki de o sulu nafaka sırası kendisine gelemediği için Bayan Dane Davenport olmadığı için üzgündü?

"Adın ne?" diye sordum ona.

Güneş gözlüklerini çıkarıp gözlerimin içine baktı. "Davenport servetinin tek varisi olmadığını biliyor musun? Miras alacağını nereden biliyorsun?"

"Güvenliği çağırmadan önce bu binadan çıkmalısın."

"Daha da kötüleşmeden dışarı çıkmalısın," dedi seks kaseti taşıyan kız tehditkâr bir şekilde. Güneş gözlüklerini tekrar taktı. Sonra yanımdan geçip kapıdan çıktı.

Onun kaldırımında yürüyüp gözden kayboluşunu izledim. Ne oluyor yahu.

Beni bekleyen arabama doğru yürüdüm. "Bayan Davenport," dedi Darrell, arka kapıyı benim için açarken.

"Teşekkür ederim." Arka koltuğa geçip telefonumu çıkardım, o da öne geçti ve yola koyulduk. Pencereden dışarı baktım ama kızı hiçbir yerde göremedim.

Chaz'a mesaj attım.

Ben: Bulduğun o kaset hakkında. Kadınların yüzlerinin ekran görüntüsünü bana gönderebilir misin?

Sonra biraz daha açık olmam gerektiğini fark ettim.

Ben: SADECE yüzlerini. Başka bir şey görmek istemiyorum.

Chaz: Evet. Eve yeni geldim. Seni uyarıyorum, çok güzeller. Ama tam bir gıcık, düz kız gibiler.

Ben: Akşam yemeğine buluşalım mı? Bir içkiye ihtiyacım var.

Chaz: Tamam kızım. Hadi İtalyanca konuşalım. Karbonhidrata ihtiyacım var.

O gece karanlık çöktükten sonra çatı katına vardığımda oturma odasında bir kadınla karşılaştım. Yanında Dane vardı. İçeri girdiğimde çoktan kapıya doğru geliyorlardı.

Uzun boylu, sarışın ve şıktı; muhtemelen kırklı yaşlarında olmasına rağmen otuz iki yaşında gibi gözüken

kadınlardan biriydi.

Bir gün ben de o kadınlardan biri olmayı umuyordum.

"Devi," diye selamladı beni Dane.

"MERHABA."

"Bu Laurinda," dedi. Onu buradan çıkarmak için ne kadar acele ettiğini hissedebiliyordum.

"Merhaba," dedim, tanışma faslını detaylandırmasını bekleyerek. Mesela, bu kadın kimdi ve neden gece saat dokuza doğru dairemizdeydi?

En azından seks kasetindeki kadınlardan biri gibi görünmüyordu, bu da bir şeydi. Belki.

"Devi. Tanıştığımızı memnun oldum," dedi. Sonra Dane'i yanağından öptü. "Konuşalım," dedi, sonra kapıyı açtı ve Dane hızla dışarı  ıktı.

Sanki Dane'in karısı eve d nd   nden beri hoş kar ılanmadı ını biliyordu.

Sevimli.

Kapı kapanırken kocama bakakaldım. Asansörün misafirini a a ı indirirken çıkardığı vızıltıyı uzaktan duyabiliyordum.

Ak am yemeğinden sonra bile, Chaz gittikten sonra bile, uzun süre dışarıda kalmış, restoran barında tek başıma içki i mi tim. Eve gelmeyi ertelemi tim. Bugün kıvıll sa lıyla ya adı ım o olay yüzünden başım dönüyordu.

Ho uma gitmedi, ne yapacağımı bilemedim.

Tek bildiğim, temellerimin derinliklerinde bir şeylerin  atladığıydı. Dane'e olan o çok hassas güvenim, bu baskı altında kolayca esneyip kırılmı tı. Ve zihnimi bir sürü saçmalık doldurmu tu. Dane hakkında cevaplayamadı ım sorular.

Şimdiye kadar oldukça iyi evcilik oynuyorduk ve evlendiğim adamı bile tanı mıyordum. Sadece geçmişini değil, nasıl bir insan olduğunu da.

Tanımadığım birine nasıl güvenebilirdim ki?

Güvenemediğim birini nasıl umursayabilirim ki?

"İyi ki haber vermişsin," dedim ve ceketimi çıkardım.

"Ne?"

"Hadi canım. Asansörle yukarı çıkacağımı bildiğin için mi onu buradan kovmadın?"

Oturma odasına girdim ve onun viski bardağına baktım. Onunkinin yanında, üzerinde ruj olan bardak vardı.

"Ne diyorsun sen?" dedi.

"Çocuklarla akşam yemeğine ne oldu?"

"Çocuklarla akşam yemeği yedim."

"Ve sonra dairemizde bir kadınla bir gece içkisi?"

Buna cevap vermedi.

"Bunu gerçekten yapıyor muyuz?" Ona dönüp yüzümü buruşturdum. "Dürüst olamıyorsan, öyle olsun. Ama en azından biraz daha gizli olamaz mısın? Özel olması gerektiğinin farkındayım. Gözlerden uzak, değil mi? Ama bu, gözümün önünde olmasını istediğim anlamına gelmiyor. Hem de evimizde."

Dane'in bakışları soğudu, beni dinlerken yüz hatları sertleşti.

"Bunun ne olduğunu düşündüğünü bilmiyorum," dedi yavaşça, "ama öyle değildi."

"Bana neden seks kasetini anlatmadın?"

"Peki ya seks kaseti?" diye sordu dikkatlice.

"Bana bundan bahsedeceğini söylemiştin. Ama bahsetmedin. Bana bu konuda tek kelime etmedin. Tek

bildiğim internetin ve diğer insanların bana anlattığı. Bu çok iğrenç, Dane."

Çenesi kasıldı. "Pekala," dedi soğukkanlılıkla, "evlenmeden önce bir seks hayatım olmasını iğrenç bulmana üzüldüm. Bu konuda yapabileceğim pek bir şey yok, Devi." Yanına gelip viskisini aldı ve pencereye gidip suya baktı.

"Bundan önce bir seks hayatın olması umurumda mı sanıyorsun? Bırak da rahatlasın. Asıl iğrenç olan senin yalanların, Dane."

Bana döndü. "Hangi yalanlar?"

"Şimdiki zamanla başlayalım. Her neyse işte."

"Neden bir şey olması gerekiyor ki?"

"Çünkü en son kontrol ettiğimde, heykel gibi sarışınlara karşı müthiş bir ilgin vardı."

"Gerçekten mi?" dedi kesin bir dille.

"Lisedeki o meşhur mezuniyet gününü hatırlıyor musun? Ya neredeyse evlendiğin kadın Tina? Adeta tıpatıp aynıydılar."

"Yani, beni her bir kadınla gördüğünde kıskanılacak bir şey olduğunu mu düşüneceksin?"

"Shane'i kıskanıyordun," diye karşılık verdim. "Hiçbir sebep yokken."

Soğuk bakışları buz gibi bir hal aldı. "Onunla çıktın. Ondan hoşlandığını varsaymıştım. Ve o da sizin paylaştığınız anılara oldukça düşkün görünüyor."

Ona bakakaldım. Gerçekten mi?

Bu ne demek oluyor yahu?

Zaten Shane ona benim hakkımda ne anlatıyordu ki?

"Shane'le yattığımı mı ima ediyorsun?"

"Hayır. Sanırım Shane'le yattın."

Biraz geri çekildim. "Ne kadar az şey bildiğin ortada. Shane'le hiç sevişmedim. Ona hiç dokunmadım bile."

"Doğru." Viskisinden bir yudum aldı, sanki bu konuşmayı daha hoş hale getirecekmiş gibi.

"Sana ne dedi?"

Göz kapakları biraz aşağı indi. O soğuk, kapalı bakıştı. Beni tahrik etmekten çok daha sinir bozucu bulmaya başlamıştı. "Lisedeyken ilk buluşmanızda seni öptüğünü söyledi. Eğer ona asla dokunmamak fikrin buysa..."

"Hangi ilk buluşma?"

"Biliyor musun. Seni sinemaya götürüp cheesecake yemeye götürdüğünde."

Başımı salladım. "Ne saçmalıyorsun sen?"

"Annenle babanın evinin ön kapısında sana iyi geceler öpücüğü verdi. Ertesi gün bana anlattı. Olayı tüm ayrıntılarıyla anlattı."

Ah, kesinlikle öyleymiş gibi geliyordu. Ayrıca Dane'in en yakın arkadaşının da saçmaladığını düşünüyordum.

"Shane Madrigal ile hiç sinemaya gitmedim. Onunla cheesecake yemedim. Onu öpmedim. Sana ne söylediğini veya neden söylediğini bilmiyorum. Ama onunla çıktığım tek zaman mezuniyet gecesi idi ve o da sarhoştı. Aramızda hiçbir şey olmadı."

"Hı hı."

"Bana neden inanmıyorsun?"

"Sevişmek için fazla sarhoş olmak mı? Tanıdığım Shane'e hiç benzemiyor."

"Aslında onu hiç tanımıyorum, sanırım uzman sensin."

Dane bana şüpheyle baktı. Sanki bu konuda yalan mı söylüyordum?

"Yani, ondan hiç hoşlanmadın mı?" diye üsteledi.

"Ondan neden hoşlanayım ki? Siz ikiniz de pisliklersiniz. O kadar kibirliydiniz ki, bizi kızlara becerilebilirliğimize göre değerlendirdiniz. Bana çirkin dediniz."

Ağzımdan öylece dökülüverdi. Bunu kastetmemiştim ama neyse. İşte oldu.

"Ne?" dedi. "Hayır, söylemedim. Lanet olsun... ajansa geldiğin ilk gün e-postada bunu mu kastediyordun? Sana çirkin dediğimi mi sandın?"

"Sen değil," dedim, çünkü buna gerçekten inanmak istemiyordum. Ama hiç emin olmamıştım. "Ama içinizden biri. Belki hatırlamıyor. Ya da belki de hatırlamak istemiyor. Ama içinizden biri kesinlikle bana çirkin dedi. Bir futbol antrenmanında tribünlerde duyuldu, bu yüzden inkâr etmeye bile çalışmayın."

Dane'in kafasındaki çarkların döndüğünü görebiliyordum. "Devi. O ben değildim. Senin hakkında hiç böyle bir şey söylemedim."

"Belki de hayır," dedim inatla. "Ama biri yaptı."

Aman Tanrım. Kendimi duyabiliyordum ve bundan hiç hoşlanmadım. Neden bu konuda kavga ettiğimizi bile bilmiyordum.

Ben sadece sinirlenmişim. Onu şeytanlaştırmak istiyordum.

Katie bu konuda haklıydı.

Gençliğimden beri o kadar çok çirkin yüküm vardı ki, bir kısmı bu adam yüzündendi ve o bunu bilmiyordu bile.

İçini çekip elini yüzüne götürdü. "Dürüst olmak gerekirse... Johnny'di, tamam mı? Ve bunu sana söylemekten nefret ediyorum çünkü arkadaşlarımdan nefret etmeni istemiyorum. Ama aynı zamanda hiç yapmadığım bir şey için benden nefret etmeni de istemiyorum."

Johnny. Gerçekten mi?

Son birkaç yıldır birçok partide Johnny O'Reilly ile karşılaşmıştım. O ve Katie'nin rock yıldızı kocası, her ikisi de birbirine karışmış bir kalabalığın içinde koşuyorlardı. Johnny beni liseden hatırlamıyor gibi görünse de -ve ben de ona unuttuğu biri olduğumu neredeyse hiç hatırlatmasam da- bana karşı hep arkadaş canlısıydı. Hatta flörtözdü.

"Çirkin olduğumu mu söyledi?"

Dane iç çekti, belli ki biraz kötü hissediyordu. Johnny O'nun bir pislik olması onun suçu olmasa da. "Neden umurunda ki?"

"Hayır."

"Sadece liseydi, Devi. Ve Johnny'nin... Johnny."

"Evet. Eh, senin için 'Sadece liseydi' demek kolay. Lanet okulun kralıydın. İstedğin herkesi elde edebilirdin. İnsanlar dikkatini çekmek için sıraya girerdi. Hiç kimse olmanın nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyorsun."

"Haklısın," dedi. "Ben öyle düşünmüyorum." Bundan gurur duyduğu söylenemezdi.

"Yani, herkesten üstün olduğunu biliyordun, değil mi? Mezuniyete getirdiğin o kızdan hoşlandın mı? Yoksa bu senin sürekli tekrarlanan bir alışkanlığın mı? Hoşlanmadığın kadınlarla tekrar tekrar birlikte olmayı mı seçiyorsun?"

Gözlerindeki soğukluk, beni neredeyse odanın öbür ucuna fırlatacak kadar buz gibi bir seviyeye indi. Bundan hoşlanmamıştı. Ya da ima ettiği sorudan, belki de.

Acaba benden hoşlanıyor muydu, hoşlanmıyor muydu?

"Hayır" dedi.

"Neydi o zaman? Beni kıskandırmaya mı çalışıyordun?"

"Shane'le yaptığın şey bu muydu?"

Dilimi ısırđım. Lanet olsun, mahvoldum. Shane'e yaptığım da tam olarak buydu. Ama on yedi yaşındaydım, kahretsin. Ve Dane'in beni fark etmesini dört gözle bekliyordum.

Ama şu anda, o soğuk gözlere bakarken bunu ona söylemem mümkün değildi.

Gerçekten bana karşı bir şeyler hissetmeye başladığını mı düşünüyordum? Bu kadar soğuk ve kendini korumacı bir adamdı, en ufak bir çatışma belirtisi bile onu buz duvarının arkasına mı çekmişti?

Hayır. Bana karşı hiçbir şey hissetmiyordu. Bu bir iş anlaşmasıydı.

Ve daha fazlasının olabileceğine dair fanteziler kurmaya başlamak aptallıktı.

Tanıştığımız ilk andan itibaren uyumsuzduk. Kimyasal bir reaksiyondur. Barut aleve dönüştü. İlk anda patladık ve bir daha asla bir araya gelemedik.

Hala uyumsuzduk.

Ama yine de onun benden hoşlanmasını istiyordum. Hâlâ daha fazlasını isteyeceğini umuyordum.

Ne kadar berbat bir şeydi bu?

Hiçbir şey söylemediğimde, "Sana nasıl güvenebilirim ki?" dedi soğuk bir şekilde. "Lise gibi basit, aptalca şeyler

hakkındaki sorularıma bile cevap vermiyorsan?"

"Sana nasıl güveneyim? Servetinin başka bir varisi olduğunu bana söylemedin."

Bu onu şaşırtmış gibiydi. İçeceğini bıraktı. "Bu doğru değil."

"Başka Davenport varisi yok mu?"

"Bunu nereden çıkardın?" Kollarımı kavuşturmuş, öylesine temkinli bir şekilde dururken beni inceledi. Buz gibi soğukluğu ateşimi körüklüyordu. "Biri sana bir şey mi söyledi?"

"Evet. Bugün bir kadın yanıma geldi. Seninle birlikte seks kasetinde olduğunu söyledi."

"Ne?"

"Seks kasetindeki sarışın. Saçları şimdi kızıl. Ve evet, gerçekten oydu. Ekran görüntüsü aldım ve doğruladım."

"Devi. Aman Tanrım." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Lanet olası seks kaseti hakkında ne bilmek istiyorsan, sana söyleyeyim. İzlemek zorunda değilsin—"

"Ah, inan bana. İzlemeyeceğim. İzlesem bile bir daha bana asla dokunamazsın."

Çenesi sertleşti. Şimdi gözlerinde o korkutucu bakış vardı, tırpanını çıkarmak istediğini söylüyordu; keşke bu sorunu çözseydi. "Bu nerede oldu? Sana ne dedi?"

"BHR Kulesi'nin lobisinde oldu. Hani yeni ofisim ya? Trey'den güvenlik kayıtlarını isteyebilirsin, kendin de görebilirsin."

"Ofis binamızda mıydı?"

"Evet. Ve görünüşe göre o da buradaymış. Çatı katında. Bunu gerçekten yüzüme doğru salladı."

Dane, olanları sindirmeye çalışarak bana baktı. "O hiç çatı katına çıkmadı, Devi. İkisi de çıkmadı."

"Bana ayrıntılı olarak anlattı."

"Hayır," dedi. "Onunla San Francisco'da tanıştım. O gece... kaset... orada oldu. San Francisco'da yaşıyor. İkisi de." Yüzünü ovuşturdu. "Ve... video hakkında bir şey bilmek istiyor musun? Dediğim gibi, videoyu onlar çekmiş. İkisi de porno filmde oynamış. Başka videolarda da oynamışlar."

Bunu açıklamanın onun için rahatsız edici olduğunu hissedebiliyordum. Seks kasetinin - seks kasetiyle ilgili her şeyin - onu rahatsız ettiğini. Bana bomba gibi düştüğünü ve bundan dolayı ondan daha fazla nefret edebileceğimi düşündüğünü. Tepkime hazırlanıyor gibiydi.

Ama Google'ım olduğunu bilmiyor muydu?

"Biliyorum," dedim ona. "İnternette her şeyi okudum, Dane."

Başını iki yana salladı. "Özür dilerim. Kendim söylemeliydim ki okumak zorunda kalmayasın. Lütfen bana inan, pornoda olduklarını bilmiyordum. Bana söylemediler. Sadece bir partide tanıştığım iki kadındı. İnternette yayınlanacağını bilmiyordum. Anlatacak başka bir şey yok. Güvenlik ekibim de videoyu internetten uzak tutmak için çalışıyor. İki kadını da yasal işlemle tehdit ettik. Bir daha yüklemeyecekler."

"Her neyse, onlardan biri bugün tam burada, Vancouver'daydı. Benimle sohbet ediyordu. Senin saçmaladığını ve daha da kötüleşmeden buradan gitmem gerektiğini söyledi."

"Daha da kötüye gitmeden önce ne olacak?"

"Bilmiyorum. Her şey mi? Başka bir varis olduğunu söyledi ve servetini bile alamayabileceğini ima etti. Lex'ten mi bahsediyor?"

"Beni aramalıydın," dedi. "Bu olay olduğu anda-"

"Yanılıyor muydu?"

Dane başını yavaşça salladı. "Lex'in kuzenim olduğunu biliyorsun. Bahsettiği şeyin bu olup olmadığını bilmiyorum ama yanlış bilgilendirilmiş. Lex'in mirası yok ve o da istemiyor. Ailesi tarafından reddedildi."

"Neden?"

"Çünkü annesi, az önce tanıştığın teyzem Laurinda, uzun zaman önce reddedilmişti."

Bunu yavaşça içime çektim. "Az önce giden kadın senin teyzen mi?"

"Evet. Sanırım 'Danimarkalı, tanıştığı her kadınla arkamdan yatıyor' teorin suya düştü."

Bunu görmezden geldim. "Neden reddedildi?"

"Çünkü ailesinin onaylamadığı bir adamla birlikte olmayı seçti."

"Ve bunu bana söyleyemezdin? Burada güzel bir kadın bulduğumda ve onu buradan aceleyle çıkardığında ve bana kim olduğunu veya burada ne yaptığını söylemediğinde ne düşünmem gerekiyordu?"

Viskisini alıp öfkeyle bir yudum aldı. "Sana söylemedim çünkü onunla konuşmamam gerekiyor."

"Gerçekten mi?"

"Ailemden kimse onunla konuşmuyor. Lex konuşuyor. Ama Lex dışında kimse onunla konuştuğumu bilmiyor."

"Başka kimse konuşmuyorsa sen neden konuşuyorsun?"

"Çünkü o benim teyzem. Kötü biri değil Devi. Büyükanнем onu benimle hiçbir ilgisi olmayan sebeplerden dolayı reddetti. Hatta onunla bile alakası yok. Teyzemi önemsiyorum, bu yüzden hayatımda. Bu kadar basit."

Bunu düşündüm.

"Endişelenecek bir şey yok," diye beni temin etmeye çalıştı. "Lex, büyükanнемiz tarafından hiçbir zaman ailemizin bir parçası olarak tanınmadı."

"Yani? Ailede bir yeri olduğunu kabul etmek istememesi, durumu böyle yapmaz."

"Ne önemi var?"

"Önemli çünkü bana her şeyi anlatmadın. Lex'in mirasını senden alacağını neden bana söylemedin?"

"Öyle değil," dedi kararlı bir şekilde. "Lex mirasımı çalmaya niyetli değil."

Sinirli bir ses çıkardım ve Dane bana doğru birkaç adım attı.

"Güvenlik ekibimizi hemen görevlendireceğim," dedi. "Endişelenmene gerek yok. Bugün olanlar hakkında seninle konuşmak isteyecekler çünkü bu saçmalık doğru değil. Olmamalıydı. Ama dürüst olacağım. Olur böyle şeyler. Ailem sürekli tehdit ediliyor, saldırıya uğruyor."

"Ve bu beni endişelendirmemeli mi?"

"Hedefleriz, Devi. Ve bununla yaşamayı öğreniyorsun. Dava ediliyoruz. Bazen zırhlı bir SUV kullanmak zorunda kalıyorum. Hayatım boyunca insanlar benim olanı almak istedi. Bu da farklı değil."

Dava mı açıldı?

Zırhlı....?

Evlenmeden önce bana bundan bahsedemez miydi?

"Ama farklı, değil mi?" dedim. "Daha önce hiç eşin oldu mu?"

"Hayır. Yapmadım."

Tamam. Bir an bunu düşündüm.

"Seni uyarmadı ya da tehdit etmedi, Dane. Beni senin hakkında uyardı. Ve kesinlikle bir tehdit gibi hissettirdi. Uğursuzdu ve beni korkutmak içindi. Bu sadece bir seks kaseti değil. Bunun olması tesadüf değildi. Sanırım biri seni yakalamak istiyor."

"Benim yüzümden sana asla bir şey olmasına izin vermem," dedi. "Güvenlik ekibinin sayısını artıracam. İyi olacağız."

Ona bakakaldım. Her şeye bir cevabı varmış gibiydi.

Neden kendimi daha güvende hissetmemi sağlamadı?

"Bana bir daha yalan söyleme."

"Sana asla yalan söylemedim," diye ısrar etti.

"Bir haftadan uzun bir süre önce akşam yemeğine gittiğimizde Lex'in neden evlatlıktan reddedildiğini sordum ve bana hiç söylemedin. Eğer benden bir şeyler saklıyorsan, benim kitabımda bu bir yalandır. İşte sana sert bir örnek vereyim. Başka bir kadınla sevişirsen ve bana söylemezsen, bu bir yalandır. Bunun nasıl işlediğini görüyor musun?"

Bakışlarımı yakaladı. "Başka kimseyle sevişmiyorum, Devi."

"Harika. Bana bir daha yalan söyleme."

"Yapmayacağım."

"Sana güvenebileceğini söylemiştim," dedim. "Benim de sana güvenmem gerekiyor."

Onu orada, oturma odasında viskisiyle bıraktım. Bu lanet gece duş alıp yıkanmaya gittim.

Yatağa girdikten sonra Dane'in duş almaya geldiğini duydum.

Sonra uyandığımda yatağa girdiğini hissettim. Ama yatağın kendi tarafına yerleşmedi. Hemen yanıma gelip beni öptü.

"Özür dilerim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru, ben onun altında kıpırdanırken.

Sonra boynumu öptü. Göğüslerimi öptü.

Külotumu çıkardı ve ben de ona yardım ettim.

Beni tuttu ve becerdi... ta ki onu ters çevirip üstüne çıkana ve onu becerene kadar. Karanlıkta bir araya geldik, orgazm olurken öpüştük ve aramızda başka hiçbir kelime geçmedi.

Artık onunla kavga etmek istemiyordum.

O da bunu istemiyor gibiydi.

Birbirimize sokulduğumuzda, çıplak ve sıcak olduğumuzda kendimi ona yakın hissettim. Ona güvenmek istiyordum.

Sonra beni yavaşça öptü ve karanlıkta yüzümü inceledi. Ellerini yavaşça vücudumda gezdirdi, sanki hâlâ araziyi öğreniyormuş gibi. Beni ezberliyor, bana alışıyordu.

Benden daha fazlasını istiyor.

Seks yaptığımızda, bana zevk vermek için acele etmiyordu... Bana hissettirmek zorunda olmadığı şekillerde iyi hissettiriyordu. Güç gösterisiyle hiçbir ilgisi olmayan şekillerde.

Ve ben sadece daha fazlasını istiyordum.

Dane'den daha fazlası, bu yumuşak, karanlık anlarda... Aslında savunmasını indirdiği ve beni kendi alanına aldığı anlarda.

Ve sadece birkaç anlığına aramızda her şeyin mümkün olduğunu hissettim. Hem korkutucu hem de güzeldi.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Bu yüzden karanlıkta, gecede, sadece tutundum.

Otuz İkinci Bölüm

Danimarkalı

Yaklaşık bir hafta sonra Toronto'ya geri döndüm.

Resmen, annem beni cezalandırma konusunda aşırıya kaçmış, hatta az çok pes etmiş ve hayatına devam etmişti. Açıkçası, medya evliliğime inandığı için evliliğime de inanmıştı. Ve Devi'yi uygun bulduğu için.

Çocuklara da söylediğim gibi, evlilik yürüdüğü sürece annem muhtemelen aşık olup olmadığını falan umursamıyordu. Belki de ailemin bana olan güvenini sağlamak için yaptığım hesaplı bir hareket olduğunu biliyordu.

En azından başlangıçta öyleydi.

Ne olacağından bile emin değildim.

Her iki durumda da annem, büyükannemin hayatımın tekrar yoluna girmesinden "memnun" olduğunu söylemiş ve beni, birkaç günlüğüne de olsa, genel merkeze gelip bir görüşme yapmam konusunda ısrar etmişti.

Valhalla Medya Grubu'nun merkezine vardığımda, dikkatin üzerime yoğunlaştığını hissedebiliyordum. Bazıları

beni karşılamak ve evliliğimi kutlamak için dışarı fırladı, bazıları ise ortadan kayboldu. Valhalla'nın koridorlarında her zaman böyle bir karşılama görmüştüm. Benimle konuşmaya zorlananlar aşırı kibardı. Benimle hiç konuşmamayı başaranlar ise benden tamamen kaçınıyordu.

Daha önce hiç bu kadar rahatsız edici bulmamıştım.

Uzakta olduğum kısa sürede çok şey değişmiş gibi hissettim. Ama belli ki burada hiçbir şey değişmemişti.

Doğruca annemin ofisine gittim, orada aile değerleri hakkında kısa bir ders verdi, evliliğim için bana iyi dileklerini ilette ve "Benim yaptığım gibi hata yapma" dedi.

İlginç olan şuydu. Çünkü o ana kadar, evliliğini mahvettiği için babam dışında kimseyi suçladığını duymamıştım.

Sonra üç hafta sonra ilk kez ofisime girdim. Sanki üç yıl geçmiş gibi hissettim. Velma ile görüştüm, ardından bir dizi hızlı toplantı yaptım. Güvenlik şefimiz Bay Block ile. şirket içi hukuk ekibimizle. Halkla ilişkiler ekibimizle.

Güncellemeler aldım ve her birinin beklentilerimi karşıladığından emin oldum.

O lanet seks kasetini mümkün olduğunca ortalıkta dolaştırmaktan kaçınıyorum.

Seks kasetindeki kadına bakıyorum da, Vancouver'da ne işi vardı, karıma yaklaşıp boş tehditler savuruyordu?

Ve lise aşkımla olan romantik, fırtınalı evliliğim hakkında medyada bolca malzeme dolaşmasını sağladım.

Bugün halkla ilişkiler ekibimize yüz yüze her şeyi anlattım. Bunu benim ağızımdan duymanın onlar için daha gerçekçi, daha inandırıcı olabileceğini düşündüm. Bunu

dünyanın geri kalanına satmaya devam etmelerine yardımcı olabilirim.

Onlara Devi'ye ilk kez, okulda nasıl aşık olduğumu anlattım. Derslerimiz ortaktı. İkimiz de sporcuyduk; ben hokey oynuyordum, o futbol oynuyordu. Tina ile nişanım bittikten iki gün sonra onunla yollarımız kesiştiğinde... ilk görüşte aşktı.

Eh, bir de ikinci görüş.

Ona onu tekrar görmenin her şeyi nasıl geri getirdiğini anlattım. Ve kaybettiğimiz zamanı telafi etmek için ne kadar çabuk evlendiğimizi.

Biz ruh eşiydik. Birbirimize yazılmıştık. Yıldızlara yazılmıştık.

Bütün bunlar.

Ben mutluydum, ailem mutluydu, her şey olması gerektiği gibiydi.

Elbette aslında mutlu değildim.

Ailem en iyi ihtimalle memnundu. Şimdilik. Annem Corben'ı bile işten çıkarmış, menajerimin Londra'ya dönmesine izin vermişti.

Yani baskının bir kısmı kalktı.

Ama yorgundum. Eski hayatıma geri döndüğümde garip bir yorgunluk hissettim.

Devi'den önceki hayatım.

Devi'den sonraki hayatım; liseden sonra batı yakasında yaşadığım süre boyunca nefret ettiğim her şeyden, hatta ondan bile uzaklaşmak için koştüğüm hayat.

Ondan hiçbir zaman nefret etmedim.

Bana hissettirdiklerinden nefret ediyordum.

Belki o zamanlar buna hazır değildim.

Acaba artık buna hazır mıyım diye düşündüm.

Akşam çökerken kendimi işe, ofisime gömdüm. Gece geç saatlere kadar, dışarıda karanlık çökene, kulemin pencerelerinin etrafı simsiyah ve kapkara olana kadar oturdum.

Sonra Rolf beni ıslak sokaklarda eve götürdü; Toronto'da hava Vancouver'dan daha soğuktu. Vancouver'ı neden hep bu kadar soğuk bir yer olarak düşündüğümü bilmiyordum.

Belki de anılarımı çarpıtan nefretti.

Ama artık Vancouver'ı aynı şekilde düşünmüyordum. Belki de Devi orada olduğu için. Oradan nefret etmemin sebeplerinden biri, artık geri dönmek istememin sebeplerinden biri haline gelmişti.

Evime vardığımda, kapılı yoldan çıkıp içeri girdiğimde, beni bekleyen bir ailem veya beni karşılayan bir evcil hayvanım yoktu. Ama personelim ışıkları yakmıştı. Ev ofisimde/kütüphanemde bir ateş yanıyordu. Bir ailenin yaşaması gereken bir ev gibiydi. Beş yatak odası, altı buçuk banyo ve geniş, özel bir bahçe vardı.

Ama içinde sadece bir adam yaşıyordu.

Ve yatak odama doğru ağır adımlarla yürürken kendimi çok yorgun hissediyordum. Tek başıma bir viski içtim, yatağın kenarında oturup. Ve Devi'yi düşündüm.

Aramızdaki garip gerginliği düşünüyorum.

Aramızda her zaman var olan ve evlendiğimizden beri giderek artan cinsel, kimyasal, manyetik ama bir o kadar da düşmanca gerilim değil. Ama son birkaç gündür yaşadığım gerilim. Bana olan güveni ciddi bir darbe aldığından beri. Bir videoda birlikte olduğum kız ona yaklaşıp benim hakkımda uyardığından beri.

Ne kadar korktuğumu itiraf etmek bile istemedim.
Kaçıp gitmesi ihtimali beni ne kadar endişelendiriyordu.
Ona bir şeylerin ters gittiğini, kontrolümü kaybettiğimi itiraf etmek istemiyordum. Ama korkuyordum.

Belki o da korkuyordu.

Videodaki kızın onu sarstığını biliyordum.

Toronto'da görünmem gerektiğini, annemin bunu talep ettiğini söylediğimde, bana koyu kahverengi gözleriyle baktı ve "Dikkatli ol, Dane," dedi.

Belki o da benim için endişeleniyordu. Ama bu sadece kendimi daha kötü hissetmeme neden oldu.

Uyumadan önce onu aradım. "Sadece güvende olduğundan emin olmak istedim," dedim, sanki aramamın sebebi bu olmalıymış gibi. Sanki ona sesini duymak istediğimi söyleyemezmişim gibi.

Güvende olduğunu biliyordum. Ekibimin onu güvende tutacağını biliyordum. Hukuk ekibimiz, seks kasetindeki kızın ondan uzak durmasını sağlamakla ilgileniyordu. Ve kişisel güvenliğinden Darrell'ı sorumlu bırakmışım, gerektiğinde nöbetçi olarak görev yapacak birkaç adam da vardı. Sigortası vardı ve çatı katında yaşıyordu. Güvenliydi. O güvendedeydi.

"İyiymiş Dane," dedi. "Sen nasılsın?"

"Güzel. Annem artık senin kocan olduğumdan beri beni daha çok seviyor."

Hafifçe güldü. "Ona selamlarımı ilet."

"Elbette."

"İyi misin?" diye sordu. Emin değilmiş gibi konuşuyordu. Sanki bir şey olmuştu da ben ona anlatmıyordum.

Onun bana güvenmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyordum. Onu nasıl kendimden hoşlanacağımı bilmiyordum.

"Evet, sadece yorgunum. Ofiste uzun bir gün geçirdim. Yarın seni ararım, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

Ve işte bu kadar. Telefonu kapattım.

Gerçekten çok romantik. Koca işinde gerçekten ustalaşıyordum.

Çok iyi bir rol modelim olduğunu söyleyemem.

Uzun süre uyanık kaldım, uyuyamadım. Sadece benden nefret etmesinin tüm sebeplerini düşündüm.

Tıpkı ajansına girip her şeyi altüst ettiğim gibi. İş konusunda endişelenmesini sağladım. Hayalinin kontrolünü ele geçirdim ve onu çarpıttım, manipüle ettim, istediğimi elde etmek için onu manipüle ettim. Bunu, ailemin gözünde itibarımı kurtarabilmek için benimle evlenmesini sağlamak için kullandım. Çünkü onsuz, tek başıma başaramayacağımdan korkuyordum.

Ona ihtiyacım vardı. Sadece bu değil, onu istiyordum. Ve bu beni korkutmaya başlıyordu.

Onunla sevişirken bile onu istemediğimi nasıl iddia ettiğimi düşündüm. Ve onu koruyabileceğimi söylediğimi, ama bunu yapamayacağımdan korktuğumu. Kimsenin onu benim gibi birinden koruyamayacağını.

Ve ben onun ve Shane'in yanında ne kadar da kıskanç bir heriftim.

Ve lisedeyken, onun hiçbir suçu yokken, ona ne kadar da kaba davranmıştım.

Uyuyamadığım zamanlarda, ofisimdeki şöminenin önüne oturup içki içmeye başladım. Geçen hafta ajansın ofisindeki toplantı odasına bıraktığı parlak fotoğrafları çıkardım - tabii ki benim için. Futbol pantolonlu, vücudu terlemeyi taklit eden yağla kaplı, genç, sarışın bir adam ve gözlerinden öyle bir tavır yayılıyor ki... Sanki aynaya bakıyormuşum gibi, genç halim bana kaşlarını çatarak bakıyordu.

Bunlar sanki siktir git gözleriydi, daha önce hiç görmediğim gözlerdi.

Bu fotoğrafları benim yüzümden mi çekti? Yoksa gördüğünde bana mı hatırlattı?

Her iki durumda da mesaj açıktı. O zamanlar tam bir velettim. Bu yüzden benden nefret ediyordu. Ama... belki de benden hoşlanırdı. Eğer ona bir şans verseydim.

Belki de her zaman bir aptaldım ve bundan habersizdim. Fark etmemek kolay olurdu.

Hayatım boyunca şımartılmışım. İzole edilmişim. Korunuyordum. Aslında hiç hak etmediğim bir önem duygusuyla destekleniyordum, çünkü annem ve büyükanneimin başka seçeneği yoktu. Başka bir varis yoktu. Sadece ben vardım.

Başarılarının tamamını bana bağışlamaktan ve bunu ileriye taşıyabileceğimi ummaktan başka çareleri yoktu.

Ben bu ayrıcalıkla doğdum.

Hiç kimse bana isteyip istemediğimi bile sormamıştı. Benim dünyamda, ailemde böyle bir soru yoktu.

Ama daha da kötüsü, bana sorulsaydı ne derdim?

Benim gibi biri için Büyüyünce ne olmak istiyorsun? sorusunun kaçınılmaz olandan başka bir cevabı yoktu.

Bana söylenen şey olmak istiyorum.

İstemem gerekiyordu. Çünkü istemeseydim... başka ne yapabilirdim ki?

İçinde bulunulabilecek en berbat durumdu; her şeye sahip olup hiçbir şeye sahip olmadığınızı hissetmek. Ve bu konuda kimseyle konuşamamak. Çünkü kimse, en yakın arkadaşlarınız bile, sizi anlayamazdı.

Benim gibi kraliyet ailesinden değillerdi. Kimse onların kral olmasını beklemiyordu.

Geleceğim, doğduğum günden beri altınla kaplıydı: öngörülebilir olduğu kadar ayrıcalıklıydı da. Bunu hiç sorgulamadım bile.

Ama sonra Devi Sereda'yla tanıştım.

Ve her şeyi sorgulamaya başladım.

Devi'yle tanıştığım ilk günden beri, onun orada, okulumda olması beni rahatsız ediyordu. Varlığı bile beni rahatsız ediyordu.

Çünkü benimle tanıştığı ilk günden beri benden nefret ediyordu.

Ve nedenini hiç bilemedim.

Lise son sınıfın ilk gününün sonunda, onun hakkında adı ve telefonunda Mark Wahlberg'in kasıklarının olduğu dışında hiçbir şey öğrenememiştim. Tarih dersinde önüme, sağ tarafıma da bir yere oturmuştu; öğretmen içeri girmeden önce telefonuyla oynuyordu ve ben de telefonu gördüm.

Mark Wahlberg olduğunu nasıl anladım ki? Adamın kasıklarının yakın çekimiydi bu, aslında adamın kasıklarını

kavrayan eliydi, dar beyaz külotlu çorap giymişti.

Aslında dikkatini çekmek için Louis Vuitton spor ayakkabımın ucuyla sandalyesine tekme attım. Çarpan kişiye dik dik bakmak için döndü ve çarpanın ben olmam karşısında hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

Telefonuna çenemi şıklattım. "Bu da neydi böyle?"

Bana burun kıvrarak baktı. "Ne?"

"Telefonundaki o pipi resmi."

"Bu," dedi yüzde yüz bir kararlılıkla, "eski usul bir Calvin Klein reklamında Mark Wahlberg'di," sanki bu tamamen kendi kendini açıklıyormuş gibi ve ben de aptalmışım gibi.

Belki de bana olan küçümsemesi yüzünden saçını çekmek istiyordum.

Ya da belki de bir anda benden nefret etmesi ve beni aynı ölçüde görmezden gelmesiydi.

O andan itibaren ben de onu görmezden gelmeye çalıştım, inanın bana.

Ama sonra Kimya'da laboratuvar arkadaşı olarak eşleştirildik. Onunla çok fazla derse girdim ve her birinde muhtemelen benden daha iyi olduğunu düşünüyordu. Ta ki ilk Kimya sınavımızdan çıkıp notumu görene kadar. Sınıfın en iyisi değildim ama ona yakındım.

Sıradan bir B aldı. Bu yüzden eşleştik. O anda anladı ki; benim daha güçlü bir laboratuvar partneri olduğum, notunu yükseltmesine yardımcı olmam gerektiği; tam tersi değil.

Ortak laboratuvar masamızın önceden belirlenmiş yerlerinden birbirimize baktık ve koyu gözleri bana kısıldı. O bakışı tanıyordum. Muhtemelen sandığı gibi aptal bir sporcu olmadığımı anladığı an buydu.

Bu sadece onun benden daha fazla nefret etmesine neden oldu.

Ayrıca chino pantolonlardan nefret ederdi (bunun hakkında İngilizce bir deneme yazmıştı), Diet Sprite'a karşı anlaşılabilir bir aşk yaşıyordu (diyetle ilgili hiçbir şeye ihtiyacı yoktu) ve sürekli koridorda öğretmen gibi ses çıkaran yüksek topuklu ayakkabılar giyerdi. Aynı zamanda bir öğretmen gibi giyinirdi - şık bir öğretmen - ve her zaman en az bir mide bulandırıcı derecede canlı renk giyerdi. Tiyatro ve münazara kulüplerindeydi, insanlarla tartışmaya girmek ve onları kazanmak için yaşıyor gibiydi ve en popüler çocuklara oldukça düzenli olarak tepeden bakardı.

O, amigo kızlarla ya da kısa etekle gördüğünüzde takılacağını düşüneceğiniz herhangi biriyle takılmazdı.

Evet, öyle yaptım. Kimya laboratuvar masamızın altından düzenli olarak çıkıyorlardı.

Öğle yemeğini tartışma meraklılarıyla birlikte yedi. Ve son sınıftaki diğer birçok kızın aksine, hokey maçlarına nadiren gelirdi ve kesinlikle ev sahibi takıma hayran kalmazdı.

Sonra kız futbol takımına seçildiğini duydum.

Ve evet. Ve o maçların hepsine gittim. Antrenmanlara da.

Onun yüzünden değil. Ya da en azından, sadece onun yüzünden değil. Futbol takımında güzel bacaklı başka kızlar da vardı. Gerçekten. Çarşamba gecesi, Lex kulağımı tırmalarken tribünde kafayı bulup kızların ıslak çimlerde şortla kaymasını izlemekten başka ne yapabilirdim ki?

Anlaşılan o ki, Devi Sereda o futbol sahasında parlıyordu. Doğuştan rekabetçiydi. Oyunu seviyordu.

Kazanmayı seviyordu. Hatta zarif bir kaybedendi. Benden çok daha zarifti. Ter içindeydi ve Beckham gibi eğilip bükülerek, yarışma için kazanan bir gülümsemeye sahipti. Bana kesinlikle hiç böyle gülümsememişti.

Ne umrumdaydı ki?

Kızlar futboluydu, erkekler hokeyi değil. Tribünlerde, en iyi zamanlarında bile, birkaç coşkulu futbolcu annesi ve belki de oyuncuların birkaç arkadaşı vardı.

Ve ben ve çocuklarım, sigara içiyorduk. Shane, Lex ve Johnny her zaman yanımdaydı, tek istediğim yağmurda kızların futbol oynamasını izlemek olsa bile, sebebi belirsizdi.

Okul kralı olduğunuzda işler böyle yürürdü işte.

Dürüst olmak gerekirse, hiçbir zaman hiçbir şeyin kralı olmayı hedeflemedim. Gençken, tacın zaten bende olduğunu bilmiyordum. Ama zamanla, hayattaki rolümle barışmıştım. Kurallara göre oynadım ve her şey benim için yolunda gitti.

İstediğim her şeye sahip olabilirdim.

Beni mutlu etmesi gerekirdi.

Olmadı.

Özellikle istediğim bir şeyi bulduğumda ve o beni geri istemediğinde.

Devi Sereda gündemde yoktu, uyum sağlayamadı.

Bütün kuralları yıktı.

Zengin değildi. En azından ailemin standartlarına göre.

O zamanlar, neredeyse hiç güzel değildi. O zamanlar, objektif olarak bakıldığında, vücudunun büyük bir kısmı sekiz veya dokuzdu ve hatta on bile olabilirdi. Ama tüm o

iğrenç yüz yarası durumu manzarayı bozduğu için bunu söylemek zordu. Bu da onu öznel olarak altıya düşürdü.

Evet, yani bir sıralama sistemimiz vardı. Johnny'nin yara izi yüzünden ona "çirkin" iki vermesi ve Lex'in kıcı yüzünden ona dokuz vermesi arasında, oğullarım yumuşak altıda uzlaştılar.

Ben o konuşmanın dışında kaldım.

Okulda da pek başarılı değildi. Çünkü yüreği o mücadelede değildi. Hatta Tarih öğretmenimize üniversiteye gitmeyi planlamadığını söylediğini bile duydum.

Ama açıkça görülüyor ki Devi Sereda kazandığı her zafer anı için çok çalıştı.

Ben. Kazandım. Hiçbir şey.

Hepsi birden kucağıma düştü.

Kızlar da dahil.

Tabii ki... bilirsin işte... o hariç.

Ama onunla ilgili en sinir bozucu, en sinir bozucu şey neydi? Ne kadar sinir bozucu olsa da, benden nefret etmesi bile değildi. O yıl her gün Shane'in yerine park etmesi ve Shane'in bundan tek kelime etmemesiydi.

Lex ona ilk gün otoparkta olanları anlattı. Anlattığını biliyordum. Ama benden bu kadar nefret ettiği için, Devi Sereda'nın varlığını kimseye, en yakın arkadaşına bile itiraf etmeyecektim.

Sonra bir gece Shane bana sordu, "Mezuniyete kimi götürüyorsun?"

"Hiç kimse."

Değildim. Okulda çeşitli kızlarla çıktım, tabii. Hiçbiriyle gün batımına doğru yola çıkmayı planlamıyordum.

O da öyle, bundan oldukça emindim.

"Peki, futbol takımındaki o kız kim? Hani şu her zaman yanına park eden?" Eski park yerine park ettiğinden hiç bahsetmedi.

Ayrıca kim olduğunu bilmiyormuş gibi davrandı, sanki oğullarımın ona altı puan verdiği o konuşmaya hiç katkıda bulunmamış gibi. (Ona sekiz puan vermişti. Johnny onu reddetti.)

Sonra benim tepkimi bekledi.

"Yani, yerinde mi?" dedim, ilgisizmiş gibi yapıp tırnağımın altından kan toplayarak. Kavga ettiğim için üçüncü periyodun çoğunda yedekte kaldığım bir hokey maçından yeni çıkmıştık. İnsanlar otoparkta takılıyordu ve bir grup kızın bana yaklaşmak için fırsat kolladığını hissedebiliyordum. Muhtemelen Shane'e saldırmadan önce Lex'le benim gitmemi bekliyorlardı.

Kızlar her zaman Shane'le benden daha fazla şansları olduğunu bilirlerdi. Çünkü Shane Madrigal pişmanlık duymayan bir sürtüktü.

"Ona çıkma teklif etmeyi düşünüyordum" dedi.

Ne. O. Lanet.

Anahtarlarını şingırdattı ve arabasının kilidini açmak için durdu. Gülümsediğini hissedebiliyordum.

"Nedir bu?" diye sordu umursamazca. "Yara izi mi?"

Yürümeye devam edebilirdim. Ama durdum ve gözlerine baktım.

"Biraz hoşuma gitti." Saçları rüzgarda dalgalandı ve bana o kare çeneli hokey yıldızı gülümsemesini verdi. Onu gerçekten nakavt edebileceğimi düşünseydim, dişlerine yumruk atabilirdim.

Bunun yerine yumruklarımı cebime soktum ve arabaya doğru yürürken esnedim.

Lex kıkırdadı ve benimle yürümeye devam etti; maçlardan sonra her zaman bira içmek için bizimle buluşurdu. "O kızla evlenecek misin, yoksa ne yapacaksın?"

Ona bir bakış attım. Omuz silkti, "Bana bakma, ona aşık olan sensin." der gibi.

Shane'in arkamızdan kıkırdadığını duyabiliyordum.

Onu dışarı çıkmaya davet etmeyeceğini biliyordum. Shane Madrigal asla kızlara çıkma teklif etmezdi. Sadece kendisine çıkma teklif edenlerle çıkardı ve Devi Sereda'nın öyle biri olmadığı çok açıktı. Plakasına kadar iyi bir kızdı. Kimseyle çıkmazdı. Ya da en azından okulumuzdan kimseyle çıkmazdı.

Aslında benim bir teorim vardı, muhtemelen bakireydi ama bunu bilmemin bir yolu yoktu.

Ama sonra ona çıkma teklif etti.

Yaklaşık bir hafta sonra, Shane bana onu bir korku filmi izlemeye götürdüğünü söyledi, çünkü o gerçek bir Romeo'ydu. Sonra onu cheesecake yemeye götürdü, eve bıraktı ve ailesinin evinin ön basamağında ona iyi geceler öpücüğü verdi. Ertesi gün kafeterya masasında her ayrıntısını dinlemek zorunda kaldım - tırnaklarını tek tek sökerken hayal ettim.

Tabi o zamanlar ben de bu buluşmanın gerçekten yaşandığına inanmıştım.

Ve o öğleden sonra, Devi ile Kimya dersinde bir laboratuvar projesi üzerinde çalışmam gerekiyordu. En yakın arkadaşımın buluştuğunu bana hatırlatacağını düşündüm, çünkü neden olmasın? En yakın arkadaşıyla

buluşsaydım ben de aynısını yapardım. Olayı ayrıntılı bir şekilde anlatarak geçirirdim: Rahatsız edici olacak kadar ayrıntılı, ama insanın içini ürpertecek kadar da ayrıntıdan yoksun.

Ama durum bundan daha da kötüydü.

Devi bundan tek kelime etmedi, sanki kutsal bir şeymiş gibi. Özel. Bana bahsederek ucuzlaştırılmaması gereken bir şey.

Üzerinde korkunç parlak, ahududu pembesi bir kazak, uyumlu bir dudak parlatıcısı ve her hareket ettiğinde göğüslerinin kazak altında sallanmasına neden olan dolgulu bir sütyen vardı.

Ve laboratuvar masasının altında sertleşmem ağrıyordu.

Tekrar.

Kimya dersi ve laboratuvar arkadaşımın yanında oturmak, giderek benim için kişisel cehenneme dönüşmüştü.

"Dün gece eğlendin mi?" diye patladım.

Bana şeytan boynuzlarım çıkmış gibi baktı. Mark Wahlberg'le yaptığımız sohbetten beri, onunla okulla ilgili gerekli şeyler dışında konuştuğum tek zamandı.

"Şey... fena değildi."

Sadece bunu söyledi.

Tamam mı? Hokey takımının kaptanıyla buluştu ve her şey yolunda mı gitti?

Bu ne demek oluyor?

Ondan hoşlanıyor muydu, hoşlanmıyor muydu?

Bakışlarımı kaçırdım ve dersin geri kalanında ona bakmamaya çalıştım. Ama onun bana baktığını hissedebiliyordum.

Muhtemelen bana acıyordu. Yeni kızın kendisinden hoşlanmasını sağlayamayan zavallı, popüler çocuk.

Bu arada göğsümde bir ağrı/uyuşukluk hissi vardı, bir balon gibi genişliyor ve içime baskı yapıyordu; sanki beni bütünüyle yutacak bir mağara açılıyordu.

O an hissettiklerimi nihayet kabullenebilmem için uzun yıllar, birçok terapi seansı, başarısız ilişkiler, tek gecelik ilişkiler, şişelerce alkol ve birkaç dakikalık gerçek öz farkındalık gerekti.

Sahip olamadığım bir şeyi isteme duygusuydu.

Devi Sereda ile tanışana kadar hiç bilmediğim bir duyguydu.

Garip, belki, ama gerçek.

Ders bitmeden, sınıftan çıkıp erkekler tuvaletinde hayatımda ilk kez bir ezik gibi mastürbasyon yaptım. Tuvalette yüzen sperme baktım, deli gibi nefes nefese, çıplak penisim elimde zonkluyor ve kalbim göğsümde çarpıyordu.

Okuldan sonra Shane'e "Onu neden seviyorsun ki?" diye sordum. Shane, sanki daha önce hiç kullanmadığı bir kelimeymiş ya da dün gecedan önce hiç yemediği bir yiyecekmiş gibi "cheesecake" kelimesini sohbete dahil etmeyi başarmıştı.

"Ondan neden hoşlanmıyorsun?" diye cevapladı, ifadesiz bir şekilde.

"Ondan hoşlanmadığımı hiç söylemedim."

"Sen de öyle olduğunu hiç söylemedin," dedi, son derece soğukkanlı, gözleri kısık ve sinsî bir sırıtışla. Ve biliyordum, biliyordum ki onunla ilgilenmiyordu bile. Belki onunla bir

randevuya katlanacak kadar, ama sadece beni çileden çıkarmak için. Onu ilgilendiren de buydu.

Ona Devi Sereda hakkında bir daha tek kelime etmedim.

Ve derste kesinlikle mecbur kalmadıkça onunla bir daha konuşmadım.

Daha sonra ondan mezuniyete kendisiyle birlikte gitmesini istedi.

Evet dedi.

Elbette, onu aşmam gerekiyordu.

Rekabet: Devi'nin beni fark etmesini sağlamanın tek yolu buydu. Bu yüzden aramızdaki her şeyi sözsüz bir rekabete dönüştürdüm. Neden mi? Çünkü beni daha ilk günden, tanıştığı anda reddetti ve bu savaşı kazanmam mümkün değildi. Onu kendimden hoşlanmaya ikna edemedim.

Gerçek şu ki, daha önce hiç reddedilmemiştim.

Çok kötü oldu.

Elbette, daha önce benimle ilgilenmeyen kadınlarla karşılaşmıştım. Ama beni geri istemeyen birini hiç istememiştim. Ve ancak Devi hayatıma girdiğinde, daha önce hiçbir şeyi gerçekten istemediğimi fark ettim. Hiçbir şey istememiştim.

Hayatım boyunca, isteyebileceğim her şey, daha aklıma gelmeden çok önce ayaklarımın dibine serilmiş haldeydi. Ama Shane, Devi'ye mezuniyet teklif ettiğinde, onu istediğimi kesinlikle biliyordum.

Ve o beni istemiyordu.

Bunu nasıl yapacağımı bilemedim.

Yani, çok büyük sürpriz, bunu çok kötü idare ettim.

Crystal Otel'deki gösterişli mezuniyet partimize, okulun en popüler, en güzel kızını randevum olarak alarak girdim,

Devi'yi kiskandırmayı umuyordum. Ve bu işe yaramayınca, gecenin geç saatlerinde onu koridora kadar takip ettim ve kadınlar tuvaletinin dışındaki duvara sıkıştırdım.

Sarhoştum.

Çok mutsuzdum, bunun pek çok nedeni vardı ama bunların hiçbirisi onun suçu değildi.

Ona en yakın arkadaşımınla yatıp yatmadığını sordum. Ona bakire olup olmadığını sordum.

Sonra onu öptüm, çünkü bütün yıl boyunca onu öpmek için can atıyordum, onu öpmeye hakkım yokken.

Yüzüme tokat attı.

Gitmeden önce bana, "Sen şeytansın, Dane Davenport." dedi.

Ve mesele şu ki, ben ona her zaman inanmıştım.

Otuz Üçüncü Bölüm

Danimarkalı

Vancouver'a geri döndüğümde, Johnny'nin grubu Breakneck'in parti verdiği şehir merkezindeki bir bara doğru yola koyuldum. Devi ile orada tanıştım.

Bir haftadan az bir süredir yoktum ama şimdiden çok uzun zaman geçmiş gibi gelmeye başlamıştı.

Cadılar Bayramı'nda Toronto'daydım ve Devi bana bir partide Chaz ve birkaç arkadaşıyla birlikte çekilmiş kostümlü fotoğraflarını gönderdiğinde, Devi "amigo kız yol kazası" kostümünü giymişti - vücudundaki lastik izleri ve yüzünün yarısındaki kanlı yol döküntüleri bile o kıyafetin içindeki seksiliğini anlatmaya yetmiyordu - bu partiden önce şehre geri dönmem gerektiğini biliyordum.

Ben olmadan onun bu etkinliğe katılması mümkün olmazdı.

Ben geldiğimde, o çoktan bara girmişti. Kısa, seksi turkuaz elbisesi ve zebra desenli çizmeleriyle beni bir öpücükle karşıladı. Sonra beni odada çalışmaya bıraktı, ben de Johnny ve grup arkadaşlarıyla biraz vakit geçirdim.

Shane biraz sonra geldi, Lex de. Shane, Lex ve Johnny'yi birlikte görünce, ne kadar çok buluşmayı kaçırdığımı ilk kez fark ettim. Birlikte vakit geçirebildikleri, hepimiz yaşılandık a birbirlerinin hayatlarının bir parçası olabildikleri onca zaman... ve ben orada değıldim. Onları sadece Toronto'ya geldiklerinde gördüm.

Johnny, grubuyla birlikte Toronto'da çok zaman geçirdi. Shane ara sıra beni görmeye uçuyordu. Lex, Dirty ile turnedeyken ara sıra u ruyordu.

Ancak Lex bu tura katılmadı, bunun yerine Vancouver'da kaldı ve motosiklet kulübünün bazı i leriyle " ok meşguldü".

Johnny, yollarda olmadığı zamanlarda Vancouver'da giderek daha fazla zaman geçirmeye ba lamı tı. Birkaç yıl önce burada bir ev, bir apartman dairesi yerine gerçek bir ev satın almıştı ve neredeyse kök salıyor gibiydi. Dünya turnesine çıkmış bekar bir rock yıldıznın kök salabileceğı kadar.

Ve Shane, Vancouver'dan pek sık ayrılmıyordu.

Yani, evet. Çok şey ka ırmı ım.

Ve o ullarımla vakit geçirdiğimde, onların da beni yanlarında  zlediklerini görebiliyordum.

Katie'nin şehirden ayrılmasının Devi için ne kadar zor olduğunu merak ettim.

Odanın kar ısından ona baktım. Devi, etrafındaki herkesten çok bağımsızmış gibi davranıyordu ama Katie'ye bağılıydı. Onları barda birlikte gördüğüm ilk geceden beri bunu anlayabiliyordum. Devi'nin masama oturduğı, benimle kavga etmeye çalıştığı ve sonunda onu eve bıraktığım gece. Ve neredeyse bir daha benimle kavga

etmemesi için yalvardım. Çünkü onu o zaman bile istiyordum.

Belki de onun için bir şey ifade etmek istiyordum. Onun için şeytandan başka biri olmak istiyordum.

O gece Devi ve Katie'yi odanın diğer ucunda izlemiştim. Ve onları düğünümüzde de izlemiştim.

Katie konuşurken veya gülerken Devi'nin ona bakış şekli. Onu dinleme şekli. Onun hakkında konuşma şekli. Hatta birbirlerine dokunma şekilleri, sürekli kollarını birbirine dolamaları veya kelimenin tam anlamıyla birbirlerine yaslanmaları. Düğünde onları el ele tutuşurken bile görmüştüm.

Onlar arkadaştan öteydi. Kardeştiler.

Hiç böyle bir arkadaşım olmamıştı.

Belki Lex. O tür bir bağ hissettiğim tek kişi oydu. O tür bir yakınlık. Sanki bir yere siktirip gitse ve onu bir daha hiç görmesem, kim olduğumdan biraz daha az emin olurdu.

Devi ve Katie de böyleydi; sanki birbirlerini arkadaş olarak kaybetselerdi, çok farklı insanlar olabilirlerdi. İlişkileri onları şekillendirmişti.

Düşünüyorum da, hayatımda beni olumlu yönde şekillendiren pek fazla ilişkim olmadı.

Etrafıma baktığımda, kalabalığın sesi o kadar yüksekti ki, müziğin sesini zar zor duyabiliyordum. Devi ise tüm bunların ortasında çok mutlu, çok rahat görünüyordu. Sanki buraya aitmiş gibi. Bu şehre. Bu hayata.

İyi bir randevu olmaya çalıştım, oysa Devi gerçekten de onun randevusu olmamı istiyor gibiydi. Karımın elini tuttum, etrafı gezdirmesine, tanıdığı insanlarla

tanıştırmasına izin verdim. Sadık karısına sadık bir koca rolü oynadım.

Zor değildi. Devi, ona yakın kalmamı, gözlerimi ondan ayırmamamı, bütün gece boyunca istememi kesinlikle kolaylaştırdı.

Karanlık bir köşede, elimizde içkilerle baş başa birkaç dakika geçirdiğimizde, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana baktı. İkimiz de içmiştik, bu yüzden kişisel algılamadım. Gözlerindeki o parıltının benden değil, eğlendiğinden kaynaklandığından oldukça emindim.

"Eğleniyor musun?" diye sordum.

"Bir kızın kıyafetleriyle yaşayabileceği en büyük eğlence," dedi benimle flört ederek. Benimle flört etmesini çok seviyordum.

Bana göre bunu yeterince yapmadı.

"Johnny ile iyi anlaşıyor gibisin," diye belirttim. Konuyu açtığım için biraz pişman olmuşum ama orada her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyordum.

Gözlerini hafifçe devirdi. "Evet. İyi."

"Ona hiçbir şey söylememiş olmana şaşırdım. Hani lisedeki o tatsız an hakkında."

"Ah, bana çirkin dediğinde mi? Evet, demiştim. Buraya geldiğimde hemen yanına gidip söyledim."

"Öyle mi yaptın?"

"Ah, evet." Güldü. Sanırım şaka yaptığımı sandı. Sonra çok ciddi olduğumu anladı ve özür diledi." İçkisini yudumladı. "Hayatımın o özellikle tatsız anını hatırlamıyor gibi. Sanırım benim kadar onun üzerinde etkili olmamış. Anlaşılan."

"Devi... Özür dilerim. O bir pislik. Ne diyebilirim ki?"

"O senin arkadaşın," dedi sadece. "Ona katlanabilirim."

Ona bakakaldım. Bu gece odanın karşısından onu izlerken, kesinlikle parlıyordu. Bütün gece ona yakın olmak istemiştim. Odanın karşısı çok uzaktaydı. Özellikle de günlerdir ortalıkta yokken.

Ve belki de şehir dışında olduğumda beni özlememesi beni biraz rahatsız etmişti.

Parmağımı saçının bir tutamına doladım ve omzunun üzerinden düzelttim.

Bana tereddütle baktı. Sanki ona iyi davrandığımda bana güvenip güvenemeyeceğinden hâlâ emin değilmiş gibi.

"Katie şehir dışındayken senin için zor oluyor mu?" diye sordum.

Elini sanki hiçbir şey olmamış gibi havaya kaldırdı. "Hiç sorma. Daha önce de yaşadım. Çok kötü ama atlatacağım. Lisede aşağı yukarı bir yıl onsuz hayatta kaldım. Yani, akşamları ve hafta sonları onu görüyordum ama aynı değil." Omuz silkti. "Açıkçası, turnedeyken benim için biraz berbat oluyor. Ama kocasıyla yaşadığı o büyük mutluluğa da çok kızamıyorum."

O zaman gözlerinde bir şey değişti. Sanki o yorum ona kendi kocasıyla yaşadığı şeyi hatırlattı.

"Mutluluğun bunaltıcı hali" tam olarak bunu özetlemiyordu.

"Bazen yolda onları ziyarete gidiyorum," diye ekledi. "Yani onu görmeyeceğim gibi bir şey değil."

"Mısın?"

"Evet. Bazen bunu yapıyorum."

Bunu düşündüm. "Belki bir ara benimle Toronto'ya gelirsin."

Bana baktı. "Belki yaparım. Sanırım ailenle biraz yüz yüze görüşmeliyim. Hani şu tüm o fotoğraf çekimleri falan." İçeceğini keyifle yudumladı.

"Ve Superior'ı ziyaret edebilirsin. Seni merkez ofise götürüp etrafı gezdirebilirim. Senin için iyi olabilir. Bağlantılar kurabilirsin."

"Elbette," dedi, kesin bir şey söylemeden.

"Kalbinin Vancouver'da olduğunu biliyorum Devi. Senden asla gitmeni istemem."

"Ve senin kalbin Toronto'da," dedi basitçe.

Gerçek şu ki, onun gözlerine baktığımda artık bunun doğru olduğundan emin değildim.

Ama ben ona sadece, "Bana bakmam için birkaç adayları vardı. Ajanstaki yönetici pozisyonu için. Bir süre önce ayarlamışlardı. Ama ben onlara geri bildirim vermeyi sürekli erteliyordum ve Toronto'dayken nedenini anladım. Bu yüzden onlara mükemmel adayı bulduğumu söyledim. Senin olman çok mantıklı." dedim.

Devi bana göz kırptı. "Ne?"

"Seni müdürlüğe terfi ettiriyorum. Hemen yürürlüğe girecek. Böylece Lizzie menajerlik görevine geri dönebilir ve hepiniz sonunda orada biraz istikrar sağlayabilirsiniz. Zaten birkaç ay içinde görevi devralacaksın ve o noktada istediğini yapma gücüne sahip olacaksın."

"Ah. Şey... harika," dedi ama pek de harika olmadığını anlayabiliyordum. Ajans yüzünden onu cehenneme çevirmiştim.

Muhtemelen bana bu konuda güvenip güvenemeyeceğini bile bilmiyordu.

Ve bu konuda kendimi tam bir pislik gibi hissettim. İsteddiği şeye, bu dünyada en çok istediği şeye sahipken, ona vermemiştim. Ona vermeyi ancak birkaç ay sonra kabul etmiştim. Onu resmen karım olmaya ve sonra da boşandıktan sonra.

Sanki her zaman söylediği gibi şeytan gibi her şeyi hallettiğimi hissetmeye başlıyordum.

Şeytanla bir anlaşma yapmıştı. Ve ben buna izin verdim.

Ama daha bir şey diyemeden, tanıdığı birkaç kız geldi ve ben de onun onlarla birlikte kaybolmasına izin verdim. Partinin geri kalanını, oğlanlarla içerken odanın diğer ucundan onu izleyerek geçirdim.

Arkadaşlarımın hepsinin karımdan etkilendiğini görebiliyordum. Bazıları bana öyle söyledi ama aslında söylemelerine gerek yoktu. Devi güzel, başarılı ve zekiydi. Seksiydi. Kendine güvenen biriydi.

Ona söylediğim gibi, odanın diğer ucundaki insanların bile hissedebileceği bir ısıltısı vardı.

Bu her zaman onun için geçerliydi.

Johnny'nin çok nazik bir şekilde söylediği gibi, "Seninle ne halt ediyor?"

Ve bir zamanlar bana söylediği, motorcularla yumruk yumruğa dövüşmekle ilgili şey neydi? Lex ve birkaç tur Double Jack ile gayet iyi başa çıkmıştı.

Dürüst olmak gerekirse, bu hayat ona çok yakışıyordu. Ama sanırım hayatında, bir modellik ajansı olarak kariyeri ve en yakın arkadaşının bir rock yıldızıyla evlenmesi de dahil olmak üzere, bolca VIP daveti almıştı.

Muhtemelen bu gece bu partide olurdu, benimle veya bensiz harika vakit geçirirdi.

O gece daha sonra, çok fazla insanla Johnny'nin evine geri döndük. Aslında Devi dışında konuşmak istediğim tek bir kişi vardı.

Bu yüzden, Shane Lex'le birlikte puro içmeye gittiğinde onu arka verandada köşeye sıkıştırdım.

Hava epey soğuktu; dışarıda bizden başka kimse yoktu. Üçümüz, yağmur çiselerken, karanlıkta, veranda çatısının altında, gevşek bir çember halinde duruyorduk. Üniversiteden beri hiç ot içmemiştim.

İyi hissettim.

Geri çektim ve o ani rahatlığın duyularımı sarmasına izin vermeye çalıştım.

Ama bu bile beni rahatlatmaya ya da içimde taşıdığım gerginliği hafifletmeye yetmiyordu.

Otları Lex'e uzattım ve "Ölmeden önce bana yalan söylediğini söylemeyi düşünüyor musun?" dedim.

"Hangimizle konuşuyorsun?" dedi Lex, hafifçe eğleniyormuş gibi bir sesle.

Ona baktım. "Kiminle konuştuğumu sanıyorsun? İtiraf edeceğin bir şey mi var? Söylemekten çekinme."

Kuzenim az önce sigarasından bir nefes çekti ve sıırttı, gümüş köpek dişleri karanlıkta parladı.

Shane'e geçti ve en iyi arkadaşımın gözleriyle buluştum. Beni süzerken gözleri kapalı ve koyuydu. Sigaradan bir

nefes çekti, sonra elinde yaktı. "Sana yalan mı söyledi? Ne hakkında?"

"Devi."

Kaşlarını çattı. "Sana ne konuda yalan söyledim ki?"

"Onu randevuya çıkardığını söylemiştin," diye homurdandım. "Okulda kafeterya masasının karşısına oturmuş, onu sinemaya götürdüğünü söylemiştin. Ona iyi geceler öpücüğü verdiğini söylemiştin."

Eğlenmiş görünüyordu. "Öyle mi yaptım?" Onay almak için Lex'e baktı.

Lex gözlerini devirdi.

"Onu becerdiğini falan bilmiyordum," dedim kısık sesle. "Terlememi istedin. Bana hatırlamadığını mı söyleyeceksin?"

"Bilmiyorum," dedi Shane. Başının arkasını kaşdı. "Yani, şimdi kulağa biraz tanıdık geliyor..."

"Evet. Eh, sen uydurdun. Benimle uğraşmak için. Devi bana onu hiç sinemaya götürmediğini söyledi. Mezuniyet teklif edene kadar muhtemelen onunla hiç konuşmadın bile."

Omuz silkti. "Ne söylememi istiyorsun?" Tekrar nefes verip Lex'e uzattı. "Lisedeyken."

"Bahanen bu mu?"

"Hadi ama, sen bana daha kötüsünü yaptın. Deplasman maçında kaptığım nadir ve bulaşıcı bir Rus yengeci hastalığı yüzünden sezonun geri kalanında oynayamayacağımı Koç'a söylediğin zamanı hatırlıyor musun? O da çıldırmıştı."

Haklısın. Bunu ayrıntılı olarak hatırlıyordu.

Lex öksürdü. "Aslında bu benim fikrimdi."

"Ne olursa olsun," dedim. "O başka."

"Nasıl farklı?" dedi Shane.

"Bu sadece bir şakaydı. Bir saat sonra antrenmana geldin, akşamdan kalmaydın ve gerçek ortaya çıktı. Başı belaya giren bendim. Koç'a sağlığın hakkında bir saat boyunca yalan söyledim, çünkü onun çıldırdığını görmek eğlenceliydi. Sen bana bir kız hakkında yalan söyledin."

"Doğru," dedi küçümseyen bir kahkaha atarak. "Bir kız. Bu arada, söylediğin yalan da tuttu. Ondan sonra 'Rus yengeci' olmadığımı ikna etmek için kaç kıza başvurmak zorunda kaldığımı biliyor musun?"

Lex kahkaha atarken Shane onun karnına ters bir yumruk attı.

"Yaptığın şey ciddiye," dedim.

"Öyle mi?" Shane bana bir bakış attı. "Mezuniyette Devi'yi öptüğün zaman ne oldu? Ne kadar ciddiye?"

Aman siktir.

Bunu biliyor muydu?

"O benim randevumdu," diye hatırlattı bana. "Ve evet, bana onu öptüğünü söyledi."

Bok.

"Bak. Shane..."

"Bu senin için uygun muydu?" diye üsteledi.

"Hayır. Bu doğru değil."

"Öyleyse neden yaptın bunu? En yakın arkadaşının mezuniyet buluşmasındaki sevgilisini arkasından öpmeni nasıl meşru kılabilir ki? Yani, babanın o gece yaptığı şey pek de—"

"Tamam," diye araya girdi Lex. "Bu kadar yeter, Shane."

"Babamı bu işe karıştıрма," diye çıkıştım.

"Sadece söylüyorum." Shane parmaklarını şıklatarak sigarayı söndürdü. "Devi senin için hiçbir zaman sıradan bir kız olmadı. Neden onu istediğini itiraf etmiyorsun? Onu o zaman da istiyordun, şimdi de istiyorsun."

"Ve bu yüzden mi ondan mezun olmasını istedin? Çünkü onu istediğimi biliyordun?"

"Evet," diye itiraf etti.

Bunu bana itiraf etmesi beni şaşırttı. Adam, yaptığı seksle meşhurdu. Ama bunu itiraf edeceğini hiç düşünmemiştim. Yani, şimdiye kadar etmemişti.

Peki neden şimdi?

"Sinirliydim," dedi, "istediğin her şeyin sana öylece sunulmasına. Bir kereliğine de olsa istediğin bir şey için savaşmanı görmek istedim."

Bunu sindirdi ve eve doğru yürürken yanımdan geçti.

Lex'in gözlerine baktım. Hiçbir şey söylemedi.

"Az önce bana söylediği herhangi bir şey haklı mıydı?" diye sordum. Çünkü Lex'in bana gerçeği söyleyeceğini biliyordum.

"Buna karışmayacağım," dedi. "Ama ikiniz de haklısınız. Ve ikiniz de haksızsınız. Ve evet, ikiniz de aptalsınız."

İç çektim.

Sırtıma vurdu ve eve doğru yürüdük.

Devi'yi oturma odasındaki barın arkasında, oğlanlarla içki içerken buldum.

Ona ne kadar yakıştığını fark etmek beni rahatsız etti.

Shane, Johnny ve Johnny'nin grubunun davulcusu Noah'ın önünde, çalkalayıcıda kokteylleri karıştırıp bir sıra martini bardağına dökerken, sanki şu anda bana hiç ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Üç adam, bara yaslanmış, güzel karımla sohbet ediyor.
Ondan her zaman çekinmişim. Çünkü onu istiyordum ve ona sahip olamıyordum.

Ve şimdi... çünkü aslında ona sahip değildim.

Ona asla sahip olamayacağımdan korkuyordum. Onu nasıl benim yapacağımı anlamadan çok önce kaybedeceğimden.

Bara doğru yürüdüm. Kendi yarattığı kreasyonları dağıtıyordu; parlak, parlak mavi martiniler. Johnny ve Shane zaten birer tane içmişti. Birini Noah'a verdi, sonra durakladı, Johnny ve Noah'ın arasına doğru yürürken gözleri benimkilerle buluştu.

Devi son kokteyli alıp bana uzattı. Hafif bir gülümsemeyle "Blue Curaçao," dedi. "Ve bir sürü başka şey."

"Hayır, teşekkürler." Gözlerini tuttum, sanki burada bizden başka kimse yokmuş gibi. Odada ondan başka önemli kimse yokmuş gibi. "Gitmemiz gerektiğini düşünüyordum. Yakında."

Kokteylinden bir yudum aldı ve düşündü. "İki içki daha?"
"Bir."

"Ama bundan sonra muhteşem Cosmo'mu yapacağım. En sevdiğim içecek."

En sevdiği içeceğin ne olduğunu, hatta Cosmopolitan olduğunu bile bilmiyordum. Onu hiç içerken görmüş müydüm?

Onun hakkında bunu bilmemem beni neden bu kadar rahatsız ediyordu?

"Tamam," dedim. "Ama sonra eve gidiyoruz."

"Yolda poutine alabilir miyiz? Poutine istiyorum."

Ve Şimdi poutine'i mi seviyordu? Bunu bilmemem neden beni rahatsız ediyordu? Onun hakkında bilinmesi gereken her Şeyi zaten bilmiyor olmam mı? Onunla geçirdiğim her an daha fazlasını öğrenmem... ve onu daha çok sevmem mi?

Onun her Şeyini sevdim.

Hatta Tina Turner saplantısı ve göz kamaştırıcı moda Őeimleri ve Şimdi de gecenin bir yarısı poutine yeme ihtiyaı.

"atı katına bir Şeyler getirteceğiz," diye homurdandım. Shane'in dinlediğini hissedebiliyordum ve bu beni sinirlendiriyordu.

"Peynir ve sosla kaplanmış patates kızartması istiyorum," diye bana bilgi verdi, burnunu havaya kaldırarak. "ocuklar da alacak."

Hemen yanımda duran Noah'a baktım. Kaşlarını kaldırıp yüzünü martini bardağına daldırdı, sanki "Burada yalnızsın." der gibi. Johnny'nin bakışlarını yakaladığımda sırtıttı, sonra sanki kesinlikle kulak misafiri olmuyormuŐ gibi bakışlarını kaçırdı.

Karıma baktım, Johnny O'nun barının arkasında seksi turkuaz elbisesiyle, elinde mavi martinisiyle dikilip her saniyesinin tadını ıkarıyordum. "Pekala," dedim, bara doğru eğilip yüzüm onun yüzünden sadece birkaç santim uzakta. "Ama eve döndüğümüzde Toronto'dan sana aldığım askılı kırmızı bir Şey giyeceksin."

"Poutine yerken mi?" dedi.

"Evet."

"Tamam. Ama ayaklarımı ovacaksın. Bana aldığın bu ayakkabılar beni ldryor."

Ona bakakaldım. İkimiz de biraz sarhoştuk. Aslında ikimiz de uyuşturucu bağımlısıydık; pazarlık bağımlısı. Bu kadınla ön sevişme gibiydi.

Arkadaşlarımın bizi izlediğini, izlemiyormuş gibi davrandıklarını hissedebiliyordum.

"Ve kucağımda yaptığın şeyi yapacaksın," diye homurdandım, ağzım onunlike o kadar yakındı ki mavi kokteylinin tadını alabiliyordum. "İstediğim kadar." İçeceği elinden aldım, bir yudum aldım ve ona geri uzattım. "Fena değil."

Umursamazca omuz silkti ve bardağın kenarını ıslak alt dudağına sürttü. "İstersen durumu daha da kötüleştirebilirim."

"Senin iyi bir kız olduğunu düşünmüştüm."

Gözleri parladı. Belki de lisedeki aptal plakasını hatırladığımı sanıyordu. Onunla ilgili her şeyi hatırlıyordum.

"Göreceğiz," dedi. "Şimdi otur da içkilerimi bitireyim."

Sonunda pes ettim ve Johnny'nin bana ikram ettiği bir bira daha içtim. Orada oturmuş biramı yudumlarken Johnny ve Noah ile sohbet ederken, göz ucuyla Shane'i izledim. Devi'nin bir tur Cosmos yaparken onunla konuşmasını izledim ve bu beni hâlâ rahatsız ediyordu.

Lisedeyken bile olsa, ondan hoşlanmış olabileceği için hâlâ kıskanıyordum. Belki de onun gibi biriyle birlikte olabileceğini gerçekten görebildiğim içindi. Sahip olduğu her şeyi kazanmak için çok çalışan bir adam. Hayatta her şey ona verilmemiş bir adam.

Dahası, elinden çok şey alınmış bir adam, yine de mücadeleye devam ediyordu.

Onu hak eden bir adam.

Shane popülerdi, evet. Ailesinin parası vardı ama benimki kadar değillerdi. Yetenekli bir hokey oyuncusuydu ama okulda hiç o kadar başarılı olamadı. Kendini kanıtlamak, burslar kazanmak ve geleceğini kurmak için çok çalıştı.

Herkesin umduğu gibi olmasa bile.

Kaza yüzünden her şeyin elinden alınması hiç de adil değildi. Hayatında Devi gibi bir kız olsaydı, muhtemelen böyle olmazdı.

Ama kesinlikle, ergenlik çağımızda Devi gibi bir kızı hak ediyordu.

İşte mesele buydu.

Sahip olduklarımı gerçekten hak ettiğime hiç inanmadım. Kesinlikle onu hak ettiğimi düşünmüyordum.

Shane haklıydı. Hiçbir şey için savaşmamıştım.

Aslında hiç gerek kalmamıştı.

Ve şimdi Devi, yalnızca hayatta bana verilen ama hak etmediğim tüm o şeyler sayesinde benimleydi.

Boşandıktan sonra ona söz verdiğim şeyler onun olacaktı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Danimarkalı

"Bana kızgınsın."

Johnny's'ten eve dönerken arabadaydık, sadece Devi ve ben. Henüz poutine'ini almak için bile uğramamıştık.

Sokak lambalarının ışığı üzerinden geçerken bana baktı. Yüzündeki ifade, ışık ve gölge desenleri sürekli değiştikçe, saf, temiz bir masumiyetten, gölgeli bir umutsuzluğa, hatta neredeyse şeytani bir ifadeye dönüşüyor gibiydi.

"Neden?" dedi yumuşak bir sesle. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü sana ilk başta acenteliği ben vermedim. Seni en başından menajer yapabilirdim ama yapmadım."

"Senin sebeplerin vardı," dedi.

"İyi sebepler değil."

"Lizzie'nin daha nitelikli olduğunu düşünüyordum."

"Belki. Bilmiyorum. Öyle miydi bilmiyorum." Elimle çenemi ovuşturdum. "Ama sana bir şans vermedim. Sana bir şans verebilirdim."

"Hayır." Bakışlarımı yakaladı. "Yapamazdın. Henüz senin için hiçbir şey ifade ettiğimi kabul etmeye hazır değildin. Ya da hiçbir şey."

Ben ona bakarken o da bana bakıyordu.

"Özür dilerim," dedim ona.

"Sen misin?"

Araba durdu. Motor sustu ve Rolf'un dışarı çıktığını duydum.

Devi, renkli camdan dışarı baktı. Karanlıkta ağaçlardan başka hiçbir şey görünmüyordu.

"Neden duruyoruz?" Bana baktı. "Rolf ne yapıyor?"

"Bizim istediğimiz gibi bize biraz yalnız kalmamız için zaman veriyor."

"Neredeyiz?"

"Karanlık bir yer," dediğim anda arabanın ışıkları söndü.

Yarı karanlıkta bana baktı.

"Lütfen," dedim, "emniyet kemerimi çözün."

Sessizlik. Devi hiçbir şey söylemedi. Kıpırdamadı.

Sonra kendi emniyet kemerini çıkarıp bana doğru yaklaştı. Benimkini çözdü.

Sonra bir adım daha ileri gidip kemerimi çözdü. Pantolonumun fermuarını açtı. Parmaklarını iç çamaşıma geçirip aşağı doğru çekti, penisim ortaya çıktı. Onun için şimdiden sertleşmişti.

Yere dizlerinin üzerine kayd, bacaklarımın arasına girdi ve beni ağzına aldı.

Rahatlama ve zevkle iç çektim, vücudum koltuğa iyice yerleşti.

Beni öyle emerken tek düşünebildiğim, benim onu özlediğim gibi onun da beni özlemiş olması gerektiğiydi.

Buna inanmak istiyordum.

Diliyle, dudaklarıyla, parmaklarıyla penisimi okşadı... uzun, yavaş çekişlerle, ta ki ben taş gibi sertleşip nefes nefese kalana kadar.

Sonra durdu. Elbisesini başının üzerinden yukarı çekip çıkarmasını izledim. Elbiseyi bir kenara fırlattı. Sonra sutyenini çıkardı. Külotunu sıyırp çıkardı.

Çıplak bir şekilde kucağıma tırmandı.

Gözlerimin içine baktı, penisimi kavrayıp bacaklarının arasına doğru yönlendirdi. Ve Johnny's'te ona söylediklerimi düşündüğünü biliyordum... Kucağımda yaptığın şeyi yapacaksın. İstediğim kadar uzun süre.

Kucağıma yerleşti, beni içine aldı. Boynuma kadar itti.

İçini doldururken inledim.

Beni kendi hızında becerdi, gözlerimin içine bakarak, ben de ellerimi vücudunda aşağı yukarı gezdirdim.

Ulaşabildiğim her yerini öptüm. Meme uçlarını emdim. Parmaklarımı sırtından aşağı, boynundan yukarı doğru gezdirdim.

Üzerimdeyken bir parmağımı kıçına, diğerini de ağzına soktum. Parmağımı emdi.

Arabanın içindeki serin, karanlık alan inlemelerimizle, çaresiz nefeslerimizle, ağzının teninde çıkardığı yumuşak emme sesleriyle ve onun ağzının benimkinde çıkardığı seslerle doldu.

Elini gömleğimin altına sokup göğüs kaslarımı sıktı. Arkasına uzanıp diğer eliyle testislerimi kavrayıp sıktı. Beni becerdiğinde tamamen birbirimize sarılmıştık. Bütün gece boyunca böyle üstüme çıkmasını istiyordum... ama bunu istediğim kadar uzun süre yapmadı.

Bunun yerine çaresiz bir ılıkla penisimin ve parmağımın üzerine geldi, kalçaları bana doğru dalgalanıyordu.

Sonra ağızını ağızıma bastırdı, beni derin derin öptü. Kalp atışlarım, dokunduğumuz her yerde onunkine çarpıyordu.

İçine girdiğimde etrafımızdaki dünya eriyip gitti.

Daha sonra, evde Devi'yi yatakta yüzüstü yatırdım, kalçaları dik, kıcı havadayken onu hızla ve aç bir şekilde yedim. ıplaktı. Gömleğim çıkarılmış, pantolonumun düğmesi özölmüştü. Ayakkabılarımız buradan ön kapıya kadar bir yerde kalmıştı. antası yerdeydi. Yatağı giden yol, moloz yığınınından bir pist gibiydi.

Eve varır varmaz onu içeri sürükledim ve kıyafetlerini yırttım. O da benimkileri yırtmaya çalışmıştı ama ben yendim.

Ona aldığım o kırmızı şeyi giydirmek için bile durmadım.

"Gel bebeğim," diye ısrar ettim ona. "Seni hissetmek istiyorum. Tadını çıkarmak istiyorum."

Yaladım ve emdim, bir sikişme görevindeki adam, ta ki ağızıma boşalana kadar, yastığı ılık atarak, bacakları titreyerek.

Beni becer, ama onu tekrar becermem gerekiyordu.

"Beni mi istiyorsun tatlım?" diye inledim, o ılık atarken başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdirdim.

"Evet," diye soludu.

Penisimi tuttum ve içine girdim, onu doldurdum. Onu öyle becerdim, başı yastıkta, derin, sert, ta ki ikimiz de

nefes nefese kalana kadar.

Sonra bu gece ikinci kez kendimi ona boşalttım.

Başımın dönmesi durduğunda ilk fark ettiğim şey ne kadar bitkin olduğumdu.

İş. Uçak. Bu geceki parti. İçki. Sevişme.

Saatler geçiyor, doğum gününe yaklaşıyoruz... Ailemin beklediği Dane Davenport'a... Ve bu işin sonuna. Her neyse.

Bir evlilik. Sahte bir ilişki.

Yalan.

Ve çok, çok doğru bir şey.

Geri çekildim. Nefes bile alamıyordum. Başımda tuhaf bir sancı hissettim ve Devi'nin yanına uzandım. Derin bir iç çekerek sırtüstü döndü.

"Bu çok çılgıncaydı," diye fısıldadı.

Karanlıkta sıırttım. Beni görüp görmediğinden bile emin değildim.

Ona baktım. Pencere perdelerinden hafifçe parlayan şehir ışığı vardı. Profilini görebiliyordum. Bana bakmıyordu.

Yanımda yatarken, tavana bakıp nefesini tutarken, ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum.

"Toronto'ya ne zaman döneceksin?" diye sordu bana.

"Bilmiyorum."

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Bu cevaptan hoşlanmamış gibiydi.

Evlendikten sonra Toronto'ya dönmem için sabırsızlandığını biliyordum. Bu çok açıktı. Ne zaman döneceğim konusunda bana her baskı yaptığında neredeyse bunu söylüyordu.

Ve Şimdi geri d nm Ő t m, neredeyse bir haftalıĒına... belki bu ona yetmemiŐ ti?

Belki de bensiz burada rahat etmiŐ ti.

Belki de daha sık geri d neceĒimi umuyordu. Kısa evliliĒimizin  oĒunu ayrı Őehirlerde ge ireceĒimizi umuyordu.

Aramızdaki cinsel çekim dışında, ki bu da açıkça ölçülemeyecek bir Şeydi... belki de gerçekten benimle hiçbir Şey yapmak istemiyordu.

AyaĒa kalktı, banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Ve ben sadece orada yatıyordum, tıpkı Toronto'da son birkaç gecedir yaptığım gibi, belki de çok büyük bir hata yaptığımı düşünüyordum.

Devi ile evlenmiyorum ama ona boŐ anacaĒımı söylüyorum.

Ya bu olmadan önce ona baĒlanmaya baŐ lasaydım?

Ona evlenme teklif etmeden önce bu ihtimali d Ő nmeliydim.

Sanki bunun olabileceĒi hiç aklıma gelmemiŐ ti. Ona karşı gerçekten hislerim olabileceĒi. Ge miŐ ten gelen eski hisler. Kavga ettiĒimizde alevlenen, seviŐ tiĒimizde beni tüketecek yeni hisler.

Ama her Şeyin olabileceĒini bilmek, hatta bunun bile olabileceĒini bilmek, bunun gerçekten olmaya baŐ lamasından tamamen farklıydı.

Evlenme teklif ettiĒimde, ondan gerçekten hoŐ lanma fikri sadece soyut bir kavramdı. Hatta alakasız bir imk nsızlıktı. Kendimi, ondan hoŐ lanmadığımı inandırmıŐ tım çünkü bu Şekilde daha kolaydı. Çünkü benden nefret ediyordu.

Şimdi o benim karım oldu, ya ben onu gerçekten seviyorsam... hatta seviyorsam... ve o hâlâ benden nefret ediyorsa?

Bunun bir zaman sınırı vardı. Son kullanma tarihi. Bunu biliyordum.

Üç ay sonra aramızdaki ilişki bozulmaya başlayacaktı. Plan buydu. Ayrılıp yollarımıza gidecektik.

Ama Toronto'dayken orada olmak istemediğimi fark ettim. Devi'yle birlikte, onunla geçirebildiğim her an burada olmak istiyordum.

Böylece belki de çok geç olmadan, daha fazlasını isteyip istemediğimi anlayabilirdim. Ve belki de, onun da bunu isteyebileceğine dair en ufak bir umut olabilirdi.

Otuz Beşinci Bölüm

Danimarkalı

Giyinirken telefonumu açtım ve gece boyunca kapalı kalması nedeniyle biriken tüm mesajların çalmaya başladığını gördüm.

Sabahki yoğun trafiği kontrol etmek için telefonu elime aldım. Velma'dan ve diğerlerinden birkaç cevapsız arama vardı. Ondan gelen bir mesajı açtım. İçinde bir bağlantı vardı.

Velma: Bunu hemen aç.

Otomatik olarak tıkladım, damarlarımda soğuk bir korku çoktan sızmaya başlamıştı. İyi olmayacağını biliyordum. Acil hissettiriyordu ve Velma'nın mesajları asla acil değildi. Benim için ne tür bir yangın söndürmeye çalışırsa çalışsın, bana her zaman sakın ve soğukkanlılıkla gelirdi.

Bağlantı, benimle ilgili bir çevrimiçi haber makalesine açıldı. Ve bir kadınla ilgili.

Ne oluyor yahu?

Başlığı taradım ve makaleyi incelemeye başladım. Valhalla'nın eski bir çalışanı... ofis partisinde ona ne yaptığımı iddia ediyordu?

Beynim şok ve dehşetle dolup taşarken, tenim ısındı ve düşünebildiğim tek net şey şuydu: Devi.

Yatak odasından fırlayıp kemerimi bağlamaya çalıştım. Onu mutfak adasında oturmuş, sabah kahvesini içerken buldum, giyinmiş ve işe gitmeye hazırdı. Johnny'nin evindeki o partiden beri iki gün geçmişti; birkaç kadeh fazla içmiş, eve dönerken poutine yemiş ve birbirimizin beynini patlatmıştık.

Ve o zamandan beri her şey yolundaydı. Her zamanki gibi gergindi ama idare ederdi.

Biz bir çifttik. Bir nevi. Farklılıklarımızı çözmenin yollarını bulduk.

Ya da en azından onları bir anlığına unutana kadar seviştik.

Çoğunlukla gayet iyi anlaşıyorduk. Toronto'dan döndüğümünden beri tek bir kavga bile etmedik. Şu anda her şeyin boka sarmasına gerçekten ihtiyacım yoktu.

Telefonuna bakıyordu ama gözleri birden benimkilere kaydı.

"Dane," dedi.

Buz gibi bir dehşet içimi kapladı. O lanet olası makaleyi kesinlikle görmüştü. "Bu doğru değil."

"Danimarkalı."

"Devi. Yemin ederim. Neler olup bittiğini bilmiyorum. Ama bu doğru değil."

"Nedir doğru olmayan?" dedi.

Adaya yavaşça yaklaştım. "Makaleyi gördün mü? O kadın —"

"Ona saldırdığını söyledin. Bir ofis partisinde onu yakalayıp öptün ve bir dolaba ittin. Birine söylerse onu kovmakla tehdit ettin."

"Bu olmadı. Asla. Hiçbir kadına böyle bir şey yapmadım."

"Sen beni sormadan öptün," dedi kısık bir sesle.

Elimle yüzümü ovuşturdum. "Ergenlik çağındaydım ve sarhoştum. Bunun bunu doğru kılmadığını biliyorum. Ama Devi, bu aynı şey değil."

"Öyle olmadığını biliyorum," dedi yumuşak bir sesle, bakışlarımı kaçırmadan. "Çünkü beni öpmeni istiyordum."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. Bunu daha önce bana hiç itiraf etmemişti.

Adaya doğru eğilip gözlerinin içine baktım. "Bu makale tamamen kurgu. Haklıydın. Biri beni avlamaya çalışıyor. Karakterime saldırıyor ve beni parça parça parçalıyorlar. Ve gerçekten harika bir iş çıkarıyorlar."

Devi sessizce beni inceledi. Sanki bana inanıp inanmayacağına karar vermek için çok ama çok derinlere iniyordu.

Kapıdan fırlayacak gibi görünmüyordu, bu da bir şeydi. Tina, seks kaseti hakkında konuşmaya başlamadan hemen önce dışarı fırlamıştı.

Derin bir nefes aldım ve ona bildiğim şeyin doğru olduğunu kanıtlayacak doğru kelimeleri bulmaya çalıştım.

"Lütfen bana inan. Bu," telefonumu havaya kaldırdım, "ben bu değilim. Hakkımda ne düşünürsen düşün. Kadınların peşine düşmem. Biri beni becermeye çalışıyor. Mesele şu ki, bu özel saldırı, bu iddia, gerçek bile değil."

Başımı salladım, şok yerini neredeyse hayranlığa bıraktı. "Sanki mükemmel planlamışlar gibi. Önce, güvenilirliğimi zedelemek için, ki bu inkâr edilemez bir gerçek, seks kaseti. Yani, beni içinde görebilirsiniz. Sonra bu. Ve şimdi, buna kim inanmaz ki?"

"Bu oldukça ağır bir suçlama," dedi yavaşça.

"Evet. Öyle. Şu anda bir adamı mahvetmenin en iyi yolu nedir? Onun sinsi cinsel davranışlarda bulunmuş, lanet olası bir avcı olduğunu kanıtla... ve onu iptal ettir."

"Dane," dedi sakın bir şekilde, "eğer birileri yalan söyleyerek seni iptal etmeye çalışıyorsa, kimin yaptığını ve nedenini bulup bunu durdurmalıyız."

"Nasıl yani? Bu kadının kim olduğunu bile bilmiyorum Devi. Dört yıl önce Valhalla'da çalışmış. Makalede öyle yazıyordu. Elbette araştırabilirim. Ama bu kadını tanımıyorum. Yüzü, adı... Onu tanımıyorum. Ve hiçbir ofis partisinde elle taciz olayı yaşanmadı. Çoğu ofis partisine bile gitmem. Ve çalışanlarıma elle tacizde bulunmam." Elimle saçlarımı karıştırdım. "Kahretsin. Yani, şu anki şirket hariç."

"Benimle evlendin," dedi Devi neredeyse anlayışla. "Ve ben sana izin verene kadar bana dokunmadın bile."

Ona baktım, gözlerindeki yumuşak, neredeyse endişeli bakışa.

Gerçekten buna inanıyor muydu? Göğsüme bir rahatlama çöktü, sanki kalp krizi geçirmişim gibi.

"Kahretsin." Başım dönüyormuş gibi kanepeye doğru yürüdüm ve kendimi kanepeye bıraktım. Kafam allak bullaktı ve Devi'nin koyu kahverengi gözleri beni biraz öldürüyordu. "Ne yapacağım ben? Bununla nasıl mücadele

edeceğim? Erkekler bununla mücadele ettiklerinde asla iyi görünmezler."

"Çünkü bu konuda mücadele eden erkeklerin çoğu muhtemelen makalede yazılanlardan ve daha kötü şeylerden suçludur," dedi.

Çok doğru.

Ama ben burada suçlu değildim.

"Yani doğruyu söylüyorsun," diye devam etti. "Bu olmadı. Kadın yalan söylüyor. Ve eğer öyleyse, o çok kötü bir insan. Bunu yaparak tek yaptığı, sana zarar vermeye çalışmasının yanı sıra, aslında güçlü biri tarafından saldırıya uğramış diğer tüm insanlara zarar vermek. Çenesini kapatıp yayınımı kapatmalı."

Telefonunda geziniyordu ve bu beni korkuttu.

"Lütfen telefonu kapatın."

Telefonu kapattı. "Bak Dane. Eğer doğruyu söylüyorsan, bunda bir sorun göremiyorum. Hukuk ekibinle konuş. Ailenle konuş. Doğruyu söyle. Ve bununla mücadele et."

"İsa." Yüzümü elime gömdüm.

Telefonum titreyip duruyordu, bana bunun asla bu kadar basit olmayacağını hatırlatıyordu. Evet, bununla savaşabilirdim. Ama her şeyden önce, kendimi savunmaya çalışırken, onları memnun etmek için elimden geleni yaparken, ailemle yeniden savaşıyor olacaktım; üstelik en başından beri hiçbir yanlış yapmamışken.

"Bununla savaşmayı deneyebilirim. Belki de kamuoyundaki itibarımı kurtarabilirim. Peki ya ailem? Kahretsin, annem beni diri diri yakacak."

"Neden? Hiçbir kötülük yapmadın, değil mi?"

"Devi. O lanet seks kasetini çekmediğimi söylediğimde bana inanmadı. İstemezse buna inanmayacak."

"Neden?" Taburesinden inip yaklaştı. "Neden istemesin ki? O senin annen, Tanrı aşkına. Seni hiç tanımıyor mu? Oğlunun yanında değil mi?"

"Böyle bir şey söz konusu olduğunda hayır."

Devi kollarını kavuşturdu ve bunu düşündü. "Neden, Dane?"

Ona baktım ve aniden nasıl bir anne olacağına dair oldukça canlı bir resim canlandı gözümün önünde. Dünyanın oğlunu sadece cansız bedeni yüzünden parçalamasına izin verecek türden.

Maalesef öyle bir anneye sahip olamadım.

"Bunu daha almadın mı?" dedim. "Ailem, onu taşıyan varisten çok, kıymetli soyadına önem veriyor. Bu ailede erkeklerle yeterince sorun yaşadılar. Babamdan hiç bahsetmeyeyim."

"Tamam aşkım..."

"Olmamı istedikleri gibi olmazsam sikim. Çok basit. Ve bu," telefonumu havaya salladım, "o da bu değil."

Devi orada öylece durup, takım elbise pantolonumla ve başka hiçbir şey olmadan kanepede yayılmış haldeki bana baktı, sanki bir enkaz gibiydim.

Bugün ajansın ofisine nasıl girecektim? Sanki hiç olmamış gibi günüme devam mı edecektim?

Masum olduğunuzu bildiğiniz halde, birçok insanın aksini düşüneceğini bildiğiniz halde ve henüz kendinizi savunma şansınız bile olmadığı halde bunu nasıl yaptınız?

"Gerçekten sana inanmayacaklarını mı düşünüyorsun?" diye sordu bana. "Bu konuda senin tarafını tutma

ihtimalleri yok mu?"

"Alenen benim tarafımı tutacaklar. İşlerine gelirse. Ama inan bana? Gerçekten bilmiyorum." Telefonum mesajlarla dolup taşıyor, elimde titriyordu. Ve gerçekten bu saçmalıkla uğraşmak istemiyordum. Bu çok haksızlıktı. Hiçbir şey yapmadım bile.

Devi'ye baktım. Hâlâ bana bakıyordu. Ama bana inanmış gibiydi.

Ama merak ediyordum... Bu konuda ne kadar yanımda duracaktı?

Ve ondan ne kadar süre daha bekleyebilirim ki?

"Devi..." Kelimeleri zorla ağzımdan çıkardım. "Bunun son olabileceğine kendini hazırlamalısın."

"BT?"

"Biliyorsun. Son."

"Neyin sonu?"

"Her şeyin... sonu. Dane Davenport'un sonu."

"Neden bahsediyorsun?"

"Bunun yüzünden beni hayatından çıkarabilirler. Bu çok büyük bir skandal. Ve bu tür şeyler... yıllarca sürebilir. Ortaya çıkan asılsız suçlamalar..." Telefonumu kanepeye bıraktım ve iki elimle yüzümü ovuşturdum. "Gerçekten mahvoldum."

Evet. Sonunda içime çöküyordum.

Artık bu saçmalığa dayanamadım.

Olduğum kişi, her zaman olduğum kişi yüzünden nefret edilmek bir şeydi.

Hiçbir şey yapmadığım halde, berbat bir şey yüzünden nefret edilmek mi? Tamamen başka bir şey.

Bana kim düşmanlık besliyorsa, iyi seçmiş. Canımı acıtan bir darbe indirdi. Kadınların yönettiği bir imparatorluğun erkek varisini mahvetmenin, onu medyada kadınların düşmanı yapmaktan ve hayatındaki kadınları ona düşman etmekten daha iyi bir yolu var mı?

"Bu ne anlama geliyor?" dedi Devi. "Ne diyorsun?"

Ellerimi indirdim ve ona baktım. Bunu hak etmişti; ona ne kadar büyük bir hayal kırıklığı yaşattığımı söylediğimde gözlerinin içine bakabilmişim.

"Yani, mirası alamazsam, belirlediğimiz nafaka şartlarını karşılayamayacağım. Bunların hiçbirini karşılayamayacağım." Çatı katını işaret ettim. "Ve bu saçmalıkla mücadele etmenin, elimde kalanla kaçıp yeniden başlamaya çalışmanın yasal masrafları, her şeyin üstüne bir de beni maddi olarak mahvedecek. Bu hayat... Davenport hayatı. Artık neredeyse hiç Davenport olmayacağım. Her şey şimdikinden çok farklı görünecek."

"Neyden bahsediyorsun?" diye tekrarladı sessizce. "Neden şimdi nafakadan bahsediyorsun?"

Ona bakıp onu anlamaya çalıştım. O karanlık gözlerin ardında neler olduğunu anlayamıyordum. Üzüntü mü? Pişmanlık mı?

Belki de onu içine çektiğim o mutlak boktan şeyin farkına varıyordu. Hayatım. Kimseyi buna sürüklemek adil değildi.

"Anlaşma buydu," dedim. "Boşandıktan sonra nafaka, değil mi?"

"Anlaşmanın değiştiğini anlamıştım," dedi neredeyse fısıldayarak.

"Ne? Neden?"

Bana cevap vermedi. Ama yüzündeki değişimden, onu ele geçiren o korkunç, çığ, neredeyse yaralı ifadeden her şeyin değiştiğini anlayabiliyordum. Onun için.

Hiç bir fikrim yoktu.

Şaşkına dönmüştüm.

Bu anlaşılmayı bana uzatmayı düşüneceğini hiç düşünmemiştim. Bu evlilik. Bu... her neyse işte.

Ayağa kalkıp yanına doğru yürüdüm.

"İstediğinin bu olduğunu sanıyordum," dedim dikkatlice. "Mirasımı aldıktan sonra boşanmak."

Devi bana sadece başını salladı, kısa süreli acının yerini ateş aldı. Burun delikleri genişledi. Çok sinirli görünüyordu. Bana.

Az önce konuştuğumuz bütün bu şeylerden sonra şimdi bana mı sinirlenmişti?

Ben orada öylece durup şaşkın bir şekilde bakarken, o çantasını almak için döndü.

"Plan buysa," dedi, "dürüst olmak gerekirse, neden bekleyelim ki? Şimdi ayrılacağız ve kimsenin bilmesine bile gerek kalmayacak. Herhangi bir etkinlikte bana kol şalı olarak mı ihtiyacın var? Beni almaya bir araba gönder ve ne giyeceğimi söyle. Doğum gününe gelip büyükannene güzelce gülümseyeceğim. Bu arada, artık birbirimizin saçmalıklarına katlanmak zorunda değiliz."

"Devi, ben—"

Çelik kapı onun ardından kayarak kapandı.

Ben onun peşinden koşmadım.

Bunu Tina'ya da denemiştım, beni dinlemesini sağlamak için.

İşe yaramadı.

En yakın sandalyeye yığılıp boş daireye baktım, uyuşmuş hissediyordum. İşler sarpa sardığında, hayatımdaki kadınların bu konuda söyleyeceklerini duymak istememesi beni neden hâlâ şaşırtıyordu, emin bile değildim.

Gerçekten artık alışmış olmam gerektiğini düşünürdünüz.

Ama Devi'nin beni terk etmesine beni hazırlayabilecek hiçbir şey yoktu. Üç ay içinde buna hazır olup olmayacağımdan emin değildim, her ne kadar bunu istesem de.

Şu an kesinlikle buna hazır değildim.

Ama ne yapacağımı bilmiyordum.

İçimden bir ses, "Onun için savaş," diyordu.

Ama ben kalkmadım.

Otuz Altıncı Bölüm

Devi

O gece Katie ve Jesse'nin evindeydim, Schitt's Creek'i yarı yarıya izliyordum çünkü bana göre Catherine O'Hara bir tanrıçaydı ve başka hiçbir şey yoktu. Zaten keyfim yerindeyken bir diziden asla keyif alamazdım.

Bugün ofise gitmemiştim, toplantılar arasında bir kafeden diğerine uzaktan çalışıyordum. Dane de gitmedi. Ondan haber almamıştım ama Suri bütün gün evde olmadığını söyledi.

Gerçekten ayrılıyor muyuz, ne yapıyoruz onu bile bilmiyordum.

Ama ayrılırken söylediklerimde ciddiydim. Eğer birkaç ay içinde boşanmaya doğru gidiyorsa, neden kendimizi buna zorlayalım ki? Sürekli birbirimizin alanına mı girelim?

Aramızdaki saçmalıkların hepsini riske atıp, hiçbir sebep yokken, ortada bir gelecek yokken, gerçekte altında yatan her neyse ona bağlandığımızı mı fark edelim?

Sürekli birlikte olmamız için hiçbir sebep yoktu. Kendi başıma gayet iyiydim. Nereye gitsem Darrell yanımdaydı

zaten ve paparazziler tarafından takip edilmiyordum. Dane'le olmadıgımda kimse bana dönüp bakmadı bile.

Şehirdeyken ajans ofisinde çalışıyordu; hâlâ birbirimizi görüyorduk. Evlilik hâlâ gerçek gibi görünüyordu. Bir etkinlikte benden bahsetmemi istediğinde bana haber verebilirdi, tıpkı galada yaptığım gibi, ben de söylerdim.

Zaten onun bana ihtiyacı olan tek şey buydu.

Geceleri burada uyuyabilirdim ve kimse bilmezdi. Ve eğer onun evinde kalmadıgıma dair bir dedikodu yayılırsa, bir iki günlüğüne oraya geri döner, misafir odasında uyurdum. Neyse. Şu anda dedikodular zaten bitmişti; Dane'e karşı bu sabah basında çıkan çirkin suçlamalar hakkındaki spekülasyonlar, seks kaseti ve ani evliliği hakkındaki azalan söylentileri gölgede bırakıyordu.

Her şeyin nasıl geliştiğini izliyordum ve daha şimdiden gerçek dışı geliyordu, sanki başkasının hayatına oluyormuş gibi. Bu kısım Dane'in hayatıydı, benim değil. Onun adına bir şey söylememi, onu savunmamı isterse, söyleyebilirdi. Ve ben de öyle yapardım. Üç ay daha, halkın gözü önünde, hâlâ karısıydım.

Ama şimdiye kadar bunu yapmamıştı. Kimse yorum için bana ulaşmamıştı. En azından, gerçek kimse.

Ve şu anda arkadaşlarımla ve ailemle konuşmak bile istemiyordum. Bu akşam konuştuğum tek kişi Katie'ydi.

Oturma odasındaki dev kanepede, henüz çıkarmadığım kılıf elbisemle, ayaklarımı pufa uzatmış, yüksek topuklu ayakkabılarla tek başıma yatıyordum. Televizyon izlerken bile hep topuklu ayakkabı giyerdim.

Katie, Jesse ve Madsen turnedeyken, Katie'nin köpeği Max bile kız kardeşinin evinde kalıyordu. Bugün Katie'yi

arayıp Dane ile kavga ettiğimizi ve onun evinde kalmak istediğimi söylemiştim. Anahtarı kız kardeşinden alabileceğimi söyledi, güvenlik kodunu verdi ve işte buradaydım. Şehir dışında olsun ya da olmasın, bir geceliğine veya sonsuza dek kalmama izin vereceğini biliyordum.

Ama en azından tamamen yalnız değildim.

Katie yanımdaydı. Telefonda.

O Yeni Zelanda'daydı, ben televizyon izlerken. Neredeyse hiç konuşmuyorduk. Sadece... takılıyorduk. Ve ben bu anın tadını çıkarmaya çalıştım; o bu kadar uzaktayken telefonda biraz olsun iletişim kurabilmiş olmamızın. Hafif Kanada komedisine odaklanıp dertlerimin erimesine izin verdim. Ama yapamadım.

Dane ile kavga etmeyi sevmiyordum.

Bu ne zaman oldu? Hayatıma ilk kez girdiğinde onunla kavga etmekten daha çok keyif alırdım. Yani, bunu yapmanın işimi tehlikeye atabileceği gerçeğini saymazsak... evet. Onunla kavga etmeyi severdim.

Ama bu farklıydı. O zamanlar ne hissettiğini umursamıyordum.

Artık umursuyordum.

Aşık olmak böyle bir şey miydi?

Daha önce hiç gerçekten aşık olmamıştım. Elbette, hoşlandığım erkekler vardı. Erkeklere karşı şehvet duymuştum. Bir süreliğine çıktığım bazı erkeklere bağlanmıştım ama çok derin değildi.

Bir erkeğin benim ona karşı hissetmeye başladığım duyguları hissetmemesi beni hiç bu kadar üzmemişti. Kimin

umurundaydı ki? Eğer bana ilgi duymuyorsa, ona ihtiyacım da yoktu.

Dane farklıydı.

Belki de o her zaman farklıydı.

Ajanstaki ilişkimiz bir savaş alanı gibi başlamıştı. Peki ya şimdi? Bu sabah kısa bir süreliğine kavga etmiştik -ya da en azından ben onunla kavga etmiştim- ve her şey ters gidiyordu.

Artık onunla dövüşmek kaybedilmiş bir savaş gibiydi. İkimizin de kazanamayacağı bir savaş.

Ben kazanırsam o kaybediyordu ve bu artık benim için kabul edilebilir bir durum değildi.

Kahretsin.

Resmen öyleydi. Onu bu sabahki gibi üzgün görmekten nefret ediyordum. Daha da önemlisi, mutlu olmasını istiyordum.

Onu mutlu edebilmek istiyordum.

Brüt.

Bir erkeği mutlu etmeyi istemenin iğrenç bir kavram olduğunu düşünürdüm.

Şimdi, burada ne yapacağımı bilmek için neredeyse her şeyi verirdim. İkimizin de kazanıp mutlu olabileceği bir ilişki nasıl kurabilirim? Ve bir şekilde, her kavga ettiğimizde birbirimizden nefret etmeye başlamayacağımız bir ilişki nasıl kurabilirim?

Genç Devi şu an bunları yaşadığımı bilseydi muhtemelen bana tokat atardı.

Katie'ye birdenbire "Onunla ilgili en önemli şey," dedim, "çok sinir bozucu olması."

"Biliyorum," dedi anlayışla. Bu gece her şeyi defalarca duymuştu.

"Onu mutlu etmekle neden ilgileneyim ki?" dedim, bu konuda çok sinirliydim.

Katie kahkahayı bastı.

Öfkelendim ve onu görmezden geldim.

"Devi. O adamla plan yaparken en mutlu olduğun an. Düğünün mü? Yeminlerinizi edip öpüştüğünüz an mı? İkkinizin de gözlerinde şeytani bir parıltı vardı. Sanki birlikte tüm dünyayı alt ediyormuşsunuz gibi ve ikkiniz de bundan daha mutlu olamazdınız. Ve seni o adamla bir şeyler pazarlık ederkenki kadar mutlu görmedim."

"Neden herkes onun yanında ne kadar mutlu görüldüğümü söyleyip duruyor?" dedim bezgin bir şekilde. "Chaz ofiste bundan hiç susmuyor."

"Şey, çünkü öyle mi yapıyorsun?"

"Bu bir oyun, millet!"

Katie içini çekti, sonra sustu.

"Hiç kendine şunu sordun mu?" dedi bir an sonra, "başına gelebilecek en kötü şey nedir?"

"Şey, bilmiyorum. Kuluçkaya yatmak gibi duruyor. Ben kuluçkaya yatmam. Ten rengine iyi gelmez."

Katie hafifçe homurdandı. "Hemen kendine sor. Lütfen. Benim için. En kötü şey nedir? Bana söylemelisin ve bu bir araba kazası ya da ölmen gibi bir şey olamaz. Yani, kalbin denen o hayati organında başına gelebilecek en kötü şey nedir?" dedi.

"Bunu bana neden soruyorsun?" dedim huysuzca.

"Çünkü bir teorim var."

İç çektim. "Bunu duymak istiyor muyum?"

"Bak. Jesse ve benle her şeyin sona ereceğini düşündüğümde, o ilk turdayken kendimi gerçekten yalnız hissediyordum ve seni her aradığımda veya mesaj attığımda yanımdaydın. Ve sanırım sen bile ne kadar korktuğumu bilmiyordun. Kendime sürekli en kötü şeyin ne olabileceğini soruyordum. Peki cevabım neydi? Jesse'nin beni sevmediğini söylemesi. Ve nedenini biliyor musun?"

"Çünkü sen onu zaten seviyordun."

"Doğru. Ve bu yüzden, eğer o beni sevmezse, bunu onun gibi harika biri tarafından seilmeyi hak etmediğimin kanıtı olarak alacağımdan korkuyordum. Beni terk etmesinin kendime acımam için bir bahane olmasına izin verirdim ve bu da hayatımın iki yılını, hatta belki daha fazlasını geriye atardı. Bilirsin, Josh beni terk ettikten sonra olduğu gibi."

"Biliyorum bebeğim. Ama Jesse seni seviyor."

"Evet. Ama o zamanlar bunu bilmiyordum ve çok korkutucuydu." Nereye varmak istediğini az çok anlamıştım. "Şimdi söyle bana," dedi, "Devi Anandi Sereda'nın başına şu anda gelebilecek en kötü şey nedir?"

Derin bir nefes aldım. "Tamam. Dane'e aşık oluyorum, ona sahip olduğum her şeyi veriyorum, ona kendimi veriyorum ve o başka bir şey istiyor. Hayır. Daha kötüsü. Beni daha iyi olduğunu düşündüğü biri için terk ediyor. Daha güzel biri. Ya da daha uzun. Ya da daha kısa. Ya da daha zeki. Ya da daha aptal."

"Daha mı aptal?"

"Hey, bazı adamlar sarışınlardan hoşlanır. Bunun doğru olmadığını bile iddia etme."

"Tamam. Devam et."

"Daha başarılı biri. Daha az hırslı biri. Daha sessiz, daha gürültülü, daha zengin veya daha fakir biri. Sadece onun gözünde daha iyi biri."

"Neden?" diye sordu Katie bana.

"Çünkü bu bok benim içime işlemiş. Küçükken annem hep olmadığım her şey olmamı isterdi. Futbol oynarken yüzümü mahvettiğimde çok sinirlenirdi. Neden oynamaya devam etmek istediğimi bile anlamazdı. Daha güzel olmamı isterdi ve estetik ameliyatım olduğunda sanki tüm hayatım iyiye doğru değişmiş gibi davranırdı. Ama sonra yeni yüzümden memnun kaldığımda, kibirlenmememi söylerdi. Daha zeki olmamı isterdi, iyi notlar aldığımda ise erkekleri korkutmamak için daha sessiz olmamı söylerdi."

"Ah, Chandra." Katie'nin gözlerini devirdiğini neredeyse duyabiliyordum.

"On birinci sınıftayken, tartışma kulübüyle ilk büyük tartışmama geldiğinde hatırlıyor musun? Çok çalışmıştım. Tartışmayı kazanmıştım ve kendimle gurur duyuyordum. Tek söylediği, "Bu elbiseyle vücudun çok güzel görünüyor," olmuştu. Çok yıkılmıştım. O noktada siktir et dedim. Olduğum kişi olacağım ve büyük işler başaracağım, anlıyor musun? Yaptığım her şeyde kendim olacağım, iyi ya da kötü, hatta hiçbir şey yapmamak. Harika yapacağım. Sadece kanepede oturup televizyon izliyor olsam bile, kendi tarzımda yapacağım."

"Evet, öylesin. Eminim şu anda topuklu ayakkabı giyiyorsundur."

"Benim."

Katie hafifçe güldü. "Öyleyse, şimdi belki de kendine şunu sormalısın: En kötü şey olursa ne yaparsın?"

"Yani Dane beni eksik bulursa?"

"Evet."

"Bu, onun tüm o değerli özel dikim takım elbiseleri ve Bugatti'sinin bulunduğu çatı katı dairesini yakmadan önce mi yoksa sonra mı?"

"Önce."

Derin bir nefes alıp verdim. "Öğğ. Tamam. Belki benzin ve kibritleri almadan önce bir adım geri çekilir ve eğer o da benim hakkımda böyle hissediyorsa... Yani, eğer onun için 'fazla' bir şeysem veya başka bir şeyden 'yeterince' değilsen... zaten o benim için doğru adam değil."

"Doğru," dedi en yakın arkadaşım nazikçe. "Peki bundan sonra olabilecek en kötü şey ne?"

"Pekala," diye yumuşadım, "eğer yine de gidip daireyi yakarsam... Sanırım orada güzel ayakkabılar bırakmışım. Sanırım zayıt vermeleri gerekirse çok yazık olur."

"Ve kundakçılıktan tutuklanmana izin veremezsin. Hapishane kıyafetlerinden nefret edersin."

Güldüm. Biraz. Bütün gün boyunca ilk defa bir şeye gülüyordum. Schitt's Creek bile gülmemiştii. Beni oraya sadece en iyi arkadaşım götürebilirdi.

Her zamanki gibi, giydiğim zırh katmanlarının arasından meselenin özünü bulmama yardım etti.

Ve işin özü şuydu: Korkuyordum. Dane'in en büyük zaafımı keşfetmesinden korkuyordum; aslında görüldüğüm kadar korkusuz olmadığımı.

Ve bu yüzden beni reddedeceğini.

Evet, ona hikâyemin kötü adamı demiştim. Ama ben bir kahraman değildim.

Ben sadece bir kızdım. Okulda tanıdığı ve görmezden geldiği aynı kız.

Ben de bir insandım ve kendime karşı dürüst olmam gerekirse, bu sabah bana üç ay içinde beni terk edeceğini hatırlattığında, onun beni o kadar çok sevmesini istediğimi, acı bir zehir gibi tadına bakabileceğimi biliyordum.

Ertesi gün cumaydı ve her zamanki gibi ofise gittim. Dane ise gitmedi.

Kendisinden hâlâ haber alamamıştım.

Suri, ondan bir kez haber aldığını söyledi. Öğleden sonra, toplantı odasında bıraktığı bazı evrakları bulup tarayarak kendisine göndermesini istemiş.

Yani, çatı katından mı çalışıyordu? Muhtemelen benden kaçıyordu.

Sanırım sonuçta ayrılıyorduk.

Umarım önce biraz daha mantıklı bir şekilde tartışabiliriz? Hatta belki de işleri yoluna koymanın bir yolunu bulabiliriz?

Uzun ve uykusuz bir gecenin ardından, nasıl olmasını istediğimi bile bilmiyordum. Sahte evliliğimiz boyunca birlikte kalıp gerçek bir gelişme olup olmadığına bakmak ve kalbimin kırılma riskini göze almak mı? Yoksa aramıza biraz mesafe koyup hem kalbimi hem de akıl sağlığımı korumak mı?

İşten sonra annemi görmek için ailemin evine gittim. Onunla "evliliğim" hakkında pek konuşmamıştım. Çoğunlukla, kocam hakkında övgüler yağdırmasını

istemediğim içindi; zaten kim olduğunu öğrenir öğrenmez bunu yapmaya başlamıştı.

Şimdi gerçekten havayı temizlemem gerekiyordu.

Dane'den ayrılırsam, ne kadar büyük bir hata yaptığımı duymak istemiyordum. Ve bu durumda, bu gerçek bir olasılıktı. Annem, neredeyse doğduğum andan itibaren evlenmemi bekliyordu.

Ama bu benim için onun hayaliydi, benim değil.

Sürekli flört eden biriydim. Hep öyleydim. Çevremdekilerle flört etmekten keyif alırdım. Belki de gençliğimde popüler olmadığım için, kaybettiğim zamanı telafi ediyordum?

Aslında hiç incelememiştim. Aslında buna hiç ihtiyacım da yoktu.

Kadınken birçok güzel erkekle, hatta mankenlerle çıktım. Başarılı erkeklerle. Güçlü erkeklerle. Ve Dane'e kadar, ilişkilerimde erkeklerle gerçekten kavga etmezdim. Belki de bir erkekle nasıl kavga edileceğini veya bir kavganın sonuçlarıyla nasıl başa çıkılacağını hiç öğrenmemiştim. Erkeklerle ilişkilerim kısa ve yüzeyseldi. Her zaman çok ciddileşmeden önce ilişkiyi bitirirdim.

Ve şimdi bu evliliğimi bitirmeyi düşünüyordum. Çünkü korkuyordum.

Sahte olsa bile, belki gerçek olma şansı vardı. Keşke kalbimi ortaya koyacak cesaretim olsaydı. Ama onu gerçek kılmaya çalışıp da onun istemediğini öğrenmekten korkuyordum. Beni istemediğini ve hiçbir zaman da istemediğini.

Dün Dane'le kavga ettiğimizde, gerçekten anladım ki eğer gerçekten boşanmaya doğru gidiyorsak, bu çok ama

çok zor olacaktı. Çünkü duygularım her geçen gün o adama bağlanıyordu. Onu o haber yüzünden üzgün görmek beni gerçekten rahatsız etti.

Birisinin ona bu şekilde saldırması beni rahatsız etti.

Özellikle de onunla fırtınaya dayanacak kadar güçlü olmadığımı düşünürken. Bu suçlamalarla mücadele ederken para kaybederse üzüleceğimi düşünürken. Tek umursadığım boşanmaktı. Tek istediğim nafaka, avukatlık bürosuydu, başka bir şey değildi.

Sanki bugün masada yemin ettiğimizden daha fazla bir şey yokmuş gibi.

Üstüne üstlük, boşanırsam annem çıldıracaktı. Onunla evlendiğimden daha beter.

Zaten ona çok sinirlenmişim, üstelik daha bu olay gerçekleşmemiştir.

Sorunlar. Kahretsin, annemle sorunlarım vardı.

"Dane ile kavga ettim," dedim, kapıyı açıp eve girer girmez. Ona sarılmadım. Çok sinirlenmişim. "Haberlerde ne okursanız okuyun, ona yöneltilen o suçlamalar, onu yakaladığını söyleyen o çalışan... doğru değil. Hepsi yalan. Bu yüzden lütfen bu konulara girmeyelim."

"Tamam," dedi annem dikkatlice. Darrell'a, evinin garaj yolunda takılan Darrell'a şöyle bir baktıktan sonra kapıyı kapattı.

Haberleri okumuş belli ki. Dün beni aramış, mesaj bırakmış. O aramayı da geri çevirmedi.

"Herkes nerede?" diye sordum. Hâlâ evde yaşayan babam ve en küçük erkek kardeşim ortalıkta görünmüyordu. Annemse hoş görünüyordu. Saçları yapılı ve

makyajlıydı. 52 yaşında, benden kısa ve ince yapılı, çok güzel bir kadındı. Her zaman benden daha minyondu.

"Akşam yemeği için amcana gittiler. Ne oldu Devi? Az önce telefonda çok acil konuşuyordun. İyi misin?"

"Hayır. Belki. Bilmiyorum." Doğruca mutfağa gidip buzdolabına bakmaya başladım. "Beyaz şarabınız yok mu?"

"Evet," dedi annem onaylamayarak. "Ama benim de çayım var ve onu içeceğiz. Otur."

İç çektim ve buzdolabını kapatıp kalçamı kontrol ettim, sonra kahvaltı barındaki bir tabureye oturdum, o da çay koydu.

"Söyle bakalım," dedi. "Ne oldu? Neden kavga ettiniz?"

"Senin yüzünden," diye mırıldandım, "bir nevi."

"Ne?" Annem yaptığı işi bırakıp bana döndü.

"Yıllar boyunca bana kaç kez evlenmemi ve 'iyi bir evlilik yapmamı' söylediğini biliyor musun?"

"Affedersiniz?"

"Çok fazla," diye devam ettim, "on üç yaşındayken sayısını unuttum."

Annem o meşhur "masum ve şaşkın" ifadesini takındı. Chandra Sereda profesyonel bir müdahaleciydi ve suçlamalara karşı en büyük savunması, masum "sadece yardım etmeye çalışıyordum" ifadesiydi. Onun müdahalesi, yirmi yedi yaşında nihayet taşınmamın sebebiydi.

Ailem hayatım boyunca bana inanılmaz iyi bakmıştı. Sonsuza dek evde kalsam mutlu olurlardı. Ama annemin yaptığım her şeye karşı pasif-agresif eleştirileri beni yavaş yavaş öldürürdü. Beklentilerini karşılamak her zaman imkânsızdı çünkü aynı beklentileri paylaşmıyorduk.

Yetişkin bir birey olarak ailemin evinde yaşamanın, oradan taşınana kadar gelişimimi ne kadar engellediğini fark edemedim bile.

"Kızının iyi bir evlilik yapmasını istemek ne zamandan beri yanlış oldu?" diye sordu bana. "Ben sadece senin mutlu olmanı istedim."

"Hı hı. Tıpkı senin gibi."

"Peki bu ne anlama geliyor?"

"Anne, babamla evlendin çünkü ailesinin parası vardı."

Çenesi düştü. "Babanı sevdiğim için onunla evlendim," dedi, sözlerinde biraz sertlik vardı.

Haklısın. Ben buna hiç başlamamıştım bile.

Ailemin hayatında romantizm yoktu. İlişkileri, nesnel olarak konuşmak gerekirse, daha uygun bir şekilde bir iş anlaşması olarak tanımlanabilirdi. Adam ona güvenlik ve güzel bir ev, kadın ona çocuklar ve günde üç öğün yemek veriyordu. Anlaşıyorlardı, ama sadece ikisi de anlaşmaya bağlı oldukları için.

Benim için mutlu bir evlilik fikri değil.

Dürüst olmak gerekirse, küçük kardeşim nihayet evden ayrıldığında muhtemelen ayrılacaklardı. Ama bunu asla söylemezlerdi veya mutlu evlerinde ters giden bir şey olduğunu kabul etmezlerdi, ta ki olana kadar.

"Anne, hadi ama. Sen her zaman hissettiklerimizden çok sahip olduklarımıza önem verdin. Bu senin tarzın. Sana saldırmıyorum. Sadece söylüyorum, ben senin gibi değilim ve senin benim için isteyebileceğin şeyleri kendim için istemiyorum." Bunu ona daha önce defalarca söylemiştim. Ama hep duymazdan gelindi.

"Nasıl yani?" dedi, sanki bunu ilk defa duyuyormuş gibi.

"Sanki beni zengin çocukların olduğu o kibirli okula gönderdin," diye meydan okudum, "ve üniversiteye gitmek istemediğimi söylememe rağmen, sonrasında prestijli bir üniversitede devam etmemi istedin. Tüm bunlar, tıpkı senin yaptığın gibi, beni en iyi adamlarla evlendirmek istediğın içindi."

"Ben senin her şeyin en iyisine sahip olmanı istedim," dedi basitçe.

"Ve zengin olmak en iyisidir, ha?"

"Fırsatlar. En iyi fırsatlara sahip olmanı istedim, Devi Anandi."

"Ya sana Dane'den boşanacağımı söyleseydim?"

Annem bara doğru geldi, yaslandı ve bana dikkatlice baktı. "Ne oldu?" diye sordu.

"Hiçbir şey olmadı anne. Yeni tanıştığım bir adama aşık olduğumu mu sandın gerçekten?"

Bunu sindirerek bana baktı, sanki evet, buna inanıyormuş gibi. "Birlikte çalışıyorsunuz," dedi savunmacı bir tavırla. "Birlikte okula gittiğinizi söylemiştiniz."

"Ve bunu duyduğunda çok mutlu oldun. Çünkü o, senin gözünde mükemmel kocanın ta kendisi."

Ellerini havaya kaldırdı. "Doğrusu Devi. Güzel bir resim çiziyor. Evet, ne kadar zengin olduğunu fark ettim. Ve ne kadar yakışıklı. Ve kızımı ne kadar mutlu ettiğini. O seks kaseti olayını hiç sevmedim," diye hatırlattı onaylamayan bir ses tonuyla. "Ama parası olması umurumda değil. Bu bir suç mu?"

"Beni ne kadar mutlu etti?" dedim inanmaz bir tavırla.

"Evet. Babanla bana evleneceğini söylediğinde çok gergindin. Onaylayamayacağımızdan korktuğunu sanmıştık.

Ama onunla tanıştığımızda... yüzünde hoş bir ışıltı vardı. Aşık gibiydin." Yüzümü inceledi. "Aşık değil misin?"

"Ya bilmiyorum dersem?"

Başını iki yana salladı. Sanki bu konuda endişelenmek bile saçma bir şeymiş gibi.

"Bu dünyadaki çoğu insandan çok daha iyi durumdasın," diye hatırlattı bana. En sevdiği suçluluk duygusu yolculuklarından biriydi. "Neden sadece mutlu olamıyorsun?"

"Anne, bu öylece açıp kapatabileceğin bir düğme değil."

"Seni sevmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu.

"Anne. Beni sevdiğini biliyorum."

"Beni seviyor musun?"

"Elbette seni seviyorum."

"O zaman tavsiyemi dinle Devi. Biraz zaman ayır. Artık evlisin. Çok hızlı evlendin." Saçımın bir tutamını yüzümden geriye doğru itti. "Ya aynı hızla boşanırsan ve sonra hata yaptığını fark edersen?"

Haklıydı. Ama... "Ya evlilik bir hataysa?"

"O zaman emin olduğunda boşan," dedi kararlı bir şekilde. "O zamana kadar değil."

O gece çatı katına vardığımda onu yakmadım.

Dane'le konuşmayı umuyordum. Uyanmış, çalışıyor ya da hayatında yarattığım bu sorun üzerinde çalışıyor olacağını tahmin ediyordum.

Dışarı çıktıktan sonra peşimden koşmamıştı ama konuşmak isteyeceğini tahmin etmiştim. Muhtemelen

nerede olduğumu ve iyi olduğumu biliyordu. Darrell muhtemelen ona söylemiştir.

Belki de ben çıkıp gitmeden önce yüzüne fırlattığım o ayrılığı gerçekten istediğimi düşünüyordu.

Ama yapmadım. Aslında değil. Henüz değil.

Özür dilemek istedim.

Bunu birlikte çözebilir miyiz diye görmek istedim. Eğer bir şansımız varsa, bunun doğru yol olduğunu düşündüm. Buna güvenip, nereye varacağımı görecektim.

Belki de olması gerektiği gibi yanında dursaydım, o makaledeki yalanı birlikte ortadan kaldırabilir ve yolumuza devam edebilirdik. Ve aslında biraz zaman harcayarak... bizi anlamaya çalışabilirdik. Tabii eğer aramızda bir "biz" varsa.

Ama ben içeri girdiğimde o henüz çatı katında bile değildi.

Bunun yerine yatağın üzerinde el yazısıyla yazılmış bir not buldum.

Devi, haklıydın. Bütün bunlar kötü bir fikirdi. Neden doğum günümü bekleyeyim ki, geleceğini bildiğimiz bir şeyle ilgileneyim? Senden bunu, hem de bu kadar uzun süre istememeliydim. Benim için yalan söylemeni. Hayatının dört ayını senden istemem çok fazla. Bu yüzden eve gidip işleri düzeltmeye çalışacağım. Aileme gerçeği, tüm gerçekleri anlatacağım ve en başta yapmam gerektiği gibi ne gelirse kabul edeceğim. İstediğin zaman boşanmanı sağlayacağım. Seni koruyacağımı söylemiştim. İşte bu da seni korumam. Dane

Otuz Yedinci Bölüm

Danimarkalı

Toronto'ya vardığımda akşam olmuştu ve güvenlik görevlilerimden biri beni eve bıraktı. Evimin önüne park edilmiş bir araba bulmak için araba yoluna girdik. Anneme ait bir Rolls-Royce'du. Şoförü içeride oturuyordu.

Arabadan indim ve korumam beni karşılamaya geldiğinde derin bir nefes aldım. Rolf birkaç gündür Vancouver'da kalmıştı ama evde olsam bile beni koruyacak adamlar her zaman vardı. Normalde Rolf garajıma bitişik bir misafir süitinde kalırdı ve vekili bu gece orada uyurdu.

Beni eve kadar eşlik etti ama sonra ona gidebileceğini söyledim. Zaten kimse beni annemden koruyamazdı.

Eve tek başıma girdiğimde, o beni ofisimde bekliyordu.

Annem, bildiğim kadarıyla evimin anahtarına sahip değildi ama güvenlik görevlilerinin vardı. Annem, hayatımdaki hemen hemen her şey gibi güvenlik görevlilerimin de sahibi olduğundan, kişisel sınırlar gibi konularda oldukça esnekti.

Odaya girerken ceketimi çıkardım. Birkaç lamba yanıyordu ve o, kanepenin kenarında, bir kan damlası gibi oturuyordu. Kan kırmızısı bir etek takımı ve büyükbabamın ona hediye ettiği altın CD broşunu takmıştı. Christiana Davenport. Şalını kanepenin koluna asmıştı. Ayakkabıları hâlâ üzerindeydi.

Uzun süre kalmayı planlamıyordu.

Kendime bir viski doldurdum. "Biliyorsun, bir gün sen de herkes gibi kapıyı çalmaya başlayacaksın."

"Bir gün," dedi. "Karınla buradayken mi?"

Ona baktım. Acaba biliyor muydu?

Belki.

"Bana haberi ver," dedi, sanki bombayı patlatacağımı biliyormuş gibi. Haberin iyi mi yoksa kötü mü olacağını beklemiş olsun, yüzünde aynı ifade olurdu.

Aşılmaz.

Konuyu saptırmanın bir anlamı yoktu. Seks kaseti skandalından beri beni yakından takip ediyordu ve Corben gittikten sonra bile Vancouver'da beni gözetleyen birinin olduğundan şüphem yoktu. Belki de güvenlik ekibimden biri. Kendi ekibinden biri.

Devi'yi tanıyan biri dün gece çatı katında uyumamıştı.

Annemle eski çalışmamızın suçlaması hakkında daha önce konuşmuştuk ve bu suçlama artık medyada geniş yer buluyordu. Hukuk ve halkla ilişkiler çalışmalarımız zaten vardı. Yani istediği haber bu değildi.

"Devi'yle ayrılıyorruz," dedim ona. "Gitti."

Annem uzun ve soğuk bir dakika boyunca hiçbir şey söylemedi. Göz temasını kesti, sadece bir kez eline bakıp yüzüklerini düzeltti. Sonra tekrar gözlerimle buluştu.

Gözleri, kışın acımasız bir gökyüzü gibi, soğuk ve klostrofobik bir griydi.

"Onu kaybedersen," diye bana bilgi verdi, "her şeyini kaybedersin."

"Biliyorum."

Haftalardır yaşadığım korku buydu. Seks kaseti skandalı patlak verdiğinden ve Tina ile nişanım bozulduğundan beri. Devi ile evlendiğimden beri daha da şiddetlenmişti: Her şeyimi kaybedeceğim korkusu. Ve daha da kötüsü, her şeyimi kaybetmeyi hak ettiğim korkusu.

Ailemin gözünde, tıpkı babam gibi, işe yaramaz ve değersizdim.

Davenport soyadını, onunla gelen gücü ve serveti... ve evlendiğim kadını asla hak etmemiştim.

Kanepeye bakan bir sandalyeye oturdum. Anneme dönük. Ve ilk fırsatta yapmam gereken itirafı yaptım. "Kaydettiklerini biliyordum. Seks kasetini."

Annem bakışlarımı kaçırmadı. Gözünü bile kırpmadı. O gerçek bombası daha fazla açıklama gerektiriyordu ve ona bir açıklama yapma zamanımın geldiğini biliyordum. Skandal sadece benim adıma çamur atmıyordu. Bizimkiydi.

"Bilmiyormuş gibi yaptım," diye itiraf ettim, "ama biliyordum. Kaseti yayınlamadım. O kısım doğru. Ama filme aldıklarını biliyordum ve olmasına izin verdim."

"Bunu neden yaptın?"

Derin bir nefes verip arkasındaki şöminede yanan ateşe baktım. "Bilmiyorum. Bunu kendime defalarca sordum. Sarhoştum. Büyükbabam yeni ölmüştü ve medya aile işindeki yükselişime odaklanmakta çok hızlıydı. Herkes

öyleydi. Her açıdan zor bir dönemdi. Çok fazla baskı vardı. Ve ben korktum."

Anneme baktım. Kaşları sertçe kalktı. "Korktun mu?"

"Ve sarhoştum. Kötü seçimler yaptım."

"Söyleyeceğin tek şey bu mu?"

"Belki de her şeyin alevler içinde kalmasını istiyordum."

İşte, söyledim.

Ve ben bu sözleri geri alamazdım.

Bunları yüksek sesle ve net bir şekilde duydu.

"Neden?" diye sordu bana. "Bunu neden istiyorsun?"

"Çünkü bazen senin beklentilerini karşılamaya çalışmak yorucu olabiliyor."

Bana baktı, belki de bunu düşünüyordu. Belki de bunun doğru olduğunu en başından beri biliyordu. Belki de bu ailede büyürken o da aynı şekilde hissetmişti.

Ya da belki de hiç sempati duymuyordu.

"Beni hayal kırıklığına uğratıyorsun, Dane."

"Kendimi hayal kırıklığına uğratıyorum. Oldukça düzenli olarak."

Kendi kendine mırıldandı, sonra da, "Büyükkannenin bunu bilmesine gerek yok," dedi.

"Evet, öyle yapıyor anne. Ben insanım. Hatalar yaptım. Eğer bunu kabul edemiyorsa, mirasını bana bırakmamalı."

"Ah, boş ver. Senin insan olduğunu biliyor. Bunun üstesinden gelmeni bekliyor."

Ona bakakaldım. Annem nadiren küfür ederdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, toplum önünde rolünüzü oynamanız ve bekleneni yapmanız anlamına geliyor."

"Ve ben hata yaptığımda, bunu kabul etmeme izin verilmiyor mu?"

"Elbette öylesin. Mantıklı bir şekilde. Ama daha da önemlisi, yaptığın hataları ailen için en iyi olacak şekilde halletmen bekleniyor. Aileni her şeyden önce tutuyorsun. Aileni sevdiğinde yaptığın şey bu."

"Peki ya bir eşim olduğunda? O bu hiyerarşide nereye düşer?"

"Bir karın var."

"Şimdilik."

Beni dikkatle inceledi. "Yalandı, değil mi?"

Cevap vermedim. Bunu nasıl bildiğinden emin değildim. Belki de sadece şüpheleniyordu.

"Onunla evlendiğinizde aşık değildiniz," diye cesaretlendirdi.

"Evet. Öyleydim," diye itiraf ettim. Çünkü o noktada, Devi hayatıma geri döndüğünden beri kendi davranışlarımı anlamlandırmanın tek yolu buydu. "Değildi."

"Peki şimdi?"

"Bilmiyorum."

"Peki, şimdi ne olacak? Her şeyin dağılmasına mı izin vereceksin? Evliliğini ve potansiyel olarak mirasını mı kaybedeceksin? Neden? Çünkü bir gece birkaç kızla... üstelik porno aktrisleriyle... kötü kararlar verdin ve onların seni alt etmesine mi izin veriyorsun?"

"Bu bir yarışma değil, anne."

"Hayat bir yarışmadır oğlum."

"Ya kaybedersem?"

"Kaybetmeyi göze alamazsın."

Hiçbir şey söylemedim. Buna ne diyebilirdim ki?

Haklıydı.

"Söyle bana," diye ısrar etti. "Bu mirası mı istiyorsun? Şirkette ortaklık mı? Ben istifa etmeye hazır olduğumda devralmak mı? Yoksa kaçıp gitmeyi mi tercih edersin?"

"Onu istiyorum."

"Güzel. Çünkü bunun için savaşılmaya devam etmen gerekecek. İnsanlar onu senden almaya çalışmaya devam edecek. Oyunun doğası bu."

"Biliyorum ki."

Ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. "Büyükannen Laurinda ile konuşuyormuş."

Bu beni şaşırttı. Ama aslında iyi bir haberdi. Kim böyle aptalca bir şey yüzünden sonsuza dek kin beslemek zorundaydı ki? Teyzem berbat bir adama aşık oldu. Gençti. Ve onunla uzun süre birlikte olamadı.

Annem ise bu durumdan pek de memnun görünmüyordu.

"Ne olmuş yani?" dedim.

Bana baktı. "Sen de öyleydin. Ve ona hayran olduğunu biliyorum."

"Sen de öyle."

"Elbette isterim," dedi sadece. "O benim kız kardeşim."

"Ve sen onunla hiç konuşmuyorsun."

"Onu takip ettiğimi biliyorsun. Tıpkı seni takip ettiğim gibi." Düşünceli bir şekilde pencereden dışarı baktı. "Annem ona çok sert davrandı ama affetmez de değil. Yaşlanıyor, biliyorsun. Bu da belli bir... sempati yaratıyor."

"Güzel. Belki bir gün beni affeder."

Bana sertçe baktı. "Gerçekten seni hayatından çıkarıp Lexington'ı tek varisi yapmayacağını mı düşünüyorsun?"

Bunu düşündüm. "Öyle mi?"

"Senin baban olacağını düşünseydi öyle yapardı."

Evet, buna inandım.

Bar arabasına doğru yürüdü ve beni beklerken içtiği yarı bitmiş viskiyi aldı. "Annem ve babam yarım asır önce bir hayalle Kanada'ya geldiler. Davenport ismini, sıkı çalışma ve kararlı bir bağlılıkla oluşturdular." Bana döndü. "Sence bu mirası Brett Easton, Junior gibilerine bırakır mıydı?"

"Çünkü babam Lex'in babasından daha mı kötü?" diye meydan okudum. "Lex'in babası tam bir gangster."

"En azından geçimini sağlıyor."

"Ciddi olamazsın."

Viskisinden bir yudum aldı ve elini havada gezdirdi, Kim bilir?

"Neyse, Lex onun babası değil," diye hatırlattım ona.

"Biliyorum. Ben de Lex'i takip ediyorum."

Elbette öyle yaptı.

"Ben de babam değilim," dedim.

"Bunu büyükannene kanıtla."

"Nasıl?"

"Çok basit, Dane. Bu evliliği yürüt. Onun adını taşıyacak güçlü, güzel bebekler yap. Büyükbabanın olduğu gibi bir adam ol. Çalışkan, çekici ama kararlı." İçeceğini bıraktı, sonra bana kuru bir bakış attı. "Ve bir daha seks kaseti yapma."

Sanki burada işimiz bitmiş gibi, dürümüne doğru yöneldi. Sanki konu hakkında söylenecek tek şey buymuş gibi.

"Ergenlik çağımda babamla yaşamam için neden Vancouver'a taşınmama izin verdin?" diye sordum ona.

"Madem o kadar ezik olduğunu düşünüyordun ve benden bu kadar çok şey bekliyordun? Brett Easton'ın senin varisini yetiştirmesine nasıl güvenebildin?"

Şalını giydi, sonra tekrar gözlerimin içine baktı. "Çünkü senin kazanacağını biliyordum."

"Benim de onu bir kaybeden olarak göreceğimi biliyordun, değil mi?"

"Onu olduğu gibi göreceğini ve tam olarak olduğun kişi olacağını biliyordum. Brett Easton bile bunu mahvedemezdi."

Kapıya doğru yöneldi, ben de ayağa kalktım.

"Peki bunu nereden biliyordun?"

"Çünkü oğlum, sen bana çok benziyorsun."

Vay canına.

Onun gibi mi?

Soğuk? Yalnız? Dokunulmaz?

Aman Tanrım. Bunca zaman babam gibi olmamak için çok uğraşırken, anneme benzeyeceğimi bilmiyordum.

Girişte durup bana baktı. "Babama benziyorsun," dedi yüzüme bakarak. "Sana baktığımızda gördüğümüz şey bu. Bu ailenin en iyi adamlarını görüyoruz. Ve sen de osun. Sonuncusu." Bana anlamlı bir bakış attı. "Ta ki az önce bahsettiğimiz bebeklerden birkaçını yapana kadar."

Yanına yürüdüm. "Peki ya Lex, anne?"

"Evet. Lex. Onun nasıl bir adam olacağını da göreceğiz, değil mi?"

"O artık bir adam."

Yumuşak bir sesle "Cık cık" dedi. "Çocuklar. Erkek taklidi yapıyorlar. Öğrenecek çok şey varken. Tıpkı Brett'le tanıştığımda olduğu gibi." Tekrar yüzümü inceledi. "O

zamanlar onu ne kadar çok severdim... Ama babam gibi değildi. Sadık değildi."

"Hayır, değildi."

"Büyükanne benden gerçekten hayal kırıklığına uğradığı tek zaman oydu. O adamla evlendiğim zamandı."

"Bunu bilmiyordum," dedim. Büyükanne annemden hayal kırıklığına uğradığı bir zamanı bilmiyordum.

"Benden daha iyisini yaptın," dedi. "İyi bir evlilik yaptın."

"Beni sevmeyen bir kadınla evlendim, mirasımı güvence altına almak için, anne."

Burnunu havaya kaldırdı. Tam bir Devi hareketiydi. "Peki seni sevmediğini nereden biliyorsun?"

"Söylemiştim. Gitti."

"Hmm. Yani bir kadının seni terk etmesinin seni sevmediğini mi kanıtladığını düşünüyorsun? Dediğim gibi. Çocuklar. Öğrenecek çok şey var." Eldivenlerini giydi. "Biliyor musun, baban sevdiği biri için kendi boynu da dahil olmak üzere hiçbir şeyi riske atmadı. Ve itiraf ediyorum, ben de atmazdım. Berbat bir anneydim."

Ben buna karşı bir şeyler söylemeye başladım ama izin vermedi.

"Şimdi telafi etmeye çalışırdım ama çok geç kaldığımı biliyorum. Gerçek şu ki, hiç anne olmayı öğrenemedim. Birini Davenport isminden daha çok sevmeyi hiç öğrenemedim." Buruk bir şekilde gülümsedi. "Eskiden her şey ifade ediyordu. Öyle olması gerekiyordu. Ama mezara yaklaştıkça anlamı azalıyor. Yine de kemiklerinin üzerindeki taş kazınmış tek şey bu. Geride bıraktığın şey bu. Ve... bu." Eldivenli eliyle yüzümü avuçladı. "Umarım anne olduğumdan daha iyi bir büyükanne olma şansım olur."

Nefesim boğazımda düğümlendi. Kendimi kaskatı ve tuhaf hissettim. Annem bana hiç dokunmadı. Öpücükleri havadan gelen öpücüklerdi. Sarılmaları yoktu.

"Bizim gibi olma Dane," dedi bana. "Bizden daha iyi ol."

"Beni hep sevdin anne," dedim sesim çatallı çıkmıştı. "Biliyorum."

Eli geri çekildi. "Seni hayal kırıklığına uğrattım."

"Seni hayal kırıklığına uğrattım," diye hatırlattım ona.

"Beni hayal kırıklığına uğratmaktan çok, gururlandırdın."

Onu ön kapıya kadar takip ederken yutkundum. Her zamankinden çok daha duygusal hissediyordum, hele ki annemin önünde hiç hissetmiyordum. Gözlerim yaşarmaya başlarsa onu kapıdan dışarı itmek zorunda kalacaktım.

"Ama," diye uyardı ön kapıda durarak, "sen kendin için savaşmazsan ben de senin için savaşmam."

"Biliyorum."

"Belki karın da istemez. Eğer sandığım kadar zekiyse."

Kapıyı açıp onu arabasına doğru götürdüm. "Bu evlilik kurtarılabilirse," dedim ona, "Devi, Davenport soyadına yakışır. Yapacağını biliyorum. Güçlü biri. Bazı yönlerden sana çok benziyor."

Arabasının yanında durdu ve bana hafifçe gülümsedi. Annem pek gülümsemezdi ve ben de nedense bunu ancak şimdi fark ettim.

Eldivenli eli göğsüme dokundu, kısa bir an.

"Senin iyiliğin için Dane, umarım benden çok daha iyidir."

Otuz Sekizinci Bölüm

Devi

Çatı katına girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Dane'in gitmiş olması değildi mesele. Onsuz burada olmak yeterince tuhaftı.

Yerde duran kutuydu.

Akıllı ekranı kullanarak birkaç ışık daha açtım. Dane'in dün gece buraya bıraktığı notu bulduktan sonra hemen çıktım. Hemen Katie'nin evine dönüp orada uyudum. Bugün cumartesiydi, bu yüzden günün çoğunu orada geçirdim. İstediğim kadar orada kalabileceğimi söylemişti.

Ama aslında Dane ile evlenmişim. Sebebi ne olursa olsun. Burada bir taahhütte bulunmuştum. Önümüzdeki birkaç ay boyunca burası benim evimdi; anlaşma buydu. Ve o korkudan kaçsa bile, güçlü kalabilirdim. İkimiz için de.

Konuşacak daha çok şey vardı.

Ailesiyle konuşmaya karar verdi. Tamam. Eğer gerçekten dürüst olsaydı, konuşacak çok şey olurdu. Ve ben de hazır olur olmaz onunla konuşmak için burada bekliyor olurdum. Bunu ona söylemek için dün gece mesaj atmıştım.

Katie'nin evindeyim. İyiyim, umarım sen de iyisindir. Nerede olduğumuzdan emin değilim. Ayrılmak konusunda da emin değilim. Konuşmak istediğinde bana haber ver yeter.

Ona bunu söyledim. Gerçi pek iyi değildim. Belki de... idare ediyordum?

Az önce korumamla birlikte asansörden çıkarken bunu hissettim. Çok kısa bir sürede çok şey değişmişti.

Ve kalbimin büyük bir kısmı Toronto'ya giden bir uçağa binip beni terk etmişti.

Dane'den henüz haber alamamıştım. Onu arayıp aramamayı ya da ona biraz zaman ve alan tanıyıp tanımamayı düşünüyordum. Bana ulaşmasını mı beklesem?

Bana ulaşmamı mı istiyordu? Ayrılmamız gerektiğini söyleyip oradan hızla ayrıldığım için özür dilememi mi?

Emin değildim.

Bu yüzden biraz nefes alma zamanı tanımaya karar verdim. İkimiz için de. Tüm bunların onun için zor olduğunu biliyordum. Benim için yeterince zordu ve medyada yer alan, kendi ailem tarafından baskı gören ben değildim.

Akşam yemeği için Chaz'le buluşmuştum, kafamı dağıtmak için, sonra biraz alışveriş yapmıştım. Sonra da kaçınılmaz olarak yine buraya geri dönmüştüm. Ama o Dane gibi kokan kocaman yatağa tek başıma bakmak istemiyordum. Belki de oturma odasındaki televizyonun karşısında uyuyakalırdım? Önce banyo yapıp rahatlamaya çalışırım diye düşündüm.

Ama tam odanın ortasında, oturma odasında, mutfakta veya girişte olmayan bir kutu vardı. Kimsenin fark edemeyeceği bir yerde bekliyordu.

Bir ayakkabı kutusunun yarısı kadardı; sade, siyah bir hediye kutusu. Ama eğer hediyeysen, neden yerde duruyordu ki?

Nedense omzumun üzerinden baktım. Çelik kapı arkamdan sıkıca kapalıydı. Darrell beni ilk kapıya kadar geçirmiş, içeri güvenle girdiğimde de geceyi geçirmek üzere eve gitmişti.

Çatı katına doğru yürüdüm, çantamı ve alışveriş poşetlerimi mutfak adasına bıraktım. "Dane?" diye seslendim ve daireye baktım. Kesinlikle burada değildi.

Mutfağın arkasındaki küçük kapıyı çaldım, sonra iterek açtım. Personel mutfağı temiz ve boştu.

Tekrar ana mutfağa çıktım. Ortalıkta kimse yoktu.

Siyah kutuya gittim. Aldım ve elimde çevirdim. Kurdele veya ambalaj yok, etiket yok. Kutunun üzerinde logo yok.

Kapağını açtım. İçinde, boş kutunun içinde tek bir nesne duruyordu. Bir flash bellek. Dijital dosyaların saklandığı o küçük USB belleklerden biri. Şık ve siyahtı. Elime alıp çevirdiğimde, bir tarafında üzerinde tek bir kelime yazılı küçük bir bant parçası vardı.

DEVI

Sırtımda tuhaf, ürkütücü bir his ürperdi.

Kutuyu bir sandalyenin üzerine bıraktım ve flash belleğin kapağını açtım. Kesinlikle bir USB bağlantısıydı. Neden biri bana hediye kutusunda, çatı katının zeminine bir USB bellek bıraktı ki?

Etrafıma bakınırken tüylerim diken diken oldu.

Dün gece buraya geldiğimde ve Dane'in notunu bulduğumda o kutu kesinlikle orada değildi.

Dün gece Katie'nin evine götürdüğüm gece çantasından dizüstü bilgisayarımı çıkardım. Aklıma gelen tek şey şuydu: seks kaseti. Acaba biri bana Dane'in seks kasetini mi göndermişti? Bunun imaları beni deli ediyordu.

Çatı katında biri mi vardı?

Yoksa güvenlik görevlileri mi bıraktı? Postayla mı geldi?

Dane bana bir şey mi teslim etti?

Yere bırakmazdı herhalde, diye haykırdı içgüdülerimin her bir parçası.

Hayır, bunda çok ürkütücü bir şey vardı.

Ama USB belleği takıp açtım. İçinde tek bir dosya vardı. Bir .mp3 dosyasıydı. Ses.

Ne oluyor yahu?

Dosyayı oynattım ve dizüstü bilgisayarın sesini açtım. Hoparlörlerden sesler gelmeye başladı.

"Neden nafakadan bahsediyorsun şimdi? Hâlâ boşanıyoruz."

"Anlaşma buydu."

"Anlaşmanın değiştiğini düşündüm."

"Neden?"

Bu sefer sırtımdan yukarı doğru yükselen ürperti korku filmi seviyesindeydi.

İsa Mesih.

Bendim. Ve Dane. İki gün önce yaptığımız tartışma. Onu terk etmeden önce. Tam burada, çatı katında.

Dane kayıtta, "İstediğinin bu olduğunu sanıyordum," dedi. "Mirasımı aldıktan sonra boşanmak."

"Plan buysa," diye cevapladım, "dürüstçe, neden bekleyelim ki? Şimdi ayrılacağız ve kimsenin bilmesine bile gerek kalmayacak. Herhangi bir etkinlikte bana kol şalı

olarak mı ihtiyacın var? Beni almaya bir araba gönder ve ne giyeceğimi söyle. Doğum gününe gelip büyükannene güzelce gülümseyeceğim. Bu arada, artık birbirimizin saçmalıklarına katlanmak zorunda değiliz."

Aman Tanrım.

Kapatıp flash belleği çıkarırken parmaklarım beceriksizce hareket ediyordu.

Tüm vücudum diken diken olmuştu. Boş çatı katında etrafa bakınıp yavaşça daireler çizdim. Gizli kameralar, mikrofonlar veya Tanrı bilir ne arıyordum.

Sonra dizüstü bilgisayarımı topladım, flash belleği çantama tıktırdım ve çantalarımı kaptım. Çelik kapıyı açtım ve oradan siktir olup gittim.

Sabahleyin çok yorgundum. İyi uyuyamamıştım. Jesse ve Katie'nin evinde olmama ve birinci sınıf bir güvenlik sistemine sahip olmalarına rağmen neredeyse hiç uyuyamamıştım.

O kaydı aldıktan sonra çatı katında kalamazdım, hatta bir daha oraya adım bile atamazdım. Dane'in güvenlik ekibinin böcek taraması yapması veya başka bir şey yapması gerekecekti. Bir de güvenlik kodlarını değiştirmeleri.

Ama henüz Dane'i aramamıştım.

O da benimle iletişime geçmemişti. Yani kesinlikle benim gibi bir ses kaydı gönderilmemişti. Eğer o kaydı dinleseydi, çatı katının güvenli olmadığını anlar ve oradan çıkmamı sağlardı.

Bana, sadece bana gönderilmişti. Üzerinde adım yazıyordu.

Bütün gece bir sonraki hamlemi düşünüp durdum. Tek başıma.

Bunu anneme, babama, kardeşime veya herhangi birine söylemedim. O ses kaydını bana gönderen her kimse, yardım için hemen birine -muhtemelen Dane'e- koşmamı istediğini düşündüm.

Ve büyük ihtimalle hayatını mahvedebilir.

Ses kaydını defalarca dinlemiştim. Konuşmanın sonunda daireden ayrılırken duyduğum sesler de vardı.

Her şey çok kötüydü. Çünkü Dane'e zarar verebilecek iki şeyi ortaya çıkarıyordu: evliliğin sahte olduğu ve ayrıldığımız. Sonunda, kesinlikle ayrılmışız gibi geliyordu.

Yani, öyleydi. Bir nevi.

Öf.

Annesi veya büyükannesi, kendisi onlarla konuşma fırsatı bulamadan bu kaydı duysalardı nasıl tepki verirlerdi kim bilir? Dane'in anlattıklarına bakılırsa... Evliliğimiz yalanını pek hoş karşılamayacaklarını ve bu şekilde öğrenmekten kesinlikle hoşlanmayacaklarını tahmin ediyordum. Tüm dünyaya yalan söylemek başka bir şeydi; ailesinin bunu pek umursadığını sanmıyordum. Peki ya mirasını güvence altına almak için onları kandırmak?

Ve birinin bu ses kaydının bir kopyasına sahip olduğunu bilmek? Bunu bana açık bir tehdit olarak gönderen biri olduğunu bilmek?

Hayır. Çıldırırlardı.

O yüzden bunu kendime sakladım.

Ve bununla Dane'e koşmak yerine, Yeni Zelanda'daki saatin biraz daha sakinleşmesini bekleyerek erken kalktım, böylece Jude'u arayabilecektim. Tam kahve içip uyanmaya çalışıyordum, muhtemelen Jude'u yataktan çıkaracak o aramaya zihinsel olarak hazırlanıyordum ki zil çaldı. Jesse ve Katie'nin ön kapısında bir zil sesi vardı ve kapı her zaman kilitli olmasa da, şu anda kesinlikle kilitliydi.

Ön kapının yanındaki interkom cihazına cevap verdim.
"Alo?"

"Hey. Devi?"

"Bu kim?"

"Ben Shane. Madrigal."

Cevap vermedim. Burada ne işi vardı?

Peki benim burada olduğumu nasıl biliyordu?

"Konuşabilir miyiz?" dedi.

Bunu düşündüm. Sonra onu içeri çağırdım ve kapıyı açmaya gittim. Bir motosikletin devrildiğini duydum, sonra araba yoluna fırlayıp park etti. Kapı arkasından otomatik olarak kapandı.

Shane bisikletten indi, kaskını çıkardı ve saçlarını karıştırdı. Kaskını yere bıraktığını ve yanıma geldiğinde gülümsediğini gördüm.

Ama bu her zamanki cilveli, son derece çekici gülümsemesi değildi. Sadece çekingen bir gülümsemeydi.
"Hey," dedi yaklaşırken.

"Hey." Motosikletine baktım. Harley'den çok spor bir motosikletti. "Batı Yakası Kings'te arkadaşlarım olduğunu biliyor musun?" Belli ki kulübe bağılı bir motorcu değildi. Ama Kings'in kim olduğunu bilirdi. Herkes Kings'in kim olduğunu bilirdi.

Arkadaşlar belki biraz abartılıydı ama, kesinlikle bir motorcu arkadaşım vardı.

"Şey... Duydum," dedi. Elbette, Kings MC'de bir arkadaşı da vardı; Lex. Ama bunu düşününce kafasını kaşıdı. "Bu bir uyarı mı?"

"Öyle."

"Pekala," dedi merdivenleri çıkarken. "Nasılsın?" Ve yanılmıyorsa, gerçekten umursuyor gibiydi.

"Ah, harika. Evliliğim dağılıyor. Ama hava güzel. Sen nasılsın?"

"Bunu duyduğuma üzüldüm." Eve baktı. "İçeri gelsem olur mu? Yoksa burada mı konuşmak istersin?"

Eve geri döndüm. "Girin."

Shane beni içeri kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattım. "Ayakkabılarını çıkar. Jesse yerdeki kirden hoşlanmaz. Kahve ister misin?"

"Elbette. Eğer yapıyorsan."

Mutfağa geri dönüp ona bir kupa doldurdum. İçeri girip etrafına bakındı.

"Demek bir rock yıldızı böyle yaşıyormuş," diye düşündü.

"Bu da öyle. Gerçekten Jesse'nin ev aletleri zevkini kontrol etmeye mi geldin? Yoksa söyleyecek bir şeyin mi vardı?"

Bana baktı. Şu anda her zamanki kurnazlık veya o karanlık tehlike havası yoktu. Bir şeyler çeviriyormuş gibi görünmüyordu, ki bu yeni bir şeydi. Shane Madrigal'in, gerçekten öyle olsun ya da olmasın, genellikle gizli bir amacı olduğunu düşünmemi istediği hissine kapıldım. Tıpkı lisedeki gibi.

Ama bugün değil.

Güzel. Çünkü bugün gerçekten de bu saçmalıkların hiçbirine ihtiyacım yoktu.

"Evet." Adanın yanına bir tabure çekti. "Söyleyecek bir şeyim var. Dane adına."

"Seni onun gönderdiğini tahmin etmiştim. Yoksa burada kaldığımı nereden bileceksin? Beni takip etmiyorsan tabii..."

Hafifçe sırtıttı. "Takip etmiyorum. Beni o gönderdi. Ona kefil olmam için."

Kahvesini önüne koyup konuyu değiştirdim. "İçine şeker veya başka bir şey ister misin? Kremam yok. Buzdolabı şu anda biraz boş. İçeri girip çıktım."

"Tamam." Bir yudum aldı. "İyiym, teşekkürler."

Onu inceledim. "Konuyla alakasız bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Dün neredeydin?"

Evet, paranoyaktım. Ama biri Dane'i yakalamak istiyordu. Ve eğer çatı katında bana ürkütücü hediyeler bırakıyorlarsa, bu ona yakın biri olmalıydı.

"Şey, saat kaçta konuşuyoruz?"

"Her zaman."

"Bakalım. Uyudum. Spor yaptım. Bir süre Johnny ile takıldım. Dane ile telefonda konuştum. Dövüşe gittim. Dövüşü kazandım. Sarhoş oldum. Seks yaptım. Bu sabah uyandım ve buraya geldim. Neden?"

"Sadece merak ediyorum. Dövüşlerini hep kazanıyor musun?"

"Hayır. Kimse her zaman kazanmaz. Sonunda herkes kaybetmek zorunda kalır." Kahvesinden bir yudum aldı.

"Dane gitti, iyi misin?"

"İyiyim. Sonsuza dek bekar kaldım. Bu da pek farklı değil."

Bana acıyormuş gibi baktı ve ben bundan nefret ettim. Bu bambaşka bir şeydi ve o bile bunu biliyordu.

"Sen neden yeraltı savaşçısıydın?" diye sordum.

"Çünkü ben bunu yapmayı seçiyorum."

Yüzündeki taze yarayı taradım. Birkaç kurumuş kesik, biri dudağında. Şişmiş elmacık kemiği. Şakağında morluk. "Sürekli dayak yemek berbat değil mi?"

İlk kez gözlerinde o karanlık, tehlikeli parıltı belirdi. "Karmaşık bir durum."

Bunu nasıl karşılayacağımı bilemedim. Ama bu gerçekten benim işim değildi.

"Dane senden bunu isteseydi, sen onun için ne yapardın?" diye sordum.

"Muhtemelen her şey. Birini öldürmek dışında belki." Beni kısaca baştan aşağı süzdü. "Ya da seni sikmek."

Hmm. Dürüstlük ve tam kararında yalakalık. Güzel.

Burada niyeti iyi görünüyordu.

Bir an ona objektif bakmaya çalıştım. Gür, koyu, dalgalı saçları. Soluk gözleri. Teni çok güzel, bronz bir tondaydı; gözleri bambaşka görünüyordu. Lisedeyken birçok kız Shane'e deli oluyordu. Sanki gözlerinin içine bakamıyordu çünkü onu çok korkutucu, o kadar çılgın buluyorlardı. Ben onu korkutucu bulmadım. Öyle değil.

Shane gözlerimin içine baktığında hep gülümserdi. Çok çekiciydi. Ben de çekici insanlarla başa çıkabilirdim.

Onu sadece en yakın arkadaşı yüzünden korkutucu bulmuştum.

Kahvesini yudumlamasını izledim. "Beni gerçekten sevdin mi Shane?" diye sordum, dobra dobra.

Cevap vermeden önce bir an durdu. "Senden nefret etmiyordum."

"Neden benden mezun olmamı istedin?"

Omuz silkti. "Çünkü yapabilirdim. Hayır diyebilirdin."

"Evet, yapabilirdim."

"Ama sen yapmadın."

"Hayır, yapmadım."

"Benden hoşlandın mı?"

"Hayır, Shane. Senden hoşlanmadım. Yani, senden hoşlanmadığımı söyleyemem."

Gözleri parladı, belki de eğleniyordu. "Ona her zaman aşık mıydın?"

Kahveme baktım. "Emin değilim. Ona karşı başka bir insana karşı hissettiklerimi hiç hissetmedim. Nefret. O... her neyse. Nasıl ve ne zaman başladığını gerçekten bilmiyorum. Belki de hep oradaydı. Hep sevgi miydi bilmiyorum. Ama... bir şeydi."

Başımı kaldırdığımda yüzünde tuhaf bir ifade belirmişti. Sanki... sempati mi?

"Lanet olsun." Ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Onun ağzına laf koymak istemiyorum. Buraya gelip söylememi istediği şeyden başka bir şey söylemek istemiyorum."

"Öyleyse söyle."

"Sadece sana şeytan olmadığını söylememi istedi. Onu böyle gördüğünü söyledi."

"Ve seni karakter referansı olarak mı gönderdi?" dedim şüpheyle.

Bana hafifçe sırtıttı. "Doğrusu, anlıyorum, tamam mı? Ne demek istediğini anlıyorum. Onu hep kötü adam olarak gördün, değil mi? Ama Dane görüldüğü kadar... soğuk... biri değildi. İnsanların sandığı kadar kalpsiz ya da kendini beğenmiş biri değil. Hepsi bir oyun, anlıyor musun? Bir oyun. Bu, imaj ve güce diğer önemli şeylerden daha fazla önem veren çok fazla insan tarafından ona aşılanmış."

"Onun şeytan olduğunu düşünmüyorum," diye itiraf ettim. Sonra iç çektim. "Sanırım onu böyle görmek istiyordum. Ve bir şeyi istediğimde... ona tutunurum."

"İnanıyorum." Shane kahvesinden bir yudum aldı ve daha fazlasını söylemesini bekledim. Daha fazlası var mıydı? "Peki, onu elinde tutacak mısın?"

"Şehri terk eden oydu, Shane."

"Sizin ona asla inanmayacağınızı düşünüyor. Tıpkı ailesinin inanmadığı gibi."

"Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Bir şey mi? Ona hiç güvendiğini düşünmüyor gibi."

"Evet."

"O zaman belki de ona bunu söylemelisin."

"Belki de gitmeseydi yapardım."

Shane'in kaşları kalktı. Arkasına yaslandı. "Bak, ikinizin arasında neler olup bittiğini gerçekten bilmiyorum. Ve ilişki tavsiyesi verecek biri değilim, bu yüzden denemeyeceğim bile. Tek bildiğim, seni kaybettiğini düşündüğü. Mirasını nasıl kurtaracağını, böylece seninle birlikte ne varsa onu nasıl kurtaracağını çözmeye çalışıyor. Belki de para olmadan onu istemeyeceğini düşünüyor." Dane'in en yakın arkadaşı bana dik dik baktı. "Bu doğru mu?"

Cesaretli bir soruydu. Ve kesinlikle sorması adildi.

"Onun her zaman parası vardı, Shane. Sanki para yokmuş gibi bu gerçeği denklemden çıkarmak zor."

"Belki de her zaman orada olmayacak."

Belki.

"Büyükannesinin onu gerçekten reddedeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordum. "Mirasını elinden alsın, vasiyetinden çıkarsın, her şeyini yapsın?"

"Bunu daha önce de yaptı. Lex'le. Ve Dane kesinlikle yapacağını düşünüyor."

Bunu düşündüm.

"Peki ya Lex?" diye sordum. "Sence onu tekrar işe alır mı?"

"Sanırım hayır. Lex'in büyükannesi olmadı hiç. Onu ailede bile tanımıyor."

"Neden?"

"Çünkü annesi bir mafya babasıyla birlikte oldu."

Kahvem boğazıma kaçıyordu neredeyse. "Bir mafya üyesi mi?"

Dane bana Lex'in annesinin ailesinin onaylamadığı bir adamla birlikte olduğunu söyledi. Adamın gangster olduğundan kesinlikle bahsetmedi.

"Lex'in babası Joey Montanari," dedi Shane umursamazca. "Montanari mafyasının bir parçası. İtalyan mafyası," diye açıkladı, ben ona öylece bakarken.

"Vancouver'da mafya olduğunu bile bilmiyordum."

Omuz silkti. "Toronto'da bulunuyorlar."

"Ne kadar hoş."

Shane sırttı. "Büyükannem öyle düşünmüyordu."

"Yani... Lex doğduğundan beri reddedilmiş mi?"

"Daha dünyaya gelmeden önce bile reddedilmişti. Annesi o adamla birlikte olur olmaz reddedilmişti. Komik olan şu ki," diye düşündü, "onunla uzun süre birlikte olmadı bile."

"Ve aile onu hâlâ geri almıyor mu?"

"Hayır. Kin, ha? Bazı ailelerde çok köklüdür. Hele o ailede." Bana baktı. "Bunun bir parçası olmak istediğinden emin misin?"

Buna nasıl cevap vereceğimi bile bilmiyordum. Tam olarak o ailenin bir parçası olmak istediğimden emin değildim.

Ama ben Dane'i istiyordum. Onunla bir ilişki istiyordum. Bunu biliyordum.

Öncelikle, bana verdiği herhangi bir parçasını istiyordum.

Ve bunun üzerine inşa edebilir miyiz diye merak ediyordum.

Aramızda gerçek bir şey olup olmadığını bilmek istiyordum. Kalıcı olabilecek bir şey.

Ama o çekip gitti ve benimle konuşmak için en yakın arkadaşını gönderdi, kendisi yapmak yerine... Bana gerçekten güvenip güvenemeyeceğini, hatta bana sahip olmak isteyip istemediğini bilmiyordum. İstese bile.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Devi

Shane gider gitmez Jude'u aradım. Dirty ile Auckland'daydı ve çok erken olduğunu biliyordum. Ama bunu bekleyemezdim.

Ona sadece ciddi bir konuda yardımına ihtiyacım olduğunu söyledim, ancak bunu telefonda konuşmanın güvenli olup olmadığından emin değildim.

Ve bana söylediği ilk şey, "Neredesin? Güvende misin?" oldu. Sesi sanki onu yeni uyandırmışım gibi sertti.

"Evet. Jesse'nin evindeyim."

Dürüst olmak gerekirse, Jesse'yi arayıp ona aynı şeyi söyler ve Jude'la konuşmasını sağladım. Ama Jude'u tanıyordum. Jesse'yi potansiyel olarak tehlikeli bir işe bulaştırırsam çok sinirlenirdi. Arada derin bir çizgi vardı; Jude'un motosiklet kulübündeki hayatı ve Dirty'nin güvenlik şefi olarak hayatı. Ve Jude, Jesse'nin bu çizgiyi aşmasına izin vermedi. Jesse'yi çok koruyordu ve ben de buna saygı duyuyordum. Hem de çok. Onu aramamın sebebi buydu.

Bana yardım etmeye istekli olacağından oldukça emindim.

Ama belki daha da önemlisi, bana yardım edebilecek güce sahip olduğundan oldukça emindim.

"Bu ne kadar ciddi?" diye sordu Jude bana.

"Cidden."

"Olduğun yerde kal. Sana geri döneceğim."

Arka planda bir kadın sesi duyduğumu sandım.

"Teşekkür ederim," dedim. "Roni'ye seni uyandırdığım için özür dilediğimi söyle." Çünkü bu artık eskimişti; sevgilisinin sürekli uyandırılması, ihtiyacı olan herkes için günü kurtarması. Motosiklet kulübü. Orkestra. Ve şimdi, en yakın arkadaşının karısının en yakın arkadaşı...

"Roni iyi canım," dedi bana. "Sevgilerini yolluyor. Seni sonra ararım."

Yaklaşık on dakika sonra geri aradı.

"Araba seni otuz beş dakika içinde alacak," dedi. "Adamlarım seni tanımıyor, o yüzden dediğimi yap. Yanında hiçbir şey getirme. Çanta yok, telefon yok. Sadece kendin. Ben haber veririm."

Ve işte bu kadardı.

Flash belleği ceket cebime koydum ve açık ön kapıda bekledim, garaj yolunun sonundaki kapıyı izledim. Bunu yaparken ve dakikalar geçerken korktum.

Yani çok korkmuş.

Jesse'ye güvendim. Jude'a güvendim.

Ama şu anda Yeni Zelanda'daydılar.

Jude'un suç örgütündeki diğer üyelerden, kardeşi Piper da dahil, pek birini tanımıyor ve güvenmiyordum. Açıkçası Piper beni korkutuyordu. Yani, partilerde falan yeterince

arkadaş canlısıydı ama bu bambaşka bir şeydi. Lex bile beni biraz korkutuyordu. Önceliklerinin nerede olduğunu gerçekten bilmediğim bir şekilde.

Ya Lex'in kendisi gelseydi?

Bunun çok kötü bir şey olup olmayacağını henüz bilmiyordum.

Ama Lex kulüpte pek üst düzey bir konumda değildi; en azından anladığım kadarıyla. Öyleyse Jude neden onu gizemli ama çok ciddi bir konuda bana yardım etmesi için buraya göndersin ki? Üstelik Jude, Lex'in kocamla akraba olduğunu biliyordu. Yine de, bildiğim kadarıyla şu anda Vancouver'da olmasına rağmen, yardım için Lex'e ulaşmamıştım. Dünyanın öbür ucunda olan Jude'a ulaşmıştım.

Jude akıllıydı.

Bu onun ilk rodeosu değildi.

Kendime sürekli Jude'a duyduğum güvene yaslanmam gerektiğini söylüyordum. Ve bu beni yaklaşık otuz dakika idare etti. Ama sonra gerçekten çıldırmaya başladım.

Belki de bu konuyu başka kimseyle konuşmamak konusunda aptalca bir inatçılık yaptığımı fark ettim. Bu yüzden Jesse'ye bir mesaj attım. Onu korkutmak istemiyordum ama güvende olacağımı bilmek istiyordum.

Ben: Gümüş dişli adamı tanıyor musun? Mafyayla bağlantısı var. Bir şeyler oluyor ve endişeleniyorum. En yakın arkadaşın bana araba gönderiyor. Ona benimle ilgilenmesini söyle, tamam mı?

Sonra ön kapının önüne bir araç yanaştı. Kapıyı kilitleyip dışarı çıktım, Jude'un bana söylediği gibi telefonumu ve

çantamı orada bıraktım.

Koyu renkli bir SUV'du, bir GMC; yirmi yaşında falan olmalıydı ve pek de mükemmel durumda değildi. Özel bir şey yoktu. "İçeride motorcular var" diye bağırıyordu. Ama camları filmliydi. İçeride kimin olduğunu göremedim.

Şoför arabadan indi ve arka kapıyı açmak için aceleyle yanıma geldi. Yirmi yaşlarında genç bir adamdı. Kesinlikle bir motorcuya benziyordu ama üzerinde Kings marka kıyafetler yoktu.

Orada oturan adamın yanındaki arka koltuğa kaydım. O da bir motorcuydu ama Piper ve Lex değildi. Giyim tarzı dışında neredeyse bakımlı görünüyordu. Sinekkaydı tıraş, kısacık saçlar. Biraz tanıdıktı, sanki bir partide falan görmüşüm gibi? Ya da belki de Dirty Show'da falan?

Deri bir West Coast Kings yeleği ve koyu renk gözlük takıyordu ve içeri girdiğimde hiçbir şey söylemedi. Göğsündeki isim yamasında Blazer yazıyordu. Sekreter yazan başka bir yama daha vardı ama ne anlama geldiğini bilmiyordum.

Bu adamın dakikada altmış beş dünya yazdığını ve telefonlara cevap verdiğini hayal edemiyordum.

Tek bildiğim, Jude'un kulüp kardeşlerinden biri olduğuydu. Ve Lex'in de.

Diğer adam sürücü koltuğuna geri dönmüştü ve yola koyulurken Blazer yeleğinin cebine uzanıp bir telefon çıkardı. Parmak eklemlerine "SİK" dövmesi yaptırdığını fark ettim. Diğer elinin eklemlerine de "KAFA" dövmesi yaptırdığını fark ettiğimde, her şey bir araya geldi.

Aman Tanrım, ben burada ne yapıyordum?

Jude. Jude'u düşünmeye çalıştım. Güzel bir takım elbise giymiş Jude, Jesse'nin sağdııcıydı. Jesse ve Katie'yi güvende tutan Jude. Ve tabii ki, onu tanıdığım dört yıl boyunca Jude'un hiç de ukala biri olmadığı gerçeği.

Blazer birini telefonla arayıp, "Onu yakaladım." dedi.

Sonra telefonu bana uzattı. Akıllı telefon değildi. Üzerinde gerçek tuşlar olan siyah bir cep telefonuydu.

Aldım ve kulağıma götürdüm. "Alo?"

"Benim canım," dedi Jude. "Konuşmaya başla."

"Tamam. Sana şunu açıkça söylemeliyim ki, bu işin içinde senin adamlarından biri olabilir." Blazer'a baktım ama pencereden dışarı bakıyor gibiydi.

"Hangisi?" diye sordu Jude.

"Hangisi olduğunu biliyorsun. Bir düşün." Lex'in adı gibi bazı şeyleri, tam burada, kulüpteki arkadaşlarının önünde söylemekten gerçekten rahatsız oluyordum.

Jude bir an sessiz kaldı, belki de bunu düşünmüştü. Belki de daha önce düşünmüştü.

"Devam et," dedi.

"Babasıyla da ilgisi olabilir. Babasının kim olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedi Jude. "Biliyorum."

"Bu iyi değil Jude. Korkuyorum. Adamı Google'da aramak bile istemedim."

"Ne oldu?"

"Birisi bana içinde ses kaydı olan bir USB bellek gönderdi. Bu, kocamla aramda geçen bir konuşmaydı. Birisi bunu onun dairesinde kaydetmiş. Benim yaşadığım yerde. Başka neye erişebildiklerini nasıl bileceğim?"

"Bunu kimin gönderdiğini biliyor musun?"

"Emin değilim. Mesele şu ki. Yanında not falan yoktu. Ama biri onu mahvetmeye alışıyor. Bundan eminim. Bu bir tehditti."

"Bununla neden Davenport'a gitmedin? Güvenlik ekibi var, değil mi? Avukatlar. Para."

"nk onunla en son konuştuğumda kavga ettik ve neredeyse ayrıldık. Ayrılmamız gerektiğini söylediğim için Toronto'daki evine gitti. Tartışmamız o kayıtta. Buna nasıl tepki vereceğinden veya kime gvenebileceğimizden emin değilim. Ve bunu net bir şekilde görüp göremeyeceğinden de emin değilim."

"Neden?"

"nk o... bilirsin işte, kimi seviyor. Bence onun için her şeyi yapardı. O adamın ona ihanet edeceği hiçbir senaryo düşünemezdi."

"Ve yapabilir misin?"

Siktir. Bilmiyordum.

Birinin Dane'e zarar vermek istediğini biliyordum. Ve Dane'i mahvetmekten, ailenin kara koyunu Lex'ten daha çok kim kazançlı çıkabilirdi ki? Ailenin servetinin hayatta kalan tek varisi olacak ve Dane aile tarafından yavaş yavaş parçalanır, itibarsızlaştırılır ve reddedilirse belki de geri alınacak biri?

Peki bunu yapma isteği ve gücü kimde olabilirdi ki? Çok kötü bir tohumdan ve mafyayla bağlantıları olan birinden başka?

"Emin değilim," dedim Jude'a. "Tek bildiğim, babasının çok tehlikeli bir adama benzediği ve bu konuyu benim için araştırıp bana bazı cevaplar verebilecek tanıdığım ve güvendiğim tek kişinin sen olduğun. Benim için kimseyle

savaşıa girmeni istemiyorum." Yanımda Blazer homurdandı ve ona huzursuzca baktım. "Sadece neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmek istiyorum. Burada neyle uğraşıyoruz? Ve bunu kim yapıyorsa, tek yapmam gereken bunu Dane'e inanacağı bir şekilde kanıtlamak."

Jude bir an daha sessiz kaldı. "Onu seviyor musun?"

"Evet, onu seviyorum." Bunu söyledim çünkü Jude'un beni dinleyeceğini biliyordum. Ama aynı zamanda, sevdiğimi de biliyordum. Çünkü konuşmamızın, ayrılmamızın kaydını dinlemek kanımı dondurdu.

Birinin onun mahremiyetini -mahremiyetimizi- böyle ihlal etmesi ve o kaydı bana ona yönelik bir tehdit olarak göndermesi çok korkutucuydu. Sessiz, soğuk ve hesaplı bir tehditti ve çok şey anlatıyordu.

Belki de artık onunla savaşmayı bırakıp onun için savaşmam gerektiğini anlamama yardımcı olmuştu. Bizim için, eğer bir gün biz diye bir şey olacaksa.

"Bak," dedim, "Onu korumak için elimden gelen her şeyi yapmalıyım çünkü gördüğüm kadarıyla ailesi son zamanlarda bu konuda pek iyi değil. Ona olan inançlarını kaybettiler ve bu onu çok üzdü. Ama ben ona inanıyorum." Bunu söylerken, bunun doğru olduğunu biliyordum.

"Anlıyorsun ya, bahsettiğin adam benim ailem. Kardeşim."

İç çektim. Evet, Lex'in Jude'un kulüp kardeşi olduğunu biliyordum. Ve bunun ne anlama geldiğini aşağı yukarı biliyordum.

"Jude, hadi." Oyun alanımın çok ötesine, derin ve akıl almaz derecede karanlık bir yere ulaştığımı biliyordum. Ve Jude'dan da benimle birlikte ulaşmasını istiyordum.

"Dur bir dakika," dedi aniden, arka planda bir ses duyduğumda. "Tanrı aşkına," diye mırıldandı.

"Ne?"

"Jesse burada. Kışına bir dirgen saplanmış."

Evet; arka planda Jesse'nin sesini duyabiliyordum.

Sanırım mesajımı almıştı.

"Onunla mı konuşuyorsun?" diye sorduğunu duydum Jesse'nin.

"Evet," dedi Jude, biraz boğuk bir sesle. "Öyleydim."

"Ben Devi," dedi Jesse. "Mafyadan bahsediyor ve Katie'nin odada olmasını bile istemiyorum."

"Seni de odada istemiyorum Jesse," dedi Jude. "Çık dışarı. Sonra konuşuruz."

"Bu çok boktan, Jude." Jesse'nin sesi yükseldi. "Kings'in işine burnumu sokmadığımı biliyorsun. Bu senin kulübün, benim değil. Ama açıkçası, kulüp kardeşin Devi'yi korkutan bir işe bulaşmışsa ve senden yardım istiyorsa, umursamanı beklerim. Biz de kardeş değil miyiz?"

"Kardeş olduğumuzu biliyorsun," dedi Jude sakın bir şekilde.

"Ve bunun senin için karmaşık olduğunu biliyorum. Ama Devi'nin herhangi bir tehlikede olması benim için kabul edilemez."

"Jesse, siktir git artık."

Jesse yüksek sesle bir şeyler söylemeye başladı—

Sessizlik. Bir an çağrının kesildiğini sandım.

Hayır. Beni susturdular ya da bir şey yaptılar.

Sonra Jude iç çekerek geri döndü. "Özür dilerim. Biraz üzgün."

Evet. O hissi biliyordum.

Ama şu an Jesse'yi gerçekten çok seviyorum.

"Jude, kocamın tehdit edilmesi benim için sorun," dedim.
"Ben onun karısıyım. Kardeşlerini korumak senin görevin.
Bunu anlıyorum. Ama bu benim görevim."

Bir sessizlik daha yaşandı. Sonra Jude, "Bu kayıt sende mi?" diye sordu.

"Evet. USB bellek bende. Verebilirim. Sana emanet ediyorum. Kopyalarını aldım."

"Tamam. Ne yapabileceğime bakacağım. Blazer'a ver."

Rahatlamanın verdiğı rahatlıkla neredeyse ağlayacaktım.
"Teşekkür ederim."

"Davenport'ta sizi koruyan bir güvenlik görevlisi var mı?"

"Evet. Bir korumam var. Ama yanımda değil."

"O zaman onu aramalısın, Blazer seni ona götürecek.
Onunla kal. Yedi gün yirmi dört saat, tatlım. Bahane yok.
Erkeğın bunu karşılayabilir."

"Doğru. Biliyorum."

"Blazer sana geçici olarak kullanabileceğın bir kullan-at telefon verecek. Beni tekrar araman gerekirse veya kocanla konuşman gerekirse kullan. Ona da bir tane almasını söyle."

"Tamam aşkım."

"İletişime geçeceğim. Beni hemen Blazer'a geri ver."

Telefonu Blazer'a geri verdim. Kulağına götürdü, birkaç kez "Evet" diye mırıldandı ve kapattı.

Flash belleğı çıkarıp ona uzattım.

Bana bir tane daha kullan-at telefonu uzattı.

Sonra küçük bir sorun olduğunu fark ettim. "şey, korumamın telefon numarasını bilmiyorum. Telefonumda

kayıtlı. Evde."

Sonra beni Jesse ve Katie'nin evine geri götürdüler. Yolculuk boyunca kimse tek kelime etmedi.

Kapının dışındaki kaldırıma park ettiğimizde Blazer, "O gelene kadar burada bekleyeceğim." dedi.

"Teşekkür ederim." Ona baktım. Şimdi bana bakıyor gibiydi ama gözlüklerini hiç çıkarmadığı için gözlerini göremiyordum. Sadece ağzını görebiliyordum, bana küçük, oldukça korkutucu bir sırıtış atmıştı.

Dışarı çıkıp kapıyı kapattım.

"Aman Tanrım, Jude," diye mırıldandım kimseye. Umarım sana güvenebilirim.

Sonra içeri girip Darrell'i çağırdım. Kısa bir süre sonra arabası dışarıda durduğunda, SUV uzaklaştı.

Kırkınıc Bölüm

Devi

Günün geri kalanı telefon grşmelerı, Jude'dan gelen güncellemeler ve benim tırnak yememle geçen çok uzun ve sinir bozucu bir süreçti.

Aklıma gelen tek Şey, bir yerlerde, belki bir motorsiklet kulübünde gizli bir toplantı yapılmasıydı; orada benim ve kocamın adı gölgelerde mırıldanılıyordu.

gleden sonra Blazer ve aynı genç adam beni aynı SUV ile tekrar aldılar. Beni atı katına götürdüler. Oraya vardığımızda, n tarafta "Triple X Security" yazan bir minibüste park etmiş  kişıyle, yani diğerkrallarla buluştuk.

Adamlardan birini tanıdım. Maddox. Onu tanıyordum sayılır. Birçok Dirty etkinliğinde çalışmıştı ve onu sık sık sahne arkasında, Jude'la takılırken görürdüm. Bana başını salladı ama hiçbir Şey söylemedi.

Soru sormadım, sohbet etmedim.

Blazer'ın bana söylediğı gibi onları çatı katına çıkardım, o da SUV'de beklerken. Dizüstü bilgisayarları ve ekipman

çantalarıyla onları içeri aldım. Çelik kapıları açık kalacak şekilde programladım, böylece beklediğim otoparktan onları duyabiliyordum. Ama içerisi inanılmaz sessizdi.

Yaklaşık kırk beş dakika sonra çıktılar. Arabayı kilitledim ve sessizce aşağı indik. Ancak adamlardan birinin otoparkta dizüstü bilgisayarında bir şeyler yaptığını fark ettim.

Bir diğeri ise şapkasını yüzüne kadar çekmiş bir şekilde lobiye oturmuş, dizüstü bilgisayarında çalışmaya başlamıştı.

Resepsiyonda çalışan ve Dane'in beni tanıştırdığı bina güvenlik görevlisi, yanımda olduğu için ona hiç göz kırpmadı bile. Beni görünce başını sallayarak dostça bir selam verdi.

Hiçbir şey söylemeden el salladım.

Dışarıda Blazer'la birlikte SUV'a geri döndüm ve Maddox da minibüse bindi.

Jesse ve Katie'nin evine geri götürülürken Blazer telefonda biriyle konuşuyordu. Aslında pek konuşmadı.

İndiğinde bana, "Bir dinleme cihazı bulduk. Sadece bir tane, oturma odasında." dedi.

Nefes verdim. Bunun iyi bir haber olmasını istiyordum. Öyleydi ama duymak pek hoş değildi. "Harika."

"Biraz daha araştıracağız. Muhtemelen şifresini çözebiliriz, bakalım onu oraya kimin koyduğu hakkında bize neler söyleyebilir."

"Tamam. Arkadaki dizüstü bilgisayarlarında bunu mu yapıyorlardı?"

Peki öyleyse neden binada kaldılar?

Blazer buna bile cevap vermedi, sadece pencereden dışarı baktı. Eğer yaptıkları şey yasadışıysa, bana daha fazlasını söylemeyeceği belliydi.

Öyleydi, bundan oldukça emindim.

Eğer yasal olsaydı, belki de bu konuda bu kadar ürkütücü bir şekilde sessiz kalmazlardı.

O gece, karartılmış camlı başka bir SUV'nin arkasına geçtiğimde hava çoktan kararmıştı. Bu seferki farklı bir SUV'ydi. Arka koltukta yine Blazer beni bekliyordu ve arabayı aynı genç adam kullanıyordu.

Jude yine beni arayıp talimatlarımı iletmişti. Ve yine hiçbir şey getirmemiştim yanımda.

Şehrin hemen dışına, doğuya doğru sürdük... ve bir sonraki şehirden, sonra da bir sonrakinden. Anladığım kadarıyla Abbotsford'u biraz geçtikten sonra, bir buçuk saatten fazla süren bir yolculuğun ardından kendimizi karanlık, çakıllı bir yolda bulduk. Trafik yoktu. Ev yoktu. Yolun kenarına park etmiş karanlık bir minibüsün önünde durduk. Bir adam şoför koltuğuna yaslanmış, sigara içiyordu.

Şoför SUV aracımızdan indi, yanıma gelip kapımı açtı ve beni diğer araca doğru götürdü. Arka kapıyı açtı.

İçeride, karşılıklı oturmuş iki kişi vardı. Bir erkek ve bir kadın.

Vücudumun her yerinde yine o ürkütücü tüyler ürpertisi oluştu.

Tereddüt ettiğimde yanımdaki genç adam, "Atla. Isırmaz. Dişleri sadece gösteriş amaçlı." dedi. Ona baktım ve kendi zekâsından memnun bir şekilde sırtıttı.

Lex'in yanındaki koltuğa kaydım ve dışarıdaki adam kapıyı kapattı. Lex, Kings yeleğini giymişti ve bu gece pek de iyi bir ruh halinde görünmüyordu.

Kahretsin, bu günün bitmesini istiyordum. Gerçekten burada mıydım? Tanrı bilir nerede, karanlıkta, bir grup motorcuyla mı? Telefonum, kimliğim yok ve nerede olduğumu bile bilmiyorum.

Sinirlerim iyice gerilmiş, Dane'i aramadığım için kendime kızıyordum. Bugün bana mesaj atıp konuşabilir miyiz diye sormuştu. Bu gece arayacağımı söylemiştim ama aramadım. Önce bazı cevaplar almak istemiştim.

Ama şimdi burada otururken, alacağım cevaplara hazır olup olmadığımdan gerçekten emin değildim.

"Devi," dedi Lex düz bir sesle. "Günün nasıl geçiyor?"

"Ah, harika," dedim, sakın görünmeye çalışarak, ama bir yandan da biraz korkuyordum. "Seninki nasıl?"

Karşımızda oturan kadına baktım. Sadece bir kez tanıştığım, heykel gibi sarışın bir kadındı.

Dane'in teyzesi bana baktı ama hiçbir şey söylemedi. Günü pek de güzel geçmemiş gibiydi. Hiç de öyle değildi.

"Harika," dedi Lex kuru bir sesle. "Bu benim annem. Laurinda."

"Bana öyle söylendi," dedim sessizce. "Tanışmıştık. Bir kere."

Çenesini ona doğru salladı. "Konuşmaya başla." Ve ses tonundan, şu anda bana sinirli olmadığını anladım.

Gözleri benimkilerle buluştu. "Devi," dedi sessizce. "Özür dilerim."

"Üzgün değil," dedi Lex. "Yakalandığı için üzgün."

"Ne yaparken yakalandın?" diye sordum dikkatlice.

"Az önce bana anlattığın hikayeyi ona da anlatmak ister misin?" diye sordu. "Çünkü pek de ustalıkla anlatacak havada değilim. İyi bir izlenim bırakmayacaksın."

Lex'in annesi hiçbir şey söylemeyip sadece gözleriyle yalvarınca, bana baktı. "Gerçekten romantik. Onu erkek arkadaşının otelinin önünden aldık. Onu tanıyorsun, Rolf."

Laurinda'ya baktım.

Rolf? Sevgilin mi?

Aklımdan binbir şey geçti. Çatı katına yerleştirilen böcek. Bana bırakılan USB bellek. Dane'in korumasının... tüm bunları yapma yetkisi vardı.

Ama... Dane'i güvende tutması gerekiyordu.

"Annen Rolf'la mı çıkıyor?" dedim şaşkınlıkla.

"Görünüşe göre. Garip bir tesadüf, değil mi?"

"Tuhaf..." diye tekrarladım.

"Belki biraz mahremiyet istersin," diye sertçe önerdi. "Kız muhabbeti işte." Sabrının hızla tükendiği belliydi. Kapıyı açmak için uzandı. "Hemen aç," dedi annesine. "Gitmem gereken yerler var." Sonra araçtan inip kapıyı kapattı.

Laurinda'ya baktım. Yorgun ve şokta görünüyordu. Gözleri, ağlamış gibi pembeydi.

"Bana anlatacağın bir hikayen mi var?" diye sordum.

Hafifçe içini çekti, ellerini kucağında kavuşturdu. Pencereye baktı ama dışarıda görülebilen tek şey karanlıktı.

Ve oğlu oradaydı, açıkça ona sinirliydi. Yanında bir avuç motorcu daha vardı. Kulüpteki kardeşleriyle birlikte.

Bunu bilmesi gerekiyordu, ne olursa olsun, bundan öylece sıyrılmayacaktı.

Tekrar gözlerimin içine baktı. Neredeyse ona acıyacaktım. Ama Rolf'la olan bu olayı öğrenmem gerekiyordu. Dane'in korumasıyla neden gizlice çıkıyordu ki? Çünkü onun bundan haberi olmadığından oldukça emindim.

"Evet," dedi. "Gerçekten duymak istiyorsan. İyi bir hikâye değil." Hafifçe burnunu çekti ve elinde tuttuğu mendili burnuna götürdü.

"Sanırım öyle."

Sulu, yeşilimsi gri gözleri gözlerime dikildi. "Dane'i seviyor musun?" diye sordu.

Cevap vermeden önce bunu çok dikkatlice düşündüm. Dane'in teyzesinin, yani sevdiğini söylediği bir kadının sorduğunu düşündüm. Ve muhtemelen aynı kadının, evimizde tartıştığımız bir kaydı bana göndererek onu tehdit etmeye çalışan kişi olduğunu?

Ama o tartışma sırasında ne söylemiş olursam olayım, çıkmak istemiyordum. Her geçen saat ve durum daha da ürkütücü hale geldikçe, Dane'in gerçekten tehlikede olabileceğini daha çok düşündüm... bundan o kadar emindim ki.

"Evet," dedim. "Onu seviyorum."

Dinledi. Başını salladı. Derin bir nefes aldı ve sanki bu gerçeği içinde bir yere kilitlemiş gibiydi, sanki kendisi için bir anlam ifade ediyormuş gibi.

"Aşk insana çılgınlıklar yaptırır" dedi.

"Olacak mı?"

"Zeki bir kadına benziyorsun. Güçlüsün. Anlıyorum." Beni süzdü. "Yalanlara inanmamaya dikkat et. Yalanlar seni zayıflatır ve hayatın boyunca seni kemirir."

"Hangi yalanlar?"

"Sana Lex'in babası Joey'e aşık olduğumda başladığını söyleyecekler," dedi. "Bir gangsterle kaçan kötü kız olduğumu. Ve öyleydim de." Başını hafifçe salladı. "Ama kötü kızlar doğmaz. Yaratılırlar."

Pencerenin ötesindeki karanlığa baktı.

"Evet," dedim ona. "Buna inanıyorum."

"Joey'i suçlamaları kolaydı. Odadaki en kötü şeytanı suçlamak kolaydır. Herkes bir kötü adamı suçlamak ister." Gözleri benimkilerle buluştu. "Ama bu hikâye tüm bunlardan önce başladı. Kollarımdan çaldıkları bebekle başladı."

Gece yarısıydı. Katie ve Jesse'nin kış bahçesinde Max'le oturuyordum; Darrell'ın beni Katie'nin kız kardeşinin evine götürmesini istemiştım, Katie'nin köpeğini ödünç alayım diye, böylece çok yalnız kalmayacaktım.

Max beni gördüğüne ve evde olup köşedeki puf koltuğuna yayılmış bir şekilde uyuduğuna sevinmiş gibiydi.

Kanepede oturup onu uyurken izledim. Siyah labradorun burada olması bana daha güvende hissettirdi. Gece bir şey çarpsa, köpek benden önce hissederci, değil mi?

Gece boyunca herhangi bir sarsıntı olacağını düşünmek için hiçbir sebep yoktu. Laurinda'nın hikayesini o minibüsün arkasında dinlemiştim. Lex'in yüzündeki ifadeyi görmüştüm. Artık bir tehdit olmadığından oldukça emindim. Ben güvendedim, Dane de öyle.

Yine de, yanımdaki kanepede tek kullanımlık bir telefon duruyordu ve ben hiç rahat değildim. Çalmasını bekliyordum. Ve bu telefon görüşmesinden biraz korkuyordum.

Bir keresinde "biri az önce öldü" diye telefon etmek zorunda kalmıştım. Yirmi yaşındayken, annem durmadan ağladığı, babam iş gezisinden eve döndüğü, erkek kardeşim bir partide sarhoş olup taksiye yetismeye çalıştığı ve diğer erkek kardeşimin on dört yaşında olduğu için Hindistan'daki uzak kuzenlerimi arayıp büyükannemin öldüğünü söylemek zorunda kalmıştım. Hem de dünyanın öbür ucunda, kötü bir bağlantı üzerinden, değer verdiğiniz ama sadece biraz tanıdığınız insanlara, sevdikleri birinin öldüğünü ve veda bile edemediklerini söylemek? Hiç eğlenceli değil.

Peki ya bu? Daha da kötüsü.

Nani'mi çok severdim ama çok yaşlıydı. Herkes onun öleceğini biliyordu.

Dane bilmiyordu ve kendi ailesinin ona ihanet ettiğini duymayı hak etmiyordu. Bunda doğal bir şey yoktu. Aile, ailesine ihanet etmemeliydi. Kendi ailemle yaşadığım onca küçük soruna rağmen, bana bunu aşılamlışlardı.

Max'le buraya döndükten sonra, Dane'e mesaj atıp lütfen kullan-at bir telefon alıp beni en kısa sürede aramasını rica etmiştim. Gece yarısı olmasına rağmen. Bu sabaha kadar bekleyemezdi.

Bir an bile olsun yalanın ortasında, farkında olmadan yaşaması adil değildi.

Bu gece telefonunu açık bırakmış olmasını umuyordum. Belki de, eğer ona ulaşırsam diye? Ve bırakmıştı. En kısa

sürede arayacağını söylemek için bana mesaj atmıştı.

Bir yakıcıyı ne kadar sürede elde edebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Sonunda ocağım çaldığında yerimden sıçradım.

"Lanet olsun," diye mırıldandım, kalbim küt küt atıyordu. Kendine iyi bak Devi. Sonra telefonu açtım. "Alo?"

"Devi," dedi Dane ve bu çılgıncaydı, sesini duyduğumda vücudumu saran sıcaklık. Gözlerimi kapatıp nefesinin sesini içime çekmeye çalıştım. "Benim. Neler oluyor?"

"Merhaba," diye fısıldadım, onunla bu kadar yakın bir bağ kurabildiğim için rahatlamıştım. "Konuşmamız gerek. Yalnız mısın ve güvenli bir yerde misin?"

"Evdeyim," dedi sesinde endişeyle. "İyi misin?"

"İyiyim. Dışarıda bir yere gidebilir misin? Kimsenin seni duyamayacağı ve yakınlarda böcek olma ihtimalinin olmadığı bir yere?"

"Şey..." Hareket ettiğini duydum. "Evet, yapabilirim. Konuş, Devi. Neler oluyor?"

Derin bir nefes alıp kendimi attım. "Dün biri çatı katına benim için bir hediye bırakmış. Çatı katının içinde. Seninle konuştuğumuz bir ses kaydıydı. Geçen gün küçük bir kavga ettiğimizde biri bizi kaydetmiş. Hani, ben hışımla çıkıp gittiğimde."

"Ne? Birisi... konuşmamızı mı kaydetti?"

"Evet. Sadece ses kaydı. Çatı katında bir böcek vardı."

"Ne...?" dedi ve onu takip etmekte zorlandığını hissedebiliyordum. Gerçekten şok ediciydi. "Neredesin?"

"İyiyim. Gerçekten. Katie'nin evindeyim. Darrell'in adamlarından biri de dışarıda. Çatı katına geri dönmedim."

"Anlamıyorum. Çatı katında sana bir kayıt mı bırakılmış? Nereye?"

"Birisi daireye girip onu küçük bir hediye kutusunun içinde bir USB belleğe koyup bana bırakmış. Dün gece içeri girdiğimde odanın ortasında duruyordu. Üzerinde adım Dane yazıyordu."

Hiçbir şey söylemedi. Bunu nasıl karşıladığını bilmiyordum. Sanırım pek iyi karşılamadı.

"O küçük hediye bir tehditti," diye devam ettim. "İnternette kaydın sızdırılacağına dair herhangi bir işaret olup olmadığını merak ederek şahin gibi takip ediyorum. Bir milyon Google uyarısı ayarladım. Ama sızdırılmış gibi görünmüyor."

"Ama olabilir," dedi yavaşça. "Kimin gönderdiğini bulmamız ve güvende olduğundan emin olmamız gerekiyor."

"Güvendeyim," diye temin ettim onu. Sonra derin bir nefes aldım. "Henüz anlamadın mı? Dane. Bu kadar kör olamazsın."

"Ne demek istiyorsun?"

"Lex'i sevdiğini biliyorum. Ama seni mahvetmek ve mirasından mahrum bırakmaktan Lex'in ailesi dışında kim kazançlı çıkar?"

"Bu Lex değildi," dedi kararlı bir sesle. "Oldukça karanlık yerlerde arkadaşları var ama sana söylüyorum, bana asla böyle bir şey yapmaz."

"Hayır. Lex değildi. Aslında babası olduğunu sanıyordum. Babasının mafyada olduğunu bana söylememiştin."

"Şey... Dürüst olmak gerekirse, bu gerçekten düşündüğüm bir şey değil. Lex'in babasıyla hiçbir iletişimi yok."

"Aslında babası değildi. Annesiydi."

"Laurinda mı?"

"Seni sabote etmek için yola çıktı, Dane. Ve bu konuda oldukça özensiz davrandı. O kadar özensizdi ki, birinden benim için araştırmasını istediğimde, konu doğrudan ona geldi. Güvenlik ekibinin, biz onları olaya dahil eder etmez durumu çözeceğinden eminim. Ama öğrendiğim anda benden duymanı istedim."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

"Benim de karanlık yerlerde arkadaşlarım var."

"Bu hiç komik değil, Devi."

"Öyle olmadığını biliyorum. Laurinda'yı önemseydiğini biliyorum. Çatı katındayken, içeri girdiğimde bunu görebiliyordum. Senin için önemli biri olduğunu biliyordum. Yani, teyzen olduğunu öğrenmeden önce kıskanmamın sebebi buydu. Ve... orada bir fırsatı vardı, Dane. Bir böcek yerleştirmek için."

"Bunu yapmaz," dedi ama pek emin görünmüyordu. Düşündüğünü anlayabiliyordum.

"Az önce bahsettiğim arkadaşlarım mı?" dedim. "Çok fazla araştırma yapmalarına gerek kalmadı. Çatı katı otoparkındaki güvenlik kamerası görüntülerine eriştiler. Ve bunu nasıl yaptıklarını sormak istemiyoruz, inan bana. Ama dün otoparkta Laurinda'ya kiralanmış bir araç görünüyor. Sanırım bu kadar kolay olacağını düşünmüş? Belki de ondan asla şüphelenmeyeceğini düşünmüş? Bilmiyorum. Ama oydu. Lex, Dane, benimle konuşması için onu

getirmişti. Bunun arkasında onun olduğunu öğrendiğinde... hiç memnun olmadı. Ve kadın ona her şeyi anlattı. Bana da anlatmasını sağladı. Ve... maalesef yardım aldı."

"Yardım mı? Kimden?"

"Rolf."

Dane uzun ve ürpertici bir an boyunca sessiz kaldı. Ve ona çok üzüldüm.

"Bana, korumamın ona böceği yerleştirmesine yardım ettiğini mi söylüyorsun? Ve o kaydı sana mı bıraktı?"

"Laurinda o gece neden seni görmeye geldi?" diye sordum, tüm noktaları kendisinin birleştirmesini istiyordum.

"Sadece uğradı. Düşünle ilgili yazıları okumuş. Beni tebrik etmek ve eşimle tanışmak istemiş."

"Ve ben eve geldiğimde dışarı fırladı."

"Rahatsız olduğunu varsaydım. Onunla konuşmamam gerektiğini biliyor..." diye kükredi usulca. "Siktir et, Devi. Gerçekten bu kadar kör müyüm?"

"Hayır. Bu boktan şeylerin olabileceğini biliyorsun. Bana söylemiştin. Ama ona güvendin. Onu evine aldın ve o sana ihanet etti. Ve Rolf kesinlikle o hediye kutusunu bana bırakmak için daireye girdi. Dün daireye girdiğine dair hiçbir güvenlik kamerası görüntüsü yok. Sadece Rolf."

"Aman Tanrım." Adımlarını duyabiliyordum. Nefesinin ritmini, taş yolda ayak seslerini falan. Onunla orada olmayı çok istiyordum. "İkiyle ikiyi asla toplayamayacağımızı falan mı sandı?"

"Şey, dün birkaç çalışanınız girip çıktı. Belki de ondan şüphelenmeniz için bir sebep olmadığını düşünüyordu. Ya da belki başka planları vardı. Laurinda'nın sizi

itibarsızlaştırmak ve büyükannenizin gözüne girmek için onu manipüle etmekten başka tam olarak ne planı olduğunu bilmiyorum. Tüm bunlarla ne kadar ileri gitmeye istekli olduklarını bilmiyorum. O kısmını söylemedi."

"Peki bunun Rolf olduğundan ve personelden başka biri olmadığından nasıl emin olabiliriz?"

"Çünkü... bana söyledi, Dane. Lex ve... arkadaşları... onu Rolf'un otelinden aldılar. Orada, çatı katının hemen köşesinde kalıyordu."

"Devi... Neler oluyor?" Sesindeki mücadeleyi duyabiliyordum. "Neden olur olmaz bana söylemedin? Ses kaydını çatı katında bulur bulmaz bana söylemeliydin."

"Çünkü açıkçası kime güveneceğimi bilmiyordum." Şimdi ona bunu söylemekten çekiniyordum ama gerçek buydu. Birlikte bir şansımızın olmasının tek yolu, aramızda güven inşa etmeye başlamamızdı. "Ve... korkuyordum," diye itiraf ettim. "Korktuğum ve nereye döneceğimi bilmediğim zamanlarda aklıma gelen tek şey, en iyi arkadaşıma ve onun güvenliğine sığınmaktı. Onu güvende tutan insanlar var. Ve üzgünüm Dane, ama o insanlara senin ekibine güvendiğimden daha çok güvendim. İçgüdüydüm ve ona göre hareket ettim. Ve şimdi iyi ki de öyle yapmışım. Çünkü sana gitseydim, Rolf öğrenirdi ve bu onları bizden bir adım önde tutardı."

Dane, "İsa" dışında hiçbir şey söylemedi.

"Rolf nerede?" diye sordum, cevabını bildiğim halde.

"Vancouver'da kaldı. Bekleyemeyecek kadar acil bir dış ameliyatı geçirdi..."

"Doğru," dedim. "Seni terk ettikten ve sen de Toronto'ya dönmeye karar verdikten sonra, sanırım bunu bir fırsat

olarak gördüler. Biliyorsun, savunmasızken bize saldırdılar. Özür dilerim Dane. Kızgın mısın?"

"Evet. Çok sinirliyim. Ama sana kızgın değilim Devi. Anlıyorum. Kendini en güvende hissettiğin yere gitmen gerekiyordu. Ve... bana güvenmiyorsun."

İç çektim. "Korkmuştum. Ve sen şu anda çok uzaktasın. Ve üç gündür konuşmuyoruz. İlişkımız de dahil olmak üzere, hiçbir konuda ne durumda olduğunu bilmiyordum. Darrell veya Rolf ile konuşup konuşamayacağımı bilmiyordum. Onlar benim için yabancı, Dane." Hiçbir şey söylemeyince, "Dane?" dedim.

"Ben hala burada sarsılıyorum."

"Biliyorum."

"Anlamıyorum. Rolf, Laurinda için neden bizimle olan konumunu riske atsın ki? Ona yeterince para ödeyemez."

"Hayır. Ona ödeme yapmadı. Onlar işin içindeydi, Dane."

"Laurinda ve Rolf mu?" dedi, sanki hâlâ inanamıyordu.

"Evet."

"Ama... son iki yıldır her gün benim için çalıştı."

"Evet."

Bunları bir araya getirirken uzun bir sessizlik oldu.

"İki yıldır bana komplo mu kuruyorlar?"

"Muhtemelen bundan daha uzun, Dane," dedim yumuşak bir sesle.

"Ne demek istiyorsun?"

Gözlerimi kapattım. Sonra sadece söyledim. "Laurinda senin annen."

Sessizlik. Sonra: "Ne dedin?"

"Otur, Dane."

"Oturuyorum," dedi alçak sesle.

"Laurinda senin annen. Baban annenle evliyken onunla bir ilişkisi olmuş. Christiana'dan bahsediyorum. Ailen seni Laurinda'dan aldı. Annen... Christiana... seni kendi çocuğu gibi yetiştirdi. Tek varis sendin. Laurinda'nın seni yanında tutmasına izin vermediler. İlişki yüzünden. Sonra... bir şekilde dağıldı. En azından öyle anlatıyor."

Dane tamamen sessizdi.

"Ondan sonra Joey ile birlikte oldu," dedim yumuşak bir sesle. "Sanırım büyükannen için bu bardağı taşıran son damlaydı. Son ihanet. Yani evlatlıktan reddedildi."

"Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bunların hiçbirini bilmiyor muydun?"

"Hayır. Bunların hiçbirini bilmiyordum."

"Çok üzgünüm, Dane."

"Bana hiç söylemediler," dedi. Şoktaymış gibi konuşuyordu. Cümleleri bir araya getirmesine bile şaşırdım. Muhtemelen şaşırmazdım.

"Biliyorum. Laurinda da öyle dedi."

"Bana hiç söylemedi," dedi. "Neden söylemesin ki?"

"Bilmiyorum. Ama kesinlikle seni itibarsızlaştırarak Lex'in aileye geri dönmesini sağlamaya çalışıyordu. Christiana tarafından büyütüldüğün için tek tanınmış varis olman onu çok üzmüş gibiydi. Ve Lex de tanınmamıştı."

"Olması gerektiği gibi," dedi.

Hiçbir şey söylemedim. Bu ihanetin o kadar çok katmanı vardı ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Şu anda neler hissettiğini hayal bile edemiyordum.

Şok. Şokta olmalıydı.

"Devi," dedi. "Sana neden bütün bunları anlatsın ki?"

Tekrar iç çektim. "Çünkü yakalanmıştı? Belki de kaybedecek bir şeyi kalmamıştı. Ya da... belki de yakalanmak istiyordu? Konuşmaya başladığında hiçbir şeyini saklamıyor gibiydi. Dürüst olmak gerekirse, bana söylemeseydi, bence Lex ikimize de söylerdi. Bunların hiçbirinden memnun değil, Dane. Bilmiyorum. Neden biri onun yaptığı şeyleri yapsın ki?" Tereddüt ettim. "Ama bana seni sevdiğini söyledi."

Sessizlik.

"Dane... Aile parasının bir kısmını ona vermeyi hiç düşündün mü? Yani, belki büyükannen onu veya Lex'i asla tanımayacaktır. Ama belki ona bir şeyler verebilirsin?"

Bunun bir cevap olup olmadığından emin değildim aslında. Ama ona bir bakıma acıyordum. Dane'e zarar vermeye çalıştığı için ondan nefret etmek istesem de.

Onu sevdiğini söylediğinde ona inandım.

"Bilmiyorum Devi. Annem... Christiana... her zaman derdi ki, seni şantaj yapacak veya tehdit edecek insanlarla anlaşma yapılmaz. Böyle insanlara defolup gitmeleri için para verilmez. O kapıyı açtığın anda, daha fazlası için geri gelirler." Acı acı güldü. "Ama sanırım bana çok saçma şeyler söyledi."

"Özür dilerim Dane," dedim tekrar. Başka ne diyeceğimi bilemedim. Bu çok ağır bir meseleydi. Toronto'da bununla tek başına başa çıkacağını hayal bile edemiyordum.

"Bunun senin için şok edici olduğunu biliyorum," dedim. "Ve sen Rolf'a güvendin."

"Ona para ödedim, Devi. Bu her zaman sadakati garantilemiyor. Maalesef."

"Ona güvendin," dedim nazikçe. "Laurinda. O aileden biri. Ve bu, sadakati garantilemeliydi. Onu seviyorsun. Ve biliyorum ki pek çok insana güvenmiyorsun."

"Sorun değil," diye homurdandı. "Alışkırım. Dediğim gibi. Hayatım boyunca ihanete uğradım. Bana karşı her zaman dürüst olan kim oldu ki? Sen ve Lex dışında kimseyi sayamıyorum. Kendi annem bile. Ya da... teyzem, ya da her kimse."

Evet. Kesinlikle şoktaydı.

"O senin annen, Dane. Seni o büyüttü."

Hiçbir şey söylemedi.

"Dane..." Şu anda onun için çok üzülüyordum. Keşke ona sarılabilseydim falan. "Lex seninle tüm bunları konuşmak istiyordu. Bana bir gece vermesini, sana anlatmasını istedim. Ama ikinizin konuşması gerek."

"Evet. Öyle. Lanet olsun... Laurinda'nın bana zarar vermeye gönüllü olacağını hiç düşünmezdim. Bundan para kazanmayı umsa bile." Tereddüt etti. "O kaydı sızdırmayı mı planlıyordu? Yoksa... seni korkutmaya mı? Evliliğimizi mahvetmeyi mi?"

"Seni mahvetmeye çalışıyordu," dedim nazikçe. "Büyükannenin gözünde." Tanrım, ona bütün bunları anlatmak istemiyordum. Ama biri anlatmak zorundaydı. Belki de onu gerçekten seven birinden gelmesi daha iyiydi... "Seks kasetindeki o kadını bana senin hakkında uyarmak için gönderdiğini söyledi. Söyleyecek her şeyi ona vermiş. Çatı katının tarifini... O iki kıza da para ödemiş, Dane. Kasetten. Seni baştan çıkarmalarını ve kaseti yapmalarını söylemiş. Hepsi onundu."

Dane yine tamamen sessizliğe gömüldü.

Sonra kısık bir sesle, "Buna inanamıyorum. Makaledeki kadın mı? Onu bir partide kaçırdığımı söyleyen kadın mı..." dedi.

"Evet," dedim.

Kahretsin.

Başımı ellerimin arasına aldım. Aslında ona telefonda her şeyi anlatmak istemiyordum. Ama ondan hiçbir şey saklamaya dayanamıyordum. Ona yalan söyleyen insanlardan biri olmak istemiyordum.

"Tekrar işe alındıktan sonra," dedim ona, "sana her şeyi anlatacağımı söyledi. Sanırım... aslında daha büyük iyilik için bir şeyler yaptığını düşünüyordu. Sanırım gerçekten de çarpık bir şekilde büyükannene ve annene zarar verdiğini düşünüyordu, sana değil. Sanırım... bir şekilde sevgini kazanabileceğini düşünüyordu. Bağışlanmanı. Ve annen olabileceğini."

"Bu çılgınlık." dediğinde sesi sakın ve soğuktu.

"Seni seviyor, Dane."

"Doğru." Tekrar küfretti. "Aman Tanrım. Lex benim kardeşim," diye fısıldadı, sanki bunu yeni fark ediyormuş gibi.

"Evet," dedim. "Üvey kardeşin."

Başka bir şey söylemedi.

"Bu kadar sıkı fıkı olmana şaşmamalı," dedim yumuşak bir sesle. "Bilmelisin ki, Laurinda'yı öğrenir öğrenmez sorumlu tuttu. Sadece birkaç saat sürdü. Bana her şeyi anlatmasını sağladı. Gerçek bir kardeşin var."

"Keşke şu anda bundan daha mutlu olabilseydim."

"Bir bakıma güzel bir şey," dedim.

"Evet," dedi ama pek de keyifli değildi. Başka türlü öğrenseydi, keyifli olacağından emindim. "Bir erkek kardeşim var."

Şokun vücuduna yayıldığını hissedebiliyordum.

Ve şimdi neden o soğuk dış görünüşü giydiğini anlayabiliyordum. Bu, korunma amaçlıydı.

İnsanlardan kendisine verilenden daha fazlasını hak ediyordu. Evet, ona para ve güç verilmişti. Ama ne kadar koşulsuz sevgi görmüştü ki?

Bana, insanların hayatı boyunca sahip olduğu şeyi elinden almaya çalıştığını söylediğinde ne kadar haklı olduğunun farkında bile değildi. Dahası... kendi ailesi onun adına hangi gerçeğin kendisine ait olacağına karar vermiş ve ona tüm hikâyeyi anlatmak yerine sadece gerçeği sunmuştu.

"Şimdi bunun için endişelenmene gerek yok," diye güvence verdim ona. "Bitti. Laurinda yakalandığına göre... Kings onu yakaladı, Dane. Kedinin ağzından çıktığını biliyor. Bir daha peşine düşmeyecek."

"Lex'le konuşmam gerekecek," dedi tekrar. "Ve güvenlikle."

"Belki eve dönmelisin. Yani Vancouver'a," dedim, çünkü tek istediğim onu görmektir. "Bunu yakında yapabilir misin?"

"Önce bununla ilgilenmem gerek. Ailemle bu konuyu konuşalım. Laurinda ile ilgilenmeliyiz. Bu tehdidin ortadan kalktığından emin olmalıyız. Parayla mı, davayla mı, bilmiyorum. Ya da Lex'in ona söylediği her neyse... Kings... belki de bir daha hiçbir şey denemekten çok korkar."

"İsterseniz kaydın bir kopyasını size gönderebilirim."

"Henüz değil. İhtiyacımız olursa haber veririm. Önce ekibime danışıp Lex ile konuşayım."

"Tamam aşkım."

"Devi," dedi sesi sertti, "bunu benim için üstlenmiş olmanı... asla unutmayacağım."

"Biliyorum."

"Ama karanlık yerlerdeki dostlarından uzak dur, tamam mı?"

"Tamam aşkım."

"Yapacağım ilk şey, elimizdeki en iyi adamı size göndermek olacak. Eğer o Darrell değilse, onu görevden alacağız. Sizi haberdar edeceğim."

"Teşekkür ederim. Ama tehlikede değilim, Dane."

İçini çekti. "Çok yorgunum."

"Biliyorum bebeğim."

Başka bir şey söylemedi.

"Dane... nasıl gerekiyorsa öyle hallet. Sonra da uçup geri dön, tamam mı? Ya da... belki ben de gelebilirim. Nasıl istersen."

"Tamam," dedi ama yüreği pek de istekli görünmüyordu. Dikkatsiz ve evet, yorgun görünüyordu. Travma geçirmiş gibiydi.

Onu suçlayamadım.

Ama bu beni biraz üzdü. Belki de o, benim şu anda onu görmek için can attığım gibi beni görmek için can atmıyordu. Şu anda yanında olmamı ve bununla başa çıkmamı istemiyordu.

"Gitmem gerek Devi. Ailemle konuşmam gerek."

"Elbette. Müsait olduğunda beni ara."

"Yapacağım. İyi geceler."

"İyi geceler."

Telefonu kapattık. Ben de uzun süre oturup Katie'nin köpeğinin uyumasını izledim ve ne olacağını merak ettim.

Artık önümüzdeki birkaç ayın aceleyle geçmesini istemediğimi ve bu evliliği bitirmek istediğimi fark ettim.

Bir süredir bunu istemiyordum.

Dane ile bir ilişki yaşamanın nasıl bir şey olacağını merak ediyordum. Gerçek bir ilişki. Ve umarım dramalarla dolu olmayan bir ilişki.

Toz duman yatıştığında, birbirimize karşı gerçekten ne hissedecektik? O benim için kim olacaktı ve ben onun için kim olacaktım?

Yalanları ortadan kaldırmasına ve gerçeği bulmasına yardımcı olan kadın ben mi olacaktım?

Yoksa hayatının en kötü zamanlarından birinde, kendisine anlatılan her şeyin yalan olduğunu öğrendiğinde verdiği tüm mücadeleyi hatırlatan biri mi olacaktım? Onu en çok sevmesi gereken insanların ona yalan söylediğini, ihanet ettiğini ve hatta onu yok etmeye çalıştığını mı?

Yalan üzerine kurulu ilişkilerden bıkmış mıdır?

Acaba bir daha bana bakabilecek miydi?

Bunun cevabını bilmiyordum. Tek bildiğim, bir şekilde, bir yerlerde kocama aşık olduğumdu.

Evlendiğim adamdan kesinlikle nefret etmiyordum.

Belki de her zaman olduğu adamı seviyordum ve ancak şimdi, tehdit edildiğinde, ilişkimiz tehdit edildiğinde... Sonunda bunu kendime itiraf edecek cesareti bulmuştum.

Kırk Birinci Bölüm

Danimarkalı

Devi ile telefonda görüştükten sonra, Devi'nin güvenlik ekibinin kusursuz olduğundan emin olmak için ailemin güvenlik şefini aradım ve iki kat daha fazla güvenlik önlemi aldım.

Sonra oldukça zor bir gece geçirdim. Yalnız.

Uyuyamadım. Kafamdaki bunca şey varken nasıl uyuyabilirdim ki?

Ama başka kimseyi arayıp konuşmadım.

Shane'i her zaman en iyi arkadaşım olarak görsem de, bu tür konularda ona pek güvenmiyordum. Mahremiyetimi veya beni koruyamayacağından değil; tüm o saçma rekabet ve gösterişin altında beni sevdiğinden emindim. Sadece duygusal konularda ona güvenmiyordum. İlişkiler. Yakınlık. Ya da bu tür derin ihanetler.

Shane Madrigal'in çatışmayla başa çıkmanın tek yolunun onu pataklamak olduğunu biliyordu.

Ve Johnny ile aramızda yeterince yakınlık yoktu. Onu bu yüke sokmak doğru olmazdı.

Bu tür şeyler hakkında konuşabileceğim tek kişi Lex'ti. İhtiyacım olduğunda bir kardeş gibi yanımda olacağını bildiğim tek kişiydi. Ve artık onun gerçekten kardeşim olduğunu biliyordum.

Tam güneş doğmaya başlarken beni aradı, bulunduğu yerde henüz şafak sökmeden çok önceydi. Belki de gecenin büyük bir kısmını uyanık geçirmişti. Uçağa binip beni görmeye geleceğini söyledi. Böylece, öğleden sonra olduğunda, kardeşimle bir yerde oturmuş, baş başa uzun bir sohbet ediyor olacaktım.

En azından o konuşmaya hazırlanmak için birkaç saatim vardı. Şimdilik söyleyecek sözüm yoktu.

Gerçek şu ki, bana ne yapılmış olursa olsun, ona acıyordum.

Ve her zaman olduğu gibi Laurinda'ya üzüldüm.

Kendi ailem beni reddetseydi hayatım ne kadar farklı olurdu? Var olmadığımı mı varsayırdım?

Lex'le o görüşmeyi bitirdikten sonra koşuya çıktım. Sonra eve gelip bir süre duşta durdum ve mirasımı alamazsam hayatımın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım. Otuz yaşında, her zaman olmam gereken Dane Davenport olamazsam ne olur?

Ve eğer değilse, o zaman ben kimim?

Pazartesi sabahıydı. Devi'nin mesajı beni uyandırana kadar sadece bir saat kadar uyuyabilmiş olmama ve gecenin geri kalanında uyanık kalmama rağmen, zihnim keskin ve berraktı.

Her zamanki sabah rutinimi yaptım. Gazete okudum, ekonomi haberlerine göz attım. Kahvaltımı yaptım, bir matcha latte içtim. Saat sekiz buçukta büyükannemin ofisini aradım. Henüz gelmemiştii ama asistanı gelmişti. Sonra annemi aradım.

Sonra en güzel takım elbiselerimden birini giyip ofise gittim.

Annemle zorlu bir özel toplantıya katıldım ve Devi'nin bana anlattığı her şeyi ona anlattım.

Elbette üzgündü. Aslında, tüm bunların yaşanmış olmasından çok, bunların arkasında kız kardeşinin olmasından daha çok üzgün görünüyordu.

Peki ya Laurinda'nın biyolojik annem olduğu kısmı? Ve babamla ilişkisi olduğu? Ve hiçbirii bana bunlardan hiç bahsetmemiştii?

Ortaya dökülen tüm o saçmalıkları ne kadar sakın karşıladığı şaşırtıcıydı. Tabii ki, kimseye anlatmayı planlamıyorsam.

"Sen benim oğlumsun," dedi sadece. "Her zaman oğlum olacaksın. Laurinda, birlikte olduğu o mafya babasından uzaklaşması yönündeki annesinin isteğine karşı gelerek bu ailenin bir parçası olma hakkından vazgeçti. Hikaye bitti."

Ama aslında son değildi, değil mi? Çünkü işte buradaydık.

"Beni ondan çaldığını söyledi," dedim ve annemin yüzü tamamen değişti.

Sandalyesinde öne doğru eğildi ve gözlerimin içine baktı. "Ve sen buna inanıyorsun? Annesinden bir bebek çaldığıma mı?"

"Doğrusu... Artık neye inanacağımı bilmiyorum."

"Ben senin annendim," dedi sertçe. "Doğduğun andan itibaren annendim. Ama baban da..." Tiksinti dolu bir ses çıkardı. "Brett en iyi ihtimalle ilgisizdi. Laurinda'nın seni yanında tutmasına izin verirdi. Annem de ona bir seçenek sundu. Ailesinden ve mirasından vazgeçip seni yanında tutabilir, dilediği gibi yetiştirebilirdi. Ama kocamı asla alamazdı. Brett evliliği bitirmek istemiyordu. Onun için değil. Senin için de değil. Laurinda servetini korumak için senden vazgeçti, Dane. Yaptığı seçim buydu."

"Onun hatırladığı gibi değil sanırım."

Annem başını iki yana salladı. Koltuğuna yaslandı. "Elbette hayır. Çünkü senden uzaklaştıktan sonra her şey onun için çok daha zorlaştı. Belki de senden vazgeçtiği için ne kadar pişman olacağını bilmiyordu. Ama çok geçti. O gangsterle birlikte oldu. Ve evlatlıktan reddedildi. Zaten her şeyini kaybetti. Senden bir hiç uğruna vazgeçti. Sence sana nasıl bir anne olurdu? Nasıl bir hayatın olurdu?"

Ben buna cevap vermedim.

"Lex'e ne yaptığını gör," diye neredeyse tısladı. "Oğlunu o adamdan asla korumadı."

Bu kesinlikle doğruydı. Lex'in babasının ona yaptıkları yüzünden, eğer paçayı kurtarabilseydim onu öldürürdüm. Ama gerçek şu ki, Lex'in babası beni korkutuyordu. Hepimizi korkutuyordu.

Muhtemelen Laurinda da dahil.

Annem iç çekti. "Seni terk ettiğini bilmek canını acıttıysa özür dilerim oğlum. Ama bu senin için en iyisiydi. Başka türlü asla göremeyeceğim." Bakışlarını gözlerime dikti ve bunu gerçekten kastettiğini biliyordum.

Muhtemelen haklı olduğunu biliyordum.

"Ona neden kızgın değilsin?" diye sordum. "Bütün bunlar için mi? Tehditler için mi?" Aslında Laurinda'ya da kızgın değildim. Hâlâ şoktaydım muhtemelen. En çok da Devi'nin benim yüzümden gözetlenmesine, mahremiyetinin ihlal edilmesine sinirlenmişim. Peki ya geri kalanı?

Geri kalanına o kadar alışmışım ki - hedef olmak, ihanete uğramak, güvenememek - bu ihanete karşı tuhaf bir şekilde uyumuştum.

Canım yandı. Ama sinirlenmedim.

Çok yorgundum.

"Ona neden kızayım ki?" dedi annem. "Laurinda bana uzun zaman önce ihanet etti. Kocamla yattı. Ve bu aile tarafından uzun zaman önce reddedildi, bir sebepten dolayı. Onun güvenilir olmasını hiç beklemiyordum. Onu asla kabul etmezdim. Bu senin hatandı. Bu özensiz bir davranıştı, Dane."

"Biliyorum. Bunun nasıl olduğunu bilmiyorum."

"Oldu," dedi annem sertçe, "çünkü güvenmemen gereken birine güvendin. Aileni dinlemedin."

Gerçekten böyle mi görüyordu?

Eğer onu dinleseydim, bana hayatta yapmamı söylediği her şeyi yapsaydım, her şey mükemmel olur muydu?

Benden istediği her şeyi yapmışım, bunun dışında. Yani annemin arkasından "teyzemle" bir ilişkim vardı. Onu önemsediyim, ona şüphe duyma ayrıcalığını tanıdığım ve onunla bir ilişki istediğim için özür dilemeyecektim.

Bu ailenin benim için koyduğu tüm kurallara uymuştum, bir tanesi hariç. Peki bu bana ne kazandırmıştı? Evet, onların mirasını devralacak konumdaydım. Ve tamamen mutsuzdum.

Tina'dan, hayatımdan, gittiği yönden memnun değildim. Şirketteki ve ailedeki pozisyonumu istiyordum. Ama ne pahasına olursa olsun değil.

Hiçbir şey söylemediğimde annem yine iç çekti.

"Seni batıya gönderdiğimde böyle olacaksa," dedi, "belki de sonunda o ajansı satın seni buraya geri getirmem gerekecek. Belki de merkez ofiste olman daha iyi olur."

İşte o zaman gerçekten anladım. Annemin batı yakasına karşı her zaman derin bir kin beslediği. Belki de ben de ondan öğrenmişim. O küçümsemenin bir kısmını ben de özümşedim.

Peki batı yakasından nefret etmemin bir numaralı sebebi neydi? Muhtemelen onunkiyle aynıydı.

"Neden oradan nefret ediyorsun?" diye sordum ona. "Çünkü o orada mı?"

Annem hafifçe homurdandı.

"Onu hâlâ seviyor musun?" diye sordum. Çünkü evet, ihanetinin bana hâlâ acı vermesinin sebebi buydu. Babamla bir ilişki bile istemiyordum. Ama hâlâ onu önemsiyordum.

Annem gri gözleriyle bana baktı. "Aşk karmaşık bir şey oğlum. Belki bir gün birini kendin kadar seversen, bunu anlarsın."

Ama bilmediği şey şuydu ki, ben zaten biliyordum. Birini kendimden daha çok seviyordum.

Devi için her şeyi yaparım.

Ya da Lex, düşününce.

Ailemden, servetimden bile uzaklaşırım. Her şey.

Acaba annem bunu yapmaya gönüllü olur muydu diye merak ettim.

Annem ya da büyükannem, Laurinda'nın evlatlıktan reddedilmesine rağmen, şimdiye kadar hiçbir zaman ve sadece en sinsi şekilde karşılık vermemesinin bir sebebi olduğunu hiç düşündü mü? Kazanamayacağını bildiği dürüst bir mücadeleye hiç girişmedi mi? Çünkü koruması gereken bir çocuğu vardı. Kendinden daha çok sevdiği bir oğlu.

Aslında iki oğlu var.

Ve belki de Laurinda, kendisi ve oğlu için paramı, ailedeki yerimi ele geçirmek için arkamızdan entrikalar çeviriyordu; muhtemelen en çok istediği şey ailesini geri almaktı.

Evet. Aşk çok karmaşıktı.

Annemle yaptığım toplantıdan sonra doğrudan güvenlik şefimiz Bay Block ile yaptığım toplantıya geçtim, annem ise büyükannemle özel olarak görüştü.

Sonrasında annem ve hukuk ekibimizle zorlu bir toplantıya daha katıldım. Onlara ses kaydını ve Laurinda'yı anlattım. Annem de onlara dava açmayacağımızı söyledi. Avukatlarını istiyorduk ama büyükannem bunun sessizce halledilmesini istiyordu. Bu da dava açılmayacağı anlamına geliyordu.

Sonra Valhalla'nın merkez ofis binasının en üst katındaki büyükannemin ofisine girdim. Annemden büyük olan asistanı çay hazırlamış ve sanki daha önce hiç burada olmamışım gibi beni içeri buyur etmişti.

"Teşekkür ederim Gloria," dedim, o da çay doldururken.

Büyükannem masasının başında oturmaya devam etti. Ne kalktı ne de güneydın dedi.

Ailemde sevgi yoktu diye bir şey yoktu. Sadece görmek zordu. Hissetmek de zordu. "Seni seviyorum" demedik. Öpüşmedik, sarılmadık. Belki de Davenports hep el sıkıştırdı ama birbirimizle bunu yapmazdık. Büyükannemin bana en son ne zaman dokunduğunu hatırlayamıyordum.

Şehre bakan pencerenin önündeki sandalyesine oturmuş, sanki yanına bir şey istemek için sürünen herhangi biriymişim gibi bana bakıyordu.

Büyükannem yetmiş altı yaşındaydı ve yıllar önce emekli olabilirdi. Hâlâ her gün işe gelir, masasına oturur ve tüm gün çalışırdı. Birçok kişi o noktada onun şirket için sadece bir sembol olduğunu düşünüyordu, ama yanılıyorlar.

Helena Davenport şirketi yönetmiyordu. Ama Valhalla'da olup biten her şey bir noktada onun masasından geçiyordu. Her ne kadar her aşamada onun da parmağı olmasa da (kimse tek başına bunu yapamazdı), bir şeyin yapılmasını isterse, o yapılırdı.

Tam tersine, eğer bir şeyin yapılmasını istemiyorsa, o şey olmuyordu.

Gloria bizi yalnız bırakıp kapıyı kapatır kapatmaz, "Güneydın, Anneanne," dedim.

"Öyle mi?" dedi ve çayından bir yudum aldı. Annemin onunla benden önce tanıştığını biliyordum. Devi'nin Laurinda hakkında bana anlattığı her şeyi artık bildiğini biliyordum.

Hiçbirine karşı en ufak bir sempati beklemiyordum. Ve göreceğime de benzemiyordu.

"Ben babam değilim," dedim ona. Çünkü büyükannemle, annemle olduğumdan daha az anlamı vardı. "Ben Brett Easton değilim ve asla olmayacağım."

"Böylece?"

"Lise mezuniyet gecemde sevgilimle seks yaptı."

Büyükannem sandalyesine yaslandı. Bunu özümsemiş gibi ydi. Sonra, "Otur," dedi.

Masasının karşısındaki sandalyelerden birine oturdum. "Bak," dedim ona, "Büyükbabam öldüğünde çok zldm. Ama yalan söylemeyeceğim. zlmekten çok korkmuştum. Bu mirasın yükünü... ve beraberinde gelen her şeyi taşımaya hazır değildim. şirketteki pozisyonu. Beklentileri."

Utanç vericiydi. Partneri, yani büyükbabam öldüğünde, onun ölümü için kendi geleceğim kadar korkmadığımı söylediğime inanamıyordum. Ama gerçek buydu. Onu ne kadar çok sevsem de ve ölümü hepimizi ne kadar derinden sarssa da, o olayı, o kaybı bencilce karşıladım. Çoğu şeyi de aynı şekilde karşıladım.

Büyükannem uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Böyle bir şeye ne diyebilirdi ki?

Sonunda konuştu. "Ve şimdi hazır mısın?"

Duvarına, onun ve büyükbabamın yıllar içinde çekilmiş çerçeveli fotoğraflarına baktım. Bu şirketi, bu imparatorluğu şu anki haline getirdikleri yıllara.

"Sana bir şey açıklamam gerek, Anneanne."

"yleyse açıkla."

"Babamdan bencil olduğu için uzun zamandır nefret ediyorum." Gözlerine baktım. "Vancouver'da, ev partilerini kendi evimde verirdim. Onun evinde. Okulumdan bazı kızlar da... ona akın ederdi. Bayılırdı. O partilerde ondan

bahsettiklerini duyardım. Ve okulda. Büyük üniversite futbolu kahramanı Brett Easton. Onu istiyorlardı. Onlara istediklerini vermekten mutluluk duyardı."

Büyükannem pek şaşırmışa benzemiyordu. "Annenin onunla asla evlenmemesi gerektiğini düşünürdüm. Ama o bize seni verdi. O adamdan çıkan tek iyi şey sendin."

Evet. Ve bu, büyükannemin bana doğrudan söylediği en nazik, en sevgi dolu sözlerden biriydi.

"Anneme onu terk ettiği için kızgındım," diye devam ettim. "On dört yaşındaydım ve o benim babamdı. Hâlâ kahramanımdı. Annem onu gönderdiğinde daha da kızgındım. Bizi terk edip Vancouver'a geri döndüğünde onu suçladım. Gelecek yıl liseyi bitirmek için onunla yaşayabileceğimi söylediğinde, bunun hayatımın başına gelebilecek en iyi şey olacağını düşündüm. Bunun yerine büyüdüm. Babamı olduğu gibi gördüm. On altı yaşına geldiğimde, onun gibi olmaya dayanamadığım için futbolu bıraktım. Ama hâlâ her şeyi göremiyordum. Belki de görmeliydim. Belki o zaman, hepsi bir anda, bu kadar acıtmazdı."

Evet. Belki. Ama ilk elden öğrendiğim bir şey vardı: Hayatta, mezuniyet randevunuz sırasında babanızın sizi becerdiğini yakalamanıza sizi hazırlayabilecek hiçbir şey yoktu.

"O evde hiçbir işe yarayacak şey yapmadı, değil mi?" dedi büyükannem.

"Hayır. Video oyunları oynadı. İnternette gezindi. İçki içti, kumar oynadı ve çapkınlık yaptı. Ve bana ihanet etti."

"Bu asla olmamalıydı," dedi. "Christiana'ya söyledim. Seni asla onunla yaşamaya göndermemeliydi. Orada

olduğun süre boyunca en iyi eğitimi almanı sağladım. Ama sanırım olan olmuştu. Christiana öğrenmen gerektiğini söyledi. Babanı kendi gözlerinle görmen gerekiyordu."

"Evet. Gördüm. O gece ona olan tüm saygımı yitirdim. Korkunçtu. Aşağılayıcıydı. Dürüst olmak gerekirse, sanırım randevum benimle mezuniyete gitmeyi kabul etti, böylece o gece olduğu yerde, yani Brett Easton'ın kucağında son bulacaktı."

"Kadın seçmede hiçbir zaman diğer konularda olduğu kadar becerikli olmadın," dedi büyükannem.

Devi ile evlenmemi mi ima ediyordu?

Beni mi sınıyordu?

"Devi'yi seçtim, büyükanne. Aynı gece onu öptüm. Mezuniyet partisinde. En yakın arkadaşımın sevgilisiydi ve onu öptüm. O gece babama bundan daha çok benzeyemezdim."

"Onu sevdin mi?"

"Evet. Sanırım onu çok daha önce de seviyordum."

"Öyleyse sen babana hiç benzemiyorsun."

"Eğer bu doğruysa, neden bana güvenmiyorsun?"

"Sana güveniyorum Dane. Bu, seni ara sıra test etmeme gerek olmadığı anlamına gelmiyor."

"Hiç sınavını geçebilecek miyim?"

"Her zaman. Eğer yapmasaydın burada oturuyor olmazdın." Çayından bir yudum aldı ve bana uzun uzun baktı.

"Bilmelisin, Devi beni terk etti. Annem sana bundan ne kadar bahsetti bilmiyorum. Ayrıldık. İşleri yoluna koyabilir miyiz bilmiyorum. Mirasımı kazanıp onu geri alabilmek

umuduyla buraya geldim. Çünkü evlendiğimizde, her şey netleştğinde boşanacağımı söylemişim."

"Neden?"

"Evlilik öncesi anlaşmayı gördün. Sağlıklı bir nafakayla anlaşacaktı."

"O kızın onurunu feda ederek nafaka istediğini sanmıyorum."

"Ajansı istiyor. Superior'ın batı yakası ofisini. Bu onun hayali."

"Ah, Dane." Büyükanнем çay fincanını tabağının şıkırtısıyla yere bıraktı. "Mirasını güvence altına almak için onu satın aldın. Çünkü onu seviyordum."

"Evet. Yaptım. Denedim." Derin bir nefes alıp ona anlattım. "Evlilik sahteydi. Yani, yasal. Ama ilişki sahteydi. Yine de ona olan hislerim gerçek. Onu geri kazanmak istiyorum ama mirasa ihtiyacım var ki onu geri kazanıp ona söz verdiğim şeyi verebileyim. Ama onsuz bunu elde edemem, değil mi? Beni terk ederse, bu sana babamın oğlu olduğumun bir kanıtı daha olur."

"Bu tam bir bilmece," diye onayladı.

"Anlaşma yapma şansınız var mı?"

Büyükanнем bunu düşünüyor gibiydi. Ama o gri gözlerinin ardında ne düşündüğünü tahmin edemezdim.

"Onu geri al, Dane," dedi. "Sessizce. Dünyanın bildiği kadarıyla, hiç ayrılmadınız. Ve Laurinda ile olan bu karmaşa... bununla başa çıkmayı bize, annene ve bana bırakıyorsun. Christiana seni evine alıp, kocasının ihanetine rağmen seni kendi çocuğu gibi yetiştirmek için... bunun için imza attı. Sen onun oğlusun. O seni koruyacak. Olduğun gibi devam et, olabileceğini bildiğimiz adam ol. Otuz yaşına

geldiğinde Devi senin karın olursa, miras senindir. Ve ona söylediğin her şeyi verebilecek duruma geldiğinde, kalıp kalmayacağına bakacağız. Seni seviyor mu sevmiyor mu." Telefonunda bir tuşa bastı ve arkamdaki kapı açıldı. Gloria başını içeri uzattı. "Lütfen ona çal," dedi büyükannem.

Gloria bir anlığına ortadan kayboldu, sonra elinde bir dizüstü bilgisayarla geri döndü. Bir düğmeye bastı ve Devi'nin sesini duydum.

"Eğer plan buysa, dürüst olmak gerekirse, neden bekleyelim ki? Şimdi ayrılacağız ve kimsenin bilmesine bile gerek kalmayacak. Herhangi bir etkinlikte bana kol şalı olarak mı ihtiyacın var? Beni almaya bir araba gönder ve ne giyeceğimi söyle. Doğum gününe gelip büyükannene güzelce gülümseyeceğim. Bu arada, artık birbirimizin saçmalıklarına katlanmak zorunda değiliz."

Gloria kaydı durdurdu. Kayıttı. Devi'nin beni terk ettiği gün bana söylediği şeydi ve şimdi, burada duymak tüylerimi diken diken etti.

Büyükannemde bunun bir kopyası vardı.

Devi'nin sesi gerçekten çok öfkeliydi. Daha da kötüsü, incinmiş gibiydi. Bana o sözleri söylerken ne kadar incinmiş olduğunu bile duymadım.

"Bunu nasıl aldın?" diye sordum büyükanneme.

"Lütfen bizi yalnız bırakın," dedi ve Gloria tekrar ortadan kayboldu. "Nasıl aldığımı sanıyorsun Dane? İki gün önce biri bana göndermiş. Meğer karınız da kopyasını almış aynı günmüş."

"Bana söyleyebilirdin."

"Sana neden söyleyeyim ki? Neden sana birkaç gün verip önce bana gelip gerçeği, Devi'nin seni terk ettiğini

söylemeni beklemiyordum? Laurinda olduğunu biliyordum. En başından beri Laurinda'ydı. Seks kasetinin arkasında onun olduğunu bilmiyordum ama geri kalanı... medyadaki o asılsız suçlamalar mı? Ve şimdi de bu mu? Çaresizliğinin kokusunu taşıyor."

"Bilmiyordum. Beni mahvetmek istediğini asla tahmin edemezdin."

"Neden? Çünkü seni sevdiğini mi düşünüyorsun? Senin için hiç savaştı Dane. Annen Christiana'nın perde arkasında senin için ne kadar çok mücadele verdiğini tahmin bile edemezsin. Çok rahat bir hayat yaşadın çünkü annen senin için savaşmayı hiç bırakmadı. Onu ve sana olan sevgisini hafife alma. İzin verseydim senin için Laurinda ile mezara kadar savaşırdı."

Kahretsin. Elimle yüzümü ovuşturdum. Bu kadarını hazmetmek zordu. Son on iki saattir hayatımın kelimenin tam anlamıyla altüst olduğunu ve her şeyin karanlığa savrulan bilyeler gibi etrafa saçıldığını hissediyordum. Her şeyi nasıl toparlayacaktım?

Kendi ailem hakkında bilmediğim veya anlamadığım çok şey olduğunu hissettim. Daha da kötüsü, kendim hakkında.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordum ona. "Laurinda'ya ne olacak?"

"Hiçbir şey. Her zamanki gibi. Avukatlarımız onunla iletişime geçecek ve geri adım atacak. Burada kaybedecek çok şeyi var. Şimdi yakalandığına göre, her zaman yaptığı gibi geri adım atacak. Onunla herhangi bir ilişkiniz olup olmadığı da... Bunu size bırakıyorum. Tavsiye etmem ama artık bir erkeksiniz."

Ona bakakaldım. Büyükbabam ne zaman böyle şeyleri bana bırakmıştı ki, beklentilerini bana dayatmadan?

"Artık çocuk değilsin Dane," dedi, sanki aklımdan geçenleri okuyormuş gibi. "Belki de Christiana senin çocuk kalmanı isterdi. Çocukları büyüyüp onlara gittikçe daha az ihtiyaç duyduklarında anneler için zor oluyor. Ama kendi seçimlerini kendin yapıyorsun. Sana ne yapacağını söylemek için her zaman burada olmayacağım."

Çok doğru.

Büyükbabam öldüğünde beni en çok korkutan şeylerden biri buydu. Bir gün tek başıma gemiyi yöneteceğim gerçeğinin giderek büyümesi. Tüm seçimleri yapmak ve onlarla yaşamak zorunda olmak.

"O ses kaydında duyduğum şey," diye devam etti, "gördüğüm kadarıyla daha büyük bir sorun. Düzenlenip medyada yayınlansaydı, kesinlikle sizi seven bir kadın gibi görünmezdi. Bana pek de sizi seven bir kadın gibi gelmiyor."

Koltuğuma yaslandım ve derin bir nefes verdim. Laurinda şimdi dağıtmazdı. Kings ve hukuk ekibimiz ensesindeyken olmazdı. Ama zaten bunun umurunda bile değildim.

"Ya haklıysan ve karım beni sevmiyorsa?" diye sordum.

"O zaman önünüzde yapmanız gereken işler var."

Bunu düşündüm. Acaba evliliğimiz, Devi benimle kalmak istese bile, bana -bize- karşı gelen tüm darbelere dayanabilecek mi diye merak ettim. Denemek için.

"Ya seni seviyorsa?" diye sordu büyükbabam.

"O zaman sanırım ikimiz de yanılıyoruz."

"O zaman torunlarımın çocuklarını istiyorum, Dane," dedi kararlı bir şekilde. "Daha buradayken, torunlarımın çocuklarını çok, çok istiyorum."

Karşımda oturan kadını inceledim. Minyon. Zarif. Yaşlı. Güçlü.

Devi bana şeytan demişti ve bu canımı acıtmıştı. Ama ailemin reisi olarak büyükanne mi hep o rolde görmüştüm. Ve şeytan aşağıda, gölgelerde yaşamazdı. Kalabalığın çok yukarısında oturmuş, aşağıya bakıyordu. Onu böyle görmek bir hakaret değildi. Bunu ona söylesem muhtemelen eğlenirdi.

Şeytanın acı çektirmekten zevk aldığını hiç düşünmemiştim. Şeytan, onun ne istediğini biliyordu ve onu aldı. Onunla pazarlık edecek cesaretiniz veya aptallığınız varsa, ondan kazandığınız şeye saygı duyardı.

Ama bu çok zor kazanılacaktı.

Artık bunu biliyordum.

İnsanlar benim ağzımda gümüş kaşıkla doğduğum için hayatımın kolay olduğunu düşünüyorlardı.

Paranın dışında Davenportlu olmanın kolay bir yanı yoktu.

"Mesele şu ki, büyükanne," dedim ona. "Kulağa harika geliyor. Ama düşünmek için biraz zamanım oldu. Devi'nin gitmesiyle, geri kalan her şey... değersiz görünüyor."

"Ne diyorsun, Dane?"

"Şunu söylüyorum, eğer gerçekten istediğiniz şey bir aile, torunlarınız varsa, bunu göstermenin tuhaf bir yolunu buluyorsunuz."

Büyükanne hiçbir şey söylemedi. Gözlerimi tuttu ve hayatımda ilk kez o soğuk, beklenti dolu bakıştan geri adım

atmadım.

"Hiç tanımadığın bir torunun var. Lex bundan daha iyisini hak ediyor."

"Karmaşık bir durum, Dane," dedi uyarıcı bir tonda.

Tıpkı annemin dediği gibi. Karmaşık.

Sanki aşkın "karmaşık" olması, birini hiç sevmemek için bir bahaneymiş gibi?

"Evet. Eminim öyledir. Ama bu kısım oldukça basit." Ayağa kalktım. "Bu mirasın peşinde koşmak, kendimi sana kanıtlamak, adımdan, paramdan, bu ailedeki yerimden bile daha çok istediğim tek şeyi kaybetmeme neden oldu. Bu yüzden uzaklaşıyorum."

"Ne?"

"Gidiyorum. Bu evliliğin yürümesini istiyorum. Ama nasıl bir adam olduğumu bile bilmiyorsam, herkes bir dakikalığına susup kendim karar vermeme izin veriyorsa, değerli bir koca, bu ailenin bir üyesi veya hatta bu şirketin başkanı bile olamam. Beni anlıyor musun?"

"Hayır," dedi buz gibi bir sesle. "Anlamıyorum."

"Kendime karşı koyabilmek istiyorum. Ve Devi'nin de tüm bunlarla veya bunlar olmadan beni istemesini istiyorum." Elimi ofise doğru belirsizce salladım.

Büyükannem bana öylece bakakaldı. Ne düşündüğünü hiç bilmiyordum. "Ya düşünmezse?"

"Her iki durumda da bunu yapmam gerekiyor. Ne olursa olsun... belki daha sonra bu şirketin geleceğini konuşabiliriz."

Büyükannemle pazarlık yapmaktan hep korkmuştum çünkü tüm kozların onda olduğunu düşünürdüm. Ama dün gece kafamda bin kere evirip çevirdiğimde bir şeyi fark

ettim: O da bana, benim ona ihtiyacım olduğu kadar ihtiyaç duyuyordu.

"Seni seviyorum büyükanne," dedim ona. Masasının etrafından dolaşıp başından öptüm. "Bunu durdurmak için yapabileceğın hiçbir Şey yoktu. Yapmam gereken tek Şey bu."

Sonra ayrıldım.

Kırk İkinci Bölüm

Dane / Devi

KONU: Üzgünüm

Devi, özür dileyerek başlamam gerektiğini düşündüm çünkü bunu hak ediyorsun. Seni tüm bunlara bulaştırmak benim için çok kötüydü. Ailemin sende bir şeyler gördüğünü, hoşlarına giden bir şeyler olduğunu biliyordum, bu yüzden bunu kendi çıkarım için kullandım. Gerçek şu ki, ben de sende her zaman bir şeyler gördüm. Belki de bunu kıskanıyordum. Ama senden sahte bir sevgi göstermeni isterken ne düşündüğümü gerçekten bilmiyorum. Ailemi kendim etkileyemiyorsam, hayatımda ciddi bir sorun var demektir. Superior'ın batı yakasındaki ofisini sana satmak için kolları sıvadım. İşlemlerle ekibim ilgilenecek. Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Kardeşinle detaylıca inceleyebileceğin sözleşme taslağını hazırlatacağım ve senin için uygun olduğundan emin olacağım. Ve elbette masrafları ben karşılayacağım. Ajans tekrar bağımsız olacak ve eminim senin ellerinde gelişecektir. Uzun zamandır

bunun için bir vizyonun vardı. Ayrıca, bir süreliğine uzaklara gideceğimi de bildirmek istedim. Ailemle her şey hakkında konuştum. Ama sanırım biraz düşünmek ve ne bileyim, kendimi bulmak için zamana ihtiyacım var. Hippilerin seyahat ederken yaptığı her neyse işte. Henüz nereye gittiğimi bilmiyorum ama yarın gidiyorum. Belki birkaç hafta, çılgınca bir şey değil. Ama bir süre iletişimde olmayabilirim. Sadece endişelenmeni istemedim. Muhtemelen telefonumu kapatacağım. Hatta okyanusa bile atabilirim. Dane

Dane, bu sana pek benzemiyor. Ajansı bana sattığın için minnettarım. Aslında, benim adıma satın alıyorsun. Sanırım sonunda benim için ne kadar önemli olduğunu anladın. TEŞEKKÜRLER demekten başka ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Söylediğin o diğer şey olmasaydı, şu an kutlama dansı yapardım. Biraz uzaklaşmak istemeni anlıyorum. Bir mola. Bir tatil. Ama ne zamandan beri hippie olmak istedin ki? Kaybolmadın. Bulunacak bir şey yok. Toronto'da hayatını yaşıyorsun. Devi

Devi, sorun bu. Her konuda olduğu gibi bu konudaki fikrine de saygı duyuyorum. Ama biraz uzaklaşmam gerek. Hindistan'ı sırt çantalı gezerek gezdin, değil mi? Ben hiç böyle bir şey yapmadım. Dane

Dane, Hindistan'ı sırt çantanla mı geziyorsun? Sorunu anlamıyorum. Büyükannele konuştun, değil mi? Masum olduğunu biliyor mu? Laurinda da seni mahvetmeye mi çalışıyordu? Ailenle işleri yoluna mı koyacaksın? Devi

Devi, mesele Laurinda değil. Ya da başka biri. Mesele mirasım değil. Mesele işim ya da seni içine çektiğim bu yalan değil. Sadece biraz zamana ihtiyacım var. Dane

Dane, ne zamanı? Zorlaştığında her şeyden öylece uzaklaşamazsın. Bundan daha güçlü olmalısın. Devi

Devi, belki de o kadar güçlü değilim. Dane

Dane, Saçmalık. Devi

Devi, neden e-posta yüzünden kavga ediyoruz? Dane

Dane, biz bunu yapıyoruz. Ayrıca, telefonunu da açmıyorsun. Devi

Devi, seninle kavga etmeyi sevsem de seninle geçinmenin nasıl olacağını merak ediyorum. Dane

Dane, iyi anlaşıyoruz. Ne diye kavga ediyoruz ki? Yaşanan hiçbir şey için telaşlanmaya gerek yok. Hâlâ sensin. Devi

Devi, sen olağanüstü bir kadınsın. Sabahları kahve yaparken mutfakta Tina Turner dinleyip dans etmeni seviyorum. Ve kim olursa olsun insanların gözlerinin içine bakıyorsun. Sokakta senden para isteyen yabancıların gözlerinin içine bakıyorsun. Daha önce hiç kimsenin bunu yaptığını görmemiştim. Lisedeyken beni gerginleştirmiştin. Sanırım sana bunu hiç söylememiştim. Dane

Dane, bu gece ne kadar içtin? Devi

Devi, tamamen ayıgım. Dane

Dane, bulunduğun yerde neredeyse gece yarısı. Nereye gideceğine karar verdin mi? Karar vermediysen, belki bu seyahati biraz daha dikkatli planlamak için biraz zaman ayırabilirsin? Danışmanın bu konuda sana yardımcı oluyor mu? Devi

Devi, kapıcı yok. Tazmania, Haiti, Fas veya Amazon'un bir yerinde. İlginç bir bilgi, Amazon'un Afrika'da olmadığını şimdi fark ettim. Bu utanç verici. Sanırım bunca zaman Kongo ile karıştırmışım. Garip. Neden uyumuyorsun? Dane

Dane, Haiti mi? Delirdin mi? Ayrıca, lütfen Kongo'ya gitme. Telefonun neden kapalı? Sürekli sesli mesaja yönlendiriyor. Devi.

Devi, aslında bir küreyi döndürdüm ve parmağımın şimdiye kadar dokunduğu yerler bunlardı. Tekrar döndürebilirim. Telefonumu çekiçle parçaladım ve parçalarını yaktım. BT benim için sildikten sonra. Dane

Dane, nasıl uyuyabilirim? Nereye gittiğini bilmek istiyorum. Seninle FaceTime görüşmesi yapmaya çalışıyorum ama cevap vermiyorsun. Korkarım bunu tam olarak düşünmemişsin. Sen yokken nasıl kavga edeceğiz? Sana nasıl mesaj atacağım? Ne yaptığını gördün mü? Çaresizce flört ediyorum. Seyahat ederken başka bir telefon alırsın, değil mi? Devi

Devi, senden bana mesaj atmanı her şeyden çok isterdim ama bu ara konusunda ciddiym. Seninle ilgili değil. Yılın bu zamanında Moğolistan'ın dondurucu ama güzel olduğunu biliyor muydun? Ben bilmiyordum. Dane

Dane Yani, sadece sen yokken e-posta mı gönderiyorsun? Moğolistan hakkında yakları dışında hiçbir şey bilmiyorum. Devi

Devi, ben de e-posta kullanmayacağım. Dane Davenport'tan bir süreliğine uzaklaştım benden geriye ne kalır acaba? Sen de hiç kendin hakkında bunu düşündün mü? Sanırım gerçek hayatta hiç yak görmedim. Dane

Dane, tamam, şimdi gerçekten endişelendim. Velma'yı seni kontrol etmeye göndereyim mi? Kusurlu

da olsam kendimi bir insan olarak seviyorum. Yani, hayır. Bunu hiç merak etmedim veya olduğumdan başka biri olmak istemedim. Aslında onlar süslü birer inek. Kanada'da birçok ineğimiz olduğunu fark etmiş olabilirsiniz. Devi

Devi, başka biri olmak istemiyorum. Sadece altında ne olduğunu merak ediyorum. Dane

Dane, Neyin altında? Devi

Devi, annemin bana olmamı söylediği her şey. Christiana'dan bahsediyorum. İşte, söyledim. Bir daha benimle konuşmak istemezsen seni affederim. "Anne kuzusu" muhtemelen dilek listenizde üst sıralarda yer almıyordur. Dane

Dane, annene bir bakıma hayranım. Güçlü bir kadın. Gerçi şu anda ona ve ailenin geri kalanına kızgın olmanı anlayabiliyorum. Ayrıca anne sorunlarını da anlıyorum. Benim annem de baskıcı olabiliyor. Nereye gidiyorsun Dane? Devi

Devi, bilmiyorum. Afrika'nın at başı şeklinde olduğunu hiç fark ettin mi? Avustralya'nın da bir terrier'e benzediğini? Annen sana çok benziyor. Sadece daha sığ. Söylememin bir sakıncası yoksa. Ama yine de baskıcı değilsin. Ayrıca, babanın gülüşüne sahipsin. Harika. Gözlerin de aynı. Ayrıca, sana hiç söylemediysem söyleyeyim, yara izinden dolayı yüzünü önceden de beğeniyordum. Ama sonra da. Dane

Dane, içki içmediğinden emin misin? Devi

Dane, gerçekten ülkeden ayrılıyor musun? Lütfen gitmeden önce bana e-posta gönderip vedalaş. Devi

Dane, eğer senden kalmanı isteseydim, kalır mıydın? Devi

Devi, evet. Bu yüzden gitmem gerek. Dane

Kırk Üçüncü Bölüm

Devi

Dört hafta sonra...

Crystal otelinin görkemli balo salonuna, tam bir tanrıça gibi giyinmiş bir şekilde girdim. Gerçekten. Kask ve deri pantolon giymenin ne kadar havalı olacağını bilseydim, bunu çok uzun zaman önce yapardım.

Muhtemelen her gün.

Bu geceki şık giyimli kalabalığın içinde bile kendimi bir kahraman gibi hissetmiştim.

Keşke lise mezuniyet partisini bu odada kutlayan ve koridorda Dane Davenport tarafından öpülen kız şimdi beni görebilseydi.

İyi olacaksın, derdim ona. Her şey düzelecek. Sadece bekle.

Ve işte şimdi, işte buradaydım. Bir başka güzel gecenin sonuydu. Ama benim için yarı boktan bir geceydi.

Geçen yıl, Players, ilk albümlerinin çıkışını kutlamak için plak şirketi yöneticileri Trey Jones ile birlikte burada bir

yılbaşı öncesi maskeli balo partisi düzenlemişti. Bu yıl, bunu yıllık bir etkinlik haline getirmeye karar verdiler. Ve ben de bayıldım. Parti muhteşemdi.

Ama hayatımda hiçbir şey, en iyi ihtimalle on üzerinden beşin üzerine çıkmıyordu. Dane beni terk ettiğinden beri.

Acınası belki, ama gerçek.

Balo salonunda yürürken, altın disko topları yavaşça dönüyor, artık boş olan dans pistine ışıltılar saçıyordu. Müzik hâlâ kısık sesle çalıyordu ama parti resmen bitmişti. DJ gitmişti. Birkaç ışık yanmış, otel ve yemek servisi personeli temizliğe başlamıştı.

Konukların çoğu gitmişti, ancak hâlâ gölgelerde toplanmış ve otele doğru dağılmış, neredeyse ayrılmanın eşiğinde olan birkaç VIP grubu, rock yıldızları ve çevreleri vardı.

Jesse ve Katie hâlâ buradaydı, ben de oradaydım.

Neredeyse Noel'di, en azından en iyi arkadaşım kocasıyla ve Dirty and the Players'ın geri kalanıyla birlikte yoldan dönmüştü. Bu gece o kadar çok afterparty vardı ki, hâlâ hangisine gideceğime karar vermeye çalışıyordum.

Tek bildiğim, yakın zamanda eve dönemeyeceğimdi.

Kendimi olabildiğince meşgul tutuyordum. Olabildiğince dikkatimi dağıtıyordum. Tatil sezonu ve beraberinde getireceği tüm o neşe, sevdiklerimin bir araya gelmesiyle... işler pek iyi görünmüyordu. Ajans iyi gidiyordu, işletmekten keyif alıyordum ama geceleri boş çatı katından kaçınmak için işkolik olmaktan biraz korkuyordum.

Eğer sadece hareket etmeye devam etmeseydim, kendime Dane ile yaşananları bir an bile olsa oturup

sindirme izni verseydim, başıma ve kalbime neler geleceğinden çok korkuyordum.

Ben hâlâ onun çatı katında yaşıyordum. O olmadan.

Teknik olarak, yasal olarak bir aydır görmediğim veya haber almadığım bir adamla evliydim. Beni, az çok tuhaf bir e-posta dizisiyle terk etmişti. Bana bir süreliğine ülkeden ayrılacağını söylemişti ama nereye gittiğini bile söylememiştir.

O zamandan beri ondan sadece bir mesaj aldım, yaklaşık bir hafta önce, Brisbane'den bir kartpostal olarak. Üzerine inanılmaz derecede kişisel olmayan bir "Umarım iyisindir" dışında hiçbir şey yazmamıştı.

Avustralya'da mıydı? Belki de. Belki de dünyanın en korkunç seyahat destinasyonlarını gezdikten sonra biraz soluklanmak için orada durmuştu. Adamın Kongo'da kaybolup yaban domuzları tarafından yendiğine dair kabuslar gördüm. Ya da daha kötüsü.

Elbette, maddi açıdan zengin, yetişkin bir adamdı. Ama "zorlu" bir Kanada mahallesinden veya herhangi bir mahalleden, güvenliği olmayan bir yerden, hele ki "Seyahat Etmeyin" uyarısı olan yabancı bir ülkeye hiç geçmediğinden oldukça emindim. Üstelik ekibini Toronto'da bırakmıştı. Velma bile nerede olduğunu bilmiyordu.

Görünen o ki, benden başka kartpostal alan kimse olmamıştı.

En azından aklını kaçırmadığından oldukça emindim; tek bir kişiyle iletişim halindeydi. Sorduğum kadarıyla, Dane'in nerede olduğunu bilen tek kişi Lex'ti. Ve bana söylemedi.

Kardeşimin bana olan güvenine saygı göstermeliyim, diye sorduğumda Lex bana öyle dedi. Ya Katie senden

gezegendeki herkesten, hatta Jesse'den bile yerini korumanı isteseydi?

Adil değil.

Ama evet, anladım. Dane ve Lex artık kuzenden öteydiler. Yani, her zaman öyleydiler ama artık biliyorlardı: kardeştiler. Ve Dane bulunmak istemiyordu. Medya tarafından, ailesinin geri kalanı tarafından, hatta benim tarafımdan bile.

Dane Davenport'tan ve onunla birlikte gelen her şeyden bir mola istiyordu.

Sahte karısı da dahil.

Öyle olsun.

Hayatım güzeldi, değil mi? Kâğıt üzerinde aşağı yukarı milyonerdim. Ajansımın sahibiydim. Bunda şikayet edilecek bir şey yoktu.

Yarı katı on üzerinden beş.

Ve Katie evdeydi.

Balo salonunun köşesinde, onu ve birkaç arkadaşını vestiyer masasının etrafında dururken buldum. Jude'un kız arkadaşı Roni ve Oyuncular'ın yardımcı müdürü Talia ile takılıyordu. Vestiyer kızları çoktan gitmişti ve ben de, mekan boşalırken sarhoşken vestiyer hizmeti veren Talia ile masanın arkasına sıkıştım.

Catering firmasından aldığım Red Bull'u ona uzattım.

"Teşekkür ederim," diye coşkuyla bağırdı ve hemen açtı. "Gerçekten ayılmam gerek."

Küçük kutumu onunkine vurdum, sonra açtım. "Öyle diyorsan öyledir," diye takıldım. Sarhoş değildim. Ama şu anda, onun yerinde olmak için her şeyi verirdim. Tatlı, sarhoş, bekar.

Mutlu.

O ayakkabılar içinde olduğumda hayat kesinlikle daha basitti.

Katie ve Roni, erkeklerinin vedalaşmalarını bitirmesini sonsuza dek beklemişlerdi ve ben de onlarla birlikte gitmeyi, üzgün bir şekilde yanlarında olmayı bekliyordum. Jesse ve Jude sırtları bize dönük, birkaç adamla konuşuyorlardı. Vestiyer masasına yaslanıp enerji içeceğimden bir yudum alırken, Katie yanıma eğildi ve bana yakınlığıyla orada olduğunu hissettirdi. Ben de ona yaslandım.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

"Evet. İyiyim."

Roni, vestiyer masasının üzerinde oturmuş, birasını yudumlarken bana bakıyordu. "Peki, bir açıklama alacak mıyız?" diye sordu. "Burada zamanımız daralıyor."

"Ne?" Gözlerimi kırıştıtararak ona baktım.

"Biliyorsun. Kostüm."

İç çektim. "Hadi ama. Gerçekten mi?" Masadan itilerek geri çekildim, kostümümü net bir şekilde görebilmeleri için.

Roni, Talia ve Katie beni baştan aşağı süzdüler. Kızlar bütün gece gizemli kostümümü anlamaya çalıştılar. Gizemli bir kostüm olmasını planlamamıştım ama şimdiye kadar kimse beni tam olarak çözememişti. Bütün gece boyunca, Savaşçı Prenses Xena'dan Güç Prensesi She-Ra'ya kadar uzanan tahminler yürüttüm.

Hepsi yanlış.

Gecenin sonunda kostüm kimliğimi açıklayacağımı söyleyerek onları kızdırdım ama o zamana kadar birinin bunu anlayacağını düşündüm.

Hayır.

Kimse başka bir tahminde bulunamayınca, sonunda onlara "Ben Jane Foster'ım" dedim.

Boş bakışlar.

"Hadi ama!" Kaskımı çıkarıp saçlarımı savurdum. "Çocukken hiç çizgi roman okumadınız mı?"

"Şey, öyle mi?" diye sordu Katie, şaşkın bir şekilde.

"Hayır. Ama-"

Jude konuşmamıza devam ederek, "Jane Foster, Thor'un kız arkadaşıdır," dedi.

Hepimiz ona baktık. Jesse eline öksürürken "İnek," diye mırıldandı.

"Onu görmezden gel," dedim Jude'a. "Ve lütfen onları bilgilendir."

"Özür dilerim canım. Elimden gelen bu kadar."

"Ama harika görünüyorsun," dedi Roni.

"Çok sıcak," diye onayladı Katie.

"Belki de sadece bir çekice ihtiyacın vardır," dedi Jesse imalı bir şekilde ve Katie kolunu dürttü. "Ne?" Bana sırttı. Jesse bu gece çok neşeli bir Prens Charming'di, Katie ise tatlı bir Sindirella'ydı; geçen yılki gibi, sadece bu sefer daha süslü kostümler. İkisinin bir teması vardı ve ona sadık kalıyorlardı. Neden olmasın? Peri masalları çoktan gerçekleşmişti.

Jude, hayatını kurtarmak için kimseye gizlice yaklaşılamayacak kadar iri bir ninja kostümü giymişti ve Roni, siyah-gümüş renkli, platform botlar, göğüs dekoltesi ve bir gözünün üzerinde siyah yıldız maskesiyle Kiss'teki adamlardan biri olarak cehennem gibi ateşli görünüyordu.

Talia, dev tüyler ve çıkardığı muhteşem başlığıyla Karnaval kıyafeti giymişti.

Bu parti dudak uçuklatan kıyafetlerle doluydu ama benimkinin en azından onur  d l n  hak ettiğini düşündüm. Metalik deri göğüs zırhı, düşük kesimli, büyük deri kemer ve tayt, harika botlar, uzun Viking kızı eteği ve süper kahraman pelerini. G m   miğferim Viking tanrıçası boynuzlarıyla tamamlanmı tı. Bu gerçekten harikaydı. Çok para harcamı tım.

Davetiyede şöyle yazıyordu: Maskeli her şey serbest. Bu gece süper kahramanlar, klasik maskeli balo kostümleri, resmi kıyafetler,  ık kulüp kıyafetleri ve aradaki her şeyi g rm   t m; üstelik herkes maskeliydi. Bu, eğlencenin sadece bir parçasıydı.

O maskelerin ardında  ehrin en ünlü isimleri vardı...

Ve Lex Davenport.

Onu  imdi gördüm, Jude ve Jesse'nin arkasında, gölgelerin arasında. Adamı gördüğüm tek yer neredeyse orasıydı. Onu bu gece daha erken saatlerde de g rm   t m. Bir kere.

Az  nce Johnny O'Reilly'nin yanında küçük bir kadın haremiyle ayrıldığını gördüm.

Ama Lex hâlâ buradaydı, Jude'un güvenlik görevlilerinden bazılarıyla konuşuyordu. Onu gördüğüm anda bile gözlerimden ya lar bo andı. O lanet kaskı  ıkarmamalıydım.

Bu yüzden bu gece i medim bile. Dane'in kardeşini burada göreceğimi bilmek bile beni çok duygulandırdı.

Burnumdaki karıncalanmayı bastırıp bir yudum daha Red Bull içtim. Bu partide ağlamayacaktım. Eve  zg n ve

yalnız d nmeyecektim. Bu gece beni hangi güzel kaltaklar kabul ederse onunla, güneş doğana kadar partileyecektim.

Sonra hemen i e koyulurdum.

Belki bir daha asla uyuyamazdım. Uyku, Dane ile ilgili rüyalar görmemi sağlıyordu ve bu artık dayanılmaz hale geliyordu.

"Devi," dedi Katie.

En yakın arkada ımı gözlerimle görebildim. Katie, Talia ve Roni hâlâ bana bakıyorlardı. Erkekler yine başkalarıyla konuşmak için arkalarını d nm  lerdi ama kızlar bir şey bekliyordu. Kahretsin. Dane'in kardeşine bakarken kaç kez adımı s ylemi lerdi?

"Ne?" Gözlerimi biraz daha kırpı tırdım.

Gözlerim parlıyor muydu?

Kadınlar tuvaletinde g zya larımı silip makyajımı bozmamak için tela la g zya larımı sildiğim belli miydi? Son bir saattir, tüm çiftlerin ve birliktelik yaşayanların birlikte kapıdan çıkışını izlerken ağlamamaya mı çalışıyordum?

Gerçekten bu kadar çok Red Bull i memeliydim. Bu gece sarhoş olup    lmemek için çok uğra tım, şimdi de i e yaramaz bir enerjiyle dolup ta ıyordum ve    l yordum.

"Açıkla," diye araya girdi Roni, belki de beni neredeyse   km   halimden uzaklaştırmaya çalışarak. "Deri taytlara bayıldım. Ama hâlâ anlamıyorum. Thor'un kız arkadaşı insan değil miydi?"

"Hadi ama," dedim bezgin ama dikkatimin dağılmasına sevinerek. Şu anda  zg n halimden ziyade herhangi bir şey hakkında konuşmayı tercih ederim. "Jane Foster. O gök g r lt   tanrı asıydı." Kızlar bana boş boş baktılar. Katie

bile özür dilercesine gülümseyip omuz silkti. "Thor'un çekicini alıyor ve sanki Thor oluyor."

"Thor Thor ise o nasıl Thor oluyor?" diye sordu Roni.

"Bilmiyorum." Harika bir soru. "Belki de artık Thor değildir?"

"Anlamıyorum," dedi Talia, ama savunması şuydu ki sarhoştı.

"Bunun hakkında bir film çekiyorlar," dedim onlara. "Natalie Portman'la." The Hollywood Reporter'ı okumadılar mı?

"Ah!" dedi Talia. "Sen Natalie Portman mısınız?"

Roni'nin kaşları kalktı. "Bu filmde Chris Hemsworth var mı?"

Gözlerimi devirdim. "Kimin umurunda."

Roni elini havaya kaldırdı. Talia da öyle.

Katie de yavaş yavaş öyle yaptı.

İç çektim. "Hanımlar, gerçekten kahramanlarınızı tazelemeniz gerekiyor."

Elbette Thor -erkek versiyonu- çok çekiciydi ama ben şahsen kadının günü kurtardığı hikayeleri tercih ederdim.

Kimin kahramana ihtiyacı vardı ki? Zaten dünyayı kurtarmakla o kadar meşguldüler ki, tek bir kadınla ilgilenmeye vakitleri yoktu.

Peki ya kötü adam? Onun da ortalıkta dolaşacağına gerçekten güvenemezsiniz. İşler zorlaştı, o da karanlık inine çekilip düşünmeye başladı.

Ya da bilirsin, sensiz Haiti'ye bir tür kendini keşfetme yolculuğuna çıktım.

"Bunun üzerinde çalışacağım," dedi en yakın arkadaşım içtenlikle. "Ama Thor'u çocukken biraz severim," diye

fısıldadı.

Ona kötü kötü baktım ve birden Dane'i gördüm.

Kocam.

Ya da... benim için ne olması gerekiyorsa işte.

Katie'nin omzunun ötesinde, balo salonunun zemininde bize doğru yürüyordu... cehennemden çiğnenip tükürülmüş bir melek gibi... yarı çıplak.

Şeytan. Benim şeytanım. Son bir aydır ortalıkta görünmeyen şeytanım.

Melek gibi giyinmiş.

Bir an onu halüsinasyon gördüğümü sandım.

Hayır.

Orada yabancılaşmış, sahte, yasal kocam vardı.

Kesinlikle bu tarafa doğru yürüyordu. Ama buraya bakmıyordu. Sanki burada olduğumu bile bilmiyormuş gibi?

Siyah bir takım elbise pantolonu ve gevşek bir siyah kravat takmıştı, boynunda beyaz bir maske sallanıyordu ve sırtında büyük ve muhtemelen aşırı pahalı beyaz tüylü kanatlar vardı... sanki Victoria's Secret meleğiymiş gibi ya da buna benzer bir şeydi.

O buradaydı.

Ama pantolonla uyumlu bir ceket giymemişti. Ya da bir gömlek.

Hız. İsa'nın kutsal annesi.

Düşük belli pantolonlu saf seks tam üzerime geliyordu. Üst düğmesi açık mıydı? Kemerini bol görünüyordu.

Ne zaman geldi bu buraya?

Peki kıyafetlerine ne oldu?

"Kutsal seks meleği," diye fısıldadı Talia yanımda.

"Ne? Nerede?" Roni dönüp baktı. "Ahhh... kahretsin."

"Bu bir seks meleği değil hanımlar," diye mırıldanmayı başardım. "Bu bir felaketin habercisi."

Ya da belki de her ikisi.

İçkimi bırakıp kaçmaya çalıştım ama Katie'nin dev Kùlkedisi balo elbisesi yolumu kesti. şimdi kocasıyla flört ediyordu, kayıp kocamın bu tarafa doğru geldiğinden tamamen habersizdi.

Diğer tarafa döndüm, Talia şehvetten felç olmuş bir halde yarı çıplak melek yaklaşırken, dev tüyleriyle beni hapsediyordu.

Siktir, buraya geliyor.

Siktir. Siktir. Siktir.

Kaskım neredeydi lan? Masadan alıp şak diye taktım. Of!

Beni fark etmiş miydi acaba?

Ağlayacak mıydım?

Belki hayır, ama gerçekten riske giremezdim.

O parti yapıyordu.

Vancouver'a geri dönmüştü... partiye. Yarı çıplak.

Burada olabileceğim hiç aklına gelmedi mi? Bu partide Jesse'yle, Katie'yle veya beni tanıyan başka biriyle karşılaşmadı mı?

Son dört haftadır onun için endişelendiğim hiç aklına gelmedi mi? Belki de geri döndüğünü bilmek isterdim?

Benimle konuşmak istemiyor muydu?

Konuşacak bir şeyimiz olmadığını mı düşünüyordu?

Doğruca vestiyer masasına doğru yürüdü, ellerini masaya bastırdı ve eğildi. Neredeyse kaskımın göz deliklerinden bakacaktı ama gözleri benimkileri es geçti.

Bana ya da herhangi birine bakmadı. Hiçbir şeye. İşte o zaman sarhoş olduğunu anladım.

"Valiz fişimi... şey... bulamıyorum," diye duyurdu.

"Şey... bilet köküne gerçekten ihtiyacın var," diye bilgilendirdi Talia onu.

Takım elbisesinin pantolonunun ceplerini karıştırmaya başladı. Önce önünü, sonra arkasını. Ve ellerini ceplerine her soktuğunda, tüm üst vücut kasları çıplak teninin altında dalgalanıp esniyordu. Kafamdaki beyin hücrelerinin öldüğünü hissedebiliyordum, takım kendilerini feda ederken gönüllü olarak bir tane alıyordum.

Hayır. Hiç bu kadar aptal olmadım.

Beni evlendiren ama sevmeyen, sonra da beni terk eden bir eşeğin kollarına atılmayacaktım. Onu böylesine harika bir şekilde canlı ve tek parça halinde görmek beni ne kadar mutlu etse de, şu anda ona gerçekten kızmaya çalışıyordum.

Bakışlarım aşağıya kaydı.

Kemer pantolonunu ancak tutuyordu.

Ağzımda aniden biriken tükürüğü yuttum ve bakışlarımı kaçırdım. Roni'ye baktım, gözlerimin içine baktı ama hiçbir şey söylemedi. Talia'nın ağzı açık kalmıştı. Bu adamın benim... her neyse, olduğunu fark edip etmediklerini bile bilmiyordum.

Tezgaha bir avuç eşya bıraktı ve ben bakmaya devam ettim. Vale fişleri, nakit, bir sürü platin ve altın tonlarında kredi kartı. Ve evet, Talia'nın neden ağzının açık kaldığını anlayabiliyordum.

Granit çene. Geniş omuzlar. Kalın, ipeksi görünümlü, koyu sarı saçlar. Doğal röflelerinde yumuşak altın ışıltısı olan açık kahverengiye yakın bir renk. Aslında normalden daha sarı görünüyordu. Daha bronz görünüyordu.

Gittiği her yer güneşliydi.

Gözlerim sağlam kollarına kaydı... damarlı ama çok da damarlı değil. Güçlü, manikürlü ellere.

Aşağıda kesinlikle manscape var. Bunu yakından görmüştüm.

Birçok kez.

O kadar küçük görünmemeye çalıştım.

Göğsü her zamanki gibi tıraşlıydı ama parlak ve pürüzsüz değildi. Göğüs kaslarının arasında biraz sakal vardı, sanki bu tür şeylere önem veriyormuş gibi ama mükemmel olmaya yetecek kadar değilmiş gibi. Ve kimse onu bu yüzden yataktan atmayacaktı.

Hissettiği her şeyi vücudumun her yerinde hatırlayabiliyordum.

Gizlice bir adım geri çekildim. O cömert masanın diğer tarafındaydı ama çıplak meme uçları aniden bana çok yakın gelmeye başladı.

Hafif bronz tenine çok yakışan koyu pembe bir renkti.

Aklıma canlı bir anı geldi: Daha genç, daha zayıf bir Danimarkalı. On yedi yaşında. Sıcak bir gecede, okulun arkasındaki tribünlerde, üstü çıplak bir şekilde uzanıyordu. Futbol antrenmanı yaparken, yeşil gözlerinde saf bir endişeyle bana uzaktan bakıyordu.

Doymak bilmez bir şehvetle ürperdim.

Kartlarını boş yere karıştırdığını izledim. Titizlikle, tıpkı ergenlik çağında yaptığı gibi. Kimya laboratuvarı. Her şey rahatsız edici bir hızla aklıma geldi. Yanımda oturan o. Bakmamaya çalışan ben. Birbirimize bir şey verirken yanlışlıkla ellerimiz birbirine değdiğinde vücudumda oluşan titreme.

Aynı elleri, artık bir adamın ellerini, kredi kartlarını küçük bir yığın halinde sıralarken izledim. Cüzdanı neredeydi acaba?

Aman Tanrım, bu ne kadar sürecekti?

"Belki de yeni bir palto alabilirsin," diye kuru bir şekilde önerdim.

Bana baktı ama beni pek görmedi. Sarhoş olduğu ve kask taktığım için kim olduğumu fark etmemiş gibiydi. "Şey, Gucci. Hayır. Armani. Saint Laurent?" Aklı başka yerlere kaymış gibiydi.

Siktir. Tamamen sarhoş olmuştu.

Hadi bunu bir an önce bitirelim.

Masanın etrafından dolaşırken Talia'yı dürttüm. Bu kadınlardan herhangi birinin vestiyerde sarhoş Dane ile birlikte olması düşüncesi bile fazlasıyla rahatsız ediciydi. Onlar benim arkadaşlarımdı. İyi şeyleri hak eden havalı, zeki kadınlardı; sarhoş şeytanla uğraşmak zorunda kalmamalıydılar.

"Tamam," dedim, "gel buraya, melek çocuk."

Beni duymazdan gelince kolunu tuttum. Ugghhh. Parmaklarımın altında canlanan kol pornosu. İpeksi, erkeksi ten. Kalın, sulu kaslar. Kalp atışlarını pazusunda hissedebiliyordum.

Ona hafifçe çektim, meme uçlarına bakmamaya çalıştım... ve onlara dokunduğumda ne kadar hoşuna gittiğini hatırlamamaya çalıştım. Yaladım. Isırdım. Adlandırdım. Azgın ve Mutlu. Bir gün duştayken onlara böyle seslendim. Ona oral seks yapmadan önce.

Ve evet, hoşuna gitti.

Dane Davenport, muhtemelen bir kadın tarafından, yani bir tanrı tarafından, bedeninin tapınılmasını içeren her şeye meraklıydı. Gizemli yolculuklarında ona tapan kaç kadın olabileceğini düşünmek bile istemiyordum.

Evli miydik? Evli değil miydik?

Bunu kim bilebilirdi ki?

Ben değilim.

Küçük eşya yığınlarını topladıktan sonra nihayet beni vestiyer odasına kadar takip etti.

Ve şimdi, sarhoş, yabancılaştırmış, yarı çıplak, erotik melek gibi giyinmiş kocamla birlikte, Red Bull'un etkisi altında, yarı yarıya gözyaşlarına boğulmuş bir halde, lanet olası bir dolabın içindeydim. Başımda bir kask vardı.

Yeni, garip bir düşüklük elde edildi.

Genç Devi'nin buna hiç niyeti yoktu.

"Ne renk?" diye sordum.

"Kahverengi."

"Koyu kahverengi mi? Açık kahverengi mi?" Sırtım ona dönük, hâlâ asılı duran rastgele tüyleri karıştırmaya başladım. "Kahverengi mi? Deve tüyü mü? Bana yardım et."

"Aslında... gri."

Kulağıma o kadar yakındı ki, tüylerim diken diken oldu. Etrafta dolanıyordu ama arkama baktığımda bana bakmıyordu. Paltolara bakıyordu.

"Kömür grisi mi? Güvercin grisi mi...?"

"Sadece... gri."

Etrafıma baktım. Arkada birkaç gri palto vardı. Şu lanet kaskı çıkarabilsem çok iyi olurdu.

Olmuyor.

Gri kaşmirden bir erkek paltosu gördüm. Uzanıp etiketini kontrol ettim. Bu gece oradaki tüm VIP'lere rağmen, çoğunun böyle bir partiye neredeyse on bin dolarlık bir palto giyeceğinden şüpheliydim. Giyseler bile, muhtemelen vestiyerde bırakmazlardı. Bu kesinlikle milyarder bir hareketti. "Prada mı?"

"Belki."

Paltoyu çıkarıp incelemesi için kaldırdım.

"İşte bu kadar," dedi.

Elini uzattığında onu geri çektim. Yeşil gözleri ilk kez kask deliklerimden benimkilerle buluştu. Ve bana kilitlendi.

Bazılarının parlak yeşil gözleri, zeytin yeşili gözleri, altın yeşili gözleri, her neyse. Dane'in soluk yeşil gözleri bana saf, sıvı seks uyururucuları gibi geldi.

Seks uyururucularının yeşil renkte olup olmadığını bilmiyordum ama artık öyle olduğunu düşünüyordum.

Gözlerinin hemen altına bakmaya çalıştım ama yüzünün geri kalanı da baş dndrcyd. Dudakları gnahkrdı.

Yine de, bu paltoyu öylece teslim etmiyordum. Onunla gidebilsin diye. Ve, bilirsin işte... gitsin. "Bana cebinde olan bir şey söyle ki senin olduğunu bileyim."

"Gecenin sonunda numaran ne olacak?"

Tekrar gözlerine baktım... ve bakışlarındaki ifade o kadar yumuşaktı ki, o kadar umutluydu ki... o kadar sarhoştu ki.

Yutkundum. Rastgele bir vestiyer görevlisiyle flört ediyordu! Beni terk ettiğinde olduğundan biraz daha fazla iim sızladı. "Buna kesinlikle hayır demek gerekir."

"Her zaman bu kadar sarhoş değilim," diye bana güvence verdi, sanki bu bir tür onaymış gibi.

"Aferin sana," dedim alaycı bir şekilde destekleyici bir şekilde.

Gölümsedi, bana beyaz dişlerini gösterdi; güzeldi ama çok da mükemmel değildi. Eskiden neredeyse nefret ettiğim o çocuğa o kadar benziyordu ki, başım döndü.

"Her zaman paltolarımı bu kadar kolay kaybetmem."

Ve bu cümle neden bu kadar sevimli olmak zorundaydı ki? Söyleyiş tarzı öyleydi. Belki de kafamın içindeki ergenlik sesiydi. Nostalji.

"Ama eğer paltonu kaybetmeseydin," dedim aşırı tatlı bir alaycılıkla, "bu güzel konuşmayı yapamazdık."

"Doğru," dedi, sanki çok ciddiymişim gibi.

Paltoyu ona uzattım. Aldı, gözleri gözlerime kilitlendi.

"Devi," dedi sert ve sarhoş bir sesle. "Sen olduğunu biliyorum."

Öğk. Adımı onun sesinde duyunca içimin anında erimesi hiç hoşuma gitmedi.

"Debbie... kim?" dedim soğukkanlılıkla.

Gözlerini bana dikti. "Maskeyi çıkar."

"En son duyduğuma göre, Valhalla'dan izin almışsın. Bana emir veremezsin."

"Hiç sana patronluk tasladım mı?" dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır."

Eğlenmiş ama rahatlamış görünüyordu. Bana doğru sendeleyerek geldi ve sarhoş bir şekilde sarılmaya hazırlandığını anladım.

Geri çekildim ve durdu. Gerçekten iyi görebildiği tek yerim olan dudaklarımı inceledi. Elini saçlarının arasından

geçirdi, gözleri kan çanağı gibiydi. Ona acıdım ve bundan nefret ettim.

"Sorun ne?" dedi kuru bir sesle, gözleri kaskın üzerinde gezindi, sonra göz deliklerinden tekrar benimkilerle buluştu. "Yara izi tekrar çıktı mı?"

Tüylerim diken diken oldu. Bakışlarının sıcaklığı altında kıvrandım; bakışları tüm vücuduma yayıldı, fazlasıyla iyi hissettirdi.

Ayrı kaldıktan sonra ona bu kadar yakın olmak... o kadar çok anıyı canlandırdı ki.

Garip, kısa süren evliliğimiz.

Ve okulda geçen o uzun, acı dolu yıl.

Yüzümdeki o korkunç yara. O kadar aleni, o kadar bariz olan o kusur... Onu okula zırh gibi giydim. Annem dehşete düşse de, bandajla bile kapatmadım.

O zaman saklamamıştım. Şimdi de kalanını saklamıyorum.

O yıl hayatımın acımasızca zor bir dönemiymiş ama bunu saklamaya çalışmanın ve insanların benim hakkımda dedikodu yapmasının daha kötü olacağına karar verdim. Benim sorunumun ne olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum.

Hepsinin bende neyin yanlış olduğunu görmelerine izin verdim.

Peki ya şu anda karşımda duran gibi insanlar? Çoğu bu yüzden bana tepeden bakıyordu. Günü atlatmak için zihinsel olarak kendime ağır bir zırh giymeyi öğrenmişim.

Reddedilmeden önce yargıladım. Yaralanmadan önce nefret ettim.

Ama artık o kız değildim.

Lanet olası kaskı çıkardım. "İşte."

Terli kask saçlarımı karıştırırken Dane bana baktı. Tekrar eğildi, belki de sadece ayakları üzerinde dengesiz duruyordu. Yerimde dimdik durdum. Yüzü benden belki otuz santim uzaktaydı. Kolonyasının, alkolün ve çok sevdiğim o baş döndürücü kokusunun kokusunu alabiliyordum.

Bakışları yumuşadı. "Devi... Ben..."

Kollarımı kavuşturup bekledim.

Bakışları yüzümde gezindi, sanki bir şey söylemek istiyordu. Ama başka bir şey söylemedi. O kadar sarhoş görünüyordu ki, doğru kelimeleri bile bulamıyordu.

Belki de doğru kelimeler yoktu.

Yara izimden geriye kalan kısmın yoğun bir makyajla kaplı olduğunu biliyordum. Muhtemelen bir şey kaldığını bile bilmiyordu. Birlikte yaşadığımız kısa süre boyunca beni hiç makyajsız görmemişti. O maskeyi hiç çıkarmamıştım.

Sadece bana baktı.

Hâlâ o gülünç kanatları takıyordu, biraz yamuktu ve paltosu elinden sarkıyordu. Ve "Seni terk etmemeliydim" veya "Seni seviyorum" gibi bir şey söylemiyordu ya da yolumdan çekiliyordu.

Ben de deri taytımın minik cebinden vestiyer fişimi çıkarmaya başladım. O sırada deri göğüs zırhımın içinde dekoltemin sallanmasını izliyordu. Sonra topuklarımın üzerinde dönüp ceketimi aramaya başladım.

"Devi."

Harika. Sarhoş melek beni takip ediyordu.

Biletimi inceledim, numaraları eşleştirmeye, beni paltoma götürecek askı sırasını bulmaya çalıştım. O

tepemde dikilirken bunu yapmak zordu.

"Üzgünüm."

"Evet, bana ayrılacağını söylemeden önce o aptalca e-postanda bunu söyledin ve bana bu konuda hiçbir söz hakkı vermedin."

"Özür dilerim," diye tekrarladı. "Seni incitmek istememiştim."

Sözlerini duymazdan geldim, çünkü şu an için yeterli değillerdi.

"Ajansla işler nasıl gidiyor?" diye sordu bana.

"Gerçekten umurunda mı? Umursasaydınız, sanırım iletişime geçerdiniz."

"Seni emin ellere bıraktım."

Evet. Öyle yaptı. Ekibi geçiş sürecinde harıkaydı. Ajanstaki ekibim de, hatta Lizzie bile öyleydi.

Bu, onun gittiği gerçeğini değiştirmede.

"Evet, tamam. İlk başta biraz zordu," dedim dürüstçe. "Ama hayatta kaldık."

"Özür dilerim. Seni tek başına mücadele etmeye bıraktığım için özür dilerim."

"Ne olursa olsun. Mücadele ne zamandan beri kötü oldu?" Montumu bulup askıdan çektim. Pelerininim üstüne, omuzlarıma geçirirken ona döndüm. "Hayat mücadeleyle dolu. Hepimiz Davenport'lu doğamayız."

İkimizin de ailesi hakkında öğrendiklerimiz düşünüldüğünde, bu gerçekten hiç hoş değildi. Ve o ailenin bir parçası olmanın onun için birçok yönden ne kadar zor olduğunu da. Ama yine de, öylece kalkıp yabancı bir ülkeye kaybolma ve canı istediğinde bir çift melek kanadıyla

hayatıma geri dönme imkânına sahip olmasına sinir oluyordum.

Ama sinirli görünmüyordu. Benimle kavga etmek istiyormuş gibi de görünmüyordu.

Bakışları vücudumda gezindi. Yoluma çıkmıştı. Yine. "Marvel filmlerine meraklı olduğunu bilmiyordum." Gözleri benimkilerle buluştu. "Yoksa çizgi romanları mı seviyorsun?"

Ne oluyor yahu. Partide kostümümü alan tek kişi oydu.

Ve sanki gerçekten bilmek istiyormuş gibi soruyordu. Sanki hakkımda her şeyi, hatta süper kahramanlara olan gizli sevgimi bile bilmek istiyormuş gibi.

"Hiçbiri," dedim. "Ben güçlü, harika kadın kahramanlardan hoşlanırım."

"Seni eve bırakayım."

"Affedersin?"

Elini yüzünün üzerinden geçirdi. "Sür. Seni eve bırakayım."

"Şaka mı yapıyorsun? Otoparktan çıkmadan ikimizi de öldürürsün."

"Güvenlik," dedi. "Bir şoförüm var."

Elbette. Çünkü Kanada'ya döner dönmez muhtemelen ekibiyle, Lex'le ve tüm arkadaşlarıyla iletişime geçmişti.

Benden başka herkes. Lanet karısı.

Gözleri benimkileri buldu ve bana daha da yaklaştı. Çok fazla yakındı.

Biraz geri çekildim.

Aman Tanrım. Ben paltomu giydiğim için o da paltosunu giymeye çalışıyordu. Kanatları hâlâ üzerindeydi.

Kol altına vurup duruyordu ama ıskalıyordu.

"Kolunu deliğe soktuğunda ne olacağını hiç düşündün mü?" diye sordum.

"Ha?" dedi, kolu koluna girerken. Ve ceket omzuna takıldı. Dev kanatlar daha fazla ilerlemesini engelliyordu.

Paltosu yanından sarkıyordu.

"Ah," dedi ve ceket kolundan aşağı kayıp yere döküldü. Cekete baktı. Sonra bana baktı.

Yüzünde aptalca bir gülümseme belirdi ve gözleri sarhoşluğun verdiği mutlulukla iki yana kısıldı.

Üreme melekleri.

Onu hiç böyle gülümserken görmemiştim.

İçim anında ısındı... ve onun böyle gülümsemek için bir sebebi olduğunu hiç düşünmemiş olması beni üzdü.

"Danimarkalı—"

Ağzından bir kahkaha balonu çıktı. Hafif bir homurtuyla. Tekrar ayağa kalktı. Sonra, "Paltomu giymek için yardıma ihtiyacım olabilir," dedi.

Aman Tanrım! Ne kadar sarhoştı acaba?

Düşündüğümünden çok daha sarhoşum.

Lanet olası paltosunu aldım. "Kıyafetlerine ne oldu?"

Takım elbisesine baktı. Geriye ne kaldıysa. Kaşlarını çattı. "Bilmiyorum."

Kıştı. Böyle ortaya çıkacağından çok şüpheliydim. Bu da demek oluyor ki... "Takım elbisenin ceketini ve gömleğini çıkarıp kanatları tekrar mı taktın?"

"Sıcaktım. Sanırım."

"Bu yüzden mi pantolonunu giymedin?"

"Ben yapmadım mı?"

Aşağı baktı, tekrar kaşlarını çattı ve sonra kemer tokasını bağlamak için yaklaşık beş dakika uğraştı.

Sonunda ellerini ittim ve tokayı onun yerine taktım.

Başımı kaldırdığımda yüzüme fazlasıyla yakındı. Yine o aptalca gülümsemeyle gülümsüyordu, ama hafifçe.

"Tanrım, seni özledim," diye coşkuyla bağırdı. "Neden arkadaş değiliz?"

"Biz hiçbir zaman arkadaş olmadık, Dane," dedim onu oradan çıkarırken.

Bundan daha doğru bir söz hiç söylenmemiştir.

Sarhoş Dane'in güvenlik görevlisinin SUV'sine kanatlarını çıkarmadan binmesi mümkün değildi, bu yüzden kaldırımdaya durup soğukta çok sıcak, üstü çıplak bir adamın dev melek kanatlarını söküyordum, insanlar korna çalarken geçiyordu yanımdan.

Sonra şoföre kanatları verdim ve o da onları SUV'nin arkasına tıktırdı, ben de geçici denge kaybı, el-göz koordinasyonu ve derinlik algısı olan 90 kilodan fazla bir adamı arka koltuğa sokmaya çalıştım.

Ne yaparsam yapayım, sonunda onun altına düştüm. Sonunda, yarı yarıya üstümde olacak şekilde, ben de araca bindim.

Koltuğa yığıldık ve şoför kapıyı bizim için kapattı.

İç çekip Dane'i kucağımdan ittim. Ellerini çıplak gövdesinde yavaşça gezdirdi, sanki dalgın dalgın kanatlarını arıyormuş gibi. Ya da gömleğini. Ve onlara ne olduğunu merak ediyordu.

Aman Tanrım, bana çarpmadan önce eve nasıl gitmeyi planlıyordu? Arkadaşları onu böyle terk mi etmişti?

Şoför bizi yola koyarken, Lex'e mesaj atmak için telefonumu çıkardım.

Ben: Kardeşini böyle mi bıraktın? Yüzü bok içinde ve yarı çıplak?

Lex: Nerede o?

Ben: Kucağımda.

Lex: Her şeyi halletmişsin gibi görünüyor. (Sırıtan emoji.)

Dick. Telefonumu bir kenara koydum.

"Ne yapıyorsun?"

Başımı kaldırıp baktığımda Dane'in bana sırtıttığını gördüm; gözleri o sarhoş yarıklarındaydı, saçları gözünün üzerine düşmüştü. Aman Tanrım. Onu hiç bu kadar dağınık ve bu kadar... mutlu görmemiştim. Ve dağınık.

Kadınlık organlarımı şarkı söyletiyordu.

Anlaşılan sarhoş, dağınık Dane'lerden hoşlanıyorlardı.

"Kardeşine bir pislik olduğunu söylüyordum."

Kaşlarını çattı. "Lex'ten hoşlanmıyorsun."

"Bir ay boyunca bana nerede olduğunu söylemedi."

"Devi," dedi, o kadar yumuşak bir sesle ki ürperdim. Çıplak göğüs bölgemde tüylerim diken diken oldu. Nefesi boynumdan aşağı süzüldü. "Ona yapmamasını söyledim."

"Ben de senden hoşlanmıyorum."

"Biliyorum."

Koltuğa yaslandım. Kulağıma sarhoş gibi nefes alıp veriyordu. "İyi misin?" Elimi göğsüne bastırıp onu yerimden

çıkardım. "Biraz dengesiz görünüyorsun." Koltuğun ortasına oturmuş, bana doğru eğilmişti.

Başını salladı ve gözleri kapandı. Bayılıyor muydu?

Elini saçlarının arasından geçirdi ve derin bir nefes aldı.

"İyiyim," dedi, gözleri tekrar benimkilerle buluştu, gözleri kan çanağı gibiydi. "Güzel gözlerin var."

Emniyet kemerini bağlamak için çocuğun emniyet kemerini takıyormuşum gibi etrafından dolaştım, sonra da kendiminkini taktım. Saçımı mı kokladı acaba?

Tekrar gözlerine baktım.

Hafifçe gülümsedi.

Öf. Üstü çıplaktı ve o kadar güzel kokuyordu ki onu yalayabilirdim. Ama dilim, vücudumun geri kalanı gibi, bir Danimarkalı gibi hareket ediyordu. Şu anda ne kadar acınası derecede tatlı ve sarhoş olursa olsun, aramızdaki o seksi, kavga dolu dramaya kapılmamalıydım.

Bu gece olmaz.

"Yarın kıyafetlerinin yarısını geride bıraktığımız için üzülecek misin?" diye sordum. "Takım elbisenin ceketi iki yüz bin dolar falan eder mi?"

"Yok. İhtiyacım yok. Belki başkası alabilir." Tekrar hafifçe gülümsedi. Sonra ifadesi ciddileşti. "Bunu daha sık yapmalıyım."

"Ne yap?"

"İnsanlara bir şeyler verin," dedi ciddi bir şekilde.

Aman Tanrım, düşünce süreci yavaşladığında ve savunması düştüğünde bile ne kadar tatlı oluyordu ve bu kadar taş gibi, buz gibi ve buyurgan olamazdı.

Sadece birbirimize baktık. O bulanık gözlerinin ardında ne düşündüğünü hiç bilmiyordum. Düşünüyor muydu

acaba?

"Buzları temizleyen bir adam vardı," dedi aniden. "Adı neydi?" Odaklanırken alnı kırıştı. "Bennie. Bernie mi? Ona bir ev aldım."

Ne saçmalıyordu bu? "Hangi buz?"

"Buz pistinde. Hokey oynadığımız yerde."

"Hokey pistini temizleyen adama ev mi verdin?"

"Ne denir ki... bir yerde mi yaşıyordu?" Parmaklarını şıklattı, ya da şıklatmaya çalıştı. "Yeraltındakilerden biri... alt katta..."

"Bodrum mu?"

"Evet. Bodrum. Şehrin kötü bir semtinde, gerçekten kötü bir binanın bodrum katında yaşıyordu. Üç çocuğu vardı. Ve çocuklarına bakacak bir annesi yoktu. Lex bana öyle söyledi. Antrenmanlarda olduğumuzda buz pistinin dışında sigara içer ve onunla konuşurdu. Zamboni'yi sürer, buzları temizler ve soyunma odasını temizlerdi. Çocuklarını, onları izleyen ve okula götüren üst kattaki kadına bırakır, kendisi işe otobüsle gider ve zengin çocuklar hokey oynayabilsin diye buz pistini temizlerdi. Bu iyi bir şey değildi. Bu yüzden ona bir ev aldım."

"On yedi yaşındayken mi?"

"Hayır. Büyüdüğümde."

Ben sadece ona bakakaldım.

"Valhalla'daki ekibim halletti. Şirketlerimizden biri aracılığıyla bir ödül... bir çekiliş... icat ettiler ve ona evi kazandığını söylediler." Bir anlığına anılarda kaybolmuş gibiydi, gözleri donuklaşmıştı. "Bana ağladığını söylediler. Sanırım hayatımda yaptığım tek iyi şey buydu."

Aman Tanrım. Gözlerim yine sulanmaya başladı.

Gözlerimi kırpıştırarak geri çektim. "Bana yetkiyi sen verdin," diye hatırlattım.

Gözleri aniden bana döndü. "Hayalinin önünde asla durmamalıydım." Bakışları dudaklarıma kayd ve orada kaldı. "Bu çok kötü bir şeydi."

"Peki neden yaptın bunu?"

"Çünkü yapabilirdim." Burnu boynuma değecek kadar sendeledi. "En güzel şeylerin kokusunu alıyorsun."

Onu biraz daha ittim. "Bu gece ne kadar içtin?"

"Çok. Johnny'nin üst katta bir odası var." Parmağıyla yukarıyı işaret etti. "Çok fazla iniş çıkış vardı." Parmağını sersem bir daire çizerek döndürdü. "Otel odası. Balo salonu. Otel odası. Balo salonu."

Eh. Belki de bu, gecenin sonuna kadar onunla karşılaşmamamın sebebini açıklıyordu.

"Bu partide olacağımı biliyor muydun?"

"Öyle umuyordum. Senin için melek gibi giyindim."

"Ne?"

"Bana şeytan dedin. Senin meleğin falan olmak istiyordum, değil mi?" Elini yüzüne sürdü. "Ama seni bulamadım. Seni aradım. Hiçbir yerde bulamadım. Bu yüzden... içmeye devam ettim."

"Beni mi aradın?"

"Johnny, Xena gibi giyindiğini söyledi. Lex de Jane gibi giyindiğini söyledi. Shane, seni The Witsler'daki o kız gibi giyinmiş gördüğünü sanmış. The Wilcher. The Witcher."

"Beni bulmaya mı çalıştın?"

"Seni bulamadım," diye tekrarlardı, göz kapakları inik halde bana doğru eğilirken. Bilerek bile yapmıyor gibiydi.

İçki ağırlık merkezini falan bozmuştu. O tuhaf açıyla nasıl düşmediğinden bile emin değildim.

Sonra da hemen katlanmaya devam etti. Emniyet kemerini çıkarırken yuvasına geri fırladı ve tam kucağıma düştü.

"Şey..."

"Özür dilerim." Üzerime yayıldı ve beceriksizce döndü, sırtüstü yuvarlandı ve bacaklarına yer açmaya çalıştı. Ateşli, seksi ve sarhoş bir kedi gibi yavaşça esnedi. "Kucağın çok yumuşak," diye mırıldandı. "Çok yorgunum."

Bana baktı. Göğüslerim suratına biraz yakındı ama onlara bakmıyordu. Yüzüme odaklanınca bakışları biraz netleşti. "Yüzünü seviyorum."

Pencereden dışarı baktım. "Plastik cerrahım bundan memnun olur."

Cevap vermeyince tekrar yüzüne baktım.

Kaşlarını çattı. "Yine de bayıldım. Lisedeyken çok korkusuzdun."

Yanlış.

"Keşke arkadaşların da aynı fikirde olmasaydı," diye mırıldandım.

"Lex seni her zaman çekici bulurdu."

"Johnny çirkin olduğumu söyledi."

"Johnny aptal." Tekrar kaşlarını çattı. "Johnny çirkin."

"Johnny O'Reilly çirkin değil."

"Ruhlar da çirkin olabilir," dedi, benim sözlerimi alıntılayarak.

"O zaman neden onunla arkadaşsın?"

"Çünkü beni anlıyor. Nazikmiş gibi davranmama gerek yok." Düşünceleri bir anlığına dağıldı. Gözleri kapandı.

Neredeyse uyuyakaldığını sandım. "Ayrıca korkusuz," diye mırıldandı. "Bu özelliğini takdir ediyorum."

Kendimi tutamadım; alnından geriye doğru saçlarını okşadım, tek bir küçük, nazik dokunuşla. Çok ipeksi ve yumuşaktı.

İçini çekti.

"Neyden korkuyorsun, Dane?" diye fısıldadım.

"Her şey," diye mırıldandı. Gözleri zar zor açıldı, sonra sanki artık açık tutamıyormuş gibi kapandı.

Sonra nefesini verdi, "Sen."

Kırk Dördüncü Bölüm

Danimarkalı

Çatı katına vardığımızda, korumam bizi çelik kapının önünde bıraktı. Bu kişinin henüz çatı katına erişimi yoktu ve ona izin verip vermeyeceğimden emin değildim. Belki de alanımda çok fazla insan olmasından bıkmıştım.

Ben sadece bir tane istiyordum.

Devi'nin peşinden çatı katına doğru sendeleye sendeleye yürürken kendimi daha bilinçli ama bir o kadar da sarhoş hissediyordum.

Işıkları yakıp paltosunu çıkardıktan sonra bana bir bardak su getirmeye gittiğinde, onu takip ettim. Ağzımdan bir sürü tuhaf, güzel şey döküldü, mesela: "Burası senin güzelliğin gibi kokuyor," "Saçlarındaki röflelerin mutfak ışığı altında konyak gibi parladığını hiç söylemiş miydim?" ve "Keşke daha kısa olsaydım da bana bakmak zorunda kalmazdın."

"Tamam, aklımıza gelen her şeyi söylemeyelim," diye önerdi.

Bana verdiği bardaktaki suyun tamamını içtim. Sonra bana bir bardak daha doldurdu, ben de bir dolaba gidip karıştırmaya başladım. İçinden şeker ve kabartma tozu olabileceğini düşündüğüm bir şey çıkardım. Etiketini okumakta biraz zorlandım. Sonra Fransız tarafını okumaya çalıştığımı fark ettim.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Krep yapıyorum." Buzdolabını açtım.

"HAYIR."

"Evet."

"Ne zamandan beri krep yapıyorsun?" Buzdolabının kapağını kapattı.

"Ben krep yapabilirim."

"HAYIR."

"Açım."

"O zaman pizza söyleyelim. Yemek yapamayacak kadar sarhoşsun ve ben de sana yemek yapmayacağım."

Telefonum olmadığı için Uber uygulamasından pizza sipariş etti. Ben de gelişigüzel bir şekilde adaya yaslanıp ona baktım.

"Kara gözlerini seviyorum," diye coşkuyla söyledim.

İçini çekti.

"Sana öylece bakabilirim. Konuşurken parmaklarının dans etme şeklini seviyorum. Çok zarıfsın." Elim tezgahdan kayıp neredeyse yüz üstü düşecekken bunu vurguladım.

Kendimi zor yakaladım.

"Hadi, güzel, yumuşak bir yere oturalım." Devi kolumdan tutup beni oturma odasına götürdü. Kanepeye oturduk. Arkama yaslanıp bacaklarımı açtım. Cennetteymişim gibi hissettim.

"Cennet gibi hissettiriyor. Bu kanepenin bu kadar yumuşak olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Yarısını kaçırdın."

Öyleydim. Kıçım minderin kenarına ancak değiyordu, bacaklarım tüylü halının üzerinde uzanıyordu.

"Halıyı beğendim."

"Bu senin halın," dedi.

Öyle miydi? Her zaman bu kadar yumuşak mıydı? Çoraplarımı çıkarıp ayak parmaklarımı içine gömdüm.

Devi tekrar iç çekti. "Neredeydin Dane? Bana hiç anlatacak mısın?"

"Avustralya."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Sana bir kartpostal gönderdim."

"Sen gittikten üç hafta sonra o kartpostalı bile aldım, Dane."

Bu mantığı anlayacak kadar sarhoştum.

"Avustralya'da ne yapıyordun?"

Omuz silktim. "Sörf. Ve bu konuda ne öğrendiğimi biliyor musun?"

"Ne?"

"Ben iyi bir sörfçü değilim."

Hiç eğlenmişe benzemiyordu. "Avustralya birinci dünya ülkesi, Dane."

"Biliyorum."

"Yani, bikinili kızlarla sahilde sörf yaparken, ben senin lanet Kongo'da bir jaguar tarafından yeneceğinden mi endişeleniyordum? Ya da fidye için kaçırılacağından. Ya da öldürüleceğinden mi?"

Kaşlarımı çattım ve biraz doğruldum, böylece kolumu omzuna dolayabildim, beceriksizce onu kendime çekmeye çalıştım. "Hey. İyiyim."

Saçlarını kokladığında derin bir nefes aldı, sonra kendini kavrayışından kurtardı.

Sanki bir bulutun içine batıyormuşum gibi kanepeye gömüldüm. Devi beni izliyordu. Mutlu görünmüyordu.

"Sen gittin" dedi.

"Yapmak zorundaydım."

Elimi dizinin üzerine kaydırıp uyluğunu kavradım. Gözlerim kapanıyordu ve artık onları açık tutamıyordum.

Bilincimin son zerresini kullanarak kendimi yukarı doğru ittim. Yuvarlanıp başımı kucağına koydum.

Devi inledi. Elini saçlarımda gezdirdi ve her şey yolundaymış gibi hissettim.

"Sen yokken neler oldu sana, Dane?"

"Seni özledim."

Devi, sabahleyin oturma odasının pencerelerinden süzülen gün ışığıyla uyandı. Ben de kanepede onun yanında oturmuş, onun uyumasını izliyordum.

Gözlerini açtığı anda söylediği ilk şey, "Konuşmamız gerek." oldu.

"Evet. Yapıyoruz."

Yanıma oturdu ve gözleri önündeki sehpanın üzerinde duran buharı tüten kupaya takıldı. "Kahve mi o?"

"Öyle." Hafifçe gülümsedim. "Lavaboya mı dökeceksin?"

Bana baktı, sonra kupayı aldı, küçük bir yudum aldı ve eriyormuş gibi göründü. "Teşekkür ederim. Buna ihtiyacım vardı."

"Rica ederim."

"Ne kadar zamandır ayaktasın?"

"Bir süre."

Adada açıkta bırakılmış, harap olmuş pizza kutularına baktı. "Sanırım pizzayı buldun."

"Evet. Açlıktan ölüyordum."

Kalın saçlarını eliyle düzeltti. Kahverengi gözleri benimkilerle buluştu. "Benden hoşlanıyor musun Dane?"

Ona gözlerimi kırpıştırarak baktım. Yaklaşık bir saattir burada oturmuş, onu uyurken izliyor, tek düşündüğüm şey onu ne kadar sevdiğimdi.

Yani bir şekilde, onun sözleri bir türlü mantıklı gelmiyordu.

Bir de akşamdan kalmalık var.

"Ne?" dedim.

"Yani, gerçekten benden hoşlanıyor musun?"

"Evet, senden hoşlanıyorum."

Sessiz bir rahatlama nefesi verdi. "Öyleyse neden gittin?"

Başımı yavaşça salladım. "Sana söylemiştim, bunun seninle hiçbir ilgisi yok. Muhtemelen pek doğru gelmiyordur. Ve muhtemelen kulağa çok bencilce geliyordur. Çünkü bencilceydi. Ama gitmek zorundaydım."

Derin bir nefes aldı. "Tamam. Ama şimdi döndüğüne göre... Toronto'ya mı dönüyorsun? Ailenle halletmen gereken şeyler var mı?"

"Gerçekten halledilecek hiçbir şey yok. Onlara ayrılacağımı söyledim. Mirasımı bıraktım. İşimi. Her şeyimi."

"Ne?"

"Büyükanneme seni kaybetmeye değmeyeceğini söyledim. Bu yüzden her şeyden vazgeçtim."

"Ohhh... tamam," dedi. Evet, onu şaşkına çevirmiştim. "O zaman... ne yapacaksın? Ajansta çalışmaya gelebilir misin?" Ellerini saçlarından geçirdi ve zihninin hızla evirildiğini görebiliyordum. "Ya da belki... bilmiyorum, belki kendi işini kurabilirsin? Yardımcı olabilirim."

Bu fikir hakkındaki düşüncelerimi merakla bekleyerek bana dikkatle baktı.

"Çok tatlısın."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Bana hemen bir iş bulmanın, bir gelir bulmanın ve bunu benim için düzeltmenin yolunu bulman çok hoşuma gidiyor." Elim boynunun yanına koyup başparmağımı alt dudağında gezdirdim. Dokunuşumla gözbebekleri büyüdü, ağzı yumuşadı. "Senin bu yönünü seviyorum Devi. Bir şövalyenin gelip seni kurtarmasını beklemiyorsun. İşleri kendi eline alıyorsun ve her şeyi hallediyorsun." Elim geri çekildi. "Ama bunu düzeltmene gerek yok. Hâlâ bir işim var."

"Nasıl?"

"Çünkü büyükannemin ofisinden çıktıktan sonra arabasına binip beni evime kadar takip etti ve gidebileceğimi, ancak geri döndüğümde her şeyin beni bekleyeceğini söyledi. Bana, siktirip gitmem ve istediğimi

yapmam için bir süre tanıdı ve geri dönüp her şeye sahip oldum."

"Şaka yapıyorsun."

"Hayır. Sanırım bir gecede büyüttüğüm cesaretime saygı duydu ve sonuçta mirasına layık olduğuma karar verdi."

"O kurnaz kaltak-" diye mırıldandı Devi. "Özür dilerim."

"Endişelenme. Ben ona Şeytan diyorum. Bilirsin, kafamın içinde."

Bana çekingen bir gülümsemeyle baktı. "Muhtemelen senin mirasına layık olduğunu en başından beri biliyordu, Dane. Bunun farkındasın, değil mi? Seni sınyordu falan."

"Evet. Bunu bana yüzüme karşı söyledi. Beni test ettiğini söyledi."

"Sanırım sınavı geçtin."

"Evet. Sanırım."

Yüzüne baktım. Sonra çenesini tutup onu kendime doğru çevirdim. Yanağının üzerinden geçen ince, soluk çizgiye baktım. İlk başta fark etmedim bile. Sanki yüzünü yastığa bastırarak uyumaktan kalan bir çizgi gibiydi. Ama değildi.

Burnunun kenarına değdi, gözüne doğru kıvrıldı, sonra kayboldu. Farklı açılardan daha belirgindi. Hafifti ama oradaydı.

"Bir yara izin var." Başparmağımı yara izine sürttüm ama o çekti. Eli yüzüne gittiğinde göz göze geldik.

"Özür dilerim." Parmakları yara izinin üzerinde gezindi. Muhtemelen hissetmiyordu bile ama tam olarak nerede olduğunu biliyordu. "Makyajım silinmiş olmalı."

Gözlerimi kırpıştırarak ona baktım. "Az önce yüzün için benden özür mü diledin?"

"Genellikle makyajla kapatıyorum," dedi, sanki soruma cevap veriyormuş gibi. "Sanırım... bilirsin... ağlayarak geçirmişimdir."

"Sen... ağladın mı? Dün gece?"

Bunu neden hatırlayamadım?

"Sen uykuya daldıktan sonra," diye mırıldandı, gözlerimden kaçınarak. "Biraz ağlamış olabilirim."

"Neden?"

"Çünkü," dedi neredeyse fısıldayarak, "sadece... geri döndüğüne sevindim."

"Devi."

Hâlâ bana bakmıyordu. Parmakları hâlâ yara izini kapatmaya çalışıyormuş gibi havada asılı duruyordu.

Elini alıp yüzünden çektim. "Neredeyse hiç belli olmuyor. Yara izinin kaldığını bilmiyordum."

"Çok fazla makyaj yapıyorum," dedi. "Genellikle."

Ve dün gece ağlayarak mı kapattı? Benim yüzümden mi? Ben kucağında sarhoş bir şekilde baygınken mi?

İsa.

"Benim yanımda makyaj yapmana gerek yok" dedim.

Kahvesine uzandı ve bir yudum aldı ama hâlâ gözlerime bakmıyordu.

"Çıplak halini seviyorum," dedim, sesim alçak ve yumuşaktı.

Gözleri bana kaydı ama bunu duyduğuna pek sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Neyin var?" diye sordum ona. "Seni neden bu kadar rahatsız ediyor?"

Bana sinirli bir bakış attı. "Kusurlardan hoşlanmam, tamam mı?"

Güldüm. Kendimi tutamadım.

Kaşlarını çattı.

"Bunun bir kusur olduğunu mu düşünüyorsun? Devi... Oynamayı sevdiğin bir maçta kış tekmelerken yüzüne krampon yedin. Bu bir kusur değil. Hatta bir onur madalyası. Bir hayat başarısı. Sana 'yılın en iyi oyuncusu' ödülünü vermeliydiler. Seni futbol sahasında gördüm. Muhteşemdin."

"O kadar iyi değildim," diye mırıldandı. "Sadece oynamayı seviyordum."

Başımı salladım, sanki farkında değilmiş gibi... "Sahada harikaydın Devi. Ve kimsenin fark etmemesi senin suçun değildi. O okulda kimse kız futbol takımıyla, erkek hokeyi kadar ilgilenmiyordu. Bu da orada yanlış olan bir şeydi."

Gözleri sulandı ve yumuşadı. "Neden umurundaydı ki? Her lanet olası antrenmana geliyordun."

Omuz silktim. "Sen de oradaydın. Yoksa seni okul dışında nasıl görebilirdim ki? Maçlarıma, hatta antrenmanlarıma bile gelmezdin."

"Birkaç maça geldim" dedi.

"Eh, eminim görülecek pek bir şey yoktu. Sen futbolda benim hokeyde olduğumdan daha iyiydin."

"Bunu söylediğin için teşekkür ederim." Tereddüt etti, sanki kelimelerini dikkatle seçiyormuş gibi. "Kötü değildin... ama hatırladığım kadarıyla, oynamaktan çok dövüştün."

"Doğru."

"Neden?"

"Bilmiyorum. Sıradan olmaktan hoşlanmıyordum. Bu yüzden kendimi başka şekillerde rezil ettim. Testosteron

mu? Ego mu? Dürüst olmak gerekirse futbolda daha iyiydim. Ama egom artık o sporu yapmama izin vermiyordu. Bu yüzden hokey oynadım."

"Shane iyiydi," dedi düşünceli bir şekilde.

"Ah."

Sırıttı.

"Ve Shane çok iyiydi," diye itiraf ettim.

Sonra uzanıp elini tuttum. Ona doğru kaydım. Yara izine baktığımda gerildi ve biraz geri çekildi. Dudaklarım yanağındaki yara izine değene kadar eğildim... sonra yara izi boyunca yukarı doğru, burnunun kenarına doğru kaydım. Onu oradan öptüm.

"Bu bir kusur değil," diye fısıldadım.

"Kendimi zayıf hissettiriyor," diye fısıldadı.

Geri çekilip koyu gözlerine baktım.

"Bunu görmeni istemiyorum" dedi.

"Sen zayıf değilsin Devi. Güçlüsün. Eğer biri zayıfsa, o da benim. Hayatım boyunca başkalarını, onlarda gördüğüm zayıflıklar yüzünden yargıladım. Tüm profesyonel itibarımı, başkalarındaki zayıflıkları tespit etme yeteneğim üzerine kurdum. Ve tüm bu zaman boyunca zayıflıklarla doluydum. Onlarla yüzleşmek yerine onları nasıl gizleyeceğimi öğrendim. Kendimi düzeltmek yerine etrafımdaki her şeyi düzelttim. Senin gibi güçlü olmayı hiç öğrenemedim. Çünkü olmak zorunda değildim. Büyükannem güçlüydü. Annem güçlüydü. Bana bakılıyordu. Korunuyordum. Ben sadece... Artık böyle yaşamak istemiyorum."

"Bu yüzden mi ayrıldın?"

"Evet. Bu yüzden ayrıldım."

"Anlat bakalım," dedi. "Uzaktayken neler olduğunu anlat. Beni özlediğini söylemiştin..."

"Yaptım."

"Ama sen bir aydır yoktun. Neden?"

"Sadece... ihtiyacım vardı," dedim ona. "Gerçekten ihtiyacım vardı. Ailemin ve Davenport isminin hayatım boyunca bana sahip olduğunu hissediyordum. Onlara sadece kısa bir süreliğine bile olsa bağlı kalmamanın, onların koruması veya kuralları altında olmamanın nasıl bir his olduğunu bilmek istiyordum."

"Ve?"

"Ve iyi hissettirdi. Bir süreliğine."

"Ve hiç kimse seni tanımadı mı?"

Omuz silktim. "Neden öyle yapsınlar ki? Ben ünlü biri değilim. Orada pek de önemli biri değilim. Sahilde sıradan bir adamdım sadece. Sörf yapamayan bir turist. Diğer gezginlerle ve bir grup yerliyle de takıldım. Ve ben de onlardan biriydim. Bira içip sahilde takıldık. Harikaydı. Ve farklıydı. Birkaç kez bir mağazaya girmeye çalıştım ama sörf nedeniyle kapalı olduklarını gösteren bir tabela gördüm. Oradaki her şey ters dönmüştü. Ve çok... rahattı."

Devi, gözleri ısınarak dinledi. "Eğlendin," dedi.

"Evet. Eğlendim. Hiç bu kadar... kaygısız bir hayatım olmamıştı."

Hafifçe gülümsedi, sanki benim için mutlu olmuş gibiydi.

"Onlara adımın David Jones olduğunu söyledim."

"Sen yapmadın!"

"Elbette yaptım. Artık o benim ikinci kişiliğim. Belki bir dahaki sefere ortadan kaybolmam gerektiğinde David seni güzel bir yere götürür."

Gülümsemesi soldu. "Belki."

Elini avucuma aldım. "Devi... sonunda, tek yaptığım gerçeklikten küçük bir tatildi. Ve sonunda, hayatımı geri istediğimi fark ettim. Doğduğum bu hayatı hep istedim. Tek gerçek sorunum kendimleydi. Hiçbirini hak ettiğimi hissetmedim."

"Neden?"

"Çünkü babam gibi olduğumdan korkuyordum. Tamamen işe yaramazdım."

"Dane, hadi gel."

"Ciddiyim. Bana verdikleri şeyler olmadan ne işime yarar ki? Bu sorunun cevabını gerçekten bilmiyordum ve bu, kendime olan inancımı yavaş yavaş aşındırıyordu. Sanırım yolum keşiştiği andan itibaren sana çekildim çünkü içimi görüyordun. Bana da inanmıyordun. Sanki gerçek beni görüyordun. Ya da en azından, herkesin gördüğü Dane Davenport'un ötesini görüyordun. Bende gördüğün şeyden neden hoşlanmadığını bilmek ve belki de seni kazanmak istiyordum. Ama bu asla olmadı."

"Beni kazandın, Dane."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Ciddi miydi acaba?

O zamandan mı bahsediyor, yoksa şu andan mı?

"Baban gibi olmaktan neden bu kadar korkuyorsun?" diye sordu bana. "Ondan hiç bahsetmiyorsun. Lütfen bana onun bir gangster olduğunu söyleme."

Kaşımı kaldırdım. "Hayatımın o kısmı hakkında araştırma yapmadın mı?"

"Hayır. Tek bildiğim, annenle babanın uzun zaman önce boşandığı. Bundan daha fazlasını araştırmayı düşünmedim."

Sanırım çok önemli bir şey olsaydı, mesela gangster falan olsaydı, bunun göze batacağını düşündüm."

"Gangster değildi. Babam, daha önce de söylediğim gibi, üniversitedeyken futbolcuydu. Kuzey Vancouver'da doğup büyüdü. Üniversite için doğuya gitti ve orada annemle tanıştı. Üniversiteden mezun olur olmaz evlendiler. Ondan sonra, babam tam bir sülük oldu. Annemin sırtından geçindi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Annemin ailesi ona futbolu bırakıp Christiana Davenport'un kocası olmaya kendini adanması tavsiyesinde bulundu. Ve o da bu rolü kabul etti. Aslında kendisine söylenen her şeyi yaptı. O, kupa kazanmış bir kocaydı."

"Vay canına. Bunun bir şey olduğunu bile bilmiyordum."

"Aslında olmamalı," dedim kuru bir sesle.

"Devam et," diye teşvik etti Devi. "Gerisini duymak istiyorum. Aşıklar mıydı?"

"Hiçbir fikrim yok. Sanırım bir süreliğine öyleydiler. Ama sonra babam annemi aldattı. Muhtemelen çok. Annem öğrendi, ilişkiyi yürütmeye çalıştı ama sonra onu tekrar yakaladı. Bu yüzden, kaçınılmaz olarak, ondan boşandı. Annemin, herkesin önünde, ona ihtiyaç duyduğu mükemmel koca resmini çizmiyordu. Buraya geri döndü, annemin ödediği bir malikanede yaşadı. Boşanmada küçük bir servet aldı, kesinlikle hak ettiğinden fazla. Özellikle de bildiğin gibi, annemin kız kardeşiyle de yattığı için. Ve sanırım... annem bu kısmı en başından beri biliyordu." Suratımı ovuşturdum. "Bak, onun babam olduğunu biliyorum. Kötü bir baba falan değildi. İyi bir baba da değildi. Yine de büyürken ona tapıyordum. Tıpkı onun gibi olmak

istiyordum." Acı acı güldüm. "Sanırım bana sattıkları imaja inandım. Herkese sattıkları imaja."

"Peki, Laurinda ile olan ilişkisini bilmiyorsan neden ondan bu kadar nefret ediyorsun?" diye sordu Devi bana. "Diğer ilişkilerini de biliyordun."

"Sanki. Annem ondan boşanıp evden kovduktan ve o da beni terk ettikten sonra epey öfkelenmişim. Çoğunlukla anneme. Her şeyin onun suçu olduğunu düşünüyordum. Aileyi dağıttı. Babamı da gönderdi. On dört yaşındaydım ve gerçekten hiçbir şey bilmiyordum. O zamanlar, onu aldattığına dair duyduğum her şeyi tam olarak anlamıyordum. On dört yaşındaki beynimde, bunun başka bir kadına aşık olduğu anlamına geldiğini düşünüyordum. Ben sadece bir çocuktum. Babam benim kahramanımdı."

"Anlaşılabilir..." dedi Devi, nefes almak için durduğumda.

"Yani, anneme bu konuda çok dert yandım. Neredeyse bir yıl boyunca şımarık bir velet gibi davrandım. Ta ki sonunda bana babamı çok özlüyorsam batıya gidebileceğimi söyleyene kadar. Öyle de yaptım. On beş yaşındayken buraya uçtum ve sonraki üç yıl boyunca babamla yaşadım. Liseyi bitirene kadar. Annemin ona aldığı o malikanede onunla yaşadım. Ve zamanla, onun gerçekte kim olduğunu gördüm."

"O kimdi?"

"Sadece... hayatında hiçbir şey başaramamış bir adam. En büyük başarısı üniversitede zirveye ulaşip karısının... eski karısının sırtından geçinmekti. Karısının tüm sıkı çalışması, aile serveti, elinden gelen her şeyi kullandı. Neden ona izin verdiğini bile bilmiyorum. Hep onu

susturmak için onunla ilgilendiklerini sanırdım. Basında onları kötülemesin diye. Ama giderek bunun daha fazlası olduğunu düşünmeye başlıyorum. Belki de annem onu hâlâ önemsiyordur falan? Ya da, bilmiyorum... tüm bu olanlardan dolayı suçluluk duyuyordur? Belki de onu sandığımdan daha çok seviyordur. Belki de ona ihanet ettiğinde kalbini kırmıştır."

Gözlerimi ovuşturdum. Son zamanlarda ne kadar uyumuş olursam olayım, bir türlü doyamıyordum.

Devi elini sırtımda hafifçe yukarı aşağı gezdirdi. "Ne oldu Dane?"

Gözlerinin içine baktım ve gerisini zorla ağzımdan kaçırmak için elimden geleni yaptım. O benim yasal karımdı. Her şeyi bilmeye hakkı vardı. Bana güvenmesini istiyorsam dürüst olmalıydım. Ailem söz konusu olduğunda, bildiğim her müstehcen ayrıntıyı ona anlatmalıydım.

"On altı yaşıma geldiğimde," dedim ona, "babama olan inancımı hızla kaybediyordum. Ama annem geri dönmeme izin vermedi. Öğreneceğim bir ders olduğunu söyledi. Onu bırakıp babamla yaşamak istediğimi, bu yüzden okul bitene kadar orada kalacağımı söyledi. Bu yüzden birkaç yıl daha kalmak zorundaydım. Hayatımın o noktasında biraz kötü bir ruh halinde olduğumu fark etmiş olabilirsiniz."

"Evet. Bunu fark etmiş olabilirim." Devi bana yumuşak bir şekilde gülümsedi.

"Ona hiç benzememek için elimden geleni yaptım," dedim. "Beaumont'taki ikinci yılımda futbol takımını bırakıp hokey seçmelerine katıldım. Sadece hobi amaçlı oynuyordum ve en azından takımda kalabilecek kadar iyiydim. Beni meşgul ediyordu ve buna ihtiyacım vardı.

Babamla gereğinden fazla zaman geçirmemeye çalıştım. Ondan utanıyordum. Diğer arkadaşlarımın babalarının işleri vardı. Amaçları vardı. Hayatta hiçbir şey yapmamışlardı. Babam lise arkadaşlarımdan daha fazla esrar içiyor ve daha fazla video oyunu oynuyordu. Kendine bile zar zor bakabilen sorumsuz bir kardeşle yaşamak gibiydi. Toronto'daki evimizde sahip olduğumuz tüm personel olmadan, temelde beceriksizdi. Şımarık bir veletti ve ben bunu hiç fark etmedim çünkü ben de çok şımarık bir velettim. Yaşlandıkça... bu daha da belirginleşti."

Duraksadım, gerçekten o zamanı düşündüm. Pek düşünmekten hoşlanmadığım bir şeydi. O yerden çok hızlı kaçmıştım. Yine de dünyanın öbür ucundaki o kumsalda yatana kadar, bir kısmını da yanımda götürdüğümü fark etmemiştim.

"Annem beni burada onunla bıraktığı için ona çok kızgındım," diye itiraf ettim. "Ama dürüst olmak gerekirse, ona daha çok saygı duyuyordum. Babamla o evde geçirdiğim her gün, anneme ve ailesine ne kadar çok çalıştıkları ve neler inşa ettikleri için daha çok saygı duyuyordum. Kimse onlara bir şey vermedi. Onlar bunun için çalıştılar. Çok şey miras kalan annem bile çok çalıştı. Onların uğruna çok çalıştıkları o hayata layık olmak istedim. Asla babam gibi olmak istemedim. Sadece o lanet okuldan mezun olup buradan siktirip gitmek istiyordum."

"Evet, öyleydin," dedi Devi. "Okulun en iyi öğrencilerinden biriydin. Her derste ne kadar başarılı olduğun biraz tuhaftı." Sanki beni gülümsetmeye çalışıyormuş gibi tekrar gülümsedi.

"O zamanlar bana hiç gülümsemedin," dedim yumuşak bir sesle. "Benden hiç hoşlanmadın. Ve seni gerçekten suçlayamam."

"Dane. Eğer senin de beni sevebileceğini düşünseydim, senden çok hoşlanırdım."

Yüzünü inceledim. Bana bakan o iri kahverengi gözleri. Ve o anda anladım.

İkimiz de aptaldık.

Bana karşı hislerini itiraf edemeyecek kadar güçlüydü. Ben de ona karşı hislerimi itiraf edemeyecek kadar zayıftım.

"Liseden mezun olduğum gece," dedim ona, "kendime çok acıyordum. Hoşlandığım bir kız vardı ama benden hoşlanmıyordu. Mezuniyete en yakın arkadaşım ile gelmişti. Kelli adında bir kızla çıkmıştım, ama ondan bile hoşlanmıyordum. Ve berbat bir gece geçirdim. Çok sarhoş oldum. Utanç verici şeyler yaptım. Peki ya hoşlandığım kız? Onu öptüm, o da suratıma tokat attı."

Devi yavaşça elini yüzüne doğru uzattı ve parmaklarının arasından bana baktı

"Sorun değil," dedim ona. "Hak etmiştim. Ama, şey, o özellikle aşağılayıcı andan sonra, gecem daha da kötüleşti."

"Öyle mi?" Eli yüzünden düştü.

"Evet. O partiden Kelli ve birkaç arkadaşım ile ayrıldım. Johnny O's'ta bir after party'ye gidecektik ama birkaçımız Johnny's'e giderken içki almak için uğradık. Benim evimde. Ya da, bilirsin, babamın evinde. Dışarıda birkaç arkadaşla sigara içiyordum ama sonra Kelli'yi bulamadım. Onu aramaya gittim ve işte oradaydı. Babamla birlikte. Ofisinde."

"Vay canına. Ve onlar...?"

"Kesinlikle. Onu becerdi. Onları tartışırken yakaladım."

Devi'nin ağzı açık kaldı. "Ama... biliyordu ki... seninle birlikteydi? Senin randevun muydu?"

"Ah, evet. Onları sevişirken yakalamadan yaklaşık yirmi dakika önce tanıştırdım. Bildiğim kadarıyla ilk tanışmaları değildi. O evde partiler verirdim. Orada bir sürü kız olurdu. Babam da bazen etrafta takılırdı. Bilmeliydim. Sanırım inanmak istememiştim... ta ki kendi gözlerimle görene kadar."

"Şey... evet. Anladım. Kim böyle bir şeye inanmak ister ki?"

"Sanki hiç büyümemiş gibiydi," dedim acı acı. "Hâlâ üniversitedeydi, kampüsün iri yarı adamıydı, yerel lise amigo kızlarıyla sevişiyordu."

"Kahretsin," dedi Devi. "Bu... iğrenç."

"Evet. Bunun farkındayım."

"Onu... istismar mı ediyordu?"

"Sanırım öyle değildi. On sekiz yaşındaydı ve gördüğüm kadarıyla, ona çok düşküncü. Ondan sonra bir süre çıktıklarını duydum. Shane öyle söyledi. Babam ve bazı arkadaşlarıyla ara sıra karşılaşırdı. İstesem de istemesem de, bazen burada olup bitenler hakkında beni bilgilendirirdi."

"Bok."

"Evet. Ama artık geçmişte kaldı, değil mi? İnan bana, o gece babama olan tüm saygımı yitirdim. Ertesi sabah o uçağa bindim ve bu yıla kadar Vancouver'a hiç dönmedim. Ayrılırken, onu bir daha asla görmek istemiyordum."

"Seninle hiç barışmaya çalışmadı mı?" diye sordu nazikçe. "Özür diledi mi?"

"Özür dilemek mi? Tam olarak değil. Telafi etmek mi? Evet. Yani, bana ulaşmaya çalıştı. Belki bir gün o çağrıyı yanıtlarım. Ama şimdiye kadar hayır."

"Şey... Benimle konuşmaya istekli olmana sevindim," dedi. Şaka yaptığını biliyordum. "Çünkü, biliyorsun, hayatının o korkunç gecesinde ben de vardım."

"Devi, o gece başıma gelen tek iyi şey sendin. Aslında tüm o yıl boyunca. Ve tıpkı son sınıfın ilk gününde hayatıma girdiğin gibi... uzun, çok uzun zamandır başıma gelen en iyi şeysin. Aslında, başıma gelen en iyi şeysin."

"Dane... Keşke bunun için sana teşekkür edebilseydim. Çok tatlı. Ama... Bunu hak edip etmediğimi bilmiyorum."

"İnan bana. Sen geldiğinde hayatım büyük bir mutsuzluğa doğru gidiyordu. Her iki seferde de. Bu gidişatı düzeltmemeye yardım ediyorsun. Daha fazla minnettar olamazdım."

"Ama... sana karşı çok sert davrandım Dane. Ve sen yokken bunu çok düşündüm. Bunun nereden geldiğini. Çünkü lisede bana bu kadar kızmamı gerektirecek bir şey yapmamıştın." Derin bir nefes aldı. "Seninle tanıştığımda içimde büyük bir öfke vardı. Ve sanırım bunun bir kısmı çok eskilerden geliyor. Sanırım hayatım boyunca annemden çelişkili mesajlar aldım ve bunun beni biraz... sertleştirmesine izin verdim."

"Ne hakkında karışık mesajlar?"

"Bir ilişkide nasıl biri olmam gerektiğiyle ilgili. Belki de bu yüzden bu konuda pek iyi değilim."

"İlişkilerde neden iyi olmadığını düşünüyorsun?" diye sordum ona.

"Bakalım. Çünkü değilim."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü gerçekten önemli bir şey hakkında konuştuğum insan sayısı bir elin parmaklarını geçmez. Bir sürü arkadaşım var ama çoğu sadece tanıdık, anlıyor musun? Onları pek tanımıyorum. Ve beni sadece senin dediğin gibi odanın öbür ucunda parlayan kız olarak tanıyorlar. İnsanlar beni fark ediyor ama tanımıyorlar. Beni herkesten daha iyi tanıyan, harika bir en iyi arkadaşım var çünkü ona gerçekten izin verdim." Tereddüt etti. "Ve bir iş anlaşması kapsamında evlendiğim bir kocam var çünkü kariyerimde başarılı olmak kadar hiçbir şeyi, hatta bir erkeği bile istemedim. Sen benim düşmanımydın, hatta bir nevi can düşmanım ve aramızda her zaman böyle oldu. Sana güvenemiyorum çünkü güvenirsem, bana çok yaklaştımana izin vermiş olurum, belki de sana ihtiyaç duymaya başlarım... ya sen üstünlük sağlarsan?" Derin, koyu gözleriyle bana baktı, son derece savunmasız görünüyordu.

"Ya bana aşık olursan?"

"Evet. O. Gülme. Gerçekten endişe verici."

"Bunu görüyorum."

"Bana bakmayı bırak."

Ağzımda bir gülümseme belirdi. "Neden?"

"Savunmasız olmayı sevmiyorum."

Elini avucumun içine aldım. "Ama içimi eritiyor. Bana ihtiyacın olduğunu daha önce hiç itiraf etmemiştin."

"Sana her zaman ihtiyacım vardı. Beni daha iyi biri yapıyorsun." dediğinde neredeyse sinirli görünüyordu ama

samimiydi.

"Devi. Şu anda kalbimi kırıyorsun."

"Benimle dalga geçme. Bu benim için çok zor." Hafifçe homurdandı. "Kaybetmeye karşı içimde yerleşmiş bir isteksizlik var. Ne pahasına olursa olsun. Tek başına kalma pahasına bile."

Ona bakakaldım. Ne kadar güçlü olduğuna Şaşırdım ama onu böyle, bana açılırken görmek onu daha da güzelleŐtirdi. Çünkü ne kadar güçlü olduğunu kanıtladı. Bildiğinden daha güçlü.

"Biliyor musun," dedim ona, "seni anladığımda senden uzaklaŐabileceĐimi sanmıştım. Zayıflıklarını keşfettiğimde. İŞte yaptığım bu. Zayıflıklarını bulup onları kesip atıyorum. Belki de bu yüzden kendi zayıflıklarımla başa çıkmakta bu kadar zorlandım. Yokmuş gibi davranmaya çalıştım çünkü çok korkutucuydu, o kadar derine inmek çok zordu. Ama seninleyken... Hiçbir zayıflık bulamadım. Ne kadar derine inersenem ineyim."

"Sanırım bir Şeyler buldun." Gerisini söylemedi ama yüzündeki korkuyu görebiliyordum. Beni Şimdi mi bırakacaksın?

"Evet, buldum. İŞte oradalar. Ve seni daha çok seviyorum."

"Beni seviyorsun?"

"Seni koridorda köşeye sıkıştırıp öptüğümde, bana Şeytan dediğinde seni sevmiŐtım. Benden nefret etmenden nefret ediyordum. Çünkü seni zaten seviyordum. Seninle tanıştım andan itibaren sana aşık olmuştum."

"Aslında senden nefret etmiyordum, Dane," diye fısıldadı.

Ama bana hâlâ beni sevdiğini söylememiştii.

"Fakir olsaydım beni daha çok sever miydin?" diye sordum ona. Çok ciddiye dim. Bilmem gerekiyordu.

Şaşkınlıkla baktı. "Ne?"

"Beyaz olmasaydım beni daha çok sever miydin?"

"Aman Tanrım, Dane."

"Nazik olsaydım beni daha çok sever miydin?"

"Hayır." Yüzümü ellerinin arasına aldı. "Çünkü seni şu ankinden daha fazla seve mem."

"Güzel," dedim boğuk bir sesle.

"Neden bana söylemedin?" dedi. "Neden bana beni sevdiğini söylemedin? Toronto'da olduğun onca zaman boyunca...? Öylece çekip gitmeden önce. Bana ulaş ıp söyleyebilirdin."

Yutkundum. "Yani ne yapmam gerekiyordu? Sana mesaj mı atmalıydım? 'Hey, seni seviyorum' mu?"

"Evet. Belki."

"Hey," dedim yumuşak bir sesle, gözlerinin içine bakarak. Ellerimi saçlarına daldırıp yüzünü yüzüme yaklaştırdım. "Seni seviyorum."

Sonra beni öptü ve ben de hemen içine düştüm. Kollarımı ona doladım ve kanepeye yığı lırken uzun ve yavaş bir şekilde onu öptüm.

"Senin için her şeyden vazgeçerdim," dedim ona, gerçe ği dudaklarımla yalayarak.

"Biliyorum Dane," diye fısıldadı. "Sana inanıyorum."

Kırk Beşinci Bölüm

Danimarkalı

Yedi hafta sonra...

Evet, bu ilginçti.

Annem Christiana Davenport da bir grup motorcuyla aynı partideydi.

Her nasılsa, bu işin nasıl sonuçlanacağını hiç tahmin etmemiştim ta ki o zamana kadar. Otuzuncu doğum günü partimi planlama zamanı geldiğinde ve eşim hiçbir planım olmadığını fark ettiğinde, neredeyse tüm sorumluluğu üstlendi ve bu benim için hiç sorun değildi.

Devi bana ne istediğimi sordu ve ona üç talimat verdim. Küçük, özel, açık bar. Ayrıca bir davetli listesi de verdim. Ve işte buradaydık.

Parti, Devi'nin galaya davet edip annemi ilk kez etkilediği otelin gösterişli barındaydı. Çalışanlarımın bir kısmı buradaydı; aralarında, günlük işlerde benimle çalışmaya devam edebilmesi için Vancouver'a taşıdığım Wiley ve partiye kocasıyla birlikte gelen Velma da vardı.

Annem de Toronto'da parti yapmadığım için çok sinirlenerek uçup gelmişti.

Ama neden Toronto'da olsun ki? Artık Toronto'da yaşamıyordum.

Büyükannem uçakla gelmezdi; son zamanlarda giderek daha az seyahat ediyordu ve gürültülü bir parti için buraya kadar gelmek, muhtemelen sarhoş olup gizlice karımla yatmak için dışarı çıkmam, öncelik listesinde ilk sıralarda değildi. Onu suçlamıyordum. Gelecek hafta Toronto'dayken, ailece güzel bir doğum günü yemeği için onunla görüşecektim.

Muhtemelen en iyisi bu.

Yüksek sesli rock müziği çalıyordu. Lex arkadaşlarıyla içki içiyordu. Shane çoktan sarhoş olmuştu ve Johnny'nin tüm grubu buradaydı. Arkadaşlarıma, isterlerse birkaç arkadaşlarını da getirmelerini söylemiştim.

Arkadaşlar olmadan nasıl bir parti olur ki?

Lex, deri ceketli üç adamla birlikte yaklaşık on dakika önce gelmişti; belli ki motorcu tiplerdi. Annem içeri girdikten yaklaşık beş saniye sonra.

Yoldan geçen bir garsondan kendime bir şampanya aldım. İçki ve eşim bu geceyi atlatmama yardımcı olurdu herhalde. Ve tabii ki, iyi ruh halim de yardımcı olurdu.

Annem, onu selamladığımda buraya gelmek zorunda kaldığı için iki kez şikayet etmişti. Ama ben bunu geçiştirdim.

Ben de batı yakasını sevmeye başlamıştım.

Devi'm vardı. Eski arkadaşlarım vardı. Lex'im vardı. Ve resmen Vancouver'a taşındığım ofisim vardı. Hâlâ

Toronto'ya gidip gelecek ve orada, elbette merkez ofiste bir ofisim olacaktı. Ama evim artık Vancouver'daydı.

Devi ve ben, Katie ve Jesse'nin evine çok da uzak olmayan West Point Grey'de bir ev bile satın almıştık.

Büyükannem taşındığım için pek memnun değildi. Ama onaylamaması artık beni rahatsız etmiyordu. Bir gün Valhalla benim şirketim olacaktı, bu yüzden sonunda istediğim gibi yönetilecekti. Hem annem hem de büyükannem buna katlanmak zorunda kalacaktı.

Johnny'nin masasına merhaba demek için uğradığımda, etrafıma bakınarak Devi'yi aradım. İçeri girip çıkmış, telefonuyla konuşup insanları selamlamıştı. Şimdi Chaz ve birkaç arkadaşıyla bara geri döndüğünü görünce telefonumu çıkarıp ona bir mesaj attım.

Ben: Hey. Seni seviyorum.

Telefonunda muhtemelen buna benzer yüzlerce mesaj vardı. Her gün ona gönderiyordum. Yüzüne karşı onu sevdiğimi, hatta daha da çok sevdiğimi söylüyordum. Sanki kayıp zamanı telafi etmeye çalışıyordum.

Avustralya'da sadece dört hafta değil. On iki yıl boyunca ona bu sözleri söyleyebilirdim, söylemeliydim.

Çok güzel görünüyorsun. Bugün için ne planladın? Bu arada, seni seviyorum.

Her zaman ağzımdan kaçıyordu.

Shane ve beraberinde getirdiği birkaç adamla konuşmak için durdu, ben de annemle konuşmaya karar verdim. Beni selamladıktan sonra bara doğru yürüdü ve onu elinde Manhattan'la orada buldum.

İçki şişelerinin arkasındaki aynalı duvardan geldiğimi görünce bana döndü. Yanına yaklaşıırken, "Bu harika bir parti," dedi. "Harika" kelimesinden, zarif ama zevkine göre fazla gürültülü olduğunu anladım. "Devi bunu senin için mi ayarladı?"

"Evet." Artık alışkanlık haline gelen yanağını öptüm. Yavaş yavaş alışıyor gibiydi.

O da bana karşılık verdi.

Sonra odaya, karanlık, parıldayan ahşaba, avizelere ve mum ışığına göz attı. Sonra bana baktı ve takım elbisemi inceledi. Kravatımı düzeltti, aslında düzeltmeye ihtiyacı yoktu. "Zevki iyi."

"Evet öyle."

İçkisini yudumlarken Lex'e baktı. "Lütfen bana Laurinda'yı davet ettiğini söyleme."

Kaşımı kaldırıp şampanyamdan bir yudum aldım. "Sence öyle mi yaparım?"

"Kim bilir. Sadece neyle karşılaşacağımı bilmek istiyorum."

"Bu kadar." Kalabalığa baktım. "Sanırım herkes burada. Ve hayır, onu davet etmedim. Henüz onunla konuşmadım."

"Henüz mü? Yani, öğrendiğinden beri... o..." Annem elbisesini düzeltti, gözlerini kaçırırken rahatsız görünüyordu. "Seni o doğurdu," diye tuhaf bir şekilde sözlerini tamamladı.

"Annem mi yani?" dedim. Gözleri gözlerimle buluştu.

"Sen öyle mi görüyorsun?"

"Sen her zaman annem olacaksın, Anne. Bunu hiçbir şey değiştiremez."

Gözlerinde gözyaşına benzer ufak bir parıltı gördüğüme yemin edebilirdim. Belki de sadece mum ışığındandı. "Seni seviyorum Dane," dedi, sanki bu hiç şüphe uyandırmayacakmış gibi.

"Biliyorum."

"Onunla konuşmayacak mısın?" diye sordu bana.

"Onunla konuşmamı ister misin?"

"Kendini rahat hissettiğin şeyi yapmanı istiyorum." Hafifçe içini çekti. "Dane, sana bir gün söylemeyi planlıyordum."

"Ne, elli yaşındayken mi? Yoksa o öldüğünde mi?"

Kaşlarını çattı. "Hayır. Çok daha önce. On sekiz yaşına bastığında sana söyleyeceğimi düşünmüştüm. Ama Vancouver'daydın ve liseden sonra Toronto'ya döndüğünde çok öfkeliydin... Sonra yirmi bir yaşına bastığında sana söyleyeceğimi düşünmüştüm. Ama üniversitede çok dengesizdin. Kim olduğunu anlamaya çalışıyordun. Seni kaybetmekten hep... biraz korkuyordum."

"Anne. Ne yapacağımı sanıyordun? Laurinda ve mafyayla kaçıp gideceğimi mi?"

"Hayır." Tekrar iç çekti. "Bilmiyorum. Kuzenin..." Lex'e bir bakış attı. "Kardeşin yani," dedi özür dilercesine. "Kaçıp bir motorcu çetesine katıldı. Kim bilir."

"Motorcu tipe benziyor muyum?" Şampanyamı yudumlarken bana baktı.

"Elbette hayır oğlum. Ama beni asla affetmeyeceğini düşünmüştüm. Oğullar, haksızlığa uğradıklarında annelerine daha kötü şeyler yaparlar."

"Bana haksızlık etmedin. Benim için doğru olduğunu düşündüğün her şeyi yaptın. Ama bana yalan

söylememeliydin."

"Biliyorum." Evet. Gözleri artık kesinlikle parlıyordu. Bunu gizlemek için içkisinden bir yudum daha aldı.

"Anne. Bunun için endişelenmene gerek yok. Seni Laurinda için terk etmeyeceğim. Ve seni affediyorum, tamam mı?"

"Tamam," dedi, sanki konuşmanın bitmesine sevinmiş gibi. Ben yapmazsam, bir daha asla bu konuyu açacağını sanmıyordum.

"Ama kayıtlara geçmesi açısından, büyükannemin orada bir hata yaptığını düşünüyorum." Çenemi Lex'e doğru kaldırdım.

"Katılmıyorum," dedi sertçe. "Ve paranın bir kısmını ona verme konusunda iki kere düşünürdüm. Bir suçluya fon sağlamak mı istiyorsun? Tam olarak bunu yapacaksın."

"Bunlar babasının günahları. Lex'in günahları değil. Mafyayla hiçbir ilgisi yok. Babamın günahları yüzünden beni lanetleseniz ne yapardım?"

"Neredeymiş gerçekten?" diye düşündü annem. "Büyükanneni bu kadar sert yargılama Dane. Senin sandığından çok daha mantıklı biri. Lex'e miras teklif etmiş. Lex Toronto'dayken konuşmuşlar."

"Öyle mi yaptılar?"

"Avustralya'da küçük bir kendini keşfetme yolculuğuna çıkmadan önce seni görmeye geldiğinde."

"Ona miras mı teklif etti?"

"Evet. Ve reddetti."

"Bunu neden yapsın ki?"

"Sanırım ona sormanız gerekecek."

Odanın karşısında, arkadaşlarıyla yüksek bir masada duran Lex'e baktım. "Bu hiç mantıklı değil. Neden bir serveti geri çevirsin ki?"

"Nispeten küçük bir servet. Büyükannen ona on milyon teklif etti. Laurinda'nın ilk çocuğunu doğurduğunda alması gereken miktarla aynı. Tabii ki o çeteyi terk etmesi şartıyla. Büyükannen reddetti."

"Motosiklet kulübünden mi bahsediyorsun?"

"Eğer ısrarla buna böyle diyorsan. Bu bir suç örgütü evlat. Yıllar önce Laurinda'yı bir Montanari ile kaçmakta ısrar ettiğinde onu hayatından çıkarmak zorunda kalmasının sebebi de aynı. Bir suç örgütüne maddi olarak bağlı kalamayız. Lex, büyükannenden para veya itibar istiyorsa, West Coast Kings ile bağlarını tamamen kesmesi gerekecek."

Konuşurken Lex'le göz göze geldik. Hafifçe başımı salladım ve o da bize doğru geldi. Annem onun geldiğini görünce içkisini bırakıp gözlerimin içine baktı.

Lex benim için partiye geldi, çünkü onu ben davet etmiştim. Annemden bu konuda izin istemedim ve bir daha da asla istemem.

"Christiana Teyze," diye seslendi kayıtsızca. Ona "Teyze" demesine şaşırdım. Bildiğim kadarıyla, onunla hiç tanışmamıştı bile.

"Lexington." Annem ona baktı. "Ne kadar da yakışıklı görünüyorsun," dedi.

Ona baktım. Üzerinde sade siyah deri bir motosiklet ceketi, bir kazak ve siyah kot pantolon vardı. Kardeşimin birkaç dövmesi vardı ama hepsi kapalıydı. Saçları tepede

biraz uzundu ama oldukça bakımlıydı. Tıpkı normal bir adam gibi görünüyordu.

Ta ki gülümseyene kadar.

Annem, gümüş dişleri de dahil olmak üzere dişlerini bir anlığına gördü ve kesinlikle çok şaşırdı. Dişleri duymuş olsun ya da olmasın, belli ki onları ilk kez görüyordu.

"Oğluma göz kulak olduğunuz için teşekkür ederim," diye söylemeyi başardı.

"O da benim için aynısını yapardı." dedi Lex.

"Evet. Öyle olacağını tahmin ediyorum." Annem bana baktı. "Affedersiniz. Birkaç kişiye merhaba demek istiyorum." Lex'e başını sallayarak veda etti ve Velma'ya doğru yürüdü.

Lex'in gözleri benimkilerle buluşur buluşmaz, kaburgalarına ters bir yumruk attım. "Ne oluyor?"

"Ne?"

"Sekiz haneli bir mirası mı reddettin?"

"Öyle görünüyor."

"Sen aptal mısın?"

Sadece gülümsedi, sonra birasından bir yudum aldı.

"Kings yüzünden mi? Öylece çekip gidemez misin? On milyonun varken işe bile ihtiyacın yok. İsteddiğini yapabilirsin."

Omuzlarını silkti. "Yapamam."

"Neden olmasın? On milyon dolar. Başlangıç için. Ayrıca aileye geri dönmek de cabası."

Lex bana o kısık gözlerle baktı. Kafasında aslında hiç belli etmediği kadar çok şey olduğunu gösteren bir bakıştı bu. "Krallar beni kurtardı kardeşim," dedi kısaca. "Ya sana

mirasına ancak Devi'yi geride bırakırsan sahip olabileceğini söylerlerse?"

Tamam. Evet, ne demek istediğini anladım. Ne yazık ki o kulüp onun için bizim ailemizden daha büyük bir aileydi.

"Anladım. Sen iyi bir adamsın, Lex."

"Ama hala aptal mısın?"

"Çok aptalsın. Laurinda nasıl?"

"Hayatta kalacak. Onun ve Rolf'un Seattle'da olduğunu duydum. Muhtemelen yeni bir dolandırıcılık peşindeler-"

Devi ortaya çıkınca konuşmayı bıraktı.

"Lex," diye selamladı onu ve sarıldı.

"Devi. Beni davet ettiğin için teşekkürler."

"Ah, yapmazdım," diye takıldı. "Ama Dane ısrar etti." Şaka yaptığını biliyordum çünkü Devi kardeşime epeyce düşküncü. Her şeyden önce, benden çok daha iyi bir mizah anlayışı vardı. Ayrıca, kızların her zaman hoşlandığı o gizemli yanı da vardı.

Eşim geçenlerde bana erkek kardeşimin "gizlice seksi" olduğunu söylemişti, ki bunu duymaya ihtiyacım yoktu. Anlaşılan bu, bir kıza gizlice yaklaşan, belli belirsiz bir seksilik anlamına geliyordu. Bu da benim zevkime göre fazlasıyla seksi geliyordu.

"Ne konuşuyorsunuz?" diye sordu, kolunu kardeşimin omzuna atarak. "Havada ağır bir şey hissediyorum."

"Laurinda," dedim, çünkü artık karımdan sır saklamıyordum.

"Onun için endişeleniyor musun?" diye sordu Lex'e, gerçekten endişelenmişti.

Sonunda, hayatımı mahvetmeye çalışan Laurinda'yı affetmeme yardımcı olan kişi Devi'ydi. Başlangıçta, tüm bu

olanlara benden bile daha çok öfkelenmişti. Ama sonunda ikna oldu.

Birisi bebeğimi benden alsaydı, şartlar ne olursa olsun, neye razı olursam olayım, muhtemelen ben de delirirdim, diye ifade etti.

"Hayır. Annemin hayatta kalmanın bir yolu var," dedi Lex. "Muhtemelen her zaman yaptığı gibi sürünerek babamın yanına dönecek ve sorunlarını çözmesini bekleyecek."

"Artık onunla olmadığını sanıyordum..." Devi bana baktı. Belki de burada yalnız görüldüğümü fark etmişti, yanıma gelip kolunu belime doladı.

"Öyle değil," dedi Lex. "Ama... karmaşık bir durum."

Ve işte yine o kelime. Karmaşık.

Kolumu karımın omzuna doladım, ilişkimizin oldukça basit olmasına sevindim. Birbirimize sinirlendiğimizde, sevişene kadar kavga eder ve hayatımıza devam ederdik.

Ve her seferinde, tüm bunların, kavgaların ve sevişmelerin sonunda, daha önce olduğumuzdan daha yakındık birbirimize.

İşte o zaman hep doğru yolda olduğumuzu anladım. Birlikte.

"Bu kötü haber mi?" diye sordu Devi bana bakarak. "Joey tekrar sahnede mi yoksa?" Gözlerini Lex'e dikti. "Hiçbirinizin onunla bir ilişkisi olmadığını sanıyordum."

Lex birasından bir yudum aldı. "Bu konuşmayı yapmasak daha iyi. O yüzden yapmayalım. Bu arada, elbisen güzelmiş."

Devi gözlerini hafifçe devirdi. "Teşekkür ederim."

Şampanyamı ona uzattım. Aldı ve yudumladı, koyu gözlerini gözlerime dikti. Derin V yakalı, simli, pembe-altın rengi bir elbise ve sütyensiz haliyle muhteşem görünüyordu.

"Misafirlerimizle falan ilgilen," dedim aniden kardeşime. Ona bir bakış attım.

Lex bir kaşını kaldırdı. "Elbette, kardeşim." Sonra dilini gümüş köpek dişine değdirdi, ben de elimi karımın elinin içine sokup onu sürükledim.

"Ben sadece... sabırsızlanıyorum."

Devi'yi tezgaha doğru ittim. Kadınlar tuvaletindeydik, galada tuhaf küçük pazarlık yaptığımız yerde. Annemin önünde beni güzel göstermeyi kabul etmesini sağladığım ve bana şeytan dediği yerde.

Elbisesini yukarı çektiğimde bu an çok tuhaf ve tam bir döngüydü.

"Parti ne olacak?" diye sordu, konuya çoktan girmişti.

"Geri döneceğiz..." diye mırıldandım, boynunu öperken.

Dürüst olmak gerekirse, parti pek umurumda değildi. Bir gece izin alıp sarhoş olmak ve Devi ile boşanmak yerine birlikte kalmamızı kutlamak için bir bahaneydi. Ayrıca mirasım da vardı.

Ama kutlamanın bu kısmı zorunluydu...

Pantolonumu çıkarmaya başladım ve o bana aniden, "Herhangi bir yere gidebilseydin, nereye giderdin?" diye sordu.

Diğer elimi de uyluğundan yukarı doğru kaydardım.
"Eteklerinin yukarısına..."

O yumuşakça güldü, ben de gülümsedim.

"Araba yarışı yapmayı mı tercih edersin," diye sordu bana, elimi bacaklarının arasına kaydırıp külotunun üzerinden klitorisini ovmaya başladığımda, "yoksa Avustralya'daki o sahilde sörf yapmayı mı?"

"Sen orada olsaydın?" Pantolonumu indirdim. "Her ikisi de."

"Birini seçmelisin."

"Sörf."

"Bunu beceremesen bile mi?"

"Her ne kadar bunda kötü olsam da," dedim ve sert penisimi onun arkasına bastırdım.

Bacaklarının arasındaki baskıyı arttırdığımda hafifçe iç çekti.

Son zamanlarda, ilişkimizin birbirimizi tanıma kısmını çok seviyordum. Sahte evliliğin gerçek evliliğe dönüştüğü fırtınalı dönemde bu kısmı büyük ölçüde atlamıştık. Yani telafi etmemiz gereken çok şey vardı.

Ve Devi de bundan çok hoşlanıyordu.

"Hokey mi, futbol mu?" dedi, bacaklarının arasında parmaklarımla masaj yaparken sohbeti canlı tutmaya çalışarak.

"Kahretsin," diye homurdandım aynadaki gözlerine bakarak. "Futbol."

Kaşını kaldırıp bana baktı. "Natalie Portman mı, Scarlett Johansson mu?"

Ona sinsi bir bakış attım ve külotunu aşağı çektim.
"İkisini de alamaz mıyım?"

"İkisine de sahip olamazsın," dedi parmaklarım uyluklarından yukarı, vajinasına doğru kayarken. "Bekle." Koyu gözleri kocaman açıldı. "Bu senin bir özelliğin mi? Aynı anda iki kadınla mı?"

"Ne?"

"Seks kaseti gibi."

İç çektim, parmaklarım keşfini durdurdu. "Bunu güzelce unuttuğumuzu sanıyordum."

"Ah, unutmamışız. Lanet olsun." Gözleri aynadaki gözlerime takıldı. "Bunu sana daha önce hiç sormadığıma inanamıyorum. Bir gün bize katılması için eve başka bir kız getirmeyi mi planlıyorsun? Çünkü sana söylemeliyim ki Dane. Ben bir eş istemiyorum."

"Lütfen. Birinize bile tahammül edemiyorum."

"Bu doğru..."

"Üçlü ilişki onların fikriydi Devi," dedim nazikçe. "Ve bildiğin gibi, Laurinda ayarladı."

"Evet," dedi yumuşak bir sesle, sanki bana o kısmı hatırlattığı için kendini kötü hissediyormuş gibi.

"Aynı anda iki kadını tavlama istemiyordum. Ama..." Boynunu tekrar öptüm, "bana bir partide sarhoşken ve orada birlikte olan iki yakışıklı herifin seni becermek istediğini söyleme, 'Belki bir deneyeyim' demezsin..."

"Hah. İyi nokta."

Ancak şimdi fikrimi açıkladığıma göre, bu durum beni pek de heyecanlandırmıyordu.

"Dur bir dakika," dedim. "Varsayımsal olarak konuşuyoruz, hem de geçmişte, değil mi?"

Devi sadece sevimli bir şekilde gülümsedi ve kıcını bana bastırdı.

"Sıra bende," dedim sertçe, parmaklarımı bacaklarının arasına kaydırarak. "Takım elbise mi kot pantolon mu?"

"Takım elbise," diye soludu, parmaklarımı ıslak amında gezdirirken. "Her zaman takım elbise. Tabii eğer sen değilsen. O zaman her şey olur."

Ah, hoşuma gitti.

"Üstte mi yoksa altta mı olmayı tercih edersin?" diye sordum, dudaklarımı boynunda gezdirerek.

"İkisi de," diye fısıldadı.

"Birini seçmelisin."

"İyiyim," dedi. "Altta. Sen?"

"Üst. Birbirimize çok yakışıyoruz."

"Öğğ. Bana banyo seksini sevdireyorsun..." Boynunun kenarını yaladığımda inledi. "Bu, en başından beri şeytani planının bir parçası mıydı..."

"Hiçbir zaman bir planım olmadı," diye itiraf ettim. "Sadece seni istiyordum." Penisimi bacaklarının arasına kaydardım. "Sana ihtiyacım vardı..."

Kalçalarını geriye doğru iterken, penisimi deliğine doğru ittim. "Ama şu anda bana gerçekten ihtiyacın olduğundan emin misin..." diye takıldı. "Daha sonra bekleyemez misin..."

"Hayır. Sabırsızlanıyorum." Kalçalarını öne doğru sürttüm, penisimin başını dudaklarının arasına kaydardım ve o da boğuk, aç bir ses çıkardı, sesi doğrudan testislerime ulaştı. "Bunu doğum günü hediyem olarak düşün..."

Devi, penisimin klitorisine sürtünmesiyle ürperdi. Kıcını bana doğru biraz daha kaldırıp geri itti. "Ve sana aldığım o oymalı kravat klipsinin yeterli olduğunu düşünmüştüm..."

"Hayır." İnleyerek ona doğru itildim. "Hatta... lanet... yakın bile değil."

Onu derin ve güçlü bir ritimle becermeye başladım. Elimini ensesinden yukarı, saçlarının arasına soktum ve sıkıca avuçlayıp içine doğru ittim.

"Ama bence çok şıktı..."

"Seni sikerken kravat klipsleriyle uğraşmayı bırak," diye mırıldandım.

Güldü ve aklıyla penisimi sıktı, inlememe neden oldu.

Lanet olsun, bu uzun sürmeyecekti.

"Bunu senin için iyi yapmamı mı istiyorsun bebeğim?" diye sordum, elimi kalçasıyla tezgahın arasına kaydırıp tekrar klitorisini ararken.

"Ah, bu bana iyi geliyor," diye iç çekti, ben de parmaklarımı bacaklarının arasına daldırıp sıkı daireler çizerek ovmaya başladım.

"Güzel," diye fısıldadım kulağına. "Sikişime boşalmak ister misin?"

"Hayır. Sonra. Çok sonra. Hemen şimdi... Gelmeni istiyorum, doğum günü çocuğu."

"Evet?"

"Evet. Beni pasta gibi süsle. Tüm o kremanın uyluğumdan aşağı aktığını hissetmek istiyorum..."

Aman Tanrım. O boğuk ses tonuyla penisim kasıldı. Kafamdaki o görüntü çok ateşliydi, özellikle de gözleri aynada benimkilerle buluştuğunda.

Saçları yüzüne dökülmüştü. Saçlarının arkasını hâlâ yumruğumda tutuyordum. Kalçalarım kendi işlerini yapıyor, penisimi içeri ve dışarı vuruyordu... ve orgazm tam üzerime sinsice geldi.

"Ah, siktir..." diye inledim, testislerim kasılırken.

"Evet, Dane," diye inledi. "Ver onu bana."

Ah, pes ettim. Uzun, yürek durduran bir öfke patlamasıyla. Aynadaki bakışlarına baktım. O da benimkilere baktı. Muhtemelen tüm bunlar boyunca bana küfür etmeye devam edecekti ama ağzı hayranlıkla açık kalmıştı.

"Bebeğim," diye nefes nefese bağırdım ve öne doğru yığıldım, kalçalarım tekrar tekrar ona bastırırken ellerim tezgahı buldu. Artçı şoklar.

Başım dönüyordu. Dünya gözlerimin önünde parlıyordu. Elbisesi ışıldıyordu.

Nefes nefese elimi sırtına ve saçlarına doğru kaydırđım, bu sefer nazıkçe, ve sesimi buldum. "Gelmek istemediğinden emin misin...?"

Devi aynada bana yavaşça, seks sarhoşu bir sırıtışla baktı. "Eminim. Bütün gece tahrik olmam sorun değil. Eve dönerken arabada kucağında oturmama izin verdiğin sürece. Ne demek istediğimi anlıyorsan..."

Evet. Biliyordum. Ve penisim bunu şimdiden dört gözle bekliyordu.

Nefes nefese geri çekildim. "Sanırım temizlemen gereken biraz krema var."

Devi elbisesini kalçalarına kadar indirdi ve bana döndü. Dilini yavaşça üst dudağında gezdirdi.

Aman Tanrım, kadınığ çok seksiydi.

"Bir kısmını daha sonra kullanmak üzere sakla," diye mırıldandı, gözleri pantolonumun içine yerleştirmeye çalıştığım penisime kaydı.

"Ah, yapacağım..." diye mırıldandım.

Acele etmeden saçlarını düzeltti, sonra yanıma gelip dudaklarıma yumuşak, uzun bir öpücük kondurdu. Sonra temizlik yapmak için tezgahlardan birine doğru yürüdüğünü izledim.

"Bu arada..." İçeri adım attığında kıcına doğru söyledim.
"Seni çok seviyorum."

"Ah, biliyorum," dedi. Ve ne kadar berbat göründüğümü kontrol etmek için aynaya baktığımda gülümsüyordum.

Kravatımı düzeltirken merakla, "Ben hala şeytan mıyım?" diye sordum.

"Evet, Dane," dedi sesi bana doğru yükselirken.
"Melekler böyle sevişmez."

Kırk Altıncı Bölüm

Devi

"Siz buyurun Bayan Davenport."

Dane yeni evimizin ön kapısını benim için açtı ve daha önce birkaç kez gelmiş olmama rağmen, sevinçten nefesim kesildi. Ev o kadar muhteşemdi ki.

Ama bir adım bile atamadan beni yerden kaldırdı. Beni bir Neandertal gibi omzunun üzerinden fırlattığında çığlık attım.

Sonra beni eve taşıdı.

"Ne yapıyorsun??"

"Seni eşiğin üzerinden taşıyorum."

Biraz tekme attım ve çığlık çığlığa güldüm, çünkü kocam beni omzunun üzerinden fırlattığında başka ne yapabilirdim ki? Eğer başarabilirsem, testislerine hafifçe tekme atmayı deneyebilirdim ama iki bileğimi de yakaladı.

Sonra beni büyük fuayeye bıraktı.

Göğsüne vurdum ama sııttım, sonra da saçlarımı yüzümden geriye doğru savurdum. "Sanırım beni kollarına

alman gerekiyor. Bilirsin, değerli bir yük gibi. Beni bir Şeker uvalı gibi omzuna atman değil."

Kaşını kaldırıp bana baktı. "Ama sen Şeker uvalısın."

Gözlerimi devirdim. "Romantik." Sonra dönüp eve daldım, kapıyı kapatırken. "Işıklar, ışıklara ihtiyaım var!" dedim, anahtarları ararken.

Gün batımından hemen sonraydı ve burası cehennem kadar karanlıktı. Ama Dane telefonunu çıkardı ve uygulamasıyla ışıkları açmaya başladı.

Oturma odasına doğru yürürken ve ışıklar yandığında, aniden durdum.

"Aman Tanrım," diye bir söz çıktı ağzımdan.

Ev boştu, eşyasızdı. Yeni inşa edilmişti ve yarın resmen taşınmaya başlayacaktık. Ama şu anda oturma odasının ortasında bir battaniye vardı. Bir piknik rts. İki kişilik güzel bir piknik sofrasıyla donatılmıştı.

"Vay canına." Kocam odaya girerken ona döndüm, kendisiyle gurur duyuyor gibiydi. Öyle de olmalıydı. "Akşam yemeğini burada mı yiyeceğiz?" Yeni evimize göz atmak için uğrayıp, kutlamak için bir restorana gideceğimizi sanmıştım.

"Neden olmasın?" dedi umursamazca.

Yatağa göz attım, paltomu ve botlarımı çıkarıp odanın karşısına geçtim. Bir piknik sepeti ve her şey vardı. Bir de buz kovalasında şarap.

"Bu yeni mi bırakıldı?"

"Evet," dedi Dane, montunu çıkarırken. "Wiley ve yemek şirketini kıl payı kaçırdık."

"Sinsi," diye hayretle baktım. Piknik örtüsünün kenarında yanıma gelip durduğunda ona baktım. "Bugünün

hangi gün olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Bugün günlerden ne?" dedi soğukkanlılıkla, ellerini ceplerine sokarak. Benimle oynayıp oynamadığından bile emin değildim.

"Evliliğimizin bittiği gün."

"Öyle mi?"

"Öyle olduğunu biliyorsun. Bugün boşanma davası açmamız gereken gündü."

"Öyle miydik?"

"Biz öyleydik, biliyorsun."

"Eh, kardeşini aramak için hâlâ vaktin var, belki işten eve dönerken yakalarız." Bakışları dudaklarıma kaydı. "Eminim kız kardeşinin evrak işlerini halletmek için ofise geri dönerdi. Eğer senin için bu kadar önemliyse..."

Sadece gülümsedim ve başımı salladım.

Dane çömeldi ve battaniyenin köşesindeki bir tepside duran bir sürü mumu yakmaya başladı.

"Bu gerçekten... tatlı," dedim sesim yumuşayarak. Boğazımda küçük bir yumru oluştuğunu hissettim. "Boşanmamızı planlamak yerine, birlikte bir hayat planlıyoruz." Telefonuyla ışıkları kapatırken etrafa bakındım ve mum ışığı parıldayan ahşap zeminde titreşerek duvarlara ulaştı. "Bu evde."

"Umarım," dedi ve telefonunu cebine koydu.

Karşımda dururken ona baktım. Sonra uzanıp onu öptüm.

"Burayı kirletelim," diye mırıldandı, dudakları dudaklarımda oyalanırken.

Güldüm. "Ne?"

"Artık terlik yok," dedi. "Giysiler artık tamamen isteğe bağı. Artık burası bizim evimiz." Elimden tutup piknik örtüsünün üzerine götürdü, oturduk.

"Doğru..." dedim, bize şarap doldurmaya başladığında. "O terliklerden nefret ediyordum."

Geliştiricinin o kadar tutucu olduğundan bahsediyordu ki, mülkü gördüğümüzde terlik giymek zorunda kaldık ve yeri satın alana kadar hiçbir şeye dokunamadık bile.

Bana bir bardak uzattı.

"Kırlettin ha?" Yeni evimize sessizce kadeh kaldırdık ve ben çekinerek yudumladım. "Aklından ne geçiyordu?"

"Hmm. Yerde yemek mi yiyoruz? Giysilerimizi çıkarıp yuvarlanıyoruz? Jakuzide margarita mı içiyoruz?"

"İnanılmaz görünüyor."

"Ve mümkün olduğunca çok yerde seks yapın, tabii ki."

Sırıttım. "Kulağa daha da hoş geliyor."

Akşam yemeğimizi yerde yedikten sonra blender margaritaları hazırladık. Mutfak, bunları yapmak için ihtiyacımız olan her şeye donatılmıştı; köpüklü ve ferahlatıcı çilekli margaritalar, birinci sınıf tekila ve şekerli kenarlar.

Dane, yanan mumlarla dolu tabağımızı kapalı bilardo salonuna taşıdı. Evet, kapalı havuzumuz vardı.

Daha sonra akşamın jakuzi kısmı için doğum günü kıyafetlerimizi giydik.

Büyük pencerelerden karanlık arka bahçemize bakan ağaçları, gökyüzünü ve hatta yıldızları görebiliyorduk... ve

bu inanılmaz derecede muhteşemdi.

"Demek bizi margarita bardakları ve blender ile doldurdun," diye takıldım, suya dalarken, "ve dönen pipetlerle, ama içeri yatak getiremedin mi? Şişme bir yatakla yetinirdim. Bu gece burada uyuyabilmemiz için her şeyi yapardın. Çok eğlenceli olurdu."

"Kesinlikle bir ihmal," diye onayladı. "Aslında yatak hazır."

"Ne!"

"Üst katta. Yatak odamızda." Dane masumca margaritasını yudumladı. "Ne, karımın sert zeminde yatmasına izin vereceğimi mi sandın? Ya da bu jakuzide rahatlayıp çıplak kaldıktan sonra çatı katına geri döneceğimi mi?"

Ağzım açık kalmıştı, bu yüzden zorla kapattım. "Bu gece burada kalabileceğimizi düşünmemiştim..."

"Elbette öyle. Artık burası bizim evimiz."

Kahretsin. Beni yine büyülüyordu. Son zamanlarda bunu yapmaya devam ediyordu. Hem de sadece parayla değil. Çiçeklerle. Tatlı, küçük, el yazısı notlarla. Sevgi dolu mesajlarla.

"Bu kadar romantik olduğumu hiç bilmiyordum..." diye mırıldandım şaşkınlıkla.

Güldü.

İçeceğimi kaldırdım. "Yeni evimizde uyumaya."

Bardağını benimkine vurdu. "Ayrıca," dedi yudumladıktan sonra, "müzik de var. Wi-Fi ayarlarını kontrol et. Ne istiyorsan onu aç."

Telefonumu jakuzinin kenarında bıraktığım havludan alıp Wi-Fi ayarlarımı açtım ve gerçekten de her şey

yolundaydı. İnternete bağlanmıştım... ve telefonum eşleştirebileceğim bir sürü hoparlör bulmuştu. "Hoparlörlerim var!"

"O zaman sesi aç," dedi ve küvete geri yerleşti.

"Şu anda sana aşığım," diye mırıldandım müzikleri karıştırırken. RiRi'yi bulup "Rude Boy"u açtım. Sonra gizli hoparlörlerden gelen müzikle tatmin olmuş bir iç çekerek arkama yaslandım.

"Tam şimdi mi?" diye sordu Dane, yüzünde hafif bir gülümsemeyle bana bakarak.

"Evet. Şu anda," diye takıldım, gözlerim kapalıydı. "Sana aşık oldum... on saniye önce."

Sessizleşince gözlerimi açtım. Bana gülümsüyor, jakuzinin karşısından beni izliyordu. Bacaklarımı suyun altına doğru uzatıp ayaklarımı bacaklarının arasına soktum. Elini baldırıma doladı.

"Rock mı yoksa hip-hop mu tercih edersin?" diye sordum aniden. "Ya da rap mi, pop mu, ne? Pek müzik dinlemiyorsun sanırım. Hep ben dinliyorum."

"Seçmem gerekirse... kaya."

"Bunu iyi düşün. Beyoncé mi, Rihanna mı?"

"Rihanna'nın ötesinde mi?"

Zaten ayağa kalkıyordum, çıkmak için üzerimden sular akıyordu. "Şu anda ne dinlediğimizi biliyor musun?"

"Rihanna!" Dışarı çıkmadan önce bileğimi yakaladı. "Kesinlikle Rihanna. Kafam karışmıştı."

"Hmm." Ona baktım.

"Şey... o şarkı neydi? Kırbaçlar ve zincirlerle ilgili olan mı? Klasik."

Tekrar oturdum. "Buna 'S&M' denir. Ve seni terk etmediğim için şanslısın."

"Beyoncé yüzünden mi?"

"Çözülemeyen bazı farklılıklar var."

"Yani, açıkçası biz tamamen uyumsuzuz."

Sırıttım. "Bana katılmayacak kadar cesur olman hoşuma gidiyor."

"Diğer erkekler seninle aynı fikirde değil mi?"

"Bilmiyorum. Hiçbirini benimle aynı fikirde olmayacak kadar uzun süre yanımda tutmadım. Genelde sadece 'onunla aynı fikirde ol ki seninle yatsın' kısmı için yanımda olurlar."

Kaşlarını çattı.

"Bunu paylaşmamalı mıydım?" diye masumca sordum.

"Sorun değil. Bu aralar dürüstlüğe çok önem veriyorum. Her şeyi açık açık söylemek. Yeni ilacım bu."

"Bana istediğin şeyi sor," dedim. "Ben açık bir kitabım."

Kaşını kaldırdı.

"Ama sadece senin için, bebeğim," diye düzelttim.

Yüzünde tatlı bir ciddiyet belirdi ve bana, "Yarın öleceğini bilseydin, şu anda ne yapardın?" diye sordu.

"Kolay. Sevdiğim herkesi etrafıma toplayıp onlarla büyük bir parti yapardım. Sonra da kocamla baş başa bir yere kaçır, gecenin geri kalanında onunla sevişirdim."

Telefonunu alıp mesaj yazmaya falan başladı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordum.

"Herkesi partiye davet ediyorum."

"Yani yarın ölüyor muyum?"

Dane bana kuru bir bakış attı. "Umarım öyle olmaz. Ama eğer Dünya'daki son gecende bunu yapmayı seçtiysen,

senin için en önemli şey bu. Hadi yapalım."

"Bu akşam?"

"Evet. Bu gece. Ve mümkün olduğunca çok gece."

"Ama... hiç mobilyamız yok."

"Bu yüzden?"

"Arkadaşlarımla çoğu şu anda turnede. Katie ve Jesse de yok..."

"O zaman burada olanları davet edelim. Katie ve Jesse dönünce bir parti daha yapalım."

Sadece ona bakakaldım, aptal aptal.

"Seni gerçekten seviyorum, Dane," diye fısıldadım.

Bana baktı. "Biliyorum." Sonra telefonunu bir kenara bırakıp kolunu omzuma attı. Ona sokuldum. "İyi hissettiriyor," diye mırıldandı kulağıma.

Yeşil gözlerine baktım. "Senden nefret ettiğim zamandan daha mı iyi?"

"Çok daha iyi." Dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Bazen hâlâ öyleymiş gibi davranabilirsin. Bilirsin, sevişirken. Eski günlerin hatırına."

"Ayarlanabilir." Onu usulca öptüm. "Ama... sevişirken sana da vurulmamın bir sakıncası yoktur umarım. Yani... O zamanlar da sana biraz vuruluyordum. Senden nefret ettiğim zamanlarda bile."

Gözlerimin içine bakmak için biraz geri çekildi. "Devi Davenport. Bana bunca zaman beni bir kahraman gibi jakuzime sürükleyip götürmemi mi beklediğini söylüyorsun?"

"Hayır. Ama belki de kötü adamlar o kadar da kötü değildir."

Yanağımdaki nemli saçlarımı parmak eklemleriyle itti. "Hâlâ bu hikâyedeki şeytanın ben olduğum konusunda ısrar ediyor musun?"

Kucağına kaydım, kollarımı boynuna doladım. "Sen her zaman şeytanım olacaksın Dane. Sende en çok sevdiğim şey bu."

"İlginç," dedi. "Çünkü şunu söylemeliyim ki... sen benim kahramanımsın."

"Ha, şimdi de eteğimi kaldırmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?" Elini bacaklarımın arasına kaydırды. Neyse ki etek bile giymemiştım. Ya da herhangi bir şey.

"Şey, takmıyorum, o yüzden..." Boynumu öperken parmakları bacaklarımın arasında yavaşça hareket etmeye başladı. "İnsanlar ne zaman gelecekler...?"

"Lex onları toplar toplamaz. Umarım bir ev dolusu motorcuya aldırmazsın..."

İç çektim. "Şimdi gelmeleri daha iyi olur herhalde. Tüm mobilyaları almadan önce evi dağıtalım."

"İyi bir nokta," diye mırıldandı tenime doğru. Sonra geri çekildi. Eli kaydı. Bana yumuşak, hayranlık dolu bir bakışla baktı. "Şarkıyı değiştirmelisin."

"Ne?"

Telefonuma doğru başını salladı. "Şarkıyı değiştir."

"Neden?" M.I.A. şimdi yayındaydı. M.I.A.'yı kim değiştirdi?

"Telefonuna falan baksana," dedi kararlı bir şekilde.

"Ha?"

İçini çekti. "Havluya bak, Devi."

"Şey... tamam mı?" Havluma doğru uzanıp baktım. Ve orada, telefonumun yanında narin bir altın zincir

duruyordu. Bunu daha önce nasıl kaçırdım?

Bunu benim için oraya koymuş olmalı.

Elime aldım. Üzerinde çok güzel kalp şeklinde bir pırlanta kolye vardı. Ağzım açık kaldı.

Dane'e döndüğümde, jakuzinin ortasındaydı, sadece başı ve omuzları görünüyordu. Bana bakıyordu ve gözleri dalgındı.

"Avustralya'daki o sahildeyken," dedi bana, sesi duygudan pürüzlüydü, "kendime bu soruyu defalarca sordum. Yarın öleceğini bilseydin şu anda ne yapardın?"

Yutkundum. "Peki... cevabın neydi?"

"Bu," dedi. Kolyeyi elimden alıp çözdü. Sonra gözlerimin içine baktı.

"Ne...?" dedim, biraz telaşlı ve kafam karışık bir şekilde. Kalbim küt küt atıyordu.

"Şu anda göremiyorsun ama tek dizimin üstündeyim," dedi. "Bunun harika olması gerekiyordu."

Güldüm. Ama sadece sevinçten ağlamaya başladığım için.

"Devi," dedi, "benimle evli kalacak mısın?"

"Evet! Elbette yaparım. Sen benim adamımsın."

Suyun içinden çıkıp kolyeyi bana taktı.

Taşa göğsüme koyduğunda dokundum. "Bu ne?" dedim, hâlâ şaşkınlığımın etkisindeydim.

"Dördüncü ay dönümü hediyesi. Ve senin önünde diz çökmedim. Düzgün bir evlenme teklifini hak ediyordun."

"Dane..." Beni kollarına alıp öptüğünde eridim.

Vücudumuzdan buharlar yükseliyordu ve tüylerim diken diken oluyordu... aynı anda hem sıcak hem soğuk. Titrerken mutlu bir şekilde güldüm.

"Bu noktaya nasıl geldiğimizi gerçekten bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Sıcak küvette mi?" Dane kaşını kaldırıp beni tekrar öptü.

"Tam... burada," dedim yumuşak bir sesle, yeşil gözlerine bakarak.

Belki de her şeyin güzelliği buydu. Bizi biz yapan şeyin ne olduğunu hiçbir zaman anlayamamıştım. Ve bunu hiçbir zaman kontrol edememiştim.

Sonsuza dek mutlu yaşama giden yol dolambaçlıydı. Beklenmedik ve tahmin edilemezdi. Tanıştığımızda Dane ve benim birbirimizin kollarına atılacağımızı asla tahmin edemezdim.

"Gerçekten başardık mı?" diye sordum ona.

"Başarabilir misin?"

"Mutlu sona mı? Sonsuza dek mutlu yaşadığımız kısma mı?"

"Ya yapsaydık?"

"Vay canına. Bunu nasıl başardık?" diye düşündüm.

Sırıttı. "Hiçbir fikrim yok. Ama burayı seviyorum."

"Ben de." Bakışlarım dudaklarına kaydı. Uzanıp parmağımı alt dudağının kıvrımında gezdirdim. "Biliyor musun, bir zamanlar senden nefret etmeye kararlıyım."

"Sanırım çok sevimliydim."

"Biliyor musun Dane?" dedim ona. "Gerçekten öylesin."

Dane ve Devi'nin mutlu sonlarına daha fazla mı ihtiyacınız
var? ÜCRETSİZ bonus sonsözü alın!

Yakışıklı Şeytan'ı beğendiniz mi? Jesse ve Katie, Jude ve
Roni ve diğerlerini okudunuz mu? Vancity Villains,
Dirty/Players serimin bir yan ürünü. Tüm kitaplarımı
Amazon'da görün.

Jaine Diamond'ın kitapları

Vancity Kötü Adamları Serisi
(Dirty/Players serisinin yan ürünü)

Yakışıklı Şeytan (Vancity Kötüleri #1)

Oyuncular Serisi
(Dirty serisinin yan ürünü)

Sıcak Karışıklık (Oyuncular #1)

Pis Güzel (Oyuncular #2)

Tatlı Ayartma (Oyuncu #3)

Sevimli Delilik (Oyuncu #4)

Alevler ve Çiçekler (kısa roman)

Kirli Seri

Benim Gibi Kirli (Kirli #1)

Bizim Gibi Kirli (Kirli #0.5)

Brody Gibi Kirli (Kirli #2)

Kirli Bir Düğün Gecesi (Kirli #2.5)

Seth Gibi Kirli (Kirli #3)

Dylan Gibi Kirli (Kirli #4)

Jude Gibi Kirli (Kirli #5)

Zane Gibi Kirli (Kirli #6)

DERİN Serisi

DERİN (DERİN #1)

DAHA DERİN (DERİN #2)



Hiçbir kitabı kaçırmayın...

Ücretsiz bonus içerik, sürüm bilgileri, hediyeler ve içeriden güncellemeler almak için Jaine's Diamond Club bültenine katılın.

Bu Kitabı Beğendiniz mi?

Handsome Devil'ı okuduğunuz için çok TEŞEKKÜRLER!

Bir okuyucu olarak sesinizin gücü var ve kitaplarım hakkında bilgi yayma konusunda bana verdiğiniz yardımdan dolayı çok minnettarım.

Dane ve Devi'nin hikayesini beğendiyseniz, lütfen Amazon ve Goodreads'te bir yorum bırakmayı düşünün; yorumunuz istediğiniz kadar kısa olabilir. *Lütfen diğer okuyuculara karşı nezaket gereği yorumunuzda spoiler vermekten kaçının.*

Aşağıdaki bağlantı sizi doğrudan bölgenizdeki bu kitabın Amazon inceleme sayfasına götürecektir:

Amazon'daki Yakışıklı Şeytan

Çok büyük bir şükranla,
Jaine

Teşekkürler

Bunun on altıncı yayımlanmış kitabım olduğuna gerçekten inanamıyorum! Yakışıklı Şeytan, yazdığım en zor kitaplardan biriydi (belki de en zoru); yazdığım her kitapta benim için yeni şeyler deniyor, risk alıyorum ve bu kitap da kesinlikle bir istisna değildi. Beni korkuttu. Beni kıracağını düşündüğüm (ama kırmayan) şekillerde zorladı. Ve sonunda bu riskleri aldığım için çok mutluyum.

Dirty/Players'ın iç çemberinden çıkmalı uzun zaman oldu ve takım elbiseli bir milyarder hakkında yazmak benim için çok farklıydı. Ve neredeyse pembe dizi tadında, aile destanı havasına bürünmek. Ve bir ofiste takılmak. Kahramanlarım genellikle kot pantolon giyer. Ya da deri pantolon. Gülmekten kırıldım.

Ama savunmasız bir alfa ve GÜÇLÜ bir kadın kahramana bayılıyorum ve Devi'nin olayların akışındaki doğal yerini almasına ve bu kitabın kahramanı rolünde ağır yükü üstlenmesine izin vermek inanılmaz derecede eğlenceliydi. Deyim yerindeyse, imdadımıza yetişecek daha fazla kadın

kahramana ihtiyacımız var. Kadınının gücüne hayran olan ve bunun kendisine daha iyi olması için ilham vermesine izin veren (ilk başta onu korkutsa bile) bir erkek başrolde karşı konulmaz bir şey var.

Ekibime yeni katılan harika asistanlarım Alyssa Giselbach ve Siobhan Royle'a teşekkür ederim. Alyssa, ortaya çıkardığın tüm o muhteşem grafikler için beni her zaman şaşırtmaya devam ediyorsun. Olağanüstü fotoğrafçı Michelle Lancaster ve model Andy Murray, Dane'in her iki yönünü de -güzel milyarder ve lise düşmanı- mükemmel bir şekilde yansıtan muhteşem kapak görselleri için. Anlatıcılar Samantha Brentmoor ve Connor Crais, cesur ve ateşli Devi ile havalı ve içine kapanık Dane'i (o seks sahneleri! vay canına) nabız gibi atan hayata taşıdıkları için ve Brick Shop Audio ekibine (sizi çok seviyorum!) dinlemesi kesinlikle keyifli, birinci sınıf bir sesli kitap daha ürettikleri için.

Kitaplarımı okumaya ve okuma sevgisini paylaşmaya devam eden ve hayalimi gerçekleştirmemde bana destek olan herkese kocaman, içten ve duygusal bir teşekkür. Sevgili, tutkulu ve coşkulu okuyucularım! Ve enerjik okuyucu grubum VIP'ler. Nazik sözleriniz beni her gün etkiliyor. İnanılmaz derecede destekleyici ARC Ekibim. Yaptığım işi destekleyen ve kitaplarıma olan sevgiyi yaymama yardımcı olan blog yazarları, kitap eleştirmenleri, yazar arkadaşlarım ve kitap camiasındaki diğer kişiler. Beni desteklemeye devam eden ve zaman zaman yazılarım hakkında herkesin önünde ve aile yemeklerinde övgüler yağdırarak beni utandıran arkadaşlarım ve ailem.

Bay Diamond, siz benim kahramanımsınız. Ve biliyorum ki ben de sizin kahramanıyım. Büyümeye, birbirimize meydan okumaya ve bu hayali birlikte inşa etmeye devam ediyoruz. Bu bizim için yine inanılmaz bir yıl oldu ve yine de her zaman (en iyi şekilde) bir sonraki adıma bakıyoruz. Kendimden şüphe duyma krizlerime ve kaçınılmaz olarak destek ve çözüm bulmak için ofisinize uğramama neden olan duygusal yaratıcı sürecime katlandığınız için teşekkür ederim. Her zaman başarılı oluyorsunuz. Bana her zaman inandığınız ve vizyonuma güvendiğiniz için teşekkür ederim. Dane'in büyükbabası gibi, çalışkan ve kararlı bir tipsiniz. Beni büyüleyecek kadar şeytani bir yönünüz var. Her kız bu kadar şanslı olmalı. XO

Çalma listesi

Bu kitap için bir çalma listesi YAPMAMAYI gerçekten planlamıştım. Çalma listeleri çok fazla iş ve zaman alıyor; kendime sürekli olarak kablolamaya odaklanmamı ve müzik uygulamalarımınla oynamayı bırakmamı söylüyorum.

Sonra arkamdan gizlice girip yine de yaptım, lol. İşte bu.

Her zamanki gibi, bu çalma listesindeki şarkıların bir kısmı bu kitapta geçiyor; diğerleri ise belirli bir sahnenin hissini yansıtan veya kitabı yazarken dinlediğim şarkılar.

Spotify ve Apple Music'teki tüm çalma listelerinin bağlantılarını burada bulabilirsiniz.

Ben Senin Kahramanının Değilim — Tegan ve Sara
Cehennemde Umut — Kara Tabanca Ateşi
Bir Yol Bulacaksın — Santogold
Left Alone Feat. Chet Faker — Flume

Eski Sevgili — Dost Ateşleri
Şimdi Başlamayın — Dua Lipa
Temper Temper — Siyah Tabanca Ateşi
Güneşe Bakmak (feat. SZA) — Post Malone
Savaş Bebeği — Metrik
Gerçek İnanan — Dragonette
O Çok Soğuk — The Rolling Stones
Kalbimi Kır — Dua Lipa
Göz Göze — Allan Rayman
Soğuk — Post Malone
Son Çare — Papa Roach
Bensiz — Halsey
Şeytan — Bankalar
Böyle Hissediyor Musun (feat. Whethan) — Kailee Morgue
Senorita - Shawn Mendes ve Camila Cabello
Worth It (feat. Kid Ink) — Fifth Harmony
Tek İsteddiğim Sensin — Michael Franti ve Spearhead
Büyük Jet Uçağı — Angus ve Julia Stone
Şeytan Gözler — Hippi Sabotajı
Desperado — Rihanna
Parçalanıyorum — Post Malone
Senden Hoşlanıyorum — Chet Faker
Beni Sırala — Kara Tabanca Ateşi
Seninle İlgili Her Şeyden Nefret Ediyorum — Three Days
Grace
Sık sık — The Weeknd
Goldrush — Dragonette
An — Victoria Monét
Bana İyi Davransan İyi Olur — Tina Turner
Kör Edici Işıklar — The Weeknd

Söylediğimi Söylemekten Nefret Ediyorum — The Hives
Kırmızı Işıık Kapıların Güvenli Olduğunu Gösterir — Arctic
Monkeys
Daha İyi Öp — Rihanna
Alerjik — Post Malone
Hain — Elley Duhé
Şeytandan Bahset — Kara Tabanca Ateşi
Outside (feat. Ellie Goulding) — Calvin Harris
Melt (feat. Kilo Kish) — Chet Faker
Sonunda — Linkin Park
Hiçbir Şey Kalp Gibi Kırılmaz (feat. Miley Cyrus) — Mark
Ronson
Mahkum (feat. Dua Lipa) - Miley Cyrus
Daha İyi — Halid
Postres — Son Derece Şüpheli
Kaba Çocuk — Rihanna

Yazar Hakkında

Jaine Diamond, iri yapılı, sert mizaçlı, kocaman yürekli erkeklerin ve tatlılık ile küstahlığın tam kararında bir karışımına sahip güçlü kadın kahramanların aşk hikayelerini yazmayı seven çağdaş bir aşk romanı yazarıdır... Ateşli bir kimya garantili!

Gerçek hayattaki romantik kahramanı (Bay Diamond) ve kızlarıyla birlikte Kanada'nın güzel batı kıyısında yaşıyor; burada okuyor, yazıyor ve bol miktarda çay içiyor.

Jaine'in tüm kitaplarını Amazon'da bulabilirsiniz:

<http://viewAuthor.at/jainediamond1>

Jaine ile çevrimiçi iletişime geçin:

Web sitesi

<http://jainediamond.com>

Diamond Club Bülteni

<http://jainediamond.com/#odaklanma>

Jaine Diamond'ın VIP'ler Facebook Grubu

<https://www.facebook.com/groups/jainediamondsVIPs/>

Facebook Sayfası

<https://www.facebook.com/JaineDiamond>

Instagram

<https://www.instagram.com/jainediamond>

TikTok

<https://www.tiktok.com/@jainediamond>

BookBub

<https://www.bookbub.com/authors/jaine-diamond>

Dirty Like Me'nin ön izlemesi

Bu kitap dünyasına yeni misiniz? Her şeyin nasıl başladığını görmek ister misiniz? Kirli serisinin ilk uzun kitabı olan Kirli Benim Gibi'yi kaçırmayın: Jesse ve Katie'nin hikayesi!

Benim Gibi Kirli (Kirli #1)

Kirli Benim Gibi, çekici ve ünlü bir kalp kırıcı, tatlı bir "normal" kız, şehvetli bir iş teklifi, saçma bir bahis ve çok fazla sayıda ortak otel yatağını içeren, kavurucu bir sıcaklıkla kaynayan, sahteden gerçeğe dönüşen bir aşk hikayesidir.

Muhteşem bir rock yıldızı. Uygunsuz bir teklif. Bir kız buna nasıl karşı koyabilir?

Zorlu barista Katie Bloom, Jesse Mayes'in yeni müzik videosunda çok arzulanan seks kedisi rolünü yanlışlıkla kazanana kadar kim olduğunu bile bilmiyordu. Ama onunla yatağa girdiğinde, onun ününü anlıyor.

Aşk yaratıcısı.
Gönül kıran.

Katie, kamera ekibinin önünde bir yabancıyla öpüşmenin, kırık kalbini atlatmanın yolu olduğunu düşünmüyordu ama Jesse ona dokunduğunda kıvılcımlar uçtu. Seks sahte ama kimya gerçek ve çok geçmeden bu ateşli video listeleri altüst ediyor.

Jesse, Katie'ye cazip bir teklifte bulunur: Yeni albümünün tanıtımını yaparken altı hafta boyunca kız arkadaşı gibi davran.

Tek sorun ne? Cızırtılı öpüşme seansları sadece kameralar önünde olacak.

Bu da Katie'nin işine geliyor çünkü kalbini rock'n roll'un en efsanevi sevgilisine emanet etmeyecek.

Peki ya bedeni? Belki.

Görünen o ki aşıkmiş gibi davranmak inanılmaz derecede seksi...

Ve gerçekten aşık olmak, aşık olmayacağına söz verdiği bir adama?

Karşı konulmaz.

BİRİNCİ BÖLÜM

Katie

Toplantıyı bölmek istememiştim.

Medeni bir insan gibi içeri girmeden önce kapıyı çalmayı planlamıştım. Max'in başka planları vardı. Bir kere o bir köpekti, bir de en iyi arkadaşım Devi'ye uğradığımızı biliyordu. Devi tam bir hatundu ve Max de ateşli hatunlara bayılıyordu. Max'in ofisinin aralık kapısına şöyle bir baktı ve ıslak kuyruğunu sallayarak resepsiyonun yanından hızla geçip Devi'nin birkaç iş arkadaşını korkuttu.

"Hadi!" diye patladım, peşinden atılıp ama o çoktan kalçasını sürterek kapıyı açmıştı. Ben yetişene kadar, asi siyah labradorum heyecanla yağmurdan ıslanmış tüylerini silkeliyor, Devi'ye ve ofisinde duran diğer üç kişiye su sıçratıyordu. Delice yakasına yapıştım.

Kaçırdım.

Eşikte garip bir şekilde asılı kalmış bir şekilde, lobide paketini açtığım minyatür turta kutusunu kavradım ve en yakın arkadaşıma "Özür dilerim!" diye bağırdım.

"Hey, Katie!" Devi parlak bir şekilde gülümsedi ve Max'in kulaklarını dostça okşadı. "Max! Islanmadın mı?" Bana, "Seni gördüğüme sevindim ama ne oluyor?" der gibi bir bakış attı.

"Şey... merhaba," dedim. Devi bir yetenek avcısıydı; ajansı modeller ve oyuncularla ilgileniyordu, bu yüzden ofisinde güzel insanlarla karşılaşmaya alışkındım. Gerçi genellikle toplantılarına köpeğimle, boya lekeli kot pantolonumla ıslak ve dağınık bir haldeyken gelmezdim. "Köpeğim için özür dilerim. Hadi Max." Max'e tüylü kıcını buraya getir bakışı attım; gayet iyi bildiği ama Devi ve güzel kadın konuğu artık onu çok sevdiği için tamamen görmezden geldiği bir bakıştı bu.

"Sorun değil. Tam da bitiriyorduk." Devi, olduğum yerde kalmam işaret etti ama aslında tek istediğim, serseri kpeğimi kapıp oradan defolup gitmekti. Yağmur başladıktan iki saniye sonra giydiğime pişman olduğum beyaz atlet tişrtmle kendimi gülünç derecede dikkat çekici hissediyordum. Devi misafirleriyle işlerini bitirirken, bir değerlendirme yaptım. Evet. Mor sutyenim, artık şeffaf olan atletimin altından tamamen görünüyordu.

Harika.

Devi, kısa kollu, düğmeli gömlekli yapılı adamlar el sıkışıyordu ve kaslı kolunda birkaç dövme fark ettim, ama hepsi bu kadardı. Dikkatim çoktan diğer adama kaymıştı çünkü içimdeki bilinçsiz, ilkel bir parça, geri kalanım yetişemedi onun çekiciliğini fark etmişti.

Üstelik bana bakıyordu.

Ya da en azından şeffaf gömleğim.

Devi misafirlerini karşılamak için kapıya doğru yürüdü ve ben de turta kutumu tutarak duvarın içinde kaybolmaya çalışarak kenara çekildim. Bana doğru geliyordu. Uzun boylu ve geniş omuzluydu, dağınık dalgalı gr, koyu saçları ona kesinlikle yeni sikilmiş bir hava veriyordu, sanki şanslı bir orospu pençeleriyle aralarına girmiş gibiydi. Tam üstüne basmıştı. zerinde, belirgin karın kaslarını grebildiğime yemin edebileceğim dar siyah bir tişört ve uzun, sert bacaklarına oturan yırtık, koyu renk kot pantolon vardı...

Beynim kısa devre yapmış olmalı ki, bakışlarım o kot pantolonun önündeki pakete takıldı. Başımı kaldırdığımda, pekmez karası gözleri benimkilere kilitlendi. Bir adım önümde durup baktı.

Haklıydı, çünkü beni azgın bir sapık gibi süzerken yakalamıştı.

Boğazımı temizledim, aniden tılandı. "Turta mı?" Kutuyu karıştırıp aramıza kaldırdım ve sutyenimi görmesini engelledim. "Kirazlı."

Kutuya baktı, iki düzine el yapımı minyatür turta özenle dizilmişti, imzam olan vişneli dolgum çapraz hamurların arasından görünüyordu. Sonra bakışları tekrar bana kaydı. Bir erkekte gördüğüm en uzun, en koyu kirpiklere sahipti. Çıkık elmacık kemikleri. Dolgun, öpülesi dudaklar. Koyu kirli sakalla gölgelenmiş güçlü çenesi, sanki günlerdir tıraş olmamış gibi. Ve o güzel, koyu gözler, bana için için yanıyor ve beni hem de çok kızdırıyordu.

"Belki başka zaman," dedi, sesinin derin ve seksi tınısı, uzun zamandır kıpırdamayan anatomik bölgelerimi harekete geçirdi. Hafif ama yürek hoplatan bir gülümsemeyle bana bakarken dişlerinde bir şeylerin kıpırdadığını fark ettim. Piercing mi?

Hayır. Şeker.

Tarçın. Nefesi tarçın kokuyordu.

Devi'ye baktım. O ve diğerleri kapıda durmuş, bize bakıyorlardı.

Ben orada sersemlemiş bir şekilde dururken, her zamanki gibi fırsatçı Max, dünyanın en yakışıklı erkeğinin elini kokladı. Max'in kadifemsi kulaklarını okşarken parmaklarındaki büyük, gümüş yüzükleri ve bileğindeki dövme, güçlü ön kolunu saran bir çift koyu kanat fark ettim.

"Hadi, Max." Max'i geri çektim, geçebilsin diye. "Özür dilerim. Şey, senden hoşlanıyor." Max normalde kadınları

tercih ederdi ama zevkinde kusur bulamadım.

Gezegenin en yakışıklı adamı hiçbir şey söylemedi. Her zamanki gibi çekici Devi araya girip üçünü de kapıdan dışarı atana kadar pek şansı olmadı.

Mini turta kutumu Devi'nin masasına koydum, hafif bir Vancouver sisinden değil de fırtınadan yeni çıkmışım gibi, biraz rüzgarda savrulmuş gibi hissediyordum. Gerçekten de, bu kadar yakışıklı bir erkek ona hayatının en kapsamlı göz sikişmesini yapmadan önce bir kız uyarılmalı.

Gerçekten ona turta mı ikram ettim?

Kirazlı turta mı?

Öf. Çok akıcı.

Max'i masanın altındaki halının üzerine itaatkar bir top gibi yerleştirdim ve Devi kapıyı arkasından kapatırken, yerinden kıpırdamadan durmasını söyledim.

"Biliyorum," diye coşkuyla bağırdı. "Çok ateşli, değil mi?"

Şey, evet. Ama buna dürüstçe cevap vermemem gerektiğini biliyordum. En son en iyi arkadaşımın ofisinde gördüğüm yakışıklı bir adam hakkında soru sorduğumda, ikimizi bir randevuya ayarlamayı kendine görev edinmişti. Yakışıklı bir erkek model, kendisi kadar yakışıklı bir kadın model olduğunu sandığı biriyle buluştuğunda, aslında sıradan bir kız olduğu ortaya çıktığında, işler yolunda gitmez. Sıradan bir kız için.

Neyse ki Devi cevabımı bile beklemedi. "Aman Tanrım, Katie." İki elinde birer paket kahve fincanıyla yanıma geldi. "Ne oluyor?"

"Biliyorum. Max az önce ofisine koştu-"

"O değil." Bana temassız bir hava sarılması yaptı, sonra göğsüme baktı. "Seksi, boğulmuş bir fareye benziyorsun. Şemsiye diye bir şey duydun mu?"

"Ellerim doluydu."

Devi kaşlarını çattı. "Bana yağmurda kaykay sürdüğünü söyleme. Bunu yapmandan nefret ediyorum."

Gözlerimi hafifçe devirdim. Göz alıcı en yakın arkadaşım, kaykayımla olan aşkımı hiç anlamamıştı. Elbette, ailesinin ona aldığı lüks bir SUV kullanıyor ve dev evlerinde kendi süitinde yaşıyordu, bu yüzden tutumluluğumu pek anlayamıyordu. Tercih ettiğim ulaşım aracına gelince, bunu sadece riskli bir davranış olarak görüyordu. Maalesef ablam da ona katılıyordu. "Kahveleri almak için durduğumda Becca bana çoktan nutuk çekmişti."

Devi, vişneli-vanilyalı latte'mi hafifçe homurdanarak masaya bıraktı ve minik turtalara şüpheyle baktı. "Pişirmişsin."

"Biraz turta." Masanın karşısındaki sandalyelerden birine çöktüm, masanın her yerinde hâlâ ateşli erkek feromonları vardı. Derin bir nefes aldım, tarçın, deri ve sıcak, temiz bir erkeğin hafif, baş döndürücü misk kokularının tadını çıkardım.

"Katie."

"Ne?" Başımı kaldırdım; Devi beni suçlarcasına inceliyordu.

"Sadece turta mı?"

"Ve biraz da çörek."

İnce kaşını kaldırdı.

"Ve birkaç kurabiye," diye ekledim.

"Hangi tat?"

"Çikolatalı parça."

"Hı hı."

"Ve ceviz ezmesi dalgası."

"Biliyordum. Ne oldu?"

"Hiç bir şey."

"Saçmalık. Sen..." Devi bana yan yan baktı. "Azgın."

"Azgın değilim," diye yalan söyledim. Gözü böyle sikildikten sonra kim azgın olmazdı ki? Kafam hâlâ tehlikeli bir şekilde kansızdı.

Devi masasının arkasına oturdu. Her zamanki gibi muhteşem görünüyordu; koyu saçları düzleşmişti, kadifemsi kırmızı rujuyla kusursuz bir kapuçino teni, kalın bir kolyeyle süslenmiş kolsuz siyah üstü ve leopar desenli taytı vardı; bunların hepsini muhtemelen az önce katıldığı toplantı için özel olarak giymişti. Moda, Devi'nin insanlarla yakınlık kurmasının birçok yolundan sadece biriydi.

Ben ise uyumlu ayakkabılar giymeyi başardığımda kendimi koordineli sayıyordum.

"Döküldü." Masasının yüzeyini kaplayan bir sürü model fotoğrafını toplayıp bir dosyaya tıktırdı. "Bir sonraki toplantıma kadar yaklaşık on dakikam var. Ne haber?"

"Hiçbir şey. Sadece seni özlüyoruz." Doğruydı; en yakın arkadaşım çok fazla mesai yapıyordu, bu onun kariyeri için harika bir şeydi ama benim için pek de iyi değildi.

"Ben de sizi özledim." Masanın altına uzanıp Max'i okşadı. "Ama buraya dalmanızın sebebi bu değil."

"Tekrar özür dilerim. Sadece sizinle konuşmak istedim. Bunun yüz yüze görüşmenin tek şansım olabileceğini düşündüm."

"Şunu mu konuşuyorsunuz...?"

Derin bir nefes alıp iç çektim. "Sanırım... hazır olabilirim."

Devi'nin yüzü parladı, sonra kendine gelip tepkisini sakinleştirdi. "Ah?" Sevinçten zıplamamak için kendini zor tutuyordu. Çok tatlıydı.

"Bunu bana uzun zamandır söylediğini biliyorum. Benim de oraya gitmem gerekiyordu."

"Kesinlikle."

"Uzun zamandır hazır değildim, biliyor musun? Sonra belki de hazırdım, bir bakıma, ama korkuyordum. Sonra ondan kaçınmak kolaylaştı. Ama şimdi..."

"Şimdi mi?" Devi koyu kirpiklerini umutla kırıştırdı.

Latte'mi yudumladım. "Bunun için vaktin olduğundan emin misin?"

"Kesinlikle evet."

"Tamam. Sanırım bir randevuya çıkmam gerek."

"Şükürler olsun!"

"Tamam. Öf. Bunda çok kötüyüm." Bunu Devi'ye yüksek sesle söylemek bile beni gerdi. Özellikle de bu kadar parladığında.

"Ne? Flört mü?" Devi kahvesinden bir yudum aldı ve manikürlü elini havaya kaldırdı. "Bunu hep söylersin ama asla flört etmezsin. Pratik yapmazsan herhangi bir şeyde nasıl iyi olabilirsin ki?" Kaşlarını oynatarak beni sırttı.

Konu flörte gelince, Devi tam bir profesyoneldi. Ben ise, neredeyse doğuştan bakirdim, neredeyse doğuştan.

"Seni şaşkına çevirecek biriyle tanışacaksın bebeğim. Kendini ortaya koyman gerek." Devi'nin cep telefonu titredi ve ekrana baktı. "Ah! Bunu açmalıyım." Telefonu açtı. "Hey, Maggie!"

Sehpanın üzerindeki dergi yığnına doğru yürüdüm. Bu günlerde Devi'yi diğer hayatıyla paylaşmaya alışıyordum. Evrenden, kendi hayatımı kurmam gerektiğine dair bir ipucu daha.

Kanepeye çöküp bir Fransız Vogue dergisi karıştırdım. Max gelip ayaklarımın dibine uzandı ve spor ayakkabımla yumuşak tüylerine dokundum. Devi insanlarla çok iyi anlaşırdı. Hayal edebileceğimden çok daha fazla yakışıklı erkeklerle tanışmayı unutmuştu. Kendini ortaya koymamak aklının ucundan bile geçmezdi. Ama benim için, kendimi reddedilmeye ve başarısızlığa maruz bırakma fikri midemi bulandırıyordu.

Yine de haklıydı. Köpeğimle evde otururken erkeklerle tanışmak istemiyordum.

Sanki hiç denememişim gibi.

"Tamam mı? Ah. Tamam..."

Devi'nin sesindeki tuhaf tona baktım. Kötü haber mi? Gözleri benimkilerle buluştu ama bakışlarını tam olarak okuyamadım.

"Hı-hı. Tamam. Tamam... hayır, sorun değil. Kesinlikle anlıyorum." O, kısa ve bolca "Kesinlikle", "Sorun değil" ve "Elbette"den oluşan sohbeti bitirirken ben de dergime geri döndüm.

Devi telefonu kapatınca tekrar yukarı baktım. Telefonuna bakıyordu, sanki az önce olanları bir şekilde açıklayacakmış gibi. "Şey. İlginçti."

"Bir müşteri mi?"

"Hayır. Maggie Omura. Onunla yeni tanıştın. Bir nevi."

"Ah." Doğru. Esmer, güzel, çıtır, yakışıklı bir adam ve ondan da yakışıklı bir adamla. "Max ondan hoşlanıyordu.

Sen de hoşlandın mı Max?" Max, adamın adını duyunca memnuniyetle havladı.

Devi sandalyesine yaslanıp beni süzdü. "Ayrıca Jesse Mayes'le de yeni tanıştın, bu konuda çok soğukkanlı davranıyorsun."

"Kim?" Kahvemim üstündeki kremayı höpürdeterek içtim.

Devi iç çekti. "Doğrusu Katie. Şaka mı yapıyorsun? Jesse Mayes mi?"

"Ne? Az önce giden adam mı?" Dergimdeki deodorant reklamına hayran kalmış gibi yaptım. "Modellerinden biri mi?"

"Keşke. Jesse Mayes dünyanın en ateşli rock yıldızlarından biri ve inanılmaz derecede havalı bir genç olarak ne demek istediğimi gerçekten anlıyor olmalısın."

Geçen hafta dairemin sanki yaşlı bir kadın yaşıyormuş gibi görüldüğünü söylediğinde tartıştığımız için "inanılmaz havalı genç" yorumunu onun eklediğini varsaydım. Müzik koleksiyonumu (plak), ev telefonumu (kablolu) ve televizyonumu (ki zaten yoktu) sert bir şekilde savunduktan sonra, haklı olduğumu ve belki de yirmi dört yaşında bekarlığa veda ederek en yakın arkadaşını kaybetmekten korktuğumu fark ettim ki bu muhtemelen gerçekçi bir korkuydu.

Yine de ona en iyi kötü bakışlarımı attım. "Eee?" Sonra dergime geri döndüm, çünkü aslında Jesse Mayes'in kim olduğunu bilmiyordum. Bilinen evrenin en yakışıklı adamı dışında.

"Yani," dedi, "Kirli'yi sevdiğini sanıyordum."

"Kirli ne?"

"Grup. Pis."

"Ah. Kim sevmez ki?" Tekrar yukarı baktım. "Yani, o grupta mı?" Müzikten anlıyordum. Kendimle gurur duyuyordum bir bakıma. Ama insanlar? İnsanlar Devi'nin ilgi alanıydı.

"O onların baş gitaristi. Ve seksi bir canavar gibi şarkı söylüyor."

İşte buna inanabilirim.

"Solo albümünü yeni çıkardı ve şehirde bir müzik videosu çekiyorlar. Klipte onunla birlikte rol alacak olan kadın, klipteki kız arkadaşı olarak işi bıraktı." Devi güzel burnunu havaya kaldırdı. "Tabii ki ajansımızdan değil."

"Elbette," dedim ama beni seksi canavarın etrafında bir yerlerde kaybetmişti. Şimdi bildiğim tüm Dirty şarkılarını hatırlamaya çalışıyor, Jesse Mayes'in gitar çalarken ve spot ışıkları altında ter içinde şarkı söylerken nasıl görüneceğini hayal ediyordum.

"Neyse." Devi kahvesinden bir yudum alırken bana bardağın üzerinden baktı. "Uzun lafın kısası. Maggie ile bir süre önce bir partide tanıştım. Dirty'de menajerlerinin asistanı olarak çalışıyor, bilirsiniz, şu dövmeli herifin."

Evet, evet. İki numaralı yakışıklı.

"O, onların tanıtımında ve benzeri şeylerde çok yer alıyor ve doğal olarak biz de onunla iletişim halindeyiz."

"Elbette."

"Dün gece beni aradı. Yeniden oyuncu seçimi yapmak istiyorlar ama Bay Rock Yıldızı'nın isteklerini yerine getirmesini sağlamakta biraz sorun yaşıyorlar. Maggie bugün mahallede olacaklarını biliyordu, bu yüzden onu buraya çağırıp kızlarımızdan birini seçmesini sağlama fırsatını değerlendirdi."

"Çok şanslı bir kız olacak." Dergiyi karıştırmaya devam ettim ama sayfaları pek göremedim. Jesse Mayes'i üstü çıplak halde hayal etmeye çalışmakla çok meşguldüm.

"Kesinlikle. Modellerimizden birini işe aldılar."

"Bu senin için iyi, değil mi?"

"Benim için harika. Katie, dikkat et." Devi ayağa kalktı, masasının etrafından dolaştı ve Vogue dergisini elimden aldı. "Fikirlerini değiştirdiler. Sadece onu bırakmak için aradılar."

"Ah. Bu çok kötü." Devi neden bu konuda bana bu kadar sert çıkışıyordu?

Vogue dergisini sehpayı gürültülü bir şekilde düşürdü. "Seni istedikleri için onu düşürdüler."

Benim Gibi Kirlen



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

